Buse Pendaz

"Bu bir elveda değil,
bu bir başlangıç."

Armoni Elementleri

Kahin ve Anka

Ephesus

ARMONİ ELEMENTLERİ: KAHİN VE ANKA

Yazarı: Buse Pendaz

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Ayşenur Nazlı
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner
Sayfa Tasarım: Adem Şenel

1. Baskı: Haziran 2017
3. Baskı: Temmuz 2020

ISBN: 978-605-9232-95-1
Yayınevi Sertifika No: 40169

© 2017, Buse Pendaz
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 47812

Kapak Baskı: Sanatkar Ofset
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 4NF/4-5
Topkapı / İstanbul
Tel: 0 (212) 576 66 40

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 (212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

ARMONİ ELEMENTLERİ
KAHİN VE ANKA

BUSE PENDAZ

EPHESUS®

BÖLÜM 1

Çalıştığım kafenin ince, uzun camından karla karışık yağan yağmuru izliyordum. Kar sabahın ilk ışıklarıyla başlamış, sonrasında yağmura dönüşmüştü. Kafe işlek bir caddenin göbeğinde bulunuyordu. Büyük bir mekandı. Ön kısmında geniş bir otoparkı vardı. Otoparktaki arabaların arasından kafeye doğru koşan iki kişi dikkatimi çekti. Ellerinde tuttukları deri çantalarını kafalarına siper etmişler ve bu saatte açık olan tek dükkan olan kafemize doğru koşuyorlardı. Mesaim bitmişti ama ben hala kafede durmuş, kuzenim Danny'yi bekliyordum. Onun bir yarım saatlik daha işi vardı. Daha sonra da dükkanı kapatıp bizim eve gidecektik. Annem bizim için özel yemeğinden yapmıştı ve artık eve gitmeyi iple çekiyordum.

Adam ve kadın, dükkana yaklaştıklarında adımlarını hızlandırarak kısa sürede içeriye girdiler. Üzerlerine giydikleri paltoları yağmurdan dolayı sırılsıklam olmuştu. Kafe, yağmurdan kaçıp içeriye sığınan insanlarla dolu olduğundan benden başka kimse onların geldiğini fark etmemişti. Danny'yi beklemekten sıkılıp onlara doğru ilerledim. Danny'nin mesaisi bitene kadar onlarla ilgilenebilirdim. Yanlarına vardığımda bakışları beni buldu. Kadın, beyaz tenli ve sarı saçlıydı. Gözleri kahverengiydi. Adamsa onun aksine bronz tenliydi ve kumral saçları vardı. Mavi gözleri dikkat çekiyordu. İkisine de gülümseyip "Hoş geldiniz," dedim.

Kadın beni baştan aşağı süzüp tek kaşını kaldırdı. "Burada mı çalışıyorsun, tatlım?"

Kafamla onaylayıp onlara oturacakları masayı gösterdim. Masaları cam kenarındaydı ve çoğu müşteriden uzaktı. Bu yüzden onları rahatsız edebilecek fazla bir gürültü yoktu. Çift masasına oturunca siparişlerini aldım ve arka taraftaki Danny'nin yanına gittim. O mutfakta çalışıyordu.

Mutfağa girdiğimde Danny'nin işinin başından aşkın olduğunu gördüm. Önündeki biberleri oldukça büyük ve keskin bir bıçakla doğramaya çalışırken bir yandan da ocaktaki yemeği karıştırıp servis tabağı hazırlıyordu. Hareketleri hızlıydı. Çiftin kahve siparişini kendim hazırlamaya karar verip kahve makinesine doğru gittim. Mutfak büyüktü. Makinenin yanına geçtiğimde Danny beni gördü. Elimle ona selam verdiğimde alnına düşen saçlarını eliyle geriye ittirip düzeltti ve o da bana selam verdi. Sonra da işine döndü.

Olabildiğince hızlı bir şekilde iki sert kahve yaptım ve üstlerine biraz süt ekledim. Kahve bardaklarını tepsiye yerleştirip tepsiyi tek elimde dengeledim ve diğer elimle mutfağın kapısını iterek açıp masaların olduğu alana çıktım. Ben kahveleri yapana kadar çoğu masa boşalmıştı ve bazı müşteriler de ayaklanmış, kafeden ayrılmak üzereydi. Gittiklerine göre yağmurun şiddeti azalmış olmalıydı.

Kahvelerini bekleyen çifte doğru ilerledim. Kendi aralarında sessiz bir şekilde konuşuyorlardı. Geldiğimi ilk önce adam fark etti ve konuşmasını kesti. Kahveleri tepsiden alıp masanın üzerine koydum. "Afiyet ol-"

Sözüm camın ardındakini görmemle kesildi. Yolun karşısında hareketsizce duruyor ve kafenin içine doğru bakıyordu. Dört ayağı ve gümüş renkli uzun kanatları vardı. Gözleriyse uzaktan kanatları gibi parlıyordu. Nefesim kesilmiş ve kaskatı kesilmiş bir halde karşımdaki yaratığa bakarken hafiften korkmuş, biraz da etkilenmiştim. Elimdeki tepsiyi yere düşürünce çift önce yere, sonra da baktığım yere baktı. Bense gözlerimi karşımdaki yaratıktan istesem de çekemiyordum. Onun gözleri de benim üzerimdeydi. Hareket etme yetimi kaybetmiş gibiydim. Çift, bana bir şeyler söylüyor ama ben onları duyamıyordum.

Duyduğum tek ses kafamda yankılanan ve adımı fısıldarmışçasına söyleyen ince tiz sesti. "Melany..."

Gözlerimin dolmaya başladığını fark ettiğimde bacaklarımın da titrediğini hissettim. Gerçekten korkuyordum. Yaratıkla arama kocaman bir kamyon girince bir anlığına tökezledim. Adamın dedikleri kafamda yankılandı. "Ona sakın bir daha bakma!" Şaşkınlıkla bir iki adım gerileyip yere düştüm. Az önce adamın sesinin, duyduğum tiz ses gibi beynimde yankılandığına yemin edebilirdim. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama adamın yüzünde garip bir ifade vardı. Bana ayağa kalkmam için elini uzattığında tereddüt etsem de elini tutup ayağa kalktım. Gözlerim camın arkasına doğru kaydığında az önce gördüğüm yaratığın artık orada durmadığını gördüm. Sokak bomboştu.

Bakışlarım tekrar adama döndüğünde kadınla arasında garip bir bakışma geçiyordu. İkisinin de yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki konuşmadan mimiklerle anlaşıyorlardı. Ayrıca birbirlerine bakarken arada bir gözleri beni buluyordu. Ben ne yaptıklarına anlam veremezken onlara fark ettirmeden yavaşça geriye doğru gitmeye başladım. Daha fazla bu insanların yanında durmak istemiyordum.

Ben yavaş yavaş gerilerken kafamda yankılanan garip sesler duymaya başladım. Kafamı hafifçe yana doğru yatırdım ve kulağıma elimle baskı yaptım. Kafamda yankılanan sesler kesik kesikti fakat bir süre sonra bazı kelimeler netleşti. Birkaç saniye sonra kulağıma baskı yapmamın bir öneminin olmadığını fark ettim. Gerçekten de bu sesleri zihnimde duyuyordum.

"Kızı yanımızda götürmeliyiz."

Kafamda yankılanan bu sesi yakın zaman önce duyduğuma emindim. Daha sonra tanıdık başka bir ses duydum. Ses bir erkeğe aitti.

"Haklısın, ayrıca Anka'yı görebildiyse o da bizden demektir."

Kafamda bazı taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Bu sesleri tanıyordum çünkü bu sesler, az önce karşımda birbirlerinin suratına sessizce bakan çifte aitti. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama

şu an seslerini kafamda duyuyordum. İşte şimdi gerçekten çok daha fazla korkmaya başlamıştım.

Hızlıca arkamı döndüm ve kafeden çıkmak için kapıya doğru koştum. Kapıyı ittirdiğimde kapı yerinden bir milim dahi oynamazken, çiftin gözlerini üzerimde hissediyordum. Etrafıma baktığımda mutfağın kapısından çıkan Danny'yi gördüm. Mesaisi bitmiş olmalıydı. Derin bir nefes alıp hızlı adımlarla Danny'nin yanına gittim. Ona fark ettirmemeye çalışıyordum ama bu adamdan ve kadından deli gibi korkmaya başlamıştım.

Danny bana bakıp gülümsedi ve elini omzuma atıp "Hadi gidelim," dedi. Ona gülümsemeye çalışıp kafamı diğer tarafa çevirdim. Yüzümün bu halini görmesini istemiyordum. Kafenin kapısına geldiğimizde Danny elini kafenin kapısına koyup ittirdi ama kapı yine açılmadı. Yüzündeki gülümseme birden solunca kapıyı yeniden açmaya çalıştı. Birkaç başarısız denemeden sonra "Kapı sıkışmış, arkada aletler olacaktı, hemen alıp geleyim," dedi ve elini omzumdan çekip koşarak arka tarafa gitti. İşte yine yalnız kalmıştım.

"Bir sorun mu var?" Yan tarafımdan gelen sesle başımı o tarafa çevirdim. Bu o kadının sesiydi.

"Yo-yok," derken sesim titreyince kadın tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Emin misin?" Kadının susmasını ve bir daha benimle konuşmamasını istiyordum.

"Sadece kapı sıkışmış," dedim ve elimi ağzıma götürerek tırnaklarımı ısırmaya başladım. Tedirgin olduğumda böyle yapardım. Bir şeyleri koparmak ya da bir şeylere vurmak sakinleşmemi sağlardı.

"Bizden korkmana gerek yok," diye fısıldadı, bu sefer yanımdan gelen kadın sesi. "Biz senin gibiyiz, sana yardım edebiliriz."

"Ne dediğinizi anlamıyorum," dedim elimi ağzımdan çekerek.

Bu sefer kadın biraz daha yakınıma geldi. O yaklaştığında ben bir adım uzaklaştım. Bozuntuya vermedi. "Dışarıda gördüğün yaratık..." dedi fısıldayarak. "O Anka'ydı, çok güçlü bir yaratıktır ve sadece birini öldürmek istediğinde o kişiye görünür."

Gözlerimi kocaman açarak kadına baktım. Ne öldürmesinden bahsediyordu! "Dediklerinizi anlayamıyorum, onu siz de gördünüz," dedim. Cidden ne saçmalıyordu böyle?

"Daha önce onu hiç görmemiştik ama sen onun doğruca gözlerine baktın ve hala hayattasın, bu daha önce hiç olmamıştı. Sanırım bu yeterince gerekli bir açıklamaydı. Bizimle gelmelisin, Melany."

Kadına doğru döndüm ve kendimden hiç beklemediğim bir cesaretle kadının üzerine doğru yürüyüp keskin bir fısıltıyla konuştum. "Bak kadın, ismimi nerden öğrendin bilmiyorum ama şu deli zırvalıklarını da al ve bu kafeden defolup geldiğin deli hastanesine geri git. Çünkü oradan nasıl çıkartıldığın şüphe konusu." Kadın bu ani çıkışım karşısında bozulmuştu ama kendini saniyeler içinde topladı ve yardım istercesine yanındaki adama baktı. Adam konuşmak için ağzını açtığında, "Sakın sen de başlama, ihtiyar!" diye tısladım. Adam yaşlı değildi, aksine genç ve yakışıklıydı ama sinir ve korkudan dolayı ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. Neyse ki adam bir şey söylemeyip açtığı ağzını geri kapattı. Bakışları solumdaki bir noktaya kaymıştı.

"Geldim."

Danny'nin sesini duyunca fısıldamak için yaklaşmış olduğum adam ve kadından uzaklaştım. Hiçbir şey olmamış gibi Danny'ye gülümserken kaçamak bakışlarla çifte bakıyordum. Danny elindeki tornavidayla kapıyı düzelttikten sonra tornavidayı çantama koymam için elime tutuşturdu ve bir elini her zaman yaptığı gibi omzuma koyup beni kafenin dışına sürükledi. Koşar adımlarla onun arabasına gittik. Arabaya bindiğimizde ikimiz de yağmurdan sırılsıklam olmuştuk. Danny'nin kahverengi saçlarından damlayan sular bronz teninde, yavaşça burnundan boynuna doğru akıp gidiyor ve yakasından sonra görüş alanımdan çıkıyordu. Bir müddet onun yüzünden akan su damlalarını izledikten sonra kafamı camdan dışarıya doğru çevirdim. İşlerinden çıkan insanlar dışında dışarıda pek fazla kişi yoktu. Gözlerimi ön cama çevirip yolu izlemeye başladım.

"Bugün fazla dalgınsın, bir şey mi oldu?"

"Sadece yorucu bir gündü," dedim ve yolu izlemeye devam ettim.

İki kırmızı ışık geçtiğimizde Danny bir elini radyoya attı ve çeken bir müzik kanalı bulmaya çalıştı. Bulamayınca radyoyu kapatıp arabayı sürmeye devam etti. Yağmur yüzünden kanallar çekmiyor olmalıydı. Üçüncü kırmızı ışığa yaklaştığımızda arabanın ön tarafından dumanlar yükselmeye başladı. Danny sinirle direksiyona vurup "Radyoyu her açışımda bana bunu neden yapıyorsun, Bobbie?!" diye bağırdı. Arabasına Bobbie adını takmıştı. O bağırınca istemsizce irkildim.

Arabayı kenara çektiğinde Danny arabadan inip kaputu açtı. Ön taraftan beyaz dumanlar yükselirken öksürdüğünü duyabiliyordum. Yağan yağmura rağmen arabanın camını açıp başımı camdan sarkıttım ve Danny'ye seslendim. "İyi misin, Danny?"

"Bundan daha iyi olmuştum," diye mırıldandığını duydum. "Melany sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştır dediğimde çalıştırır mısın?"

"Tamam," diyerek sürücü koltuğuna geçtim.

Birkaç dakika sonra dikiz aynasından arka tarafımızda durmuş, bize bakan yaratığı gördüm. Bu aynı yaratıktı. Yine büyüleyici görünüyordu. Adamın sözleri yine kafamda yankılanınca yaratığa bakmaktan vazgeçtim ve yerimde huzursuzca kıpırdanıp "Danny, gitmeliyiz," diye bağırdım.

"Sadece bir saniye ver, tamam mı?" dedi. "Arabayı çalıştırmayı dener misin?"

Kontaktaki anahtarı yarım tur döndürdüğümde motorun çalışma sesi kulaklarımı doldurdu. Danny'nin keyifli sesini duyduğumda gözüm yine dikiz aynasına kaydı. Kanatlı yaratık bize doğru koşuyordu. "Danny, hemen arabaya bin!" diye bağırabildiğim kadar bağırdım.

Danny bir terslik olduğunu anlamış gibi arabanın ön tarafını kapatıp bana baktı. Elimle arka tarafı gösterdiğimde bize doğru koşarak gelen yaratığı gördü. Yerinde kıpırdamadan durduğunu görünce kendine gelmesi için birkaç kez kornaya bastım. Yaratıkla aramızda çok az bir mesafe kalmıştı.

"Danny, şu lanet arabaya bin!"

Danny'nin bakışları beni bulduğunda ayakları çoktan hareket geçmiş, kapıyı açıp arabaya binmişti. "İlerle," diyerek koltukların arkasından geriye doğru baktı. Ama bir sorun vardı. Ben araba kullanmayı bilmiyordum.

BÖLÜM 2

"İlerle! Melany, hadi! Neredeyse varmak üzere..."

Danny'nin korkulu sesini duyduğumda ne yapacağımı bilemedim ve "Araba kullanmayı bilmediğimi biliyorsun," diye bağırdım.

Danny dehşetle bana bakarken "Hemen yer değiştirelim," dedi. Ben oturduğum yerden kalktığımda Danny de benim oturduğum yere geçmişti.

Dikiz aynasından arkaya baktığımda yaratığı göremedim ve o anın etkisiyle fısıltıyla "Yaratık nereye gitti?" diye sordum. Danny arabanın dikiz aynasına bakıyordu. Vücudunun kaskatı kesildiğini buradan görebiliyordum. Kafasını bana çevirip bir elini dudaklarına götürerek sus işareti yaptı. Arabayı çalıştırmak için elini yavaşça anahtara götürüp arabayı çalıştırdı.

Araba sesli bir şekilde çalışınca arabanın üstünde bir hareketlenme oldu. Daha sonra da sağ tarafımda kocaman bir gölge belirdi. Demek ki yaratık bunca dakikadır arabanın üzerindeydi. Yaratık bana, ben yaratığa baktıktan sonra Danny gaza bastı. Araba hızlı bir kalkış yapıp yaratıktan uzaklaştı. Aynadan arkaya baktığımda yaratığın arkasını dönmüş, bizden ters tarafa doğru uçmaya başladığını gördüm. Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Ondan kurtulmuştuk.

Danny hala son hızla arabayı kullanırken yağmurdan dolayı insanların evde olması işimize gelmişti. Yollar bomboştu. Hızlı bir şekilde eve vardığımızda koşarak eve girdik. Annem

elinde kitabıyla koltukta uyuyakalmıştı. Onu rahatsız etmeden üzerini örttüm ve üzerime daha rahat bir şeyler giymek için odama çıktım. Yemek yiyecek iştahım kalmamıştı. Danny de peşimden geldi ve ben giyinene kadar odamın dışında bekledi. Ben giyininçe kapıyı açıp onun içeriye girmesini bekledim. İçeriyi girince kapıyı yavaşça kapattım ve yatağıma gidip kendimi resmen atarcasına yatağın üzerine bıraktım.

"O da neydi öyle?" Kafamı yastıktan kaldırıp Danny'ye baktım. Penceremin kenarından güvende olduğumuza emin olmak istermişçesine sokağa bakıyordu.

"Bilmiyorum, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedim ve sonra aklıma kafedeki adam ve kadın geldi. Onlar bu yaratıktan oldukça korkuyor gibiydiler. Ayrıca ağızlarını kıpırdatmamalarına rağmen seslerini kafamın içinde duymuştum. Danny'ye o adam ve kadından bahsetmek için ağzımı açtığımda Danny'nin çalan telefonu yüzünden ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Telefonu açtığı andan itibaren yüz hatları gerilmiş, ellerini saçlarına sokmuştu. Ters giden bir şeyler vardı. "Tamam," diyerek telefonu kapattı ve özür dilercesine bana baktı. "Gitmem gerekiyor, kendine dikkat et." Ben daha ne olduğunu soramadan odamdan koşar adımlarla çıktı.

Dış kapının kapanma sesini duyduğumda yatağımdan kalkıp pencerenin yanına gittim. Danny kaldırımda durmuş, ona doğru yaklaşan arabaya bakıyordu. Araba Danny'nin önünde durunca hızlıca arabaya bindi. Araba hiç beklemeden sesli bir şekilde kalktı. Sokağın sonuna kadar hızla ilerleyen arabanın arkasından baktım ama sonra görüş alanımdan çıktı. Gözlerimle caddeyi taradım. Etrafın boş ve güvenli olduğuna emin olunca perdemi çekip yatağımın içine girdim. Bugün gerçekten yorucu bir gündü ve artık uyumalıydım.

***

Sabahın ilk ışıkları odama vurur vurmaz gözlerimi telefon alarmımın sesiyle açtım. Alarmın sesi en sevdiğim şarkı olsa da sabahları bu sesle kalkmak kendime işkence ediyormuşum

gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bugün, hafta sonu olduğundan yarı zamanlı çalıştığım kafede tam gün çalışacaktım ve işe erken gitmem gerekiyordu. Üzerime örttüğüm yorganı tek ayağımla ittirip yavaşça yataktan kalktım ve banyoya ilerledim.

Banyoya girdiğimde orta uzunluktaki siyah saçlarımın ölümüne birbirine karıştığını gördüm ve oflayarak tarakla saçımı açmaya çalıştım. Yaklaşık beş dakikalık uğraşlarımdan sonra saçlarımı tarayıp tepeden sıkı bir atkuyruğu yaptım. Dişlerimi de fırçaladıktan sonra banyodan çıktım ve iş kıyafetlerim olan siyah pantolon ile siyah bluzumu hızlıca üzerime giydim. Üzerime deri ceketimi alıp alt kata indim ve hala koltuğun üzerinde uyuklayan annemin yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum.

Ben onu öpünce uyanıp "Melany, gidiyor musun?" diye sordu, uykulu gözlerini açmakta zorlanarak.

"Gidiyorum, sen yatmaya devam et," diyerek başına bir öpücük kondurdum ve ayakkabılarımı da giyerek evden çıktım.

Evden çıktıktan sonra otobüse binmek için durağa doğru yürümeye başladım. Dün geceki fırtına çok kuvvetli olmalıydı ki soğuğu hala hissediliyordu. Ayrıca birkaç ağaç da devrilmiş, yolun yarısını kapatmıştı. Durağa vardığımda çok geçmeden otobüs geldi. Otobüse bindiğimde soğuktan az da olsa kurtuldum. Artık çok fazla üşümüyordum. Cam kenarındaki boş yere oturup kulaklıklarımı taktım ve yolu izlemeye başladım.

Kafeye yaklaştığımızda iki itfaiye arabası, sirenlerini son ses çalarak yan yoldan hızlıca geçti. Siren sesleri o kadar yüksekti ki müzik dinlememe rağmen duyabilmiştim. Camdan dışarıya kafamı uzattığımda gökyüzünün griye boyandığını gördüm. Griye boyandığı kısımsa kafenin olduğu yerdi. Otobüs durakta durduğunda hızlıca indim ve kafeye koşmaya başladım.

Çalıştığım kafe, aynı zamanda patronum olan Arthur'un eviydi ve o bu saatte genelde kafenin içinde olurdu. Polis ve itfaiye arabalarını geçip polislerin güvenlik şeridi koyduğu yere geldim ve polis kalabalığının arasından kafeye baktım. Duvarları çökmüş, camları patlamıştı. Şeridin altından geçip kapıya doğru

koştum. Polisler geçmeme engel olmaya çalışsa da aralarından sıyrılıp geçmeyi başardım. Kapıya vardığımda kapının yanındaki polis memurları bana baktı. İri olan bir şey söylemek için ağzını açtığında gözleri arkamdaki bir noktaya kaydı ve söyleyeceklerini söylemekten vazgeçip oraya doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladı.

Arkamı döndüğümde kafenin kapısından üzeri örtüyle kapatılmış bir sedye çıkartıyorlardı. Ağlamaklı gözlerimle sedyeye doğru koşup "Arthur!" diye bağırdım. Daha doğrusu bağırmaya çalışmıştım. Sesim küçük bir inilti gibi çıkmıştı. Ben sedyeye varamadan bir çift kol beni belimden yakalayıp geri geri götürmeye çalıştı ama beni tutan kişiye vurarak ellerinden kurtuldum. Sedyeye vardığımda polisler kimlik tespiti için bedenin üzerindeki örtüyü kaldırmıştı. Dehşetle ağzım aralandı. Cesedin yüzü yanmıştı ve artık tanınmayacak bir haldeydi. Bir zamanlar hayatla dolu olan ela gözler şimdi boş bakıyordu. "Arthur..." diye fısıldadım hıçkırıklarımın arasından. Başka hiçbir şey söyleyemiyordum. Tıkanmıştım ve hıçkırdıkça nefes alamıyordum. Elimi boğazıma götürüp boğazımı yırtarcasına öksürmeye başladım. Öksürüklerim şiddetlendikçe gözüm kararmaya başladı. Gözümü açmaya çalıştıkça başım daha çok dönüyor ve dengemi kaybediyordum. Birisinin beni belimden kavradığını hissettim. Bayılmadan önce gördüğüm tek şey ise Arthur'un yanan vücudu ve bana boş bakan ela gözleriydi.

BÖLÜM 3

Tıslamaya benzer bir ses duyduğumda sese kulak kabarttım ve gözlerim kapalı yattığım yerde nefes bile almadan öylece durdum. Yattığım yer ıslak ve yapış yapıştı. Neredeydim böyle?

"Mee... laa... nyys."

Ses tekrar edince gözlerimi araladım ve bir süre gözlerimin karanlığa alışması için bekledim. Yavaşça soluk alıp veriyordum. Etraf karanlıktı ve garip kokuyordu. Gözlerim karanlığa alışsa bile sanki uçsuz bucaksız bir kuyuya düşmüştüm ve etrafta hiç ışık yoktu. Bir şeyin küt diye yere düşmesini, ardından da bir camın kırılma sesini duydum. Yattığım yerden hızla ayağa kalktım, korkudan küçük dilimi yutma noktasına gelmiştim. "Kim var orada?" diye sordum. Sesim kısık ve titrek çıkmıştı. Kolumun üzerinde bir ıslaklık hissedince ellerimi, gözlerime götürdüm. Islaklardı. Ağlıyor muydum? Ağladığımı yeni fark ediyordum. Ayrıca üşümeye başlamıştım. Bastığım zemin soğuktu. Ne ayağımda bir ayakkabı, ne de üzerimde beni ısıtabilecek bir şey vardı. Boştum. Çıplaktım. Buraya nasıl gelmiştim bilmiyordum ama buradan hemen çıkmam gerektiğini hissediyordum.

"Mee... laa... nyys!"

İşte yine o tıslamaya benzeyen sesi duymuştum. Ses bu sefer daha şiddetliydi ve boşlukta yankı yapıp bana ulaşıyordu. Yaramaz bir çocuğun sesi gibiydi ama tınısı garipti. Elimi öne doğru uzatıp karanlıkta yönümü bulmaya çalıştım. Biraz daha ilerlediğimde elim soğuk ve zikzaklı bir yüzeye değdi. Oradan destek alarak dikkatli ama hızlı bir şekilde yürümeye başladım.

"Sadece... biraz... konuşşmak... isstiyorum... Mee... laa... nyys."

"Kim var orada?" diye bağırdım tekrar. Benim sesim de yankılanmıştı.

Ayağıma bir şey çarpınca durdum. Çok sert olmayan bir şeye çarpmıştım. Tüylerimin ürpermesine aldırmamaya çalışarak eğildim ve yerdeki şeyi elime aldım. Karanlıktan dolayı ne olduğunu göremiyordum ama yuvarlak olduğunu hissedebiliyordum. O şeyi ellerimle iyice incelediğimde kaskatı kesildim.

Tek elimi kendi kafama götürüp diğer elimi de yavaşça yere koyduğum yuvarlak cisme götürdüm. Elimi yavaşça kendi kafamdan indirip gözlerime getirdiğimde aynı şeyi yerde duran yuvarlak cisme de yaptım. Yavaşça iki elimi de aynı hizada indirdiğimde soluk alış verişim hızlanmıştı. Elimde tuttuğum şey bir kafatasıydı. Elimi kafatasından çekip korkuyla bir iki adım geriledim. Ayaklarım birbirine dolanınca sertçe kalçamın üzerine düştüm. Ben acıyla inlerken tıslama sesi yeniden kulaklarımda yankıladı.

"Işığı... takiip... ett... ve... benii... buul."

"Cevap versene, kimsin sen?!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Bu ses cidden sinirlerimi altüst etmişti.

Kalçamın ağrısına aldırmadan duvara tutunarak ayağa kalktım. Arkamı döndüğümde ileride çok ama çok küçük bir parıltı gördüm. Hareket ediyordu. Göz kamaştırıcıydı. Duvardan destek alarak ışığa doğru yürüdüm. Ben yaklaştıkça o uzaklaşıyordu. Ona yetişmek için adımlarımı daha da hızlandırdım. Bir anda onu gözden kaybedince ne yapacağımı bilemedim. O ışık belki de kurtulmam için tek şanstı ama ben onu gözümün önünden kaybetmiştim. Sıkıntıyla ofladım ve yürümeye devam ettim. Elimi sürttüğüm duvar sola doğru kıvrılınca ben de o tarafa döndüm ve gözüme giren ışıkla şaşkınca ileriye doğru baktım. Çıkışa gelmiştim ve az önceki küçük parıltı da hemen çıkışın yanında duruyordu. Gülerek oraya doğru koşmaya başladım. Koşarken bir yandan da kendimi inceliyordum. Üzerimde hiçbir şey yoktu ve beyaz tenim parlıyordu.

"Hoşş geldiin... Melanyyss."

Tıslamaya benzer sesi duyunca hızla kafamı kaldırıp etrafıma baktım. Tam çıkışın önünde duran yaratığı görünce korkudan gözlerim kocaman olmuş ve ellerim titremeye başlamıştı. Işığı arkasına almıştı ve gölgesi tam önüme düşüyordu. Gümüş renkli kanatları her zamanki gibi parlıyordu. Gözlerim onun gümüş renkli gözlerini bulduğunda yine onun sesini duydum.

"Sanaa... zaraar... vermeyeceğim."

Bu sözüyle rahatlasam mı yoksa hepten mi korksam emin olamamıştım. "Benden ne istiyorsun?" Ayrıca bir yaratığın karşısında çıplak olmak hiç de iyi hissettirmiyordu. "Eğeer... geliip... banaa... dokunurssan... dahaa... iyii... anlaşabiliriz... Melannyss." dedi benim aksime sakin bir sesle.

Ne demek istiyordu? O adam ve kadının dediklerini hatırladım. "Yaratık sadece birini öldürmek istediği zaman o kişiye görünür," demişlerdi. Ayrıca şimdi bu yaratık gözüme oldukça psikopat görünüyordu. "Beni öldürmek istediğini biliyorum. Yanına gelmeyeceğim," diye bağırdım. Neden bağırdığımı bilmiyordum. Belki de yaratığa karşı güçlü görünmek istediğimdendi.

"Banaa... dokunurssan... tısslamam... geçecek," dedi, ayağa kalkmıştı ve yavaşça birkaç adım geriledi. Sanırım beni korkutmamaya çalışıyordu. "Yanımaa... geel... Melannyss," dedi tıslayarak. Sesi beyin hücrelerimi işgal ediyordu.

"Sana neden güveneyim?" diye sordum, temkinli bir şekilde öne doğru birkaç adım atarak. Ani bir hareketinde karanlığa doğru kaçmayı düşünüyordum.

"Nedenini... sonraa... öğreneceksin... şimdii... dokuun... banaa," dedi. Sabırsızdı. Başını öne eğip diz çöktü ve gelmemi bekledi.

Ona dokunup dokunmamak konusunda kararsızdım. Ürküyordum. Nasıl bir durumun içine düşmüştüm ben böyle? Aslında ona dokunmayı her şeyden çok istiyordum ama bir yandan da beni öldürmesinden korkuyordum. Adımlarım benden istemsizce yaratığa yaklaşırken birkaç adım gerisinde durdum. Yakından daha da ihtişamlı görünüyordu.

"Adın ne yaratık?" diye sordum ve geriye kalan birkaç adımımı da tamamlayıp yavaşça onun kafasına dokundum. Dokunmamla bir şeylerin içimi gıdıkladığını hissettim. Çok değişikti. Canlanmış ve yenilenmiş hissediyordum. Sanki her an her şeyi yapabilecekmişim gibiydi. Yaratığın elimin altındaki kafası oynayınca elimi kafasından çektim. Kafasını kaldırıp gözlerini gözlerimle aynı hizaya getirdi.

"Herkes beni Anka olarak bilir," dedi. Sesi gür ve düzgün çıkıyordu. Tıslamasından eser kalmamıştı. Demek ki yaratık yalan söylememişti.

"Ama bir adın var, değil mi?" diye sordum bir adım uzaklaşarak. Artık çok fazla korkmuyordum ama yüzü yüzüme çok yakındı ve bu yakınlık biraz garipti. Bu yüzden geri çekilmiştim.

Kafasını salladı ve "Var," dedi. Sonra arkasını dönüp parlak, gümüş renkli kanatlarını açtı. Kanatları kocamandı. "İsmimi sonra öğreneceksin." Kafasını bana doğru çevirdi. "Ama artık gitmeliyim, sadece seni deniyordum."

Söylediklerine yine bir anlam verememiştim. Birdenbire havalanınca oluşan hava dalgası yüzünden ellerimi yüzüme siper ettim. O uçmaya başlayınca bir anda etraf kararmaya başladı. O benden uzaklaştıkça görüşüm bulanıklaştı ve her yer yine siyaha gömüldü. Artık hiçbir şey göremez hale gelmiştim ve bilincimin gidip geldiğini hissediyordum. Daha sonraysa sanırım bilincim tamamen kapanmıştı.

***

"Doktor bey, sanırım uyanıyor," dedi tanıdık bir kadın sesi. Sonra hemen arkasından, tanıdığım bir erkek sesi duydum. "Evet, bakın parmağını oynattı." Gözlerimi açmaya çalıştığımda başıma çok feci bir ağrı saplandı ve acıyla inledim. Sağ elimi başıma götürdüğümde yavaşça gözlerimi aralamıştım. Karşımda bana dikkatle bakan üç kişiyi gördüğümde neler olduğunu anlamak için gözlerimi birkaç defa kırpıştırdım. Annem, Danny ve beyaz önlüklü bir adam karşımda dikiliyordu.

"Neler oluyor?" dedim ama sesim kısılmıştı. Bu yüzden de fısıltı şeklinde çıkmıştı. Yattığım yerde elimle başımı tutarak

oturur pozisyona geçtim ve merakla bir anneme, bir de Danny'ye baktım. İkisi de uykusuz gibi görünüyordu.

"Bayıldın," dedi hemen onların yanında duran uzun boylu adam. Beyaz önlüğünden anladığım kadarıyla doktordu.

"Ne zamandır baygınım?" dedim kısık çıkan sesimle.

"Üç gündür," dedi annem ve bana sıkıca sarıldı. Diğer taraftımdan da Danny sarılmıştı. Şaşkın bakışlarım onların arasında gidip gelirken neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Gözlerimi kapayıp birkaç saniye boyunca düşümdüm. Çalıştığım kafenin görüntüleri kesik kesik gözlerimin önüne gelmeye başlayınca her şeyi hatırlamıştım. Kafede bir yangın çıkmış ve Arthur ölmüştü. Daha sonrada ağlarken bayılmış olmalıydım.

Gözlerimi açıp "Arthur," diye mırıldandım, Danny'ye bakarken.

"O öldü." Biliyorum der gibi kafasını salladı ve "Bizi çok korkuttun Melany, orada olduğun süre boyunca fazla dumana maruz kaldığını söylediler. Arthur'u öyle görünce de sanırım kriz geçirmişsin." Arthur'un o halini anımsayınca söyleyecek bir şey bulamadım ve kafamı sallamakla yetindim. Kafamı sallayınca başım daha çok ağrımaya başlamıştı.

Doktora bakıp kısık sesimle "Başım çatlıyor," dedim.

Anlayışla gülümsedi. "Birazdan hemşire, başın için bir ağrı kesici getirir." Ardından müsaade isteyip odadan çıktı.

Annemler başım ağrıyor diye konuşmamayı tercih etmişlerdi. Ama konuşmuyor olmaları sarılmalarına engel değildi. İki taraftan da esir alınmıştım. Hemşire odaya girdiğinde elindeki serumu alıp koluma taktı. İğne canımı acıtsa da sesimi çıkartmadım. İlaç etkisini hızlı bir şekilde gösteriyordu. Hemşire anneme bir şey dedikten sonra odadan çıktı. Bilincim kapanıp uykum geldiğinde aklıma gelen düşünceyle titredim. Rüyamda Anka'yı görmüş ve onunla yakınlaşmıştım. Rüyaydı ama içimden bir ses bunun çok ama çok gerçekçi bir rüya olduğunu söylüyordu.

BÖLÜM 4

Uyandığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Refakatçi koltuğunda sessizce uyuyan Danny'ye baktım. Masum görünüyordu. Gözlerim camın kenarında durup dışarıyı izleyen anneme kaydı. Sessizdi. Üzgün görünüyordu. Acaba ne düşünüyordu?

"Anne," diye fısıldadım. Zaten sesim kısık diye normal konuşamıyordum.

Ben seslenince annem bana doğru döndü ve şefkatle yüzüme baktı. "Uyanmışsın." Küçük adımlarla yanıma geldiğinde yatağın kenarına oturdu. Bir eliyle yanağımı okşayınca kafamı çevirip elini öptüm.

"Eve gitmek istiyorum."

Onaylarcasına başını salladı ve hemşireye haber vermek için odadan çıktı. O odadan çıkınca arkamdaki yastıklardan birini Danny'nin kafasına fırlattım. Ardından fısıltı şeklinde çıkan sesimle ona seslendim. Yüzüne gelen yastıkla birlikte zıplayarak uyandığında yüzümde istemsizce bir gülümseme oluştu. O da kendi haline güldükten sonra yattığı yerden tamamen kalktı. Yanıma geldiğinde yüzü ciddileşmişti. Bir şey söylemek istiyor ama söyleyip söylememek arasında gidip geliyor gibiydi. Tam ağzını açtığı sırada içeriye annem girdi. Danny açtığı ağzını kapattı.

"Hadi gidelim."

Danny hafif bir tebessümle yanımdan kalktığında bir eliyle ensesini kaşıdı. Hemen sonrasındaysa yataktan kalkmam için

yardım etti. Annem elbiselerimi yatağımın üzerine bırakınca Danny odadan çıktı. Annem çantasını toplarken ben de üzerimi giyindim.

Her şeyimizi aldıktan sonra hastaneden çıktık ve Danny'nin arabasına binip eve gittik. Evin ışıkları yanıyordu. Arabadan inip anneme garip garip bakmaya başladım. Evin kapısını tıklattığında sabrımın son raddesine gelmiştim. Meraktan ölüyordum. "Evde kim var?"

Annem bana baktıktan birkaç saniye sonra gözlerini benden kaçırdı. Kapı açıldığındaysa karşımda gördüğüm kadın ve adam yüzünden neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Bunlar kafede karşılaştığım çiftti. Ben şaşkınca yüzlerine bakarken Danny beni arkamdan ittirip içeriye soktu ve kapıyı ardımızdan yavaşça kapattı.

İçeriye girdiğimizde kapının kenarında duran, büyük siyah bavullar dikkatimi çekti. Olayın şaşkınlığını hala üzerimden atamamışken gözlerim içerideki herkesin üzerinde gidip geliyordu. Kimsenin konuşmuyor olması durumu oldukça garipleştirmeye devam ederken adam ve kadının annemin arkadaşı olabileceği düşündüm. Garip bir tesadüftü.

"Siz annemle arkadaş mıydınız?"

Kadın cevap verdi. "Öyle de denebilir." Bu yanıttan hoşlanmamıştım. Anneme baktım. Sorun yok der gibi bana bakıyordu.

"İçeriye geçelim." Annemin suratında buruk bir gülümseme gördüğümde bir sorun olduğunu fark ettim.

Herkes salona doğru yöneldiğinde arkamda duran Danny'nin kolunu tuttum. "Neler oluyor burada?"

İçten olduğuna yemin edebileceğim bir gülümseme yerleştirdi suratına. Neden bilmiyordum ama bu beni kötü hissettirmişti. "Birazdan her şeyi öğreneceksin." Ben söylediği sözlere bir anlam vermeye çalışırken o salona doğru ilerledi. Tek başıma kapının yanında dikilmekten vazgeçtim ve Danny'nin arkasından salona girdim.

Salona girdiğimde annemin oturduğu koltuğun yanındaki tekli koltuğa oturdum. Ortama garip bir sessizlik hakimdi.

Kimse sesini çıkartmıyordu. Bu sessizliğin, fırtına öncesi sessizliği olmasından korkuyordum. Annem kafasını bana doğru çevirerek gözlerimin içine baktı. Gözleri sulanmıştı. "Melany," dedi annem kalbimi sızlatan bir ses tonuyla. Kalbim hızla atarken devam etmesini bekledim. Gözleri sadece bir saniyeliğine tam karşımda oturan çifte kaydı. "Onlar Isabella ve Christian, seni almak için geldiler."

Beni almak için mi?

Duyduğum şeyden emin olamamıştım. Yanlış duymuş olmalıydım. Tekrarladım. "Beni almak için mi geldiler?"

Annemden daha farklı bir cevap beklerken o sadece beni başıyla onayladı. "Evet, seni alıp buradan çok uzak bir yere götürmek için geldiler." Oturduğu yerden uzanıp koltuğun üzerine koyduğum elimi, ince parmakları ile sıkıca kavrarken ekledi. "Her şey güvenliğin için bebeğim..."

Neyin güvenliğinden, neyin gitmesinden bahsediyordu? "Anne ne dediğini anlayamıyorum. Ben kötü bir şey yapmadım ki, zaten güvendeyim. Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Annem yaşlı gözlerini diğer eliyle sildi ve ciddiyetle bana baktı. "Bak canım, bunu söylemek benim için gerçekten zor ama artık söylemeliyim."

Hala bir şeyler geveleyip saçmalamaya devam ediyordu. Yoksa benden kurtulmaya mı çalışıyordu? Beni artık sevmiyor muydu? Gözlerimde biriken yaşları elimin tersiyle silip "Neyi söylemek zor?" diye bağırdım. Sesimi zorlamıştım. Boğazımda oluşan ağrıyı önemsememeye çalıştım.

"Baban normal bir insan değildi."

Yüzüme karşı büyük bir ciddiyetle söylediği bu sözleri duyduğumda afalladım ve alayla güldüm. Daha önce ona babamı sorduğumda bana ondan hiç bahsetmemişti. Şimdiyse tanımadığım yabancı insanların yanında ondan bahsedesi tutmuştu. Bizi bırakan adamı artık merak etmiyordum. Tuttuğu elimi kendime çektim ve sinirle ayağa kalktım. "O adam hakkında bir şey duymak istemiyorum." Kapıya doğru yöneldim. Bu saçmalıklara daha fazla dayanamayacaktım.

Annem arkamdan "Melany," diye seslendiğinde neredeyse salonun kapısına ulaşmıştım.

Bir anda sırtımda hissettiğim serin esintiyle birlikte saçlarım havalanmış ve salonun kapısı sert bir şekilde ben daha salondan çıkamadan yüzüme doğru kapanmıştı. Kapının kulpunu tutup açmaya çalıştığımda kapının açılmadığını fark ettim ve derin bir nefes alarak arkamı döndüm. Herkesin bana bakması bir yana benim gözüme çarpan ilk detay camların kapalı olmasıydı. Az önceyse kapının rüzgar yüzünden çarparak kapandığına emindim. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama annemin endişeli bakışlarının, yüzümün her bir zerresinde dolaştığını görebiliyordum. Bana bakarak bir kez daha "Melany," dedi. "Durum sadece babandan ibaret değil, oturup anlatacaklarımı dinlemelisin, tatlım."

Gözlerim Danny'ye kaydı. Güven vermek istercesine bana bakıyordu. Kafasını bir şey yok der gibi salladığında oturmaktan başka çarem olmadığının farkına vardım. Oturmalı ve anlatacaklarıyla yüzleşmeliydim. Annemin yanındaki koltuğa yeniden oturduğumda sabırsız ve hoşnut olmayan bir şekilde "Seni dinliyorum," dedim.

Boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Sana, doğduğundan beri ben bakıyorum. Sen benim kızımsın. Senden bunca yıl bu anlatacaklarımı sakladığım için gerçekten üzgünüm ama artık her şeyi öğrenmelisin. Anlatacaklarımdan sonra en doğru kararın gitmek olduğunu sen de daha iyi anlayacaksın. Bu yüzden ben her şeyi anlatana kadar sessizce dinle." Kafamla onayladım ve ciddi bir şekilde onu dinlemeye başladım. "Baban normal bir insan değildi. O çok farklı biriydi. Onunla tanışmam bundan yıllar yıllar öncesinde fırtınalı bir gündeydi ve ben o fırtınalı günde kapım çalındığında hiç beklemeden kapıyı açmıştım. Kapımda zor durumda olduğu her halinden belli olan bir adam vardı. Adam bir eliyle kanlı karnını tutuyor, diğer eliyle de sıkıca tuttuğu bebeğini taşıyordu. Adamı içeriye alıp pansuman yaptım ve bebeğinin de karnını doyurdum. Daha sonra da adam iyileşene kadar ona baktım. Sonra adam iyileştiğinde bana daha önce hiç görmediğim bir şey gösterdi. Bu şey sihir

gibiydi. Dünyamıza ait değildi ama gerçekti. Adam, elinde boyum kadar bir su kütlesi oluşturmuş daha sonra da onu arka bahçemize fırlatmıştı. Adamdan korkmuyordum çünkü beraber geçirdiğimiz süre boyunca bana çok iyi davranmıştı. Adamın ismini bilmiyorum. Sadece sana benzediğini biliyorum, Melany, çünkü o adamın, o gün kucağında taşıdığı bebek sendin. O, ayağa kalkabilecek kadar iyileştiğinde kendi dünyasına dönmek zorunda olduğunu söyledi. Aynı zamanda orada yaşanmakta olan savaştan da bahsetti. Kendi dünyasına geri dönerkense seni bana emanet etti. O gün bugündür, seni kendi kızımmış gibi büyüttüm, sevdim ama gerçek annen ben değilim. Şimdi kendi dünyana, senin gibi olan insanların yanına gidip gerçek aileni bulabilir ve orada eğitim görebilirsin. Ayrıca artık burası senin için güvenli değil. Gitmelisin, Melany ve lütfen beni affet." Annem ağlamaya başlamıştı.

"Anne," dedim vurguyla. "Bana şu anda şaka yapıyorsun, değil mi?" Bu bir şaka olmalıydı. Başka türlüsünü şu anda beynim cevap olarak kabul etmiyordu. Edemiyordu. Annem kafasını olumsuz anlamda sallayınca oturduğum koltuktan kalktım ve onun koltuğunun önünde diz çöktüm. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Dediğin şu şeylere de inanmıyorum. Kimse yoktan bir su kütlesi oluşturamaz. Ayrıca bunlar sadece hikayelerde olur." Ağlamaya devam ediyordu. O ağladıkça benim de gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Melany," dedi bir kadın sesi. Bu Isabella olmalıydı. "Şimdi yavaşça bana doğru dön ve annenin anlattıklarının gerçek olduğunu gör."

Son söylediğinden sonra dönüp dönmemek arasında kararsız kalsam da arkamı dönüp ona baktım. Avuç içini bana doğru döndürmüştü. Avucundan çıkan su damlaları, bana doğru geldiğinde birleşerek bir insan eli şeklini aldı. Yüzümde hissettiğim hareketlilik beni ürküttüğünde olduğum yerde kalakaldım. Su damlalarının oluşturduğu el, tam şu anda yanağımı okşuyordu. Isabella su damlalarını yanağımdan geri çekene kadar nefesimi tuttum. Bu gerçekten korkutucuydu ama aynı zamanda inanılmaz bir şeydi.

"Bu-bu şey gerçek yani?" Başıyla onayladı. Sonra avucunun içine geri dönen su yavaşça azalmaya başladı. Birkaç saniye sonraysa tüm su damlacıkları gözlerimin önünde yok olmuştu.

Anneme baktım. Ardındansa oturduğum yerden kalkarak ona sarıldım. "Seni affediyorum, anne." Kulağına fısıldamıştım. "Beni bu yaşıma kadar sen büyüttün, bana hep sen sevgi gösterdin ve beni hiçbir zaman bırakıp gitmedin. Aynı kandan olmasak bile benim annem, her zaman sen olacaksın."

Bana sıkı sıkı sarılarak karşılık verdikten sonra ikimiz de ayağa kalktık. Şimdi ne olacaktı? Kafamda birçok soru vardı. Tüm bu konuşma boyunca sessizce bekleyen adamla kadına döndüm. "Neden tehlikedeyim ve sizler tam olarak nesiniz?"

Kadın cevap verdi. "Bizler element kullanıcılarıyız. Tehlikede olmanın sebebiyse Anka'nın seni yeni hedefi olarak seçmiş olması."

Kadına garip garip baktım. "O sadece büyük bir kuştu. Şu su çıkarma olayınızdan yapıp onu yakalayamaz mısınız? Böylelikle hiç bilmediğim bir yere gitmeme ve ailemden ayrılmama gerek kalmaz."

Kadın olumsuz anlamda kafasını salladı. Gözlerinden garip bir ifade geçerken konuştu. "Anka, yakalanmaz. Onu yakalamaya çalışan herkesi öldürdü. Bir bakışıyla bile insanları yakarak öldürebiliyor. Onu görünce yapman gereken en mantıklı şey kaçmaktır." Eğer kadının söyledikleri doğruysa -ki doğru olduğunu düşünüyordum- gerçekten büyük bir tehlikenin içindeydim. Ölebilirdim.

"Eğer sizinle gelirsem ailemi bir daha görebilecek miyim?" diye sordum kadına bakarak.

Hafifçe tebessüm etti ve kafasını olumlu anlamda salladı. Kadın kafasını sallarken adamın gür sesi kulaklarımı doldurdu. "Her ay birkaç günlüğüne Dünya'ya gelme izni verilir."

Ne yapmam gerektiğini, neyin doğru karar olduğunu bilmiyordum. "Bizimle gelmelisin, Melany," dedi kararsızlığımı fark eden Isabella. "Anka normal insanları hedef almaz. Sadece element kullanıcılarına saldırır. Şimdiyse Anka'nın karşına

çıkmasının tek bir sebebi olabilir ve şimdiye kadar seni öldürmediyse senden bir şeyler istiyor demektir."

"Benden ne istiyor?" diye sordum. Ben normal bir insandım. Benden alabileceği bir gücüm yoktu.

"Güçlerini istiyor. Güçlerini alınca da seni öldürecek." Isabella'ya bir başka soru sormak için ağzımı açtığımda, ne soracağımı anlamış gibi onun da cevabını verdi. "Güçlerin bu dünyada normal bir insan gibi yetiştirildiğin için açığa çıkmadı ama artık her şeyi biliyorsun. Eğer bizimle gelmeyip burada kalırsan ve güçlerin de senden bağımsız bir şekilde ortaya çıkarsa, onları kontrol edemezsin. Eğitimsizsin ve element kullanımını bilmediğin için bu, çevrendeki herkese zarar verebilir. Birçok insanı, hatta en sevdiğin kişileri bile öldürebilirsin. İşte bu yüzden de bizimle birlikte Nemesis'e gelip eğitim almalısın. Ayrıca akademideyken güvende olursun."

Danny'ye baktım. Düşünür gibi bir hali vardı. Ona baktığımı görünce güven vermek istercesine gülümsedi ve kafasını *gitmelisin* der gibi salladı.

"Eğer orada kalmak istemezsem?" diye sordum. Her ihtimali düşünmek istiyordum.

"Güvenliğin ve Dünya'daki insanların güvenliği için orada kalmak zorundasın. Dünyalar arasındaki dengeyi bozamazsın. Bozmaya çalışırsan kurallar gereği cezalandırılırsın." dedi Christian.

İki arada bir derede kalmıştım. Kafam çok karışmıştı. İçimden bir ses gitmem gerektiğini söylerken, diğer bir ses gitmememi, Dünya'da kalmamı söylüyordu. Şartlar zorluydu ve pek bir seçim şansım yok gibiydi. Gitmek istemesem bile gitmek zorundaydım. Ayrıca gidersem hem kendimi hem de annemi ve Danny'yi korumuş olacaktım. Benim yüzümden onlara zarar gelsin istemiyordum. Tek mantıklı çözüm gitmek gibi duruyordu.

"Tamam," dedim, odadaki herkese tek tek bakarak. Ardından gözlerim sadece Isabella ve Christian'ın arasında gidip geldi. "Sizinle birlikte Nemesis dediğiniz yere geleceğim."

***

Onlarla birlikte gideceğimi söylediğimde Isabella gideceğimiz yolun uzun olduğunu ve bir an önce yola çıkmamız gerektiğini söylemişti. Bunun üzerine de Christian daha önceden hazırlayıp kapının önüne koydukları iki bavulumu alıp arabasına yerleştirmeye gitmişti. O sırada ben de annem ve Danny'yle vedalaşıp her ay ziyaretlerine geleceğimi söylemiştim.

Christian ve Isabella odama girerek bavullarımı hazırlamışlardı, evet ama ben yine de odama gidip hatıralık birkaç eşyamı sırt çantama koymuştum. Sonra alt kata inip diğerlerinin yanına gitmiştim. Christian'ın olduğunu düşündüğüm siyah bir arabanın yanında duruyorlardı. Annem yaşlı gözleriyle bana son bir defa baktı. Benden ayrılmak istemiyordu, biliyordum. Ben de ondan ayrılmak istemiyordum ama bir yandan da gideceğimiz yeri az da olsa merak ediyordum. Aslında biraz da korkuyorum çünkü gideceğimiz yerin nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum. Gidince görecektim artık.

Gitmeden hemen önce anneme ve Danny'ye bir daha sarıldım. Sarılmamız biraz uzun sürmüş olmalı ki Christian binmiş olduğu arabasının kornasına iki defa basıp "Gidelim," dedi.

Arabaya daha binmemiş olan Isabella cama vurup "İnsanları uyandıracaksın, sessiz ol!" diye Christian'a çıkıştı. Haklıydı da. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve insanlar bu saatte, sıcak yataklarında uyuyor olmalıydı.

Isabella bana bakıp "Artık gitmeliyiz," dediğinde oturmam için arabanın arka kapısını açtı. Son kez annemlere bakıp arabaya bindim. Ben binince Isabella da kapımı kapatıp ön tarafa geçti.

Christian arabayı çalıştırdığında arka tarafın camını açtım. Onlardan yavaşça uzaklaşmaya başladığımızda "Yakında görüşürüz," diyerek onlara seslendim ve araba köşeyi dönünceye dek onlara el salladım. Köşeyi döndükten sonra artık görüş alanımdan çıkmışlardı. Açtığım camı kapatıp emniyet kemerimi taktım ve dışarıyı izleyerek sessizce oturmaya başladım.

Yaklaşık on dakika sonra Christian "Hep böyle sessiz misindir?" diye sordu. Bir yandan da dikiz aynasından bana bakıyordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Genelde insanlar fazla konuşmamdan şikayetçi olurlar."

Isabella gülümseyerek arkasını döndü. "Gideceğimiz yer ile ilgili merak ettiğin herhangi bir şey var mı?"

Aslında birçok sorum vardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. En sonunda en çok merak ettiğim soruyu sordum. "Farklı bir boyuta gideceğiz demiştin. Oraya nasıl gideceğiz?"

Isabella birkaç saniye boyunca düşünür gibi yaptı ve sonra gülümseyerek, "Bunu söylersem sürprizi kaçar," dedi.

"Başka sorun var mı?"

Kafamı onaylarcasına salladım. "Bana oraya gittiğimde neler yapmam gerektiğinden biraz bahseder misin?" Gerçekten nasıl bir düzenim olacağını merak ediyordum. Eğitim almam gerektiğinden bahsetmişlerdi ama diğer şeylerden bahsetmemişlerdi.

"Oraya gittiğimizde seni okulun yurt odalarından birine yerleştireceğiz. Yurt binası, okulla yan yanadır ve balkonlar hariç aynı mimariye sahiptir. Kızlar ilk üç katta erkeklerse onun üzerindeki üç katta kalır. Her katta ortak salonlar vardır. Ortak salonlardaki merdivenlerden odalara çıkılır. Odaların kapıları salona dönüktür. Her oda iki kişiliktir. Bu yüzden bir oda arkadaşın olacak. Umarım bundan rahatsız olmazsın."

Cevap vermemi bekler gibi bana baktığında tebessüm ettim. "Oda arkadaşı benim için sorun olmaz."

Devam etti. "Yurda yerleştikten sonra elementini bulmamız gerekiyor. Bunun için de kraliyette çalışan Kyne ile bir görüşme düzenleyeceğiz. Gücünü öğrendikten sonra da diğer öğrencilerle birlikte her gün uygulama derslerine gireceksin. Uygulama derslerinin yanında kraliyet tarihi dersleri ve sihirli yaratıklarla ilgili dersler göreceksin. Derslerden sonraysa aynı binada yemek yiyebilirsin. Geriye kalan vakitlerini de istediğin gibi değerlendirebilirsin. Başka sorun var mı?" O kadar hızlı konuşmuştu ki ağzım açık onu dinliyordum. Bu halime güldü ve sorumu bekledi.

"Neden hala boyut değiştirmedik?"

Bu sorunun cevabını Isabella da merak etmiş olacak ki pencereden dışarıya baktıktan sonra Christian'a döndü. "Melany

haklı, boyut kapısının olduğu sapağa sapmamışız. Neden boyut değiştirmedin?"

Christian tek elini ensesine götürerek kaşıdı ve "Mylo," diye mırıldandı.

"Mylo mu?" Isabella'nın yüzünü göremiyordum ama şu an yüzünün aldığı şekli tahmin edebiliyordum. Şaşırmıştı. Bu sesinden anlaşılıyordu.

Yaslandığım koltuktan vücudumu çekip onlara doğru yaklaştım ve "Mylo kim?" diye sordum.

Christian bana dikiz aynasından saniyelik bakışlar atıp sinirle nefesini dışarıya verdi. "Armoni Nemesis ordu komutanının oğlu." Sorumu yanıtladıktan sonra kafasını Isabella'ya doğru çevirdi. "Senin kadar ben de şaşkınım, Mylo'nun neden Dünya'da olduğunu çok merak ediyorum. Umarım iyi bir açıklaması vardır." Ardından arabanın hızını biraz daha arttırarak sürmeye devam etti.

Daha fazla soru sormak istemediğimi fark edince sessizce arkama yaslandım ve cebimden çıkarttığım müzik çalarımdan bir şarkı açarak gözlerimi kapattım. Biraz dinlenmek istiyordum.

BÖLÜM 5

Dinlenmek için kapattığım gözlerimi yavaşça araladım. Araba durmuştu. Christian ile Isabella arabada yoktu. Dışarıda olduklarını düşünerek arabanın camından dışarıya doğru baktım. Burada kar, her yeri kaplamış, bembeyaz bir örtü oluşturmuştu. Yolun etrafı çam ağaçları ve küçük otçuklarla kaplanmıştı. Arabanın durduğu yerse küçük, terk edilmiş, eski bir benzinliğe benziyordu. Onun dışında hemen benzinliğin yanında depoya benzeyen, büyük, taştan bir bina vardı. Benzinliğin önünde, Christian'ın arabasına çok az bir uzaklıkta siyah bir minibüs duruyordu. Onun dışında etraf bomboştu. Karanlıktı. Tam anlamıyla ıssız bir yerdeydik.

Birkaç dakika boyunca arabada bekledikten sonra sıkıldığımı fark ettim ve Christian ile Isabella'yı aramak için arabadan indim. Soğuk hava vücuduma hücum ederken titredim ve deri montuma daha sıkı sarılarak benzinliğe doğru yürümeye başladım. Yürüdükçe bastığım yerlerde ayak izlerim oluşuyor, verdiğim soluklarım buhar olup yok oluyordu.

Küçük, eski benzinliğe vardığımda içeride hiç ışık olmadığını fark ettim. Burası gerçekten de terk edilmiş bir benzinlikti. Christian ve Isabella beni burada bırakıp gitmiş olamazlardı, değil mi?

Kafamdan bu düşünceyi atıp benzinliğin yanındaki depoya doğru dikkatlice yürümeye başladım. Eğer beni burada bırakıp gitmedilerse başları belada olabilirdi ve benzinliğin yanında

duran siyah minibüs bu teorimi doğrular nitelikteydi. Yani ben öyle düşünüyordum.

Tek katlı, büyük deponun yanına geldiğimde camların gazete kağıtlarıyla özensizce kaplanmış olduğunu gördüm. Hemen camlara doğru ilerleyip içeriyi görebileceğim bir yer aramaya başladım.

Küçük bir aralık bulduğumda oradan içeriye doğru baktım. Buradan neredeyse her yeri görebiliyordum. İçeride loş bir ışık yanıyordu. Depo kocamandı. Tam karşımda yüzü bana dönük olan, siyah takım elbiseli, iki adam duruyordu. İkisi de şişmandı ama vurdu mu oturtacak tiplere benziyorlardı. Önlerinde iki boş sandalye vardı.

Ayakta duran adamlar kafalarını arkaya doğru çevirdiğinde orada yalnız olmadıklarını anladım. Görüş alanıma iki adam daha girmişti ve bu sefer elleri boş değildi. Bir adam Christian'ı yerde sürükleyerek sandalyelerin önüne fırlatırcasına bıraktığında, odaya giren diğer adam kucağında taşıdığı Isabella'yı yavaşça sandalyeye bırakmıştı. İkisi de baygındı. Ayakta dikilen diğer iki adam sandalyelerin yanında duran hafif ışıltılı iplerle Christian ve Isabella'nın ellerini bağlarken onları seyrettim.

Ardından arkadan bir adam daha geldi ve ensesinden tutarak getirdiği çocuğu yere, Christian'ın yanına fırlattı. Çocuğun durumu kötü görünüyordu. Adamlar onu da bağladığında içlerinden en iri ve uzun olanı, Christian'a yaklaşıp yüzüne birkaç defa tokat attı.

Christan uyandığında ne olduğunu anlamak için birkaç saniyeliğine etrafına bakındı. Ellerinin bağlı olduğunu görünce iplerden kurtulmaya çalıştı ama bir işe yaramadığını anlayınca durdu ve gözlerini kendisine tokat atan adamın üzerine dikti.

Adam ağzını oynatmaya başlayınca kafamı camdan çekip düşünmeye başladım. Onları oradan çıkartmalıydım ama bunu nasıl yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onlar iri yarıydılar. Üstelik beş kişiydiler. Bense cılız bedenimle onlara karşı tek başımaydım. Yardıma ihtiyacım vardı ama bu ıssız yerde bana yardım edebilecek hiç kimse yoktu.

Tekrar camdan içeriye doğru baktığımda adamın Isabella'yı da uyandırmış olduğunu gördüm. Isabella kafasını yerde duran çocuğa çevirmişti.

Onlara ne gibi bir yardımım dokunabilirdi ki? Eğer oraya tek başıma girersem sonum onların yanı olurdu ve bu adamların onlarla konuşup anlaşacağını sanmıyordum. Amaçları kötü olmalıydı.

Uzaktan gelen, kükremeye benzer, tiz bir ses duyduğumda kafamı camdan çekip etrafıma baktım ama hiçbir şey göremedim. Ses bir kere daha duyulduğunda, bu sefer sesin daha yakından geldiğini fark ettim. Sesin kaynağını ararken üzerime düşen büyük gölgeyi görmemle eş zamanlı olarak kafamı gökyüzüne doğru kaldırdım. Tam üzerimde gümüş renkli kanatlarıyla ve her zamanki göz alıcı güzelliğiyle Anka uçuyordu. Rüyamdaki halinden çok ama çok daha görkemli gözüküyordu.

Mırıldandım. "Bana yardım etmelisin."

Anka'nın gözleri şu an hiç de arkadaş canlısı gibi bakmıyordu. Biraz ilerimde durarak yere indiğinde kafasını eğip bana doğru gelmeye başladı. Bana zarar verip vermemek konusunda emin değil gibiydi. O geldikçe geriledim. Anka'nın ne yapacağını kestiremiyordum. Sırtım binanın kapısına çarpana kadar geri geri gittim.

Sırtım binanın kapısına çarptığında hiç beklemeden kapıyı açarak içeriye girdim. Kapıyı açık bırakmıştım. Anka'nın arkamdan gelmesini umuyordum. Eğer içeriye girerse içeride büyük bir karışıklık çıkması muhtemeldi ve ben de böylece Christian, Isabella ve Mylo denen o çocuğu depodan çıkartabilirdim. En azından böyle yapabileceğimi umuyordum.

İçeriye girip deponun ortasına kadar hiç durmadan koştum. Adamlar beni görünce şaşırsalar da hemen kendilerini toparladılar ve üzerime doğru gelmeye başladılar. Beni yakalayacakları sırada Anka deponun içerisine girmiş ve tiz bir şekilde kükremişti. Anka tahmin ettiğim gibi arkamdan gelmişti. Adamlar bir saniyeliğine ne olduğuna bakmak için arkasını döndüğünde yanımdaki adamın korkudan titrediğini görmüştüm. Onlar

varlığımı unutmuş gibi Anka'dan uzak bir yere doğru koşmaya başladıklarında ben de hemen Christian'ın yanına gidip ipleri çözmeye başladım.

"Buraya gelmemeliydin." Sesi kızgın gibi çıksa da bir yandan da minnettarmış gibiydi. Aklına bir şey gelmiş gibi suratını astı. "O ipleri çözemezsin."

Ellerini bağlayan ipi o konuşana kadar çözmüştüm bile. Parıldayan ipi yere atıp "Alt tarafı sıradan bir ip," dedim ve Isabella'yı da çözdüm. Yerde duran diğer çocuğun ellerini de çözdüğümde Christian çocuğu sırtına aldı ve deponun arka tarafına doğru baktı.

Anka, kendilerini savunmaya çalışan adamlara saldırıyordu. Onların arasında oluşan farklı renklerdeki toz bulutları deponun içerisini doldururken hem korkmuş hem de etkilenmiştim.

"Anka neden bize saldırmıyor?" Christian kendi kendine mırıldandığında, Isabella beni kolumdan tutup çıkışa doğru çekiştirdi.

Hep birlikte çıkışa doğru koşarken bir anda duyduğum kükremeyle duraksadım ve Anka'ya doğru baktım. Onun da bana baktığını gördüm. "Teşekkür ederim." Ardından koşmaya devam ettim ve diğerlerine yetiştim.

Hepimiz arabaya bindiğimizde Christian hiç beklemeden arabayı çalıştırıp hızlıca sürmeye başladı. Birkaç kilometre boyunca yanımda oturan çocuğa baktım. Yarı baygın gibiydi. Gözleri açıktı ama etrafına boş bakıyordu. Simsiyah saçları, keskin çene hatları ve dolgun kırmızı dudakları vardı. Kaşı ve dudağının kenarı patlamış olmasına rağmen oldukça sempatik görünüyordu. Burnunun kenarları kıpkırmızıydı. Sanırım burnu kanamıştı. Üzerine giydiği deri mont kol kaslarını belli ediyordu. Boyu benden en fazla on santim uzun olmalıydı.

Çocuğu süzmeyi bırakıp elimi kalbime götürdüm. Adrenalin yüzünden yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Az önce olanlar, şimdi rüyadaymışım ve birazdan uyanacakmışım gibi hissettiriyordu. Tek elimle kolumu sıktım. Canım acımıştı. Kesinlikle rüyada değildim.

Araba aniden fren yapıp durunca öne doğru sendeledim. Yanımdaki çocuk da öne doğru sarsılmıştı. Christian arkasını dönüp çocuğun koluna uzandı. Çocuğun kolunu tuttuktan sonra arabanın içerisinde küçük çaplı bir rüzgar oluşmuştu. Birkaç saniye sonra çocuğun gözleri tamamen açıldı. "Neler oluyor?" Canının yandığını belli eden bir ses tonuyla konuştuğunda yüzünü buruşturdu.

Christian sinirle bağırdı. "Yediğin haltlar yüzünden az kalsın ölüyorduk, Mylo, olan bu!"

Ben Christian'ın bağırmasıyla irkilirken yanımdaki çocuk anında oturuşunu düzeltmiş, mahcup bir ifadeyle Christian'a bakmaya başlamıştı. Oturuşunu düzeltirken canı yanmış olmalıydı ama belli etmemeye çalışıyordu. Boğazını temizledi. "Özür dilerim, baba."

"Baba mı?" Kendimi tutamamıştım. Şaşkındım. Christian'ın öfkeli gözlerinin hedefi olduğumda ağzımı hiç açmamış olmayı diledim.

"Senin o depoda ne işin vardı, Melany? Üstelik arkadan gelen Anka da neyin nesiydi? Hepimiz ölebilirdik." Derin bir nefes aldı.

"Be-ben..." diye kekeledim.

Isabella elini Christian'ın koluna koyup "Sakin ol Christian," dedi. Ardından ekledi: "Melany'nin bir suçu yok. Sonuçta Anka'yı o çağırmadı. Zaten Anka ortaya çıkmasaydı şimdiye kadar o adamlar bizi öldürmüş olacaktı. Bunun için ona kızmamalısın."

Christian, Isabella'nın sözlerini tartar gibi birkaç saniye boyunca düşündükten sonra bana baktı. Gözleri özür dilermiş gibi bakıyordu. Hafifçe tebessüm ettim. Christian'ın bana karşı olan öfkesi Isabella sayesinde geçmişti.

Christian'ın bana bakan bakışları yumuşamıştı ama yanımda oturan çocuğa olan bakışları için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Öfkeli gözlerini yeniden yanımdaki çocuğa çevirdi. "Bir daha Dünya'ya benden izinsiz inmeyeceksin, Mylo! Beni hayal kırıklığına uğrattın." Bu sefer çok bağırmamıştı ama sesindeki tını gerçekten de hayal kırıklığına uğradığını hissettiriyordu.

Christian çocuğa Mylo diye hitap etmiş ve bu çocuk için kendisini tehlikeye atmıştı. Christian'ın Mylo için dediği şeyi hatırladım. Onun, Armoni Nemesis ordu komutanının oğlu olduğunu söylemişti. Yanımdaki çocuksa az önce Christian'a baba demişti. O zaman Christian... Nemesis'in Ordu Komutanı mıydı?

BÖLÜM 6

"Sen..." dedim, şaşkınlıkla Christian'a bakarak. Yine tüm dikkatleri üzerime çekmiştim. "Şu bahsettiğin ordunun komutanı mısın?"

Bakışlarını Mylo'dan çekip bana baktı. Arabayı çalıştırırken cevap verdi. Cevabı kısa ve netti. "Evet, bahsettiğim o ordunun komutanı benim, Melany."

"Bana bunu neden daha önce söylemedin?"

Tam ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada Isabella ondan önce davrandı ve soruma cevap verdi. "Yeni tanıştığı insanlara karşı güven problemleri var."

Sessizce mırıldandım. "Benim de güven problemlerim var." Bana güvenmemekte haklıydı. Sonuçta daha yeni tanışmış sayılırdık ve birbirimize hemen güvenmemiz beklenilemezdi.

Christian beni duymuş gibi dikiz aynasından oturduğum yere baktı. Göz göze geldiğimizde hafifçe başını salladı. "Anka bizi bulmadan önce krallığa gidelim." Aldığı nefesini hızlıca dışarıya verdi. "Söyle bakalım, Melany, boyut değiştirmeye hazır mısın?"

Aslında ben bile hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Hem korkuyor hem de nasıl bir yere gideceğimizi merak ediyordum. Ayrıca herkesi ve her şeyi arkamda bırakıp bambaşka bir boyuta gitmek, beni biraz da olsa üzülüyordu. Boğazımda bir yumru oluştuğunda daha şimdiden annemi ve Danny'yi özlediğimi fark ettim. "Hazırım." Sesim anlayamadığım bir tonda,

derin anlamlar taşıyarak çıkmıştı. Hem evet hem de hayır demiş gibiydim.

Christian sesime aldırmadı. O sadece hazır olup olmadığımı bilmek istiyordu. "Bu ilk boyut değiştirmen olacak. Arkana yaslan ve bunun keyfini çıkartmaya bak."

Yanımdaki çocuk, yani Mylo kolumu dürttüğünde ona doğru döndüm. "Sıkı tutun demek istedi."

Mylo'nun söylediklerine ilk başta bir anlam verememiştim ama sonra neyden bahsettiğini anladım. Christian arabayı o kadar hızlı kullanmaya başlamıştı ki bedenim oturduğum koltuğa basınç yapıyordu. Emniyet kemerimi tutarak arabanın hız ibresine baktım. İki yüz otuza kadar yükselmişti. Christian içten bir kahkaha atıp biraz daha hızlandı ve radyonun yanındaki siyah tuşa bastı. Benim dışımda, arabadaki hiç kimse, bundan korkmuyor gibiydi. Biraz rahatlamaya çalıştım ama o, bu kadar hızlı giderken rahatlamaya çalışmak benim için oldukça zordu.

Christian'ın "Gidiyoruz!" diyen sesini duyduğumda arabanın ön tarafı sesli bir şekilde havaya doğru kalkmış ve yükselmeye başlamıştı.

Araba hepten gökyüzüne doğru yükseldiğinde korkudan küçük dilimi yutacaktım. Tanrım, uçuyorduk ve ben yükseklikten deli gibi korkardım! Biri güven vermek istercesine elimi tuttuğunda kafamı çevirdim ve elimi tutan kişiye baktım. Mylo'ydu. Gözlerinin içi resmen gülüyordu. Az önce babasının ona bağırdığını unutmuş gibiydi. Bana biraz yaklaşıp fısıldadı. "Sanırım yükseklikten birazcık korkuyorsun, yüzün bembeyaz olmuş." Yüzündeki sırıtışa bakılırsa resmen benimle alay ediyordu.

Elimi elinden çekip ona ters ters baktım ve ben de onun gibi fısıldayarak konuştum. "Korkmuyorum."

Gülerek kafasını salladı ve tek gözünü kırparak "Kesin korkmuyorsundur," dedi.

O bana hala gülerken ben somurtarak kafamı çevirdim ve camdan aşağıya doğru baktım. Tedirgin olsam da arabanın içinde güvendeydik ve bu biraz da olsa iyi hissetmemi sağlıyordu. Aşağısı ormanlık bir alandı ve tam ormanın bittiği açık

alanda gümüş renkli bir şey parlıyordu. Uzaktan kayaya benzese de bunun bir kaya olmadığının farkındaydım. Çünkü o şey hareket halindeydi. Açık alan bitmek üzereyken gümüş renkli şey birden zıpladı ve ağaçların üzerine düşmeden hemen önce yanlara doğru açtığı kanatlarını çırparak gökyüzüne yükseldi. Onun sıradan bir kuş olmasını istesem de altımızda uçan şey, Anka'dan başkası değildi. İyice cama yapıştım. Bir elim camda, diğer elim Isabella'nın koltuğundaydı.

"Christian!" Christian bana baktığında ona neredeyse arabanın hizasına gelmiş olan Anka'yı gösterdim. Gözleri endişeyle aralanırken küfür etmeyi ihmal etmemişti. Isabella ve Mylo ona şaşkın şaşkın bakarken bir anda Anka'nın kükremesiyle hepimiz kaskatı kesildik. Bu ses insanın tüylerini ürpertiyordu. Benzinliğin oradaki depoda şanslı olabilirdik ama şu an Anka'nın tek hedefi biziz gibi görünüyordu.

Mylo elini babasının koltuğunun arkasına koyup kendisini ona doğru çekti. "Işınlanmalıyız."

Bunun üzerine Isabella kafasını Mylo'ya doğru çevirdi. "Bunu yapmanın yasak olduğunu sen de biliyorsun."

Mylo kafasını iki yana salladı. "Anka'nın saldırısına uğrarsak ışınlanma bölgesine yetişemeyiz. Düşeceğiz."

Christian kararsız kalmış gibi gözüküyordu. Anka ön taraftan arabaya hızlıca çarpınca araba boşlukta sarsıldı ve motor sustu. Araba artık çalışmıyordu. Gökyüzünden yere doğru yer çekiminin etkisiyle hızlıca düşerken Anka arabaya saldırıyordu. Araba havada takla atarken midem ağzıma gelmişti. Yere çarpmamıza az bir mesafe kaldığında Anka arabanın üstünden tutup bizi yeniden yükseltmeye başladı.

"Hemen ışınlanmazsak kötü şeyler olabilir." Mylo'ya katılıyordum. Sesinde korku vardı ve bu barizdi. Onun gibi ben de korkuyordum.

Christian radyonun yanındaki bir tuşa basmadan saniyeler önce bağırdı. "Gözlerinizi kapatın!" Hemen dediğini yapıp gözlerimi sıkıca yumdum ve emniyet kemerime daha da sıkı tutundum. Araba bir anda gümbürtüyle sarsılınca gözlerimi açtım.

Christian, Mylo ve Isabella arabadan inmek için harekete geçmişlerdi. Onların indiğini görünce emniyet kemerimi açıp ben de indim. Işınlanmış mıydık? Etrafıma baktım. Her yer yemyeşil ve ağaçlıktı. Etrafımı incelemeyi bırakıp arkamı döndüğümde çok az uzağımızdaki Anka'yı gördüm. Arabanın üzerinde olduğundan dolayı o da bizimle beraber ışınlanmış olmalıydı.

Christian hepimizin önüne geçmiş, Anka'dan gelebilecek herhangi bir saldırıyı karşılamak için hazır olda bekliyordu. Onun hemen arkasındaysa babasıyla aynı pozisyonda duran Mylo vardı. Hepimiz Anka'nın hareketini bekliyorduk ama o dört ayağının üzerinde durmuş, gözlerini etrafta gezdiriyordu. Sanki buraya geldiği için mutluydu.

Anka'nın parlak gümüş gözleri benimkileri bulduğunda başıma çok güçlü bir ağrı saplandı. Anka'yla daha önce göz göze geldiğimizde bu hiç olmamıştı. Şimdiyse gözlerime baktığında canım acıyordu. Ağrı gitgide şiddetlenirken dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı tuttum. Isabella yanıma eğildi ve beni kaldırmaya çalıştı. Bir şeyler söylese de onu anlayamıyordum. Başım fazlasıyla acıyordu. Christian ve Mylo da bana doğru dönmüştü. Ağrı o kadar şiddetliydi ki yerimden kıpırdayamıyordum. Gözyaşlarım, düştüğüm toprağa damlarken etrafımızda oluşan bir hava dalgası hissettim. Hissettiğim hava dalgası baş ağrımı biraz da olsa hafifletmişti.

Hava dalgasının nereden geldiğini anlamak için kafamı kaldırdığımda, Anka'nın kanatlarını açıp gökyüzüne doğru yükseldiğini gördüm. Bizden yavaşça uzaklaşmaya başlamıştı. O gökyüzündeki bulutların arasına karışıp yok olunca baş ağrım tamamen geçti. Beni öldürmemişti.

Gözyaşlarımı sildim ve Isabella'dan destek alarak ayağa kalktım. Christian yanıma gelip elini omzuma koydu. "İyi misin?" Mylo da babasının yanında duruyordu. Sanırım o da benim için endişelenmişti.

Kendimden beklemediğim gayet iyi bir sesle cevap verdim. "İyiyim, bir şeyim yok." Sesimin kısık olması gerekiyordu ama garip bir şekilde normal çıkıyordu. Şaşırmıştım.

Mylo da elini diğer omzuma koydu. "Çok şanslısın."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Elini omzumdan çekti. "Az önce başında hissettiğin o yoğun acı, Anka'nın öldürme yöntemidir. Başın çatlayacakmış gibi hissedersin ve en sonunda..." Duraksadı. Bir anda elini gözümün önüne getirip vururmuş gibi yaptı. "Bum!" Ben korkuyla geri çekilirken ekledi: "Kafan gövdenden ayrılır."

Ağzım dehşetle aralanırken Isabella, elimi güven verircesine sıktı. "Sadece seni korkutmaya çalışıyor." Sonlara doğru sesi kısılmıştı ve bakışlarını Mylo'ya doğru çevirmişti. Kesinlikle Mylo'nun doğru söylediğini düşünüyordum. Belki de Anka gerçekten kafamı gövdemden ayrılmak istemişti.

Ondan, yani Anka'dan korkuyordum ama bu korku Isabella ve Christian'ın bana kafede dediği sözler yüzünden olmuştu. Anka sadece birisini öldürmek istediğinde o kişiye görünür, demişlerdi ama şimdi her şey bana mantıksız geliyordu. Anka bizi öldürmek isteseydi, zaten şimdiye kadar bunu yapardı. Yapmamasının nedenini anlayamamıştım. Ayrıca Mylo, Isabella, Christian, Danny... Hepimiz onu görmüştük. Şimdiyse Anka'nın beni öldürmek istediğini düşünmüyordum. Bana eski benzinliğin oradaki depoda da yardım etmişti. Yani en azından ben öyle yaptığını düşünüyordum.

Gerçekmiş gibi hissettiğim rüyamda, ondan yardım istediğimde ve Danny ile arabaya binip uzaklaştığımızda da bana saldırmamıştı. Beni öldürmek için bir sürü fırsatı vardı ama o bu fırsatları kullanmamıştı. Anka beni öldürmemişti. Belki de gerçekten şanslıydım.

Chistian'ın "Hadi gidelim," diyen sesini duyduğumda daldığım düşüncelerimden kurtulup ona baktım. Ormanın içine doğru yürümeye başlamıştı. Hemen arkasından Isabella yürüyordu. Mylo'nun nerede olduğuna bakmak için gözlerimle etrafı taradım ama onu göremedim.

Omzumda hafif bir baskı hissedince arkamı döndüm ve bir çift mavi gözle karşılaştım. "Yürümeyi düşünüyor musun?"

Bileğimi tuttu ve hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Beni resmen peşinde sürüklüyordu.

Bileğimden tuttuğu elimi hızla çektim. "Beni sürüklemeyi bırak! Kendim yürüyebilirim." O umursamaz bir ifadeyle bana bakarken omzuna çarparak hızlıca Isabella'nın yanına ilerledim ve onun yanında yürümeye başladım.

Yaklaşık on dakika boyunca ormanın içindeki bir bayıra tırmandık. Bayırın zirvesine çıktığımızda, karşımdaki manzara nedeniyle gözlerimi birkaç defa kırpıştırdım. Biz en tepedeydik ve tam önümüzde, tepenin hemen yanında, kocaman beyaz bir saray vardı. Sarayın dışı göz kamaştırıcıydı. Ayrıca kocaman bir bahçesi vardı. Sarayın hemen aşağısında saraydan biraz küçük iki yapı vardı. İkisi de birbirinin aynısıydı ama birinde balkonlar vardı. Sanırım bu Isabella'nın bahsettiği yerdi. Isabella'nın bahsettiği yerin aşağısında küçük evler vardı. Sanırım orada da diğer insanlar yaşıyordu.

Ağzım açık, yeşilliğin içerisindeki bu yere bakarken Isabella elimden tutarak gülümsedi. "Armoni Nemesis'e hoş geldin, Melany. Yeni hayatına başlamaya hazır mısın?"

Gördüğüm manzaradan sonra kararlı bakışlarımı ona doğru çevirdim ve başımı onaylarcasına salladım. "Daha önce hiç bu kadar hazır olmamıştım."

BÖLÜM 7

Çıktığımız tepeden inmeye başladığımızda aklıma bavullarım geldi. Araba da kalmışlardı. Yürümeyi kestiğimde Isabella da durdu. "Bir sorun mu var, tatlım?"

Elimle geldiğimiz yolu işaret ettim. "Bavullarım ve sırt çantam arabanın bagajında kaldı." Kıyafetlerim çok da önemli değildi ama sırt çantamda özel eşyalarım vardı.

"Akademiye vardığımızda oradakilerden birini göndertip bavullarını ve sırt çantanı aldırtırım," diyen Christian'a baktım. Eliyle yeni çıkmaya başlayan sakallarını sıvazlıyordu. Onu onaylarcasına mırıldanıp bayırı inmeye devam ettim.

Akademinin olduğu yere geldiğimizde kocaman bir bahçesi olduğunu gördüm. Her yer yemyeşil ve doğaldı. Yapay hiçbir şey yoktu. Buranın havası bile öylesine güzeldi ki...

Akademiye baktığımda çatısıyla birlikte yedi katlı olduğunu gördüm. Dış rengi beyazdı ve binanın uzun pencereleri vardı. Oldukça eski bir yapıya benziyordu. Hemen yanındaysa yurt binası duruyordu. Isabella'nın dediği gibi akademi binasına benziyordu ama ekstradan bu binanın yedi katında da büyük balkonlar vardı.

"Biz Mylo'yla askerlerin yanına gidiyoruz." Etrafımı incelemeyi bırakıp Christian'a baktım. Christian, Isabella'ya dönmüştü.

Isabella elini onları kovmak istercesine havada salladı. "Siz gidin, ben Melany'ye etrafı gezdiririm."

Mylo'yla göz göze geldiğimizde bana gülümseyerek göz kırptı. Gözlerimi ondan kaçırıp yeniden Christian'a baktım. Christian da bana bakıyordu. "Melany, sen şimdi biraz dinlen. Dinlendikten sonra Kyne ile buluşmaya gideceğiz." Kyne elementimi bulmamda bana yardım edecek kişiydi.

Başımla onayladım. "Sonra görüşürüz."

Onlar gidene kadar arkalarından onlara baktım. Christian ve Mylo vücut yapısı olarak birbirlerine benziyordu ama Christian, yaşından olsa gerek, Mylo'ya göre biraz daha iri yarıydı.

"Hadi gel, seni odana götüreyim." Düşüncelerimden Isabella'nın sesiyle kurtuldum. Kafamı ona doğru çevirip gülümsediğimde yürümeye başlamıştık. Odamın nasıl bir yer olduğunu merak ediyordum.

Birlikte yurt binasına girdiğimizde çok da uzun olmayan bir koridordan geçip geniş bir yere çıktık. Tam önümüzde merdivenler, sağ tarafımızda ise büyük kapılı bir yer vardı. Sanırım bahsettiği salonlara açılan kapılardan bir tanesi buydu. "Odan ikinci katta." Beni merdivenlere yönlendirdi.

Bir üst kata çıktığımızda etrafın çok sessiz olduğunu fark ettim. "Diğer herkes nerede?" Buraya geldiğimizden beri hiç kimseyi görmemiştim.

Elleriyle saçlarını düzelterek cevap verdi. "Akademi'de sabahın bu saatlerinde bilgilendirme dersleri veriliyor, büyük ihtimalle herkes şu anda sınıflarındadır."

Merdivenlerin sağında kalan büyük kapıyı ittirerek açtı. İçeriye girdiğimizde gözlerime inanamadım. Burası kocaman bir yerdi. Tavanın ortasın kocaman, kristal bir avize asılıydı. Onun hizasında yerde büyükçe bir masa duruyordu ve etrafına sandalyeler dizilmişti. Köşelerde koltuklar vardı. Duvarlar eski tablolarla süslenmişti. Tam karşımızda ahşap merdivenler vardı. Oda bir kat daha yukarıya yükseliyordu. Isabella merdivenlere doğru yönelince peşinden gittim.

Birlikte merdivenlerden çıkıp duvarlarla aynı renk olan bir kapının önünde durduk. Isabella kapıyı açıp içeriye girdi ve benim de girmem için bekledi. Ben de girdiğimde kapıyı arkamızdan

kapattı. Odada üç yatak ve üç de dolap vardı. Yan yana duran iki yatağın yorganı hafifçe dağınıktı. Yatakların yanlarındaki dolapların üzerinde ise garip semboller vardı. Onun dışında odanın rengi lacivertti ve çok hoş döşenmişti. Duvarların lacivert oluşu, sabah güneşinin odayı aydınlatmasına engel olmuyordu.

"Burası Alin ve Astrid'in odası, diğer tüm odalar dolu olduğu için seni ikizlerin odasına yerleştirmeyi düşündüm. Sana odalar iki kişilik demiştim ama en büyük oda buydu ve-"

"Sorun değil," diyerek Isabella'nın lafını böldüm ve odadaki cama doğru ilerledim. Ben ilerledikçe altımdaki ahşap parkelerden birkaçı gıcırdamıştı. Perdeleri bir kenara çekip camı açtım ve dışarıya baktım. Camdan, sarayın bahçesi oldukça net bir şekilde görünüyordu.

Isabella öksürerek boğazını temizledi. "Sen burada dinlenirken ben de işlerimi halletmek için akademiye gitmeliyim. Tek başına idare edebilirsin, değil mi?"

Camın kenarına yaslandım. "Beni merak etme, idare edebilirim." Beni tek başıma bırakıp bırakmamak konusunda kararsız kalmış gibi olsa da bana yorgun bir gülümseme bahşederek odayı terk etti.

Gerçekten de yorucu bir gün, hatta gece geçirmiştik. Başımıza gelmeyen kalmamıştı ama sapasağlam buraya varabilmiştik. Bir de bavullarım ve sırt çantam burada olsaydı daha rahat hissedebilirdim. Odadaki dolapların yanına gidip üzerlerindeki oyma işi olan sembollere baktım. Gerçekten güzel görünüyorlardı. Ellerimi üzerlerinde gezdirirken içimde garip bir gıdıklanma hissettim. Elimi dolaptan çekip köşede duran yatağa doğru ilerledim ve kendimi fırlatırcasına yatağın üzerine attım. Sanırım bu benim yatağımdı. Zaten dolabın üzerinde de az önce baktığım dolaplardaki gibi semboller yoktu.

Yatağa yattıktan sonra üzerime, omuzlarımda taşıdığım yorgunluk çöktü. Gözlerimi kapattım. Gerçekten de dinlenmeye ihtiyacım vardı. Annemi ve Danny'yi düşünerek uykuya daldım. Onları daha ilk günden çok özlemiştim.

BÖLÜM 8

Odanın kapısı sesli bir şekilde açıldı ve iki kız içeriye gülüşerek girdi. Dışarıdan da sesler geliyordu. Rüyamın bir anda bölünmesiyle yattığım yerden hızlıca kalktım. Kafamı kaldırdığımda gülüşme sesleri kesilmişti. Gözlerim odaya giren kızları bulduğunda ikisinin de bana şaşkınca baktığını fark ettim. Sanırım beni kendi odalarında görünce şaşırmışlardı. Kızların arasında birkaç saniyelik sessiz bir bakışma geçtikten sonra içlerinden biri bana doğru yaklaştı. "Affedersin, odaya yeni birinin geldiğini bilmiyorduk." Elini bana doğru uzattı. "Ben Alin." Ardından başıyla diğer kızı işaret etti. "Ve bu da kardeşim Astrid."

Uzattığı elini sıktım ve içten bir gülümsemeyle kızlara baktım. "Ben de Melany."

Alin'in gözleri yeşildi ama aralarında nokta nokta mavilikler vardı. Astrid'in gözleri ise onunkilerin tam tersiydi. Onun gözleri maviydi ve aralarında nokta nokta yeşillikler vardı. İkisi de benim boylarımdaydı. İkisinin de saçları kahverengiydi ve tepeden sıkı bir atkuyruğu yapılmıştı. Üzerlerine giydikleri siyah ve kırmızı desenli tişörtler, vücut kıvrımlarını belli ediyordu. Dış görünüş olarak birbirlerinin aynısı olsalar da gözleri kimliklerini ele veriyordu.

"Ne zaman geldin?" diye sordu Astrid yanımıza gelerek.

Diğer kızın elini sıkmayı bıraktım. "Bu sabah geldim."

"Seni öğlen yemekhanede ya da bahçede hiç görmedik. Geldiğinden beri uyuyor musun?" Alin yatağın üzerine oturmuştu. Meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Evet," dedim hafifçe gülümsemeye devam ederken. Uyuduğum halde o kadar dinlenmiş hissetmiyordum. Az uyumuş olmalıydım. Ayrıca Christian'la buluşmam da gerekiyordu. Sahi, o beni almaya gelmeyecek miydi? Kızlara bakarak "Saat kaç?" diye sordum.

Alin cebinden küçük bir cep saati çıkartıp saate baktı. "Sekiz buçuk."

Şaşırmıştım. Buraya sabahın erken saatlerinde gelmiştik. Bu kadar uyuyup yorgun hissetmem hiç de iyiye işaret değildi. Kapı birkaç kez art arda çalınınca Astrid kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açtığında önce kapıdaki kişiye, sonra bize, sonra yine kapıdaki kişiye baktı. Ardından odayı hafif sinirli, hafif alaylı bir erkek sesi doldurdu.

"Çekilsene geçeceğim." Bu sesi tanıyordum. Ses Mylo'ya aitti.

Yataktan kalktım. Benim kalktığımı görünce Alin de yataktan kalkmıştı. O sırada da Astrid kapıdan çekilmiş ve Mylo içeriye girmişti. Yüzüne pansuman yapıldığı hemen dikkatimi çekmişti. Göz altlarıysa mordu. Yorgun görünüyordu. Sanırım hiç dinlenmemişti. Beni görünce umursamaz bir tavırla dolu olan ellerini gösterdi. "Bavullarını getirdim."

"Sonunda." diye mırıldandım ve elimle dolabın önünü gösterdim. "Bavulları oraya koyabilirsin."

Bir kızlara, bir de bana baktıktan sonra bavulları olduğu yere bıraktı ve umursamaz bir şekilde göz kırptı. "Babam bekliyor, hazırlan, seni onun yanına götüreceğim." Ardından kapıyı kapatıp odadan çıktı.

Mylo odadan çıktıktan sonra kızlar bana baktı. Alin yatağımın üstüne oturduğunda hayrete düşmüş bir şekilde "Oha!" dedi.

"Ne oldu?" diye sordum onun bu lafına bir anlam verememiştim.

"Kızım!" Alin hafifçe bağırdı. "Mylo, bu akademinin en popüler öğrencilerindendir. Ayrıca babası da ordu komutanı, havasını

düşünebiliyor musun?" Alin o kadar hızlı konuşmuştu ki bir an afalladım. Neyse ki Astrid eliyle onun ağzını kapatmıştı.

Astrid'e baktığımda ağzını açtığını gördüm. Sanırım şimdi onun konuşma sırasıydı. Önce kardeşine baktı. "Yine çok konuşuyorsun, Alin!" Sesi tonu uyarıcıydı. Sonra bana baktı. "Mylo ve Christian'ı nereden tanıyorsun?" En azından Alin gibi kafamı karıştıracak cümleler kurmamıştı.

"Beni buraya Isabella ve Christian getirdi. Mylo'yu da... yoldan aldık." Nasıl anlatacağımı bilememiştim.

Söylediğim şey Astrid'in ilgisini çekmiş gibiydi. Beni şüpheyle süzdü. "Nereden geldin ki?"

Astrid'e cevap vermeden hemen önce bavulumun yanına gittim. "Dünya'dan geldim," derken bavulumun içerisinden rastgele bir kot pantolon ve bluz çıkarttım. Dünya'dan geldim demek, gerçekten garip hissetmeme sebep olmuştu.

Astrid, Alin'in ağzından elini çekti. Sanırım konuşmayı ona bırakıyordu. "Dünya'dan geldin demek... Orada ne işin vardı? Cidden yani, bunca yıldır neden oradaydın? Seni oraya kim götürdü? Götürünce niye geri getirmedi?" Sessizce mırıldandı. "Daha soracağım çok soru var." Dediğini duymuştum. Onun bu haline ve söylediklerine gülümsedim. Fazla konuşkandı ve çok soru soruyordu ama itici değildi. Aksine Alin'in bu halleri çok şirindi.

"Alin," dedi Astrid.

Astrid ona baktı. "Mylo ve Christian, onu bekliyor. Gelince eminim, bize her şeyi anlatacaktır, değil mi Melany?" Kardeşinin arkasından kafasını onay vermemi istermişçesine salladı. Beni bu soru yağmurundan kurtarmaya çalıştığının farkındaydım.

Astrid'i onayladım. "Evet, size her şeyi anlatacağım."

Alin'in yüzü düşse de "Tamam o zaman," dedi ve elimdeki kıyafetleri göstererek konuyu değiştirdi. "Bizden çekiniyorsan tuvalette giyinebilirsin." Aynı zamanda da arkamdaki bir noktaya bakıyordu. Arkama baktığımda odada başka bir kapı daha olduğunu gördüm. Hemen oraya girip üzerimi değiştirdim.

Çıkarttığım kıyafetlerimi valizin içine rastgele attıktan sonra kızlara görüşürüz, dedim ve odadan çıktım.

Mylo kapının önünde beni bekliyordu. "Sonunda çıkabildin." Sesi sitemliydi. Bileğimden tutarak beni merdivenlerden aşağıya doğru hızlı bir şekilde sürüklemeye başladı. O sırada salonun dolu olduğunu gördüm. Birçok kız bize meraklı gözlerle bakıyordu. Bazılarının bakışlarıysa hiç hoşuma gitmemişti. Biz önlerinden geçerken fısıldamaya başlamışlardı.

Elimi Mylo'dan kurtarıp kızgınca fısıldadım. "Sana kendim yürüyebileceğimi söylemiştim." Sabır dilenir gibi yukarıya baktığında omzuna çarparak salonun büyük kapısından çıktım. Peşimden geliyordu. Birlikte yurt binasından çıktık ve en aşağıda bizi bekleyen Christian'ın yanına gittik.

Christian, beni görünce gülümsedi. Ardından Mylo'ya baktı. "Sen artık gidip dinlenebilirsin, bugün çok yoruldun."

Mylo başıyla babasını onayladı. Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Onun bütün gün dinlenemediğini düşünmekte haklıydım. Mylo yurt binasına geri girdiğinde Christian'la saraya doğru yürümeye başladık. "İyi dinlenebildin mi?"

Tamamen dürüst davranmaya karar verdim ve aklımdan geçeni söyledim. "Uyudum ama hala biraz yorgun hissediyorum."

Gülümsedi. "İlk defa ışınlandığın için bedenin buna tepki gösteriyor ve buradaki ilk günün olduğu için hava seni çarpmış olmalı." Ben de ona gülümsedim.

Saraya gidene kadar sohbet ettik. Onun söylediklerine ya gülüyor ya da somurtuyordum. Sarayın kapısına yaklaştığımızda eski ciddi haline büründü. Kapıda muhafız olduklarını tahmin ettiğim iki tane adam vardı. İkisi de görevini yapıyor gibi durmuyordu, aralarında kahkaha atarak gülüşüyorlardı. Muhafızların yanına geldiğimizde Christian sesli bir şekilde boğazını temizledi. Muhafızların bakışları Christian'ı bulunca korkuyla titrediler ve duruşlarını düzelterek af dilermiş gibi başlarını öne eğdiler. Muhafızların yanından geçtikten sonra hafifçe kıkırdadım. Demek ki Christian gerçekten saygı duyulan biriydi. Ya da

o adamlar duruşlarını anında düzelttiklerine göre Christian'dan korkuyorlardı.

Sarayın bahçesine girdiğimizde bahçenin oldukça büyük olduğunu gördüm. Diğer yerler gibi burası da yemyeşildi. Tam bahçenin ortasında büyükçe bir çeşme duruyordu. Ortama güzel bir hava katmıştı. Beraber sarayın bahçesinin etrafından dolandık ve saraydan bağımsız küçük bir kulübenin yanına gelince durduk. Christian kulübenin eski, tahta kapısı çaldı. Kapı çok geçmeden açıldı.

Kapıyı ak sakallı, kısa saçlı, yaşlı bir adam açmıştı. Christian kapıyı açan yaşlı adamın omzundan tuttu. "Merhaba, Kyne."

Adam gülümsedi. "Merhaba, Chris." Yaşlı adamın gözleri beni bulduğunda Christian'a hitaben "Bu kız kim?" diye sordu. Bakışlarını üzerimde dolaştırıyordu.

Christian elini Kyne'ın omzundan çekerek benim omzuma koydu. "Bu Melany, onunla Dünya'da karşılaştık. Gücünün ne olduğunu bilmiyor. Yardımına ihtiyacımız var."

Adam bakışlarını üzerimden çektiğinde ciddileşti. "İçeri geçin."

İçeriye girdik. Kulübe çok büyük değildi. Duvarlarda raflar vardı. Rafların içinde çeşit çeşit şeyler vardı. Sanırım tıbbi malzemelerdi. Bazı raflara ise eski, büyük kitaplar dizilmişti. Kulübenin ortasında ahşap bir masa vardı. Üzerinde eski kitaplar ve bazı değişik görünümlü otlar duruyordu. Duvarlarda da aynı şekilde otlar asılıydı. Köşede dört tane sandalye yan yana dizilmişti. Koltuk yoktu. Onun dışında odada kapalı olan bir kapı daha vardı. Bulunduğumuz odanın köşesindeyse küçük bir yatak yerini almıştı.

"Şuraya otur, Melany." Kyne bana bakıyordu. Dediğini yapıp köşedeki sandalyelerden birine oturdum.

Masanın başına gidip birkaç kitabı karıştırdı ve en sonunda "Buldum," diye mırıldanarak bir sayfanın üzerinde durdu. Sonra rafların yanına giderek üç farklı şişe aldı. Onları masanın üzerine koyup duvarda asılı olan otlardan birkaçını da alıp küçük küçük doğramaya başladı. Doğradığı otları daha önceden yakmış olduğu şöminenin üzerindeki küçük demir bir kazanın içine

attığında meraklı gözlerimle onu izlemeye devam ediyordum. İşini büyük bir ciddiyetle yapıyordu. Elindeki şişelerin içindeki şeylerden de birer tutam alıp kazanın içine attıktan ve onları yaklaşık beş dakika boyunca kaynattıktan sonra karışımı küçük bir şişeye boşalttı. O bunları yaparken ben ve Christian sessizce birbirimize bakıyorduk. Ben adamın yaptıklarına bir anlam veremezken ve biraz tedirginken o gayet rahat bir şekilde güven vermek istercesine bana bakıyordu.

Adam elindeki küçük şişeyle birlikte önümde durdu. "Tadını beğeneceğini düşünmüyorum, bu yüzden bunu burnunu tıkayarak içmeni tavsiye ederim." Başımla onaylayıp elindeki şişeyi almaya yeltendim ama elini geriye çekti. "Burada olmaz, gücün bir anda açığa çıktığında evimi mahvetmeni istemem."

Hep birlikte kulübeden çıkıp onun hemen yan tarafındaki ormana doğru yürüdük. Etrafta kimse yoktu. Christian ve Kyne birkaç adım gerileyip şişeyi içmemi bekledi. Şişenin kapağını açıp içini kokladım. Garip kokuyordu. Burnumu tıkayarak şişenin tamamını içtim. Şimdi ne olacağını bilmiyordum. Sanırım gücüm bir anda ortaya çıkacaktı. Beklemeye başladım.

Dakikalar sonra hala orada dikilmiş, gücümün ortaya çıkmasını bekliyordum. Kyne'a baktığımda düşünceli bir hali olduğunu gördüm. Christian benim yanıma gelmeye yeltendiği sırada içimde yavaş yavaş hissettiğim sıcaklıkla ona gelmemesi için işaret ettim.

Sıcaklık yavaş yavaş tüm vücudumu ele geçiriyordu. Artık dayanamayacak noktaya geldiğimde dizlerimin üzerine çöktüm ve bağırdım. Vücudum ateş gibi yanıyordu. Ellerimin alevler içinde olduğunu ise netçe görebiliyordum. Vücudumda yanık izleri yoktu. Ya da kül olmuyordum. Sadece içimde dayanılamaz derede bir acı, yanma hissi vardı. Sanki kalbim yanıyormuş gibi canımdan can gitmişti. Gözlerim Christian'ı bulduğunda korkuyla bana baktığını gördüm. Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı. Gözümden bir damla yaş düşüp toprağa karıştığında Christian yanıma gelmek için hareketlendi ama Kyne onu tutarak yanıma gelmesini engelledi.

Saçlarım geriye doğru savrulurken, altımdaki toprak sallanmaya başlamıştı. Buz gibi bir su kütlesi bedenime çarpıp ateşimi yok ettiğinde bu sefer de su kütlesiyle bütünleşmiştim. Artık gücümün tükendiğini hissediyordum. Bedenimin artık bu şeyleri taşıyamayacağına emindim. Bilincim kapanmaya ve bedenimse titremeye başlamıştı.

Bakışlarımı Kyne ve Christian'a çevirdim. İkisi de şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bedenim sallanmayı bıraktı ve bütün güç geri çekildi. Gücün gitmesiyle rahatlasam da saniyeler sonra gözüm kararmış ve kendimi yumuşak toprağın üzerinde bulmuştum. Bilincimin gitmemesi için içimde büyük bir savaş versem de dayanamamıştım. Bedenimi saran bir çift kol hissedince kendimi, beni içine hapsetmeye çalışan karanlığa teslim ettim.

BÖLÜM 9

Baş ağrısıyla gözlerimi açtığımda boğazımın kurumuş olduğunu fark ettim. Ardından gözlerimi kırpıştırıp odayı aydınlatan loş ışığa gözlerimin alışmasını bekledim. Yattığım yeri küçük bir mum ışığı aydınlatıyordu. O da yeteri kadar ışık saçamıyordu. Yattığım yere baktım. Fazla büyük olmayan bir koltuğun üzerindeydim. En son Christian ve Kyne ile birlikte güçlerimi açığa çıkartmaya çalıştığımızı ama bayıldığımı hatırlıyordum. Neresi olduğunu bilmediğim bu yerde daha fazla durmak istemediğimden yattığım yerden doğruldum ve yan tarafımda duran mumu alarak kapıyı aramaya başladım.

Kapıyı bulduğumda hiç beklemeden odadan çıktım. Kapı başka bir odaya açılmıştı. Oda oldukça büyüktü. İçeriye girip kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Hala nerede olduğumu bilmiyordum. Etrafa bakmak için odanın içinde birkaç adım attığımda burada yalnız olmadığımı fark ettim. Odada benden başka iki kişi daha vardı. İkisinin de arkası bana dönüktü ve fısıldayarak konuşuyorlardı.

"Christian?" Oradaki adamlardan herhangi birisinin Christian olmadığını bilsem de yine de onun ismi dudaklarımın arasından dökülmüştü. Arkası bana dönük olan iki adamın da dikkatini çekememiştim. Yanlarına doğru ilerledim. Tam olarak arkalarında durduğumda boğazımı temizleyerek konuştum. "Affedersiniz, Christian'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" İkisi de beni duymamış gibi fısıldaşmalarına devam ediyorlardı. Arkasında durduğum uzun boylu adamın omzuna dokundum.

Daha doğrusu dokunmaya çalıştım. Elim adamın içinden geçmişti. Korkuyla bir iki adım gerileyip arkası bana dönük olan adama baktım. Etkilenmemiş gibi duruyordu. Elimi yeniden adama doğru uzattığımda sonuç yine aynı oldu. Sanırım rüya görüyordum. İki adam fısıldayarak konuşmalarına devam edince onları dinlemek için önlerine geçtim.

"Gücü siz de hissettiniz mi efendim?" Kısa boylu olan konuşmuştu. Sesi pürüzlüydü. Boyu bir insan bacağının diz kısmından biraz daha uzundu. Ona ilk baktığımda sivri kulakları dikkatimi çekmişti. Yüzünü incelemeye başladım. Uzun bir burnu, buruş buruş bir yüzü vardı. Görünüşü çirkindi. Konuşanın insan olduğundan bile emin değildim. Çünkü ten rengi normal değildi. Vücudu ve yüzü kusmuk yeşili tonlarındaydı.

Uzun boylu adam başını salladı. "Elbette hissettim, seni aptal yaratık." Önümdeki yaratık kafasını eğdiğinde karşısındaki adamın ona hakaret etmesinden şikayetçi gibi durmuyordu. Adam ekledi. "Nemesis Kralı kendine güçlü bir savaşçı bulmuş olmalı." Sıkıntıyla iç çektiğinde elini alnına götürdü ve bir müddet öylece bekledi. Elini alnından çekip tekrar kısa boylu adama bakarken gözlerinin rengi koyulaşmıştı. Adam bir anda yan tarafında duran şöminenin üzerindeki mumları eliyle yere attı ve sinirle bağırdı. Onun bu ani ruh değişiminden korkmuş ve birkaç adım gerilemiştim. "Gidin ve Nemesis'in bulduğu o güçlü savaşçının kellesini bana getirin!"

Kısa boylu yaratığın irkildiğini fark ettim. O da benim gibi korkmuş olmalıydı. Ürkek sesiyle cevap verdi. "Emredersiniz, efendim." Adamın yanından ayrılırken yeniden konuştu. "Şafakta Nemesis'e saldıracağız."

Sıçrayarak uyandım. Alnımda yer yer ter damlacıkları birikmiş, sırtım sırılsıklam olmuştu. Derin bir nefes aldım. "Sadece garip bir rüyaydı." Bunu kendime sesli bir şekilde söyleyerek hatırlatma gereğinde bulunmuştum çünkü yine çok gerçekçi olan şu rüyalarımdan birini görmüştüm. Bu rüyaları her görüşümde korkuyordum. Çünkü bana hayal gücümün bir ürünüymüş gibi gelmiyorlardı ve ben bu rüyaları gerçekmiş gibi hissediyordum.

Etrafıma baktım. Odada sadece bir yatak ve giysi dolabı vardı. Yerlerse tahtadandı. Duvarda bir insanın rahatlıkla geçebileceği büyüklükte ahşap bir pencere vardı. Onun dışında oda boştu. Burası kesinlikle yurt odam değildi ve ben bu odayı ilk defa görüyordum. Peki neredeydim?

Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerdim. Kapının altından loş bir ışık geliyordu. Üzerime baktım. Kyne'ın evine geldiğimizde giydiğim kıyafetlerim hala üzerimdeydi. Kapıyı açıp diğer odaya geçtim. Diğer odaya geçmemle Kyne'ın kulübesinde olduğumu anladım. Christian ve Kyne iki farklı sandalyeye oturmuşlardı. Soluk alış verişleri derindi. Uyuyorlardı.

"Mırrr..."

Bacağıma bir şeyin sürtünmesiyle çığlık attım. Christian ve Kyne sıçrayarak uyandılar. Christian anında savunma pozisyonu almış, odanın içerisinde gözlerini gezdirmeye başlamıştı. Kyne'sa oturduğu yerden şaşkınca bana bakıyordu. Ayağıma sürtünen şeye baktığımda bunun küçük bir kedi olduğunu gördüm. Kedi de tepkimden korkmuş olmalı ki benden uzaklaşıp kulübenin camından dışarıya çıkmıştı. Mahcup bir ifadeyle Christian'a baktım. Onları uykularından boş yere uyandırmıştım.

"İyi misin?" Christian yanıma gelerek omzumdan tuttuğunda endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Kedinin az önce çıktığı camı işaret ettim. "Sadece küçük bir kediydi." Christian rahatlamış bir ifadeyle bana baktı.

Ardından Kyne yanımıza geldi ve eliyle alnımı kontrol etti. Bu yaptığına bir anlam verememiştim. "Ne yapıyorsun?"

Elini geri çekerken "Uyurken ateşin çok yüksekti ve sürekli sayıklıyordun," dedi.

Sayıklamış mıydım? Peki ne söylemiştim? "Sayıkladım mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Ne söylediğimi gerçekten çok merak ediyordum.

Gülümsedi. "Sanırım yeşil, kısa boylu ve çirkin bir şeyden bahsediyordun."

Rüyamı hatırlayınca irkildim. İki adamdan biri yeşil, kısa boylu ve çirkindi. Birisine saldırmaktan bahsediyorlardı. Hem

de bunu şafak vaktinde yapacaklardı. "Rüyamda gördüğüm adamı sayıklamışım," dedim. Hala bunun garip bir rüya olduğunu düşünüyordum.

"Rüyanda ne gördün?" diye sordu Christian merakla.

Anlatmalı mıydım? Çok saçma olduğunu düşünebilirdi. "Çok da önemli bir şey değildi," dedim ve önüme bakarak ellerimle oynamaya başladım. Aslında gördüğüm rüya yüzünden oldukça korkmuştum ve her an bir yerlerden o küçük yeşil adamın çıkıp etrafa saldıracağını düşünüyordum.

İlgiyle bana baktıktan sonra ciddiyetle "Seni güneş doğmadan önce uyandırdığına göre önemli bir şey olmalı," dedi. Anlatmamı bekliyordu ve beni rüyamı anlatmadan bırakacağını sanmıyordum.

Rüyamı Christian ve Kyne'a anlattım. İkisi de beni sessizce dinledi. Anlatmayı bitirdiğimde Christian, Kyne'a bakıp "Ben askerleri hazırlamaya gideceğim. Olası bir durumda saldırıya hazırlıklı olacağız. Sen Melany'yi burada sakla ve onun başına bir şey gelmeyeceğinden emin ol," dedi.

Kyne ona bakıp "Onu canım pahasına koruyacağım," dediğinde boş bir ifadeyle ikisine bakmaya başladım. Hiçbir şey anlayamıyordum.

Christian'ın bakışları beni buldu. "Kyne'ın sana anlatacaklarını dikkatlice dinle, Melany, sana kim olduğunla ilgili şeyler anlatacak. Ona güvenebilirsin." Ardından koşar adımlarla kulübeden çıktı.

O gittikten sonra Kyne'a döndüm. "Christian neyden söz ediyor?" Eliyle sandalyeye oturmam için işaret verdi. Ben oturunca o da karşımdaki sandalyeye oturdu ve "Sana bir efsane anlatacağım, güzel kızım," dedi.

Gözlerimi onun gözlerine diktim ve sessizce anlatacaklarını dinlemeye başladım. "Bundan iki yüz yıl önce, Merlin adında bir adam varmış. Bu adam herkesten farklıymış çünkü dört elemente de hükmedebiliyormuş. Bu adam kralın en yakın arkadaşıymış. Kendi gücünü fark ettiğinde bunu hemen krala söylemiş. Kral ona inanmamış ve ondan bu gücü göstermesini istemiş.

Adam gücünü gösterdiğinde tüm elementleri kullanmayı tam olarak bilmediğinden dolayı baygınlık geçirmiş. Kralsa böyle bir şeyi yapan birini daha önce görmediği için şaşkınmış. Günler sonra ayıldığında krala bir rüya gördüğünü söylemiş. Rüyasında gece vakti kralın erkek kardeşinin, kralın odasına gizlice gireceğini ve kralı öldüreceğini görmüş. Bunu krala anlattığında kral biraz işkillenmiş. Aynı zamanda da kardeşini öyle gördüğü için Merlin'e kızmış. Aslında içten içe kardeşinin böyle bir şey yapmayacağını biliyormuş ama yine de kral rüyalara inanan bir adammış. O gece Merlin'in rüyasını kafasına taktığından dolayı uyumamış. Kapının dışından garip sesler geldiğini duyunca sessizce kılıcını da alarak yataktan kalkmış ve perdenin arkasına saklanmış. İçeriye giren kişi kralın yatağına kadar sessizce yürümüş ve belinden çıkarttığı hançerle boş yatağa birkaç defa vurmuş. Kral anında perdenin arkasından çıkıp kendisine suikast girişiminde bulunan bu adamı kılıcıyla öldürmüş. Her kim olursa olsun cezası idammış. Adam elinden hançeri bırakıp yere düşmüş. Yere düşen kişiyse erkek kardeşiymiş. Kral erkek kardeşini öldürdükten sonra Merlin'in yanına gitmiş ve ona rüyasının gerçekleştiğini anlatmış. Çünkü Merlin o zamanlar bilmese de rüyalarında geleceği görebiliyormuş. Yani o bir kahinmiş. Kahinler dört elementin de gücüne sahip olup çok nadir anlarda rüyalarında geleceği görebilirlermiş. Doğa onlarla büyük bir uyum içerisindeymiş. Ama ne yazık ki kahinler kötülük yeniden ortaya çıktığında dünyaya gelirmiş. Bir süre sonra savaşlar başlamış. Merlin, kralın yanında yer aldığı son savaşta bir büyücü tarafından öldürülmüş. Merlin doğayla ve her şeyle hep bir uyum içerisinde olduğundan dolayı Kral Benjamin Nemesis, onun anısına krallığın adını Armoni Nemesis olarak değiştirmiş. Armoni, uyum demekmiş."

Kyne'ın sözünü kestim. "Christian bana kim olduğumla ilgili bir şeyler anlatacağını söylemişti. Neden bana onu da anlatmıyorsun?" Aslında hikaye ilgimi çekmişti ama benim hakkımda ne anlatacağını da merak ediyordum. Merakım, bu hikayeye karşı daha ağır basıyordu.

Onu bölmemden hoşnut olmayan bir ses tonuyla elini havada salladı ve "Zaten anlatıyorum," dedi. Benim bu efsaneyle ne gibi bir ilgim olabilirdi ki? Boş verip anlatmaya devam etmesini bekledim. Sessizce durduğumu gördüğünde anlatmaya devam etti: "Merlin, ölmeden hemen önce kralın kulağına, başka bir kahinin doğacağını fısıldamış ama bir zaman belirtmemiş ve son sözleri bu olmuş. Merlin öldükten sonra Nemesis'te ve diğer yerlerde büyülü yaratıklar ortaya çıkmaya başlamış. Merlin'i öldüren büyücü, onu öldürdüğünde bundan bir bakıma etkilenmiş. Büyücünün güçleri artmış. Birçok kişi bu yaratıkları büyücünün ortaya çıkarttığını düşünür ama çoğu kişi de doğanın bizleri sınamak için bu büyülü yaratıkları gönderdiğini söyler. En bilindik yaratıksa Anka'dır. O en güçlüleri olmakla birlikte ölümsüzdür." Birkaç kere öksürüp derin bir nefes aldı. "Sana hazırladığım iksiri içtiğinde baskın gücün bir anda ortaya çıktı. Bu yüzden de vücudun alev aldı. Ateş sana zarar vermezdi ama sen acıyla bağırıp dizlerinin üzerine çöktüğünde bir terslik olduğunu anlamıştık. Gözlerinden bir damla yaş düştüğünde etrafımızda güçlü bir hava dalgası hissettik. Ardından yer sarsıldı ve sonra toprağa damlayan gözyaşın büyüyerek sana çarptı. Çarpan su ateşini söndürdü. Gördüklerimiz gerçekten inanılmazdı, Melany. Olağanüstüydü. İnanması güçtü ama gözlerimizle gördük. Sen inanılmazsın. Sen son iki yüz yılda, ortaya çıkan ilk ve tek kahinsin. Sen özelsin, Melany ve şimdi burada olduğuna göre bizleri koruyabilirsin."

Anlattıklarını gözlerimi kırpmadan dinliyordum. Ağzım kurumuştu ve şu an cidden korkunç hissediyordum. Peki ya, gerçekten Kyne'ın dediği gibiysem, yani ben kahinsem? Böyle bir ihtimal olabilir miydi? Benim de sonum Merlin denen o adam gibi mi olacaktı? Olmamalıydı. Çünkü ben ölmek istemiyordum. Buraya da etrafımdaki tehlikelerden kaçmak için, yaşamak için gelmiştim. Daha kendimi bile koruyamıyordum.

Kyne'a baktım. "Sizi ben koruyamam, element kullanımını da bilmiyorum. Buradaki yaratıklara karşı hiç şansım yok. Bahsettiğin kişi olamam."

Sabırla ve güven verircesine bana baktı. "Element kullanımını burada öğreneceksin, Melany, bunun için dersler var. Yine de tüm elementleri kullanabiliyorsan bunu kimseye söylememelisin. Unutma, eğer sen gerçekten kahinsen -ki ben kahin olduğuna eminim- bu dünyadaki kötülük yeniden canlanacak."

"O kişi ben değilim," diye direttim, Kyne yanımdaki sandalyeden kalkarken.

Yaşlı bedeni önümde durunca ben de ayağa kalktım. Kahverengi gözleri gözlerimin içine umutla bakarken, ruhumun derinliklerine işleyen şu cümleleri kurdu. "Bu senin kaderin, Melany, sen yüz yıllardır doğan ilk kahinsin. Bizi başımıza gelecek kötülükten de ancak sen kurtarabilirsin."

BÖLÜM 10

Kyne'nın umut dolu gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bense onun sıcak bakan kahverengi gözlerinin içinde kaybolmuştum. Dediği kişi ben olamazdım. Tamam, belki dört elementi de bir anda kullanmış olabilirdim ama yine de bu anlattıkları bana saçma geliyordu. Başka bir açıklaması olmalıydı.

Bir metalin peş peşe demire çarpma sesini duyduğumda gözlerimi Kyne'ın gözlerinden çekip camdan dışarıya baktım. Etrafta bir sürü asker vardı ve hepsinin belinde kılıç asılıydı. Etrafta bir şey arıyorlarmış gibi koşuşuyorlardı. Buradaki herkes elementini kullanamıyor muydu? Neden hepsinin belinde kılıç vardı ki?

Kyne endişeli bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Kapıya küçük bir kilit takarken "Uyarı çanını çalıyorlar," dedi. O küçük kilit, tahta kapıyı ne kadar tutardı orası tartışılırdı tabii.

"Uyarı çanı nedir, ayrıca neden tüm askerlerde kılıç var?"

Önümden geçip pencereleri sıkıca kapattı. "Sadece özel kişiler element kullanabilir, diğer insanlarınsa gücü yoktur. Ayrıca rüyanda gördüklerin gerçekleşiyor, Melany." Pencereleri sıkıca kapattıktan sonra ekledi. "Nemesis şu anda saldırı altında."

Korkuyla gözlerimi büyültüp küçük odada bir ileri bir geri yürümeye başladım. Ne demek Nemesis saldırı altındaydı? Güvende değil miydik? Peki, kim saldırıyordu bize, rüyamda gördüğüm yaratıklar mı? "Bize kimin saldırdığını biliyor musun?"

diye sordum Kyne'a. Bir ileri bir geri yürümeyi bırakmış, ona bakıyordum.

"Rüyanda gördüğün yaratıklar saldırıyor," dedi kısaca ve odadaki son pencereyi de sıkıca kapattı.

"Rüyamda küçük, çirkin, yeşil bir adam görmüş-" dedim ama elini havaya kaldırıp lafımı kesti.

Boğuk çıkan sesiyle "Rüyandaki adam," dedi ve raflarda duran tozlu kitaplara doğru ilerledi. Sonra raflardan orta boyda, siyah ciltli, üzeri tozlanmış, eski bir kitap çıkarttı. Kitabın üzerine doğru üflediğinde tozlar etrafa saçıldı. Üzerime doğru gelen tozlar yüzünden hapşırdım ve elimle tozların dağılması için havaya yelpaze yaptım. Kyne kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Sayfaları o kadar hızlı çeviriyordu ki afallamıştım. Yaşlı bir adama göre gayet hızlıydı. En sonunda sararmış bir sayfada durdu ve "O adam buna mı benziyordu?" diye sordu.

Bana gösterdiği resme baktım. Resimde kısa boylu ve yeşil renkli bir adam duruyordu. Teni pürüzlü ve buruş buruştu. Kulakları yukarıya doğru sivrilmişti. Gözleri normal bir insanınkinden çok daha büyüktü. Evet, bu kesinlikle rüyamda gördüğüm yaratıktı. Parmağımı resmin üzerinde dolaştırdım. "Evet, rüyamda gördüğüm adam buydu."

Kyne kitabı eski yerine koyarken konuşmaya başladı. "Bu bir insan değil, Melany." İnsan değilse neydi o zaman? Ben sormadan cevapladı: "Resimde gördüğün şey bir goblin. Büyülü bir yaratıktır. Goblinler çok kurnaz ve tehlikelilerdir. Ayrıca paraya da çok düşkündürler. İnsanları kandırma konusunda da oldukça başarılıdırlar. Öyle ki söz oyunları yapıp beynini çelebilirler. Daha önce goblinlerin insanlardan paralarını çaldığını, para vermediklerinde ise insanları öldürdüklerini duymuştum." Kitabı yerine koyduktan sonra şişelerin durduğu rafların yanına doğru ilerledi. İlerlerken kendi kendine mırıldandı. "Büyülü yaratıklar her zaman tehlikelidir."

Kyne'ın söylediğini duymuştum. Rüyamda gördüğüm şey, eğer bir goblin ise ve paraya çok düşkünse... o zaman konuştuğu uzun boylu o adama neden "Efendim," diye hitap etmişti

ki? Yoksa goblinler para karşılığında o uzun boylu adama mı çalışıyorlardı? Aklımda bir sürü soru vardı.

Odanın arka tarafından tıkırtılar gelince düşüncelerimden kurtuldum ve dakikalar önce uyuduğum odaya doğru baktım. Yoksa biri içeriye mi giriyordu? Soluklarım hızlanmaya başlayınca Kyne'a fısıldadım. "Bunu sen de duyuyor musun, Kyne?" Başını sallayarak onayladığında endişeyle konuştum: "İçerideki odanın camı kilitliydi, değil mi?"

Gözlerini büyültüp bana baktı. Onun da benim gibi endişelenmeye başladığını görebiliyordum. Üstelik o odadaki cam bir insanın rahatlıkla geçebileceği genişlikteydi. Goblinlerse insanlardan daha küçük olduğundan dolayı oradan rahatlıkla geçebilirdi. Kyne ile durduğumuz odanın arkasında kalan çıkış kapısı kilitliydi ve diğer kapının ardında her kim varsa, nefes alsak dikkatini çekeceğimiz belliydi. Sanırım burada kapana kısılmıştık. Kyne'a baktığımda elini ağzına götürerek sessiz olmam gerektiğini belirtti. Başımla onayladım. Eliyle masanın üzerindeki kitapları gösterince ne dediğini anladım ve gözüme en kalın gelen kitabı aldım. Bu sırada da odadaki tıkırtılar devam ediyordu. Ayrıca içeriden tiz bir sese ait homurdanmalar geliyordu. Elimdeki kalın kitapla birlikte parmak uçlarımda yürüyerek Kyne'ın yanına gittiğimde fısıldayarak "Ne yapacağız?" diye sordum.

Tam ağzını açıp ne yapacağımızı söyleyecekti ki diğer odanın kapısı açıldı ve içeriden kısa boylu, yeşil, çirkin bir goblin çıktı. Bu rüyamda gördüğüm goblin değildi. Başka bir tanesiydi. Goblin "Buldum onu." diyerek tiz sesiyle neredeyse tıslayarak konuştu ve bana dik dik bakmaya başladı. Bir yandan da ellerini sevinçle çırpıyordu. Yerimden kıpırdayamıyordum. Bakışlarıyla sanki beni esir almıştı. Goblin birden bana doğru koşmaya başlayınca Kyne, goblinin önüne atladı ve onu kafasından tutup ittirmeye çalıştı. Goblin kolaylıkla Kyne'ın ellerinden kurtulup onun bacaklarının arasından geçti ve bana doğru gelmeye devam etti. Elimdeki kalın kitabı yanlışlıkla yere düşürdüğümde beynim kaçmam için bana sinyaller yolluyordu. Bacaklarımı hareket ettirip masanın etrafından dolandım ve goblinle arama mesafe koydum.

Kyne homurdandı. "Buraya gel seni küçük, pis hırsız!"

Kyne'nın küçük, pis hırsız demesi goblinin hoşuna gitmemiş olacak ki goblin, bakışlarını benden çekip Kyne'a doğru döndü. "Ne dedin sen bana?!" Goblinin tiz sesi kulaklarımı tırmalamıştı.

Kyne bana bakıp gözleriyle kapıyı gösterdiğinde *kilidi aç* demek istediğini anlamıştım. Goblin, Kyne'a doğru yürürken ben de yavaşça, gobline fark ettirmeden kapıya doğru yürüdüm.

"Küçük ve çirkin olduğunu söyledim," diye tekrar etti Kyne, ardından da sesli bir şekilde güldü. Goblin, Kyne'a doğru yürürken Kyne da geri geri yürüyordu. Kapıyı açmam için vakit kazanmaya çalıştığı belliydi.

Kapının kilidini zorladığımda elimdeki küçük anahtarı kilide sokamadım. Ellerim titriyordu. Kilitte sorun vardı. Birkaç kere anahtarı kilide sokmayı denemiş ama başaramamıştım, sonrasındaysa anahtar titreyen elimden kayarak yere düşmüştü. Ben sessizce kendi kendime lanet okurken goblin anahtarın yere düşme sesini duydu ve bana doğru döndü. "Demek güçlü savaşçı kaçmaya çalışıyor, ha?!" Kyne'ı boş verip benim üzerime doğru koştu. Küçük vücudu benim ince, uzun bacaklarıma çarptığında birkaç adım geriye doğru sendeledim. Bir elimde düşmemek için duvardaki raflardan destek alırken, diğer elimle çirkin yaratığın kafasından tutup onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Goblinin kafası ıslak ve yapış yapıştı. İğrençti.

"Kyne, anahtar!" diye bağırdım. Anahtar yere düşünce masanın altına doğru sürüklenmiş olmalıydı.

Goblin elimin arasından kurtulunca beni sertçe ittirdi. Kafamı rafın kenarına çarparak yere düştüm. Canım acısa da dayanabilirdim. Goblin üzerime çıkıp yüzüme bir tokat attı ve saçımdan tutup kafamı bir kere yere çarptırdı. Saçlarımı goblinin elinden kurtaramayınca sağ elimi onun gözlerine doğru götürdüm ve parmaklarımı onun gözlerine soktum. Parmaklarıma garip bir ıslaklık geldiğinde goblin acıyla bağırdı ve yine suratıma sertçe vurdu. Saçlarımı tutan ellerini kafamdan çekmişti. Şimdi avantaj bendeydi. Canımın yanmasını umursamadan goblini üzerimden ittirdim. O yere düşünce sürünerek yere

düşürdüğüm kalın kitabı aldım ve son gücümü de kullanarak kitapla sert bir şekilde goblinin kafasına vurdum. Goblin acıyla kıvranmaya başladı. Bu sırada da Kyne masanın altına düşmüş olan anahtarı bulup kapının kilidini açmıştı.

Kilidi yere fırlatıp yerde kıvranarak gözlerini tutan gobline bir de o tekme attı. Sonra elimden tutarak beni yerden kaldırdı. Beraber koşarak kulübeden çıktık. Kyne koşma konusunda biraz yavaştı, bu yüzden onu beklemek zorunda kalıyordum.

Birlikte olabildiğince hızlı bir şekilde saraya vardık. Kapıdaki muhafız sayısı artmıştı. Bizi görünce kenara çekilip geçmemize izin verdiler. Saraya girdiğimizde Christian'ı gördüm. Yanında uzun boylu, siyah saçlı bir adam duruyordu. Arkası bize dönüktü. Christian'sa ona hızlı hızlı bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Hatta açıklama yapıyor gibi görünüyordu. Christian bizi fark ettiğinde burada ne aradığımızı sorgularmış gibi bir hali vardı. Yanındaki uzun boylu adam gidince yanımıza geldi ve "Burada ne işiniz var?" diye sordu.

Kyne'dan önce davranıp üzerimden atamadığım adrenalin duygusuyla "Goblinin gözüne parmaklarımı soktum," dedim ve elimi havada gelişigüzel salladım. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Korkunca ve heyecanlanınca çok konuşurdum ve söylediklerim bazen çok saçma olurdu. Bu huyumu engelleyemiyordum.

Christian, bir bana bir de Kyne'a baktıktan sonra cümlemi yeni algılamış gibi ağzı yarı açılarak yeniden bana döndü. Hafifçe bağırarak "Ne yaptım dedin?" diye sordu.

"Goblin kulübeye girmişti. Bana saldıracaktı. Sonra Kyne, onun önüne atladı ama goblin ondan kurtuldu. Kyne yeniden onu oyalayınca ben de kilitlediğimiz kapıyı açmaya çalıştım ama anahtar yere düştü ve goblin yeniden bana saldırdı. Be-ben de parmağımı goblinin gözüne soktum ve kafasına kalın bir kitapla vu-vurdum." Tek nefeste, soluksuz ve sesim titreyerek bunları anlatmıştım. Derin bir nefes aldım. Konuşmak beni rahatlatmıştı.

Christian dehşete düşmüş gibi bir bana, bir de Kyne'a baktı. "Ben kulübedeki goblini halletmeye gidiyorum. Siz ikiniz buradan sakın ayrılmayın."

Christian yeniden yanımıza gelene kadar olduğumuz yerden ayrılmadık. Yanımızdan sürekli bellerinde kılıç olan askerler geçiyordu. O sırada Kyne'dan elementleri kullanan kişilerin kılıçlı askerlerden daha az sayıda olduğunu öğrendim. Element kullananların gücü doğuştan kan yoluyla bireye geçiyormuş. Eğer annen ve baban element kontrolcüsüyse sen de bir element kontrolcüsü oluyormuşsun. Aksi takdirde normal bir bireyin çocuğuysan gücün olmuyormuş. Bu güçlerse belli bir yaştan sonra ortaya çıkıyormuş. Ya da Kyne'ın bana yaptığı gibi bir şişe ilaçla...

Christian yanında birkaç adamla yanımıza geldiğinde "Tüm goblinleri hallettik, etraf güvenli," dedi ve ikimizi de süzüp "İyi misiniz?" diye sordu.

İkimiz de aynı anda "İyiyiz," dedik ama benim iyi olmadığım her halimden belli oluyor olmalıydı. Christian elini saçlarıma doğru götürdü. Elini geri çektiğinde parmak uçlarına bulaşan kanı gördüm.

"Sen iyi değilsin, Melany, doğruca revire gidiyoruz." Christian, Kyne'ı kulübesine geri gönderdiğinde beraber sarayın içerisindeki revire gittik.

Bir kadın kafama bandaj takarken ve daha sonrasında içmem için bir ilaç verirken hiç konuşmadan bekledim. Revirdeki işimizi halledip oradan çıktığımızda Christian, "Daha iyi misin?" diye sordu. Onu onaylayan mırıltılar çıkarttığımda, "Artık yurt odana dönüp biraz dinlensen iyi olur. Bu gece çok fazla şey yaşandı," dedi ve bana sarayın kapısına kadar eşlik ettikten sonra ekledi: "Askerler sana yurt binasına kadar eşlik edecekler."

"Tamam," deyip gitmek için hareketlendiğimde Christian bileğimden tuttu. Sanırım bir şey daha söyleyecekti. Beklentiyle ona baktım. Arkamızdaki askerlere kaçamak bir bakış attıktan sonra kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı. "Elementini sorduklarında onlara elementinin ateş olduğunu söyle. Ortaya ilk

çıkan, baskın olan elementin oydu çünkü. Şimdilik kahin olduğunu bizden başka hiç kimse bilmemeli. Özellikle de kötülük geri dönecekken, kimliğinin açığa çıkmasını istemeyiz." Onu başımla onayladığımda kolumu bıraktı. Ardından askerler eşliğinde saraydan çıktım ve yurt binasına gittim.

Kızlarla kaldığım odaya girdiğimde ikisinin de uyuyor olduklarını gördüm. Dışarıda gümbür gümbür uyarı çanları çalmıştı ama onlar her şeyden bihaber uyuyorlardı. Ben olsam on kere uyanmıştım. Hafifçe tebessüm ederek, üstümü değiştirmeden yatağa girdim ve gözlerimi kapattım. Kafamdaki bandajlı yeri yastığa koyunca yaram biraz acımıştı ve goblinin vurduğu yanağımda hafif bir sızı oluşmaya başlamıştı. Revirdeki kadının verdiği ilacın etkisi kısa sürmüştü. Başta ne kadar da çok canımı yakmıştı şu goblin denen yaratık. Peki, kötülük her geldiğinde canım böyle yanacaktı mıydı? Yoksa daha da mı beter olacaktı hissedeceklerim? Ya da ben bu kötülükle savaşmak isteyecek miydim? Kafamdaki düşüncelerle birlikte kendimi, beni çağıran uykunun kollarına bıraktım. Yorulmuştum, hem de çok.

BÖLÜM 11

"Alin! Kolyemi senin aldığını biliyorum, onu hemen bana geri ver!"

"Kolyeni ben almadım, Astrid, nerede bıraktıysan oradadır."

Kızların atışma seslerini duyduğumda gözlerimi araladım ve uyku mağduru gözlerimle onlara baktım. Astrid ayakta duruyordu. Ellerini göğsünde bağlamış ve bir ayağını ritim tutarcasına yere vururken Alin'e bakıyordu, Alin'se yatağında oturur pozisyonda kardeşine bakıyordu. Bir elini geriye atıp esnedi. Sanırım o da benim gibi yeni uyanmıştı.

Onlara baktığımı fark ettiklerinde aralarında geçen bakışmayı kestiler. Astrid kardeşine son bir kez daha sinirli bir şekilde bakıp odadan çıktı. Dünkü sevecen kız, yerini kızgın bir boğaya bırakmış gibiydi. Alin'e kolyesini sorduğuna göre sanırım kolyesini kaybetmişti. Eğer bir kolye için kardeşine bağırıyorsa, kolye onun için anlamlı bir şey olmalıydı.

Esneyip bacaklarımı yataktan sarkıttım. Her yerim ağrıyordu. Baş ağrım da geçmemişti. Elim başıma gittiğinde Alin'in meraklı sesini duydum. "Yanağına ne oldu?" Hala yatağının içinde oturuyordu.

Elimi yanağıma sürttüm ve üzerinde oluşmuş olan kabartıya dokundum. Goblinin vurduğu yer kabarmıştı. Yataktan çıktım ve ayağa kalktım. "Dün Nemesis'e saldırı düzenlendi ve bir goblin bana saldırdı."

Şaşkınlıkla "Gerçekten iyi misin?" diye sorduğunda yataktan kalkıp yanıma geldi. Gözleriyle yanağımdan başka bir yerimde hasar var mı diye beni süzerken bir an garip hissettim. Çünkü daha önce Danny'den başka beni düşünen biri olmamıştı. Annem dışında tabii...

Gözleri bandajlanmış kafamda bir müddet takıldığında, "Biraz başım ağrıyor ama iyiyim," dedim tebessüm ederek.

Elini kabaran yanağıma götürdüğünde "Bunun için Kyne'ın yanına gidelim. Bu izi hemen geçirebilecek özel kremleri var," dedi. Krem fena olmazdı.

İkimiz de hazırlanıp odadan çıktık. Yurt binasından da çıktığımızda saraya doğru sessizce yürümeye başladık. Sessizliği ilk bozan Alin oldu. "Elementini öğrenebildin mi?"

Christian'ın söyledikleri aklıma geldi. Elementim için ateş demeliydim. "Evet, elementim ateşmiş. Senin ve kardeşinin elementi ne?"

Yerdeki taşlardan birine vurdu. "Benim elementim su, Astrid'inkisi ise hava." Az da olsa şaşırmıştım çünkü ikiz olduklarından dolayı aynı elementi kullanacaklarını düşünmüştüm.

Sohbet ederek Kyne'ın kulübesine vardığımızda aynı anda kapıdan içeriye baktık. Kyne ateşin başında duruyor ve elindeki bitkilerin saplarını suya atıyordu. "Orada ne duruyorsunuz, içeriye geçsenize." Kyne bize bakmamıştı bile. Alin ile birlikte içeriye girip masanın yanındaki sandalyelere oturduk. Kyne'ın gözü hala suya attığı bitkilerdeydi. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Kyne, "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı yoksa ziyarete mi geldiniz?" diye sordu.

Alin yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Melany'nin suratındaki izin hemen geçmesi için bir kreme ihtiyacımız var."

Kyne yaptığı işi bırakıp arkasını döndü. Döner dönmez "Melany?" dedi. Yüzümdeki kabarıklığı görünce elindeki otları kenara bırakıp rafların yanına gitti. Ardından orta raftan içerisinde mavi yoğun bir sıvı olan şişeyi alarak yanıma geldi. Şişedeki ilacı eline döktükten sonra yanağımdaki kabarıklığa sürmeye

başladı. Elini yanağımda gezdirirken "Goblinin dokunuşu seni zehirlemiş ve vücudun da buna bir karşılık vererek şişmiş," dedi.

Gözlerimi büyüterek "Tehlikeli mi?" diye sordum.

Güldü. "Merak etme, zehir etkisini kırk sekiz saat sonra gösterir, şu anda hiçbir tehlikesi yok. Sürdüğüm kremse beş dakika sonra etkisini gösterecek. Hem şişlik hem de kırmızılık yanağından silinip zehir etkisini kaybedecek."

O kremi yanağıma sürdükten birkaç dakika sonra yanağımda buz gibi bir etki hissettim. Bedenim titreyince Kyne bana *iyi misin* der gibi baktı. Alin'se titrediğimi fark etmemişti. Elinde tuttuğu kitapla ilgileniyordu. İyiydim, kafamı onaylarcasına salladım. Orada biraz daha oturup Kyne ile sohbet ettik. Sonra Alin derslerin birazdan başlayacağını söyleyip ayaklandı. Onunla birlikte ben de ayaklandım. Kyne'a "Görüşürüz," diyerek kulübeden çıktık.

Önce Christian'a uğrayıp benim derslere girip giremeyeceğimi sorduk. Derslere girebileceğimi söyledi. Sonra Alin yurt odasında bir eşyasını unuttuğunu söyleyince yurt binasına geri döndük. O içeriye girince ben de onu binanın önünde beklemeye başladım.

Ben, Alin'i beklerken birkaç kişi gülüşerek yurt binasından çıktı. İki kız, iki erkektiler. Kızlar bana ezikmişim gibi bakarken, erkekler de öyle bakmayı ihmal etmemişlerdi. Tam yanımdan geçerlerken içlerinden sarışın olan kız "Elementini kullanmayı bilmeyen bir ezik daha gelmiş. Böylelerini akademiye neden alıyorlar ki?" dedi sesli bir biçimde. Diğerleri onun bu söylediğine kıkırdadılar. Benimle alay etmeleri moralimi bozsa da kavga çıkartma niyetinde değildim. Bu yüzden sustum.

O grup hala yanımda dikilip bana laf atarken yurt binasından biri daha çıktı. Kafam eğikti, bu yüzden çıkan kişiyi görememiştim. Bir el çenemden kavrayıp beni kendisine bakmaya zorladığında "Ne oluyor?!" diyerek bir adım geri çekildim ve karşımdakini yavaşça ittirdim. Çenemden tutanın o gruptan biri olduğunu sanmıştım ama karşımda duran kişi Mylo'ydu. Onu ittirmemden etkilenmemiş gibi duruyordu.

Aramıza koyduğum mesafeyi kapatıp elini omzuma koydu. "Babam, dün bir goblinin sana saldırdığını söyledi. Şimdi iyi misin?" Beni merak ettiği her halinden belli oluyordu.

"Hala biraz ağrım var ama iyiyim," dedim. Diğer gruba baktığımda hepsinin sessiz bir şekilde bizi izlediğini gördüm. Erkekler ifadesiz dururken diğer iki kız bana düşmanmışım gibi bakıyordu.

Elini omzumdan çektiğinde "Akademiye gidiyoruz, istersen bizimle gel," dedi ve kafasıyla arkamızda duran grubu işaret etti.

"Alin'i bekliyorum," diyerek onu üstü kapalı bir şekilde reddettim. Zaten o grupla beraber hiçbir şey yapmak istemezdim. Sonuçta benimle dalga geçip bana gülmüşlerdi.

"O zaman sonra görüşürüz," diyerek göz kırptı ve grubun önüne geçerek yürümeye başladı. Diğerleri de onun arkasından ilerliyordu. Giderlerken sarışın kız bana doğru dönüp kötü kötü baktı. O bakışlardan ciddi anlamda ürkmüştüm.

Alin yurt binasından çıktığında yanıma geldi ve gözlerini üzerimde gezdirerek "Yüzündeki bu garip ifade ne?" diye sordu. Ona az önceki olayı anlatmalı mıydım? Ona güvenebilir miydim peki? Ona güvenmeyi seçip az önce olanları anlattım. Olanlardan bahsettiğimde biraz sinirlenmişti. "Sen onları boş ver, Melany, kendini bilmezler işte," dedi ve ekledi: "Hepsinin babası konseyde diye kendilerini bir şey sanıyorlar."

"Ne konseyi?" O neydi ki?

"Akademinin başmüdürleri gibi bir şey. Kuralları onlar koyarlar ve kralla yakındırlar. Elementlere oldukça iyi hükmederler. Anlayacağın, kraldan ve kraliçeden başka kimse onlara karşı gelemez. O çocuklar da onların evlatları. Yani kısaca, sen az önce bu okulun en güçlü element kullanıcılarıyla karşılaşmışsın. Elementlerini bizlerden iyi kullandıkları için egoları yüksektir ve bizi alt kademedeki insanlar gibi görürler. Dalga geçmelerinden bahsetmiyorum bile. Ayrıca üç ayda bir aramızda düzenlenen yarışmaları da iki yıldır hiç kaybetmediler." Ona anlamayan gözlerle bakıp tam soru sormak için ağzımı açtığım sırada ne soracağımı anlamış gibi "Yarışmalar her üç ayda bir

düzenlenen spor oyunlarıdır. Aklını ve gücünü iyi kullanmana bağlı bir oyundur. Strateji kullanmayı ve takım uyumunu gerektirir. Zorlu parkurlarda yarışıyorsun ve kazananlar altın madalya ile ödüllendiriliyor. Akademide okuyan herkes grubuyla birlikte oyunlara katılmak zorunda. Yarışma bir ay önce oldu. İki ay sonra sen de katılmak zorundasın," dedi.

Her seferinde başıma, yapmak zorunda olduğum yeni şeyler çıkıyordu ve bu hoşuma gitmemeye başlamıştı. "Sizden başka hiç arkadaşım yok ve açıkçası benim gibi bir beceriksizi kim grubuna almak ister bilemiyorum."

Bu sırada da akademinin kapısının önüne gelmiştik. Gülümsedi. "Şanslısın ki bizim grubumuzda bir kişilik boş yer var. Eminim diğerleri de seni aramızda görmekten mutlu olur." Ben de ona gülümsedim.

Akademiden içeriye girmeden önce kapının üzerine, gümüş harflerle yazılı olan "A.N.K.A." yazısı dikkatimi çekti. İçeriye girerken "A.N.K.A'nın açılımı nedir?" diye sordum.

Bir şeyler anlatmaktan mutlu oluyordu. Ellerini önünde birleştirerek bir rehber gibi sorumu cevapladı. "Armoni Nemesis Kraliyet Akademisi'nin kısaltması ve aynı zamanda da Anka yazısı ölümsüz, görkemli bir kuşu simgeliyor. Kral element akademisinin gücünü, ölümsüzlüğünü ve yenilemez olduğunu simgelemek için akademiye bu adı vermiş. Anka'nın gümüş renkli olduğu sanılıyor, bu yüzden de gümüşle o yazıyı yaptırdı."

Omuz silktim ve "Anka'nın sadece kanatları ve gözleri gümüş renginde, vücudundaki tüylerin hepsi gümüş renginde değil," dedim.

Alin sessizleşince ona döndüm. Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Sen Anka'yı daha önce gördün mü?" diye sordu şaşkınlığını üzerinden atmayı başardığında. Biraz bağırmıştı, bu yüzden elimle ağzını örtüp onu susturdum. Başka birinin duymasını istemiyordum. Gözlerimde Alin'i uyardığımda elimi yavaşça ağzından çektim.

"Anka'yı gördüm," dediğimde aldığı yanıt sanki imkansızmış gibi bana bakmaya devam etti.

Gözlerini kısıp "Sana inanmıyorum. Açıkla," dediğinde derin bir nefes aldım.

"Isabella ve Christian'la küçük bir kafede Anka'yla bakışmam sonucunda tanıştım ve güvenliğim için beni buraya getirdiler. Bana inanmıyorsan onlara sorabilirsin." Bana inanmaması biraz moralimi bozmuş ve yüzüm düşmüştü. Yüzümün o halini görünce omzuma vurdu.

"Tamam, şimdi sana gerçekten inanıyorum ama bir şey soracağım. Anka'yı gördüğünde sana neden zarar vermediğini biliyor musun? Çünkü şimdiye kadar ölmüş olmalıydın."

Bilmiyorum der gibi omuzlarımı silktim. "Onu sadece ben görmedim. Kuzenim Danny, Christian, Isabella ve Mylo da onu gördü. Ama bize zarar vermedi. Beni öldürebilirdi. Birçok kez dip dibe durduk ama o yapmadı. Hatta bize yardım bile etti. Geldiğimiz sabah Anka da bizimle buraya kadar geldi. Beni öldürmeye çalıştı, yani sanırım, bilmiyorum. Ormandayken başıma çok kötü bir ağrı saplandı ama o beni öldürmedi ve kanatlarını çırpıp uzaklaştı." Bunları bir başkasına anlatmak beni biraz daha rahatlatmıştı.

Bu sırada da yürüyerek ders göreceğimiz sınıfa girdik. Astrid ve Alin ile aynı sınıfta ders görecektim. Aynı zamanda sınıfa göz gezdirdiğimde Mylo ve grubunun da orada olduğunu gördüm. En arka sıralarda oturuyorlardı.

Sınıfa tekli sıralar yerleştirilmişti. Arkaya ve yana doğru altışar sıra vardı. Herkes oturduğunda ben de Alin'in arkasındaki boş yere oturdum. Astrid'se onun bir önünde oturuyordu. Alin, bana doğru dönüp kimsenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı. "Sence Anka sizi neden öldürmedi?" Sesini biraz daha alçaltıp ekledi: "Bildiğim kadarıyla Anka, onu gören kişileri öldürür ve sadece birini öldürmek istediği zaman ortaya çıkar."

Ben de aynı şekilde fısıldadım ve "Bilmiyorum," dedim. Gerçekten de bilmiyordum. Bizi, özellikle de beni neden öldürmediği hala sırrını koruyordu. "Bunu kimseye söylemesen olur mu?" Başıyla onayladı.

İçeriye Isabella'nın girmesiyle konuşan herkes sustu. Alin de önüne döndü. Isabella üzerine tam oturan bir elbise giymişti. Elinde küçük bir kitap vardı. Topuklu ayakkabılarının zeminde bıraktığı tok sesle beraber sıraların karşı tarafına konmuş masanın yanına kadar gitti ve elinde tuttuğu küçük kitabı masanın üzerine bıraktı. Gözleri beni bulduğunda burada olmamdan memnunmuş gibi tebessüm etti ve sonra yumuşak sesiyle konuşmaya başladı. "Armoni Nemesis Kraliyet Tarihçesi..."

BÖLÜM 12

"Armoni Nemesis Krallığı beş yüz yıl önce ateşin oğlu Orion Nemesis tarafından kuruldu. Orion'ın döneminde element kontrolünden çok, büyü çalışmaları yaygındı. Büyü çalışmaları yapanlar büyüyü kötüye kullanmaya başladıklarında Orion, elementini kullandı ve büyücülerin çoğunu yakarak öldürdü. Diğer büyücüler ise Orion'a karşı savaş açtı ve krallığa saldırdı. Bunun üzerine Orion, element kullanıcılarından oluşan bir ordu oluşturdu. Ordusu fazla kalabalık değildi ama büyücüleri alt edebileceği kadar adamı vardı. Büyülerle savaştıklarında ise savaşın sonucu Orion için olumlu olmuştu. Neredeyse tüm büyü kullanıcıları ölmüştü. Bunun gibi birçok savaş yaşandı ama Orion bir kez bile savaş kaybetmedi. Otuzlu yaşlarına geldiğinde artık evlenmesi gerektiğini biliyordu bu yüzden soylu bir su prensesi ile evlendi. Evliliği, kurduğu krallığın büyümesini sağlarken aynı zamanda da ona bir erkek çocuk bahşetmişti. Böylece Nemesis'in ilk erkek varisi doğmuştu.

Orion'ın oğlu Tedman'ın elementi topraktı. Annesi ve babasının elementleri farklı olabilirdi ama ikisinin de soyunda toprak elementinden gelen hiç kimse yoktu. En azından onlar öyle biliyorlardı ama aslında prensesin babasının babası toprak elementindendi. Bu genler ondan prensese, prensesten de oğluna geçmişti.

Orion'ın oğlu Tedman tahta geçtiğinde o da babasının izinden gidip başarılı bir savaşçı oldu. Orion öldüğünde büyü yeniden ortaya çıktı. Tedman büyünün sadece iyilik için kullanılması

gerektiğini biliyordu. Onun döneminde de büyü kötülük için kullanılmaya başlandığında büyücülerin cezası ölüm oldu. Tedman'ın yaptığı savaşlarda birçok element kullanıcısı öldü. En son yaptıkları savaşta Tedman'ın ordusu yenilmek üzereyken gökyüzünde büyük bir kuş belirdi. Üzerinde de siyah pelerinli bir adam vardı. İkisi birden savaş alanına indi. Tedman bu adamı daha önce hiç görmemişti ama siyah pelerinli adam onun tarafında duruyor gibi görünüyordu.

Siyah pelerinli adam ellerini açıp havaya doğru baktığında savaş alanında ki büyücülerin etrafı yuvarlak bir ateş tarafından çevrilmiş daha sonra da çok şiddetli bir rüzgar çıkıp ateşi körükleyerek çoğaltmıştı. Ateşten kaçmayı beceremeyen büyücüler ateşin ortasında kalarak ölmüş, Tedman'sa adını bilmediği bu siyah pelerinli adamın yardımıyla savaşı kazanmıştı. Tedman savaş bittikten sonra bu adamı aramış ama onu görenler geldiği gibi büyük kuşuna binerek gittiğini söylemişlerdi. Böylece Tedman siyah pelerinli adamdan bir daha haber alamadı. Yıllar sonra Tedman bir hava prensesi ile evlendi. Çocukları olacağı sırada yaşlı bir büyücü tarafından prensese kara büyü yapıldı. Prenses, oğlunu doğurduktan sonra kara büyü yüzünden öldü. Tedman'ın tek tesellisi erkek bir çocuğunun doğmasıydı. Çocuk doğduğu zaman Tedman ona Radolf ismini verdi. Radolf, kızıl kurt demekti. Prensese yapılan kara büyü iki yüzlüydü. Büyünün ilk laneti prensesin ölmesiydi. İkincisi ise Radolf'un zamanla isminin anlamına göre bir hayvana dönüşmesiydi. Öyle ki büyücüler Tedman'a da büyü yapıp oğlunun ismini Radolf koydurtmuşlardı. Radolf'un zamanı hızlı geçmişti. O da soyu devam etsin diye evlenip çocuk yaptıktan sonra kızıl bir kurda dönüşmüş ve ondan bir daha haber alınamamıştı. Doğan çocuğun ismi Terrall idi.

Terrall da babası gibi hava elementindendi. Babası kızıl bir kurda dönüşünce intikam almak istedi ve Hadrian adlı bir kara büyücüyle anlaşma yapıp büyücülerin kralını öldürttü. Bunun üzerine büyücüler farklı ülkelere dağıldı ve uzun bir süre onlardan haber alınamadı. Terrall, ateş elementine sahip olan bir kadınla evlenip mutlu bir evlilik sürdü. Onun zamanında büyücü

isyanlarından başka hiçbir sorun çıkmamıştı. İsyanlarsa kolayca bastırılmıştı. Terrall'ın karısından bir oğlu ve bir kızı oldu. Oğlu Benjamin ve kızı Berthilda ülkeyi beraber yönettiler. Berthilda başka bir hükümdarla evlenince, Benjamin de bir kadınla evlendi. Onun döneminde de büyücülerle savaşıldı. Büyücülerle yapılan savaşların sonucu hep aynı oluyordu. Büyücüler yeniliyorlardı. Kralları öldüğü için de epey zayıflamışlardı. Kralın yerine tahta geçecek bir oğlu vardı ama o, tahtı Benjamin'den koruyamamıştı. Benjamin büyücü krallığını yok etmişti.

Efsanelerde Benjamin'in dört elemente de hükmedebilen bir arkadaşı olduğu söylenir. Bu kişiye kahin denir ve kahinler dört elemente de hükmedip yakın geleceği görebilirler. Bunun ne kadar doğru olduğu tartışılır ama hatırlarsanız, Tedman'ın zamanında da iki element kullanan bir adam ortaya çıkmış ve daha sonra da kayıplara karışmıştı. Bunu önceki dersimizde anlatmıştım." Isabella, masanın üzerinde duran şişeden biraz su içti. Suyunu içtikten sonra devam etti.

"Benjamin'in oğlu Eldrod'sa oldukça keyfine düşkün bir kraldı. Onun yüzünden Nemesis neredeyse yok oluyordu. Büyük bir savaş çıktı. Krallık düşmek üzereydi ama Eldrod'un oğlu, yani şimdiki kralımız Aaron Nemesis krallığımızı korudu ve bugünlere kadar getirmek için çok uğraştı. Savaş çıktığında Aaron'ın karısının, yani kraliçenin bir bebeği vardı ama savaş sırasında ortadan kaybolan diğer herkes gibi ondan da haber alınamadı. Çoğu kişi bebeğin öldüğünü düşünürken kral, kraliçeye onun ölmediğini ve belli bir zaman sonra onun buraya geri döneceğini söylemişti. Bebek ve kaybolan insanların Dünya'da olduğu düşünülüyor. Her neyse konumuza dönecek olursak, Kral Aaron güçlü bir savaşçı ve Nemesis'te barışı sağlamak için çok çalışıyor, Nemesis'in tarihçesi bu kadardı. Daha sonra büyülü yaratıklar üzerinde duracağız. Ders bitmiştir."

Isabella eşyalarını da alarak sınıftan ayrıldı. Ders bir saat sürmüştü ve herkes sessizce Isabella'nın anlattığını dinlemişti. Gerçekten dersin konusu ilgi çekiciydi ve Dünya'daki derslere göre hiç de can sıkıcı değildi. Herkes sınıftan çıkmaya başlayınca

ben de ayaklandım. Buraya geldiğimizden beri hiçbir şey yememiştim, bu yüzden de kurt gibi açtım.

Ön sıramda oturan Astrid ve Alin'e baktım. Astrid kolyesini bulmuş olmalıydı. Alin'e gösterip "Yatağımın içine düşmüş. Sabah sana bağırdığım için üzgünüm," dedi.

Herkes sınıftan çıktığında sınıfta sadece biz kalmıştık. Astrid ve Alin'e bakıp "Yemekhane nerede?" diye sordum.

Alin bana dönüp "Biraz bekle, seni bizimkilerle tanıştıracağım. Birazdan burada olurlar. Sonra da hep beraber yemekhaneye gideriz," dedi. Astrid de onu onayladı. Karnım açtı ama beklemekten başka çarem de yok gibi görünüyordu.

Birkaç dakika sonra kalabalık bir grup içeriye girdi. Yedi kişilerdi. Dördü erkek, üçü kızdı. Kızlar beni görünce gülümsedi. Ben de onlara gülümsedim. Hepsi önümde durduğunda Alin, eliyle beni gösterip "Bu yeni oda arkadaşımız, Melany," dedi.

Karşımda duran kızıl saçlı ve çilli kız, sıkmam için elini uzattı. "Ben Lena Sanders ve elementim toprak." Uzattığı elini sıktım.

Sonra karşımdaki yeşil gözlü kız konuşmaya başladı. Saçlarının rengini anlayamamıştım. Kumral değildi ama esmer hiç değildi. Saç rengi ikisinin ortasında bir şeydi. "Ben de Freya Avars, memnun oldum. Elementim ateş." Gülümsediğinde gülümsemesine karşılık verdim.

Ardından erkeklerin ortasında duran siyah saçlı kız konuştu. Büyük gözleri koyu kahverengiydi. "Ben Rita Westmore, elementim hava." Elini selam verircesine havada sallayarak bana baktı. Tebessüm ettim. Dış görünüşü sert gözükse de içinde küçük bir çocuk yatıyor gibiydi.

Sıra erkeklere gelmişti. Başlarında duran kahverengi saçlı çocuk, yarım ağız gülümseyerek "Ben Tyler Clarsia, elementim toprak," dedi. Sanırım çapkın bir çocuktu.

Tyler'ın yanındaki çocuk eliyle onun karnına vurup uyarıcı bir bakış attıktan sonra kumral olan uzun saçlarını geriye doğru salladı ve kahverengi gözleriyle bana bakarak "Ben Jamie McLaus, elementim su," dedi. Hemen onun yanındaki sarışın,

uzun boylu ve kasları tişörtünün altından belli olan gözlüklü çocuk "Ben Sean Lexias ve elementim ateş," dedi.

Sıra en sondaki çocuğa gelmişti. Gece siyahı saçları vardı. Bakışları yerdeydi. Buradan bakınca uzun gür kirpikleri seçiliyordu. Sean onu dirseğiyle dürttüğünde sıranın ona geldiğini anladı ve kafasını kaldırıp bana baktı. Gözleri gece kadar maviydi. "Ryan Bland. Hava." Tek gözünü kırparak bana baktı. Onun soğuk bir tip olduğunu düşünmüştüm ama öyle davranmamıştı. Genel olarak herkesi süzdüğümde ben, siyah saçlarımın yanında, parlak beyaz tenim ve mavilerin arasında leke gibi görünen gri gözlerimle onların yanında sönük kalıyordum. Genellikle gözlerimin rengini gümüş olarak nitelendirebilirdim.

"Tanıştığımıza göre yemek yemeye gidebilir miyiz? Çok acıktım da," dedi Jamie. Herkes onu onaylayınca hep beraber yemekhaneye gitmek için sınıftan çıktık.

Yemekhane akademinin içerisindeydi. Sınıfların olduğu yerden çıkıp uzun bir koridoru geçtik. Sonra önümüze büyük bir kapı çıktı. İçeriden sesler geliyordu. Kapıyı ittirip içeriye girdik. İçerisi çok büyüktü. Buranın da ışıklandırılması devasa bir avizeyle yapılmıştı. Avizenin her tarafında mumlar vardı. Etraf, üzerinde kırmızı örtüler olan ve on kişinin rahatlıkla sığabileceği tahta masalarla çevrelenmişti. Oturakları masayla birleşikti ve piknik masası görünümü veriyordu. Bu görünüş ortama ayrı bir hava katmıştı.

İçeriye girdiğimizde yemeğini yiyen çoğu kişi kafasını çevirip bize baktı. On kişi birden içeriye girdiğimiz için dikkat çekmiş olmalıydık. Ben, Alin'in yanında yürüyordum. Beraber yemeklerin alındığı yerin önüne geldik. Yemekleri dağıtan kadının önünde dört farklı şey duruyordu. Sanırım kadının önündeki şeyler lapa gibi bir şeydi. Normal yemek yoktu. Alin yemek tepsisini alıp kadının önünde durdu ve tabağına dört farklı renkte olan lapalardan doldurttu. Ben de aynı şekilde onun yaptığını yaptım ve tüm lapalardan aldım. Güzel kokuyordu ama görünüşleri garipti. Herkes yemeğini aldığında köşedeki bir masaya oturduk. Ben lapayla bakışırken diğerleri yemeye başlamıştı bile.

Lena yemeğimle bakıştığımı görünce "Görünüşü kötü olabilir ama tadı gerçekten çok güzel. Kırmızı lapayı bir dene, neyden bahsettiğimi anlayacaksın," dedi ve çatalını kendi lapasına daldırıp ağzına attı.

Gerçekten açtım. Şu an ne olsa yiyecek durumdaydım. Bu yüzden daha fazla beklememeye karar verip çatalımı kırmızı lapaya daldırdım ve biraz tereddütle de olsa lapayı ağzıma atıp çiğnemeye başladım. Beklediğimin aksine lapa kötü değil, güzeldi. Kırmızı lapada tavuk tadı vardı. Diğer lapaları da tattığımda onların da güzel olduğunu gördüm ve iştahla yemeğimi mideme indirdim. Hepimiz yemeğimizi yedikten sonra sohbet etmeye başladık. Sohbet esnasında kızlarla baya kaynaşmıştık. Hepsi iyi insanlardı.

"İki ay sonraki oyunlar için biz şimdiden çalışmaya başladık, siz de başlasanız iyi olur," dedi Tyler kızlara bakarak. Sonra gözleri beni buldu ve "Akademiye başladığına göre sen de grup oyunlarına katılmak zorundasın. Bizim takımda eksik vardı. Diğerleri de sorun etmezse bize katılabilirsin," dedi.

"Bence de bize katılabilir," dedi Alin bana gülümseyerek. Kızlar da ona katıldı. Sean, Tyler ve Jamie de beni takımda aralarında görmek istediklerini söylediler. Heyecanlanmıştım. İlk defa bu kadar çok arkadaşım olmuştu. Işıldayan gözlerle onlara bakıyordum. Beni aralarına alan bu insanlara şimdiden kanım ısınmıştı. Sonra tüm gözler masada sessizce oturan Ryan'a kaydı. Tüm konuşmalarımız boyunca sessizce oturmuş ve masada uyuklamıştı. Şimdiyse gözlerini üzerimde dolaştırıyordu. Bana güvenip güvenemeyeceğini tartıyor gibiydi. Diğerleri beni hemen aralarına kabul ederken Ryan sanki bende bir kusur bulmak istermişçesine beni süzüyordu. Sonra diğerlerine doğru dönüp "Katılsın bakalım," dedi ve gözlerini yeniden kapatıp kafasını arkaya doğru uzattı.

Erkekler işleri olduğunu söyleyerek masadan kalkıp gittikten sonra masada sadece biz kalmıştık. Biraz daha orada oturup elementlerimizden bahsettik. Diğerlerine elementimin ateş olduğunu söylemiştim. Mylo'nun arkadaşları bize küçümser bakışlar atarak yanımızdan geçtiğinde Rita arkalarından sinirli bir

şekilde baktı. Sonra bana dönerek "Şu sarışın olan kızın adı Gloria, üç ay önceki oyunlarda bacağımı kırmıştı," dedi. Ona nefretle baktığını görebiliyordum.

Hayretle "Oyunlar tehlikeli mi yani?" diye sordum. Eğer öyleyse bir an önce kendimi savunmanın yollarını öğrenmeliydim.

Freya sözü Rita'dan alıp "Önceden bazı element kullanıcıları ölüyordu ama artık böyle şeyler olmuyor. Çünkü artık oyunlarda element kullanımı kısmen yasak," dedi. Grup oyunları önceden gerçekten tehlikeli olmalıydı. Neyse ki şimdi ölümcül değildi.

Gloria denen kızın yanındaki kişileri de merak ediyordum. "Peki, Mylo ve Gloria'nın yanındaki diğer kişiler kim?" Kızlar, Mylo'yu tanımama şaşırsalar da bir şey demediler.

Lena "Gloria'nın yanında duran kahverengi saçlı olan kızın adı Nerissa ve onun yanındaki kumral saçlı kız da Amber. İkisi de Gloria'nın yandaşları. Babaları konseyde diye beraber takılıyorlar. Mylo'nun yanında gezenler ise "Eddy ve Kian, ikisi kuzen, onlar da Mylo'nun sağ ve sol kolu gibiler. Christian onları mezun olduktan sonra Nemesis ordusuna alacak. Burada orduya girmek gerçekten önemli bir şeydir. Öyle herkesi almazlar," dedi.

Sonra konuyu değiştirdiler ve farklı şeyler hakkında konuşmaya başladık. Arada Lena ve Alin espri yapıyor, biz de onların bu söylediklerine gülüyorduk. Astrid'e baktığımda diğer herkesin aksine daha az güldüğünü gördüm. Sanırım bir sorunu vardı. Bunu ona daha sonra sormaya karar verdim. Bir yarım saat daha orada konuşarak zamanımızı öldürdükten sonra, kızlar uygulama dersinin başlayacağını ve artık gitmemiz gerektiğini söylediler. Böylece dersi göreceğimiz yere, yani akademinin bahçesine, gitmek için hep birlikte masadan kalktık.

BÖLÜM 13

Akademinin bahçesi bir futbol sahası genişliğindeydi ve yerlerde çimler filizlenmişti. Bahçenin belirli yerlerinde de çok yaşlı görünen, uzun ağaçlar vardı. Ağaçların gövdeleri açık kahverengiydi. Dallarındaki yapraklarsa ışıl ışıl parlıyordu. Kuşlar, yaşlı ağaçların dallarına oturmuş, bahçede toplanan kalabalığa tiz sesleriyle şarkı söylüyorlardı.

Kızlarla birlikte bahçenin ortasında bekleyen kalabalık grubun yanına geldiğimizde Mylo ve arkadaşlarının da orada olduğunu gördüm. Şu anda bahçede bir gruplaşma söz konusuydu. Altı farklı yerde, onar kişilik altı grup vardı. Her grup kendi aralarında konuşuyor, başkalarıyla ilgilenmiyordu. Yanımda duran Lena'ya dönüp "Neden herkes böyle ayrık duruyor?" diye sordum.

Bal rengi gözlerini gözlerime dikti. "Karşında gördüklerin grup oyunlarında savaşacağımız takımlar. Genelde herkes kendi takımıyla takılır ve diğerleriyle pek konuşmazlar."

"Merhaba çocuklar," diye bağıran gür bir ses duyduğumuzda, Lena başka bir şey söyleyecekse de bize doğru gelen kadın yüzünden susmak zorunda kalmıştı. Kadın kısa boylu ve şişmandı. Daha doğrusu balıketliydi. Uzun kahverengi saçları tepeden sıkıca bağlanmıştı. Kadın kısa bacaklarıyla hızlı adımlar atarak yanımıza ulaştı. Altında siyah bir eşofman, üstündeyse kırmızı bir tişört vardı.

Buradaki hava, Dünya'daki havadan çok daha farklıydı. Orada kış mevsimi yaşanırken burası yaz mevsimine henüz

girmiş gibiydi. Bu yüzden herkes tişörtleriyle dolaşıyordu. "Bugün elementlerinizi birbirinizin üzerine fırlatacaksınız." Birkaç kişi gülmüştü. "Komik olduğunu ben de biliyorum çocuklar." Kadında onlarla birlikte güldükten sonra devam etti. "Elementlerinizi birbirinize fırlatıp birbirinize saldıracaksınız. Aynı zamanda da kendinizi savunacaksınız. Çok fazla güç kullanmanız yasak. Karşısındakini ağır yaralayan kişiler ceza alacak. Şimdi, elementlerini kullanmayı bilenler sağ tarafa, elementini kullanmayı bilmeyenler sol tarafa geçip ikişerli grup oluştursun." Elleriyle bir sağı bir solu gösterdi. Kızların hepsi sağ tarafa doğru geçerken, Alin bana *sonra görüşürüz* der gibi el salladı.

Herkes sağ tarafa doğru geçtiğinde, sarışın bir kız ve ben sol tarafta kalmıştık. Kadın, bizim yanımıza geleceğini söyledikten sonra sağ tarafta kalan grubun yanına gitti ve onlara bir şeyler anlatmaya başladı. Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirirken Gloria'nın bana bakıp pis pis sırıttığını gördüm. Sonra da dudaklarını oynatarak "Ezik," dedi. Sinirlenmiştim. Ben de ona dik dik baktım. Gloria'nın bana neden böyle davrandığını anlayamıyordum, akademinin önünde karşılaştığımızdan beri bana ezik muamelesi yapıyordu. Düşüncelerimden kurtulup bakışlarımı hemen onun yanında duran Mylo'ya çevirdim. Dikkatli bir şekilde karşısındaki kadının söylediklerini dinliyordu. Ya da en azından dinliyormuş gibi gözüküyordu. Sonra gözlerimi Mylo'dan çekip yanımda duran sarı saçlı kıza çevirdim. Biraz çekingen bir duruşu vardı ama iyi birine benziyordu. Kıza gülümseyerek "Merhaba," dedim.

Kız, kafasını kaldırıp önce bana, sonra da etrafına baktı. Sonra tekrar bana dönerek "Bana mı dedin?" diye sordu.

Elimi sıkması için uzatırken "Evet, sana dedim," dedim. "Ben Melany."

Sıcak elleriyle elimi sıkarken kekeleyerek "Be-ben de Laura," dedi. Gerçekten de çekingen bir kızdı.

Onun bu tavrına tebessüm ettim ve bu çekingenliğini bir an önce üzerinden atabilmesi için "Elementin nedir?" diye sordum.

Kız gözlerini bir saniyeden az bir süre gözlerime kenetleyip kaçırdı. Söyleyip söylememek konusunda kararsız kalmış gibi görünüyordu. Ona güven verircesine bakınca "E-elementim ağaç," dedi. Yavaş yavaş konuşması düzeliyordu. Çekingen olsa bile onunla konuştuğum için mutlu gibiydi. Bunu bana bakan koyu kahverengi gözlerinden anlamıştım. Onunla konuşmaya başladığımdan beri parlıyorlardı.

"Ağaç elementi mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Christian bana ağaç elementinden hiç bahsetmemişti.

O da benim kadar şaşkındı. "Hiç duymadın mı? Çok nadir bir elementtir. Toprak elementi gibi ama ağaçları da kontrol edebiliyorsun."

Gülümsedim. "Şimdi senden duydum. Çok havalı bir şeye benziyor."

O da bana gülümserken "Senin elementin ne?" diye sordu.

Laura'nın arkasından bize doğru gelen balıketli kadına bakarken "Benim elementim ateş," dedim. Laura arkasına doğru baktığımı görünce o tarafa döndü. Yanımıza doğru gelen kadını o da fark etmişti.

Kadın yanımıza ulaştığında onunla göz teması kurmak için kafamı aşağıya doğru eğmek zorunda kaldım. Kadın yüzünden eksik etmediği gülümsemesiyle "Ben Sara Nceliam. Size elementinizi kullanmayı ben öğreteceğim," dedi ve "İsimleriniz nedir?" diye sordu. Kadının sesinin tınısı ve gülümsemesi gerçekten çok güzeldi. Tabii ki kusurları vardı ama enerji dolu biri gibi görünüyordu. Kadın gülümseyince ben de ister istemez gülümsemiştim.

Laura, kadına gülümsedi ve her zamanki gibi çekingen tavrıyla kekeleyerek "Be-ben Laura," dedi. Laura'nın aksine oldukça rahat ama bir o kadar da heyecanlı bir tavırla kadına ismimi söyledim. Elementimi kullanmayı bir an önce öğrenmek istiyordum.

"Tanıştığımıza göre, artık başlayabiliriz. Sen," dedi ve Laura'ya baktı. Sonra eliyle ilerideki diğer tüm ağaçlardan daha yaşlı duran ağacı gösterdi. "Oraya git ve yanına gelmemi bekle." Laura kafasını onaylarcasına salladı ve hızlı adımlarla yaşlı ağaca

doğru ilerledi. Ağacın yanına vardığında arkasını dönüp bize baktı. Aramızda en fazla yirmi, bilemedin yirmi beş adımlık bir mesafe vardı.

Sara, bana döndü ve ellerini öne doğru uzattı. Kapattığı avucunu sıktıktan sonra gözlerini kapattı. "Her şey senin elinde, içindeki gücü hisset, onunla bütünleş ve onu serbest bırak." Ardından avucunu açtı. Ağzım açık bir şekilde Sara'nın yaptığı şeyi izledim. Avucunun içinden küçük mavi bir kelebek çıkıp kanatlarını çırptı ve saniyeler sonra havaya karışarak yok oldu. Bu gerçekten harika bir şeydi. Büyülenmiştim. Ben hala küçük mavi kelebeğin yok olduğu yere bakarken Sara ellerini gözlerimin önünde salladı ve kendime gelmemi sağladı. Benim bu tavrıma gülümseyerek bakıyordu. "Elementin neydi tatlım?" diye sordu. Ona elementimin ateş olduğunu söyledim. "Ateş elementini kullanmak, diğer elementleri kullanmaktan çok daha zordur." Bakışları değişmişti. "Hadi şimdi sen de bir kelebek yapmayı dene."

Zor olsa bile elementimi kullanmayı denemek istiyordum. Kafamı hevesle sallayıp onun yaptığı gibi avucumu öne doğru uzattım ve "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

Ellerini ellerimin üzerine koydu ve "Gözlerini kapat," dedi. Gözlerimi kapatıp onun söylediklerini dinlemeye başladım. "Elementler, kullanıcılarının duyguları ve düşüncelerine göre ortaya çıkar. Eğer elementinin ortaya çıkmasını istiyorsan duygu ve düşüncelerine odaklanmalısın. Kafanın içini temizle ve elementini bir düşüncen ile bağdaştır. Vücudunun elementin ile bütünleştiğini hisset. Onu çağır. Damarlarında kan yerine ateşin aktığını hisset." Sara konuştukça vücudum karıncalanıyordu. Kalp atışımın hızlandığını hissediyordum. Terlemeye başlamıştım. Kafamın içinde ismimi söyleyen tiz bir ses vardı. O ses çoğaldıkça Sara'nın sesini daha az duyar olmuştum. Sara'nın sözleri kulağıma boğuk boğuk geldiğinde dediği şeyi son anda duyabildim. "Avucunu aç ve kelebeğini serbest bırak." Avucumu yavaşça açtım ve gözlerimi araladım. Gözlerimi aralayınca vücudumdaki karıncalanma ve kafamın içindeki tiz ses kayboldu. Derin bir

nefes alarak önce avucuma, sonra Sara'ya baktım. Üzgün bir şekilde bana bakıyordu. Sanırım işe yaramamıştı.

"Üzgünüm tatlım, zaten bu ilk denemendi ve gayet iyiydin. Sonra tekrar deneriz. Bugünlük senin için bu kadar yeter. Dinlenebilirsin." Ardından ağacın yanına oturmuş, bizi izleyen Laura'nın yanına gitti.

O gidince gözlerim büyük bahçede, Gloria'nın karşısındaki Astrid'i buldu. Yüz yüzeydiler ama aralarında on adımlık bir mesafe vardı. Gloria bir şey söyleyip gülünce Astrid sinirlendi ve elini öne doğru uzattı. Avucunun içinden gözle görülebilecek kadar yoğun bir hava dalgası çıkıp Gloria'ya doğru gitti. Gloria da avucunun tam ortasından çıkarttığı büyük su kütlesini hava dalgasına doğru fırlattı. İki element havada çarpışıp işlevlerini yitirdi ve parıltılar çıkartarak yok oldu. Ben şaşkınlıkla Astrid ve Gloria'yı izlerken onların yanlarındaki tanımadığım diğer kişilerin de karşılıklı olarak dizilip birbirlerine elementlerini yolladıklarını gördüm. Onların alıştırma yaptıklarını bilmesem kavga ettiklerini düşünürdüm. Ben kavgadan nefret ederdim ama gerekirse kendimi ve sevdiklerimi korurdum. Gloria ve Astrid kavga etmedikleri için nedensizce içim rahatlamıştı.

Bakışlarım etrafta gezinirken gözlerim ağaçların yanındaki banklarda oturan Mylo ve Ryan'a kaydı. İkisi de sessizce önlerine bakıp elementlerini fırlatan arkadaşlarını izliyorlardı. Tam Mylo ve Ryan'ın yanına gidecektim ki bir kızın geri geri yürüyerek Gloria ve Astrid'in atış sahasına girdiğini gördüm. Sahaya giren kız, onun üzerine doğru yürüyen kızdan korkuyor gibi görünüyordu. Astrid ve Gloria kızı fark etmemişti. Kız da onların atış sahasına girdiğinin farkında değil gibi görünüyordu. Kıza çok yakın bir mesafedeydim. Astrid, Gloria'ya sinirli sinirli bakıyordu. Sanırım Gloria yine onun sinirlerini bozacak bir şey söylemişti. Astrid elini kaldırıp elementini fırlatmaya hazırlanırken, ayaklarım benden istemsizce sahaya giren kıza doğru koşmaya başladı. Olabildiğince hızlı koşmaya çalışıyordum. Astrid elementini Gloria'ya doğru fırlattığında, Gloria da Astrid'in atağına karşı kendi elementini ona doğru fırlattı. O sırada da ben,

kızın yanına ulaşmıştım. İkimiz de tam iki elementin geliş hizasında duruyorduk. Astrid ve Gloria bizi fark ettiğinde çok geçti.

Karşımdaki kız bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Hava dalgası ve su kütlesi bize çarpmadan saliseler önce kızı ileriye doğru ittirdim. Kızın gözleri şaşkınlıkla aralanıp kız çığlık attığında, Astrid'in "Melany," diye bağıran sert sesini duydum. Oldukça yüksek bir sesle bağırmıştı. Bedenime ilk önce ulaşan element havaydı. Ilık hava vücudumla birleştiğinde canım acımamıştı. Aksine ayağım yerden kesilmiş ve havalanmıştım. Ellerimi ve kollarımı kurtulmak için havada sallarken gözlerim bedenime neredeyse çarpmak üzere olan su kütlesine sabitlendi. Çaresizce çırpınmayı bıraktım ve gözlerimi kapattım.

Saniyeler sonra buz gibi soğuk su kütlesi bedenime çarptı. Gloria'nın elementi o kadar hızlı bir şekilde bedenime çarpmıştı ki dışarıdan bakan biri tüm kemiklerimin kırıldığını düşünebilirdi. Ama öyle olmadı. Bedenim, beton gibi sert olan su kütlesinin içinden geçip diğer taraftan yine aynı hızda çıktı. Astrid'in elementi yüzündense hala havadaydım.

Diğer iki element bana çarpıp yok olduğunda bedenim havada süzülerek yere doğru hızla inişe geçti. İniş yaptığım yerse Sara'nın Laura'ya elementini kullanmayı öğrettiği yaşlı ağaçtı. Ağaca sertçe çarptığımda nefesim kesildi. Başımı ve vücudumu ağacın sert gövdesine çarpmıştım. Bir metre yükseklikten düşerken nefesimin hepten kesildiğini ve bilincimin yavaşça kapandığını hissedebiliyordum. Bedenim yumuşak bir zemine düştüğünde yere çarpmadığım için mutluydum. Biri beni tutmuştu. Beni tutan kişiye baktım. Ryan'dı. Telaşla aralanan mavi gözleri beni havada yakaladığı için biraz rahatlamış görünüyordu. Nefes alamayınca kendimi zorladım ve Ryan'a nefes alamadığımı göstermek amacıyla elimi boğazıma götürdüm. Ryan bana baktığında etrafımızda oluşan kalabalığa çekilmesi için sert ve otoriter bir ses tonuyla bağırdı. Kalabalık Ryan'a geçmesi için yer açınca Ryan saraya doğru koşmaya başladı. Sanırım Kyne'ın kulübesine gidiyorduk. Yarı açık gözlerimle Ryan'ın yüzüne baktım. Koştuğu için alnında yer yer ter damlaları birikmişti. Beni

taşıması o kadar da zor olmamalıydı aslında. Şişman değildim. Oldukça zayıftım.

Kyne'ın kulübesine vardığımızda Ryan resmen tüm krallığı inletecek bir sesle "Kyne!" diye bağırdı. Ryan ayağıyla sertçe kapıyı çaldığında nefes alamadığımdan dolayı gözlerim kapanmak üzereydi.

Kyne kapıyı açtığında "Melany," diyen şaşkın sesini duydum. Ryan beni içeri taşıyıp yumuşak bir zemine bıraktığındaysa bilincim kapanmıştı.

BÖLÜM 14

Gün ışığı, beyaz pencerelerin ipek perdelerinin arasından süzülerek göz kapaklarımı delip geçmeseydi, belki de yatakta debelenmek yerine biraz daha uyuyabilirdim. Yattığım büyük, yumuşak yataktan doğrulup yüzüme düşen saçlarımı üfleyerek geriye atmaya çalıştım ama işe yaramayınca saçlarımı elimle kulağımın arkasına sıkıştırdım. Çok güzel ve rahat bir uyku çekmiştim. İlk defa bu kadar dinlenmiş hissediyordum. Etrafıma baktığımda daha önce hiç görmediğim bir odada olduğumu fark ettim. Oda kocamandı. Tam odanın ortasında, üzerinde oturduğum ve rahatlıkla üç kişinin sığabileceği bir yatak vardı. Pencereler oldukça büyüktü ve pencerelerin önünde tavandan yere kadar uzanan ipek perdeler vardı. Hemen yatağın sol tarafında büyük bir dolap, dolabın yanındaysa kıyafetlerini arkasında giyebileceğin bir paravan vardı. Yatağın biraz ilerisinde kendimi görebildiğim devasa bir ayna asılıydı. Bu büyük ve güzel odaya nasıl geldiğimi bilmiyordum. En son hatırladığım şey Ryan'ın kucağındayken Kyne'ın yanına gittiğimizde nefessizlikten bayıldığımdı. Nemesis'e geldiğimden beri tam iki kez bayılmıştım ve bunu alışkanlık haline getirmekten korkuyordum.

Olanları düşündüm. İki element de sertçe bana çarpmıştı ve ben sadece ağaca çarptığımdan dolayı nefessiz kalmış ve bayılmıştım. Bu normal bir şey miydi ki? Nefesimi sıkıntıyla dışarıya verdim ve yatağın karşısındaki devasa aynaya baktım. Nemesis'e geldiğimden beri çok fazla şey yaşamıştım. Ayrıca Kyne, kahin olduğumla ilgili bir şeyler zırvalamıştı. Daha ben tek bir elementi

bile kullanmayı beceremezken bana dört elemente de hükmedebileceğimi söylemişti. Bence bu tamamen büyük bir saçmalıktan ibaretti. Ben kahin olamazdım. Eğer öyle olsaydım herhalde hissederdim. Bir de şu beni Dünya'da bırakıp Nemesis'e geri dönen babam vardı. Onu bulmalı mıydım? Emin değildim. Beni Dünya'da bıraktığı için ona kızgın da değildim. Üvey bile olsa beni seven annemle ve Danny'yle tanışmıştım. Sadece gerçek babamı ve annemi bulduğumda verecekleri tepkiden çekiniyordum. Beni isterler miydi? Ya da ben onları ister miydim?

Odanın, büyük kapısı açıldığında yataktaki duruşumu düzelttim ve gelen kişiye baktım. Mylo'ydu. "Sonunda uyanmışsın." Sesi neşeli geliyordu.

Gözlerimi devirdim. "Sen hiç kapı çalmaz mısın?"

Söylediğime sırıtıp yatağın yanında durdu ve sonra birden ciddileşip "Babam ve Kyne senin için çok endişelendi. İki gündür de uyanmayınca saat başı sana bakmam için beni görevlendirdiler. Yani anlayacağın, hala uyuyorsun sandım ve direkt odaya daldım," dedi.

"İki gündür uyuyor muydum yani?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu kadar uzun süre uyuduğumu düşünmemiştim. Mylo benim sorduğum soruya cevap vermeyi es geçip yine aynı ciddiyetle ama sonlara doğru hafif bir alayla "Ryan seni, Kyne'ın kulübesine zamanında yetiştiremeseydi şimdi ebedi bir uykuya dalmıştın," dedi. Birkaç dakika boyunca ikimiz de sessizce durduktan sonra hafifçe bağırdı. "Söylesene, Melany, atış sahasına girmendeki o aptal sebep neydi?"

Gözlerimi birkaç defa kırpıştırdım ve Mylo'nun dediklerini sindirdikten sonra, "Yoksa sen de mi benim için endişelendin?" diye sordum. Sözler ağzımdan kendiliğinden çıkmıştı. Düşünmeden konuşmuştum. Ağzımdan çıkan sözlerin şaşkınlığıyla yanaklarımın kızardığını hissettiğim için kafamı diğer tarafa doğru çevirdim ama çevirmeden önce sorduğum soru karşısında Mylo'nun afalladığını görmüştüm. Aynadan onun yansımasını hala görüyordum.

Birkaç saniye boyunca şaşkın şaşkın bana baktıktan sonra duruşunu düzeltti ve boğazını temizleyerek "Babam ve Kyne senin için endişelendi, ben değil," dedi. Sonlara doğru sesi az da olsa kısılmıştı. Sonra yeniden sesini yükseltti. "Şimdi söyle, Gloria ve Astrid'in atış sahasında ne yapıyordun?" Sanırım olanları görmemişti.

Yanaklarımı şişirip nefesimi dışarıya hızlıca verdim. "Sahaya bir kız girmişti, onu kurtarayım derken Astridlerin attığı elementlerin arasında kaldım." Mylo sol elini ensesine götürerek kaşıdı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama arkasından Christian'ın sesi gelince söyleyeceği şeyi söyleyemedi.

"Melany! İyi misin?"

Mylo, babası gelince odadan çıkmak için hareketlendi. Odadan çıkarken "Beni bile bu kadar merak etmiyor," diye mırıldandığını duydum.

Christian'a bakıp "Kendimi çok iyi hissediyorum," dedim.

"Kyne'ın sana verdiği ilaçlardandır," dedi ve gülümseyerek. Ben hala yatakta oturuyorken o da gelip yatağın ucuna oturdu ve yorganı incelemeye başladı.

"Christian?" Kafasını kaldırıp bana baktı. "Burası neresi?" Anlamayan gözlerle bakmaya devam ettiğinde, "Burası neresi, yani demek istediğim şu an kimin odasında yatıyorum?" diye sordum. Gerçekten de bu sorunun cevabını merak ediyordum.

Sorumu anladığında cevap verdi. "Saraydaki misafir odalarından birindesin. Yaralandığını duyduğumda seni buraya getirmelerini istedim. Böylece daha iyi dinlenirdin. Hem kral ve kraliçe de burada kalmanla ilgili olumsuz bir şey söylemedi." Kral ve kraliçenin bu iyi niyeti için sevinmiştim.

"Peki ne zaman gidebilirim?"

"Bugün de iyice dinlen, yarın kendi odana dönebilirsin." Kapı tıklatıldığında Christian "Gel!" diye seslendi. İçeriye üniformalı bir asker girince Christian yataktan kalktı. Askerin yanına gittiğinde "Sorun nedir?" diye sordu. Asker fısıldayarak Christian'a bir şey söylediğinde onları duymak için ekstra bir çaba sarf etmiş ama yine de duyamamıştım. Christian askerle

konuşmasını bitirdiğinde bana dönüp "Şimdi gitmem gerekiyor ama yine geleceğim, sen biraz daha dinlen," dedi. Ardından kapıyı çekip çıktı.

Yatağın üzerinde biraz daha oturduktan sonra sıkıldığımı fark ettim ve yataktan çıktım. Çıplak ayaklarım soğuk zeminle buluşunca irkildim. Üzerimde uzun, beyaz bir gecelik vardı. Yataktan çıkana kadar üzerimdeki elbiseyi fark etmemiştim. Bana bunları giydiren kişiyi düşünmemeye çalışarak kendi kıyafetlerimi aramaya başladım. Etrafta yoktu, bu yüzden ben de kıyafetlerimin dolapta olduğunu düşünerek dolabı açtım. Ayakkabılarım ve kıyafetlerim dolabın içindeydi. Hemen üzerimdeki beyaz geceliği çıkartıp kendi kıyafetlerimi giydim.

Susamıştım. Christian bana odadan çıkamazsın gibi bir şey demediği için *koca sarayda herhalde bir mutfak vardır,* diye düşünüp mutfağı aramaya karar verdim. Odadan çıktığımda karşımda uzunca bir koridor vardı ve ben de koridorun en ucundaki odadaydım. Yerde kırmızı bir halı seriliydi. Yan yana sıralanmış odaların önünden geçip koridorun diğer ucuna vardım. Sol tarafımda aşağıya inen ve yukarıya çıkan, ince, üzeri kırmızı halıyla örtülmüş merdivenler vardı. Sol tarafımdansa başka bir yere doğru gidiliyordu. Merdivenlerden inmeye karar verip alt kata indim. Son birkaç merdiveni de inerken önümde duran iki askeri fark ettim. Bana bakıyorlardı. Karşımdaki askerleri görünce merdivenleri tamamen inmeme iki basamak kala durdum. Ne diyecektim ki ben şimdi bu adamlara?

İçlerinden daha kısa olanı sertçe "Burada ne arıyorsun?" diye sorunca yanağımın içini ısırdım.

"Ben, Christian'ın konuğuyum. İzin verirseniz şimdi mutfağa gideceğim." Biraz dik başlı davranmıştım ama ne yapayım, diyecek başka hiçbir şey bulamamıştım.

İki asker de Christian'ın ismini duyduklarında birbirlerine kararsızca baktılar. Daha sonra uzun boylu olan "Sana inanmıyoruz," deyince öne atıldılar ve kollarımdan tuttular.

"Bırakın beni!" diye bağırıp debelenmeye başladım. Ben debelendikçe kolumu daha da sert tutuyorlardı.

Tam adamlar beni sürüklemeye başlayacakları sırada arkamızdan gelen "Ne yapıyorsunuz? Kızı bırakın!" diyen, kulağa tehditkar ama bir o kadar da yumuşak gelen bir sesle birlikte kollarımdan tutmayı bıraktılar.

Sinirle askerlere bakıp "Aptallar," diye mırıldandım. Askerler beni duysa da bir şey söylememişlerdi.

Arkamı döndüğümde benden biraz daha uzun olan, siyah saçlı kadını gördüm. Saçlarının uçları dalgalıydı. Küçük, kalkık bir burnu, pembeleşmiş yanakları vardı. Ayrıyeten fiziği çok güzeldi. Giydiği lacivert elbise üzerine tam oturmuştu. Çok zarif bir kadına benziyordu. Bir elini merdivenin korkuluğuna dayamıştı ve yavaşça merdivenlerden iniyordu. Koyu mavi gözleri, benim gözlerimi bulduğunda bana şefkatle gülümsedi ve sonra hala yanımda duran askerlere "Gidebilirsiniz," dedi. Kadın bana bir yerlerden tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramamıştım. Sanırım birine benzetmiştim.

Kadın yanıma ulaştığında ben de kadına gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Kadın bir elini nazikçe koluma koyup "Askerlerin az önceki tavrı için kusura bakma, Melany," dedi.

İsmimi bilmesine şaşırmıştım, bu yüzden "İsmimi nereden biliyorsunuz?" diye sordum. Kadının kibarlığı saniyeler içinde bana da bulaşmıştı.

Kısaca "Christian söyledi," dedi ve elini omzumdan çekerek "Nereye gidiyordun?" diye sordu.

Normalde yabancılarla bu kadar uzun bir sohbete girmezdim ama karşımdaki bu zarif ve kibar kadını sevmiştim. "Mutfağı arıyorum." Sonra kadının mutfağın yerini bilip bilmediğini öğrenmek için "Siz mutfağın yerini biliyor musunuz?" diye sordum.

Kadın kafasını onaylarcasına salladı. "Sana mutfağa kadar eşlik edeyim."

Yürümeye başladığımızda kadına doğru dönüp "İsminiz nedir?" diye sordum.

Kadın kafasını bana çevirdi. "Ah! Ne kabayım, sana ismimi söylemeyi unuttum. İsmim Elena."

"İsminiz güzelmiş."

İltifatım kadının hoşuna gitmiş gibiydi. Gülümsedi. "Sizli bizli konuşmana gerek yok tatlım, bana Elena diyebilirsin." Ben de ona gülümsedim. Bu kadının gülümsemesi ve tavırları gerçekten bulaşıcıydı. Etkilenmeden duramıyordunuz.

Birlikte mutfağa varana kadar sohbet ederek yürüdük. Benimle sarayın bahçesine çıkmak istediğini söyledi. Bu kadar nazik ve güzel bir kadını kırmak olmazdı, kabul ettim. Elena'yı daha da yakından tanımak istiyordum. Mutfağın önüne geldiğimizde beni kapıda bekleyeceğini söyledi. Onun bu tavrını garip bulsam da kafamla onaylayıp içeriye girdim.

Mutfak gerçekten çok büyüktü. Her yerde tencere ve tavalar asılıydı. Birden fazla ocak vardı ve içerideki kadınlar yemek yapıyordu. İçeriye girdiğimi gördüklerinde içlerinden bir tanesi yanıma gelip "Neden geldin?" diye sordu. Ona su içmek istediğimi söyleyince gidip bana bir bardak su getirdi. Verdiği suyu içip ona teşekkür ettim ve beni bekleyen Elena'nın yanına gittim.

Sarayın bahçesine çıktığımızda beni sarayın yan tarafına doğru götürdü. Sarayın bahçesinde oturacağımızı sanmıştım ama farklı bir yere gidiyorduk. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum önümden ilerleyen Elena'ya. Aniden durduğunda az kalsın ona çarpıyordum.

Bakışları benim gözlerimi bulduğunda "Seni benim için çok özel bir yere götürüyorum," dedi. Şaşırmıştım. Beni neden özel yerine götürüyordu ki?

Birlikte beyaz boyalı bir kapıdan geçip kırmızı ve beyaz güllerden oluşan bir bahçeye çıktığımızda gözlerime inanamadım. Burası çok güzeldi. Tam güllerin ortasında küçük, yuvarlak, taştan bir çeşme, çeşmenin yanındaysa küçük bir bank vardı. Güllerin içinden geçip çeşmenin yanındaki banka geldiğimizde dayanamayıp aklıma takılan soruyu sordum. "Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen beni neden özel yerine getirdin, Elena?"

Çeşmenin yanına gidip kenarına oturdu ve eliyle suda daireler çizmeye başladı. Onun hemen karşısına oturduğumda cevap beklermiş gibi gözlerine baktım. Gözleri gözlerimi bulduğunda

"Seni az önce gördüğümde içimde sana karşı bir sempati oluştu. Nedensizce sana güvenebileceğimi hissettim. Ayrıca seni bir yerlerden tanıyormuş gibi hissediyorum. Yüzün çok tanıdık geliyor. Sanırım seni daha önce görmüş olmalıyım," dedi. Daha sonra gözlerini sudan çekip güllere baktı.

Onun hissettiklerini ben de hissetmiştim. Ona karşı anında bir sempati beslemiş ve onu daha da yakından tanımak istemiştim. "Ben de senin için öyle hissettim," dedim tamamen dürüst davranarak. Kafasını kaldırıp bana baktığında devam ettim. "Nemesis'e daha yeni geldim, birbirimizi daha önce görmediğimize eminim."

Meraklı gözlerini gözlerime sabitledi. "Nereden geldin?"

Bunu söylemek bana her seferinde garip gelse de "Dünya'dan geldim," dedim.

Yüz ifadesi değişti ve "Nasıl geldin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Uzun hikaye."

"Zamandan bol bir şeyimiz yok, eğer istersen anlatabilirsin," dedi ve hevesle bana baktı. Gerçekten buraya nasıl geldiğimi öğrenmek istiyordu. Onun bu haline tebessüm ettim. Hevesini kırmak istemiyordum.

"Anlatayım o zaman," dediğimde kafasını salladı ve anlatmamı bekledi. O bana güvenmişti, ben de ona güvendiğimi hissediyordum. Bu yüzden her şeyi eksiksiz bir şekilde ona anlattım. Buraya gelmeden önceki hayatımı ve Dünya'da neler yaptığımı da anlattım. Dinlerken bazı yerlerde şaşırmış, bazı yerlerdeyse kaşlarını çatmıştı. Konuşmamız bittiğinde, hava kararmaya başladığından dolayı saraya dönmek için ayaklandık. Saraya doğru yürürken düşünceli bir hali vardı.

Bahçeden çıkıp kapıyı arkamızdan kapattığımızda "Bana çok benziyorsun. Hem dış görünüş olarak hem de tavır olarak," dedi. Elena'ya daha dikkatli baktığımda gerçekten de birbirimize benzediğimizi düşündüm. Onun saçları da benim saçlarım gibi siyahtı ama onun doğal kıvrımları varken benim saçlarım sadece hafifçe kıvrımlıydı. Kaşları benimkilerden daha inceydi. İkimizin de küçük, kalkık bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Onun

teni benimkine kıyasla biraz daha bronz duruyordu. Evet, birbirimize biraz benziyorduk ama insan insana benzerdi, değil mi?

"İnsan insana benzer." Sesim biraz kısık çıkmıştı ama o dediğimi duymuş olmalıydı ki "Evet," dedi. "Benzer."

Tam saraya gireceğimiz sırada çok yakından gelen bir kızın acı dolu çığlığıyla birlikte ikimiz de birbirimize baktık. Kapıda duran askerler sesin geldiği yöne doğru koşarken bir anda kendimi peşlerinden giderken bulmuştum. Hemen arkamdan da Elena'nın geldiğini, attığı adım seslerinden anlayabiliyordum.

Askerler durduğunda ileriye doğru baktım. Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim bir kız yerde hareketsizce yatıyordu. Kızın yattığı çimenlerin üzeri kıpkırmızı olmuştu. Ölmüş müydü? Elena'nın yanımdaki varlığını hissettiğimde ona baktım. O da benim gibi gerilmiş, yerdeki kıza bakıyordu. Askerlerden biri kızın yanına gidip onu yüzüstü döndürdü. Asker kızın önünde durduğundan dolayı kim olduğunu göremiyordum. Adam eliyle nabzını yokladığında "Ölmüş," diyen sesini duydum. Adam ayağa kalktığında yerde yatan cansız bedenin sahibini görebilmiştim. Bu Laura'ydı.

"Laura..." Ağzımdan istemsizce bir hıçkırık kaçtığında Elena kolumdan tutup beni kendisine çekti ve bana sarıldı. Böyle bir şey yapmasını beklemediğim için birkaç saniye boyunca tepkisiz kaldım ama sonra kollarımı sıkıca Elena'nın beline sarıp ağlamaya başladım. Bir hafta içindeki ikinci ölümdü bu. Kaldıramıyordum artık. Laura'nın cansız bedenini görünce aklıma Arthur da gelmişti. O da nedeni belirsiz bir yangında ölmüştü. Şimdiyse Laura, karnından bıçaklanmış bir şekilde, kanlar içinde yerde yatıyordu. Gözlerimi sıkıca yumduğumda aklımda tek bir soru vardı. Daha iki gün önce tanıştığım çekingen bir kızı, kim niye öldürmek istemişti?

BÖLÜM 15

Hava kararmış ve soğumuştu. Uzaktan kurtların uluma sesleri geliyordu. Askerlerden sarışın olanı artık gitmemiz gerektiğini söyleyince kumral olan asker, Laura'nın cansız bedenini yattığı çimenlerin üzerinden kaldırıp kucağına aldı. Hıçkırıklarım dinmiş, geriye sadece iç çekişlerim kalmıştı. Birilerinin ölmesi bu dünyada isteyeceğim son şey bile değilken, bir hafta içinde tanıdığım iki insan ölmüştü. Arthur çıkan yangında ölmüş olabilirdi ama Laura...

O resmen karnından bıçaklanarak öldürülmüştü ve bunu yapan kişi elini kolunu sallayarak etrafta geziniyor olmalıydı. Güvende olmadığımızı biliyordum ama şu anda Elena'nın kolları arasındayken kendimi oldukça güvende hissediyordum. Başımı, Elena'nın göğsünden çekip üzerlerinde gözyaşlarımın kuruduğu gözlerimle ona baktım. Düşünceliydi. Yüzüne vurmasa da gözlerinden, onun da benim gibi tedirgin olduğunu görebiliyordum. Yüzünde bir mimik dahi oynamazken maviden lacivert rengine dönmüş gözleri çok şey ifade ediyordu.

Askerin *gitmeliyiz*, diyen sesini duymadığını fark ettiğimde yavaş hareketlerle kollarından çıktım. Bakışları beni bulduğunda kısık sesimle "Gidiyoruz," dedim. Kafasıyla onaylayınca sarışın olan asker önümüze geçmiş, kumral olan askerse kucağında Laura'nın cansız bedeniyle arkamızdan gelmeye başlamıştı.

Ağlamaktan kısılmış olan sesimle Elena'ya, "Laura'ya ne olacak?" diye sordum.

"Şafakta yakılarak son yolculuğuna uğurlanacak." Sesi yorgun çıkıyordu. Sadece kafamla onayladım.

Sarayın bahçesine geldiğimizde kumral saçlı asker Laura'nın cansız bedeniyle yanımızdan yavaşça uzaklaşmış ve başka bir tarafa doğru gitmişti. Laura'yla arkadaş olmamamıza rağmen onunla konuştuğum o birkaç dakika içerisinde ona gerçekten değer vermiş ve arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. Ne yazık ki olamamıştık ve asla olamayacaktık.

Elena ormandan çıktığımızdan beri elimi, güven vermek istermişçesine sıkıca tutuyordu. Bir yerlerden güç almak istediğimden dolayı da elimi hala onun elinden çekmemiştim. Saraya girdiğimizde, Christian ve uzun boylu bir adamın giriş kapısının biraz ilerisinde durduğunu gördüm. Bu geçen sefer Christian'ın açıklama yaptığı adamdı. Christian ellerini önünde bağlamıştı. Yanındaki siyah saçlı adam ise Christian'ın önünde bir ileriye, bir geriye hareket edip duruyordu. Kapıdan içeriye girdiğimizi fark ettiklerinde siyah saçlı adam koşar adımlarla yanımıza geldi ve Elena'ya sıkıca sarıldı. O Elena'ya sarıldığında adamın yüzünü inceleme fırsatını yakalamıştım. Burnu hafif kalkıktı. Dudakları dolgun değildi ama şekilliydi. Kaşları da saçları gibi siyahtı. Gözlerinin rengi benimkiler gibi gümüş rengine kaçıyordu. Çıkmaya başlayan sakalları ve çok belli olmayan yüz çizgileri vardı. Adam, Elena'ya sarılmayı bıraktığında Christian da yanımıza gelmişti.

"Senin için çok endişelendim, Elena," dedi siyah saçlı adam. Bir eliyle de Elena'nın yanağını okşuyordu. "Neredeydin?"

Elena adamın yanağındaki elini tutup sıktı. "Ben iyiyim, Aaron ama bir kız bıçaklandı ve öldü." Elena az önce Aaron mı demişti? Hani şu derste gördüğümüz Kral Aaron? Sarayda olduğumuza göre o Kral Aaron olmalıydı.

Kralın Elena ile olan bağlantısı çözmeye çalıştıkça beynim hata veriyordu. Elena'nın sarayda çalışan öylesine biri olduğunu düşünmüştüm ama kral onu bu kadar çok merak ettiğine göre önemli birisi olmalıydı. Ben bunları düşünürken Elena olan biten her şeyi Kral Aaron ve Christian'a anlatmıştı. Kral Aaron

kaşları çatık bir şekilde her şeyi Elena'dan dinledikten sonra Christian'a dönüp sert ve otoriter bir sesle "Gidip bunu yapanı hemen bul, burada bir sürü çocuk var ve ben, Nemesis'in sınırları içerisinde bir katilin dolaşmasını istemiyorum!" dedi. Christian kafasıyla Aaron'ı onaylayıp kısa bir süre bana baktı. Beni bırakıp gitmek istemiyormuş gibi bir hali vardı ama ona *ben iyi olacağım, sen git,* der gibi kafamı salladım. İstemeye istemeye de olsa yanımızdan ayrıldı.

Kral Aaron sonunda beni fark ettiğinde önce bana, sonra Elena'ya, sonra yine bana bakarak şaşkınlıkla "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Be-ben Melany," dedim. Kralın karşısında olmanın verdiği heyecanla kekelemiştim. Şu an yerin dibine girmek istiyordum.

"Melany buraya yeni geldi. Christian'ın misafiri, ayrıca akademide öğrenci," diye ekledi Elena. Ona her şeyimi anlattığımdan dolayı akademide okuduğumu da biliyordu. Bunları benim yerime onun söylemesi beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Çünkü kralın karşısında kendimi biraz garip hissetmiştim.

Aaron, "Yeni mi geldin?" diye sordu. Ardından ekledi: "Nereden geldin?"

"Be-ben Dünya'dan geldim." Yine kekelemiştim.

Kral gerginliğimi fark edince "Karşımda bu kadar gerilmene gerek yok, Melany," dedi. Gülümsediğinde yanaklarında birer gamze belirmişti. "Ne zamandır Dünya'da yaşıyordun?"

Elena'ya annemin aslında gerçek annem olmadığını söylemiştim ama beni bırakıp giden babamdan ona bahsetmemiştim. "Bebekken birisi beni Dünya'ya bırakmış," dedim dürüst olmayı seçerek.

Aaron hafifçe bağırdı. "Seni kim bırakmış?" O bağırınca irkilmiştim. Bu yüzden bir adım geriledim. Aaron mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Üzgünüm, aslında bağırmak istememiştim."

Tam ona gerçek babamın beni Dünya'ya bırakarak Nemesis'e geri döndüğünü anlatacaktım ki bir asker gelip Kral Aaron'ı çağırdı. Aaron özür dileyerek yanımızdan ayrılınca Elena ile yine

yalnız kalmıştık. Saat geç olduğundan dolayı "Artık gitsem iyi olur," dedim.

"İstersen burada, sarayda kalabilirsin," dediğinde kafamı olumsuzca salladım. O büyük odada tek başıma kalmak istemiyordum. Bu yüzden akademiye gidip kızlarla beraber uyuyacaktım.

"Kızların yanında kalsam daha iyi olacak."

Tek kalmak istemediğimi anlamış olacak ki "Kapıdaki muhafızlardan biri sana akademiye kadar eşlik etsin," dedi ve ekledi: "Daha sonra yine gel, seninle tanıştığıma çok sevindim." Elena'yı çok sevmiştim, bu yüzden onu muhakkak yeniden görmeye gelecektim.

"Ben de seninle tanıştığıma sevindim, seni görmeye en kısa zamanda yeniden geleceğim." Sonra saraydan çıkıp kapıdaki muhafızla beraber akademiye doğru yürüdüm.

Akademiye geldiğimizde yanımdaki muhafız ben içeriye girene kadar bekledi. Ben içeriye girdikten sonra onun saraya gitmek için hareketlendiğini gördüm. Üst kata çıkıp kaldığımız odaya girdiğimde saat çok geç olduğundan dolayı kızlar uyumuştu. Sessizce odaya girip üzerimi değiştirdim ve yumuşak yatağıma yattım. Burayı biraz çabuk benimsemiştim ama halimden memnundum. Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak uykuya daldım.

***

Sabah yatağımda hissettiğim bir baskıyla uyandım. Gözlerimi açtığımda Astrid'in yatağımın kenarında oturduğunu gördüm. Alin'se hala uyuyordu. Günlerdir uyuduğum için uykumu almıştım ama yine de mırıltıyla "Saat kaç?" diye sordum.

"Güneş yeni doğuyor." Dudağını ısırdı.

Gözlerimi ovuşturarak yataktan hızlıca kalktım. Şafakta Laura'nın cenaze töreni vardı. Astrid'in beni uyandırması çok iyi olmuştu. Ben kıyafetlerimi seri bir şekilde giyerken Astrid bana şaşkınca bakıyordu. Tabii Astrid beni uyandırmıştı ama uyandırmasının bir sebebi olmalıydı. Giydiğim pantolonumun

üzerine beyaz bir tişört giydikten sonra "Beni neden uyandırmıştın?" diye sordum.

Yanaklarını şişirdi. "Benimle koşmaya gelip gelmeyeceğini sormak için uyandırmıştım ama sanırım senin gitmen gereken bir yer var?"

"Seninle gelmeyi çok isterdim ama şafakta Laura'nın cenaze töreni var."

Gerildiğini gözlerimle görebiliyordum. Ona bir anda söylememeliydim ama acelem vardı ve bunu söylemenin kibar bir yolu yoktu. "Şu çekingen kız mı, ölmüş mü?"

Kafamı salladım ve "Evet, o. Dün ormanda birisi ona saldırmış. Onu bulduğumuzda ölmüştü," dedim üzgünce.

Onun da suratı asılmıştı. "Kim çekingen bir kızı öldürmek ister ki?" diye mırıldandığında ellerimle saçlarımı düzeltip "Bilmiyorum," dedim. Ama o her kimse bir an önce yakalanıp cezasını çekmesini istiyordum. Adalet yerini bulmalıydı.

"Seninle gelmemi ister misin?" Kafamı sallayarak onu onayladım. Yalnız olmak istemiyordum.

Beraber odadan çıktık. Etraf sessizdi. Herkes uyuyor olmalıydı. Saraya doğru giderken Astrid bana baktı. Gözlerinde merak vardı. "Yaralandığından beri seni göremedik. Herkes seni çok merak etti. Kyne'ın kulübesinde değildin. Nerede kaldın?"

Adımlarımı hızlandırdım. Laura'nın cenazesine gecikmek istemiyordum. "Saraydaki misafir odalarından birinde baygın bir şekilde yatıyordum. Dün uyandım."

Astrid de adımlarını hızlandırdı. "Sarayda mı?" Sesinde şaşkınlık vardı. Bunun nesi garipti ki?

"Christian, kral ve kraliçeyle konuşmuş ve benim orada kalıp kalamayacağımı sormuş. Kral ve kraliçe sorun etmeyince de iki gün boyunca orada kaldım."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından konuştu. "Şimdi iyi olmana sevindim. Kral ve kraliçeyle tanıştın mı?"

"Kral Aaron ile tanıştım ama kraliçeyle daha tanışmadım." Aklıma Elena'yla da tanışmış olduğum gelince "Bir de Elena diye

bir kadınla tanıştım. Gerçekten çok güzel ve zarifti. Dün tüm günümü onunla sohbet ederek ve dolaşarak geçirdim," dedim.

Astrid yürümeye devam ederken söylediklerim karşısında bir anlığına tökezledi. Düşmesin diye onu kolundan yakaladım. "Elena, siyah saçlı ve kalkık burunlu mu?"

Onu tanımasına şaşırmazdım ama neden böyle bir tepki verdiğini anlamamıştım. "Evet, ta kendisi. Sen de mi onu tanıyorsun?"

Bana garip garip baktıktan sonra, "Melany, onu herkes tanır çünkü o Nemesis'in kraliçesi," dedi. Bu sefer de ben tökezlemiştim.

"Nemesis'in... kraliçesi mi?" Tökezlediğimden dolayı dizlerimin üzerine düşmüştüm. Astrid elini kalkmam için uzattığında, uzattığı elini tutup ayağa kalktım ve pantolonumun diz kısmını temizledim. Toprak olmuştu.

"Benim bildiğim Kraliçe Elena-" dedi ve aniden sustu.

Sarayın bahçesine gelmiştik. Tam bahçenin ortasına büyük odunlar sıra halinde dizilmişti ve odunların üzerinde, beyaz bir beze sarılmış olan bir beden vardı. Bu Laura'ydı. Bahçenin ortasına doğru ilerlediğimizde muhafızlardan biri, elinde tutmuş olduğu meşaleyle tahtaların yanına geldi. Ardından meşaleyi tahtaların içine atarak tutuşmasını sağladı. Laura gözlerimizin önünde kül haline gelinceye kadar yandı. Sessizce Astrid ile bu anı izlemiştik ve ben yine ağlamıştım. Bu sefer beni teselli eden kişi Astrid olmuştu. O pek duygusal birine benzemiyordu. Kardeşi Alin'se onun tam tersiydi. O duygusal ve neşeliyken, Astrid duygularını belli etmeyen ve genellikle başkalarının yanında gülümsemeyen bir tipti. Ateşler sönene kadar orada kaldık. Daha sonraysa akademiye döndük. Ölenle ölünmüyordu işte, hayat devam ediyordu. Arkalarındansa sadece gözyaşları bırakılıyordu.

Odamıza girdiğimizde tam kapının karşısındaki camın üzerine yapıştırılmış olan kırmızı not kağıdı, ikimizin de dikkatini aynı anda çekti. Hemen camın yanına gidip kağıdı aldık. Kağıdın üzerinde yazan yazıyı okuduğumuzda ikimiz de gerilmiştik.

Ten rengim süt beyazıydı ama yüzümün daha da beyazladığına emindim. Astrid'in de benden aşağıya kalır yanı yoktu. Onun da yüzü beyazlaşmıştı. Astrid kağıtta yazanı fısıltıyla okuyunca tüylerimin daha da çok ürperdiğini hissettim.

"Sıradaki kişi, sizlerden biri."

BÖLÜM 16

"Sıradaki kişi, sizlerden biri."

Sadece dört kelimeden oluşan bu cümle, tüylerimin diken diken olmasına sebebiyet verirken nefesimi tuttum. Kim koymuştu bu kağıdı buraya? Laura'nın katili mi? Aklıma ondan başka hiç kimse gelmiyordu. O olmalıydı ve sanırım bize bir sonraki kurbanının içimizden biri olacağını söylüyordu. Gözlerimi kırmızı kağıdın üzerindeki, düzgün olmayan elyazısının üzerinde birkaç saniye daha gezdirip kağıdı Astrid'in elinden çekip aldım ve kapıya doğru ilerledim. Christian'ı bulmalıydım.

Kapının kulpunu indireceğim sırada Astrid, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Sesi titremişti. Normalde duygularını saklayan bu kız, şimdi ürktüğünü açıkça belli ediyordu.

"Christian'ı bulmaya gidiyorum."

Kafasını iki yana doğru salladı. "Belki de bizim çocuklar sadece şaka yapmak istemiştir. Hemen ona haber vermeyelim." Bu düşünceye kendisini inandırmak istediği belliydi. Etrafta serbestçe dolaşan bir katil olduğu fikri, elbette bana da cazip gelmiyordu ama ben bunun bir şaka olduğunu düşünmüyordum. Bunun bir şaka olmasını ben de çok isterdim ama olmadığı açıktı. Bunu yapan her kimse, içimizden birinin bir sonraki kurban olacağı konusunda bizi uyarmıştı.

"Akademideki kimse Laura'nın öldüğünü bilmiyordu. Sen de bu sabah öğrendiğine göre bu kağıdı buraya Laura'nın katili bırakmış olmalı." Elimdeki kağıdı gösterdim.

"En azından hemen telaş yapıp herkesi sabahın bu vaktinde ayağa kaldırmayalım. Önce bir çocuklarla konuşalım. Eğer onlar yapmamışsa Christian'ın yanına hep beraber gideriz."

Haklıydı. Güneş daha yeni doğmuştu ve bu saatte herkesi ayağa kaldırıp telaşa vermenin bir âlemi yoktu. Elimdeki kağıdı pantolonumun cebine koyup yatağıma uzandım ve gözlerimi kapatıp parmaklarımı saçlarıma geçirdim. Saçlarımı hafifçe çektiğimde canım yansa da sesimi çıkartmamıştım.

Yatağımda bir baskı hissedince bunun Astrid olduğunu görmeden anladım. Yanıma uzanmıştı. "Neden masum birini öldürmek istemişlerdir sence?"

Tek gözümü açarak ona baktım ama o da benim gibi kafasını yastığa koyarak gözlerini kapatmıştı. Açtığım gözümü yeniden kapattım. "Bilmiyorum, burada hep böyle şeyler olur mu?"

"Bazen köy meydanında yaşayan çocuklar kaçırılır ama hiçbir zaman birinin öldürüldüğünü duymamıştım. Nemesis'te böyle şeyler pek fazla yaşanmaz."

O sırada Alin kendi yatağından debelenerek kalktı ve yarı uykulu bir şekilde "Biraz sessiz olsanıza be!" diye söylenerek yanımıza geldi. O da yatağa yattığında üç kişi, tek kişilik yatağa zar zor sığmıştık.

"Alin!" diye çıkıştı Astrid. "Üzerimde yatıyorsun. Nefes alamıyorum." Alin kıkırdadı. Sarhoş gibiydi. Sanki hala uyuyordu. Gözleri kapalı bir şekilde sağ eliyle Astrid'in ağzını bulduğunda dudaklarını tuttu ve eliyle üzerini kapattı. Astrid, dudaklarını Alin'in elinden kurtarıp onu sertçe yataktan aşağıya ittirdi. Alin sertçe yere düştüğünde "Ah!" diye bağırdı. Sonlara doğru sesi kısılmıştı. İkimiz de yatakta yattığımız için Alin'in yerde ne yaptığını göremiyorduk. Yataktan kalkıp Alin'e baktığımızda yerde kıvrılıp uyuma pozisyonu aldığını gördük. Astrid bana döndüğünde hafifçe dudakları yukarıya kıvrıldı. "Eh, bırakalım da uyusun kız. Bulmuş madem uyuyacak en rahat 'yeri'..."

Sonra yanımdan kalkıp kendi yatağına yattı. Alin'i oradan kaldırmayacaktı anlaşılan. Ben de onu kaldırmakla uğraşamayacağım

için birkaç saat daha uyumaya karar verdim. Daha sonra diğerleriyle buluşup şu kağıt mevzusunu konuşacaktık.

***

Alin'in homurdanma seslerine uyandım. Yatakta oturma pozisyonu aldığımda Alin'in elini beline koyarak sızlandığını gördüm. Yerde yattığı için beli tutulmuş olmalıydı. Alin banyoya girdiğinde ben de yataktan kalktım ve elimle saçlarımı düzeltim. Astrid hala uyuyordu. Yanına gidip onu hafifçe dürttüğümde uyandı. Masum bakan gözleri, benim gözlerimi bulduğunda olanları hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu.

"Çocuklarla ne zaman buluşabiliriz?"

Ağır hareketlerle yataktan kalkarken "Her sabah yemekhanede buluşuruz," dedi ve kırışmış olan tişörtünü çıkartıp yeni bir tane giydi.

Alin banyodan çıktığında onun hazırlanmasını bekledik ve sonra yemekhaneye gittik. Yemeklerimizi aldıktan sonra köşedeki masamıza oturmuş, diğerlerini beklemeye başlamıştık. Çok geçmeden kızlar gülüşerek yemekhaneye girdiler. Yemeklerini aldıktan sonra yanımıza geldiler.

Astrid'in yüzünde herhangi bir mimik yoktu. Düşünceli görünüyordu. Düşündüğü şeyin ne olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. Laura'nın katilini ve kırmızı kağıdı düşünüyor olmalıydı. Benim suratım Astrid'inki gibi olmasa da ben de Laura'nın katilini düşündüğüm için suratımı asmıştım.

Lena, "Suratlarınızın bu hali ne?" diye sordu. Masaya oturdukları andan itibaren gülmelerini kesip bize garip garip bakmaya başlamışlardı. Alin de onlar gibiydi. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Katilin, o odadayken odaya girip kağıdı cama yapıştırdığını öğrendiğinde vereceği tepkiyi merak ediyordum. Erkekler de masaya geldiğinde herkes birbirine garip bakışlar atmaya başlamıştı. "Neden bu kadar sessizsiniz? Ürkmeye başladım," dedi Rita ve önündeki yemeğiyle oynamaya başladı. İştahı kaçmıştı anlaşılan.

"Bir şey oldu," dedim dudağımı ısırarak. Konuya direkt girmiştim.

Ryan, "Ne oldu?" diye sordu merakla ve şüpheci bakışlarını üzerimde dolaştırdı.

Diğerleri sessizce diyeceğim şeyi beklerken elimi cebime götürüp kırmızı kağıdı cebimden çıkarttım ve masanın altında, elimin içinde tuttum. "Dün Laura'ya biri saldırdı."

"O iyi mi?" diye sordu telaşlı bir şekilde Jamie.

Kafamı iki yana salladım. "Maalesef o öldü." Kızlar üzüntüyle gözlerini büyütüp kısa çığlıklar attığında neredeyse tüm yemekhanenin dikkatini çekmiştik.

Herkes bize bakarken bizim masamızda yeniden bir sessizlik oldu. Bize bakan herkes önüne döndüğünde "Aramızda elini kolunu sallayarak dolaşan bir katil var," dedim ve elimi masanın altından çıkartarak kırmızı kağıdı gösterdim. Hepsi kağıda meraklı gözlerle bakarken kağıdı açtım ve görmeleri için kağıdı önlerine koydum. Kağıdı okuduklarındaysa hepsi telaşlanmıştı.

Alin, "Kağıdı nerede buldunuz?" diye sorunca bu soruyu onun cevaplamasını istercesine Astrid'e baktım.

Yanağının içini ısırıp hızlı bir şekilde "Odadaki camın üzerinde bulduk," dedi Astrid.

Alin'in ten rengi kısa bir sürede renk değiştirirken şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. "Katil, ben uyurken odaya mı girmiş?"

Astrid ikizine güven vermek istercesine sarıldı. "Evet, ama sana bir şey yapmadı." Kulağına doğru fısıldamıştı.

Onlar birbirlerine sarılırken masadakilere "Bunu siz yapmadınız, değil mi?" diye sordum. Hepsi aynı anda kafalarını salladığında bunu katilin yaptığına emin olmuştum. Şimdiyse tek yapmamız gereken Christian'a haber vermekti. Eğer sıradaki kurbanlardan biri, bizden biriyse... Tehlikedeydik ve yardıma ihtiyacımız vardı.

***

Hep birlikte masadan kalkıp Christian'ın yanına gitmek için yemekhaneden çıktık. Ryan, Christian'ın bu saatlerde sarayda olduğunu söyleyince hep birlikte sarayın yolunu tuttuk. Saraya gidene kadar herkes sessizdi. Şu katil olayını düşünüyor olmalılardı. Aslında onlar kendilerini koruyabilirlerdi. Sonuçta

onlar elementlerine hükmedebiliyorlardı ama Laura elementini kullanmayı bilmediğinden dolayı hazırlıksız yakalanmıştı. Eğer elementini kullanmayı bilseydi belki de şimdi... yaşıyor olurdu. Laura gibi ben de elementime hükmedemiyordum. Sıradaki kişi ben olabilirdim. Ayrıca katil karşıma çıksaydı ve ben de ona saldırmaya çalışsaydım, şansımın onun karşısında baya düşük olacağını biliyordum. Bir an önce şu element kontrolünü öğrenmeliydim.

Saraya geldiğimizde kapıdaki muhafızlar içeri geçmemiz için yol verdiler. Hep beraber içeriye girdiğimizde karşıdan yavaş hareketlerle bize doğru gelen Mylo'yu gördük. Yanımıza vardığında duruşu ciddileşmişti. "Neler oluyor?"

Sean kalın sesiyle "Christian'ı arıyoruz," dedi ve gözlüklerini düzeltti.

Mylo bizi kuşkuyla süzüp "Neden?" diye sordu.

"Önemli bir şey konuşacağız," dedi Jamie, sözü Sean'dan devralarak.

Mylo kuşkulu gözlerini hala üzerimizde gezdirirken bu sefer "Ne konuşacaksınız?" diye sordu. Sınırlarını zorluyordu.

"Ne konuşacağımız seni ilgilendirmez. Biz kendimiz buluruz Christian'ı, şimdi çekilirsen geçeceğiz." Çekilmesini beklemeden omzuna çarparak onu geçmiş ve yürümeye başlamıştım.

Yanından geçerken sabır dilenir gibi yukarıya doğru baktığını görmüştüm. Sonra arkasını dönüp hızlı adımlarıyla yanıma geldi. "Kralla toplantı odasında önemli bir şey konuşuyorlar. Rahatsız edilmekten hoşlanacaklarını sanmıyorum." Gitmek için hareketlendi.

"Bari toplantı odasının yerini söyleseydin!" dedi Freya, Mylo'nun arkasından bakarak.

Mylo, Freya'nın sesini duyunca durdu. Gözleriyle onu süzdüğünde dudağının kenarının hafifçe yukarıya doğru kıvrıldığını gördüm ama sonra hemen yüzündeki o sırıtış gitti. "Buradan dümdüz gidin, sondaki büyük kapı."

Hep beraber dediği yere doğru yürümeye başladık. Christian ve kralı rahatsız etmek istemiyordum ama sonuçta burada

hayatlarımız tehlikede olabilirdi. Konuştukları şey her ne ise öncelikleri biz olmalıydık, olacaktık. Koridorun sonundaki büyük kapıya geldiğimizde kapının önünde iki muhafız olduğunu gördük. Muhafızlara karşı en kibar halimi takındım. "Affedersiniz, Christian'la konuşmamız gereken önemli bir konu var."

Konuştuğumda adamların dikkatini çekebilmiştim. İri yarı olan adam önce bana, sonra da arkamdaki gruba bakıp "Buraya giremezsiniz," dedi.

"Ama çok önemli bir konu," diye direttim. Diğerleri de beni onaylayıcı mırıltılar çıkarttı.

"Size giremezsiniz dedim!" diye çıkıştı adam, bu sefer daha sert bir şekilde.

O sırada toplantı salonunun büyük kapısı açıldı. "Bu ses de ne böyle?" diye hafifçe bağıran Aaron odadan çıktı. Muhafızlara baktıktan sonra bakışlarını önce arkamdaki gruba, daha sonra da bana çevirdi. "Melany?" dedi sorarcasına. Burada ne yaptığıma bir anlam verememiş olmalıydı.

"Melany mi?"

Aaron'un sesini duyan Elena ve Christian aynı anda konuşmuşlardı. Hepsi birden toplantı salonunun kapısında belirince Elena'ya gülümsedim. Daha sonra yeniden Aaron'a dönerek "Aslında Christian ile konuşmak için gelmiştik ama durumumuzu size de anlatsak iyi olur, efendim," dedim.

Kral Aaron meraklı gözlerle bize baktığında hepimizi toplantı odasına buyur etti. İçeriye girerken çocuklara baktım. Hepsi kralın karşısına çıktığı için heyecanlı görünüyordu. Kafalarını da önlerine eğmişlerdi. Sanırım saygıdandı. Elena'nın kraliçe olduğu aklıma gelince, bana neden kraliçe olduğunu söylemediğini ona daha sonra sormaya karar verdim. Şimdi ilgilenmemiz gereken daha önemli bir konu vardı.

Toplantı odası denilen yerde sadece kahverengi, büyük bir kare masa vardı ama alan oldukça genişti. Masanın etrafına sandalyeler dizilmişti. Kral için sandalye yerine masanın ucuna konulmuş bir taht vardı. Duvarlarda haritalar asılıydı. Hep birlikte masaya oturduğumuzda düzenimiz şöyleydi: Kral masanın en

başında oturuyordu. Onun hemen sağında Elena, solunda ise Christian vardı. Biz kızlar olarak Elena'nın yanına oturduğumuzda, erkekler de Christian'ın tarafına geçmişti.

Hepimiz oturduğumuzda Kral Aaron konuştu: "Toplantımızı bölecek kadar önemli olan konu nedir, Melany?"

Direkt konuya girmeye karar verdim. "Dün gece Laura'ya birinin saldırdığını hepimiz biliyoruz." Kral Aaron kafasını devam et der gibi salladı. "Laura'nın bedeni yakıldığı sırada biri odamıza girerek bize bir kağıt bırakmış." Kağıdı cebimden çıkartarak Kral Aaron'ın önüne bıraktım.

Kağıdı açıp okuduğunda kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. "Bunu kimin yaptığını görmediniz, değil mi?"

"Görmedik ama kağıdı Laura'nın katilinin bıraktığını düşünüyoruz."

"Haklı olabilirsiniz. Eğer öyleyse, daha fazla ölümü göze alamayız. Kağıttaki tehdit açıkça size gelmiş. Bu işi kimin yaptığını öğrenene kadar, Melany ve oda arkadaşlarını sarayda ağırlayacağız. Hatta diğer kızlar da sarayda konuğumuz olabilir. Erkeklere gelecek olursak, siz başınızın çaresine bakmalısınız. Hepiniz elementlerini kullanmayı bilen güçlü delikanlılarsınız ve akademiden mezun olduğunuzda çoğunuz Nemesis'in özel asker birliğine girecek. Bunu bir eğitim olarak görün. Eğer biri size saldırırsa, kendinizi savunun." Ciddi bir şekilde konuşmuştu. O oturduğu büyük taht şeklindeki koltuktan kalktığında biz de kalktık. "Laura'nın öldüğünden kimseye bahsetmeyin. Gerekirse ailesini görmek için başka bir yere gitti dersiniz. Diğer öğrencilerin de bu katil yüzünden telaş yapmasını istemiyorum."

Aaron duvardaki haritalardan birisinin yanına gittiğinde "Erkekler yurt odalarına dönebilirler. Katil bulunana kadar, Melany ve arkadaşları, sarayın arkasındaki ormanda, elementlerini geliştirmeye devam edecekler. Eğer birileri onları sorarsa, birkaç günlüğüne Nemesis'ten ayrıldıklarını söylersiniz," dedi. Erkekler Kral Aaron'ın dediklerini dikkatlice dinledikten sonra kraldan izin isteyerek toplantı odasını terk ettiler. Christian da onlarla birlikte odadan çıkmıştı.

Kızlara baktığımda hepsinin heyecanlı olduğunu gördüm. Sanırım sarayda kalacakları içindi. Alin'e baktığımda yavaşça krala yaklaştığını gördüm. Birkaç adım gerisinde durarak "Bizi sarayda ağırladığınız için çok teşekkür ederiz," dedi kibar bir şekilde. Yaklaşık bir haftayı geçkin bir süredir Nemesis'teydim ama Alin'in karşısındakiyle kibar bir şekilde konuştuğuna ilk defa şahit oluyordum. Demek ki herkesi değiştirebilen etkenler vardı.

Kral Aaron, Alin'e tebessüm ederek baktı. "Önemli değil, halkım için her şeyi yapmaya hazırım." Kral Aaron gerçekten şefkatli ve iyi niyetli bir adamdı. Kafasını Elena'ya çevirdi. "Kızlara oda hazırlatması için hizmetlilerden birkaçını görevlendirip onlara kıyafet getirtmelerini de söyler misin hayatım? Ayrıca Kyne'ı çağırması için de birini görevlendir. İlacımı getirsin." Elena onu kafasıyla onayladı. Sonra hep beraber kraldan izin isteyip toplantı odasından çıktık.

Odadan çıktığımızda Elena önden, biz de arkasından yürümeye başladık. Birlikte sarayın üst katına çıkan merdivenlere geldiğimizde Elena merdivenlerden inen uzun kırmızı elbiseli bir kadını, ona seslenerek durdurdu. "Nona!"

Kadın, Elena'yı görünce kafasını önüne eğerek ona selam verdi ve merdivenlerden inerek "Buyurun leydim," dedi.

"Kızlar için üçer kişilik iki oda hazırla, birkaç günlüğüne misafirimiz olacaklar. Ayrıca onların bedenine göre kıyafetler de hazırlat."

Nona bronz tenli bir kadındı. Kestane rengi saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Tahminimce Elena'nın yaşlarındaydı. "Başka bir emriniz var mı leydim?" diye sordu.

"Kralın ilacını getirmesi için muhafızlardan birini görevlendir. Kral toplantı odasında bekliyor."

Nona, yanımızdan ayrılmadan önce yine başını eğdi. Sanırım burada böyle yapmak saygıdandı. Kızlar da yapmışlardı. Ben de saygılı bir insandım ama başkalarının önünde boyun eğmek bana göre değildi. Bu yüzden yapmamıştım. Elena bize

dönüp "Odalarınız hazır oluncaya kadar bahçede gezebilirsiniz," dedi. Kızlar yine başlarıyla selam verdiler.

Elena'nın yanından ayrılıp sarayın büyük bahçesine çıktık. Bahçedeki banklara doğru ilerlerken Rita coşkulu bir şekilde "Sarayda kalacağımıza inanamıyorum," diye bağırdı. Alin de ona katılmıştı. "Bu harika bir şey!" Kızlarla hep birlikte bankalara oturduk.

Sıkıntıyla ofladım. Etrafta bir katil vardı ama ben elementimi kullanamıyordum. Ofladığımı gören Lena "Ne oldu?" diye sordu.

"Etrafta bir katil var ve ben kendimi sizler gibi savunamam. Elementimi kullanamıyorum." Yüzümü buruşturdum.

"Bunu mu dert ediyorsun yani," dedi Freya. "Biz de ilk başta elementlerimizi kullanamıyorduk. Nasıl kullanacağını öğrenmende sana biz de yardımcı oluruz."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu yapabilir misiniz gerçekten?" Bana yardım ederlerse gerçekten çok mutlu olurdum.

Kızlar onaylayınca Freya, "Evet, bak şimdi gözlerini kapa ve-" dedi ama onun sözünü kesip "Şimdi mi öğreteceksiniz?" diye sordum. Kafasıyla beni onayladığında içim kıpır kıpır olmuştu. "Tamam, o zaman," dedim ve gözlerimi kapadım.

"Şimdi sağ elini öne uzat ve sıkıca kapat," dedi Lena. Onun dediğini yaptıktan sonra yine Freya'nın sesini duydum. "Senin elementin ateş. Şimdi senden istediğim şömine de yanan bir ateşi düşünmen. Karşısına geçmişsin ve sıcaklığının tadını çıkartıyorsun. Vücudun o sıcaklıkla yavaş yavaş ısınıyor. Şöminede yanan odunların cızırtıları kulağına geliyor." Rita devam etti: "Yanan odun cızırtılarının arasından kanatlı bir hayvan uçarak çıkıyor ve yavaşça bedeninin etrafında dolanıyor. Bedeninin etrafında turlar attıktan sonra eline konuyor. Hayvanını düşün. Ateşte şekillenmiş hayvanının seninle konuştuğunu hayal et."

"Melany..."

Zihnimde yankılanan bu boğuk sesten korksam da doğru yolda ilerlediğimi biliyordum. Zihnimdeki hayvan figürüm de bulanıktı. Lena devam etti. "Hayvanınla konuşup ona, onun sahibinin sen olduğunu söyle. Hayvanın seni kabul ettiğinde

elini aç ve ortaya çıkan şeye bak. Hayvana benzettiğin elementini artık daha rahat kullanabileceksin." Daha sonra da sessizlik oldu. Kızlar susmuştu.

"Melany..." Yine aynı sesi duyuyordum. Bu ses, zihnimin bana oynadığı bir oyun muydu bilmiyordum ama oldukça gerçekçiydi.

"Ben senin kullanıcınım ve sana hükmedeceğim!" diye sertçe bağırdım zihnimin derinliklerine. Sözcükler beynimin içinde yankılanırken başımın biraz ağrıdığını hissettim. Daha sonra gözlerimi açtım ve kapalı duran avucuma baktım. Kızlar da meraklı gözleriyle beni izliyorlardı. Kapattığım avucumu yavaşça açmaya başladım. Avucumun içinden ateş renginde kuşlar çıkmaya başladı. Parmaklarımı her gevşetişimde avucumun içinden daha fazla kuş çıkıyordu.

Yavaşça açmaktan vazgeçip elimi tamamen açtım. Avucumu hızlı bir şekilde tamamen açtığımda içinden küçük bir ateş topu çıkıp büyük bir kuşa dönüştü. Kuş havada süzülüp diğer kuşların üzerinden geçerek onları yok etti. Kuş Anka'ya benziyordu ama onun çok daha küçük bir versiyonuydu. Gözlerim hayretle irileşirken kızların da benden farklı bir yanı olmadığı fark ettim. Yaptığım bu şey çok güzeldi. Sonunda kızların yardımıyla elementimi ortaya çıkartmayı başarmıştım. Mutluydum. Ateşten anka, tüm kuşları yok ettiğinde göğe doğru süzülerek yok oldu.

Bir anda Alin alkışlamaya başlayınca girdiğim transtan çıkıp ona ve diğerlerine baktım. Olduğundan daha da neşeli çıkan sesimle "Sonunda başardım!" dedim. Diğer kızlar da Alin'le birlikte alkışlamaya başladılar.

"Yaptığın şey gerçekten inanılmazdı. Daha önce ateşten bir hayvanın bu kadar güzel ve görkemli olduğuna tanık olmamıştım. Gerçekten özel bir şeydi," dedi Astrid ve bunları ondan duymak beni daha da mutlu etmişti. "O hayvan daha önce gördüğüm hiçbir hayvana benzemiyordu, sen onun hangi hayvan olduğunu biliyor musun?"

Kızlara Anka'yı söyleyip söylememekte kararsız kalmıştım ama içimden bir ses onlara söylememem gerektiğini bas bas bağırıyordu. Bu yüzden "Bilmiyorum," dedim. Yalan söylemenin

ağırlığı üzerime çöktüğünde ayağa kalktım. "Hepinize yardımlarınız için çok teşekkür ederim ama Kyne'ın yanına uğramam gerekiyor." Hepsi bana garip garip baksa da bir şey demediler.

Kızlarla vedalaştıktan sonra Kyne'ın kulübesine doğru yürümeye başladım. Yalan söylemek bana kötü hissettirmişti, bu yüzden biraz neşelenmek için Kyne'ı görmeye gidiyordum. Onu sadece bir haftadır tanıyor olsam da buraya geldiğimden beri içimde ona karşı büyük bir sempati oluşmuştu. Kulübesine vardığımda o da kapıdan elinde bir çantayla dışarıya çıkıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Beni gördüğünde gülümsedi. "Kralın ilacını hazırlayacak malzeme kalmamış. Ormandan birkaç farklı ot toplamam gerekiyor."

Kyne'la vakit geçirmek güzel olabilirdi. "Ben de seninle ormana gelebilir miyim?"

Birkaç saniye düşündükten sonra elindeki çantayı bana doğru uzattı ve almam için bekledi. Bu onunla gidebileceğim anlamına geliyordu. Gülümseyerek elinden tek kollu deri çantayı aldım. Çantayı kafamdan geçirip omzuma astığımda eskimiş kahverengi çanta, belimin hizasına geldi. Çanta eski olmasına rağmen çok güzeldi. Beraber sarayın arkasındaki ormana doğru yürümeye başladık. Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdükten sonra "Ne tür otlar arıyoruz?" diye sordum. Dünya'daki evimizin arka bahçesinde çeşit çeşit otlar yetiştirirdik. Bu yüzden birçok otun ismini ve ne için kullanıldığını biliyordum.

"Tatula yaprağı ve güzelavrat otu arıyoruz."

İkisini de biliyordum. "Tatula yaprağı ağrı kesici olarak kullanılıyor ama güzelavrat otunu niçin aradığımızı anlamadım. O zehirli bir bitki değil mi?"

Kyne otların kullanım alanlarını bildiğim için etkilenmiş gibi gözüküyordu. Bunu bana bakan bakışlarından anlamıştım. "Güzelavrat otu iltihaplı ağrıları keser. Zehirli bir bitkidir ama ben zehrini akıtıp onu kralın yarasının üzerine koyacağım."

Artık ormanın içinde yürüyorduk. Yürüdüğüm girintili çıkıntılı toprak zeminde dikkatlice ilerledim. Düşmek istemiyordum. Kyne bitkiler hakkında birçok şey biliyordu. Ayrıca kraliyet hekimiydi. Sırf bitkilerde değil, diğer şeyler hakkında da

bilgili biri olmalıydı. Bu yüzden söylediği her şey benim için önemliydi. O bana başka birkaç bitki hakkında da bilgi verdikten sonra önüme çıkan büyük ağacın etrafından dolandım. "Kral ne zaman yaralandı?"

Kyne benim az önce etrafından dolandığım ağacın önünde durup yere eğildi ve bir bitkiyi kopartırken "On sekiz yıl önce Nemesis'te, element kullanıcıları ve büyücüler arasında çıkan büyük savaşta yaralandı. Ondan beri de haftada bir gün ağrı kesici alıyor. O savaşta bebeğini kaybetti. Bence onunki kalp yarası ama neyse," dedi ve koparttığı tatula yapraklarını çantaya koymam için bana uzattı.

Çanta üstten kapatmalıydı. Çantanın eskimiş deri yüzeyini kaldırıp içine Kyne'ın bana uzattığı yaprakları koydum. Çantayı kapattığımda "Kralın bebeği gerçekten hala yaşıyor mu?" diye sordum. Ormanın içinde ilerlemeye devam ediyorduk. Güzelavrat otunu da bulmalıydık. Gözüm bir ağacın kenarlarında çıkmış olan güzelavrat otlarına takılınca önden giden Kyne'ın arkasından "Otları buldum," diye bağırdım. Ağacın yanına gittiğimde güzelavrat bitkisinin yapraklarını, meyvelerinden ayırdım. Meyveleri ve yaprakları Kyne'ın çantasında bulduğum küçük bir beze sardım. Beze sarmıştım çünkü güzelavrat otunun meyveleri zehirliydi. Koparttığım meyveleri ve yaprakları sardığım bezle çantanın içine koyduğumda Kyne da yanıma gelmişti.

Bana söyleyip söylememekte kararsız kalsa da en sonunda anlatmaya başladı. "Kralın dediğine göre bebeği ölmemiş. Yaralandığı zaman bebeğiyle birlikte dünyaya kaçmış. Şansına hava fırtınalıymış ki kaçtığında büyücüler onun izini bulamamışlar. Bize bir kadının evinde kaldığını ve bebeğini ona emanet ettiğini söyledi. Nemesis'e ışınlanarak geri döndüğünde ise kadının evinin yerini unutmuştu. Boyut kapıları yavaş oluşturulmalıdır ama hızlı yolları da vardır. Bunlardan biri de ışınlanmadır. Işınlanma; boyut kapılarının saniyeler içinde diğer tarafa açılması ve seni gitmek istediğin boyuta anında götürmesidir. Kral savaş olduğundan dolayı daha fazla vakit kaybetmek istememiş ve direkt Nemesis'e ışınlanmış. Işınlanmalar sonucunda da hafıza kayıpları yaşanabiliyor. Kral ışınlanmadan sonra kısa süreli

bir hafıza kaybı yaşadı. Başka şeyleri hatırlasa da kızının yerini hatırlayamadı. Bu yüzden Kral Aaron, o dönemden sonra ışınlanmayı yasakladı. Her ay dünyaya inmeye izin verildiğinde Kral Aaron dünyaya iniyor ve muhafızların da yardımıyla kızını bulmaya çalışıyor. On sekiz yıldır neye benzediğini bilmedikleri halde Nemesis'in prensesini arıyorlar."

Duyduklarıma inanamamıştım. Aynı hikayenin farklı bir versiyonunu dinlemiş gibiydim. Hatta kesinlikle öyleydim. Aynı şeyi bana, Nemesis'e gelmeden önce annem de anlatmıştı. Benim aslında onun gerçek kızı olmadığımı anlattığında, beni ona emanet eden bir adamdan bahsetmişti. Tüm olaylar birbirleriyle uyuşuyordu. Tüm duygularım birbirleriyle karıştığında ağlasam mı, heyecanlansam mı, sevinsem mi, yoksa kızsam mı bilememiştim. Kyne gerçek ailemin on sekiz yıldır hiç pes etmeden beni aradığını söylemişti. Bu gerçekten beni duygulandırmıştı. Gözlerim dolduğunda bir elimi ağacın büyük gövdesine yasladım. Kalbim artık göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Midem altüst olmuş gibiydi. İçinde bir şeyler kıpırdaşıyordu. Gerçek ailemi bulmuştum. Onları aramama ya da onların beni aramasına artık gerek kalmamıştı. Aaron'a on sekiz yıldır kayıp olan kızının ben olduğumu söylemek istiyordum. İstiyordum ama beni kabul edecekler miydi ki? Sonucu her ne olursa olsun uygun bir zamanda onlara bunu söyleyecektim.

Gözümden bir damla yaş aktığında Kyne ne olduğunu anlamaya çalışırmış gibi bana baktı. Bana doğru bir adım attığında durmuştu. Elimle gözümden akan yaşı sildim ama gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Kendimi durduramıyordum. Hıçkırdığımda arkamdan gelen bir hırlama sesi işittim. Sesi duyduğum gibi vücudum buna tepki vermişti ve bu yüzden de yavaşça öne doğru birkaç adım attım. Hırlama sesini bir kez daha duyduğumda sesin çok yakınımdan geldiğini fark ettim.

Kyne'ın yaşlı vücudu gerilmiş korku dolu gözlerle bana bakıyordu. "Sakın bir daha kıpırdama!" dedi fakat artık çok geçti. Yavaş hareketlerle arkamı dönmeye başlamıştım bile. Arkamı döndüğümdeyse... Aman Tanrım... O da neydi öyle?!

BÖLÜM 17

Arkamı dönmemle birlikte iki adım uzağımdaki bir çift siyah gözle karşılaştım. Vücudunun her yeri siyah kıllarla kaplıydı. Kafasında saçlar yerine uzun püsküller vardı. Kafasının iki yanından köpek kulakları çıkmıştı. Kulakları dik duruyor ve herhangi bir seste sağa sola doğru kıvrılıyordu. Yüzü kırışıklıklarla doluydu. Gözleri o kırışıklıkların içinde kalmış birer nokta gibi görünüyordu. Gözlerinin hemen altında iki açıklık vardı. Burun delikleri olmalıydı. Yüzünün geri kalan kısmıysa kocaman bir ağızdan oluşuyordu. Karşımdaki şeyin ağzı açık olduğundan ağzının içindeki sivri dişlerini görebiliyordum. Vücudu cılızdı ve bir insanın vücuduna benziyordu. Tek fark karşımdaki şeyin tüm vücudunun kıllarla kaplı olmasıydı. Ayrıca yüzü oldukça korkunç görünüyordu.

O şey ağzından garip hırlamalar çıkartırken korkudan bacaklarım titremeye başlamış ve soluk alıp verişim hızlanmıştı. Ormanda Kyne ile yalnızdık. Buraya geldiğimizi kimse bilmiyordu. Yardım da isteyemezdik çünkü o şeyle aramızda iki adımlık mesafe vardı. Titreyen bacaklarımla çok yavaş bir şekilde geriye doğru adım attım. Ben adım atınca o şey de bana doğru bir adım attı. Ben diğer bacağımla da geriye doğru bir adım attığımda o da bana doğru bir adım attı. Ben geri geri gittikçe o da geliyordu. Hala bize saldırmamıştı ama saldıracakmış gibi duruyordu. Cılız bedeni aç gibiydi ve şu an onun gözünde yemekten farklı değildik.

Fısıldayarak "Ne yapacağız?" diye sordum Kyne'a. Fısıldamam bir işe yaramamıştı çünkü karşımdaki şeyin kulakları sesin geldiği yöne doğru o kadar hızlı dönmüştü ki beni duyduğuna emindim. Tabii söylediğimi anlamasını beklemiyordum.

"O bir itbarak. Kıpırdamazsak, kıpırdamaz, kaçarsak bizi yer. Eğer element kullanıcısı olsaydım ona elementimle zarar verip biraz zaman kazanırdım ve ormandan hızlıca çıkar, saraya kaçardım. Bizi ondan ancak sen kurtarabilirsin, Melany. Ben elementlere hükmedemiyorum." Sesi çaresizdi. İtbarak, Kyne'ın sesini duyduğunda durduğu yerden ona sesli bir şekilde hırladı. Titredim. Hırlaması kurtlara benziyordu ve oldukça korkunçtu. İtbarak denilen yaratığa saldırsam bile, elementimin onu devirebilecek kadar etkili olup olamayacağını bilmiyordum. Daha az önce elementimi dışarıya çıkartmayı başarmışken şimdi o yaratığa saldırmak... Bu işin sonu hiç de iyiye gitmeyecek gibiydi.

"Bunu yapabilirsin, Melany, elementini kullanabilirsin. İtbarak eninde sonunda sıkılacak ve acıktığını fark ettiğinde bize saldıracak. Kayıp olduğumuzu fark ettiklerinde, bizim için her şey çok geç olabilir."

Tamam, bunu yapmalıydım. Ne pahasına olursa olsun, en azından mücadele etmeden ölmeyecektim. Sonum Laura gibi olmayacaktı. "Ben itbaraka saldırdığımda koşabildiğin kadar hızlı bir şekilde saraya git ve yardım çağır, ben onu sen gidene kadar oyalarım," dedim fısıldayarak. Ellerim titriyordu.

Kafamı hafifçe Kyne'a çevirdim. Kafasını olumsuz anlamda sallıyordu. Gözlerinde korku vardı. "Onunla bu durumda tek başına mücadele edemezsin. Seni öldürür. Ona saldırdığında ikimiz de saraya doğru koşmalıyız."

"Kyne!" dedim ona çıkışarak. Ben ona saldırdıktan sonra ikimiz aynı anda kaçamazdık. Kyne yaşlı olduğundan hızlı koşamaz ve arkamda kalırdı. Onun ölmesini göze alamazdım. "Başka çaremiz yok. Ona saldırdığımda hızlı bir şekilde saraya varmalı ve yardım göndermelisin. İnan bana, ben kendi başımın çaresine bakabilirim." Titreyen bedenime rağmen kendimden emin bir şekilde konuşuyordum. Şaşılacak şeydi doğrusu.

Kyne'ın itiraz mırıltılarını duyduğumda "Köpeğe benzeyen şu garip şeye saldırdığımda hemen saraya gidiyorsun ve bana yardım gönderiyorsun. Bu Nemesis prensesinin sana verdiği bir emirdir!" diye bağırdım ve bir anda ciddileştim. Karşımdaki itbarak iki adım gerileyip bana sesli bir şekilde hırladı. Sesimin yüksek çıkmasından dolayı kızgın görünüyordu. Ben ona saldırmadan itbarakın bana saldırmayacağını bilmek beni rahatlatıyordu ama yine de temkinliydim. İtbarakın herhangi bir hareketinde saldıracaktım.

"Nemesis prensesi mi?" diye yarı şaşkınlıkla yarı da korkulu bir ses tonuyla sordu Kyne. Resmen itbarakın önünde Kyne'la konuşuyorduk. Gülünecek bir haldeydik.

Kendimden emin bir şekilde "Bunu daha sonra açıklarım ama şimdi itiraz istemiyorum. Gidip hemen yardım çağırmalısın. İtbarakın daha fazla sabredeceğini sanmıyorum," dedim, bu sefer sesimi alçaltmıştım. İtbarakı, bağırarak daha fazla sinirlendirmek istemiyordum. Ayrıca her an saldıracakmış gibi duruyordu.

Kyne'ın "Sana güveniyorum, dikkatli ol ve sakın... ölme," diyen ciddi sesini duydum. Sonra ekledi: "Eğer Nemesis'in gerçek prensesiysen ve kral seni burada böyle bırakıp gittiğimi öğrenirse kellemi alır." Bunu hafif alaylı bir şekilde söylese de ciddi olduğunu biliyordum.

Güven vermek istercesine son kez ona baktım. "Dikkatli olacağım ve ikimiz de ölmeyeceğiz, saldırdığımda kaç."

Arkamdan "Tamam," diyen kısık sesini duydum. Artık saldırmalıydım. Ellerimi pantolonuma sildim ve hafifçe öne doğru uzattım. Vücudum adrenalin pompalamaktan patlayacak gibiydi. Kalbim artık göğüs kafesimi yırtacakmış gibi baskı yapıyordu. Titremem geçsin diye derin bir nefes aldım. Kızlarla elementimi çıkartmak için yaptığım denemede başarılı olmuştum. Elimden sadece ateşten hayvanlar çıkartsam da artık içimdeki gücü daha rahat hissedebiliyordum. Bunu yapabilirdim.

İçimdeki ateşi düşündüm. Onun benimle bir bütün olduğunu. Ona hükmetmeyi. İçimdeki güce tüm duyularımla seslendim.

İçimdeki güç sesime anında karşılık vermişti. Duygularım ve düşüncelerim elementime şekil veriyordu. Sağ elimin üzerinden kıvılcımlar yükselmeye başladığında karşımdaki itbarak sesli bir şekilde uludu. Bacaklarıyla bir iki adım geri gidip gerildi ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için havaya zıpladı. Gözlerim korkuyla büyürken itbarakın pençe şeklindeki ellerinin üzerime doğru geldiğini ağır çekimde izliyordum. İçimde bir güç patlaması yaşadığım zaman sağ elimdeki kıvılcımları serbest bıraktım. Elimden çıkan basketbol topu büyüklüğündeki ateş topu, itbarak havadayken şiddetli bir şekilde kafasına çarptı. Yakın mesafede olduğu için çok da büyük olmayan ateş topum, onda duvar etkisi yaratmış olmalıydı. O sırtüstü düşerken Kyne'a bakıp "Kaç!" diye bağırdım. Kyne saraya doğru koşarken ben de onun tam tersi yöne doğru koşmaya başladım. Çünkü itbarakın, Kyne'ın kaçtığını görmesini istemiyordum. Benim peşimden gelmeliydi.

İtbarak yere çarptığında acıyla bağırsa da daha sonra ayağa kalktı ve peşimden koşmaya başladı. Hızlıydı ama ben de hızlıydım. Girintili çıkıntılı toprakta ağaçlara çarpa çarpa ilerliyordum. Kollarımda çizikler oluşacağından emindim. Olabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya devam ettim. İtbarak yakınıma geldiğinde hala koşuyordum. Koşarken elimi arkaya doğru uzattım ve parmak uçlarımdan kıvılcımların çıkmasına izin verdim. Kıvılcımlarım itbaraka doğru gitti ama itbarak onlar kendisine çarpmadan önce kenara çekildi. Yolladığım kıvılcımlar ona çarpmasa bile bu bana arayı açmam için zaman kazandırmıştı.

"Melanyss... Yanındayım."

Zihnimde yankılanan ses yüzünden gözlerimi birkaç defa şaşkınlıkla kırpıştırdım ve sert bir şekilde ağacın dalına çarparak yere düştüm. Nefesim kesildiğinde öksürdüm ve ayağa kalkmaya çalıştım ama bileğimi burkmuş olmalıyım ki sendeleyerek yeniden toprağın üzerine düştüm. İtbarak hemen arkamdayken yere düşmem şansızlıktan başka bir şey değildi. Kesinlikle birazdan ölecektim. Arkamı dönüp itbaraka baktığımda koşarak bana doğru geldiğini gördüm. O bana doğru geldiğinde toprakta geriye doğru sürünebildiğim yere kadar süründüm. Sırtım bir

ağaca değdiğinde durmak zorunda kaldım. İtbarak bana ulaşmadan gözlerimi sıkıca kapadım. Sonum gelmişti.

Birkaç saniye boyunca bir şey olmasını bekledim ama hiçbir şey olmamıştı. Gözlerimi açtım. İtbarak yaslandığım ağacın birkaç adım ötesinde durmuş, arkamdaki bir noktaya bakıyordu. O yavaşça geri geri çekilirken sırtımı yasladığım ağacın kıpırdadığını hissettim. Yaslandığım şey bir ağaç değildi. Kafamı kaldırıp yaslandığım şeye baktım. Tanrım, Anka'nın gövdesine yaslanıyordum.

Beni umursamıyor gibiydi, sadece düşmanca itbaraka bakıyordu. Anka tiz sesiyle kükrediğinde itbarak kaçmak için arkasını döndü ama kaçamadan dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalmıştı. Anka transa girmiş gibi ona bakarken itbarakın acı dolu hırlamalarını duydum. Anka bana yaptığı şeyi, ona da yapıyor olmalıydı. İşte o an itbaraka acıdım. Öldürmek kötü bir şeydi ve ne olursa olsun, kimse eceli gelmeden ölmemeliydi. İtbaraka acıdığım için yerden destek alarak ayağa kalktım ve Anka'nın önünde durdum. Fısıltıyla "Yapma," dedim. Sesim onun kulağına ulaştığında transtan çıktı ve gümüş renkli gözleri gözlerimle buluştu. İtbarak ölmemişti. Acı dolu inlemeleri kesilince koşarak yanımızdan uzaklaştı.

Onu böldüğüm için Anka'nın gözleri kızgın bakıyordu. Dip dibe duruyorduk. Kafasını bana sürttüğünde ağırlığımı burkulan ayağıma vermek zorunda kaldım. Burkulan ayağım gerçekten çok acıyordu. Ağzımdan tiz bir çığlık kaçtığında bileğim vücudumun ağırlığını kaldıramadığı için yeniden yere düştüm. Ben bileğimi tutarken Anka da suçluymuş gibi bana bakıyordu. "Senin bir suçun yok, düşünce bileğimi incittim," dedim ağlamaklı çıkan sesimle. Beni anlamasını beklemiyordum ama belki de anlar diye ona açıklama gereğinde bulunmuştum.

"Melany!" diye bağıran birçok ses duyduğumuzda ikimiz de o yöne baktık. Kyne yardım çağırmış olmalıydı. Anka ismimi bağıran kişilerin seslerini duyduğunda ayağa kalkıp kanatlarını açtı. Sanırım onun için gitme vakti gelmişti.

O havalandığında arkasından fısıldayarak "Elveda," dedim ama sonra beynimde bir ses yankılandı. Bu Anka'nın sesi olmalıydı. Yankılanan sesten sonra onunla bir daha karşılaşacağımıza adım gibi emindim.

"Bu bir elveda değil, Melanyss. Bu bir başlangıç."

BÖLÜM 18

Anka uçarak uzaklaştığında bana seslenen kişilere sesimi duyurmak için birkaç defa "Buradayım," diye bağırdım.

Çok geçmeden birkaç muhafız ve Christian görüş alanıma girdi. Christian beni gördüğünde koşarak yanıma geldi. Dizlerinin üzerine eğildiğinde etrafa bakınarak "İtbarak nerede?" diye sordu. Sonra önceliği olduğumu hatırladı. "Sen iyi misin?" Kyne ona itbarak ile olanları anlatmış olmalıydı.

"İtbarak kaçtı, ben de bileğimi burktum."

Christian bileğime baktıktan sonra "Yürüyebilir misin?" diye sordu. Yürüyebileceğimi sanmıyordum, bu yüzden kafamı iki yana salladım. Christian ayağa kalktığında benim bedenim de yerden havalanmıştı. Bir çift kol beni kucağına almıştı. Şaşkınlıkla kolların sahibine baktığımda bunun Mylo olduğunu gördüm. Onun yanımıza geldiğini fark etmemiştim. Christian, Mylo'ya "Biz muhafızlarla ormanda itbarakı arayacağız. Sen de hava kararmadan önce Melany'yi saraya götür ve ayak bileğine bakması için Kyne'ı çağır," dedi.

Mylo diğer muhafızların yanında babasıyla resmi bir şekilde konuşmuştu. "Tamam, komutanım."

Christian gözlerini Mylo'dan çekip bana baktı ve sağ gözünü kırparak "Önemli bir yara almadığına sevindim. İtbarakın karşısında iyi bir iş çıkardın," dedi. Aslında ben hiçbir şey yapmamıştım. Yaşamamı herkesin korktuğu Anka'ya borçluydum. Çok garip bir şekilde yardıma ihtiyaç duyduğum zamanlarda ortaya

çıkıyor ve beni tehlikelerden koruyordu. Christian, Mylo'ya son bir bakış attı ve arkasını dönüp muhafızların yanına gitti.

O yanımızdan ayrıldığında Mylo da saraya doğru, kucağında beni taşıyarak yürümeye başladı. Fazlasıyla yakındık ve bu yakınlık beni geriyordu. Mylo'ya yaslı olduğum için onun göğüs kaslarının da gerildiğini hissedebiliyordum. O sessizce yürümeye devam ederken pürüzsüz suratına baktım. Depoda dayak yediğinde dudağı patlamıştı ama şimdi dolgun, kırmızı dudaklarında hiçbir iz yoktu. Dişlerini sıktığını fark ettim. Zaten belirgin olan çene hatları daha da ortaya çıkmıştı. Kaşları çatıktı, bu yüzden de alnında kırışıklıklar oluşmuştu. Sağ elimi kucağında daha rahat bir şekilde durabilmek için boynuna sardım. Diğer elim de istemsizce kaşlarına gitmişti. Fısıltıyla "Kaşlarını neden çatıyorsun?" diye sordum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Bir anda olmuştu.

Ona dokunduğumda durmuştu. Ağzı hafifçe aralanırken gür kirpiklerinin arasından koyu yeşil gözleriyle saniyeler boyunca bana baktı. Sonra kısmen alaylı bir şekilde "Çok ağır olduğundan dolayı kaşlarımı çatıyorum," dedi ve yürümeye devam etti.

"Ben ağır değilim," diye çıkıştım ona.

"Sen öyle diyorsan öyledir." Sırıttı. Boynuna sardığım elimi çektim ve kafamı diğer tarafa çevirerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Ben böyle yapınca kahkaha attı. Onu ilk defa gülerken duyuyordum. Genelde sırıtırdı. Şaşkınlıkla ona baktım ve inci gibi beyaz dişlerini gördüm. Gülümsemesi yavaş yavaş yok olurken "Boynuma tutun yoksa düşeceksin," dedi. Benim kilolu olduğumu ima ettiği için yeniden kafamı diğer tarafa doğru çevirdim. Ormandan çıkmak üzereydik. Bir anda Mylo ellerini belimden çekince düşecek gibi oldum. Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi büyürken beni bıraktığı için ona içimden hiç de hoş olmayan sözler söylüyordum. Vücudum yerle buluşmadan önce kollarını belimde hissedince derin bir nefes alıp kollarımı boynuna doladım. Saçlarımın bir kısmı yüzüme gelmişti. Mylo'ysa yarım ağız gülerek bana bakıyordu.

Anın etkisiyle bağırdım. "Beni neden bıraktın?!"

Yarı bilmiş, yarı alaylı sesiyle konuştu. "Boynuma tutunmazsan düşeceğini söylemiştim."

İki elimi de boynuna sardığımdan onun yüzü ile benim yüzüm arasında çok az bir mesafe vardı. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Birkaç saniye boyunca hiç kıpırdamadan birbirimize baktık. Garip bir durumdaydık. Kalbimin yavaş yavaş hızlandığını hissediyordum. Mylo hafifçe öksürdüğünde sol elimi boynundan çektim ve başımı göğsüne yasladım. Utanmıştım ve bunu görmesini istemiyordum.

Daha sonra hiç konuşmadan Mylo beni saraya kadar taşıdı. Arada onun bana bakan bakışlarını yakalasam da utancımdan hiçbir şey söylememiştim. Sarayın bahçesine girdiğimizde Kyne'ın kızlarla birlikte bankta oturduğunu gördüm. Bizi fark etmemişlerdi, bu yüzden Mylo'ya bakarak "Kyne ve kızların yanına gidelim," dedim. Kafasıyla onaylayıp beni banklara doğru taşıdı. Bizi ilk fark eden Kyne olmuştu. Oturduğu yerden hızlıca kalkarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Onun hemen arkasından da kızlar gelmişti.

"İyi misin?"

"Nasılsın?"

"İyi olduğuna sevindim."

"Senin için endişelendik."

Kızlar hep bir ağızdan konuşunca bazı kelimeleri anlayamasam da bakışlarındaki endişenin yerini rahatlığa bıraktığını görebiliyordum. Hep birlikte banklara geçtiğimizde Mylo beni banka bıraktı ve bankın arkasında beklemeye başladı. Kızlar etrafımı sarıp hep birlikte bana sarıldıklarında ben de onlara sarıldım. "İyiyim ben ama biraz daha sarılmaya devam ederseniz nefessizlikten öleceğim."

"Mylo seni kucağında getirdiğine göre bir şey olmuş. Ne oldu?" diyen endişeli sesi duyduğumda bunun Kyne olduğunu anladım. Kızlar bana sarılmayı bıraktıkların da Kyne'ı görebilmem için kenara çekildiler.

"İtbaraktan kaçarken düştüm ve bileğimi burktum, önemli bir şey değil."

Ayak bileğime baktı. Parmaklarıyla dokunduğu yerler ağrıyordu. "Sadece burkulmuş. Senin için bir ilaç hazırlayıp birazdan odana getiririm."

"Tamam," dedim ve hala boynumda asılı olan deri çantayı çıkartıp Kyne'a uzattım. Kralın ilacını da daha hazırlayamamıştı. Kralın ona kızmasını istemiyordum. Bana minnetle bakıp yanımızdan koşar adımlarla ayrıldı.

Daha sonra kızlarla bir on dakika kadar sarayın bahçesinde sohbet ettik. Onlara ormanda itbarak ile olanları anlatmıştım. Tabii Anka'nın geldiği kısmı atlamıştım. Onlara düşmeden önce itbaraka saldırdığımı ve itbarakın yara alarak kaçtığını söylemiştim. Olayları anlatmayı bitirdiğimde hala bankın arkasında duran ve beni izleyen Mylo'nun sesini duydum. Kızlar dahil benim de bakışlarım onu bulduğunda "Melany'yi odasına bırakalım da dinlensin," dedi. Sesinden itiraz istemediği belliydi. Yorgundum. Kızlar da bunun farkındaydı. Bu yüzden itiraz etmemişlerdi.

Mylo beni yeniden kucağına aldığında Astrid de bizimle geldi. Astrid, Alin ve ben aynı odada kalacaktık. Astrid bizi kalacağımız odaya kadar götürdü. Odaya girdiğimizde Mylo beni yumuşak görünen çift kişilik yatağın üzerine bıraktı ve sonra yeniden geleceğini söyleyerek odadan çıkıp gitti. Astrid de dinlenmem için beni yalnız bırakacağını söyleyip onunla birlikte odadan çıktı. Onlar gidince gözlerimi yumdum. Çok geçmeden uykuya dalmıştım.

***

Gözlerimi açtığımda ağzımın kuruduğunu fark ettim. Susamıştım. Pencereden içeriye ay ışığının yansıdığını gördüm. Dışarıda hava kararmıştı. Kızlara baktım. Çoktan odaya gelmiş olmalılardı ki yatağımın karşısındaki aynanın sağ ve sol tarafına kurulmuş tek kişilik yataklarda uyuyorlardı. Bense çift kişilik yataktaydım. Ayağımın ağrısı geçmişti. Artık acımıyordu. Ayağıma baktığımda etrafının sarılı olduğunu gördüm. Herhalde Kyne ben uyurken hazırladığı ilacı bileğime sürmüş ve üzerini sarmıştı. Beni uyandırmadığı için ona minnettardım.

Sessizce yataktan kalkıp ayakkabılarımı ayağıma giydim ve su içmek için odadan çıktım. Yarı uykulu bir şekilde meşalelerle aydınlatılmış koridorda yürüyordum. Burada Dünya'daki gibi elektrik yoktu. Bazı odalarda avizeler asılıydı ama onlar da ateş veya mum yardımıyla odayı aydınlatıyordu.

Merdivenlerden inip mutfağın olduğu kata geldim. Ayağım ağrımıyordu ama ben yine de burkulan ayağıma fazla yüklenmeden yürümeye çalışıyordum. Mutfağa girdiğimde kenarda duran sürahi gözüme çarptı. Hemen yanında da bardaklar vardı. Etrafta kimsenin olmadığına emin olunca bardakları es geçip sürahiyi kafama diktim. O kadar çok susamıştım ki sürahideki tüm suyu içmiştim. Boş sürahiyi yerine bıraktıktan sonra mutfaktan çıktım. Hemen odaya dönmek istemiyordum. Tüm bu olanlardan sonra biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden sarayın bahçesine çıkmaya karar verdim.

Dışarıya çıktığımda havanın serinlemiş olduğunu fark ettim. Ellerimi vücuduma sararak Elena'nın beni daha önce götürdüğü gül bahçesine ilerlemeye başladım. Gül bahçesine açılan kapıya geldiğimde kapıyı açıp içeriye girdim ve güllerin içindeki bankların yanına gittim. Banklardan birine oturup kafamı ellerimin arasına alarak düşünmeye başladım. Önce Anka'yı düşündüm. Beni ilk başlarda öldürmek istemişti ama şimdi farklı davranıyordu. Ayrıca her şeyin daha yeni başladığını söylemişti. Kyne'ın da söylediği gibi kötülük kahinle, yani benimle birlikte yeniden doğacaktı. Benim buraya gelmemle birçok olay yaşanmıştı. Hayat gerçekten garipti.

Aklıma itbarakla karşılaşmadan hemen önce Kyne'ın anlattıkları geldi. Ailem... Onları aramama gerek kalmadan bulmuştum. Kyne, Aaron'ın on sekiz yıldır beni aradığını söylemişti. Ona, beni bırakıp gittiği için kızmıyordum. Çünkü Kyne, Aaron'ın hafızasını kaybettiğini söylemişti. Benim yerimi hatırlayamayınca kim bilir ne kadar üzülmüşlerdi. Onlara kızları olduğumu söylemek istiyordum. Kyne'a söylemiştim ama o Aaron'a söylememiş olmalıydı. Eğer söyleseydi Aaron'ın ve Elena'nın beni görmeye geleceğini biliyordum. Bir de Elena vardı. Etkileyici bir güzelliği olan Elena... Kralın eşi ve benimse gerçek annem.

Yıllar boyunca başka bir kadına anne demiştim. Babam yoktu. Gerçek olmayan annem, yani Becky'ye babamı sorduğumda bana hiç cevap vermezdi. Şimdi neden bana babamla ilgili bir şey anlatmadığını anlıyordum. Becky benim yüzümden hiç evlenmemişti. Aaron ve Elena'nın iyi insanlar olduğunu biliyordum. Aaron kral olsa bile merhametli bir adamdı. Bunu toplantı odasında, bizi sarayında ağırlayacağını söylediğinde anlamıştım. Halkına çok düşkündü ve onlar için her şeyi yapmaya hazır gibi görünüyordu.

Elena'ysa... Ona, onu ilk gördüğüm andan itibaren ısınmıştım ve içimde ona karşı bir sempati oluşmuştu. Onun da bana karşı böyle duygular beslediğini biliyordum. Çünkü tanıştığımız gün beni, kendi özel yeri olan bu gül bahçesine getirmişti. Ayrıca benzediğimizi de söylemişti. O zaman ona "İnsan insana benzer," demiştim.

Omzumda bir ağırlık hissettiğimde ellerimin arasındaki kafamı korkuyla kaldırıp etrafıma baktım. Karşımda Aaron vardı ve elindeki örtüyü üzerime örtmeye çalışıyordu. Bu kadar sessiz gelmesi beni ürkütmüştü. Onu katil sanmıştım ama değildi. Karşımda Aaron'ı görünce içimdeki korku yerini rahatlamaya bıraktı.

Aaron yorgun ve uykulu gözleriyle bana baktı. "Hava soğuk. Ayrıca seni korkuttuysam üzgünüm." Yanımı işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Ona "Tüm saray senin, istediğin zaman istediğin yere sormadan oturabilirsin," demek istedim ama onun kral olmakla övünen egoist bir adam olmadığını biliyordum. Kafamı onaylarcasına sallayıp onun da banka oturabilmesi için biraz yana kaydım. Yanıma oturduğunda "Uyku tutmadı mı?" diye sordum, ona bakarak.

Gözlerini beyaz güllere sabitlemişti. Birkaç dakika boyunca sessizce durduğunda cevap vermeyeceğini düşündüm ve nefesimi hızlıca dışarıya vererek ben de güllere bakmaya başladım. "Geceleri uyumak benim için çok zor," dediğinde kafamı yeniden ona çevirdim. Cevap vermesini beklemiyordum.

"Neden ki?"

Uykulu gözlerini bana çevirdi. "Uzun, hem de çok uzun bir konu."

Sanırım anlatmayacaktı ama ben üzerine giderek "Kızınla mı ilgili?" diye sordum.

Yorgun gözlerini birkaç defa şaşkınlıkla kırpıştırdığında bakışlarımı güllere çevirdim. Sanırım haklıydım. Konu kayıp kızıyla, yani benimle ilgiliydi. Sonunda nefesini sıkıntıyla dışarıya vererek "On sekiz yıldır onu arıyorum ama hala bulamadım. Ben burada güzel bir hayat sürerken ve rahat bir yatakta uyurken onun ne yaptığını, nerede olduğunu, hatta yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum ve bu benim çıldırmama sebep oluyor," dedi. Sonlara doğru sesinin kısılması ve burnunu çekmesi, kalbimin teklemesine sebep olmuştu. Ona baktığımda kafasını yere doğru eğmiş, ellerini boynuna doladığı gördüm.

Hayatımda ilk defa bir kral görüyor olabilirdim ama bir kralın her zaman güçlü görünmesi gerektiğini de iyi bilirdim. Şimdiyse Aaron karşımda ağlıyordu. Hıçkırdığında içimdeki bir şeyler cız etti. Benim de gözlerim dolmuştu. Derin bir nefes aldım. Aldığım nefesi çenem titrerken geri verdim. "Kızının on sekiz yıllık hayatı boyunca hiç zorluk çekmeden, rahat yataklarda yatarak uyuduğuna ve hala yaşadığına eminim."

Gözlerimden bir yaş düştüğünde Aaron bana bakmadan kafasını kaldırdı. Dirseklerini, dizlerine yasladığında kafasını da ellerinin üzerine koydu ve karşıya bakarken "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu. Sesi çatallaşmıştı.

"Eminim çünkü..." Duraksadım. Söylemeli miydim? Söyledikten sonra sıradan olan hayatımın değişeceğinden yüzde yüz emindim. Böyle bir sıradanlığı bırakmaya hazır mıydım? Şu an pek hazır hissetmesem de yavaş yavaş alışacağıma emindim. Söyleyeceklerime devam ettim. "Savaşta yaralandığın zaman Dünya'ya geldiğini, fırtınalı bir günde Becky'nin kapısını çaldığını biliyorum. Becky'nin iyileşene kadar sana baktığını, daha sonra da senin ona elementini gösterdiğini biliyorum. Beni ona emanet edip Nemesis'e geri döndüğünü biliyorum. On sekiz yıldır hiç zorluk çekmeden, güzel bir aile ortamında yaşadım. Hiç

babam olmadı ama bana destek olan Becky ve Danny vardı. Buraya gelmeden önceyse Becky bana bunları anlattı. Kendisinin gerçek annem olmadığını söyledi. Ailemin Nemesis'te olduğunu ve istersem onları arayabileceğimden bahsetti. Buraya ailemin ölüp ölmediğini bilmeden geldim. Aynı şekilde sen de kızının ölüp ölmediğini bilmiyordun. Artık senin kızını aramana ve benim de ailemi aramama gerek yok. Çünkü ben ailemi buldum." Aaron kafasını kaldırmış, ağzı açık bir şekilde beni dinlerken gözyaşlarım durmadan akıyordu. Üzerimdeki örtü yere düşmüştü ama umursamıyordum. Ellerimle gözlerimi silip Aaron'a baktım ve fısıltıyla "Ben senin kızınım," dedim.

Onun yaşlarla ıslanmış gözleri benimkilerle buluştuğunda "Melody," diye fısıldadı ve bankta bana doğru iyice kayarak beni kendisine çekti. Bana sıkıca sarıldığında ben de ona sarıldım. "Seni bulduğuma, hatta senin beni bulduğuna inanamıyorum." Yeniden hıçkırdığımda beni daha da sıkı sarıp sarmalamıştı. Peki, bana sarılmadan önce söylediği şey neydi? Melody?

Aaron'ın yaslandığım bedeninden kafamı kaldırarak şaşkınlıkla "Melody mi?" diye sordum. Kafam karışmıştı.

Bedenini benden uzaklaştırdı. "Ah!.. Üzgünüm." Sonra da elimi tutarak bana şefkat dolu gözlerle baktı. "Biz sana Melody Valerie ismini koymuştuk ama Becky, senin ismini Melany olarak değiştirmiş olmalı."

Ağlamaktan akmış olan burnumu çektim. "Tam ismim Melany Valerie." Becky'nin neden bana Melody yerine Melany dediğini anlamamıştım ama ismimi seviyordum.

Aaron'ın gözleri ay ışığının altında parladığında "İzin verirsen isminin, Melany Melody Valerie *Nemesis* olmasını çok isterim," dedi. Nemesis'e vurgu yapmıştı. Beni kesinlikle ailesinde görmek istiyordu. Bunu açıkça kendi soyadını, ismimin yanına koyarak göstermişti. Sadece Melody ismini kabul etmemi istemiyordu. Aynı zamanda onun soyadını da taşımamı istiyordu.

Aaron karşımda umut dolu gözlerle bana bakarken ne demeliydim? Söylediğini kabul etmeli miydim? Bunu istiyor muydum? Kabul etmeden önce düşünmem gerektiğini biliyordum

ama iş işten çoktan geçmiş gibiydi. Aaron'ı yeni tanımış olsam da umut dolu bakışlarını görmezden gelemezdim. Onu kırmak istemiyordum. Zaten ben, onun kızıydım. On sekiz yıl boyunca gerçek ailemden ayrı kalmıştım. Daha fazla ayrı kalmamalıydım. Kafamı salladım, gözlerine bakamadım. "Evet, bunu ben de çok isterim."

Gülümseyerek bana yeniden sarıldı. "Bunca yıldır yanında olamayıp büyümeni izleyemediğimiz için üzgünüm."

Ellerimi oturduğumuz bankın iki yanına koydum. "Sorun değil. Sonuçta beni bilerek orada bırakmamışsınız." Onun beni sevdiğini ve on sekiz yıldır hiç durmadan Dünya'da beni aradığını biliyordum. Bunu bilmek, benim için yeterdi de artardı bile.

Aaron'ın gözlerinin içi gülüyordu. Yanağında küçük bir gamze oluşmuştu. "Buraya gelerek beni Nemesis'in en mutlu adamı yaptın, Melany. Kızımı bulduğumu, tüm Nemesis halkına duyurmalıyım. Onlar da prenseslerinin Nemesis'e döndüğünü ve yaşadığını bilmeliler. Çoğu kişi senin öldüğünü düşünüyordu ama biz senden asla ümidimizi kesmedik. Bir gün seni bulacağımızı biliyordum ama senin bizi bulacağını, evine döneceğini tahmin bile edemezdim. Şimdi döndün ya kızım, dile benden ne dilersen!"

Aslında ondan istediğim tek bir şey vardı. O bu kadar heyecanlıyken onu kırmak istemiyordum ama bunu söylemek zorundaydım. "Şimdilik kimliğimi açıklamasak olur mu? Her şeyin bir anda değişmesini istemiyorum da." Yüzündeki çocuksu heyecan az da olsa söndüğünde, "Sadece bir süreliğine bunu saklayalım. Herkese prensesin döndüğünü söylersiniz ama kimliğimi açıklamazsınız. Ben, Nemesis'teki herkes beni bu halimle kabul ettiğinde kimliğimi açıklamak istiyorum," dedim.

Yüzünde kararsız bir ifade vardı ama sonra mutlu haline döndü. "Sen nasıl istersen öyle olsun." Bir müddet sessizce bana baktıktan sonra, "Prenses olduğunu benden başka kimse biliyor mu?" diye sordu.

Oturduğum banktan kalkarak "Bir tek Kyne biliyor," dedim. Yerde duran örtüyü aldığımda Aaron da ayaklandı.

"Ben Kyne ile konuşurum. O da kimseye bir şey söylemez. Geç oldu, artık saraya dönelim."

Onu onayladığımda yan yana yürüyerek gül bahçesinden çıktık ve saraya doğru ilerledik. Aaron'ın gül bahçesine geldiğindeki o yorgun hali yok olmuştu. Onu gülümserken gördüğümde ben de gülümsedim. Saraya girdiğimizde benimle odamın kapısının önüne kadar yürüdü. "Elena'ya da söylemeliyiz. Onun da bilmeye hakkı var," dedi.

Haklıydı. Sonuçta o da benim annemdi. Kapının kulpunu tuttum ve içeriye girmeden önce "Yarın söyleriz," dedim. Sesim kısık çıkmıştı. Kafasıyla onayladı ve odaya girmemi bekledi. Odaya girmeden önce ona son bir kez daha sarıldım. Sarılmamı beklemiyor olacak ki birkaç saniye boyunca tepki vermedi. Sonra o da kollarını bana doladı ve "İyi geceler," diyerek saçlarıma küçük bir buse kondurdu.

Ardından kapıyı sessizce açarak odaya girdim. Kızları uyandırmak istemiyordum, bu yüzden odanın kapısını yine aynı sessizlikle kapattım ve yatağıma yattım. Yarın büyük gündü!

***

Ertesi sabah ince ipek perdelerin arasından sızan güneş ışınlarıyla birlikte uyandım. Mutlu hissediyordum. Kızlar hala uyuyorlardı. Yorgan yüzünden debelenerek yataktan kalktım ve Astrid'in yanına gittim. Bir bacağımı onun yatağına koyup üzerine doğru yavaş yavaş eğilmeye başladığımda Astrid bunu hissetmiş gibi anında gözlerini açtı ve korku dolu gözlerle bana baktı. Beni gördüğünde ise yüzünü buruşturup bir şeyler geveledi ve yeniden başını yastığa koyup gözlerini kapattı. Sanırım uyanmayacaktı. O uyanmadıysa Alin hayatta uyanmazdı. Çünkü Alin, Astrid'e göre uykuyu daha fazla seviyordu. Onları boş verip odadaki giysi dolabına doğru ilerledim. Üzerimde hala ormanda giydiğim kıyafetler vardı. Ayrıca Nemesis'e geldiğimden beri duş da alamamıştım. Bir an önce duşa girmeliydim.

Dolabın kapağını açtığımda içerisindeki kıyafetleri gördüm. Birçok elbise dolabın içine asılmıştı. Hemen elbiselerin altında kot pantolonlar ve tişörtler vardı. Siyah kot pantolon ile V yakalı,

beyaz bir tişörtü dolaptan çıkarttım. Odanın içinde iki tane kapı vardı. Birisinin banyo olduğunu düşünüyordum. Kapının yanına gidip içeriye girdiğimde yanılmadığımı anladım. Hızlı bir şekilde yıkandım ve kirlenmiş olan giysilerimi banyodaki sepete attım. Herhalde birileri onları oradan alıp yıkardı.

Saçlarımı, kurutma makinesi olmadığı için kurutamamıştım. Zaten burada kurutma makinesi olsa bile işime yaramazdı çünkü elektrik yoktu. Giyindikten sonra ıslak saçlarımla birlikte önce banyodan, daha sonra da Aaron'ın yanına gitmek için odadan çıktım. İçim kıpır kıpırdı. Elena'ya onun kızı olduğumu söylemek için can atıyor, vereceği tepkiyi deli gibi merak ediyordum. Adımlarımı hızlandırıp alt kattaki toplantı odasına indim. Aaron'ı orada bulmayı düşünüyordum. Eğer orada yoksa muhafızlardan birine sorardım.

Büyük toplantı odasının kapısına geldiğimde yine aynı muhafızların kapıda dikildiğini gördüm. Önlerinde durduğumda en ciddi ses tonumu kullanarak "Kral Aaron beni bekliyordu," dedim. Kral Aaron'ın beni beklediği falan yoktu ama kapıda dikilen muhafızlar başka türlü içeriye girmeme izin vermezdi. Onlara yalan söylemiştim.

Muhafızlardan biri bana bakıp "Kral, şu anda ordu komutanıyla çok önemli bir toplantıda, beklemelisin," dedi.

"Melany?"

Arkamı dönmeden bana seslenenin Elena olduğunu anlamıştım. Bu kadar yumuşak bir sese sahip başka hiç kimse yoktu. Gülümseyerek "Elena," dedim ve yanıma gelmesini bekledim.

Yanıma geldiğinde "Aaron bizi bekliyor, ben de her yerde seni arıyordum," dedi. Ardından beni bileğimden tutarak içeriye soktu. İçeriye girerken muhafızlara ters ters bakmayı da ihmal etmemiştim.

Toplantı odasına resmen paldır küldür girdiğimizde Christian ve Aaron konuşmalarını yarıda kesmişlerdi. Aaron'ın gözleri benimkileri bulduğunda gülümsedi. Elena onun bu halini görünce "Aaron?" dedi sorarcasına. Bir anda onun bana gülümsemesini garipsemiş olmalıydı.

Aaron, hala gülümseyerek "Efendim, Elena?" dedi.

Elena'nın dudakları şaşkınlıkla aralanırken "Yıllardır ilk defa numaradan değil de sahiden gülüyorsun," dedi. Aaron'ın gülümsemesi çok geçmeden Elena'ya da bulaştı. Aaron'ı gülümserken görmek onu da gülümsetmişti.

Aaron'ın gözleri benim üzerimde durduğunda "Size çok iyi haberlerim var," dedi. Christian da odadaydı ama onun, Aaron ve Elena'nın kızı olduğumu bilmesinde hiçbir sakınca görmüyordum. Christian ve Elena'nın meraklandığını görebiliyordum. Christian, Aaron'a biraz şüpheci baksa da kralın ne söyleyeceğini merak ediyordu. Aaron'ın bakışları Elena'ya kaydı. "Alıştıra alıştıra nasıl söylenir bilemiyorum."

Elena, Aaron'a öfkeyle çıkıştı. "Söyle işte!"

Aaron ciddileşti. "Kızımızı buldum, daha doğrusu o beni buldu."

Bir anda söylemesi iyi olmamıştı. Elena duygu karmaşası yaşıyordu. "Melody," diye mırıldandığında önce tüm dişlerini göstererek gülse de sonra ellerini dudaklarına bastırarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Aaron, Elena'nın yanına gidip ona sıkıca sarıldığında Christian'a baktım. Oldukça şaşkın görünüyordu. Bunu gözlerinden ve aralanan ağzından anlamıştım. Onun da Elena gibi böyle bir haber beklemediği belliydi.

Elena, Aaron'dan ayrılıp hıçkırıklarının arasından konuştu. "Kızım... Kızımı görmek istiyorum ben. Beni onun yanına götür. Şimdi nerede?"

Bakışlarım Elena'nın ağlamaktan kızarmış gözlerindeyken "Buradayım," dedim. Biri ağladığında dayanamıyordum. Benim de gözledim sulanmıştı.

Elena, bunun doğru olup olmadığına emin olmak istercesine bir bana, bir Aaron'a baktı. Aaron ona güven vermek istercesine baktığında Elena, Aaron'ın kollarından çıktı ve bana doğru koştu. Bedeni bedenimi kemiklerimi kırabilecek kadar sıkı sarmıştı. Kokumu içine çekerken bir yandan ağlıyor, bir yandan da saçlarımı okşuyordu. İnce kollarımı onun ince ve narin bedenine sardığımda ben de ağlamaya başlamıştım. Ağlıyor

olabilirdik ama bunlar mutluluk gözyaşlarımızdı. Kulağıma fısıldadı, sesinde yıllarca biriken özlem vardı. "Sana, bana benzediğini söylemiştim."

"Söylemiştin ve söylediğinde haklıydın."

Elena bana sarılmaya devam ederken bir çift kol daha etrafımızı sardı. Bu Aaron'dı. Bir elimi Elena'nın bedeninden çekip Aaron'ın beline sardım ve kafamı ikisinin de vücutlarının birleştiği yere doğru yasladım. "Beni aranıza kabul etmeyeceğinizi düşünmüştüm ama hiç de öyle olmadı." Tamamen dürüst davranmıştım.

Elena bu söylediğimden hoşnut olmadığını belirten bir ses çıkarttı. "Seni kabul etmemek mi?" Ellerini bedenimden çekti ve aramıza mesafe koydu. Gözyaşları gözlerinde kurumuştu. Artık ağlamıyor, aksine gülümsüyordu. Aaron da kollarını çektiğinde artık sarılmıyorduk. "Seni her halinle kabul ederdim, ederdik."

Aaron da onu onayladı. "Sen ait olduğun yere döndün ya, gerisi hiç önemli değil. Seni her halinle kabul ederiz çünkü seni koşulsuz seviyoruz."

Elena elini omzuma koyarak omzumu hafifçe sıktı ve Aaron'ın dediğini tekrarladı. "Seni seviyoruz." Duygulanmıştım. Sevilme ve kabul edilme duygusu gerçekten harika bir histi.

"Prenses Melany." Christian'ın sesini duyduğumda kafamı ona çevirdim. Karşımda kimseyi görmeyince bakışlarım yere doğru kaydı. Christian yerde, tek dizinin üzerindeydi. Ona baktığımı görünce saygıyla kafasını eğdi. "Sizinle tanışmak bir şereftir prenses."

Kimsenin önümde eğilmesini istemiyordum. Ayrıca Christian benim arkadaşımdı, böyle şeyler yapmasına gerek yoktu. "Christian önümde eğilmene gerek yok, sen benim dostumsun." Gülümsedim ve kalkması için elimi ona uzattım.

O da bana gülümsedi ve elimi tutarak ayağa kalktı. Sonra Aaron'a döndü. "Prensesin döndüğünü halka duyuracak mıyız?"

Aaron, "Duyuracağız ama prensesin Melany olduğunu şimdilik kimseye söylemeyeceğiz," dedi.

Elena ve Christian aynı anda Aaron'a bakarak "Neden?" diye sordular. Sebebini merak ediyorlardı.

Aaron'ın yerine cevapladım. "Şimdilik kendimi bunu söylemeye hazır hissetmiyorum. En azından buraya alışana kadar insanların benim prenses olduğumu bilmemesi, benim için daha iyi olur. İnsanların beni bu halimle kabul etmelerini istiyorum."

Elena ve Christian bana anlayışlı gözlerle bakmaya başladıklarında onlara hafifçe gülümsedim. Kimliğimi kimseye söylemeyeceklerdi. Aaron boğazını temizlediğinde hepimiz ona baktık. O da Christian'a bakıyordu. "Christian haber çanını çalıp tüm halkı sarayın bahçesine topla. Onlara Nemesis prensesinin döndüğünü şimdi söyleyeceğiz."

Christian odadan çıkmak için hareketlendiğinde "Ben de Christian ile birlikte gideceğim. Siz duyuru yaptığınızda halkın arasında olmak istiyorum," dedim. Aaron bana bakıp kafasını onaylarcasına salladı.

Elena'ysa beni bırakmak istemiyormuş gibi duruyordu. Aaron'a baktı. "Ben de onlarla gideceğim." Oyuncağını bırakmak istemeyen küçük bir çocuk gibi konuşmuştu.

Aaron yumuşak bir ses tonuyla "Olmaz, sen şimdi gidip yapacağımız duyuru için hazırlan. Christian, Melany'ye göz kulak olur," dedi. Sesi yumuşak olsa da itiraz istemediği belliydi.

Elena üzgünce bana baktığında, "Konuşmak için daha çok zamanımız olacak," dedim ve güven vermek istercesine gülümsedim. "Tamam, o zaman," diye mırıldandığında Christian ile birlikte odadan çıktık.

Kapıdaki muhafızlardan uzaklaştığımızda Christian, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için gözleriyle etrafı taradı. "Prensesin sen olduğuna inanamıyorum," diye fısıldayıp eliyle alnına vurdu. "Elena ile aranızdaki benzerlik gerçekten çok fazla ve Becky'nin anlattıkları... Daha önceden anlamam gerekirdi." Onun bu haline sadece tebessüm ettim. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

Beraber merdivenlerin yanına geldiğimizde Christian, merdivenlerin yanında duran muhafızlardan birini yanımıza çağırdı.

Yanımıza gelen muhafıza "Gidip haber çanını çal ve tüm halkın sarayın bahçesinde toplandığından emin ol," dedi. Muhafız onu onaylayıp merdivenleri koşarak çıkmaya başladı.

Muhafızın koşarak çıktığı merdivenleri Astrid ile Alin yavaş yavaş iniyordu. Alin beni görünce şen şakrak bir şekilde "Melany!" dedi ve merdivenlerden hızlıca inip yanımıza geldi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim de sen fazla neşelisin sanki," dedim şüpheyle ona bakarak. Alin'i ilk defa bu kadar neşeli görüyordum.

Kardeşine sırıtarak bakarken "İlk defa Astrid'ten önce uyandım da ondan," dedi.

Astrid onun bu haline gözlerini devirdi ve ellerini alkışlar gibi sessizce birbirine çarptı. "Aferin Alin, büyük başarı!" Alin'in ona dil çıkarttığını gördüğümde güldüm. Astrid, Alin'in üzerine yürüdüğünde Alin, Christian'ın arkasına saklanıp Christian'ı kendisine siper etti.

"Alin! Astrid!" Christian uyarır gibi kızların adlarını söylediğinde çanlar çalmaya başlamıştı.

Alin, Christian'ın arkasından çıkarak "Neler oluyor?" diye sordu.

"Kral ve kraliçe tüm halka duyuru yapacak. Siz de burada daha fazla dikilmeyip sarayın bahçesine çıkın," dedi Christian ve bana döndü. "Melany, sen de onlarla git, benim halletmem gereken bir iş var."

"Tamam." Christian yanımızdan ayrıldığında o gidene kadar arkasından baktım.

"Uzun zamandır kral ve kraliçe halka duyuru yapmamıştı. Acaba ne oldu?" Astrid'in merakı sesinden belli oluyordu.

Alin sarayın çıkışına doğru ilerlerken "Bilmiyorum ama sarayın bahçesi dolmadan önce gidip kendimize duracak güzel bir yer bulalım. İnsanlarla dip dibe olmak beni geriyor," dedi. Biz de Astrid ile birlikte onun arkasından yürümeye başladık.

Saraydan çıktığımızda çanlar hala çalıyordu. Kızlarla saray bahçesinin ortasındaki çeşmenin biraz gerisinde durduk. Buradan sarayın tam ortasındaki büyük balkon net bir şekilde

görünüyordu. Sanırım Aaron halkına oradan seslenecekti. Çok geçmeden aralarında merakla fısıldaşan insanlar bahçeyi doldurmaya başladı. Dakikalar geçtikçe bahçeyi daha çok insan dolduruyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra sarayın büyük bahçesinde adım atacak yer kalmamıştı. Herkes gelmiş olmalıydı. Kral ve kraliçenin geleceğini bildiren borazanlar ötmeye başladığında herkes susmuştu. Tüm bahçe sessizliğe büründüğünde şaşkındım. Yere iğne atsam sesini duyabilecekmiş gibiydim.

Borazanlar sustuğunda sarayın büyük balkonuna baktım. Kral Aaron ve Kraliçe Elena yan yana yürüyerek bellerinin hizasındaki beyaz balkon korkuluğunun önünde durdular. Aaron ve Elena'yı gören halk dizlerinin üzerine çöktüğünde bir tek ben ayakta kalmıştım. Yanımda duran Astrid eğilmem için beni kolumdan tuttuğunda arkamızdaki birkaç kişi bana gülmüştü. Utanarak ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Aaron eliyle işaret verdiğinde ben de dahil herkes ayağa kalktı.

Yine ortama sessizlik hakimken Aaron konuşmaya başladı. "Hepinizin bildiği gibi on sekiz yıl önce, büyük savaşta bizim biricik kızımızı, Nemesis'inse tek prensesini kaybetmiştik." Duraksadı, söyleyeceklerini kafasında tartıyor gibi bir hali vardı. O duraksadığında yanımdaki birkaç kadının iç çektiğini duydum. Kral devam etti: "Yıllar boyunca her yerde prensesimizi aradık ama aramalarımız hep sonuçsuzdu. Onu hiçbir yerde bulamamıştık. Bazılarınızın ondan ümidini kestiğini biliyorum ama o... yaşıyor."

Halkın arasından bir adam bağırdı. "Daha prensesin yerini bulamazken onun yaşadığını nereden biliyorsun?" O bağırdığında birçok kişi de ona katılmıştı. Herkes bir ağızdan konuşunca kimin ne dediğini anlamak zorlaşmıştı.

Aaron elini havaya kaldırıp "Sessizlik!" diye bağırdı. Sesi diğer sesleri bastırmıştı ve bu durum biraz ürkütücüydü. İnsanlar kralın sesini duyunca sessizleşmişlerdi. "Biz prensesi bulamamış olabiliriz ama o bizi buldu!" Sesi bahçeyi inletti. "Nemesis'in prensesi yaşıyor. Bunu biliyorum çünkü o şu anda burada sizler gibi beni dinli-" Aaron'ın lafı aniden kesildi. Çünkü herkesin gözü önünde omzuna bir ok saplanmıştı. Biri onu vurmuştu!

Uzaktan, Aaron'ın omzunun kanamaya başladığını, hemen sonrasında ise askerlerin kral ve kraliçenin etrafını sarıp onları içeriye soktuklarını gördüm. Herkes korkuyla çığlık atıp kaçışmaya başladığında, zaman benim için durmuş gibiydi. Ağzımdan bir hıçkırık kaçtığında birisinin beni kolumdan tutup çekiştirdiğini hissettim, ama benim ayaklarım resmen yere çivilenmiş vaziyetteydi. Bir çift kol beni omzuna attığında ayaklarım yerden kesildi. Tepki veremiyordum. Aaron, o... O vurulmuştu.

BÖLÜM 19

Bedenimi kavrayan kollar beni kalabalığın arasından çıkartmaya çalışırken sulanmış gözlerimle kolların sahibine baktım. Ryan'dı. Beni sarayın dışına doğru götürüyordu. Ağlamaklı çıkan sesimle "Bırak beni, Ryan!" dedim. Kalabalığın gürültüsünden ona dediğimi duymamış olacak ki hiçbir tepki vermedi. Bu sefer debelenerek beni tutan kollarını ittirdim. Debelendiğimi fark ettiğinde bana bakıp kollarını çekti ve yere inmemi sağladı. Şüpheli bakışlarımı üzerinde dolaştırdım. Ardından bağırdım. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Beni bir anda kucağına alıp götürmesine sinirlenmiştim.

Bana boş boş baktıktan sonra sağ bileğimi tutup beni çekiştirmeye başladı. Ayaklarımı yere sürttüm ve beni sürüklemesini engelledim. Sinirle bana döndü ve o da benim gibi bağırarak "Bilmem farkında mısın ama biri kralı vurdu. Hemen güvenli bir yere gitmeliyiz!" dedi.

Ryan, kızlarla sarayda kaldığımızı biliyordu. Ayrıca önceliği diğer arkadaşları olmalıyken o, ısrarla beni kalabalıktan ve saraydan uzak olan ormana doğru sürüklemeye çalışıyordu. İtbarakla karşılaştığımdan beri ormanın güvenli bir yer olmadığını biliyordum. Zaten ne olursa olsun, olmam gereken yer ailemin yanıydı. Saraya dönmeliydim.

Bileğimi, Ryan'ın sertçe beni tutan parmaklarının arasından çekip kurtardım. Gözlerimi kıstım. "Ben saraya geri döneceğim. Sen nereye gitmek istiyorsan, oraya git." Güvenli bir yere gitmek istiyorsa tek başına gidebilirdi. Onunla gitmeyecektim.

Israrla "Saray güvenli değil, Melany, benimle ormana gelmelisin," dedi. Sesi sonlara doğru yükselmişti. Onun bu hali beni ürkütüyordu. Adımlarımı geri geri atarken kafamı iki yana salladım. Beni yeniden tutmak için öne doğru atıldığında arkamı döndüm ve saraya doğru koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde koşmaya başladım. Arkamdan gelmiyordu. Koşarken, Ryan'ın neden bu kadar çok tepki gösterdiğini düşündüm. Onunla arkadaş bile sayılmazdık ama o beni gitmek istemediğim bir yere zorla götürmeye çalışmıştı. Garipti. Yaptığı bu şeye bir anlam verememiştim.

Koşarak sarayın bahçesine geri döndüğümde kalabalığın dağılmakta olduğunu gördüm. Ancak hala sarayın giriş kapısıyla aramda bir sürü insan vardı. Kalabalığın arasına daldım ve insanları iterek aralarından ilerlemeye çalıştım. Çarptığım insanlar bana kızgın kızgın baksalar da onları umursamıyordum.

En sonunda kalabalığın içinden çıkıp sarayın giriş kapısına ulaştım. Kapıdaki muhafız sayısı artmıştı. Beni tek başıma saraya sokmayacaklarını biliyordum. Bu yüzden gözlerimle tanıdık birini aramaya başladım. Görüş alanıma etrafı endişeli gözlerle tarayan Christian girdiğinde, beni fark edebilmesi için ona seslendim. Bakışları beni bulduğunda yüzündeki endişe yerini rahatlığa bıraktı. Koşarak yanıma geldi. "Seni bulamayınca çok endişelendim. Hemen kralın yanına gidelim."

Bir an önce Aaron'ı görmek istediğimden dolayı Christian'ı sadece kafamla onaylayıp onu beklemeden sarayın giriş kapısına kadar koştum. Kapıdaki muhafızlar beni görünce bellerindeki kılıçları çıkartarak onları giriş kapısına yaslamışlardı. "Buraya giremezsin çocuk!"

Arkamdan gelen Christian, muhafızın söylediklerini duymuş olmalı ki "Hemen kenara çekilin ve Melany'ye yol verin!" diye bağırdı. Muhafızlar, Christian'ı gördüğünde seri bir şekilde kılıçlarını indirmişlerdi. İçeriye girdiğimde Christian'ın o muhafıza "Seninle sonra görüşeceğiz!" dediğini duydum.

Aaron'ın odasının yerini bilmiyordum. Bu yüzden Christian'ın yanıma gelmesini bekledim. Yanıma geldiğinde birlikte üst kata

çıktık. Arkamızdan gelen iki kız ellerindeki sargı malzemeleriyle koşarak yanımızdan geçtiğinde ben de arkalarından koşmaya başladım. Kralın odasına gittiklerine adım gibi emindim.

Onlar koridorun sonundaki odaya girince kapıdan içeriye baktım. Yanılmamıştım. Burası Aaron'ın odasıydı. Aaron odanın ortasına konulmuş büyük yatakta baygın bir şekilde yatıyordu. Yatağın hemen yanında bir elini ağzına götürmüş ve gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş Elena vardı. Hemen onun yanındaysa Kyne duruyor ve Aaron'ın omzundaki yaraya bakıyordu. Odaya giren diğer iki kız ellerindeki sargıları Kyne'a verip odadan çıktığında Christian ile birlikte odaya girdik.

Odaya girdiğimizi ilk fark eden Elena oldu. Çatallaşmış sesiyle "Melany..." dedi. Konuşurken alt dudağı titremişti.

Hemen koşarak Elena'nın yanına gittim ve ona sarıldım. Ben ona sarılınca burnunu çekerek ağlamaya başladı. "Şşş..." dedim ve kendimi ondan ayırarak yüzüne baktım. Gözünden akan bir damla yaşı, yanaklarından düşmeden yakaladım ve sildim. Onun yaşlı bakan gözlerini gördükçe benim de gözlerim doluyordu ama ağlamayacaktım. Şimdi ağlayamazdım. Elena'nın elini sıktım. "Şimdi böyle ağlamamalıyız, aksine güçlü durmalıyız." Kendimden beklemeyeceğim kadar soğukkanlı bir tavırla konuşmuştum. Aaron ölmemişti, sadece baygın bir şekilde yatıyordu. Ağlamamız ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. Güçlü durmalıydık.

"Durumu nasıl?" dedi Christian.

Kyne yatağın diğer tarafında duruyor ve ciddiyetle Aaron'ın ok girmiş omzuna bakıyordu. Kyne, Christian'ın söylediğine cevap vermeyip Aaron'ın omzundaki oku dikkatlice çekip çıkarttığında diğer elindeki bezle kanı durdurmak için baskı yapmaya başladı. Christian gidip bezi Kyne'ın elinden aldı ve kendisi daha sert bir şekilde bastırmaya başladı. Kyne, okun kararmış olan uç kısmını inceledikten sonra onu burnuna yaklaştırarak kokladı. Kendi kendine bir şeyler mırıldandığında bunun kötü bir şeye işaret olduğunu hissettim.

"Ok zehirliymiş." Kyne, Aaron'ın ateşini ölçmek için elini onun alnına götürdü. Elini alnından çekerken "Vücudu cayır cayır yanıyor. Ateşi çıkmış," dedi. Ardından Elena'ya döndü. "Bize bir kova soğuk su getirmesi için Nona'ya haber verir misin?"

Elena biraz daha sakinleşmişti. "Hemen gidiyorum," diyerek koşar adımlarla odadan çıktı.

"Zehir vücuduna yayılmaya başlamadan panzehir hazırlamalısın," dedi Christian ve ekledi: "Kralı kaybedemeyiz, bunu sen de biliyorsun."

Kyne iç çekti. "Normal bir zehir olsaydı, elimdeki otlarla hemen bir panzehir hazırlayabilirdim. Ama kralı vuran oktaki normal bir zehir değil. Omzundan çıkan damarlar şimdiden siyahlaşmaya başlamış. Bunu normal bir zehir hemen yapamaz." Kyne yanındaki çantasından küçük bir şişe çıkardı.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Christian şüpheyle. Ağzım açık onların konuşmalarını dinliyordum. Burada olduğumu unutmuş gibilerdi.

"Zehrin büyüyle yapıldığını düşünüyorum. Buna benzer bir şeyi daha önce de görmüştüm. Zehir kalbe ulaşıncaya kadar vücudu yavaş yavaş ve acı çektirerek öldürüyor." Kyne elindeki şişenin kapağını açıp Aaron'ın omzundaki yaraya sürmeye başladı.

Christian düşünceli bir tavırla yeni çıkmaya başlayan sakallarını kaşıdı. "Onu kurtarmanın bir yolu yok mu?" diye sordu.

Kyne kafasını iki yana sallarken bir anda aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve gözlerini kısarak Christian'a baktı. "Trion dağlarının eteklerindeki mağaralarda çok nadir olarak yetişen mavi bir ot olduğunu ve o otun her türlü zehre karşı iyileştirici bir etkiye sahip olduğunu duymuştum. O otu bana getirebilirseniz kralın iyileşmek için belki bir şansı olabilir."

Christian odada volta atmaya başladığında "Trion dağlarına gidip gelmek en az bir haftamızı alır. Zehir kralın kalbine tam olarak ulaşmadan ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

Kyne deri çantasının içerisindeki birkaç ota baktı. "Tahminimce altı gün ama elimdeki malzemelerle, zehrin etkisini biraz yavaşlatabilir ve siz gidip gelinceye kadar onu hayatta tutabilirim."

Christian sıkıntıyla iç çekti. "Yanıma en güvendiğim üç askeri alıp şafakta yola çıkacağım."

Kyne, Aaron'ın yarasını sargı beziyle sarmaya çalışırken "Giderken büyücülerin topraklarından geçmek zorundasınız. Dikkatli olun," dedi.

Kyne ve Christian'ın tüm konuşmalarını ağzım aralık bir şekilde dinlemiştim. Ne yani Aaron, Trion dağlarının eteklerinde yetişen mavi otu bulamazlarsa ölecek miydi? Ağzımı kapatıp dediklerini sindirmeye çalıştım. Aileme daha yeni kavuşmuşken, içlerinden birinin bu kadar çabuk ölmesine göz yumamazdım. Mavi otun bulunmasına yardım etmek için ben de Christian ile birlikte gidecek ve Aaron için ne gerekiyorsa yapacaktım. Odada olduğumu belirtmek istercesine boğazımı temizledim. İkisinin de bakışları beni bulduğunda Kyne, "Melany, sen burada mıydın?" diye sordu şaşkınlıkla. Christian'ın suratında da burada olduğumu yeni hatırlamış gibi bir ifade vardı.

"Buradaydım." Christian'a dönüp kendimden emin bir şekilde, "Ben de seninle birlikte geleceğim ve o mavi otu bulmanıza yardım edeceğim," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Olmaz, çok tehlikeli. Sen burada Elena ile birlikte kalacaksın."

Sesinden itiraz istemediği belliydi ama bir şeyi unutuyordu. Ben sevdiklerim için her şeyi yapmaya hazırdım. Burada kalıp Aaron'ın günden güne ölmesini, elim kolum bağlı bir şekilde izlemektense ona yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi yapmayı yeğlerdim. Eğer Christian beni yanında götürmeyecekse ben de mavi otu bulmak için gizlice saraydan kaçacak ve peşlerinden gidecektim.

Trion'a..!

BÖLÜM 20

Christian, yanına alacağı askerlere haber vermek ve hazırlanmak için odadan çıktığında Elena ve Nona odaya girdi. Nona'nın elinde bir kova dolusu su vardı. Kovayı Kyne'a verdi. Ardından Elena'nın karşısında diz çöküp selam verdikten sonra odadan çıktı. Nona odadan çıkana kadar Kyne, kralın omzuna yaptığı sargıyı bitirmişti. Daha sonra Nona'nın yanına koymuş olduğu kovayı önüne çekerek elindeki küçük bezi katlayıp suya batırdı ve sonra Aaron'ın alnına koydu.

Bezi, Aaron'ın alnına koyduktan sonra, yanında getirdiği deri çantasını toplamaya başladı. Çantasını toplarken de Elena'ya, Aaron'ı kurtarabilecek tek şeyin Trion dağlarının eteklerindeki mağaralarda yetişen mavi ot olduğundan bahsediyordu. Ayrıca Christian'ın küçük bir ekiple oraya gideceğinden de bahsetmişti.

Mavi ottan ve Christian'dan bahsettikten sonra Aaron'ın alnındaki bezin her on dakikada bir ıslatılması gerektiğini söyledi. Soğuk su, onun ateşini düşürecekti. Kyne, eşyalarını topladıktan sonra yeniden geleceğini söyleyerek odadan çıktı. O gittikten sonra Elena ile yalnız kalmıştık. Tabii bir de baygın yatan Aaron vardı.

Elena yavaş adımlarıyla yanıma geldiğinde Aaron'a bakıp yumuşak ama bir o kadar da hüzünlü çıkan sesiyle "Onu kaybetmeyi göze alamam. Hem kendim için hem de Nemesis için," dedi. Aaron'a olan bakışlarında kaybetme korkusu vardı.

Destek olmak istercesine elini sıktım. "Onu kaybetmeyeceğiz." Söylediğim şeye ben de inanmak istiyordum.

Hala Aaron'a bakarken "Sence Christian, Kyne'ın bahsettiği şu mavi otu bulabilir mi?" diye sordu.

Güçlü durmaya çalıştım ve sesimi olabildiğince umut dolu tuttum. "Christian'ın o otu bulacağından eminim." O bulamasa bile ben bulacaktım. Onun arkasından gitme konusunda oldukça kararlıydım. Her halükarda, o mavi ot bu sarayın kapısından içeriye girecek ve Aaron'ı iyileştirecekti. Bu işin başka bir yolu yoktu çünkü tek şansımız o mavi ottu.

Kapıya doğru yürüdüm. "Sen burada kalıp Kyne'ın dediği gibi her on dakikada bir Aaron'ın alnındaki bezi değiştir." Biraz emir veriyormuş gibi konuşmuştum ama Elena'nın bunu taktığı yoktu zaten, Aaron'a bakarken transa girmiş gibiydi. Bana bakmıyordu. Aaron'ın yanına gidip alnındaki bezi kontrol ederken "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu. Gözlerini bana çevirdi.

Ona Christian'ın peşinden gideceğimi ve bu yüzden de hazırlanmam gerektiğini söyleyemeyeceğim için "Kızlar beni merak etmiştir, yanlarına gideceğim," dedim.

"Dikkatli ol! Biliyorsun ki dışarıda bir katil var." Sesi kızgın çıkmıştı.

Kafamı sallayıp odadan çıktım. Christian'ın ve yanında götüreceği muhafızların şafakta yola çıkacağını biliyordum, ancak Trion Dağları'na giderken yanlarında neler götüreceklerini bilmiyordum. Böyle yolculuklarda muhafızların yanlarına neler aldıklarını belki kızlar biliyordur, diye düşünerek koridorun sonundaki merdivenlere yöneldim. Merdivenleri ikişer ikişer çıktıktan sonra hızlı ve uzun adımlar atarak kaldığımız odanın kapısına ulaştım.

Odada sadece Astrid vardı. Beni görünce "Melany!" diyerek yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. Astrid, duygularını saklamayı iyi bilen bir kızdı ama şu an buna gerek duymuyormuş gibi endişeli bir yüz ifadesiyle bana bakıp sıkıca sarılmıştı. Garipti. Hem de çok.

Bunu garipsemiştim çünkü daha önce onu bu kadar endişeli görmemiştim. Genellikle kızlar yanımızdayken ve onlarla konuşurken Astrid geri planda kalmayı tercih ediyordu. Konuşmaktan

çok, sessizce bizi dinliyor ve çok az konuşuyordu. Konuşunca da mantıklı şeyler söylüyordu. Astrid, dış görünüş olarak Alin'in bir kopyasıydı. Alin'den tek farkıysa onun gibi güler yüzlü olamamasıydı. Belki de ikizler için söyledikleri şeyler doğruydu. Birbirlerinin eksiklerini tamamlıyorlardı. Afalladığımdan dolayı Astrid'in sarılmasına birkaç saniye boyunca karşılık veremedim ama sonra ben de elimi onun beline yerleştirerek sarıldım.

"Kral vurulduğunda seni bulamayınca çok endişelendik. Neredeydin?" diye sordu. Demek ki sadece o değil, diğer kızlar da benim için endişelenmişlerdi. Bu kadar kısa sürede beni içlerine kabul ettikleri ve beni kendilerine bu kadar yakın gördükleri için onlara minnettardım. Kafasını yasladığı omzumdan çekip sabırsızca bana baktı.

Astrid'e ne diyeceğimi bilemeyince dürüstlüğü seçip "Kralın odasındaydım," dedim.

Bedenini benden tamamen ayırarak şüpheyle "O odaya sadece belirli kişiler girebilir. Sen nasıl girdin?" diye sordu. Gözlerimi kaçırdım. Ona prenses olduğumu söyleyemezdim. Hayır! Henüz hazır değildim.

"Christian, Elena'ya destek olmam için beni çağırdı." Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden "Aaron ölüyor," diye ekledim boğukça.

Astrid, ellerini şaşkınlıkla açılmış olan ağzının üzerine örttü ve acıyla yüzünü buruşturarak "Ciddi olamazsın," diye fısıldadı. Sanırım o da Aaron'ı seviyordu. Eh tabii! Kim olsa üzülürdü. Aaron iyi kalpli bir insandı ve ülkesini nefretle değil, barışla yönetiyordu.

Büyük bir ciddiyetle "Onu yaralayan ok zehirliymiş ve Kyne kendisinde böyle bir zehrin panzehiri olmadığını söyledi," dedim.

Astrid, "Kralın iyileşmesi için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" diye sordu. Duyduğu şey onu biraz sarsmış olacak ki yatağımın üzerine oturdu. Sanırım Christian'ın arkasından gizlice gideceğimi Astrid'e söylemeliydim. Hem o bana yanıma almam gereken eşyalar hakkında bilgi verebilirdi.

Yatağın yanına giderek onun yanına oturdum. "Kyne, Trion Dağları'nın eteklerindeki mağaralarda yetişen ve nadir bulunan mavi bir bitkiden bahsetti. Eğer bu bitki gerçekse Aaron'ı iyileştirebilirmiş. Christian, yanına birkaç muhafız alıp şafakta Trion'a gidiyor. Onunla gitmek istediğimi söylediğimde bana izin vermedi. Bu yüzden ben de gizlice arkalarından gideceğim."

Astrid şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyor gibiydi. Gözlerini pörtleterek "Bu çok tehlikeli!" dedi.

"Tehlikeli olup olmaması umurumda değil. Fark ettiysen kral ölüyor. Onun ölmesini izlemektense bir işe yaramayı tercih ederim!" dedim. Sesimi biraz yükseltmiştim.

Astrid bu ani çıkışım karşısında sersemledi ama sonra kendisini toparlayıp üzgünce "Haklısın," dedi. O da bana hak vermişti.

Yataktan kalkıp dolaba doğru ilerlediğinde ona anlamayan gözlerle baktım. Odada bulunan dolabı açtığında gözlerini içerisinde gezdirdi. Sonra aradığı şeyi bulmuş gibi gülümsedi ve elini dolabın içine soktu. Dolabın içerisinden çıkarttığı şeylere baktım. İki tane yandan asmalı deri çanta çıkartmıştı. Bir tanesini bana atarken "Ben de bir işe yaramak istiyorum. Ayrıca tek başına gidemezsin, ben de seninle birlikte geleceğim," dedi.

Bana doğru attığı siyah, deri çantayı tutarken "Astrid!" dedim uyarırcasına. Benim yüzümden kendisini tehlikeye atmasını istemiyordum. "Benimle gelip kendini tehlikeye atmak zorunda değilsin."

Omuz silkti. "Aaron, bizleri katilden korumak için sarayına aldı. Onun bu iyiliğin karşısında ben de bir şeyler yapmalıyım." Sanırım krala karşı kendini borçlu hissediyordu.

"A-ama Astrid-"

Sözümü bölüp ısrarlı gözleriyle bana baktı. "Ben de geleceğim, uzatmayalım."

Onu vazgeçiremeyeceğimi anladığımda kafamı onaylarcasına salladım. "Tamam." Aslında benimle gelmesi daha iyiydi. En azından ormanda yalnız kalmayacaktım.

Odanın kapısı bir anda hızlı bir şekilde açılınca korkudan elimdeki çantayı yere düşürdüm. İçeriye girenin Mylo olduğunu

görünce rahatlamıştım. Benim korktuğumu fark ettiğinde alayla gülümsese de birkaç saniye içersinde ciddileşmişti. Nefesimi tuttum. Bu çocuğun değişik ruh halleri beni ürpertiyordu. Bir an gülerken hemen sonrasında ciddileşebiliyordu. Bu biraz garipti ama Mylo'ya yakışmıyor da değildi. Ağzını açtığında dudaklarından bizi şaşırtan şu kelimeler döküldü: "Babam benim de onlarla gitmeme izin vermedi. Ben de sizinle birlikte Trion'a geliyorum."

BÖLÜM 21

Ağzım açık kalmış bir şekilde Mylo'ya bakıyordum. Astrid'se ayağa kalkmış kapıya doğru ilerlemişti. Bizi nasıl duymuştu ki? Yoksa... Aklıma gelen düşünceyle kaşlarımı çatarak "Sen bizi mi dinliyordun?!" diye çıkıştım ona. Omuz silkerek tamamen içeriye girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kapıyı dinlediğini inkâr etmemişti. Beklentiyle bakan gözlerimle ve imalı bir ses tonuyla "Mylo?" dedim tekrar.

Yanıma gelip düşürdüğüm deri çantayı yerden alırken "Seni kontrol etmek için gelmiştim ama konuştuğunuzu duyunca içeriye girmedim ve sizi dinledim," dedi. Sonra yerden aldığı çantayı yatağa fırlattı ve yanıma oturdu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda Astrid konuşmaya başladı. Sustum ve onun diyeceği şeyleri dinlemeye başladım. "Bizi gizlice dinliyorsun, üstüne bunu normal bir şeymiş gibi söylüyorsun. Element antrenmanlarına katılmıyorsun, sorumsuzsun. Daha önce arkadaşlarıma kötü davrandın. Sana güvenmiyorum. Babanın da seni yanında götürmek istememesinin bir sebebi olmalı." Astrid'in söyledikleri mantıklıydı. Buraya gelmeden önce de Mylo yüzünden Christian ve Isabella yakalanmıştı. O gerçekten sorumsuzdu.

Mylo yanaklarını şişirdi. Birkaç saniye boyunca yere baktıktan sonra nefesini hızlı bir şekilde dışarıya doğru verdi ve gözlerini Astrid'in gözlerine dikti. "Babam hiçbir halta yaramayan, sorumsuz, küçük bir çocuk olduğumu düşünüyor. Bu sefer ona kendimi kanıtlayacak ve artık küçük bir çocuk olmadığımı

göstereceğim." Bunları tek nefeste söylemişti. Söyledikten sonra derin bir nefes daha aldı. Daha önce dile getiremediği şeyleri, şimdi söylüyor olmalıydı ki rahatlamış görünüyordu.

Chtistian'ın Mylo'ya olan tavırlarının farkındaydım. Christian ona diğer herkes gibi emir veriyor ve bağırıyordu. Nemesis'e gelmeden önce de ona arabada bağırmıştı. Mylo'nun ondan çekindiğini de biliyordum. Christian'dan korkuyor gibiydi. Dediği gibi de babası onu küçümsüyorsa kendini kanıtlama çabasına girmesi normaldi. Astrid'e baktım. "Bence bizimle gelsin. Hem yanımızda fazladan biri olması bizim için avantaj olur."

Kararsız kalmış olsa da o da Mylo'nun dediklerinden etkilenmiş gibi görünüyordu. "Bilemiyorum," dedi.

Mylo bu sefer yataktan kalkarak onun karşısında durdu. "Ya sizinle gelmeme izin verirsiniz ya da siz de gidemezsiniz."

Astrid'in ağzından şaşkınlıkla bir "Hah!" çıktı. "Bizi ispiyonlamakla mı tehdit ediyorsun?"

Mylo kafasını salladı. "Bana güvenmek zorunda değilsin. Sizi ispiyonlamak da istemiyorum ama bana başka çare bırakmazsan..."

Konuşmanın gittikçe çirkinleşmeye başladığını fark ettiğimde, "Bizimle gelebilirsin, Mylo," dedim. Mylo, Astrid'e kısmen alaylı gülümsemesiyle baktı. Astrid'se ona ters ters bakıyordu. Kafamı yan tarafta duran pencereye doğru çevirdim ve kararmaya başlayan havaya baktım. Saatler sonra güneşin ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkmış olacaktık.

Mylo odada oluşan sessizliği bozdu. "Babamlar şafakta yola çıkacakları için çoktan hazırlanmaya başladılar. Biz de hazırlanmalıyız." Ona baktığımızda devam etti. "Babamların sarayın arkasındaki orman yolunu kullanarak Trion'a gideceklerini duydum. Büyücü köylerinin arasından gitmekten vazgeçmişler ama o yolu kullanarak Trion'a varmak üç gün sürüyor."

Araya girip "Yani oraya daha erken ulaşmanın başka bir yolu daha var?" dedim soru vurgusuyla. Sözlerinden anladığım kadarıyla başka bir yol daha vardı. O kafasıyla sorduğum

şeyi onaylarken Astrid, "Bir yol daha var ama büyücülerin köylerinden geçmek zorundayız," dedi.

"O yolu kullanmak içime hiç sinmiyor ama o yolu kullanırsak yolumuz iki gün bile sürmez. Hem belki dikkat çekmeden köyün etrafından dolaşabiliriz." Mylo, sağ eliyle yeni çıkmaya başlayan sakallarını kaşırken, Astrid odadaki dolaba doğru yürüdü ve "Yanımıza alacağımız şeyleri ben hazırlarım," dedi. Sonra dolabın içerisinden hafif gözüken üç battaniye çıkartarak "Trion'a kadar yürüyerek mi gideceğiz?" diye sordu.

Mylo, kapıya doğru yürüdü. "Kraliyet ahırından at ödünç alabiliriz." Ben konuştukları konuya yabancı olduğumdan dolayı sessizce onları dinliyordum.

Astrid, *sen delirmişsin* der gibi Mylo'ya baktı. "Eğer kraliyet ahırından atları kaçırırken yakalanırsak kraliçe bizi zindana attırır." Astrid böyle söyleyince Mylo'nun atları ödünç almaktan kastının çalmak olduğunu anlamıştım.

Mylo gür sesiyle kendinden emin bir şekilde konuştu. "Planlı hareket edeceğiz ve yakalanmayacağız." Atları, Aaron'ın iyileşmesine yardımcı olmak için çalacaktık. Elena böyle bir şey için bizi zindana attırmazdı. Zaten beni zindana attıracağını da sanmıyordum.

Astrid eşyaları hazırlamaya devam ederken boş durmamak için ben de ona yardım karar verdim. Biz eşyaları hazırlarken Mylo yanımızda götüreceğimiz erzakları almak için saray mutfağına gitti. Odada kısa bir süreliğine Astrid'le yalnız kalmıştık. Yandan asmalı deri çantama battaniyelerden birini koyarken "Alin'e gideceğimizi söyleyecek misin?" diye sordum.

"Söylemeyeceğim," dedi ve o da kendi battaniyesini çantasına yerleştirdi. Daha sonra da dolaptan çıkarttığı başka bir çantaya Mylo için bir battaniye yerleştirdi.

Alin'e neden söylemediğini anlayabiliyordum. Eğer gideceğimizi söylerse onun bizimle gelmek isteyeceğinin farkındaydı ve Astrid, Alin'in başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Astrid, Alin'e göre daha cesurdu. Alin'se bazı şeyleri kaldıramayacak

kadar kırılgandı. Bir şey söylemedim. Kardeşine söyleyip söylememesi onun kararıydı.

Yaklaşık on dakika sonra odanın kapısı sertçe tıklatıldığında Mylo "Kapıyı açın hemen!" diye kısık bir sesle bağırdı. Astrid ile birbirimize, neler olduğunu anlamaya çalışır gibi bakarken kapı bir daha aynı şekilde çalınca koşup odanın kapısını açtım. Mylo'nun elleri doluydu. Kapıyı bu yüzden açamamış olmalıydı ama bu neden kısık bir şekilde bağırdığını ve gözlerindeki telaşı açıklamazdı. Hızlı bir şekilde içeriye girdi ve kapıyı ayağıyla kapatıp banyonun olduğu tarafa yöneldi. Kucağındaki eşyalar yüzünden zorlanarak da olsa banyonun kapısını açtığında "Babam bu tarafa doğru geliyor. Hemen eşyaları saklayın ve sakın hiçbir şey belli etmeyin!" dedi.

O saklanmak için banyoya girdiğinde kapı tıklatıldı. "Bir saniye," diye bağırdım. Ardından Astrid'e dönerek fısıltıyla "Çantalar," dedim. Bir yandan da çabuk olması için elimi havada sallıyordum. Telaş yapmıştım. Onun da benim gibi telaş yaptığını görebiliyordum. Çantaları yatağın altına sakladığında derin bir nefes aldım ve Christian'ı daha fazla şüphelendirmemek için kapıyı açtım.

Kapıyı hepten açmamıştım, bu yüzden Astrid gelen kişiyi göremiyordu. Ben kapıyı açtığımda "Kim geldi?" diye sordu sesli bir şekilde.

İkimiz de Christian'ın geldiğini biliyorduk. Christian anlamasın diye Astrid'in rol yaptığını anlamıştım. Kapıyı tamamen açarak "Christian geldi," dedim ve gülümsedim. Christian beni şüpheyle süzerek içeriye girdiğinde Astrid'e baktım. Yine yüzüne hissizlik maskesini takmış ve duygularını gizlemişti.

Ben kapıyı kapatırken "Kapıyı neden geç açtınız?" diye sordu Christian bana bakarak.

"Astrid üzerini değiştiriyordu da." Christian'a yalan söylemek istememiştim ama başka seçeneğim yoktu. Astrid'in üzerini değiştirdiğini duyunca sorduğu soru için biraz utanmıştı. Bu da demek oluyordu ki yalanımı yutmuştu.

Christian içeriye girdikten sonra benim olduğum tarafa dönmüştü. Bu yüzden de yatağın yanında, ayakta duran Astrid'i göremiyordu. Christian, Astrid'e bakmak için arkasını dönmeye yeltendiğinde gözüme yatağın altına tam olarak girmemiş deri çanta ilişti. Christian, Astrid'in olduğu tarafa hepten dönmeden önce onu kolundan tutarak kendime doğru çektim ve sarıldım. Böyle bir şey yapmamı beklemiyordu bu yüzden şaşırmıştı. O da bana sarılınca Christian'ın omzunun üzerinden Astrid'e baktım. Bir yandan da parmağımda yerdeki çantayı gösterdim. Astrid çantayı ayağıyla yatağın altına ittirdiğinde Christian'dan ayrıldım.

Christian "Melany?" dedi sorarcasına. Ona neden sarıldığıma bir anlam verememişti.

Derin bir nefes aldım ve Christian'ın gözlerine bakarak içtenlikle gülümsedim. "Yarın gideceksin ve ben seni özleyeceğim."

Söylediğime gülümsedi. "Ben de seni özleyeceğim."

O sırada banyodan bir şeyin sesli bir şekilde yere düşme sesi geldi. Christian adımlarını banyoya yöneltirken "Orada kim var?" diye sordu. Astrid'in sonuna kadar açılmış gözlerini gördüğümde öne doğru atıldım. Onun banyoya girmesini engellemeliydim. Eğer banyoya girerse Mylo'yu elindeki erzaklarla birlikte görürdü ve bu bizim için hiç de iyi olmazdı.

Christian'ın önüne geçerek kapının önünde durdum. "Alin banyoda, içeriye girmesen iyi olur."

Adamı bir günde iki kere utandırmıştım. Bir şeyler mırıldanıp geri çekildi ve eliyle ensesini tutarak "Ben artık gideyim o zaman," dedi.

Ona yeniden sarılıp kulağına fısıldadım. "Aaron'ı kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmalısın. Elena, Aaron'ı kaybederse yıkılır." Aaron'ın ölmesini, ben de istemiyordum. Eğer seneler sonra bulduğum ailemden birisi ölürse ben de yıkılırdım.

O da benim kulağıma fısıldadı. "Biliyorum, elimden gelen her şeyi yapacağım." Ardından odadan çıkıp gitti.

Astrid yatağın altından aldığı çantaları yeniden yatağın üzerine koydu. Ben de Mylo'ya babasının gittiğini söylemek için banyoya yöneldim. Kapıyı açtığımda Mylo'nun kucağındaki

malzemelerle birlikte yerde oturduğunu gördüm. Beni görünce tek gözünü kırparak ayağa kalktı ve "Bir an babam banyoya girip beni görecek diye çok korkum. İyi idare ettin," dedi. Kucağındaki malzemelerle birlikte banyodan çıktığında Astrid'in yanına gitti ve getirdiği malzemeleri yatağa bırakarak "Kimseye görünmeden sadece et konservelerini alabildim," dedi. Yatakta dokuz kutu konserve ve üç tane de deri su matarası vardı. Astrid her birimizin çantasına birer su matarası koyduktan sonra üçer tane de kutu konserve koydu. Tüm çantaları yan yana koyup kapattığımızda eşyalarımız hazırdı. Şimdiyse yapmamız gereken tek şey, yola çıkmadan önce kraliyet ahırındaki atları ödünç almaktı.

Mylo, güneşin doğmasına yakın geleceğini söyleyip odadan çıktı. O çıkarken odaya Alin girmişti. Beni görünce gözleri ışıldadı ve "Melany!" diyerek yanıma geldi. O da Astrid gibi bana sıkıca sarıldı ve "Senin için çok endişelendik," dedi. Sonra benden ayrılıp "Mylo neden gelmiş?" diye sordu.

"Christian'ın bana vermesi gereken bir şey vardı, onu getirmiş," dedim. Gün içerisinde birçok kez yalan söylemek, kötü hissetmeme sebep olmuştu. Bunu alışkanlık haline getirmesem iyi olurdu.

"Peki," diyerek kendi yatağının yanına gitti ve üzerine oturdu. Kurcalamamasına sevinmiştim.

Astrid'in, Alin'in yanına gittiğini görünce onları yalnız bırakmaya karar verdim. Sonuçta Astrid birkaç gün boyunca kardeşini göremeyecekti. Onlara biraz dolanacağımı söylediğimde Astrid ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Bana bakıp gülümsedi ve dikkatli olmam konusunda beni uyardı. Onu onaylayıp odadan çıktım.

Koridoru geçip merdivenlere geldiğimde Aaron'ı ziyaret etmeye karar verdim. Bu yüzden bir üst kata çıkarak onun odasına doğru yürüdüm. Kapıda iri yarı iki muhafız vardı. Karşılarına geldiğimde beni durdurdular ve "İçeriye giremezsin," dediler. Her seferinde muhafızların beni durdurmasına sinir olmaya başlamıştım.

Sinirli gözlerle muhafızlara bakıp yeniden odaya girmek için hareketlendim. Bu seferde beni omuzlarımdan tutup geriye itmişlerdi. Geriye doğru sendelerken ayaklarım birbirine dolanınca yere düştüm. Canım acımıştı. Sinirle ayağa kalktığımda resmen burnumdan soluyordum. Kimse bana böyle davranamazdı. Sinirimin geçmesi için birkaç kere derin nefesler alıp verdim. Ben böyle yapınca karşımdaki iki muhafız pis pis sırıttı. Büyük bir soğukkanlılıkla "Eğer bir daha bana gülerseniz zindana atılırsınız," dedim.

Muhafızlardan biri alayla konuştu. "Kralın en iyi iki muhafızını, senin gibi bir köylü kızı mı zindana attıracak?" Onun bu söylediğinden sonra ikisi de kıkırdamaya başlamıştı.

Bu işin geri dönüşü yoktu. Onları uyarmıştım. Eğer bir daha bana gülerlerse onları zindana attıracağımı söylemiştim. Kafamı geriye doğru yatırıp kısa bir kahkaha attım. Ben kahkaha atınca muhafızlar bana garip garip bakmaya başladılar. Büyük ihtimalle deli olduğumu düşünüyorlardı. Gülmeye devam ederken "Ben bir köylü kızı değilim, sizi aptallar," dedim.

Aptal lafını duyduklarında beni "Düzgün konuş!" diye uyardılar.

Yan tarafımızdan gelen adım seslerini duyduğumda kafamı o tarafa doğru çevirdim. Christian ve birkaç muhafız bu tarafa geliyorlardı. Bu çok iyi olmuştu. Şimdi bu kendini bilmez iki muhafızı akılları başlarına gelene kadar zindana attırabilirdim. "Christian!" diye seslendim.

Christian, beni fark ettiğinde "Melany?" dedi. Hızlı adımlarıyla yanıma geldiğinde bir bana bir de muhafızlara bakıp "Bir sorun mu var?" diye sordu. Muhafızlar, Christian'ı görünce duruşlarını düzeltip kafalarını yere doğru eğdiler.

"Aslına bakarsan bir sorun var." Elimle karşımdaki iki muhafızı gösterdim. "Zindana atılmalarını istiyorum." Muhafızların kafaları eğikti ama hala sırıttıklarını görebiliyordum. Büyük ihtimalle Christian'ın beni dinlemeyeceğini sanıyorlardı. Yanılıyorlardı.

"Sana bir şey mi yaptılar?" diye sordu Christian sert sesiyle.

İspiyonlamak gibi olacaktı ama ben yine de söyleyecektim. Kafamı onaylarcasına salladım. "Aaron'n odasına girmek istediğimde beni itip düşürdüler."

Karşımdaki muhafız, ben Aaron diyince kafasını kaldırıp "Kral Aaron diyeceksin!" diye çıkıştı. Sonra Christian'ın ona olan sert bakışlarını görünce yeniden kafasını eğip sus pus oldu.

"Demek seni itip düşürdüler," dedi ensesini kaşıyarak.

"Ve bana güldüler," diye ekledim.

Christian, diğer iki muhafızın önünde durarak kollarında göğsünde bağladı ve sadece bizim duyabileceğimiz bir ses tonuyla konuştu. "Sizi, Nemesis prensesine şiddet uygulamaktan ve ona gülmenizden dolayı tutukluyorum." Yanında getirdiği diğer muhafızlara seslendi.

Bana gülen muhafızların gözleri korkuyla irileşirken aynı anda "P-prenses mi?" diye sordular, Christian'a.

Christian onları kafasıyla onaylayınca ikisi de birden bana döndü ve özür dilemeye başladılar. Özür dilemeleri benim için hiçbir şey fark ettirmiyordu. Sonuçta onları bana gülmemeleri konusunda uyarmıştım. En azından biz Trion'dan dönene kadar tutuklu kalacaklardı. O zamana kadar akılları başlarına gelirdi. Christian'ın yanında gelen muhafızlar, bana gülen diğer muhafızları götürdüğünde Christian'a teşekkür ettim. Sorun değil der gibi omuz silkti. Bana bir işi olduğunu ve daha fazla yanımda kalamayacağını söylediğinde onu onaylayıp sessiz bir biçimde Aaron'ın odasına girdim.

İçeriye girdiğimde Elena'nın başını Aaron'ın karnına koyarak uyuyakaldığını ve sol eliyle onun elini tuttuğunu gördüm. Elena'yı uyandırmak istemiyordum, bu yüzden gerisin geriye odadan çıktım ve kızlarla kaldığımız odaya döndüm. İçeriye girdiğimde Alin ile Astrid'in birbirlerine sarıldıklarını gördüm. Onları öyle sarılırken görünce aklıma Danny ve annem gelmişti. Yüzümde buruk bir tebessüm oluşurken kapıyı kapattım. Kapıyı kapattığımda dikkatlerini çekmiştim. Sarılmayı bırakıp bana baktıklarında Alin esnedi. O esneyince ben de esnedim. Esnemek gerçekten de bulaşıcıydı.

"Çok yorgunum, uyuyalım." dedi Alin kardeşini yanına çekerek.

Astrid ona gülümseyip "Tamam," dedi. İkisi tek kişilik küçük yatağa sığmakta zorlanıyorlardı ama şikayetçi değil gibilerdi.

"Kızlar," dedim. Kafalarını bana çevirip baktılar. "İsterseniz benim yatağımda hep birlikte yatabiliriz." Yatağım üçümüzün de sığabileceği kadar büyüktü. Alin teklifimi geri çevirmeyeceğe benziyordu çünkü çoktan yastığını da alıp benim büyük yatağıma kurulmuştu. Onun peşinden de Astrid söylene söylene benim yatağıma geldi. Işığı kapattığımda ben de kızların yanına yattım ve kendimi uyumaya zorladım.

***

Kolum dürtülünce hızla gözlerimi açtım. Astrid yataktan kalkmış bana bakıyordu. İpek perdelerin açık olduğu pencereden dışarıya baktığımda etrafın aydınlanmaya başladığını gördüm. Sanırım gitme vaktimiz gelmişti. Alin'i uyandırmamaya çalışarak yataktan kalktım ve Astrid'in bana uzattığı yandan asmalı deri çantayla koyu yeşil pelerini aldım. Pelerini boynuma takmadan önce üzerime dolapta bulduğum rahat kıyafetleri giydim. Siyah bez bir pantolonla beyaz bir gömlek giymiştim. Astrid de kendi kıyafetlerini çıkartıp benim gibi giyinmişti. Aramızdaki tek fark onun giydiği gömleğin krem rengi olmasıydı. Kıyafetlerimi giydikten sonra koyu yeşil pelerini boynuma tutturdum ve hızlı bir şekilde ayağıma botlarımı geçirdim. Astrid de ayakkabılarını giydiğinde gitmek için hazırdık. Astrid kardeşine son bir kez daha bakıp alnına küçük bir buse kondurdu. Astrid, Alin'i öpünce, Alin yerinde huzursuzca kıpırdandı ve arkasını dönerek uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Odadan çıkmadan önce beyaz bir kağıda Alin ve diğerlerinin bizi merak etmemesi için kısa bir not yazdık. Notta, birkaç gün sonra geri döneceğimiz ve bizi merak etmelerine gerek olmadığı, yazılıydı. Notu kapının üzerine yapıştırıp sessizce odadan çıktık.

Odadan çıktığımızda Mylo'nun bu tarafa doğru geldiğini gördük. Bizi fark ettiğinde durdu. Elini havada sallayarak fısıltıyla "Gelin," dedi. Hızlı adımlarımızla onun yanına gittiğimizde

"Babamlar az önce yola çıktı. Biz de ahıra gidip atları alalım," dedi. Sonra cevap vermemizi beklemeden merdivenlerden inmeye başladı. Yavaş yavaş iniyor ve bazen etrafı kontrol etmek için duraksıyordu. O duraksayınca biz de duraksıyorduk. Kimseye görünmeden saraydan çıktığımızda Mylo'yu takip ederek ahıra ulaştık. Ahırın biraz gerisindeki çalıların arkasına eğilerek saklandık. Çünkü ahırın kapısında bir muhafız vardı.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

Mylo, "Muhafızı bana bırakın," diyip çantasını ve pelerinini çıkarttı. Ardından çalıların arkasından çıkarak ahırın kapısındaki muhafıza doğru yavaşça yürümeye başladı. Muhafızın yanına vardığında ona bir şeyler söyledi. Muhafız koşar adımlarla oradan uzaklaşınca Mylo eliyle gelmemiz için işaret verdi. Onun eşyalarını da alarak yanına gittik. O pelerinini tekrar taktığında hep beraber ahıra girdik. Atlar için ayrılmış olan bölmelere teker teker baktığımızda içeride sadece iki at olduğunu gördük.

"Sadece iki at var," dedi Astrid, bölmedeki kahverengi atı dışarıya çıkartırken.

Mylo, "Sorun değil, Melany benimle birlikte binebilir," dedi ve o da diğer bölmedeki siyah atı çıkardı. Bu atın püsküllerinin arasında kahverengilikler vardı. Güzel görünüyordu. Astrid ve Mylo, atlara bindiklerinde ben de Mylo'nun bindiği ata bindim.

At ilerlemeye başlayınca düşmemek için ellerimi Mylo'nun karnına yerleştirdim. Ben ellerimi karnına yerleştirince vücudu kasılmıştı. Ahırdan çıktıktan sonra arkamızdan biri "Hey!" diye seslendi. Arkamıza baktığımda Mylo'nun gönderdiği muhafızın döndüğünü gördüm.

"Hemen gidelim!" diye bağırdığımda Mylo, ayaklarını atın iki yanına vurarak "Deh!" dedi. At koşmaya başladı. Aynı şekilde Astrid de bindiği atı hızlandırdı. Atlar koşmaya devam ederken kafamı Mylo'nun sırtına yasladım ve saçlarım rüzgarla geriye doğru savrulurken serin havanın yüzüme çarpmasına izin verdim. Atları alırken yakalansak da saraydan kaçmayı başarmıştık. Şimdiyse önümüzde bizi bekleyen uzun bir yol vardı. Trion'a giden uzun bir yol.

BÖLÜM 22

Önümüzdeki patika kıvrıla kıvrıla uzayıp gidiyor, altımızda ezilen toprak havaya hoş bir koku yayıyordu. Patikanın etrafı yemyeşildi ve kırmızı gelincikler yolun kenarlarını süslüyordu. Ağustos böceklerinin ve çekirgelerin çıkarttığı sesler, atların toynaklarının yerde bıraktığı tok sesten sonra rüzgarın uğultusuna karışıp kulaklarıma doluyordu. Hava tertemizdi. Dünya'daki gibi kirli bir havayı solumamak beni mutlu ediyordu. Temiz havayı çeşitli bitkilerin hoş kokularıyla birlikte içime çektim ve kafamı, Mylo'nun bedeninden etrafı daha iyi görebilmek için kaldırdım.

Atlar çok hızlı gidiyordu. Bu yüzden rüzgar tenime daha da şiddetli çarpıyordu. Rüzgar estikçe siyah saçlarım yüzümü kapatıyor ve önümü görmemi engelliyordu. Pelerinimin başlığını takmak için ellerimi Mylo'nun bedeninden çektiğim sırada kulağıma çalınan boğuk sesler duymaya başladım. Başlığımı taktıktan sonra yeniden Mylo'ya tutunarak arkamıza baktım.

Üç tane atlı muhafız hızlı bir şekilde bize yaklaşıyordu. Gözlerim irileşirken "Arkamızdan geliyorlar," diye sesli bir şekilde bağırdım.

Mylo ve Astrid önce arkalarına, sonra da birbirlerine baktıklarında Mylo, "Onları atlatmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi. Ardından atın dizginlerini daha da sıkı tutarak hızlandı. Astrid de hızlanmıştı. Böyle dümdüz giderek izimizi kaybettiremezdik. Mylo da bunu fark etmiş olacak ki Astrid'e "Beni takip et," diye bağırdı. Mylo atı toprak yoldan çıkarttığında patikanın

solundaki ormana doğru ilerledik. Hızlı gittiğimizden dolayı kafamı Mylo'nun bedenine iyice yaslayıp arkasına saklandım. Ağaç dallarının bedenime çarpıp bana zarar vermesini istemiyordum.

Ormanın içerisinde biraz daha ilerlediğimizde önümüze gürül gürül akan bir nehir çıktı. Nehre girip karşıya geçmeliydik. Aksi takdirde muhafızlara yakalanacaktık. "Nehir çok derin," dedi Astrid, bir yandan da arkasına bakıyordu. O bakınca ben de baktım. At sesleri yakından geliyordu.

Saniyeler sonra adamlar görüş alanımıza girdiğinde "İşte oradalar!" diye kalın bir ses duyduk. Bizi bulmuşlardı.

"Geçelim hadi!" dediğimde Mylo, atı nehre sürmeden önce elini uzatarak suya bakıp odaklandı. Atı nehre doğru sürdüğünde suyun az da olsa alçalmış olduğunu fark ettim. Demek ki Mylo'nun elementi suydu. Hepimiz karşı tarafa geçtiğimizde sular yeniden yükseldi.

Karşı tarafta kalan muhafızlar bize doğru bakıp aralarında bir şeyler fısıldaştılar. Sonra içlerinden biri atını nehre doğru sürdü. Adam ve atı, nehrin ortasına geldiğinde nehrin hızlı akıntısı yüzünden adam dengesini kaybetti ve nehre düştü. Nehir onu sürüklüyordu. Mylo ve Astrid atları ormanın içerisine doğru sürmeye başladığında diğer iki muhafızın arkadaşlarını kurtarmak için gittiğini gördüm. Bu da demek oluyordu ki peşimizi bırakmışlardı.

"Yaptığın şey harikaydı," dedim, Mylo'nun kulağına doğru.

Arkasını dönerek bana kısa bir bakış attı ve yeniden önüne döndü. "Elementini kullanmayı öğrendiğinde sen de böyle şeyler yapabilirsin." Elementimi ortaya çıkartmayı başarmıştım ama daha tam olarak nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Olay üstüne olay yaşadığımız için element kontrolünü öğrenmeye vaktim olmamıştı.

***

Atlarımızı sürdüğümüz orman sıklaştığında, atlardan inmek zorunda kaldık. Ormanı geçene kadar yayan gitmek zorundaydık. Sık ağaçların olduğu bir yerde olduğumuzdan dolayı gökyüzü

tam olarak görünmüyordu ama bu, güneş ışınlarının ağaç yaprakları arasından süzülerek toprağa ulaşmasına engel değildi.

Etraf sessizdi. Biz de sessizdik. Mylo ve Astrid için bu sessizlik çok da önemli değilmiş gibiydi ama ben sıkıntıdan patlamak üzereydim. "Artık dinlensek mi?" diye sordum. Şafakta yola çıkmıştık, şimdiyse öğleni biraz geçmiş olmalıydı. Hem at üstünde gitmeye alışık olmadığımdan hem de yarım saatten fazladır yürüdüğümüzden dolayı bacaklarım ağrıyordu.

Mylo eliyle ağaçların azalmaya başladığı yeri işaret etti. "Ormanı geçtikten sonra kendimize güvenli bir yer bulur ve orada dinleniriz. Ormanda dinlenmek tehlikeli olur." Yanında yürüttüğü atın yelesini okşadı.

Orman tehlikeliydi. Bunu biliyordum ama şu anda kendimi hiç de tehlikedeymişiz gibi hissetmiyordum. En fazla ne olabilirdi ki sanki?

***

Mylo'nun gösterdiği yere doğru yürürken Astrid'in dizginlerini tuttuğu at huysuzlaşmaya başladı. Atın hemen arkasından yürüyordum. Birden at, şaha kalktığında geri geri geldi ve ağır cüssesiyle bana çarptı. O çarpınca geriye doğru sendeledim ve yere sertçe düştüm. Kalkmak için hareketlendim ama Astrid endişeyle "Melany sakın kıpırdama!" deyince durmak zorunda kaldım. Ne olduğunu anlamak istercesine etrafıma baktığımda kocaman gri bir yılanın arkamdan dolanıp bacaklarıma geldiğini fark ettim. Gözlerim irileşirken Mylo ve Astrid'in endişeli gözlerle bana baktıklarını gördüm.

"Ne yaparsan yap ama sakın kıpırdama! Bu yılanın tek bir ısırığıyla saniyeler içinde ölürsün." Mylo'nun sözleriyle kalp atışlarım hızlanmıştı. Başta kesik kesik ve hızlı nefesler alsam da yılan önümde durup bana baktığında nefesimi tuttum. Kıpırdamamam gerekiyordu.

Önümde duran yılanın, derisi gibi gri gözleri vardı. Yılan göz hizamda durduğunda gözlerine baktım. Ne kadar bakarsam bakayım gözlerinde kendi ölümümü göremiyordum. Kafamı tereddütle hafifçe sağa doğru eğdim. Benim gibi yılan da

kafasını sağa eğdi. Bu sefer kafamı yavaşça diğer tarafa doğru eğdiğimde yılan da aynısı yaptı. Hareket ediyordum ama bana saldırmıyordu. Sanırım bu iyi bir şeydi. Dudaklarımı hafifçe aralayıp sadece yılanın duyabileceği bir sesle "Git lütfen," diye fısıldadım. Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdıktan sonra kafasını eğdi ve hızlıca geri çekilip sürüne sürüne yanımızdan uzaklaştı. Tuttuğum nefesimi bırakıp ciğerlerimi yeniden havayla doldurdum. Diğerleri, bu yaptığımı görmemişti. Ne yaptığımı ya da nasıl yaptığımı bilmiyordum ama sonuç olarak yılan sözümü dinlemiş ve gitmişti.

Mylo elinde tuttuğu atın dizginini Astrid'e verdi ve yanıma geldi. Bir elini yerden kalkmam için bana doğru uzatınca hiç beklemeden tuttum ve ayağa kalktım. Ayağa kalktığımda bana sarıldı. Onun bana sarılacağını tahmin etmemiştim. Bu yüzden karşılık vermem biraz zaman aldı. Ben de ona sarılınca düz bir sesle "Sana bir şey olsaydı babam beni öldürürdü," dedi.

Yani sadece kendisini düşünüyordu. Ben de benim için endişeleniyor diye sevinmiştim. Biraz bozulsam da bunu ona belli etmeyecektim. Yüzüme, Astrid gibi hissizlik maskemi takıp kollarımı Mylo'nun bedeninden çektim. Dinlenme konusundaki fikrim değişmişti. Gidebildiğimiz yere kadar gitmek istiyordum. "Hava kararmadan önce gidebildiğimiz yere kadar gidelim ve kendimize güvenli bir yer bulalım."

İkisi de beni kafasını sallayıp onayladığında Mylo'nun gösterdiği açıklığa kadar yürüdük ve ardından atlara bindik. Bu sefer Astrid'in arkasına oturmuştum. Atlar da bizim gibi yorulduklarından yavaş bir şekilde ilerlemeye başladık.

***

Güneş kendisini geri çekip yerini aya bıraktığında ağaçların etrafını çevirdiği yuvarlak bir alana gelmiştik. Yuvarlak alanın ortasından çok küçük bir nehir geçiyordu. Mylo attan indiğinde "Burada dinlenelim. Gece ormanda ilerlemek tehlikeli olur. Şafakta yola çıkarız," dedi. Astrid'le birlikte attan indiğimizde Mylo, iki atı da alıp nehrin yanındaki küçük bir ağaca

bağladı. Bindiğimiz at nehirden kana kana su içerken Astrid ile birlikte onun yanına gittik.

Gökyüzüne kadar yükselmese de ağaçların ardından görünen büyükçe bir dağ vardı. Elimle dağı işaret edip "Trion orası mı?" diye sordum.

Mylo baktığım yere baktı. "Evet, orası," dedi.

Hep birlikte atların biraz uzağına, yere bağdaş kurarak oturduk. Hava serinlemişti. Çantamdaki deri matarayı çıkartıp biraz su içtim. Susamıştım ama tek mataram olduğu için suyumu bitirmek istemiyordum. Ben suyumu içerken Mylo, "Üç tane büyücü köyü geçmeliyiz. Sonrasında ise Trion Dağı'nın eteklerine ulaşmış olacağız," dedi. Ardından eliyle toprağa daireler çizmeye başladı.

Astrid, "Kolay olmayacak," dedi ve kendi çantasındaki konservelerden birini çıkarttı. Konservede et vardı. Ben de acıktığımı fark edince kendi çantamdaki et konservesini açıp içindeki etleri afiyetle mideme indirdim.

Yemeğimizi yedikten sonra Mylo etraftan çalı çırpı toplayıp ateş yaktıktan sonra, "Ben nöbet tutacağım, siz uyuyun," dedi. Ona sırayla nöbet tutalım desek de itiraz edip tüm nöbeti kendisinin tutacağını söyledi. Yorulmuştum. Bu yüzden dediğini yapıp uyumaya karar verdim ve çantamdan battaniyeyi çıkarttım. Toprak sert olmadığı gibi yumuşak da sayılmazdı.

Mylo bize arkasını döndüğünde Astrid'in yanına gittim. Ateşin hemen yanındaydı. "Benim battaniyemi yere serelim, seninkini üstümüze örtelim. Birlikte yatarsak üşümeyiz." Kafasıyla onayladı. Benim battaniyemi yere serdikten sonra Astrid'inkini üzerine örttük. Kafamın altına çantamı koyduktan sonra battaniyeye iyice sarılıp uyumaya çalıştım. Gözümü kapatmamla birlikte yüreğime büyük bir ağırlık çöktü. Yüreğimdeki ağırlık beni rahatsız ettiğinde bu histen kurtulmak için Astrid'e sarıldım. Beni rahatsız eden his yavaş yavaş azalmaya başlasa da bir şeylerin olacağını biliyordum çünkü altıncı hissim, beni daha önce hiç yanıltmamıştı. Derin bir nefes aldım ve kendimi uyumaya zorladım.

BÖLÜM 23

Bir el bedenimi dürtüklediğinde gözlerimi açmadan esnedim. Yerde yatmaya alışık olmadığımdan belim ağrımıştı. Aynı kişi beni bir daha dürttüğünde gözlerimi açtım ve etrafıma baktım. Güneş daha yeni yeni doğmaya başlamıştı. Günün ilk ışıkları yanımızda duran küçük nehrin üzerine düşüyordu ve bu da nehrin parıldamasına sebep oluyordu. Hoş bir görüntüydü.

Mylo, "Artık yola koyulmalıyız," dediğinde yerden kalktım ve tozlanmış battaniyemi katlayarak çantamın içine soktum.

Astrid'i nehrin başında, atların yanında buldum. Onun yanına gidip nehir kenarında elimi yüzümü yıkadıktan sonra, "Gitmeden önce bir şeyler mi atıştırsak?" diye sordum. Akşam az yediğimden dolayı karnım acıkmıştı.

Beni onayladıklarında hızlı bir şekilde yemek yedik ve daha sonra atlara bindik. Atlarla küçük nehri geçtikten sonra ormanın içerisinden dümdüz ilerlemeye başladık. Hiç acele etmeden yavaş yavaş ilerlediğimizden, ormandaki her şeyi inceleme fırsatı bulmuştum. Aynı zamanda da etrafımızdaki ağaçların tepelerindeki kuşların seslerini duyuyordum.

Mylo, atı hızlandırdığında Astrid de hızlıca peşimizden geldi. Yaklaşık bir saat yol gittikten sonra durduk. Neden durduğumuzu anlamak zor değildi, çünkü ilerideki ağaçların arasından gökyüzüne doğru yavaşça yükselen gri duman bulutları vardı. İlk büyücü köyünün yakınlarında olmalıydık.

"Atları burada bırakıp ağaçların arasından yavaş yavaş ve sessizce ilerleyeceğiz." Mylo, Astrid'e baktı. Astrid onu onayladığında ikisi de atlardan indi. Sonra Mylo attan inmem için kollarını bana doğru uzattı. Onun kollarına tutunarak attan aşağıya atladığımda burnum Mylo'nun yanağına sürttü. Bir anda kol kaslarının kasıldığını hissetsem de ben yere inince kol kasları gevşemişti. Astrid atını büyük bir ağacın arkasına bağlamak için yanımızdan ayrıldığında Mylo bana bakıyordu. Onunla aramda garip bir bakışma geçince bakışlarımı kaçırıp başka bir tarafa baktım ve Astrid'in yanına gitmek için hareketlendim.

Astrid'in atı bağlamasına yardım ettikten sonra, "Hadi gidelim," dedim. Burada daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Mylo da atını bağlamıştı.

Büyücü köyüne doğru önden ilerlemeye başladığımda Mylo, hafifçe omzuma çarpıp önüme geçti. Ona ters bir bakış attım ama önümden yürüdüğü için attığım bakışı görememişti. Zaten yakınında olduğumuz büyücü köyü, tamamen görüş alanımıza girdiğinde sık çalıların arasından eğilerek yürümeye başladık. Yürürken de bir yandan köyü inceliyordum.

Köyün ortasında yanan büyük bir ateş vardı. Ateşin etrafına bezden çadırlar kurulmuştu. Dışarıda hiç kimse yoktu. Sanırım bunun sebebi sabahın erken saatlerinde olmamızdı.

Hiçbir sorun çıkmadan ilk köyün etrafından dolaştığımızda yakalanmamanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. Aslında sadece şanslıydık. Eğer birileri uyanık olsaydı bizi görebilirlerdi ve bu, bizim açımızdan çok da iyi olmazdı. Mylo büyücülere güvenmememiz gerektiğini söylemişti. Zaten akademideyken girdiğim Nemesis'in Tarihçesi dersinde büyücülerin iyi olmadıklarını anlamıştım. Astrid, "Uyanık olmadıkları için çok rahatladım," dedi ve bir elini kalbine doğru götürdü. Onun da benim gibi gerildiğini görebiliyordum.

"Acele edelim, daha geçmemiz gereken iki köy daha var," dedi Mylo ve bizi omuzlarımızdan itip yürümemizi sağladı.

Ormanda bayır aşağı yürümeye başladık. Yürürken bazen ayağım takılıyor ve düşme tehlikesi yaşıyordum. Neyse ki

önümden Mylo ilerliyordu ki her düşme tehlikesi yaşadığımda dönüp beni tutuyordu.

Yaklaşık on beş dakika boyunca bayır aşağı indikten sonra görüş alanımıza az önceki köyden daha büyük bir köy girdi. Köye iyice yaklaştığımızda bir ağacın arkasına saklanıp köye baktık. Yine köyün tam ortasında yanan büyük bir ateş vardı. Ateşi yakmak için birçok büyük odun parçası kullanılmış olmalıydı. Bu köyün önceki köyden farkı, diğer köyde bezden çadırlar varken bu köyde kerpiçten evler vardı. Dışarıda, bir tavuğun peşinden koşan iki çocuk görüyordum. Tavuk bize doğru koşmaya başlayınca üçümüz de ağacın arkasına sindik. Tavuk saklandığımız yerin biraz daha ilerisine geldiğinde nefesimi tuttum. Eğer tavuk geri dönmezse çocuklardan birinin bizi görmesi olasıydı.

Çocuk, görüş alanımıza girdiğinde ne yapacağımızı bilemez haldeydik. Neyse ki çocuğun arkası dönüktü ki bizi hala görmemişti. Çocuk önündeki tavuğu kucağına alıp "Bir daha benden kaçma!" diyerek tavuğa kızdı. Çocuk tam bize doğru dönmek üzereyken "Leo, hadi gel!" diye bağıran bir kadın sesi onu durdurdu. Çocuk sol tarafa doğru koşup tekrar köye döndüğünde gözlerimdeki o korku dolu ifadeyi bir kenara bıraktım.

"Hemen gidelim buradan!" dediğimde Mylo kafasıyla onayladı. Koşar adımlarla ama sessiz bir şekilde köyün etrafından dolaştık. Önümüze bayır aşağı inen toprak bir patika çıktığında koşarak inmeye başladık. Ne kadar hızlı gidersek bizim için o kadar iyiydi.

Bayır artık koşamayacağımız kadar dikleştiğinde yavaşladık ve toprak patikadan çıkıp ormanın içerisine girdik ve düşmeyelim diye de ağaçlara tutuna tutuna inmeye başladık. Trion Dağları çok yakınımızdaydı. Bu son köyü de geçince Trion'a ulaşıyorduk. Sonraysa geriye bir tek mavi otu bulmak kalıyordu. Mavi otu bulmak çocuk oyuncağı gibi görünse de otu bulmanın kolay olmayacağını biliyordum.

Bayırdan inerken her seferinde bir ağaca tutunmaya çalıştığım için ağaç kabukları ellerimi zedeliyordu. Artık ellerim acımaya başlamıştı. Tutunduğum ağaçtan ellerimi çekip ayaklarımı

sürte sürte diğer ağaca doğru ilerlerken ayaklarım birbirine dolanınca dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Hemen arkamdan gelen Astrid, "İyi misin?" diye sorup yavaşça yanıma geldiğinde "İyiyim," dedim. Aslında ellerim ve dizlerim acıyordu ama yine de sesimi çıkartmamıştım. Oluşacak ufacık morluklardan dolayı ortalığı birbirine katacak halim yoktu. Mylo da yanımıza geldiğinde "Bir şeyin yoksa devam edelim," dedi.

"Gidelim," dedim ve Astrid'in uzattığı elini tutarak ayağa kalktım. Dizlerim bir anda sızlayınca bacaklarım titredi ve öne doğru sendeledim. Mylo beni tutmaya çalıştığında zemin düzgün olmadığından dolayı dengesini kaybetti. O beni tutup kendisine doğru çektiğinde ben de elini tuttuğum Astrid'i bize doğru çektim. Üçümüz çarpışınca hepimiz aynı anda bayır aşağı sendeledik ve yere düşüp yuvarlanmaya başladık. Yerde hızla yuvarlanırken, yerdeki çakıl taşları bedenime batıp çıkıyor, küçük dal parçalarıysa tenimi çiziyordu. Kollarıma, bacaklarıma, hatta tüm vücuduma her saniye küçük iğneler batırıp çıkartıyorlarmış gibi hissediyordum. Kafamı çarpmayayım diye her ne kadar çabalasam da alnım, iki kez taşa sürtmüştü. Kafamdan aşağıya doğru akan sıcak bir akıntı hissettiğimde bunun ter değil de kan olduğunu anladım. Sürttüğüm yer kanıyor olmalıydı.

Tüm bayırı yuvarlanarak indiğimizde her birimiz birer ağaca sertçe çarparak durmuştuk. Ağzımdan acı dolu iniltiler çıktığında bizimkilere bakmak için kafamı zor da olsa kaldırdım. Görüşüm bulanıktı. Mylo yerde kıvranırken, Astrid hiçbir tepki vermeden öylece yatıyordu.

"Bak, bak, bak... Burada kimler varmış?!" diye iğrenç ve gevşek konuşan bir erkek sesi duyduğumda kafamı çevirerek o tarafa baktım. Adamın sadece kahverengi, eskimiş deri botlarını görebiliyordum. Pelerininin başlığı, burnuna kadar indiğinden adamın yüzünü göremiyordum. Acıyla inleyerek yerden kalkmaya çalıştığımda adam yanıma gelerek diz kapaklarıma tekme attı. "Bu bölgeye izinsiz girmek yasaktır." Ses tonu tükürür gibi çıkmıştı. Diz kapaklarım düştüğüm için zaten acıyordu ama adam diz kapaklarıma tekme attığından dolayı acı dayanılmaz bir hale gelmişti.

"Ona sakın bir daha dokunma aşağılık- Ah!" Mylo'nun sesini duydum ama acıyla inledikten sonra sesi kesildi. Ona bakmak için aniden kafamı kaldırdığımda adam bu hareketimden yararlanmış ve saçlarımdan tutarak beni ayağa kaldırmıştı. Beni ayağa kaldırdığında Mylo'nun ensesinin kanadığını ve hemen onun yanında benden daha kısa olan birinin durduğunu gördüm. Sanırım bir çocuktu. Çünkü taktığı pelerinin altından küçük elleri belli oluyordu.

Adamın elinden saçlarımı kurtarmaya çalışırken gözümden bir damla yaş toprağa düştü. Adam saçlarımı o kadar sıkı tutmuştu ki saç diplerim acıdan yanmaya başlamıştı. Hiç beklemediğim bir anda bana tokat attı. Kafam sağ tarafa doğru dönerken sinir katsayımın yükseldiğini ve vücudumun ısınmaya başladığını hissediyordum.

Adam o tiksindirici sesiyle "Çocuğun ve diğer kızın işini bitir. Bunu pazarda satarız," dedi. Boşta kalan eliyle Mylo'nun yanında duran çocuğa işaret verdiğinde korkuyla gözlerimi büyüdü. İşlerini bitirmek de ne demekti?

Çocuk hiç de yavaş olmayan hareketlerle Mylo'yu saçından tutup kaldırdığında diğer eliyle cebindeki hançeri çıkarttı. Hançerle Mylo'nun boğazını tam kesmek üzereyken gözlerimi kapatıp var gücümle çığlık attım. Çığlık atmamla birlikte içimde biriken sıcaklık hissi ve adamın saçlarımı tutan elleri yok olmuştu. Ürkek hareketlerle gözümü açtığımda adamın artık yanımda olmadığını fark ettim. Çocuk da yoktu. Nereye gittiklerini bilmiyordum ama gitmişlerdi işte.

Uzun adımlarla Mylo'nun yanına ulaştığımda etrafta kan göremedim. Demek ki çocuk Mylo'yu öldürmemişti. Gözüm hemen Mylo'nun yanında, yerde duran parlak şeye takılınca eğilip onu aldım. Bu çocuğun elinde tuttuğu hançerdi. Hançerin üzerini siyah tozlar kaplamıştı. Tek elimle hançerin üzerindeki siyah tozları yere attım. Yerdeki bir noktada bu tozlardan epeyce birikmişti. Aklıma gelen düşünceyle midemin bulandığını ve görüşümün bulanıklaştığını hissettim. Olamazdı, değil mi?

İçimdeki sıcaklığın bir anda yok olmasıyla aynı zamanda adam ve çocuğun da yok olması... Bunları birleştirince aklıma tek bir düşünce geliyordu ama bu düşüncem oldukça mide bulandırıcıydı. Bunu yapmış olamazdım.

Uzaklardan tiz bir kükreme sesi duyduğumda kendimi toprağa bıraktım. Kan kaybettiğim için bilincim kapanıyordu. Uzaklardan gelen kükreme sesini bir daha duyduğumda bilincim tamamen kapanmıştı. Bilincim tamamen kapanmadan hemen önceyse aklımdan şu kelimeler geçiyordu.

Onları yakarak öldürmüş olamam, değil mi?

BÖLÜM 24

Yattığım yerde kıvranarak sessizce inledim. Her yerim ağrıyordu. Sağ elimi, ağrıyan başıma götürdüğümde kurumuş olan dudaklarımı yalayarak ıslattım. Gözlerim hala kapalı olsa da yattığım yerin sert ve soğuk olduğunu hissediyordum. Sol elimi karnımın üzerinden çektim ve kalkmak için soğuk zeminin üzerine koydum. Başım ağrıdığı için gözlerimi açmak istemiyordum ama nerede olduğumu da merak ediyordum. Gözlerimi yavaşça aralarken yerden destek alarak doğrulmaya çalıştım. Karanlık bir yerdeydim. Zemindeki elim ıslanmış ve yapış yapış olmuştu. Elimi pantolonuma sürüp temizledim. Ardından gözlerimin karanlığa alışması için birkaç saniye boyunca bekledim.

Gözlerim karanlığa alışınca yavaş hareketlerle ayağa kalktım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Diğerlerini bulmalıydım. İsimlerini seslendim ama cevap alamadım. Bu karanlık yerde sadece sessizlik vardı. Elimi öne doğru uzatarak yürümeye başladığımda çok geçmeden soğuk bir duvara çarptım. Nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum ve bu da beni tedirgin ediyordu.

Mylo... Astrid... Büyücüler... Trion... Kesik kesik kelimeler beynimin içinde yankılanarak beynimi esir aldıklarında gözlerim yaşardı ve başımı tutarak acıyla çığlık attım. Boğazım kuruduğu için sesim fazla çıkmasa da bu karanlık yerde çığlığım yankı yapmıştı. Sanırım mağara gibi bir yerdeydim.

Yaşaran gözlerimi gömleğimin koluyla silerken burnumu çektim ve buradan bir an önce çıkabilmek için duvardan destek

aldım. Bu yolla hızlı ama dikkatli bir şekilde yürümeye başladım. İlerledikçe ekşi, pis bir koku burnuma doluyor ve ciğerlerimi yakıyordu.

Fazla ilerleyemeden ayağım bir şeye takılınca tökezleyip kalçamın üzerine düştüm. Acıyla harmanlanmış korku ve sinirle inleyerek kalçamı ovaladım. Canım acımıştı. Neye takıldığımı anlamak için elimle yeri aradım. Sert bir cisim elime değdiğinde kaskatı kesilsem de soğukkanlı davranmaya çalışıp cismi elime aldım. Karanlıktan dolayı ne olduğunu göremiyordum. Cismi elimde çevirerek incelediğimde bu anın, çok tanıdık olduğunu hatırladım. Karanlıkta oturup elimde tuttuğum cismi parmaklarımın arasında çevirirken hastanede gördüğüm rüyayı düşündüm. Rüyayı tam olarak hatırlayamıyordum. Hafızamda sadece silik silik görüntüler kalmıştı. Yine böyle karanlık ve pis kokan bir yerde olduğumu, uyandığım yerin ise ıslak ve yapış yapış olduğunu hatırlıyordum. Tabii, bir de beni çıkışa ulaştıran parlak mavi renkli bir ışık vardı.

Rüyamdan kalan bazı silik görüntüler beynimde yapboz parçaları gibi birleştiğinde elimdeki şeyin bir kafatası olduğunu hatırladım ve onu benden uzak bir tarafa doğru fırlattım. Kafatasının yere çarpmasıyla zeminde tok bir ses duyuldu ve mağarada yankılandı. Yankılanan ses tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Duvardan destek alarak ayağa kalktım ve yürümeye devam ettim. Bir an önce bu mağaradan çıkıp Mylo ve Astrid'i bulmalıydım. Sahi, neredeydiler? Beni burada bırakıp gitmezlerdi.

Ben sağ salim bu mağarada uyanmıştım ama onlara ne olduğunu bilmiyordum. Tek isteğim başlarının derde girmemiş olmasıydı. Onları bir an önce bulmalıydım. Düşüncelerimle boğuşurken aklıma başka bir soru daha takıldı. Beni bu mağaraya kim getirmişti? Tek başıma buraya gelmeme imkan yoktu. En son... son büyücü köyündeki iki büyücünün, bize saldırdığını ve büyücü olan küçük çocuğun Mylo'yu öldürmeye çalıştığını hatırlıyordum. Gerisi bulanıktı.

"Beni... bulmalısın..."

Beynimin içinde peş peşe yankılanan gür ve aynı zamanda tiz olan sesi duyduğumda ellerimle kulaklarımı kapatma ihtiyacı hissettim. Sesten başım döndüğünde tökezleyerek dengemi bulmaya çalıştım. Bir elimle hala tek kulağımı kapatırken diğer elimle de tutunacak bir yer arıyordum. Elim, mağara duvarına yeniden değdiğinde hiç vakit kaybetmeden diğer elimi de oraya götürdüm ve duvara tutunarak baş dönmemin geçmesini bekledim.

"Işığı... takip... et..!"

Beynimde kesik kesik yankılanan sesler kesildiğinde başımın dönmesi de durmuştu. Bacaklarım korkudan titrerken kuruyan dudaklarımı bir kez daha yalayarak ıslattım. Titreyen bacaklarımı umursamamaya çalışırken kafamı yavaşça kaldırdım. Beynimde yankılanan ses, ışığı takip et demişti. Aynı rüyamdaki gibi...

Kafamı kaldırdığımda tutunduğum duvara baktım. Tutunduğum yer aslında bir duvar değildi. Aksine tutunduğum yerde ışıl ışıl parlayan göz alıcı taşlar vardı. Bir yerlerden loş bir ışık geliyordu. Etrafı aydınlatan loş ve mavi bir ışık!

Hızla arkamı dönüp ışığın kaynağını aramaya başladım. Karanlığın içerisinde parlayan ışığı bulmam zor olmamıştı. Biraz ötemde havada asılı bir şekilde kıpırdamadan duruyordu. Ona baktığımı görünce sanki canlıymış gibi ilerlemeye başladı. Beynimde yankılanan sesten ürksem de bu ışığın beni çıkışa götüreceğini biliyordum. Rüyamda da aynen böyle olmuştu. Hızla uzaklaşan ışığı koşarak takip etmeye başladım. Düşmeyi veya bir yere çarpmayı dert etmiyordum. Bir an önce çıkışa ulaşmalı ve buradan çıkıp Mylo ve Astrid'i bulduktan sonra Trion'a gitmeliydim.

Birkaç dakika sonra ışık görüş alanımdan çıktı ve bir anda kayboldu. Elimi alnıma götürdüm ve "Lanet olsun!" diye ağlamaklı sesimle bağırdım. Burnum aktığında sesli bir şekilde burnumu çektim ve duvarı bulmaya çalıştım. Işık olsun veya olmasın ben buradan çıkacaktım!

Duvarı bulduğumda tutunarak yürümeye devam ettim. Çok geçmeden duvar sola doğru kıvrılınca sola döndüm. Sola döndüğümde ışığı görünce yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Mavi ışığın hemen arkasından güneş ışınları yükseliyordu. Öğleni biraz geçmiş olmalıydı. Dışarıya koşmaya başladım. Işığa yaklaşınca beynimde duyduğum ses aklıma geldi. Birisi ya da bir şey bana ışığı takip etmemi söylemişti. O zaman burada yalnız değildim. Adımlarımı yavaşlattığımda artık çok geçti. Durduğum yerin hemen ötesinde, çıkışın yanındaki alanda hareketlilik vardı. Oradan büyük bir şey çıkıyordu. Durduğu yer karanlık olduğu için ne olduğunu görememiştim. Gözlerim korkuyla büyür ve dudaklarım tedirginlikle aralanırken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Geriye doğru kısa adımlar atıyordum. Karanlıktaki büyük şey dışarıya çıkmaya başladığında mağarayı onun gür sesi doldurdu.

"Hoş geldin." Ses aynı beynimde yankılanan ses gibiydi. Gölgenin içinden çıkan şeyin sesini duyduğumda adım atmayı bıraktım ve olduğum yerde kaldım. Kaçmam gerekiyordu ama yeniden o karanlık mağaraya girmek istemiyordum.

"Be-benden ne istiyorsun?" diye sordum titreyen sesimle. Karanlığa bakamıyordum çünkü oradan çıkacak şeyden korkuyordum. Bu yüzden kafamı başka bir tarafa doğru çevirdim.

Birkaç saniye sonra adım sesleri duymaya başladım. Mağara zemininde oluşan tok adım sesleri, o şeyin gölgenin içerisinden çıktığını kanıtlar nitelikteydi. "Sadece emin olmak istiyorum," dedi.

Aniden gelen bir cesaretle kafamı kaldırıp karşımdaki şeye baktım. Kafamı kaldırırken de "Neyden emin olmak istiyorsun, ha!?" diye bağırmıştım. Mağaranın çok da büyük olmayan girişinin yarısını kaplayan Anka'yı görünce ağzım açık kaldı. Yavaş bir şekilde ağzımı kapattığımda sertçe yutkundum. Derin bir nefes aldıktan sonra "Anka..." diye fısıldadım. İçimdeki korku onu görünce az da olsa dinmişti. Anka tek dizini kırarak önümde diz çöktüğünde rüyama dair diğer yapboz parçaları da tamamlandı ve rüyamı tamamen hatırladım. Gidip ona

dokunmamı istiyordu. Anka'nın bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Onun bana zarar vermeyeceğini hissediyordum.

İstemsizce ona yaklaşmaya başladım. Tam yanına geldiğimde durdum ve ona dokunmandan önce "Ormanda beni bırakıp giderken söylediğin sözler... Ne demek istemiştin?" diye sordum. Kafasını okşarken parmaklarımı hafif gümüş rengiyle karışmış siyahımsı tüylerinden geçirdim. Tüyleri ne sert ne de yumuşaktı. Elimin altındaki kafasını kaldırmak için yavaşça hareket ettiğinde elimi kafasından çektim ve bir adım geri çekildim. Ona sormak istediğim birçok şey vardı. Mesela; neden burada olduğum, Mylo ve Astrid'in nerede olduğu, beni neden koruduğu... Kafasını kaldırdığında sorularımı sormak için ağzımı açtım ama o gümüş rengi gözlerini gözlerime kenetlediğinde bir şeyler söylemek üzere olduğunu anladım. Sustum.

"Bir kahin gelince dünyaya... emin olmalı, Descartes, onun kahin olduğuna. Uymalı emirlerine, bağlanmalı ruhuna. Cevaplar gelecek sorularına... ama kahin önce kulak versin bana." Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken o konuşmaya devam etti. *"Biz biriz. Biz seniz. Ruhumuz kenetlensin. Kahin Melany Valerie Nemesis benimle bütünleşsin."*

Anka'nın kafiyeli sözleri kulaklarımı çınlatırken gözlerinin renginin değiştiğini gördüm. Gümüş renkli gözleri şimdi altın sarısı parlıyordu. Onun bu sözlerinden etkilenmiştim. Gür sesi mağara duvarlarına çarparak yankılanıp tekrar kulaklarıma dolduğunda ona baktım. Tüylerinin altındaki kalbi, gözleri gibi ışık saçarak sarıya dönüştüğünde o da bana baktı.

Ona tedirginlikle ve korkuyla baksam da korkmuyordum. Sadece ne yaptığını bilmediğim için biraz endişelenmiştim. İçimdeki bir şeylerin hareketlendiğini hissediyordum. Vücuduma baktığımda kalbimin olduğu yerin Anka'nın kalbi gibi ışık saçarak parladığını gördüm. Gözlerimi büyütürken bir adım geri çekildim. Aklımdaki tüm düşünceler bir anda yok olup yerini tek bir soruya bıraktı. Dudaklarımı aralayarak şaşkınlıkla fısıldadım.

"Neler oluyor?"

Bir elimi, ışığın sönmesi için kalbimin üzerine götürüp sıkıca bastırdım. Bir işe yaramamıştı. Parmaklarımın arasından ışıklar çıkmaya devam ediyordu. Ayrıca Anka bana cevap vermemişti. Söylediği cümleleri art arda tekrar etmekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Her defasında da daha çok bağırarak bu cümleleri söylüyordu. O cümleleri söyledikçe, bedenim arkaya doğru kıvrılıyor ve havaya doğru yükseliyordum. Bedenim arkaya doğru kıvrıldıkça kalbimden gelen sarı ve parlak ışık çoğalmaya başlamıştı. İşte şimdi gerçekten korkmaya başlamıştım.

Ayrıca canım yanmaya başlamıştı. Debelenerek, beni havaya kaldıran bu güçten kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Kurtulmayı bırakın, doğru düzgün hareket bile edemiyordum.

Kalbimden, etrafa doğru yayılan parlak ışığın arasından, aynı renkte bir uzantı çıkınca bir defa daha bağırarak "Neler oluyor?" diye sordum. Anka beni duymuyordu. Çıldırmak üzereydim. Onun bedeninden de benimkisi gibi bir uzantı çıktığında uzantılar ortada birbiriyle birleşip bir düğüm oluşturdu. Sonra o düğüm düzleşip ince bir çizgi halini aldı. Anka'nın kalbiyle benim kalbimin birleşmesini sağlayan ince bir çizgiydi bu.

Aramızdaki ışık saçan uzantıların oluşturduğu çizgi düzleşince kan akışımın ve soluk alıp verişimin hızlandığını hissettim. Kalbimden başlayıp tüm bedenime yayılan bir enerji dalgası hissettiğimdeyse titredim. Titremelerim çoğalınca vücudum kasıldı ve bedenim ısınmaya başladı. Ağzımdan istemsiz olarak güçlü ve tiz bir çığlık kaçınca bedenimi havaya kaldıran o güç yok oldu ve bedenim düşüşe geçti. Neyse ki fazla yüksekte değildim.

Ayaklarım yerle temas ettiğinde dengemi sağlayamadığım için diz kapaklarımın üzerine düştüm. Saçlarım yüzümü kapatmıştı. Saçlarımı önemsemeyip hışımla yerden kalktım ve bağırarak "Ne yaptığını sanıyorsun sen?!" diye bağırdım. Bir yandan da benden çok daha büyük ve uzun olan Anka'nın üzerine yürüyordum. Sesim o kadar soğuk ve korkutucu çıkmıştı ki ben bile korkmuştum.

Anka geri adım attığında içten içe gülümsedim. Sonunda ben de onu korkutmayı başarmıştım. Gür sesiyle "Geride dur!" dediğinde anlamayan gözlerle ona baktım ve üzerine yürümeye devam ettim. Ona doğru yürümeye devam ettiğimi görünce "Gelme!" diye acıyla karışık bir sesle bağırdı ve çıktığı gölgeli alana doğru ters adımlar atarak ilerlemeye başladı. O geri geri ilerlerken kuyruğunun yanmaya başladığını fark ettim.

Ağzım şaşkınlıkla açılırken elimle Anka'nın kuyruğunu işaret edip telaşla "Kuyruğun yanıyor," dedim. Az önce Anka'ya sinirliydim ama şimdi onun için endişeleniyordum. Ani ruh değişimleri yaşıyordum.

Ben olduğum yerde kalırken o gölgeli alana doğru ilerlemeye devam etti ve "Farkındayım, Melany," dedi acıyla zihnime fısıldayarak. Hepten gölgeli alana girdiğinde "Geri çekil ve gözlerini kapat!" dedi. Sesi itiraz istemeyen bir tondaydı. Dediğini yapıp geri çekildim ve bir kayanın yanında durdum. Gözlerini kapat demişti ama ona ne olduğunu merak ediyordum. Bu yüzden gözlerimi kapatmadım ve Anka'nın olduğu gölgeli alana doğru bakmaya devam ettim. Gölgeli alanda loş bir ışık vardı. Bunun Anka'nın yanan kuyruğu olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Boğazımı temizleyip onun duyabileceği bir ses tonuyla bağırdım. "İyi misin?"

Acıyla karışık bir şaşkınlıkla zihnime fısıldayarak "Hissedemiyor musun?" diye sordu.

Onun aksine ben bağırarak "Neyi hissedemiyor muyum?" diye sordum. Ne demek istediğini anlayamamıştım.

"Az önce değişebilmek için ikimizin arasında bir bağ kurup büyü yaptım." Söylediklerini sindirebilmek için birkaç saniye boyunca bekledim. Ne demişti o? Değişebilmek için ikimizin arasında bir bağ kurduğunu ve büyü yaptığını mı?

Yanında durduğum kayanın üzerine oturup kollarımı göğsümde birleştirdim ve "Biraz açık konuş!" diye bağırdım. Kafayı yemek üzereydim.

"Sakin ol," dediğinde duraksadı ve acıyla bağırdıktan saniyeler sonra "Gözlerini hemen kapatmalısın!" dedi. Korkmuştum ve

ne olduğunu merak ediyordum. Onun yanına doğru gitmek için hareketlendiğim sırada Anka'nın durduğu gölgeli alan tamamen ateş aldı. Anka'nın tiz kükremesi tüm mağarayı inletirken gözlerim sonuna kadar açılmış bir şekilde yanan Anka'ya bakıyordum. O yanıyordu ve onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Hayır!" diye bağırdım. Mağaranın zemini sallanmaya başladığında durduğum yerin hemen üzerindeki sivri kayalar çatırdadı. Kafamı yukarıya doğru kaldırıp baktığımda üzerime gelen sivri kayayı gördüm. Eş zamanlı olarak ellerimi kafamın üzerine siper ettim. Kaçmak için zamanım yoktu. Kayayla aramda çok az bir mesafe vardı. Mağaranın içinde serin bir rüzgar estiğinde vücudum hızlıca sola doğru savruldu ve yere kapaklandım. Kafam yere çarpınca gözlerimi açtım. Yer o kadar da sert değildi. Nereye çarptığımı anlamak için kafamı kaldırdığımda sırt çantamı ve pelerinimi gördüm. Demek ki kafamı yere çarpmamıştım. Sivri kayaya baktım. Bacağımın birkaç santim gerisine düşmüştü. Derin bir nefes alıp geri bıraktım ve düştüğüm yere baktım.

Yanında durduğum kayanın hemen arkasındaydım. Tam ayağa kalkacağım sırada Anka'nın tiz kükremesini duydum. Hemen ardından da tüm mağara, göz alıcı bir ışıkla aydınlandı. Ayağa kalkmadan kayanın arkasına sindim ve gözlerimi sıkıca kapattım. Kayanın arkasında olmama rağmen ışık göz kapaklarımdan içeriye giriyor ve gözlerimi delicesine rahatsız ediyordu. Göz kapaklarım eriyormuş gibi hissediyordum. İki elimi de gözlerime siper edip ışık kaybolana kadar öylece durdum. Işık gidene kadar mağara sallanmaya ve rüzgar esmeye devam etmişti.

Işık yavaş yavaş azalıp yok olduğunda sallantı kesilmiş ve rüzgar yok olmuştu. Kafamı yavaşça kayanın arkasından çıkartıp "Anka?" dedim. Sesim kısık çıkmıştı. Ayağa kalkıp yavaş adımlarımla gölgeli alana doğru ilerledim. Mağarada bir inleme sesi duyunca gölgeli alana doğru koşarak ilerledim. Yaşıyordu. Gölgenin içine girdiğimde gözümün karanlığa alışması için birkaç saniye boyunca bekledim. Gözlerim karanlığa alışınca biraz ötemde olan karaltıya doğru yürüdüm. Karaltıya yaklaştıkça Anka'nın çok daha küçük bir şeyin yerde yattığını

fark ettim. Anka neredeydi ve ben neye doğru yürüyordum? Bilmiyordum. Düşüncelerim birbirine karışırken karaltıya doğru yürümeye devam ettim. Yerdeki şey kıvranarak bir daha inlediğinde yanına ulaştım. Karanlıkta görmek zor olsa da yerde yatan şeyin bir kısmını az çok görebiliyordum. Gözlerim yuvalarından fırlayacak kadar açılırken kuruyan dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Anka?" dedim sorarcasına.

Kulaklarımda yankılanan "Benim..." sesinden sonra yerde yatan karaltının yanına çöktüm. Yerde yüzüstü yatıyordu.

Elim yerde yatan karaltının çıplak sırtından kaslı kollarına doğru gitti. Yerde yatan Anka'nın kollarından tutup çekerek onu bana doğru döndürdüm. Anka, kapalı gözlerinin üzerindeki gür kirpikleri, çıkık elmacık kemikleri, yüzüne tam oturan burnu ve acıyla büzülmüş dolgun dudaklarıyla tam karşımda yatıyordu. Fısıltıyla ve şaşkınlık yüzünden titreyen sesimle konuştum. *"Se-sen insansın..."*

BÖLÜM 25

Şaşkınlıkla Anka'nın kolunu hızlıca bıraktım ve birkaç saniye boyunca sessizce ona baktım. Karanlıktan dolayı Anka'nın vücudunu göremesem de üzerinde hiçbir şey olmadığını biliyordum. Onu gölgeli yerden çıkartmadan önce koşarak sırt çantamın yanına gittim. İçersindeki ince battaniyeyi alıp yeniden Anka'nın yanına dönerek battaniyeyi onun üzerine örtüp ayağa kalkması için kolundan tuttum. Battaniyeye sarıldığında "Uzun zamandır insana dönüşmemiştim," diye mırıldandı.

Kafamda birçok soru vardı ama şaşkınlığımdan dolayı hala soramamıştım. Benden destek alarak ayağa kalktığında tökezledi ve ağırlığını bana verdi. Onun kaslı vücudunu, ince ve narin bedenimle taşımak gerçekten zordu. "Seni taşıyamam, yürümelisin," dedim. Eğer biraz daha ağırlığını bana verirse beraber yere düşerdik. Kendi ayaklarının üzerinde durduğunda zor da olsa yürümeye çalıştı. Gölgeli alandan çıktığımızda Anka'nın yüzüne baktım. Dolgun dudakları hafifçe aralıktı. İnci gibi parlak ve düzgün dişlerinin arasından her nefes verişinde dudaklarının arasından buhar çıkıyordu. Mağara soğuk değildi. Merakımdan boşta kalan elimi dudaklarının birkaç santim gerisinde tuttum. Her nefes verişinde tenimi yakan bir sıcaklık parmaklarıma çarpıyordu. Nefesi sıcaktı.

Onu sırt çantamın yanındaki kayaya oturtup önünde durdum. O, dört ayaklı ve uzun kanatlı olması gereken Anka'ydı. O bir yaratıktı. Şimdiyse kanlı canlı bir şekilde insan formunda karşımda duruyordu. Nemesis gerçekten garip bir yerdi.

Anka yorgun gibi gözükse de benim burada kalacak zamanım yoktu. Mylo ve Astrid'i bulup Trion'daki mağaralara gitmeliydim. Burada kaldığım süre boyunca sadece zaman kaybederdim.

"Bana bir açıklama yapmalısın!" dedim sesimi hafifçe yükselterek. Açıklama yapmasını istiyordum çünkü o, garip ve kafiyeli sözler söyledikten sonra bizi kalplerimizden birbirine bağlamıştı.

"Be-ben..." dedi ve öksürdü. Sesi gürdü. Boğazını temizlediğinde devam etti. "Ben sana sormadan bunu yapmak istememiştim ama birkaç dakika daha geç kalsaydım ölecektim." Kafası öne eğikti. Pişman gibi konuşmuştu. Sözlerinden hiçbir şey anlamamıştım.

"Anlayamıyorum, en baştan düzgünce anlat," dedim. Bu kadar sakin kalmayı nasıl beceriyordum bilmiyorum ama sanırım böyle durumlarda sakin kalmak en iyisiydi. Üzerindeki battaniyeye daha çok sarılıp yere oturmam için tek eliyle işaret verdi. Yere oturup anlatmasını bekledim.

Kafasını hafifçe kaldırıp gür kirpiklerinin arasından bana baktı. Gözlerinin rengi gözlerimin rengiyle aynıydı. Saçlarıysa benimkiler gibi siyahtı. Ağzını araladığında konuşmaya başlayacağını anladım ve dikkatlice ona baktım. "Anka formundayken çok yaşlanmıştım. Dünya'da bir kahinin olduğunu duyduğumda boyut kapılarından birini kullanarak gizlice dünyaya gittim ve seni kafedeyken gördüm. Sen bir erkekle kafeden ayrıldığında sizi takip ettim. Arabanız bozulduğunda yanınıza gelmeye çalıştım. Senin kahin olduğundan emin olmalıydım. Bunu yapabilmenin tek yoluysa bana dokunmandı. Rüyana girdim. Rüyada pek fazla anlaşılmasa da bana dokunduğunda tüm enerjimin sana doğru çekildiğini hissettim. Sen doğru kişiydin. Sen kahindin. Buna emindim. Anka formundayken yaşlandığım için şekil değiştirmem gerekiyordu. Yoksa ölüm uykusuna yatacaktım, günler beni tüketecek ve doğa beni geri alacaktı. Bu yüzden seni bulur bulmaz dönüştüm. Herhangi bir şeye de dönüşebilirdim ama insan formunu seçtim. Bu formdayken uçamasam da daha çevik ve hızlı olabiliyorum. Ayrıca bu formda insanların arasında saklanmak çok daha kolay oluyor. İnsan

formunda olmayı pek sevmesem de sana yakın olabilmek ve seni koruyabilmek için bu formu seçmeliydim. Bak bunu anlamanı beklemiyorum ama ben yüz yıllardır ortaya çıkan her kahinin korumalığını yaptım. Görevim, doğa ile uyum içerisinde olan insanı, yani seni, kötülüklerden korumak. Doğanın bana bahşettiği tek görev bu...

Doğa seninle bir uyum içersinde. Ben doğanın yarattığı öylesine bir yaratığım ama sen doğanın yarattığı en güzel şeysin. Müzik gibisin. Müziğin beş elementi vardır: Melodi, armoni, ritim, zift ve tını. Bunların hepsi bir araya geldiğinde uyum içerisindedir. Senin elementlerin ise ateş, su, toprak, hava ve nadir görünen ağaç. Birbirine zıt görünen elementleri zamanla öğrenerek onlara hükmedebilir ve elementlerinin armonisini yakalayabilirsin. Elementlerinin armonisini yakaladığında doğadaki her şey seninle hayat bulabilir. Eğer bunu başarabilirsen Nemesis'teki en güçlü kişi sen olursun. Zaten öylesin ama elementlerini kullanmayı bilmediğin için zayıf durumdasın. Senin dünyaya gelmenle birlikte kötülük de geldi. Şu an açık hedef gibisin, Melany ve kötülük sana doğru çekilecek. Bu yüzden seni herkesten ve her şeyden korumalıyım.

Nedenini bilmiyorum ama vakit kaybetmek istemediğini hissediyorum. Kalplerimizi birbirine bağladığımda sana bağlandım. Hissettiklerini hissedebilir, acı çektiğinde bunu kendi bedenime yükleyebilirim. Artık sana hizmet edeceğim ve seni tüm kötülüklerden koruyacağım. Ben Anka'yım ve adımı sana bağışlıyorum." Elini kalbimin üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. Gözleri gümüş renginden altın rengine dönerken bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı. Zihnimde açıkça beliren ismi söylemek için ağzımı açtığım sırada beni durdurdu. "Bu ismi sadece bir kez söyleyebilirsin. Onun dışında bana diğer adımla hitap edebilir ve beni çağırabilirsin. Hayati bir mesela olmadıkça bu ismi kullanamazsın, tamam mı?" Onu kafamı sallayarak onaydım. Gerçekten hayati bir mesele olmadıkça bu ismi kullanmayacak ve onu saklayacaktım. "Şimdi sana söyleyeceğim adımı bana her ulaşmak istediğinde söyleyebilirsin. Seni duyar duymaz

hemen yanına geleceğim. Ben Descartes ve bundan böyle her zaman sana hizmet edeceğime yemin ediyorum."

Anka oturduğu yerden kalkıp önümde diz çöktü. Duyduklarım şok ediciydi. Ne yapacağımı veya ne diyeceğimi bilmiyordum. Hala kafamda soru işaretleri vardı. Bizi birbirimize bağladıysa ve her hissettiğimi hissediyorsa ben neden onun hissettiklerini hissetmiyordum. Acı çekersem bunu kendi bedenine yükleyebileceğini söylemişti. O gölgeli alanda acıyla yerde kıvrandığında ben hiçbir şey hissetmemiştim. Yani bu birbirimize bağlanma olayı tek taraflı mı oluyordu? Anlayamamıştım.

"Ayağa kalk, önümde diz çökmene gerek yok," dedim ciddiyetle.

Ayağa kalktığında bir elini bana doğru uzatarak "Arkadaş mıyız?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve kayanın arkasındaki çantamı aldım. "Arkadaş olmamız için önce güvenimi kazanmalısın. Bana sormadan bizi birbirimize bağladığın için sana güvenmiyorum. Kim bilir bana sormadan daha neler yaparsın." Elini indirdi. Çantamı aldıktan sonra yerde duran pelerinimi de aldım. Artık gitmeliydim. Pelerini boynuma tutturduktan sonra sırt çantamı da alarak mağaranın çıkışına doğru ilerledim.

Descartes arkamdan gelirken "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Ormanda bayıldığımda beni buraya Anka getirmişti. O zaman Mylo ve Astrid'in yerini biliyor olmalıydı. Nereye gideceğimi ona söylemesem bile beni takip edeceğini bildiğimden söylemeye karar verdim. "Arkadaşlarımı bulup Trion'a gitmeliyim. Onların yanındaydım. Beni buraya sen getirdiysen onların yerini biliyor olmalısın?" Yanımda durduğunda ona baktım.

"Onları Anka formumdayken Nemesis'e geri götürdüm. Çok fazla kan kaybetmişlerdi. Gündüz vakti oraya gittiğim için insanlar oldukça korktu. Sanırım arkadaşlarını benim yaraladığımı düşünüyorlar. Ayrıca şu an Trion'dayız." Duraksayıp ekledi: "Neden Trion'a gidiyordunuz?"

Mylo ve Astrid, bayırdan yuvarlandığımızda çok kan kaybetmiş olmalıydı. Özellikle de Mylo. Çünkü büyücü çocuk onu

bayılttığında kafasına darbe almıştı. "Kral büyücülerin attığı zehirli bir okla yaralandı. Zehrin panzehiri olmadığı için mavi bir ot aramaya geldik. Sanırım bu ot onu iyileştirebilirmiş," dedim. Sesim sonlara doğru kısık çıkmıştı.

Eliyle çenesini sıvazlayıp "Mavi bir ot yok," dedi.

Descartes öyle bir otun olmadığını söyleyince "Ne?" dedim ağlamaklı çıkan sesimle. Eğer mavi ot yoksa o zaman Aaron... ölecek miydi? Bunu kaldıramazdım. Hayır!

Tam ağlamaya başlayacağım sırada Descartes, "Sakin ol. Garip hissetmeye başladım," dedi ve yanımdan geçerek elini mağaranın duvarına dayadı. "Öyle bir ot yok çünkü bu ot dediğin şeyler aslında kanlı canlı varlıklar. Bu yaratıklara saf enerji yaratıkları deniyor. Tek kullanımlık yaşam enerjileri var. Yaşam enerjisini vermesi için yaratığı ikna etmelisin. Eğer onu ikna etmeyi başarırsan kalan enerjisini herhangi bir canlıyı iyileştirmek için kullanabilir."

Ben mavi bir ot beklerken gelecek şeyin canlı bir yaratık olması beni biraz ürkütmüştü ama Aaron için her şeyi yapmaya hazırdım. Yaşlarla ıslanmış gözlerimi silerek "Şu yaratığı nasıl bulabiliriz?" diye sordum.

Duvara koyduğu elinin üzerine kafasını yaslayarak anlamadığım bir dilde kelimeler mırıldandı. Kafasını tekrar kaldırdığında "Geliyorlar," dedi.

Şaşkınlıkla ona bakıp başından beri sormak istediğim şeyi sordum. "Bu yaptığın şey büyü mü?"

Onaylayıcı bir şekilde kafasını salladıktan sonra fısıldayarak "Geldiler," dedi ve sessiz olmam için sağ elinin işaret parmağını dudaklarının üzerine örttü. Daha sonra yine aynı eliyle arkama dönmem için işaret verdi. Descartes geldiklerini söylemeseydi bile geldiklerini anlardım. Çünkü mağaranın duvarı baştan aşağıya göz alıcı mavi ışıkla dolmuştu. Yaratıkların ışıkları duvara vuruyordu ve tahminimce burada yüzden fazla yaratık vardı. Saf enerjiyle dolu yüzden fazla yaratık...

Arkamı döndüğümde ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum. Bu bilinmezlik hissi beni biraz gerse de yanımda Descartes vardı.

O yanımdayken hiçbir şeyden korkmama gerek yokmuş gibi hissediyordum. Ağır hareketlerle nefesimi tutarak arkamı döndüm. Arkamı dönmemle birlikte, eş zamanlı olarak, gözlerimi kıstım. Mavi ışık gözlerimi alıyordu. Bir elimi önüme siper ettim ve önümdeki saf enerji yaratıklarına, parmaklarımın arasından bakmaya çalıştım. Saçtıkları mavi ışık etraflarını bir sis bulutu gibi örtmüştü. Bu yüzden neye benzediklerini göremiyordum.

Descartes'in sıcak nefesini ensemde hissedince titredim. Fısıldayarak "Ne istediğini söyle ve onlardan birini ikna et," dedi. Ölümsüz bir yaratık için bunları söylemesi kolaydı. O onlardan korkmuyordu.

Yarım bir nefes alıp bir adım öne çıktım. Saf enerji yaratıklarından ürksem de onlarla konuşmalı ve içlerinden birini ikna etmeliydim. Bunu Aaron için yapmalıydım. Gözlerimi kısarak tek dizimin üzerine çömeldim ve kafamı eğerek karşımdaki saf enerji yaratıklarının önünde durdum. Aslında ne diyeceğimi bilmiyordum. Söylediklerimi anlayıp anlamayacaklarından da emin değildim. Boğuk çıkan sesimle "Buraya sizden bir iyilik istemeye geldim," dedim.

Karşımdaki saf enerji yaratıkları hareketlenmeye başlamışlardı. Birbirlerine çarpıp çok ince, tiz bir ses çıkartıyorlardı. Bu tiz sesler birkaç saniye sonra zihnimde bir bütün olarak yankılandı. "Melany, bizden ne gibi bir iyilik istiyorsunuz?" Zihnimde yankılanan bu ses, tiz olsa da garip bir şekilde kulağa hoş geliyordu.

İsmimi bilmelerine şaşırsam da bozuntuya vermeden konuşmaya devam ettim. "Nemesis'in kralı, kara büyüyle yapılmış bir ok ile omzundan yaralandı. Elimizde hiç panzehir yok. O ölüyor... Onun iyileşmesi için bana yardım etmelisiniz." Sonlara doğru sesim kısılmış ve çatallaşmıştı.

Mavi yaratıklar yeniden birbirleriyle çarpıştıklarında "Sana yardım etmek için neden aramızdan birini kaybedelim ki?" diye sordular. Buraya neden geldiğimi anlamış olmalılardı.

"Çü-çünkü..." deyip durdum ve derin bir nefes aldım. Sesim titremiş ve gözlerim sulanmıştı. Bana yardım etmezlerse

Aaron ölecekti. Buna izin veremezdim, vermeyecektim. Sevdiklerim için her şeyi yapmaya hazırdım. Kendimden emin bir şekilde kafamı kaldırdığımda gözlerimden bir damla yaş süzülüp mağaranın soğuk zeminine düştü. Gözlerim dolduğu için etrafı bulanık görüyordum. Ağlamaklı çıkan sesimle "Bazen..." dedim. "Bazen bir şeyler, karşılık beklenmeden ve yürekten geldiği için yapılmalıdır. Bana yardım etmeniz için veya sırf ben istedim diye içinizden birinin kendisini feda etmesini gerektiren bir neden yok. Hiçbir zaman da olmayacak. Ben sadece... sizden yardım isteyen, çaresiz, genç bir kızım." Aldığım nefesimi titreyen dudaklarımın arasından hızlı bir şekilde dışarıya verirken gözlerimden akan bir damla yaş daha, soğuk mağara zeminine düştü. Mavi yaratıkların sesi kesilmişti. Gömleğimin kollarıyla gözlerimi silip saf enerji yaratıklarına baktım. Etrafa yaydıkları ışık azalmaya başlamıştı. Bu sayede de neye benzediklerini daha iyi görebiliyordum.

Zıplayan bir top kadar ufak ve yuvarlaktılar. Yuvarlak suratlarındaki yanakları dolgundu. Gözleri kocamandı. Burun deliklerinin olması gereken yerde ufacık iki delik vardı. Ağızlarıysa küçük bir çizgi halindeydi. Sırtlarında uzun ve ince kanatlar vardı. Bir saniyede binlerce kez kanat çırptıklarına emindim. Bedenlerine göre kısa elleri ve ayakları vardı. Görünüşleri maviydi ve oldukça sevimlilerdi. Bana ateş böceklerini anımsatmışlardı. Gözlerimden bir damla yaş daha zeminle buluşunca mavi yaratıkların etrafa saçtığı ışıklar bir kademe daha azaldı. Artık gözlerimi kısmak zorunda değildim. Burnumu çektiğim sırada mavi yaratıkların içerisinden bir tanesi bana doğru yaklaştı ve tam kafamın hizasında uçarak durdu. Sanırım önümde duran bu mavi yaratık onların başıydı. "Sen her gözyaşı dökünde ışığımızı kaybediyoruz. Bunun nedenini bize söylersen belki sana yardımcı olabiliriz." Onun sesini düşüncelerimde duymuştum ama neden ışıklarının azaldığını ben de bilmiyordum.

"Işıklarınızın neden azaldığını bilmiyorum."

"On saniye içerisinde mantıklı bir açıklama yapıp bunun nedenini bize söylemezsen, sana yardımcı olmayacağız," diye yeniden fısıldadı düşüncelerime mavi yaratık.

On saniye düşünmem için yetersizdi. Tüm düşüncelerim karman çorman olmuştu. Ne diyecektim ki şimdi? Arkama dönüp kollarını göğsünde bağlamış ve dikkatli bir şekilde bizi izleyen Descartes'e baktım. Mavi yaratık zihnime fısıldamış olsa da Descartes, ona ne soracağımı biliyormuş gibi ağzını oynatarak "Kahin," dedi. Yerimde huzursuzca kıpırdanarak önüme döndüm. Sanırım Descartes haklıydı. Descartes her şeyle uyumlu olduğumu söylemişti. Saf enerji yaratıklarının ışıklarının her ağladığımda azalmasının sebebi, kahin olmamla alakalı olabilirdi. Beynimde yankılanan sesi duyunca yutkunarak karşımdaki saf enerji yaratığına baktım. "Süren doldu, cevabını bekliyoruz."

"Emin değilim ama... bunun olmasının sebebi benim kahin olmam olabilir."

Tüm mavi yaratıklarda hareketlenme olunca ayağa kalktım. Karşımdaki mavi yaratık uçarak benden biraz uzaklaştığında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Neden benden uzaklaşmıştı ki? "Biz bilmiyorduk." Mağaranın içerisini, mavi yaratıkların birbirlerine çarparak oluşturduğu bu tiz ses doldurmuştu. Seslerinde pişmanlık vardı. Benden uçarak biraz uzaklaşan mavi yaratık yere konduğunda diğer saf enerji yaratıkları da onun arkasında duracak şekilde dizilerek yere indiler. Artık havada değillerdi. Her biri kafasını yere eğmiş bir şekilde önümde duruyordu. Çok küçüklerdi.

"Neyi bilmiyordunuz?" diye sordum onlara biraz yaklaşarak. Başlarda onlardan ürksem de tatlı görünüşleri yüzünden artık onlardan korkmuyordum.

"Başta hissedememiştik fakat şimdi hissediyoruz," dediler oldukları yerde titreşerek. Anlayamıyordum. Neyi hissediyorlardı?

Arkamda Descartes'in varlığını hissedince dönüp ona baktım. Ellerini göğsünde birleştirmiş bir şekilde mavi yaratıklara bakıyordu. Mavi yaratıklara baktığımda tüylerinin kabardığını ve gözlerinin sonuna kadar korkuyla açıldığını gördüm. Onlara doğru küçük bir adım atarken "Sakin olun, korkmanıza gerek yok," dedim.

Hepsi bir anda havalandığında birbirlerine çarpmaya başladılar. "Anka'nın burada ne işi var? Hepimizi öldürtmek mi istiyorsun?!" Sesleri yüksek ve ürkek çıkmıştı.

Güven verici bir ses tonu kullanmaya çalıştım. "Size zarar vermeyecek, söz veriyorum." Descartes neden yanıma gelmişti ki, her şeyi mahvedecekti.

Ona doğru dönüp fısıldayarak "Geride beklesene!" diye çıkıştım. Bakışları beni bulduğunda geniş omuzlarını umursamazca havaya kaldırdı. Battaniyenin Descartes'i örtmediği kısımdan köprücük kemikleri görünüyordu.

Geride beklemeyeceğini anladığım zaman sinirli bakışlarımı ona doğru yollayıp kesik nefesler aldım. Yeniden saf enerji yaratıklarına döndüğümde mahcup bir ifadeyle onlara baktım ve "Onun kusuruna bakmayın," dedim.

Yetkilileri olduğunu düşündüğüm mavi yaratık uçarak yeniden önümde durduğunda kaçamak bakışlarla Descartes'e bakıyordu. "Ona güvenmiyoruz."

Kendimden emin bir şekilde "Ona değil, bana güvenin o zaman," dedim.

Kararsız kalmış gibiydi. Arkasında duran saf enerji yaratıklarıysa kıpır kıpırdı. Yaratıklar birbirlerine çarpıp tiz bir ses çıkarttığında "Ona yardım etmek istiyoruz," dediler. Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmaya başladığında yetkilileri olduğunu düşündüğüm yaratık, bir bana bir Anka'ya baktıktan hemen sonra geriye doğru uçarak arkadaşlarının yanına gitti ve içlerine karıştı. Mavi yaratıkların ışıkları bir anda çoğalınca ellerimi gözlerime siper ettim. Birbirlerine çarpma sesi kulaklarımı, hatta mağaranın içerisini doldurduğunda bu sefer onların tiz sesini duyamadım. Descartes beni omuzlarımdan tutup geriye doğru çektiğinde mavi yaratıklara bakmaya çalışıyordum. Etraflarını saran mavi ışık, onları arkasında sakladığından dolayı yine bir şey göremiyordum.

Descartes beni tutup arkasına doğru çektiğinde "Neler oluyor?" dedim telaşla. Beni arkasına saklamıştı.

Kafasını arkaya doğru çevirip "Sana yardım etmek için dönüşüyorlar," dedi.

Bana yardım edecekleri için sevinmiştim ama bu, neden Descartes'in beni arkasına sakladığını açıklamazdı. İyice kulağının dibine girip korkuyla fısıldadım. "Neye dönüşüyorlar?"

Descartes kısık sesiyle "Korkmana gerek yok," dedi. O bana böyle söyleyene kadar bacaklarımın titrediğinin farkına varamamıştım. Soğukkanlı davranmaya çalışarak bacaklarımın titremesini azaltmaya çalıştım. Acaba küçük ve tatlı olan bu yaratıklar neye dönüşeceklerdi? Beynimde fıldır fıldır dönen bu sorunun cevabını sanırım birazdan öğrenecektim. Saf enerji yaratıkları birbirlerine çarparak konuştuklarında, kulaklarımı kapama ihtiyacı duymamıştım ama bu seferki farklıydı. Saf enerji yaratıklarının birbirlerine çarparak çıkarttığı tiz ses kulak tırmalayıcıydı. Ellerimle kulaklarımı tıkadığımda gözlerimi de yummuştum. Çünkü saf enerji yaratıklarının etrafa saçtığı ışıklar gözlerimi yaşartıyordu. Descartes'in bir eli sırtımdaydı, bu yüzden güven de hissediyordum.

Kulak tırmalayıcı ses kesildiğinde, gözlerimi rahatsız eden mavi ışık az da olsa sönmüştü. Descartes sırtımdaki elini indirdiğinde saf enerji yaratıklarına bakmam gerektiğini anladım. Gözlerimi açtığımda Descartes bana dönmüş bir şekilde tam önümde duruyordu. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Ağzını açmadan "Onlardan birini aldıktan sonra buradan hemen çıkmalıyız. Eğer saf enerji yaratığını aldıktan sonra bu mağarada bir dakikadan daha fazla kalırsak kötü şeyler olabilir," dedi. Sesini zihnimde duymuştum ama ne demek istediğini anlayamamıştım. Böyle şifreli konuşması beni ürkütüyordu. Başka bir açıklama daha yapması için ona bakmaya devam ettim ama önümden çekilince başka bir şey söylemeyeceğini anladım.

Mavi yaratıkların durduğu yere doğru baktığımda, yerden tavana kadar uzanan, garip görünümlü, saydam bir silüet gördüm. Zıplayan top büyüklüğünde olan bu mavi yaratıklar şimdi büyümüştü! Hem de yaklaşık üç metre kadar. Karşımda yüzden fazla saf enerji yaratığının birleşiminden oluşan dev bir silüet duruyordu. Saf enerji yaratıkları iç içe geçip bir bütün

haline gelmişlerdi. Saf enerji yaratıklarının oluşturduğu garip görünümlü bedenin kafasında dört tane baş vardı. Her bir baş farklı tarafa bakıyordu. Karşımdaki tek bir beden olmuş olan yaratıklar, durdukları yerde huzursuzca kıpırdandığında bir adım geri çekildim. Mağaranın içerisini gür bir ses doldurunca bu sesin, şekil değiştirmiş olan yaratıklardan geldiğini anladım. "Sana kalbimizi veriyoruz, dikkatli kullan." Yaratığı izlemeye başladım. Saf enerjiden oluşan yaratık sağ elini kalbine doğru götürdü. Elini saydam olan bedeninin içerisine soktuğunda bedeninin içerisindeki en parlak olan yaratığı çıkarttı. Yaratığı oradan çıkarttığında elindeki yaratık eski küçük haline dönmüştü. Yaratığı bana doğru uzattıktan sonra, "Tek kullanımlık enerjisi var. Senin için kendisini feda etmeye gönüllü oldu," dedi. Sesi üzgün gibiydi.

Mavi yaratığa yaklaşıp bana doğru uzattığı küçük yaratığı elime aldım. Tam teşekkür edeceğim sırada mağaranın zemini şiddetle sallanmaya başladı. Korkuyla arkama dönüp Descartes'e baktım. Sırt çantamı ve pelerinimi almış, biraz ötemde dengede durmaya çalışıyordu. Ona baktığımı görünce "Çabuk gidelim buradan!" diye bağırdı.

Descartes'in sesini bastıran başka bir ses duydum. Bu sinirli ses tüylerimi diken diken etmiş ve beni olduğum yere çivilemişti. İlk başta sinirli çıkan sesin ne olduğunu anlayamasam da daha sonra sesi bir daha duydum. Bu sefer ses netti. "Oğlum!" Ses, hem sinirli hem de ağlamaklı çıkıyordu. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp Descartes'e doğru yürümeye çalıştım. Zemin sallandığından dolayı bu biraz zor olsa da ilerlemeliydim. Yavaş adımlar atarak Descartes'in yanına ulaştığımda bir eliyle eşyaları tuttu ve diğer eliyle de bileğimi kavrayıp beni peşinde sürüklemeye çalıştı. Mağaradan çıkmak üzereyken yine acı dolu o sesi duydum ve merakıma yenik düşüp arkama baktım. Saf enerji yaratıklarının arkasında büyük bir şey vardı. Sanırım yerin sallanmasının sebebi oydu. O şey birleşmiş olan saf enerji yaratıklarına çarpınca mavi yaratıklar dağılarak küçücük oldular. Onların içinden çıkan şeyse... onlardan daha iri yarı olan ve tahminimce, az önce bir yavrusunu aldığımız saf

enerji yaratıklarının anneleriydi. Küçük yaratıklarının birleşiminin oluşturduğu büyük silüet gibiydi ama onlardan çok daha iri yarıydı. Saf enerji yaratıklarının arkasından çıkıp ortadaki boşluğa geldiğinde gözleriyle etrafı taramaya başladı. Bakışları bizi bulduğunda bağırarak olduğumuz tarafa doğru gelmeye başladı. Kendimizi mağaradan dışarıya attığımızda Descartes mağaradan çıktığımız yere doğru döndü ve bağırarak anlayamadığım birkaç cümle söyledi. Saniyeler sonra mağaranın çıkışı büyük taşlarla kapanmıştı.

"Bu onu fazla oyalamaz," dediğinde yerdeki pelerinimi tek elimle boynuma takmaya çalışıyordum. Kalbim ağzımda atıyordu. O kadar korkmuştum ki... Eğer anneleri olan o saf enerji yaratığı bizi yakalasaydı, oradan sapasağlam çıkamayacaktık. Yavrusunu aldığımızı hissetmiş olmalıydı. Mağaranın kapanmış olan çıkışına sert bir darbe inince olduğum yerde korkuyla sıçradım. Descartes'in "Hızlı ol!" diyen sesini duyduğumda sırt çantama yöneldim. Sırt çantamı Descartes'in elinden alıp açtım ve içerisine saf enerji yaratığını koydum. Ardından çantayı boynuma asıp Descartes'e baktım. Mağaranın çıkışına doğru bakıyordu. İçerideki yaratıksa durmadan bağırıyordu. Onu duyabiliyordum.

"Artık buradan gidelim." O kadar korkmuştum ki bir an önce buradan daha güvenli herhangi bir yere gitmek istiyordum. Hazır olduğumu görünce kafasını onaylarcasına salladı ve hızlıca yanına geldi. Yanıma gelirken üzerindeki battaniyeye sıkıca sarıldı. Sanırım üşüyordu. Ayrıca üzerinde bir şey olmadığı için gece daha da çok üşüyecekti. Hızlı adımlarla Trion Dağı'nın mağaralarından uzaklaşırken "Geceyi böyle geçiremezsin. Sana giyecek bir şey bulmalıyız," dedim. Düşünür gibi bir hali vardı. Onun cevap vermesini beklemeden kafamı çevirip etrafıma baktım. Taşlık bir alandaydık. İlerideyse yeşille kaplanmış olan orman vardı. Bazı yerlerden havaya duman bulutları yükseliyordu... Büyücü köyleri! Aklıma gelen düşünceyle "Yakalanmazsak eğer..." dedim ve bana bakması için bekledim. Bana baktığında devam ettim. "Büyücü köylerinin birinden giymen için bazı kıyafetler alabiliriz." Almaktan kastım, çalmaktı. Bunu o da fark etmişti.

Kısaca kafasını sallayarak onayladı ve battaniyeye daha çok sarıldı. Yürümeye başladığımızda "Anka halindeyken beni sıcak tutan tüylerim vardı," diye yakındı kendi kendine. Bunu kısık sesle söylese de duymuştum. Hafifçe gülümsedim. Bu hali beni gülümsetmişti.

Yürüyerek Trion'dan uzaklaşmaya başladığımızda düşünmeye başladım. Az önce ölümle burun buruna gelmiştim, şimdiyse hafifçe gülümsüyordum. Hayat gerçekten de çok tuhaftı. Ayrıca buraya geldiğimden beri birçok olay yaşamıştım. Bazıları beni sevindirirken bazılarıysa beni derinden yaralamıştı. Mesela gerçek ailemi bulmuştum. Atış sahasındaki kızı kurtarmıştım. Beni hemen aralarına kabul eden arkadaşlarım olmuştu. Aklım farklı bir şey söylese de yanında olduğum zaman kalbimin hızlanmasını sağlayan biri vardı. Tabii bunların yanında kötü şeyler de yaşamıştım. Yeni tanıştığım ve çekingen olan Laura'yı kaybetmiştim. Kyne ile ot bulmak için ormana gittiğimizde itbarak ile karşılaşmıştık. Kimliği belirsiz bir katilden uyarı yazısı almıştık. Aaron vurulmuştu. Az kalsın Mylo ve Astrid büyücüler tarafından öldürülüyordu. Şimdiyse... saf enerji yaratıklarının kızgın annelerinden kaçmıştık. Kızgın olmasını anlayabiliyordum. Sonuçta onun oğlunu almıştık. Aaron'un hayatı karşılığında mavi yaratık kendi hayatını veriyordu. Bunun için gönüllü olan bu mavi yaratığa minnettardım. Buraya gelmemi ve bunları yaşamamı sağlayansa Anka'ydı. Bir anda girmişti hayatıma ve beni koruyacağını söylemişti. Ben, beni koruyan biri olsun istememiştim ama Anka'nın beni korumaktan başka bir amacı yoktu. Doğa, onu kahinleri korumak için yaratmıştı. Bunu bana kendisi söylemişti.

Tabii bir de kahin olduğum gerçeği vardı. Bunu ben istememiştim. Bir bakıma kötü olayların yaşanmasının sebebi bendim. Bendim, çünkü Kyne bana "Kahin doğduğunda kötülükler de ortaya çıkar," demişti. Kendimi bu yüzden kötü hissediyordum. Kim bilir başımıza daha neler gelecekti? Derin bir nefes alıp düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım. Bunları düşünmem için daha bir sürü zamanım olacaktı. Tabii sapasağlam Nemesis'e varabilirsek...

Büyük ormanın Trion Dağları'na bakan çıkışına gelmiştik. Yaklaşık iki yüz adım sonraysa büyücü köylerinin sonuncusunun sınırlarına girecektik. Dişlerimi sıkarak Descartes'e baktım. Ben ona tedirginlikle baksam da o bana her zamanki rahatlığıyla güven vermek istercesine bakıyordu. Onun bakışları tedirginliğimi az da olsa üzerimden atmamı sağlamıştı.

Gür sesiyle "Gidelim," dediğinde ormanın içerisine girdi ve beni beklemeden yürümeye başladı. Hemen arkasından ormana girip ona yetiştim ve yarım adım arkasından büyücü köyüne doğru ilerlemeye başladım. İlerlerkense aklımda tek bir düşünce ve tek bir istek vardı. Umarım büyücü köylerinden geçerken hiçbir sorun yaşamazdık.

BÖLÜM 26

Descartes, hızlı bir şekilde ağaç dallarını yolunun önünden çekerek ilerliyordu. Bense onun bıraktığı ağaç dallarına takılıyor ve canım acıdığı için kendi kendime söyleniyordum. Birkaç dakika boyunca yürüdükten sonra üçüncü büyücü köyüne varmıştık. Ben yakalanacağımız için telaş yapmıştım ama Descartes gayet sakin bir şekilde köye doğru yürüyordu. Onu kolundan tutarak yanımızda duran büyük bir ağacın arkasına çektim. "Ne yapıyorsun?! Birileri bizi görecek."

Gözlerini gözlerime sabitlediğinde omuzlarını silkti ve "Unuttun mu, ben ölümsüzüm, bana bir şey olmaz," dedi. Yüz hatları sertti. Bir şey dememe fırsat vermeden tuttuğum kolunu elimden kurtarıp "Hadi gidelim," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Ne yani? Ben de mi onunla birlikte o köye girecektim? Hem de saatler önce bizi öldürmeye çalışan kötü büyücülerin bulunduğu köye? Hiç sanmıyordum! "Seni bilmem ama ben gayet ölümlüyüm."

Yürümeyi bir anlığına bıraktığında arkasını döndü. Gözleri gümüş renginden sarıya dönerken ürkmemi sağlayacak bir ses tonuyla "Sana zarar vermeye çalışan herkesi öldürürüm," dedi. Titredim. Söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum. Tekrar önüne dönüp üçüncü büyücü köyüne doğru ilerlemeye başladığında onun arkasından gitmedim. Birilerinin ölmesini istemiyordum. Arkasından gelmediğimi fark edince durdu ve sabır dilenircesine yukarıya doğru baktı. Daha sonra yanıma gelip

kolumdan tutarak beni çekiştirdi. Bir yandan da kendi kendine mırıldanmaya başlamıştı.

O beni üçüncü büyücü köyüne doğru çekiştirmeye devam ederken ayaklarımı yere sürterek durmaya çalıştım ama Descartes benden kat ve kat daha güçlü olduğu için duramıyordum. "Büyücüler bizi öldürmeye çalıştı. Seninle oraya gelmeyeceğim!" diye çıkıştım ona. Oraya gitmek istemiyordum, korkuyordum. Ayrıca saf enerji yaratıklarını bulmuşken ve içlerinden bir tanesini bizimle gelmesi için ikna edebilmişken, büyücülere yakalanmak istemiyordum.

Descartes beni çekiştirmeye devam etti. "Kimse sana zarar vermeyecek, Melany." İsmimi gür ve erkeksi sesiyle söylediğinde kendimi bir garip hissettim. Sesinde öyle bir tını vardı ki insanın ona güvenesi geliyordu. Kafasını çevirip bana baktığında gözlerinde de aynı duyguyu gördüm. "Benim görevim seni korumak. Büyücüler de senin normal bir insan olmadığını biliyor. Hissedebiliyorlar. Ruhlarımız birbirlerine bağlandığında büyük çaplı bir enerji dalgasını etrafa yaydık. Güçleri olan herkes er ya da geç kahinin buraya geldiğini anlayacaktır. Çoğu seni öldürmeye çalışmayacak, Melany. Aksine sana saygı duyacaklar." Sonlara doğru sesi kısılmıştı ama ben söylediği şeyleri duymuştum.

Ağzım yarı açık bir şekilde ona bakıyordum. Ayrıca bir yandan sürükleniyor, bir yandan da Descartes'in söylediklerini idrak etmeye çalışıyordum. Hem bizi birbirimize bağlamış, hem de benim kahin olduğumu tüm krallığa yaymıştı. "Kötülüğün geri döneceğini söylüyorlar. Kahin olduğumu herkes öğrenmişse bu hiç iyi olmayacak." Eğer etrafa yaydığımız enerjiyi büyücüler hissedebiliyorsa, kim bilir başka hangi yaratıklar hissedebilirdi?

"Merak etme, sadece etrafa enerji yayıyorsun. O da zamanla yavaş yavaş sönecek. Zaten kahin olduğunu hemen anlamazlar ama senin kim olduğunla ilgili akıllarında bir soru işareti kalır. Kahinler yüzyıllar sonra ortaya çıktığı için senin kahin olduğunu anlamaları zaman alacaktır," dedi ve sonra ekledi: "Zaten ruhlarımızı birbirimize bağlamadan önce de etrafa enerji yayıyordun. O enerji, ben yokken senin kalkanın gibi bir şeydi ama

dikkat çekiyordu. Seni, Dünya'dayken yaydığın enerjiden buldum." Demek ki beni böyle bulmuştu. Ayrıca ormandaki kötü büyücülerin beni öldürmemesi de bu yüzden olabilirdi.

Kafam yere eğik olarak yürüdüğüm için önüme bakmıyordum. Yürüdüğüm yumuşak toprak zemin sertleşince kafamı kaldırdım ve etrafıma baktım. Şu an büyücü köyünün meydanına doğru ilerliyorduk ve dışarıdaki dört büyücü kim olduğumuzu anlamaya çalışır gibi meraklı gözlerle bize bakıyordu. Onların bakışlarında kuşku vardı. Benimkisindeyse korku...

"Durun!" Arkamızdan gelen sert ve emir veren sesi duyduğumuzda Descartes durdu. Beni bileğimden tuttuğunda ben de hafifçe ona çarparak durdum. Arkamızı döndüğümüzde uzun boylu bir adamla karşılaştık. Siyah bir pelerin giymişti ve pelerininin başlığını kafasına örtmüştü. Yüzü seçilmiyordu. Bize yaklaşmadan "Bu topraklara girmenin yasak olduğunu bilmiyor musunuz?" diye sordu sertçe. Sesi, tüylerimin diken diken olmasına sebep olmuştu. Descartes bu halimi fark etmiş gibi bileğimi hafifçe sıktı. Ona baktığımda yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Bana birkaç parça kıyafet lazım," dedi Descartes.

Karşımızdaki adam sinirle gülüp "Siz kimsiniz ki size kıyafet verelim?" diye sordu. Daha sonra gülmeyi kesip devam etti. Sesi zehir gibi öldürücüydü. "Buradan hemen gitmezseniz sizi öldüreceğim!"

Descartes güldü ama sesi yumuşak değildi. Aksine o da adamın çıkarttığı sese yakın bir ses tonunu kullanmıştı. Tek fark ise Descartes'in sesinde alay vardı. Adamın daha çok sinirlendiğini aramızda mesafe olsa da hissedebilmiştim. Descartes'in sesindeki alaycı tını gidip yerine eski ve rahatlatıcı bir ses tonu gelmişti. "Sen eski dostuna böyle mi karşılık veriyorsun?" dedi. Daha sonra da beynimde bir ses yankılandı. Beynimde yankılanan ses "Sör Colin," diyordu.

Aynı sesi karşımdaki adam da duymuş gibiydi. Pelerininin altından ağzının açıldığını görebiliyordum. Şaşırmıştı. Bize bir adım atıp "Se-sen..." dedi ve duraksadı. Sonra eliyle Descartes'i gösterip "Değişmişsin," diye ekledi.

Etrafımızdaki tüm büyücüler, bize garip garip bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırmış gibi bir halleri vardı. Benim de onlardan aşağı kalır yanım yoktu. Ayrıca Descartes karşısındakinin zihnine fısıldadığında bunu ben nasıl duymuştum? Bu daha önce de Dünya'da başıma gelmişti. Christian ve Isabella'nın konuştuklarını da zihnimde duymuştum. Bunu en kısa zamanda Descartes'e sormalıydım.

"Değişmek zorunda kaldım," dedi Descartes. Üstü kapalı konuşuyordu.

Karşımızdaki adam eliyle çenesini kaşıdı. "Değişmen için senin şeye ihtiyacın yok mu? Şeye..." Adamın bakışları bana kaydığında "Aman tanrım," diye mırıldandığını gördüm. Dudaklarını okumuştum. Etrafındaki büyücülere bakıp "Sorun yok, onlar bizden. İşlerinize geri dönebilirsiniz," dedi. Daha sonra da bize yaklaştı. "İçeriye geçelim, orada daha rahat konuşuruz."

Descartes beni adamın gösterdiği yere kadar peşinden sürüklemeye devam etti ama bu sefer bileğimden değil, elimden tutuyordu. Zaten o sürüklemese bacaklarımın ilerleyeceğini sanmıyordum. Gözlerim ellerimizin kenetlendiği noktaya kayınca nefesimi tuttum. Descartes bana gerçekten güven veriyordu. Hala şaşkındım ama korkum yavaş yavaş yerini rahatlamaya bırakıyordu. Karşımızdaki adam Descartes'i, Descartes ise bu adamı tanıyordu. Bu etkenin de rahatlamamda büyük bir yeri olmuştu.

Adamın evi olduğunu düşündüğüm yere girdiğimizde etrafın dağınık olduğunu gördüm. Bir yanda küçük bir yer yatağı, diğer yanda da etrafa rastgele atılmış kıyafetler vardı. Ayrıca küçük bir çalışma masası ve tahtadan yapılmış birkaç küçük oturak vardı. Oturakların biraz uzağında etrafı taşlarla örülmüş küçük bir ateş yanıyordu. Ateşin birkaç santim yukarısından ince bir demir geçiyordu ve demire küçük teneke bir çaydanlık asılıydı. Ateşin arkasındaysa dört tane metal bardak vardı. Adam eliyle oturmamız için işaret verdiğinde oturduk.

Adam, ateşin yanına gidip üzerindeki teneke çaydanlığı aldı ve içindekini bardaklara boşalttı. Bardakları bize verirken Descartes'in hala üzerindeki battaniyeyle durduğunu fark etti ve

"Sana kendi kıyafetlerimden vereyim, benimle gel," dedi. Descartes adamı onaylayıp elindeki bardağı yere koydu ve peşinden gitti. Adam, Descartes'e kıyafetleri verdikten sonra giyinmesi için onu yalnız bıraktı ve yanıma geldi. Yanıma gelirken de pelerininin başlığını indirmişti. Kırklı yaşlarda olmalıydı. Kumral saçlarının bazı yerleri hafifçe beyazlamıştı. Kumral saçlarıyla uyumlu ela gözleri vardı. Gözlerinin etrafı ve yüzü, derin çizgilerle dolmuştu. Eliyle özgür kalan saçlarını düzeltti. Eline kendisi için doldurduğu çayı alıp bana baktığında onu incelemeyi bırakıp yere bakmaya başladım.

Adam gür sesiyle "Adın nedir?" diye sorunca kafamı kaldırıp tekrar ona baktım ve "Me-Melany," dedim. Elinde tuttuğu bardakla yanıma oturup "Burada bana Vulcain derler," dedi.

"Neden kendi ismini kullanmıyorsun?" diye sordum. Sonra da ekledim: "Güzel bir ismin var."

Adam kuşkuyla bana baktı. "İsmimi sadece benim söylediğim kişiler bilir ve ben sana ismimi söylediğimi sanmıyorum. Bu yüzden ismimin güzel olup olmadığını bilmene imkan yok."

Ona adının Colin olup olmadığını soracaktım ama vereceği tepkiden dolayı biraz çekiniyordum. En sonunda söylemeye karar verdim ve "İsmin Colin, öyle değil mi?" diye sordum.

Adam şaşkınlıkla ağzını açıp "Sana bunu kim söyledi?" diye sordu. Sanırım biraz kızmıştı. Gözleri arka tarafta giyinen Descartes'e doğru kayınca "Bunu sana, o mu söyledi?" diye sordu. Bir yandan da eliyle onu göstermişti.

Neden bu kadar tepki verdiğini anlayamamıştım. Descartes'e zarar verecekmiş gibi bakıyordu. Bu yüzden hızlı bir şekilde kafamı olumsuz anlamında salladım ve "O senin zihnine fısıldadığında duydum," dedim.

Ayağa kalkıp "Bu imkansız!" dedi.

Bu sırada da Descartes giyinmiş ve yanımıza gelmişti. Altına siyah bir pantolon ve üzerine beyaz bir gömlek giymişti. Ayağındaysa bezden siyah ayakkabılar vardı. "Neler oluyor?" diye sordu Colin'e bakarak.

"Ona gerçek ismimi neden söyledin, bu gizli bir bilgiydi. Başkaları öğrenirse ne olacağını biliyorsun, Descartes!" Resmen bağırarak konuşmuştu.

Onun bu tavrı karşısında Descartes hiçbir tepki göstermemişti. Bir bana bir Colin'e baktı ve "Ona hiçbir şey söylemedim," dedi. Umursamaz bir tavrı vardı.

Colin tam tekrar bağıracağı sırada ayağa kalkarak "Sana söyledim. O bana hiçbir şey söylemedi. Ben kendim duydum!" dedim. Şimdi hepimiz ayaktaydık.

Descartes bana bakıp "Duydun mu?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sana onun ismini hiçbir zaman söylemedim, nasıl duymuş olabilirsin?"

"Ben..." dedim ve duraksadım. İkisi de bana bakınca "Onun zihnine fısıldadığında ne dediğini duydum."

Descartes'in düşünceli bir hali varken Colin, "Bu imkansız!" diye mırıldanmaya devam ediyordu.

Colin'in mırıldanmalarından rahatsız olan Descartes elini havada sallayıp "Sessiz ol, düşünüyorum," dedi. Birkaç saniye sonra Descartes'in sesi tekrar odada yankılandı. "Bu sana daha önce de olmuş muydu?" Kafamı onaylarcasına salladım.

Onların konuşmalarını duymam neden bu kadar garipti ki? Büyücüler, element kullanıcıları, yaratıklar... Bunların hepsi gerçekken dert ettikleri tek şey benim Descartes'i, Colin'in zihnine fısıldarken duymuş olmam mıydı? Descartes, Colin'e bakarak "Bunun nedenini daha sonra araştıracağım ama şimdi gitmeliyiz, acelemiz var," dedi. Colin sinirli olsa da kafasını onaylarcasına salladı.

Descartes kapıya doğru yürürken Colin'e bakarak "İsmini hiç kimseye söylemeyeceğim," dedim.

Bana güvenip güvenmemek arasında kararsız kalmış gibi bakıyordu. "Öyle yaparsan iyi edersin."

"Melany, hadi!" Descartes'in sabırsız sesini duyduğumda daha fazla orada dikilmeyip dışarıya çıktım.

Colin de arkamdan gelmişti. Ben yürüyüp Descartes'in yanında duruğumda Descartes, Colin'e bakarak "Daha sonra seni görmeye gelirim, dikkatli ol," dedi.

Colin ona kafasını sallayıp "Sen de dikkatli ol," dedi.

Daha sonra Descartes arkasını dönüp köyün çıkışına doğru yürümeye başladı. Yine beni beklemeden harekete geçmişti. Koşar adımlarımla ona yetiştim ve yanında ilerlemeye başladım.

Üçüncü büyücü köyünün çıkışına geldiğimizde yakarak öldürdüğüm iki kişinin önünden geçtik. Yerde duran küllerin yanından geçerken küllere pişmanlıkla uzun uzun baktım. Onların da karınlarını doyurması gereken aileleri olmalıydı. Bense onları öldürmüştüm. İlerlemeye devam ederken Descartes, "Vicdan azabı çekmene gerek yok," dedi.

Kafamı hızlıca ona çevirip "Ne?" diye sordum.

"Onları sen öldürmedin, ben öldürdüm. Size zarar vermek üzere olduklarını görünce gerekeni yaptım," dedi. Bunu normal bir şeymiş gibi söylüyordu.

O insanları benim öldürmediğime sevinsem mi yoksa şu an onları öldüren kişiyle yan yana yürüyorum diye üzülsem mi bilemedim. Sanırım üzülmüyordum. Onları öldürdüğümü sandığımda gram pişmanlık duymamıştım çünkü sevdiğim insanlar için her şeyi yapmaya hazırdım. Pişmanlık duygumsa şimdi onların küllerini gördüğümde ortaya çıkmıştı. "O büyücüler kötüydü ve ölmeyi hak ediyorlardı," diye mırıldandım kendi kendime. Kendimi zor da olsa bu yalana inandırmalıydım.

"Bir şey mi söyledin?" diye sordu Descartes. Hayır anlamında kafamı salladım ve yürümeye devam ettim. Önümüzde daha iki köy vardı ve hava yavaştan kararıyordu. Gece olmadan Mylo ve Astrid'in ormanın girişinde bıraktığı atların yanına ulaşmalıydık.

Bana kalsa gecede yolculuk ederdim ama gece tehlikeli bir ormanda yolumuzu kaybetmemiz olasıydı. Ayrıca ormanda birbirinden tehlikeli yaratıklar vardı. Bu yüzden sabahı sabırsızlıkla bekleyecek ve erkenden kalkıp Nemesis'e gitmek için hazır olacaktım. Zaman şu anki en büyük düşmanımdı ve ben bir an önce, yaşama şansı dakikalar geçtikçe azalan Aaron'ı kurtarmak istiyordum.

BÖLÜM 27

Hiçbir sorun yaşamadan büyücü köylerinden geçip atları bıraktığımız yere geldiğimizde hava hepten kararmıştı. Bundan dolayı Descartes birkaç parça ağaç dalı toplayıp ateş yaktı. Ben ısınmak için ateşin yanında otururken o, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkacağımız ormana bakıyordu. Karnım guruldadığında çantama uzandım. Sabahtan beri hiçbir şey yememiştim. Bu yüzden de oldukça acıkmıştım. Descartes'in de acıktığını düşünerek sırt çantamdan fazladan bir tane daha et konservesi çıkarttım. Ardından ikisinin de kapaklarını açtım. Şimdi önümde duran bu et konservesinin içindeki tüm etleri yiyebilir ve karnımı güzelce doyurabilirdim. Ne de olsa sabah Nemesis'e gidecektik. Yemek sıkıntımız olmayacaktı. Hala ormana doğru bakan Descartes'e seslendim. Ona seslenmemle eş zamanlı olarak bana doğru döndü. Bana baktığında "Hadi gel, yemek yiyelim," dedim.

Yeniden kafasını çevirip ormana baktı ve "Sen ye, ben yemeyeceğim," dedi. Hâlbuki onun için de bir et konservesi açmıştım. Huzursuzca yerimde kıpırdandım.

"Sabahtan beri bir şey yemedin, yorgun düşeceksin." Sesim biraz kırgın çıkmıştı. "Senin için de bir et konservesi açtım."

Gözleriyle ormanı taradıktan sonra yanıma geldi ve yere oturdu. Şimdi yan yana oturuyorduk. Önümde duran bir et konservesini ona doğru uzatıp "Al ve ye!" dedim. İtiraz etmesini istemiyordum.

Sessizliğini koruyarak konserveyi elimden aldı. İçerisinden aldığı bir parça eti önce kokladı, daha sonraysa ağzına atıp çiğnedi ve "Bunun tadı enfesmiş," dedi ve haklıydı da. Konservelerin içerisindeki etler enfesti.

İkimiz de sessizce yemeğinizi yiyip bitirdiğimizde yatmak için hareketlendim ve çantamın içerisinden battaniyemi çıkartıp üzerime örttüm. Belki de battaniyeyi Descartes'e vermeliydim. Üzerindeki ince gömlekle üşüyebilirdi. "İstersen battaniyeyi sen al. Ben pelerinimle idare ederim," dedim ve üzerime örttüğüm battaniyeyi ona uzattım.

"Sende kalsın," dediğinde ateşin yanına biraz daha yaklaştı. Üşüyordu işte, inat etmesine gerek yoktu. Battaniyeyi ona doğru fırlatıp arkamı döndüm ve pelerinimi çıkartıp üzerime örttüm. Ardından çantamı yastık gibi kullanmak için başımın altına koydum.

Birkaç dakika sonra yeniden önümü dönerek Descartes'e baktım. Omuzlarına aldığı battaniyeye sıkıca sarılmış bir şekilde ormanın derinliklerine doğru bakıyordu. "Orada bir şey mi var?" Ormana bu kadar dikkatli bakması beni ürkütüyordu.

Anında cevap verdi. "Hiçbir şey yok." Kuşkuyla ona doğru baktığımda kafasını bana doğru çevirdi. "Bir şey varsa da ben hallederim. Sen şimdi uyu, ben sabaha kadar nöbet tutacağım."

Ormanda ne olduğunu o da bilmiyordu ama bir şeyler hissettiğine emindim. Bu beni tedirgin etse de yanımda Descartes vardı. Tek başıma burada olmamak güzeldi. Ayrıca beni koruyacağını da biliyordum. Onu başımla onaylayıp uyumaya çalıştım. Çünkü biliyordum ki uyumadan zaman geçmeyecekti.

***

Etraftan gelen hışırtı seslerini duyduğum zaman gözlerimi açtım. Hava biraz aydınlanmıştı. Güneşin doğuşuna bir saat falan kalmış olmalıydı. Descartes'e baktığımda uyumuş olduğunu gördüm. Hışırtı seslerinin ağaçlardan geldiğini düşünerek yeniden gözlerimi kapadım. Çok geçmeden yine bir hışırtı sesi duydum. Bu ses çok yakınımdan geliyordu. Ağaçlarsa bizden birkaç metre ötedeydi.

Durup gözlerimi açmadan sesi dinledim. Bu hışırtı sesinin ağaçlardan gelmediğine emin olunca gözlerimi açıp hemen etrafımızı taradım. Seslerin benim baktığım taraftan gelmediğini fark edince diğer tarafa bakmak için yavaşça kafamı çevirdim. O sırada da hışırtı sesleri hızlandı ve bir şeyin üzerime doğru geldiğini o an fark ettim. Ben daha çığlık atamadan tam olarak göremediğim o şey, beni bacaklarımdan tutarak sürüklemeye çalıştı. Bir şeylere tutunmaya çalışıyordum ama tutunabildiğim tek şey yandan askılı çantam olmuştu. Güçlükle "Descartes!" diye bağırdığımda anında gözlerini açtı ve benim sürüklendiğimi görünce bana doğru hızlıca koşmaya başladı. Yerde sürüklenirken canım acıyordu. Çünkü yerdeki küçük çakıl taşları vücuduma batıyor ve toprağın arasından çıkmış olan yabani otlar ellerimde çiziklerin oluşmasına sebep oluyordu. Birkaç kere de ağaçlara çarpmıştım. Sırt çantam hala elimdeydi. Bırakmamıştım.

Beni çeken şeyi görmek için kafamı çevirmeye çalıştım. Birkaç başarısız denemenin sonunda kafamı kaldırıp arkama bakabilmiştim. Fakat hiçbir şey görememiştim. Bacağım havadaydı fakat beni sürükleyen şey görünmüyordu. Bu, hızlanan kalp atışlarımın daha da fazla hızlanmasına ve kalbimin ağzımda atmasına sebep oldu. Resmen bir hayalet tarafından sürükleniyordum! Beni sürüklediği yere doğru baktım. Sürüklediğim yerde sadece tek bir ağaç vardı. Ağacın etrafındaysa başka hiçbir şey yoktu. Sadece gökyüzünün maviliği görünüyordu. Tahminimce hayalet beni uçuruma doğru sürüklüyordu.

Hayaletin elinden kurtulmak için çırpındım. Bacağımı deli gibi sallıyordum. Birkaç denemeden sonra havadaki ayağımı sertçe yere doğru çektim. Ayağım yere çarpınca hayaletin ya da beni sürükleyen şey her neyse onun elinden kurtulduğumu anladım. Hızlı bir şekilde ayağa kalktığımda Descartes ile aramda pek fazla mesafe olmadığını fark ettim. Ayağa kalktığımda tam bir adım atmıştım ki sertçe yeniden yeri boyladım ve sürüklenmeye devam ettim. Kaçamamıştım. Sürüklenirken çığlık atmadığım zamanlarda Descartes'e hızlı olması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylüyordum.

Yeniden kafamı kaldırıp arkama baktığımda uçuruma yaklaştığımızı fark ettim. Şu an öylesine çaresizdim ki... Descartes bana yetişemiyordu. Hayaletse beni uçuruma doğru hızla sürüklemeye devam ediyordu. Birkaç saniye sonra uçurumdan düşecek ve yere çakılacaktım. Boğazımdan bir hıçkırık çıktığında tek elimi toprağa daldırarak durmaya çalıştım. Hatta debelendim ama olmadı. Bir türlü duramıyordum. Descartes'in durduğunu ve birkaç kelimeyi hızla peş peşe söylediğini duyduğumda gözlerimi kapattım. Bedenim bir ağaca çarpana kadar gözlerim kapalı kaldı. Çarptığım ağaç uçurumun yanındaki ağaç olmalıydı. Gözlerimi açıp son bir gayretle ağaca tutunmaya çalıştım ama elim kaydığı için tutunamadım. Bacaklarım boşluktan aşağıya doğru sarktığında bedenim de aşağıya doğru sarktı. Tam olarak düşmemiştim. Bu yüzden kalkmaya çalıştım ama hareket edemedim. Sanki birisi üzerime tonlarca yük bindirmiş gibiydi. Bir elimi toprağa geçirdim ve tutunmaya çalıştım.

Gözlerimde korku vardı. Bir uçurumun aşağısına bir de Descartes'e baktım. Aşağıda birbirinin içine geçmiş sivri kayalar vardı. Eğer düşersem ölmem garantiydi. Descartes yeniden bana doğru koşmaya başladığında, anlayamadığım bir dilde bağırarak birkaç kelime söylemeye devam ediyordu. Sözlerini söylemeyi bitirmeden önce bedenim bir güç tarafından aşağıya doğru itildi. O sözlerini bitirdiğinde büyük bir patlama sesi duydum. Ardından da Descartes "Hayır!" diye bağırdı. Tanrım aşağıya düşüyordum. Aşağıya doğru düşerken çığlık attım. Bedenim bir ağaç dalına çarpıp yeniden düşüşe geçeceği sırada sırt çantamın askısı o dala takıldı. Bedenim boşlukta sallanırken tek elimle sıkıca çantama tutunuyordum. Aslında çantamın takıldığı şey bir ağaç dalı değildi. Ağacın köklerinden biri olmalıydı. Toprağı delip boşlukta asılı kalmış olmalıydı. Hayatımı bu ağaca borçluydum.

"Descartes!" diye bağırdım son gücümle.

"Melany!" diye bağırdığında kafasını uçurumun kenarından aşağıya doğru sarkıttı. Benim o halimi görünce gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla "Düşmemişsin," dedi. Daha sonra benim hala öyle durduğumu ve tutunmakta zorlandığını fark etti. "Sıkı

tutun ve sakın çantanı bırakma, tamam mı? Seni kurtaracağım." O söylemeseydi bile tuttuğum çantayı bırakacak halim yoktu. Ölmek istemiyordum.

Çantayı tuttuğum elim uyuşmaya başlamıştı. Bu yüzden "Çabuk ol, fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," dedim. Yeniden ona baktığımda bana bakmıyordu. Gitmişti. Diğer elimle de çantaya tutunmaya çalıştım. Birkaç denemeden sonra diğer elimle de çantaya tutunabilmiştim. Çantanın kayışlarına baktığımda fazla ağırlık yaptığım için kenarlarının yırtılmaya başladığını gördüm. İşte bu bir sorun çıkartabilirdi. Ayrıca Descartes hızlı olmalıydı. Çünkü bu eski deri çantanın kayışlarının pek fazla dayanabileceğini sanmıyordum.

BÖLÜM 28

"Descartes!" diye bağırdım. Bağırmamla eski deri çantanın kayışları biraz daha yırtılmıştı.

"Dayan, birazdan geliyorum!" diye bağıran sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Birazdan değil, şimdi gelmeliydi. Havada asılı bir şekilde durduğumdan dolayı kollarım ağrımıştı ve ellerim çantanın kayışından yavaş yavaş kayıyordu. Çantanın kayışının takıldığı ağaç köküne uzanmayı düşündüm ama elimin yetişemeyeceği kadar uzakta olduğunu fark edince bu fikrimden vazgeçtim.

Geçmek bilmeyen onlarca saniyeden sonra Descartes görüş alanıma girdi. Elinde uzun ve kıvrımlı bir şey tutuyordu. Elindeki şeyi göstererek "Şimdi bunu sana uzatacağım. Ne olursa olsun buna sıkıca tutun, tamam mı?"

Elindeki şeyi tam olarak göremesem de "Tamam," diyerek onu onayladım. Aşağıya düşmek yerine, uzatacağı şeye tutunmak bana daha mantıklı geliyordu. Elindeki şeyi bana doğru fırlattı. Fırlattığı şey sallanarak yan tarafımda durdu.

Yan tarafımda duran kıvrımlı şeyi tutmak için sol elimi çantadan çektim. Kıvrımlı şeyi tek elimle kavradığımda tuttuğum yerin altta kalan kısmı hareket etmeye başladı. Çığlık atarak elimi çektim ve yeniden çantaya tutundum. Bu hareketimden sonra çantanın kayışları daha da çok söküldü. "Bu da ne?" diye bağırdığımda Descartes, "Düşmeden önce tut şunu. Sana zarar vermeyecek!" diye bağırdı. Gözlerim yerlerinden çıkacakmış gibi açıldığında aklıma gelen düşünce yüzünden yüzümü

buruşturdum. Şu anda tutunmak zorunda olduğum şey canlıydı. Çantanın kayışları daha fazla söküldüğünde artık yırtılacağını fark ettim ve her ne kadar korksam da yan tarafımda duran kıvrımlı şeye tutundum.

Descartes beni yukarıya doğru çekmeye başladığında çantamı ağacın kökünden kurtardım ve düşmemek için o elimle de kıvrımlı şeye tutundum. Bana saatlerce gelen bir zaman diliminden sonra yukarıya çekilmiştim. Descartes kolumdan tutup beni kendi yanına çekti ve bana sıkıca sarıldı. Böyle bir şey yapmasını beklemediğimden dolayı ona sarılamadım. Zaten saniyeler sonra o da bana sarılmayı kesmişti. İki eliyle yanaklarımı tutup bana baktığında yüzündeki bariz rahatlamayı görmüştüm. "Tanrım, iççi seni uçurumdan ittiğinde öldüğünü sanmıştım," dedi. Daha sonra iyi olduğuma inanmak istercesine beni baştan aşağıya süzdü.

Şaşkınlıkla "İççi de nedir?" diye sordum. Sonra bakışlarım yerde duran ve bize bakan büyük kıvrımlı yılana kaydı. Demek ki ona tutunarak yukarıya çıkmıştım. Bir adım gerilediğimde Descartes, "Korkmana gerek yok, o benim eski bir dostum," dedi. Yılana baktığımda onun Descartes'in dostu olduğuna şaşırsam mı yoksa korksam mı bilemedim.

Bakışlarım istemsiz olarak yılanın gözlerine doğru kaydı. Yılanın gözlerinden her saniye farklı bir görüntü geçiyordu. Bu daha önce konuştuğum ve *lütfen git* dediğim yılandı. Gözlerindeyse ormanda geçirdiğimiz anlara dair görüntüler vardı. Görüntüler kesildiğinde yavaşça bana yaklaştı. Bana yaklaştığı için gerilsem de yerimden kıpırdamadım. Yılan önümde durduğunda boyuma kadar yükselerek gözlerime baktı. Daha sonraysa kafasını eğerek öylece durdu.

"Kahin olduğunu hissettiği için sana saygısını gösteriyor." Descartes'in fısıldayan sesi kulaklarıma dolduğunda gülümsedim. Yılan tekrar başını kaldırdığında ben de ona başımla selam verdim ve fısıldayarak "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedim. Daha sonra yılan sürünerek yanımızdan uzaklaşmaya başladı. Yılan ormana gidene kadar sessizce onun arkasından baktık.

Daha sonra bakışlarım Descartes'e kaydı. Bir anda arkasını dönüp yürümeye başladığında "Büyü yapmak, büyülü yaratıkların ilgisini çeker ve az önce yaptığım büyük büyü yüzünden daha çok yaratık buraya gelecektir. Biliyorum, ölümden daha yeni döndün ama bir an önce buradan gitmeliyiz," dedi.

Hafifçe topallayarak ona yetiştim. Yanında yürürken cevabını alamadığım o soruyu tekrar sordum. "İççi dediğin şey... O neydi?"

Kafasını çevirip bana baktıktan sonra yeniden önüne döndü. Önüne bakarak yürürken "Eski inanışlara göre her bir dağın, akarsuyun ve ormanın kendi koruyucusu vardır. Aslında bu ruhlar iyiliksever olup insanlara yardım eden ruhlardır. Yardımlarının karşılığında da yardım ettikleri kişinin onlara saygılı davranmasını isterler. Saygısızlık gördükleri zaman da o insana zarar verebilirler. Bu ruhlara iççi denir," dedi. "Onlara saygısızlık etmediğin halde sana saldırdılar. Bu işte bir gariplik var." Yaşadığımız her olayda zaten bir gariplik vardı. İççi denilen yaratık yok olduğu ve bir daha bana zarar veremeyeceği için bu konuyu üstelemedim. Bana saldırmasının sebebini de az çok tahmin edebiliyordum. Sorun benim kahin olmamdı.

Benimle birlikte kötülük de geri dönmüştü. Gittiğim her yere kötülük götürüyordum ve iççi onun ormanına kötülük getireceğimi düşündüğü için bana saldırmış olabilirdi. Sonuçta benden kurtulmaya çalışmıştı. Ayrıca içimden bir ses böyle saldırıların hep olacağını söylüyordu. Bu işin artık çığırından çıkmaya başladığını biliyordum. Ben normal değildim. Hiçbir zaman da olamayacaktım. Zor olsa da bunu böyle kabul etmeliydim. Ben yaşadığım sürece bu saldırılar devam edecekti. Goblinler bize saldırdığı zaman Kyne'ın yardımıyla kurtulmuştuk. İtbarak ve büyücülerin saldırısından da beni Anka, yani Descartes kurtarmıştı. Peki bir sonraki saldırıda beni kurtaran kişi kim olacaktı?

Aksini iddia etsem de kendi başımın çaresine bakmayı bilmiyordum. Yalnız kalırsam kötü yaratıklar için kolay lokma olacaktım. Bir an önce savaşmayı ve elementlerimi kullanmayı öğrenmeliydim. Yoksa zarar gören tek kişi ben olmayacaktım. Biliyordum işte, hissediyordum. Ben yaşadığım sürece kötülük

sırf beni hedef almayacaktı. Ailem, arkadaşlarım ve değer verip sevdiğim kim varsa hepsini teker teker hedef alacaklardı. Bunun olmasına izin veremezdim, vermeyecektim!

Descartes'in söylediği şeye hiçbir yanıt vermedim, zaten söyleyecek bir şeyim de yoktu. O da benden cevap bekliyor gibi görünmüyordu. Beraber geceyi geçirdiğimiz yere geldik. Ben kayışlarını neredeyse kopmuş olan sırt çantama battaniyeyi koyarken o da yaktığı ateşi söndürdü. Ateşi söndürdükten sonra atlara doğru yöneldi. Atların kayışlarını çözdükten sonra Astrid'in kullandığı atın kayışlarını bana uzattı. Onun uzattığı kayışı tutarken "At sürmeyi bilmiyorum," dedim.

"O zaman şimdi bindiğinde öğreneceksin," dedi ve bana dönüp hafifçe sırıttı. Normalde ciddi bir duruşu olduğundan sırıtmasını garipsemiştim.

"Ya attan düşersem?" diye sordum. Metrelerce sürüklendikten sonra dibinde sivri kayalar olan bir uçurumdan aşağıya itilmiş ve bir yılana tutunarak kurtarılmıştım. Bir de attan düşmek istemiyordum.

Ciddiyetle bana döndü, gülümsemesi gitmişti. Ciddi duruşu beni biraz ürkütse de hoşuma gitmeye başlamıştı. "Bak, Melany..." dedi ve sonra kendisine yakın olan ata bindi. "Sen kahinsin. Doğadaki her şeyle uyum içerisindesin. Bunu kullan. Hayvanlar da doğanın bir parçası. Sen sadece ata, gitmek istediğin yeri söyle ve bırak o seni istediğin yere götürsün."

Söylediklerinde ciddi miydi bilmiyordum ama doğruluk payı olabilirdi. Atın dizginlerinden tutup "Deh!" diye bağırdığında bindiği at harekete geçmişti. Yavaşça ilerlerken bana doğru baktı ve "Hadi gidelim," dedi.

Bineceğim atın yanına gidip atın kafasını okşadım. Kafasını benim kafama doğru uzatıp sürttüğünde kulağına "Beni Nemesis'e götür," diye fısıldadım. Şu fısıldama işinin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama denemekten kimseye zarar gelmezdi.

Yavaşça ata çıkmaya çalıştım. Birkaç denemeden sonra zor da olsa atın üzerine oturabilmiştim. Dizginleri elime alıp Descartes'in

yaptığı gibi "Deh!" dedim ve ayaklarımı atın iki yanına doğru vurdum. At hareket edince bir an düşecek gibi olsam da dizginlere daha sıkı tutundum.

Bindiğim at, Descartes'in atının yanından geçince "Çabuk öğreniyorsun," dedi. Gülümsedim ve yavaşça ilerleyen atımla birlikte ormanın içine girdim.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra at sürmeyi tamamen öğrenmiştim. Artık yavaş gitmiyorduk. Güneşin ilk ışıkları yolumuzu aydınlatırken hızlı gittiğimizden dolayı serin esen rüzgarı tenimde hissetmeye başlamıştım. Esen rüzgar saçlarımı geriye doğru savuruyor ve beni özgür hissettiriyordu.

Descartes daha güvenli bir şekilde ilerlememiz için gideceğimiz yolun rotasını değiştirdiğinden krallığa varmak için üç-dört saat daha at üstünde gitmek zorundaydık. Atı biraz daha hızlandırarak ilerlemeye devam ettim. Descartes de bindiği atla hemen arkamdan geliyordu. Önümüzdeki ormanlık yola baktım. Gittikçe daralıyordu. Yakında atlardan inip yürümek zorunda kalacaktık.

***

Ormanın sıklaştığı yerde atlarımızdan inip yürüyerek yolumuza devam ettik. Sık ağaçların bittiği yerde tekrar atlarımıza binip güneş tepeye çıkana kadar hızlı bir şekilde ilerlemeye devam ettik. İkimiz de konuşmuyor, sadece atlarımızı sürüyorduk. Zaten krallığa varmamıza az kalmıştı. Krallığa vardığımızda azar işiteceğimi biliyordum. Özellikle de Elena'dan... Ona haber vermediğim için bana kızacağına emindim. Ayrıca Descartes, Mylo ve Astrid'i, Anka formundayken krallığa bıraktığında, benim orada olmayışımdan dolayı çok daha fazla endişelenmiş olmalıydı. Kendimi işiteceğim her türlü azara karşı hazırladım. Azar yemem dışında tek bir sorunumuz vardı. O da Descartes'ti. Onu krallığa nasıl sokacaktım?

Hala hızlıca ilerliyorduk. Atımı önümden ilerleyen Descartes'in yanına doğru sürüp ona baktım. Ona baktığımı görünce kafasını bana doğru çevirdi. "Krallığa gideceğiz ama muhafızlar seni saraya sokmayacaklardır," dedim, sesimi ona duyurmak

için bağırmıştım. Hadi ben bir şekilde saraya girerdim ama Descartes? O içeriye giremeyebilirdi.

"Bir yolunu buluruz," dediğinde onaylarcasına kafamı salladım ve yola doğru bakmaya devam ettim. Saf enerji yaratığını nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Bu yüzden de Descartes'e ihtiyacım vardı. Umarım ikimiz de saraya girebilirdik.

***

Yaklaşık bir buçuk-iki saat sonra saray yoluna girmiştik. Hızla ilerleyip halkın evlerinin arasından geçtik ve sarayın büyük bahçesinin kapısına geldik. Sarayın bahçesine geldiğimizde ikimiz de atlardan indik. Herhalde atları birileri görüp alır ve yerine bırakırdı. Gözlerimle etrafı taradım. Çevrede birkaç muhafız dışında hiç kimse yoktu. Muhafızlarınsa sırtları bize dönüktü. Descartes etrafa göz gezdirdikten sonra "Şimdi kimseye gözükmeden içeriye gireceğiz. Eğer yakalanırsak benim Anka olduğumu kimseye söyleyemezsin. Birisi sorarsa büyücüler ormanda üçünüze saldırdıktan sonra ortaya çıktığımı ve sizi kurtardığımı söylersin," dedi.

Ben, "Tamam," dedikten sonra sarayın büyük bahçesine girdik ve ilerlemeye başladık. Muhafızların dikkatini çekmemek için sessizce ilerliyorduk. Saray binasının arka cephesine kadar görünmeden ilerledik. Elena'nın özel yerine giden bahçenin olduğu taraftaydık. "İçeriye görünmeden nasıl girebileceğimize dair bir fikrin var mı?" diye sordum Descartes'e. Çünkü sarayın arka tarafından içeriye girmek için bildiğim herhangi bir kapı yoktu.

Descartes önce bana, sonra da etrafına baktı. Birkaç saniye sonra gözleri arkamdaki bir noktada takılı kaldı. Döndüm ve baktığı yere baktım. Pencerelere doğru bakıyordu. Yürümeye başladığında elimden tuttu ve beni peşinden sürükledi. Elimi onun elinden kurtarmaya çalışsam da bırakmadı ve bana ters bir bakış attı. Birlikte pencerelerinin önünde durduğumuzda eğildik ve içeriye bakmaya başladık. İlk baktığımız pencere mutfağa aitti. İçeride bir sürü kadın vardı. Yemek hazırlıyorlardı. "Diğerine bakalım," dediğimde beni kafasıyla onayladı. Diğer pencereye

doğru yürüdük ve kafamızı yavaşça kaldırarak içeriye baktık. Burası boş bir odaydı. İçerisinde hiç kimse yoktu. Descartes pencereyi zorladığında kilitli olduğunu gördük. Ben onun elini bırakıp diğer pencerenin açık olup olmadığına bakmak için ilerlerken Descartes arkamdan sessizce "Melany," diye seslendi. Ona baktığımda pencereyi açmış olduğunu gördüm. Ona garip garip bakarken "Büyü yapabiliyorum, unuttun mu?" diye sordu.

Hayatım sıradanken şimdi hiç de normal olmayan büyülü bir dünyanın içine girmiştim. Haliyle insanların büyü yaptığını ya da element kullandıklarını unutuyordum. Alışmam zaman alacaktı. "Doğru ya..." diyerek yanına gittim. Bu halime hafifçe güldü. O gülünce ben de güldüm. Descartes pencereye tırmanmam için bana yardım etti. Daha sonra kendisi de pencereye tırmandı. İçeriye girdikten sonra camı arkamızdan kapattı ve yeniden kilitledi.

Odadan çıkmak için hareketlendik ve kapıya doğru ilerledik. Descartes önümde duruyordu. Kapıyı açtığı zaman kafasını yavaşça dışarıya doğru çevirip etrafına baktı. Kendisi dışarıya çıktığında benim de gelmem için elini salladı. Demek ki dışarıda bizi görebilecek kimse yoktu. Ben de dışarıya çıktığımda odalara giden merdivenlere yakın bir yerde durduğumuzu fark ettim. Descartes'e "Beni takip et," dedim. Buradan itibaren yolu ben gösterecektim. Koşar adımlarla merdivenlere ulaştım. O da hemen arkamdan geliyordu. Kimsenin olmadığına emin olunca merdivenlerden çıkmaya başladık. İlk iki katı hiç kimseye görünmeden çıktık. Üçüncü katta iki muhafız vardı. Duvara yaslanmış bir şekilde konuşuyorlardı. Merdivenlerde eğilerek durduk ve muhafızları izlemeye başladık.

Ben nasıl geçeceğimizi düşünürken Descartes anlamadığım dilde birkaç söz mırıldanmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra muhafızların biraz ilerisindeki meşaleler yere düştü. İki muhafız da şüpheyle birbirlerine bakıp kılıçlarını bellerinden çıkarttılar. Onlar o tarafa doğru ilerlerken Descartes elimi yeniden tuttu. Beraber üst kata doğru koşmaya başladık. Yerlerde kırmızı halı olduğundan dolayı koşarken ayakkabılarımız ses çıkartmıyordu. Kimseye görünmeden Aaron'ın odasının olduğu

kata çıkmıştık. Onun odasının olduğu koridora doğru yürümeye başladık.

"Koridorun sonundaki oda ona ait," dediğimde konuşmadan yine kafasıyla onayladı. Onun odasının olduğu koridora girmeden önce önümüzdeki duvara doğru yaslanıp kafasını koridorun sonundaki odaya doğru uzattı. Uzattığı gibi kafasını geri çekmesi bir olmuştu. Bana baktığında "Kapıda muhafızlar duruyor, o odaya girmek için başka bir yol bulmalıyız," dedi.

Kafamı olumsuz anlamında salladım. Önemli olan Descartes'i kimseye görünmeden sorunsuz bir şekilde içeriye sokmaktı. Buraya gelene kadar kimseye görünmemiştik ve bu bizim için gerçekten çok iyi olmuştu. Bundan sonrasınıysa halledebilirdim. Sonuçta ben Nemesis'in prensesiydim. "Başka bir yol bulmamıza gerek yok." Bana anlamayan gözlerle baktığında "İçeriye yürüyerek kapıdan gireceğiz," diye bir açıklama yaptım.

Gözlerinden şaşkınlık okunsa da saniyeler sonra kendisini toparladı ve düz bir ifadeyle aklına bir fikir gelmiş gibi bana baktı. "Ben hekim olduğumu söyleyerek içeriye girebilirim, Melany," dedi ve duraksadıktan sonra devam etti. "Bildiğim kadarıyla kralın odasına sadece kraliyet hekimleri ve eşi girebilir. Bu yüzden seni içeriye alacaklarını sanmıyorum."

Prenses olduğumu hiç kimseye söylemediğim gibi Descartes'e de söylememiştim. Hafifçe sırıttım ve "İçeri girip giremeyeceğimi birazdan göreceğiz," dedim.

Durduğumuz duvarın arkasından çıkıp Aaron'ın odasına doğru ilerlemeye başladım. Descartes de arkamdan geliyordu. Muhafızlar adım seslerimi duyunca olduğum tarafa baktılar. Bir elleri kılıçlarındaydı. Beni tanımayan diğer muhafızlar gibi bu muhafızlar da sorun çıkartacağa benziyordu. Yanlarına kadar yürüyüp önlerinde durdum. Onlar bana, ben de onlara bakıyordum. Bir şey söylemediklerini görünce içeriye girmek için hareketlendim. Sağ tarafımda duran genç muhafız, sol elini omzuma koyup ilerlememi engellediğinde önce ona, sonra da omzuma koyduğu eline baktım. Elini omzumdan çektiğinde uyarıcı bir tonda "Bu odaya giremezsin!" dedi.

Sabır dilenircesine yukarıya baktıktan sonra "Kraliçe Elena içerideyse onu çağırın," dedim. Emir verir gibi konuşmuştum. Ben böyle konuşunca elini omzuma koyan muhafız daha sert bir sesle "İçeride kral dışında kimse yok-" dedi. Konuşması yan tarafında duran muhafızın ona dirsek atmasıyla kesildi. Elini omzuma koyan muhafız da pot kırdığını anlamış gibi üst dudağını ısırdı. Daha sonra onun yanındaki muhafız bana bakarak "İçeriye giremezsiniz, ayrıca bu kata çıkmanız yasak. Hemen gitmezseniz zindana atılacaksınız!" dedi.

Kafamı hafifçe çevirip Descartes'e baktım. Ona baktığımı görünce sırıttı. Sırıtmasıyla beraber erkeksi ve gür sesi beynimde yankılandı. "İçeriye girebileceğini söylemiştin sanki?" Sesinde alay vardı. Benimle dalga geçiyordu. Onun bu lafına sinirlenmiştim. Muhafızlara döndüm ve kendimi, konuşmaya hazırladım. Onlara prenses olduğumu söyleyecektim. Tam ağzımı açıp onlara prenses olduğumu söyleyeceğim sırada omuzlarımdan tutan iki el tarafından geriye doğru çekildim. Muhafızın eli omzumdan düşmüştü. Onun elinin yeriniyse Descartes'in elleri almıştı. Ellerini omuzlarımdan çekmeden "Beyler..." dedi. "İzin verirseniz içeriye gireceğiz." Hemen arkamda, çok yakınımda duruyordu. Boyu benden bir kafa boyu daha uzundu.

Descartes kibarca bu kelimeleri söyledikten birkaç saniye sonra sessizce mırıldanmaya başladı. Sanırım büyü yapıyordu. Ona baktığımda gözlerinin gümüş renginden altın sarısı rengine döndüğünü gördüm. Göz rengi kalplerimizin arasında kurduğu büyülü bağ gibiydi. Ayrıca parlıyordu. Mırıldanmayı kestiğinde gözleri eski rengine dönmüştü. Bana göz kırptı ve elleriyle kafamı tutup yavaşça sola doğru döndürdü. Artık direkt karşıya bakıyordum.

Ağzım şaşkınlıkla açılmış bir şekilde karşımdaki muhafızlara baktım. Bakışları yumuşamıştı ve bize bakarak gülümsüyorlardı. Descartes beni omuzlarımdan tutarak hafifçe kapıya doğru ittirdiğinde muhafızlar çekilerek içeriye girmem için yol verdi. Yanlarından geçerek içeriye girdiğimde hiçbir tepki vermediler. Descartes de hemen arkamdan odaya girerek kapıyı

kapattı. "Muhafızlara ne yaptın?" diye sordum ve sonra açık olan ağzımı kapattım.

"Kısa süreli rahatlama büyüsü," dedi ve yanımdan geçerek Aaron'ın yatağına doğru ilerledi.

Hemen arkasından ilerleyerek ona yetiştim. "Yani yakında eski hallerine dönecekler?" Kafasıyla onayladığında yürüyerek Aaron'ın yatağının önünde durdum.

Aaron'a baktığımda üzerinin beline kadar örtülmüş olduğunu gördüm. Belinden yukarısıysa açıktı ve zehir yüzünden sararmış teni görünüyordu. Ayrıca zayıflamıştı. Omzundan okla vurulduğu yerdeki damarları morlaşmıştı. Morlaşmış damarlar, kalbine doğru ilerliyordu. Demek ki zehir hala kalbine ulaşmamıştı. Kayışları neredeyse kopmuş olan deri çantamı yatağın üzerine koyup elimi içerisinde gezdirdim. Elime zıplayan top büyüklüğündeki saf enerji yaratığı değince onu tutarak elime aldım ve çantadan çıkarttım. Saf enerji yaratığını Descartes'e uzatarak "Saf enerji yaratığını nasıl kullanacağız?" diye sordum.

Bir elini çenesine yaslamış bir şekilde Aaron'a bakıyordu. Düşünceli bir hali vardı. Beni duymamıştı. Söylediklerimi tekrarlarken boşta kalan elimi dikkatini çekmek için ona doğru salladım. Kafasını bana doğru döndürdüğünde gözlerini kırptı ve elimdeki saf enerji yaratığını işaret ederek "Önce onu uyandırmalıyız," dedi. Sonra iki büyük adım atarak yanıma geldi. Tam önümde duruyordu. Ellerini saf enerji yaratığını tuttuğum elime doğru götürdü. Ellerimi açıp yaratığı almasına izin verdim. İki parmağının arasında tuttuğu yaratığı yüzünün hizasına getirerek inceledi. Sonra ağzını açarak ona doğru sıcak hava üfledi. Aramızda pek fazla mesafe olmadığı için sıcak nefesini yüzümde hissetmiştim. Sıcaktı. Gerçekten çok sıcak...

Saf enerji yaratığının mavimsi tüyleri kabardığında sırtının girintisine saklanmış olduğu ince ve uzun kanatları yavaşça saklandığı yerden dışarıya çıktı. Kanatları saydamdı. Descartes yaratığın uyandığını görünce onu yeniden bana doğru uzattı. "Onu sen ikna ettin. Şimdi de iyileşmesini istediğin kişiyi ona göstermelisin," dedi.

Saf enerji yaratığını onun elinden alırken "Yapılması gereken sadece bu kadar mı?" diye sordum. Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum ama bu kadardı işte. Onaylarcasına kafasını salladı ve parmaklarını saf enerji yaratığın üzerinden çekti. Şimdi onu ellerimin arasında tutuyordum. Descartes önümden çekildiğinde boşta kalan elimi pantolonuma sürttüm. Elimi pantolonuma sürterken saf enerji yaratığının, gözlerini açmış bir şekilde bana baktığını gördüm. Gözleri sulanmıştı. Onun o halini görünce benim gözlerim de sulanmaya başladı.

Yatağın kenarına oturduğumda mavi yaratığı burnumun hizasına kadar kaldırdım ve ona doğru bakarak "Merhaba, küçük dostum," dedim. Beni anlayıp anlamadığını bilmiyordum. "Gönüllü olduğun için sana teşekkür etme fırsatım olmamıştı," dedim ve derin bir nefes aldıktan sonra "Teşekkür ederim," diye ekledim. Benim bile zor duyabildiğim bir sesle bunları söylemiştim ama o beni duymuş gibi birkaç kere kanatlarını çırptı. "Benim için çok önemli olan birini kurtaracaksın. Boş yere ölmeyeceksin yani..." dedim onu avutmak istercesine. Bu sefer kanatlarını çırpmadı. Sadece gözlerini kapattı. Gözlerini kapattığında gözlerinden akan bir damla gözyaşı elime damladı. Bedenim, elime damlayan gözyaşını anında emdi. Titredim. Bakışlarımı elimden çekip yeniden mavi yaratığa baktım. Vakit gelmişti. Onun boş yere ölmeyeceği konusunda hem onu hem de kendimi inandırmak istemiştim ama ikimiz de üzgündük. Bu saf enerji yaratığının benim için yaptığı fedakarlığı ve onu asla unutmayacaktım. "Pekala..." dedim ve onu döndürerek Aaron'a bakmasını sağladım.

Ona yaklaşıp "Kurtaracağın kişi tam karşında gördüğün adam," dedim. Ben bunları söyledikten sonra kanatlarını hızla çırpmaya başladı. Kanatlarını o kadar hızlı bir şekilde çırpıyordu ki elimin kenarı kesilmişti. Elimden damla damla kan akmaya başlayınca saf enerji yaratığını bıraktım ve uçmasına izin verdim. Serbest kaldığında önce odanın içinde birkaç tur attı. Uçtukça hızlanıyor ve ışık saçmaya başlıyordu. Işığı çoğalıp vücudunun görünemeyeceği kadar hızlandığında Aaron'a yöneldi. Hızla Aaron'ın kulağına çarptı ve gözden kayboldu.

Kulağının içine girmişti. Saniyeler sonra Aaron'ın vücudunda bir kabartı oluştu. Saf enerji yaratığı onun vücudunun içerisindeydi. Aaron'ın tüm göğüs bölgesini dolaşıp kalbinin etrafında tam bir tur attı. Daha sonra da morlaşan damarlara doğru ilerledi. Morlaşan damarlarların üzerinden geçtiğinde şaşkındım. Saf enerji yaratığının üzerinden geçtiği mor damarlar yavaş yavaş eski renklerine dönüyordu. Descartes'in bedenini yanımda hissettiğimde kısık çıkan sesimle "Bunu nasıl yapıyor?" diye sordum. Hayret içerisindeydim.

"Saf enerji yaratığı damarlara işlemiş olan zehri emiyor ve kendi vücuduna alıyor," dedi. Onun sesi de benimkisi gibi kısık çıkmıştı.

Mavi enerji yaratığı tüm zehri emip damarları temizlediğinde bir anda gözden kayboldu. Gözlerimle Aaron'ın vücudunu taradım ama hiçbir yerde mavi yaratığın yaşadığına dair bir kabartı göremiyordum. Descartes'e bakıp "Öldü mü?" diye sordum.

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "İçerideyken ölemez. Zehri emdiği için bedeni şişmiş olmalı. Büyük ihtimalle dışarıya çıkmak için bir yer arıyordur," dedi. Aaron'a bakıp saf enerji yaratığının dışarıya çıkmasını nefes bile almadan bekledim. Bana yıllar gibi gelen saniyeler sonra Aaron'ın ağzı aralandı ve içerisinden mavi bir ışık süzüldü. Saf enerji yaratığı dışarı çıkıyordu. Yavaşça süzülerek dışarıya çıktığında iki zıplayan top boyutunda olduğunu fark ettim. Büyümüştü. Odanın içinde zorlanarak uçmaya başladı. Kanatları zarar görmüştü.

Kapının önünden sesler gelmeye başlayınca gözlerimi büyüterek Descartes'e baktım. O da bana bakıyordu. Kısa süreli bakışmamızdan sonra kafasını kapıya doğru çevirdi. Ben de kapıya doğru baktım ve sesleri duymaya çalıştım. "Size kralı emanet ediyorum ve siz burada oturmuş, birbirinize bakarak gülümsüyor musunuz?! Muhafızlar!"

Elena'nın kızgın sesini duyduğumda dudağımı ısırdım. Kızmıştı. Kim bilir içeride bizi gördüğünde nasıl bir tepki verecekti. Kapıya koşarak yaklaşan adım seslerini duyduğumda bu adım seslerinin Elena'nın çağırdığı diğer muhafızlara ait olduğunu

anladım. "Bu iki muhafızı zindana götürün ve akılları başlarına geri gelene kadar da oradan çıkartmayın!"

"Emredersiniz."

Kapının önündeki sesler çoğalınca muhafızların diğer muhafızları yerden kaldırmaya çalıştıklarını anladım. Muhafızlar onları kapının önünden kaldırdığında Elena içeriye girecekti. İçeriye girmesi bizim açımızdan hiç de iyi olmazdı çünkü içeriye girerse havada dengesizce uçan saf enerji yaratığını görecekti. Ona bunu açıklamaya çalışmaksa tam bir fiyasko olacaktı. Bu yüzden hala biraz ışık saçan bu saf enerji yaratığını görmemeliydi. Descartes'e döndüm ve fısıldayarak "Saf enerji yaratığını saklamalıyız," dedim.

Bana bakmadan "Buna gerek yok," dedi. Havaya doğru bakıyordu.

Bakışlarım onun baktığı yere doğru kayarken "Neden?" diye sordum. Baktığı yere baktığımdaysa sorduğum sorunun cevabını almış kadar oldum. Ben, Aaron'ın yattığı yerin hemen yanında duruyordum. Arkamdaysa Descartes vardı. Hemen önümüzdeyse havada asılı kalmış olan saf enerji yaratığı duruyordu. Ayrıca saf enerji yaratığı havada asılı bir şekilde durmakla kalmayıp şişmeye başlamıştı. Böyle giderse saniyeler sonra patlayacaktı.

Bu sırada kapının önündeki seslerin kesilmiş olduğunu fark ettim. Bakışlarım yeniden kapıya doğru kaydığında kapının kulpunun tutulduğunu işittim. Saliseler sonraysa kulp aşağıya doğru itilmişti. Elena, içeriye girmek üzereydi.

Kapı açıldığında Elena'nın gitmekte olan muhafızlara baktığını gördüm. Birkaç saniye sonra derin bir nefes aldı ve dik duran omuzlarını aşağıya doğru sarkıttı. Kafasını eğip kendi kendine bir şeyler mırıldandığında odanın içerisinde bir patlama sesi duyuldu. Patlama sesi duyulduğunda etrafı mavi bir ışık kapladı ve bu yüzden Elena'yı görmem zorlaştı. Elena, "Aaron!" diye bağırdığında gözlerimi kırpıştırdım. Sanki onunla aramızda bir sis perdesi oluşmuştu. Sis perdesi dağılmaya başladığında saf enerji yaratığının durduğu yere doğru baktım. Havada asılı kalmış olduğu yer boştu ama durduğu yerden aşağıya

toz parçacıkları düşüyordu. Descartes destek olmak istercesine yanıma gelip omzumdan tuttuğunda iç çektim. Saf enerji yaratığı... O ölmüştü.

Birkaç saniye sonra odadaki sis perdesi tamamen kalktı. Şimdi Elena'yı daha net görebiliyordum. Hâlâ kapının kulpunu bırakmamıştı. Aksine kapının kulpunu sıkmaktan parmak boğumları beyazlaşmıştı ve kafasını kapıya doğru çevirip yaslamıştı. Büyük ihtimalle korkmuştu. Kafasını ne olduğunu anlamak istercesine yavaşça kaldırdığında göz göze geldik. Gözlerinin altı şişmişti. Onu son gördüğümden beri de birkaç kilo vermiş gibiydi. Bitkin görünüyordu. "Melany," dedi, beni görmenin verdiği şaşkınlıkla karışmış olan ince hüzünlü sesiyle. Gözleri sulanmıştı. Geçekten burada olduğuma emin olmak istercesine gözlerini birkaç defa kırpıştırdı. Daha sonra da bana bakarak hızlıca yürümeye başladı. Arkamda duran Descartes'i fark etmemişti.

Elena'nın ağlamaklı yüz ifadesini gördükçe içim burkuluyordu. Aaron yaralandığında onu yalnız başına bırakmak istememiştim ama saraydan kaçtığım için de pişman değildim. Çünkü saraydan kaçmasaydım saf enerji yaratıklarını asla bulamayacaktım. Aynı şekilde Christian ve diğer adamlar da mavi otu bulamayacaklardı. Çünkü her şeyi iyileştirmeye yarayan mavi bir ot yoktu. Mavi ot diye bilinen şey, aslında saf enerji yaratıklarıydı. Onları da Descartes büyü yaparak yanımıza çağırmıştı. Ben de Elena'ya doğru yürüdüm. Onun yanına ulaştığımda ikimiz de durduk ve birbirimize baktık. Yaptığım şeyden pişmanlık duymadığım için kafamı yere eğmedim ve söyleyeceği her türlü şeye karşı kendimi hazırladım.

Önce iyi olduğuma emin olmak istercesine beni inceledi. Konuşmuyordu. Sadece gözlerinde yaşlar vardı. Onu böyle görünce benim için gerçekten çok endişelendiğini anladım. Benim de gözlerim sulanmıştı. Kafasını kaldırıp benim sulanmış gözlerime daha dikkatli baktığında elini yavaşça kaldırarak yanağıma götürdü ve şefkatle okşadı. Yanağımı okşarken bir anda elini yanağımdan çekerek kolunu boynuma doladı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Gözyaşlarım benden bağımsız bir şekilde akmaya başlayınca ben de ona sarıldım. Hıçkırıklarının arasından

"Se-seni ne kadar çok merak ettiğimi biliyor musun? Her yerde seni aradılar. Öldüğünü düşünmeye başlamıştım," dedi. Omuzları sarsıldı. Yine hıçkırmıştı.

Elena'nın sesindeki buruk tını içimi acıtmıştı. "Üzgünüm ama gitmem gerekiyordu," dedim.

Bedenini bedenimden ayırıp yaşlı gözleriyle bana baktı ve "Niçin gitmen gerekiyordu?" diye sordu. Sanırım onun Mylo ve Astrid'le birlikte mavi otu aramak için Trion'a gittiğimden haberi yoktu.

Şaşkınlıkla ona bakıp "Mylo ve Astrid nereye gittiğimi söylemedi mi?" diye sordum.

Bir an duraksadı ve "Mylo ve Astrid mi?" diye sordu. Başımla onayladım. Konuşmasına devam etti. "Onlar buraya Anka tarafından getirildiğinden beri baygın bir şekilde revirde yatıyorlar. Sanırım ormanda gezerlerken Anka'nın saldırısına uğramışlar," dedi.

Bu sefer gözlerim korkuyla açılmıştı. "Durumları nasıl?" diye sordum. Kafasını bilmiyorum der gibi salladı. Bir anda içim onları görme isteğiyle dolup taşmıştı. Eğer benim yüzümden başlarına bir şey gelmişse kendimi asla affetmezdim.

Gitmek için hareketlendiğimde Elena kolumu tuttu ve "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Tam ağzımı açıp ona revire gideceğimi söyleyecektim ki Elena, Aaron'ın yatağının yanında duran Descartes'i fark etti ve "Sen kimsin?" diye sordu. Şüpheli gözleri, Descartes'in üzerinde dolaşıyordu. Arkamı dönüp Descartes'e baktım. Daha sonra da bakışlarım tekrar Elena'yı buldu. Bana da şüpheyle bakmaya başlamıştı. Elena, Mylo ve Astrid'le Trion'a gittiğimi bilmiyorsa onları ifşa edemezdim. Bu yüzden de hemen ona söyleyecek bir şey bulmalıydım.

"Trion'a gittim," dedim bir anda. Benimle beraber Mylo ve Astrid'in de geldiğini ona söyleyemeyecektim.

"Nereye gittim dedin?" diye sordu hafifçe bağırarak.

Onun bana bağırmasını beklemediğim için korkmuştum. "Trion'a gittim," diye tekrarladım ve onun konuşmasına fırsat vermeden ekledim: "Aaron'ı kurtarmak için."

Yaşlı gözleriyle Aaron'a kısa bir bakış attı. Sanırım hala onun iyileştiğini fark etmemişti. Bana baktığında "Neler olduğunu anlat!" dedi ve sessizce bekledi. Ellerini göğsünde birleştirmişti.

"Trion'a gittim ve orada Descartes'le karşılaştım," dedim. Daha sonra da elimle onu gösterdim. Elena, Descartes'e saniyelik bir bakış atıp yeniden bana baktı. "Bana Trion'da her şeyi iyileştirmeye yarayan mavi bir otun bulunmadığını söyle-"

Elena sözümü kesip "Mavi bir ot yok muymuş?" diye sordu. Sağ elini de ağzının üzerine doğru kapatmıştı. Ağlamak üzereydi.

"Ağlama lütfen," dedim ve ağzının üzerine örttüğü elini alıp tuttum. Sonra da gözlerinin içine bakarak "Descartes öyle bir ot olmadığını söylediğinde ben de senin gibi çok üzülmüştüm ama sonra-"

Sözümü kesip "Sonra?" dedi. Kaşlarımı çattım ama anında yeniden yumuşattım. Sabırsız olduğunu görüyordum. Aaron'n bir an önce iyileşmesini istiyordu.

"Sonra Descartes, bana onu iyileştirebileceğini söyledi," dedim.

Elena bir anda Descartes'e doğru dönüp onun yanına gitti ve "Gerçekten Aaron' iyileştirebilir misin?" diye sordu.

Descartes hafifçe gülümseyip Aaron'a doğru baktı ve "İyileştirdim bile," dedi.

Odanın içerisini dolduran ve "Elena..." diye mırıldanan gür bir erkek sesi duyduğumuzda hepimiz kafalarımızı Aaron'a doğru çevirdik. Uyanmıştı!

Elena, "Aaron!" diyerek yatağın üzerine oturdu ve ona sarıldı.

Onlar sarılırken Aaron bana bakıyordu. "Melody..." diyip gülümsediğinde ben de ona gülümsedim ve yanlarına gittim. Elena, Aaron'a sarılmayı kestiğinde onun yerini ben aldım ve kulağına doğru fısıldayarak "İyi olmana sevindim," dedim.

Ondan ayrıldığımda "Ne oldu?" diye sordu. Sonra kafasını yastığa koyarak elleriyle başını tuttu. Gözlerini kapatmıştı.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu Elena gözlerini kırparak.

Aaron, "Sadece şeyi..." dediğinde birkaç saniye boyunca öylece hareket etmeden yattı. Yüzünü buruşturduğunda gözlerini

açtı ve ellerini kafasından çekti. "Saldırıya uğradım!" Sesinde öfke vardı.

Kalkmaya çalıştığında Elena, onu göğsünden ittirerek yatmasını sağladı ve "Daha yeni iyileştin, Aaron, az kalsın ölüyordun!" dedi. Sesini birazcık yükseltmişti. Onun için endişeleniyordu.

Aaron, "Ben iyiyim," deyip yeniden kalkmaya yeltendiğinde Elena onu omuzlarından ittirerek yeniden yatağa yatmasını sağladı.

Elena kafasını yavaşça arkaya doğru çevirip "İyi olmanı bu genç delikanlıya borçlusun," dedi.

Aaron odada bizden başka birinin daha olduğunu yeni fark etmişti. Odasında bir yabancı olduğundan dolayı huzursuzca yerinde kıpırdasa da ona minnettar olacağını biliyordum. Bakışları Descartes'i bulduğunda şüpheyle ona baktı ve eliyle uzamış sakallarını kaşıdı. Sakallarını kaşırken "İsmin nedir?" diye sordu.

Descartes ellerini önünde bağlayıp bir adım öne çıktı ve kafasını hafifçe eğerek "Adım Descartes, efendim," dedi. Aaron onu kuşkuyla süzmeye devam ederken Elena, elini Aaron'ın göğüs kafesinin üzerinde gezdirdi. Morlukların nasıl yok olduğunu anlamaya çalışır gibi bir hali vardı.

Aaron, Descartes'e "Hekim misin?" diye sordu.

Descartes onu başıyla onaylayıp "Evet efendim, hekimim," dedi. Aaron'a efendim diye hitap etmesi komiğime gidiyordu.

Aaron, Descartes'e bakmaya devam ederken bir anda bize döndü ve "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" diye sordu. Neden Descartes'le yalnız kalmak istediğini anlayamamıştım. Elena yataktan kalktığında ben hala Descartes'in yanına dikiliyordum. Elena dışarı çıkmak istemediğimi anladığında koluma girerek beni de yanında sürükledi.

Beraber odadan çıktığımızda kapıda iki yeni muhafız olduğunu fark ettim. Kralın odasından çıktığım için olsa gerek bana merakla bakıyorlardı. Yürüyerek muhafızların görüş alanından çıktık ve kimsenin olmadığı boş bir alana geldik. Elena bana döndüğünde bir şeyler söyleyeceğini anladım. "Sana saraydan kaçtığın için kızmalıyım ama kızamıyorum çünkü sen,

bu genç delikanlıyı buraya getirmeseydin, Aaron kurtulamayacaktı," dedi. Ardından ellerimi tuttu ve gözlerini gözlerime kilitledi. "Bir daha kaçmanı istemiyorum." Gözleri yeniden dolmaya başlamıştı. "Bu yaşına kadar yanında olmamış olabilirim ama hayatının geri kalanında yanında olmak istiyorum. Ve benden, bizden kaçıp gidersen yanında olma şansımı tamamen kaybederim-"

Onun lafını kesip "Sizi bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim ama lütfen beni anla. Aaron için gitmem gerekiyordu," dedim.

Elimi tutan ellerini daha da çok sıktı ve ellerimizi birbirine kenetleyerek söyleyeceklerine devam etti. "O zaman lütfen, bir daha kimseye haber vermeden Nemesis'ten ayrılma. Çünkü Nemesis'in dışında birçok düşmanımız var. Ben seni burada kalman için zorlayamam tabii ama en azından bir yere giderken haber ver, tamam mı? Kendi başına bir şeyler yapmaya kalkışma. Başına kötü şeyler gelebilir ve biz bunu istemeyiz. Sen tahtın tek varisi, Nemesis'in de prensesisin. Ne kadar büyük olursan ol, benim küçük kızımsın ve ben küçük kızımın başına bir şey gelmesini istemiyorum. Ayrıca seni daha fazla tanımak istiyorum." Haklıydı. Ben de onu tanımak istiyordum. Hem bir daha Nemesis'ten kaçmayı da düşünmüyordum. Çünkü Nemesis'in dışındaki kötülükleri görmüştüm. Aslında Nemesis de güvenli değildi ama en azından burada tek başıma olmayacaktım.

"Ben de seni tanımak istiyorum, olanları geride bırakalım," dedim ve gülümsedim. Ben gülümseyince o da bana gülümsemişti. Kenetlediği ellerimizi açarken koluma girdi ve yürümeye başladı. Sanırım Aaron'ın odasına geri dönüyorduk. Yürürken bana beklentiyle baktı ve "Yani bu hep yanımızda kalıp başına bela açmayacağın anlamına mı geliyor, küçük hanım?" diye sordu. Yine gülümsemişti. Sanırım hepimiz iyi olduğumuz için keyfi yerine gelmişti.

Birkaç saniye boyunca düşündükten sonra "Sanırım öyle," dedim ve gülümsemeye çalıştım. Net bir cevap veremezdim. Çünkü biliyordum ki ben kötülüğü yenmeden, bela peşimi bırakmayacaktı.

BÖLÜM 29

Aaron'ın odasının olduğu koridorda Elena ile birlikte kol kola yürümeye devam ederken Descartes'in odadan çıkmak üzere olduğunu gördüm. O odadan çıktığında biz de yanına varmıştık. Descartes, Elena'yı görünce kafasını eğdi ve "Kraliçem," dedi.

Elena da ona gülümseyip bir elini omzuna koydu. "Senin önümde eğilmene gerek yok delikanlı, sen kocamın hayatını kurtardın." Daha sonra da minnettar bir şekilde kafasını öne doğru eğip ona selam verdi. Descartes, Elena'ya bakıp gülümsediğinde o da Descartes'e gülümsedi ve daha sonra ondan gitmek için izin istedi. Nereye gidiyordu ki? Elena ona izin verdiğinde arkasını dönüp koridorda ilerlemeye başladı.

Onun gittiğini görünce kolumu Elena'nın kolundan çekip "Sen Aaron ile biraz vakit geçir. Ben de revire gidip arkadaşlarımı kontrol edeyim," dedim.

Bana sarılıp "Dikkatli ol, etrafta hala bir katil var," dedi. Onu onaylayıp yanından ayrıldım ve Descartes'e yetişmek için arkasından koştum.

Ona yetiştiğimde durdum ve soluklanıp "Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Beni beklemeden ilerlemeyi alışkanlık haline getirmişti.

Beraber koridorun sonundan sola dönüp merdivenlerin yanına ulaştık. O sırada Descartes bana dönüp "Kraliyet hekiminin

yanına gideceğim," dedi ve merdivenlere doğru ilerlemeyi bıraktı. "Kraliyet hekiminin yerini biliyor musunuz, Prenses?"

Bana prenses demişti. Bu da demek oluyordu ki prenses olduğumu anlamıştı. "Se-sen nasıl-"

Sözümü kesip benim yerime cümleyi tamamladı. "Prenses olduğunu nereden mi biliyorum?" Kafamı olumlu anlamda salladım ve bir cevap vermesini bekledim. Bana *prenses olduğunu nasıl anladığımı hala anlayamadın mı* der gibi tek kaşını kaldırarak bakıyordu. Anlamsızca ona baktım. İkimiz de sessizdik. Yaklaşık on beş saniye boyunca bana öyle baktıktan sonra omzuma çarparak merdivenlerden inmeye başladı. Hoşnutsuzca mırıldanarak arkasından gittim. Prenses olduğumu anlamıştı ama ben tam olarak ne zaman anladığını merak etmiştim. Merdivenlerden inerken "Kraliçe odaya girip sana sarıldığında ve senin için endişelendiğini söylediğinde anlamıştım," dedi ve "Neden bana daha önce söylemedin?" diyerek ekledi.

Dudağımın kenarı hafifçe yukarıya doğru kıvrıldığında "Hiç sormadın ki," dedim. Alayla bana baksa da birkaç saniye sonra önüne dönüp kendi kendine mırıldanmaya başlamıştı. Düşünür gibi bir hali vardı ve düşünürken bir şeyler mırıldanmadığı zamanlarda dişlerini sıkıyordu. Dişlerini sıkması, keskin olan çene hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Merdivenlerden indiğimizde "İyi misin?" diye sordum. Acaba ona söylemediğim için bana kızmış mıydı?

Ona seslendiğimi anladığında sıktığı dişlerini gevşetti. "İyiyim."

Birlikte saraydan çıkarken "Aaron ile ne konuştunuz?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Hayatını kurtardığım için bana teşekkür etti ve birkaç teklifte bulundu."

Beraber sarayın bahçesine çıkıp Kyne'ın kulübesine doğru yürümeye başladığımızda "Ne gibi?" diye sordum.

İkinci defa omuzlarını silktiğinde onun yaptığı bu harekete sinir olduğumu fark ettim. Sinirlendiğimi fark etmiş gibi bana bakıp sırıttı. Ona dik dik baktığımı fark edince gülümsemesini

kesti ve konuşmasına devam etti. "Hayatını kurtardığım için bana altın teklif etti ama ben onu kabul etmeyince benim için burada bir iş ayarlayabileceğini söyledi," dedi.

Gözlerimi birkaç kere kırpıştırdıktan sonra "Ne işi?" diye sordum.

"Kraliyet hekiminin yanında çalışmak," diye cevapladı. Aaron'ın, Descartes için böyle bir jest yapması hoşuma gitmişti. O gerçekten iyi bir adamdı.

Ellerimi çırparak "Kyne'ı seveceksin, gerçekten çok tatlı bir adamdır," dedim. Başını sallamakla yetindi.

Kyne'ın kulübesine vardığımızda kapısının aralık olduğunu fark ettik. İçeriden patırtı sesleri geliyordu. Descartes ani bir refleksle beni arkasına doğru çekip önüme geçti. Aralık kapıdan içeri kafamızı uzatarak baktığımızda gülmemek için kendimi zor tuttum. Kyne kan ter içerisinde kalmış bir şekilde elindeki büyük süpürgeyi havada sallıyor ve uçan böceği öldürmeye çalışıyordu. Aynı zamanda da böceği vuramadığı için kendi kendine mırıldanıyordu. Daha fazla bu sahneye tanıklık etmemek için boğazımı temizleyerek odanın kapısını tamamen açtım ve içeriye girdim. Kyne öksürüğümün sesini duyunca elindeki süpürgeyi yere indirdi ve arkasına döndü. Beni görünce her zamanki gibi "Melany!" dedi. Beni gördüğü için mutlu görünüyordu.

"Kyne," dediğimde bakışları arkamda duran Descartes'e kaymıştı.

Süpürgeyi duvara yaslarken "Arkadaşın kim?" diye sordu.

Hala kapıda dikilen Descartes'i görünce onu kolundan tutarak içeriye çektim ve aralık kapıyı kapatarak "Bu Descartes," dedim.

Descartes, Kyne'a gülümseyip "Siz Kyne olmalısınız," dedi. Öne çıkarak elini uzattı.

Kyne onun bu tavrından memnunca öne çıkarak Descartes'in elini sıktı ve "Evet, delikanlı," dedi. Daha sonra elini onun elinden çekip odanın ortasında duran tahta masanın yanına gitti. Üzerindeki otları alıp koparmaya başladığında "Niye gelmiştiniz?" diye sordu.

Descartes masanın yanına gidip belini masaya yasladı ve "Kral, sizin yanınızda çalışabileceğimi söyledi," dedi.

Kyne *kral* lafını duyunca elindekileri masanın üzerine bıraktı ve şaşkınlıkla "Kral uyandı mı?" diye sorup bana baktı. Kafamı onaylarcasına salladığımda elindeki otları masaya koydu. "Önce bir kralla görüşeyim delikanlı, sonra sana haber veririm," dedi. Kapıya yönelip hızlı adımlarla kulübeden çıktı.

Kyne'ın peşinden dışarıya çıktık ve onunla birlikte saraya doğru ilerlemeye başladık. Saraya doğru yürürken Kyne'a "Kraliyet reviri nerede?" diye sordum.

"Mutfağın olduğu koridorun en sonunda," dedi. Neden revirin yerini sorduğumu bildiğini biliyordum.

Hep beraber saraya doğru sessizce yürümeye başladık. Arada sırada Descartes'in bana bakan bakışlarını yakalıyordum. Aslında ara sıra demem doğru değildi. Ona ne zaman yandan bir bakış atsam bana baktığını görüyordum. Sarayın giriş kapısına yaklaştığımızda "Neden bana bakıyorsun?" diye sordum. Bu kadar uzun bakmasından rahatsız olmuştum.

"Yüzünde birkaç yara vardı. Onları yok ettim," dedi. Anlamayarak ona baktım. Ona böyle baktığımı görünce dudaklarını oynatarak "Büyü yaptım yani," dedi.

Bildiğim kadarıyla tüm Nemesis kralları büyücülerle savaşmıştı. Bu yüzden de buralarda büyücüler hoş karşılanmıyordu. Aynı zamanda büyünün de hoş karşılanmayacağına emindim. Kyne duymasın diye ona yaklaşıp sessizce "Burada büyü yapamazsın," dedim.

Küçük bir çocuk gibi omuzlarını kaldırıp indirdi ve "Neden?" diye sordu.

"Çünkü..." dedim ve sarayın giriş kapısına vardığımızı fark ettim. Muhafızların yanından geçerken sessizdim ama içeriye girdiğimizde yeniden Descartes'e fısıldayarak "Büyü yapmak, Nemesis'te yasak. Büyü yapanlara iyi davranacaklarını sanmıyorum," dedim.

Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldığında kafasını bana doğru eğdi ve fısıldayarak "Unuttun mu? Ben doğadaki en

güçlü ve en yenilmez yaratığım, istediğimi yapabilirim," dedi. Ardından sesini zihnimde duydum. "Tabii ölümsüz olduğumu da unutmamak gerek."

Kendinden övünerek bahseden birisini ilk defa görüyordum ve buna alışmam zaman alacak gibi görünüyordu. Sarayın merdivenlerinin olduğu yere geldiğimizde Kyne, Aaron'n odasına gitmek için yanımızdan ayrıldı. Biz de mutfağın olduğu koridora girdik. Koridorun sonuna geldiğimizde büyükçe bir kapıyla karşılaştık. Kapıyı itip içeriye girdim. Kapıyı açar açmaz burnuma birbirinden farklı bitki kokuları dolmuştu.

Girdiğimiz yer boştu. Fakat oda o kadar büyüktü ki sağda ve solda olmak üzere birer perde vardı; odayı üçe ayırmışlardı. Sağa doğru ilerleyip perdenin arkasına baktım. Yan yana beş tane yatak dizilmişti. Fakat hiçbiri dolu değildi. Odanın diğer tarafına doğru yürümeye başladığımda Descartes'in kapının yanında durduğunu fark ettim. Ona doğru dönerek "Gelsene," dediğimde kafasını olumsuz anlamda sallayarak "Sen git, ben burada bekleyeceğim," dedi.

"Tamam," diyerek sol taraftaki perdeyi tuttum ve biraz yana kaydırarak içeriye girdim. Bu tarafta da beş tane yatak vardı. İkisinin üzerinde arkaları bana doğru dönük olan iki kişi vardı. Bunlar Mylo ve Astrid olmalıydı. Yan yana duran yataklarda yattıkları için onların ortalarında duran boşluğa geçtim. İlk yatakta yatan kişi Astrid'ti. Başında ve kaşında sargı vardı. Kaşının kenarı patlamış olmalıydı. Göğsü düzenlice inip kalkıyordu. Uyuyormuş gibi görünüyordu ama baygın olduğunu biliyordum. Ona bakmayı bırakıp Mylo'nun olduğu yatağa baktım. Mylo'nun yüzünü göremediğim için onu yavaşça kendime doğru çevirdim. Artık ikisinin de yüzünü görüyordum. Hem de tam ortalarında duruyordum. Mylo'nun kafasının arkasına ve boynuna sargı bezi sarılmıştı. Gözünün altında küçük bir morluk vardı. Yataklar arasında çok az bir mesafe olduğu için yere oturup bağdaş kurdum ve ellerimi onlara doğru uzatarak ikisinin de ellerinden tuttum. "Benim yüzümden başınıza bunlar geldiği için üzgünüm," dedim.

Konuşmama devam edecekken bir anda vücudum kasılmaya başladı. Mylo ve Astrid'in tuttuğum ellerini bırakmak istesem de bırakamadım. Vücudum kasılmaya başlayınca Descartes'e bağırmak istedim ama bağıramadım. Çünkü ağzımı her açışımda ağzımdan anlamını bilmediğim bazı kelimeler çıkıyordu. Her konuştuğumda sesim benim bile zar zor duyabileceğim bir şekilde kısık çıkıyordu. Vücudum artık bu kasılmalara dayanamayınca gözlerimi sıkıca yumdum. Gözümden bir damla yaş düşünce yavaş yavaş kontrolümü kaybettiğimi fark ettim. Kontrolümü kaybettikçe bilincim kapanıyordu ve ben vücudumun kasılmasına engel olamıyordum. Gözümden bir damla yaş daha düştüğünde ağzım canım acıdığından dolayı yarım açıktı. Ağzım açık olduğu için de anlamını bilmediğim şeyler söylemeye devam ediyordum. Artık kontrolümü kaybetmiştim ve gözlerim kapanmak için göz kapaklarımı zorluyordu. Bayılmadan hemen önce ağzımdan çıkan son anlamsız sözleri ve yanımdaki yataklarda yatan Mylo ve Astrid'in bana seslenerek "Melany!" diyen telaşlı seslerini duydum.

Ne yaptıysam onlar uyanmışlardı.

BÖLÜM 30

"Melany!"

Duyduğum gür sesin ardından yanağımın sağ tarafında hissettiğim şiddetli baskı canımı acıtmıştı. Birkaç saniye sonra yanağımın sol tarafında da aynı baskıyı hissettim. Gözlerimi açmaya çalışsam da göz kapaklarım birbirine yapışmış gibiydi. Vücudum omuzlarımdan tutulup sarsılınca birkaç zorlu denemenin ardından gözlerimi yavaşça araladım ve hala omuzlarımdan tutan ellerin sahibine bakmak için aralık olan gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Kırpıştırmama rağmen bulanık görüyordum. Gözlerimi tamamen açtığımda bir elimi yere koydum ve oturmaya çalıştım. Başım dönüyordu. Birkaç sendelemenin ardından beni tutan kollar oturur pozisyona gelmem için bana yardım etti. Gözlerimi yeniden kırpıp etrafıma baktım. Yatakların üzeri hala doluydu. O zaman karşımdaki kişi Descartes olmalıydı. Emin olmak için "Descartes?" dedim sorarcasına. Sesim kısık çıkmıştı.

Ben boğazımı temizlemek için öksürürken o beni onaylayarak "Evet, benim," dedi.

Daha sonra onun hemen yanından gelen ve "İyi misin?" diye soran endişeli sesi duydum. Ses Mylo'ya aitti. Kesik kesik nefesler alırken gözlerimi yeniden kırpıştırdım. Görüşüm piksel pikseldi. Hiçbir şeyi net olarak göremiyordum. Sanki birisi gözlerimin önünü gri bir sis perdesi ile örtmüştü. Bunu söyleyerek diğerlerini daha fazla telaşlandırmak istemiyordum. Ayrıca az önce ne yaptıysam bayılmıştım. Bayılmadan hemen önce

yaptığım şey, Mylo ve Astrid'i uyandırmıştı. Bir bakıma korkuyordum çünkü kendimi kaybetmiştim.

Mylo ve Astrid'e, bana ne olduğunu anlatamayacağım için Mylo'nun yattığı yatağa döndüm ve "İyiyim ama şimdi biraz temiz hava almalıyım," dedim. Daha sonra da Descartes'e döndüm ve "Beni buradan çıkartır mısın?" diye sordum. Kafasını salladığını belli belirsiz görmüştüm.

Descartes kolumdan tutup kalkmama yardım ederken Astrid'in "Biz de seninle gelelim," diyen sesini duydum. İtiraz istemeyen bir ses tonuyla "Siz daha yeni uyandınız, dinlenmelisiniz. Descartes benimle ilgilenir," dedim ve Descartes'le beraber kapıya doğru yürümeye başladım.

Kapıya ilerlerken "Sizi görmeye daha sonra yine geleceğim," dedim. İkisi de onaylayan mırıltılar çıkartınca odadan çıktık. Odadan çıkar çıkmaz Descartes'e dönerek "Göremiyorum," dedim.

Kolumu daha sıkı tutarak "Ne demek göremiyorsun?" diye sordu.

Fısıldayarak "Orada ne yaptıysam görüşüm bulanıklaştı," dedim. Daha sonra koridorun başından gelen sesleri duyunca konuşmayı kestim. Ben susunca Descartes yürümeye başladı. Beni tuttuğu için ben de yürümeye başladım. "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda "Bahçeye çıkıyoruz," diye cevap verdi. Çok geçmeden saraydan çıktığımızda rüzgarın hafif esintisi saçlarımı geriye doğru savurdu. Sarayın girişindeki merdivenlerden inerek sola döndük.

Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdükten sonra Descartes, "Böyle çok yavaş ilerliyoruz," diye mırıldandı. Saniyeler sonra kolunu bacaklarımda hissettim. Diğer elini de sırtıma koymuştu. Beni havaya kaldırdığında "Ne yapıyorsun?!" diye bağırdım.

Ciddiyetle "Böyle çok yavaş ilerliyoruz. Bir an önce kimsenin bizi göremeyeceği bir yere gitmeliyiz," dedi. Sesindeki ciddiyet, yüzündeki hiçbir kasın oynamadığına işaretti. Göremesem bile bundan emindim. Görüşümün bir an önce düzelmesini istediğimden dolayı beni kucağında taşımasına sesimi çıkartmadım ve ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. Düşmemek için

onun boynuna sarılmayacaktım. Zaten onun da beni düşürmek gibi bir niyeti yoktu.

Descartes hızlı adımlarla yürürken gözlerimi kapattım ve "Orada ne yaptığımı sormayacak mısın?" diye sordum. Gerçi sorsa bile ne yaptığımı bilmiyordum.

"Sormama gerek yok, ne yaptığını biliyorum," dediğinde şaşkınlıkla "Nasıl?" diye sordum. "Hissettiğin şeyleri bazen hissedebiliyorum. Ayrıca sadece form değiştirdim. Anka formundayken ne yapabiliyorsam hala aynı şeyleri yapabiliyorum. Bu yüzden de kulaklarım çok iyi duyuyor. Mylo ve Astrid'in yanındayken söylediğin şeylerin hepsini duydum. Söylediğin çoğu kelimenin anlamını bilmesem de son söylediğin şeyi anladım."

"Yani?" dedim sorarcasına.

"Yani..." diye tekrarladı ve sonra devam etti. "Büyülü sözler söylüyordun. Daha önce bazı büyük element kullanıcılarının büyü yaptığına tanıklık etmiştim ama hiçbirinin yaptığı büyü, bu kadar güçlü değildi. Büyü yaptığında etrafa bir enerji dalgası yayıldı. Enerji dalgası yayılmadan hemen önce yanına gelmeye çalıştım ama yapamadım. Odanın ortasında benim geçmemi engelleyen görünmez bir bariyer vardı. Bayıldığında geçemediğim o bariyer kalktı. Bu sayede yanına gelebildim. Yanına geldiğimde baygın olduğunu gördüm. Yani... Kısacası sen büyü yaptın ve yaparken de sana ulaşmamı engelledin."

"Büyü mü yaptım ama bu nasıl olabilir?" diye sordum. Şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyordum.

"Sanırım birbirimize bağlandığımızda büyü yeteneğimin birazı sana geç-"

Onun sözünü kestim. "Her neyse Descartes!" Yine aramızdaki şu parlayan bağdan bahsetmesini istemiyordum. O anı düşündükçe tüylerim ürperiyordu. Konuyu değiştirip "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Konuyu değiştirmeme bir şey demedi. Onun yerine "Kyne'nın kulübesinin arkasındaki ormanlık alana gidiyoruz," diye açıkladı ve adımlarını daha da hızlandırarak yürümeye devam etti. Birkaç dakika sonra Descartes durunca geldiğimizi anladım.

Beni yavaşça engebeli toprak zemine indirdiğinde dengemi sağlamak için koluna tutundum ama sıcak nefesini alnımda hissettiğimde hemen geri çekildim. Nefesini alnımda hissettiğime göre fazla yakın duruyor olmalıydık.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum saçlarımı önüme doğru alarak. Biraz utanmıştım, bu yüzden de yüzümü görmesini istememiştim.

Boğuk ve kısık çıkan bir sesle "Şimdi görüşünü düzelteceğim," dedi ve önüme aldığım saçlarımı tek parmağıyla çekerek kulağımın arkasına sıkıştırdı. Daha sonra da beni kendisine doğru döndürerek parmağını elmacık kemiklerimin üzerinde dolaştırdı. Parmaklarının geçtiği yerlerde tenim yanıyordu. Nefesi gibi dokunuşları da sıcaktı. Yanıyordu, yakıyordu.

Elmacık kemiklerimin üzerindeki dokunuşları devam ederken bir anda diğer eliyle çenemi kavradı ve sıkıca tuttu. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Çenemi o kadar sıkı tutmuştu ki canımı yakıyordu.

"Bu biraz acıtacak, dayanmaya çalış," dediğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Bana ne yapacaktı?

"Descartes! Ne yapıyor-" Konuşmama fırsat bırakmadan elmacık kemiklerimin üzerinde dolaştırdığı parmaklarını bir anlığına kaldırdı. Parmakları yeniden elmacık kemiklerimle buluştuğunda yumuşak parmaklarının yerini sert bir şeyin almış olduğunu fark ettim. O sert şeyler birkaç salise sonra hızlı bir şekilde derimin altına girdi. Acıyla çığlık attım. Parmaklarının uçlarındaki şeyleri elmacık kemiklerime daha da sıkı bastırdığında gözlerim dolmaya başladı. Derimin altından akan ve yanağımdan aşağıya doğru süzülüp yere damlayan bir sıcaklık hissediyordum. Yüzüm kanıyor olmalıydı. Yanaklarımın üst tarafları ağrımaya başladığında dişlerimi sıktım. Ağrı elmacık kemiklerimden başlayıp tüm vücuduma yayılıyordu. Çığlık atmaya devam ederken ağzıma tıkılan kalın bir kumaş parçası yüzünden sesim çıkmamaya başladı ve çığlıklarım kedi miyavlaması gibi küçük iniltiler şeklinde çıkıyordu. Bu yüzden de acıyla

çığlık atmak istesem bile bağıramıyordum. Çığlıklarım içimde tutsak kalıyordu.

Ellerimi kaldırıp Descartes'in çenemi tutan bileğinden kavradım. Gözlerimi iyileştireceğini söylemişken neden böyle bir şey yaptığını hala anlayamamıştım. Bana neden zarar veriyordu ki? Bileğini çenemden çekmeye çalışsam da benden daha güçlü olduğu için başaramamıştım. Birkaç denemenin ardından ellerimi onun bileklerinden çektim. Kan kaybediyordum. Bu yüzden de bedenim güçsüz düşmüştü. Kulaklarıma Descartes'in "Kıpırdama, sadece birkaç saniye daha dayan!" diye bağıran sesi dolunca ellerimi sıktım ve dayanmaya çalıştım. Acımın yavaş yavaş azalmaya başladığını hissettiğimde elmacık kemiklerimdeki baskı bir anda ortadan kayboldu. Baskı kalkınca sırtımdan bir ton yük kalkmış gibi hissettim. Hemen ardından da Descartes'in "Bitti," diyen sert sesini duydum. Çenemdeki elini gevşettiğinde bedenim tökezledi. Vücudum güçsüz durumda olduğu için onun çenemden tutan elinden destek aldığımı yeni fark etmiştim. Descartes belimden kavrayıp beni yavaşça toprak zemine yatırınca elini, alnıma koyarak bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Kafamdaki şiddetli ağrının etkisi ve bedenimdeki halsizlik yavaşça yok olurken gözlerimin önüne kesik kesik görüntüler gelmeye başladı. Görüntülerin gelmesiyle onların içine çekilmem eş zamanlı oldu. İlk görüntüde loş ışıkla aydınlatılmış, şömineli bir odadaydım. Etrafta ağır, metalik bir koku ve elle tutulabilecek bir gerginlik vardı. Sanki görüntülerin içine çekilmeden dakikalar önce burada bir boğuşma yaşanmıştı. Ayaklarım bağımsız bir şekilde odanın sağ uç köşesindeki kapıya doğru ilerlemeye başladığında kafamı çevirerek odayı incelemeye başladım. Tavanda küçük bir avize vardı. Avizenin dört köşesine mum yerleştirilmişti ve mumlardan sadece iki tanesi yanıyordu. Tam avizenin altında büyükçe bir ayı postu vardı. Halı olarak kullanılıyor olmalıydı. Postun üzerinde devrilmiş birkaç cam bardak vardı. Bardakların ikisi kırılmıştı. Cam parçaları durdukları yerde birer kristal gibi parlıyordu. Ayı postunun karşısında da yeni söndürülmüş bir şömine vardı. Öyle ki

bazı kömürler hala kordu. Şöminenin sol tarafında ise yere çivilenmiş küçük bir çalışma masası duruyordu.

Odanın kapısına ulaştığımda elim, kapının kulpunu buldu ve aşağıya doğru indirdi. Kapıyı açıp odadan çıktığımda yine loş bir ortamda olduğumu fark ettim. Oda önceki odanın birebir kopyası gibiydi ama az önce çıktığım oda, bu odadan çok daha büyüktü. Ayrıca etrafta koltuklar da vardı. Şu an oturma odası gibi bir yerdeydim. Bacaklarım kendiliğinden ilerlemeye başlayınca arkamı döndüm ve oraya doğru ilerlemeye başladım. Arkamda yukarıya çıkan bir merdiven vardı.

Merdivenlere ulaşamadan görüntü kesildi ve yerine yeni bir görüntü geldi. Bu sefer merdivenlerin üst katındaydım. Bacaklarım beni koridorun sonundaki odaya doğru sürüklemeye başladı. O odaya yaklaştıkça içimi bir korku sarıyordu. Bu odayla ilgili ters giden bir şeyler vardı. Hissedebiliyordum. Adımlarım hızlandığında saniyeler sonra o odaya gireceğimi biliyordum ama o odada olan şeyleri görmek istemiyordum. Çünkü biliyordum ki o odada göreceğim şeylerden hiç hoşlanmayacaktım. Uyanmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sanki burada kısılıp kalmıştım. Elim, koridorun sonundaki odanın kapısının kulpunu kavradığında derin bir nefes aldım. Kalbim hızla çarpmaya başladığında kapıyı yavaşça iterek açtım. Kapıyı itmek istemiyordum ama bunu isteğim dışında yapmıştım.

Gözlerimi kapattığımda odanın içerisine adım attım. Yerler ıslaktı ve metalik koku bu odada çok daha yoğundu. Gözlerim kapalıyken odanın ortasına kadar geldim. Durduğum zaman gözlerim açılmak için zorladılar. Gözlerim hafifçe aralandığında ağzım, gözlerimle birlikte eş zamanlı olarak dehşetle açıldı. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Gözlerimi yeniden kapatmak istesem de yapamadım. Sanki bir şey bu manzarayı görmemi istiyordu ve ben buna engel olamıyordum. Yerdeki ıslaklığın sebebini de şimdi anlamıştım. Yerlerde ve duvarlarda yan yana sıralanmış onlarca ölü beden vardı. Her biri yeni öldürülmüş gibiydi. Üzerlerinden kan damlıyordu. Yarısının gözleri açıktı ve boş boş bakıyorlardı. Üstüne üstlük sanki beni izliyorlardı.

Odanın başındaki sandalyede bir kıpırtı gördüğümde orada ölmemiş biri olduğunu fark ettim. Kısa saçlarından anladığım kadarıyla bu kişi erkekti. O ayağa kalktığında odanın da kapısı açıldı. Gelen kişiye bakmak için kafamı çevirmeye çalıştım ama kafamı o tarafa döndüremedim. Bir güç bunu yapmamı engelliyor gibiydi. Ben kimin geldiğine bakamasam da gelen kişi yanımdan geçerek görüş alanıma girdi. Yavaş yürüyordu. Sanki yanına doğru yürüdüğü, arkası dönük olan takım elbiseli adamdan korkuyor gibiydi. Yürüyen kişinin boyu kısaydı ve koyu yeşil bir pelerin takmıştı. Pelerinin şapkasını da kafasına örtmüştü. Adamın yaklaşık üç adım arkasında durup etrafa kaçamak bir bakış attıktan sonra titreyen sesiyle "E-efendim," dedi.

Adam kafasını hafifçe yana çevirerek "Sana işi halletmen gerektiğini söylememiş miydim?!" diye gürledi. Bağırdığında önünde duran ve az önce oturmakta olduğu sandalyeye tekme attı. İrkildim. Sesi korkutucu çıkıyordu. Öyle ki bir anda odadaki mum alevleri de çoğalmıştı. Artık etraf çok daha aydınlıktı.

Yerlerde duran ve duvarlarda asılı olan cesetlere bakmamaya çalışarak kısa boylu adama odaklandım. O da benim gibi irkilmişti. Kısa boylu adam kafasını eğip ağlamaklı çıkan sesiyle "Lülütfen, bu seferlik beni affedin, efendim. Bir daha hata yapmayacağım," dedi. Uzun boylu ve takım elbiseli adam tamamen yüzünü, kısa boylu adama döndüğünde yüzünü net bir şekilde görebildim. Bu adamı daha önce de rüyamda görmüştüm. Goblinlere emir veren adamdı bu.

Kısa boylu adama gülümsediğinde bu gülüşün hiç de dost canlısı olmadığını fark ettim. Adam elini havada salladığında odanın içerisinde bir rüzgar akımı oluştu ve kısa boylu adamı cesetlerin asılı olduğu duvara yapıştırdı. Kısa boylu adam duvara yapıştığında pelerininin başlığı açıldı. Ona dikkatlice baktığımda onun insan olmadığını hemen anladım. O bir goblindi. Karşımda kanlı canlı bir goblin görmek bana Kyne'ın kulübesinde yaşadıklarımızı hatırlatmıştı. Yüzümü buruşturduğumda uzun boylu adam, "Bir daha hata yapamayacaksın zaten!" diye bağırdı.

Goblin, "Hayır, efendim, lütfen yapmayın," gibisinden şeyler söylemeye başladı. Saniyeler sonra uzun boylu adam birkaç

kelime mırıldandı ve daha sonra odadan çıkarak goblini orada bıraktı. Gobline baktığımda yere kapaklanmış olduğunu gördüm. Boğazını tutuyordu. Ağzını açtığında içinden kan boşaldı ve görüntüler kesildi.

Görüntüler kesilip bilincim yerine geldiğinde enerjik hissediyordum. Sadece az önce gördüğüm şeyler rüya gibi hissettirmiyordu. Gerçek gibilerdi, hatta gerçek bile olabilirlerdi. Sonuçta o adamı ikinci kez rüyamda görüyordum. İlk gördüğümde onunla ilgili olan rüyam gerçekleşmişti. Geleceği görmüştüm. Peki, bu şimdiki görüntü neydi?

Tüm bu düşünceleri boş verip kendime odaklanmaya çalıştım. Sırtım yumuşak bir yere değiyordu ve bütün ağrılarım geçmişti. Sadece elmacık kemiklerimin üzerinde hafif bir sızı hissediyordum. Gözlerimi yavaşça araladığımda terlediğimi fark ettim. Rüya yüzünden olmalıydı. O ölü bedenleri bir daha unutabileceğimi sanmıyordum. İlk defa böyle bir katliam görmüştüm. Düşüncelerimden sıyrılıp yattığım yere baktım. Artık gözlerim eskisinden de net görüyordu. Descartes ne yaptıysa işe yaramıştı.

En son Descartes'le birlikte ormandaydık ama şimdi o yoktu ve ben de kızlarla birlikte sarayda kaldığımız odada yatıyordum. Buraya nasıl gelmiştim bilmiyordum ama aklımda Descartes'e sormak istediğim birçok soru vardı. Yataktan kalkıp pencereden dışarıya baktım. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Üzerimdeki terden dolayı kirlenmiş olan gömleği çıkartıp temiz bir şeyler giyerek odadan çıkmak için hareketlendim. Sorularımı sormak için Descartes'i bulmalıydım. Hem de hemen!

BÖLÜM 31

Odadan çıkıp sarayın merdivenlerinden inmeye başladım. Arada sırada önüme muhafızlar çıkıyor fakat bana garip garip bakmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Bu sarayın muhafızları da bir garipti doğrusu. Saraydan çıkarken Descartes'in gidebileceği yerleri düşündüm. Pek fazla seçeneği yoktu. Ya Nemesis'i terk etmişti ya da şu an Kyne'ın yanındaydı. İlk seçenek bana saçma geldiği için Kyne'ın kulübesine doğru yürümeye başladım. Akşam olduğu için hava serinlemişti. Az önce sıcacık bir yataktan çıktığımdan ve terlediğimden dolayı soğuğu tenimde daha çok hissediyordum. Kollarımı göğsümün hizasında birbirine dolayıp ısınmaya çalıştım. Yürürken her ihtimale karşı etrafıma bakıyordum çünkü şu katil hala yakalanamamıştı.

Etrafı incelediğim ve hızlı hızlı yürüdüğüm birkaç dakikalık yürüyüşün ardından Kyne'ın kulübesinin önüne geldim. Aralık kapıyı gördüğümde iki kere tıklatıp içeriye girdim. Kyne ocağın başında duruyor ve bir şeyler kaynatıyordu. Onun hemen yanındaysa Descartes vardı. Dikkatlice Kyne'ı izliyordu. Kapının sesini duyduklarında ikisi de kapıya doğru baktı.

Kyne ocağın üzerinde kaynattığı şeyi bırakıp ellerini hafifçe üzerine sildi ve endişeyle bana doğru dönerek "Krala bir şey mi oldu?" diye sordu. Aaron için geldiğimi düşünmüş olmalıydı.

"Ah hayır, sadece Descartes'le biraz konuşmak istemiştim," dedim ve Descartes'e baktım.

Kyne ikimize garip garip bakışlar atarken Descartes yanıma doğru gelmeye başladı. Ben kulübeden çıktığımda onun, Kyne'a "Birazdan dönerim," dediğini duydum. Kulübenin kapısını çekerek yanıma geldiğinde yürümem için beni omuzlarımdan hafifçe ittirdi. Beraber kulübeden uzaklaşırken "Kyne yanında çalışmama izin verdi. Bundan sonra onunla birlikte kulübede kalacağım," dedi.

Kollarımı göğsümde bağlayarak "Onun yanında kalmana izin vermesi iyi bir şey ama şimdi bunu konuşmak için buraya gelmediğimi biliyorsun," dedim.

Cevap verme gereğinde bulunmadı. Tabii ki onunla ormanda yaptıkları hakkında konuşmaya geleceğimi biliyordu. Kulübeden yeteri kadar uzaklaştığımızda durdum ve ona doğru dönerek "Bana ormanda ne yaptın?" diye sordum.

Kafasını benim kafamın hizasına doğru eğerek gözlerime baktı. Daha sonra da sağ elini gözlerimin önünde salladı. Ona "Ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla sorduğumda "Gözlerinin düzeldiğine emin oluyorum," dedi.

Sinirle çıkıştım. "Gözlerim düzeldi, şimdi şu elini çekebilir misin?" Elini gözlerimin önünde sallaması sinirimi bozmuştu. Sanki benimle alay ediyordu.

"Gözlerin düzeldiğine göre ormanda sana ne yaptığımı anlamışsındır?" dedi hafifçe sırıtarak. Sesinde alay vardı. Şu anda içimden ona vurmak geliyordu ama gözlerimi düzelttiği için bu seferlik ona vurmayacaktım.

Sıkıntıyla nefesimi dışarıya doğru verip "Beni delirtme Descartes, elmacık kemiklerime batırdığın şu şey neydi onu söyle!" dedim. Asıl merak ettiğim şey buydu. Derimin içine batırdığı o sivri şeyler... onlar neydi?

"Söylersem susacak mısın?" diye sordu o da sıkıntıyla. "Burası biraz soğuk içeriye dönmek istiyorum da." Susacağıma dair ona onay verircesine kafamı salladım. Bir adım gerileyip "Korkma," dediğinde ürktüğümü hissettim. O, bana korkmamam gerektiğini her söyleyişinde, ya beni şaşırtacak bir şey ya

da kötü bir şey oluyordu. Korksam da merakla göstereceği şeyi beklemeye başladım.

Ellerini arkasına doğru götürdüğünde saniyeler sonra geri çıkarttı. Ellerini arkasından çıkartmadan önce yüzünün hafifçe buruştuğunu görmüştüm. Ellerini bana doğru uzattığında gözlerime inanamadım. Parmak uçlarının yerini siyah, ince ve sağlam gözüken tırnaklar almıştı. Hatta bunlara tırnak demem doğru olmazdı. Resmen kuş gibi pençeleri vardı.

Elimle parmaklarını işaret edip "Bunlar..." dedim ama o sözümü kesip kendisi parmaklarının ucundaki şeylerin ne olduğunu açıklamaya başladı.

"Anka formumun özelliklerini aldığımı sana söylemiştim. Her şeyi duyabilmem gibi. Bu da bir başka özelliğim. Büyük pençelerimin yerini ufakları alsa da hala bana Anka olduğumu hissettiriyorlar."

Demek ki yanılmamıştım. Tırnakları gerçekten pençe şeklindeydi. Keskin olduklarını biliyordum çünkü onları derime batırmıştı. O an aklıma gelince titredim ve "Bir daha bana sormadan böyle bir şey yapma!" diye onu uyardım.

Omuzlarını silkip sırıttı ve ellerini pantolonunun cebine koyarak bir adım attı. "Yaparsam ne olur?" Aramızdaki mesafeyi iyice kapatmıştı. Bir iyi bir kötü olması zaten sinirlerimi bozuyordu. Şimdi de ukalaca davranıp beni sinir etmişti.

Bana yaklaştığında geriye doğru çekilmeden kafamı kaldırdım ve ona baktım. Onun gibi omuz silkerek "Yaptığında görürsün," dedim. Ardından saçlarımı savurarak arkamı döndüm. Saçlarım yüzüne çarpmış olmalıydı. Artık Descartes'le uğraşmayı bırakıp Astrid ve Mylo'yu görmeye gitmeliydim.

Ben ilerlerken arkamdan bağırdı. "O günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum, prenses." Yürümeyi bırakıp ona cevap vermek için arkamı döndüm ama orada yoktu. Gitmişti. Gittiğini görünce onu boş verip yeniden saraya doğru yürümeye başladım.

Saraya vardığımda hemen revirin olduğu yöne doğru ilerledim. Birkaç dakikalık yürüyüşün ardından revire vardım. İçeriye girip Mylo ve Astrid'in yattığı perdeli bölmeye doğru ilerledim.

Perdenin arkasından konuşma sesleri geliyordu. Sohbet ediyor olmalılardı. Perdeyi açıp "Merhaba," dedim.

Beni fark ettiklerinde aynı anda "Melany!" dediler. Astrid bana bakarak "Yanıma gel," dediğinde perdeyi çekerek Astrid'in yatağına doğru ilerledim. Beni kolumdan çekince yatağın üzerine düştüm. Yatağın üzerine düştüğümde bana sarıldı. Sarılmasını beklemediğimden birkaç saniye boyunca ona karşılık veremedim. Ama sonra ben de kollarımı Astrid'in beline dolayarak ona sarıldım. Sarılırken "Buraya nasıl getirildiğimizi biliyor musun?" diye sordu. Biliyorum dercesine kafamı salladığımda Mylo kendi yatağından kalkarak yatağını Astrid'inkisiyle birleştirdi. Daha sonra da yatağın üzerine bağdaş kurarak oturdu. Şimdi hepimiz yan yana oturuyorduk.

Ben onların buraya nasıl geldiğini anlatmadan önce Mylo kollarını iki yana açarak bekledi. Ona sarılmamı bekliyor olmalıydı. Ben sarılmayınca dudaklarını büzdü ve "Hasta olan birine sarılmaman çok üzücü," dedi. Kendini acındırıyordu. Bu hali komik olduğu için gülümseyerek kollarının arasına girdim. Ona sarılırken kulağıma "Senin için çok endişelendim," diye fısıldadı. Geri çekildiğimde şaşkındım. Benim için sürekli endişeleniyordu. Onun neden böyle yaptığını anlayamıyordum. Ya da en azından düşünmek istemiyordum.

Mylo'yla aramızda garip bir bakışma geçerken Astrid, "Hadi artık neler olduğunu anlat," diyerek kolumdan dürttü. Sabırsızdı.

Ellerimi teslim oldum dercesine havaya kaldırıp "Anlatıyorum," dedim. Onlara Descartes'in bana söylediği şeyleri anlatacaktım. İkisi de gözlerini üzerime dikip sessizce anlatmamı bekledi. Ben de onları daha fazla meraklandırmadan anlatmaya başladım. "Bayırdan yuvarlandığımızda Astrid, sen bayıldın," dedim ve onun elinden tutarak anlatmaya devam ettim. "Bizimse bilincimiz açıktı. Biri küçük, biri büyük iki büyücü bizi gördü. Biri beni tutarken diğeri Mylo'yu bayılttı ve öldürmeye çalıştı. Tam Mylo'yu öldüreceği sırada gökyüzünde Anka'yı görmüştük. Büyücüler Anka'yı görünce kaçtılar. Sizi uyandırmaya çalıştım ama yapamadım. Anka olduğumuz yere hepten yaklaştığında biri beni ağaçların arasına çekti. Çeken kişi de-"

Mylo lafımı böldü: "Şu revirdeki çocuk muydu?" Sesi biraz sinirli çıkmıştı.

Kafamı sallayıp "Evet, oydu," dedim. Konuşmayınca devamını anlatmamı beklediğini anladım. "Anka, sizin olduğunuz yerde durunca ikinizi de pençeleriyle tutup havalandı ve gözden kayboldu. Sizi kurtarmak için saklandığımız yerden çıkmaya çalışsam da beni ağaçların arasına çeken kişi, yani Descartes, Anka gidene kadar buna izin vermedi. Anka sizi götürdüğünde ağaçların arasından çıktık. Peşinizden gitmek istesem de Anka'nın sizi nereye götürdüğünü bilmiyordum. Beni Anka'dan saklayan kişiye Trion'daki mavi otları sordum ama öyle bir otun olmadığını söyledi-"

Astrid beni durdurup "Ne yani?! Kral iyileşemeyecek mi?" diye hafifçe bağırdı.

Sakin olması için tuttuğum elini sıktım ve "Merak etme, Descartes onu iyileştirdi," dedim. "Duyduğuma göre Anka, sizi krallığa getirip kapının önüne bırakmış. Kraliçe, size Anka'nın saldırdığını düşünüyor. Ona benimle birlikte Trion'a geldiğinizi söylemedim-"

Bu sefer sözümü Mylo kesti ve "Kraliçe sana ceza verecektir. Tek başına bu cezayı yüklenmene izin veremem," dedi. Astrid de onu onayladı.

"Kraliçe, bana ceza vermedi, sadece biraz kızdı. Ayrıca Descartes gibi bir hekimi bulduğum ve kralı kurtardığımız için de mutlu."

Mylo eliyle yeni çıkmaya başlayan sakallarını kaşıyarak "Krallığa getirdiğin o hekime güveniyor musun?" diye sordu. "Büyücülerin topraklarından geldiğine göre o da bir büyücü olmalı."

Nemesis'te büyünün yasak olduğunu bildiğim için Descartes'i ele veremezdim. Başının derde girmesini istemiyordum. Mylo yataktan kalkmaya çalıştığında onu durdurup "Büyücüler onu köle olarak satacaklarmış. Onların elinden kaçarken bize rastlamış. Yani o büyücü değil," diye bir açıklama yaptım. Astrid bana inanmış gibi görünürken Mylo'nun düşünceli bir hali vardı. Konuyu değiştirmek için "İyi olmanıza çok sevindim," dedim.

Astrid yeniden bana sarıldı. "Biz de senin iyi olmana sevindik." O bana sarılırken revirin kapısı yavaşça açıldı. Biz kimin geldiğini anlamak için sessizce dururken birden duvara çarpan bir şeyin sesiyle irkildik.

Mylo yatağın üzerinde ayağa kalkarak önümüzde durduğunda Astrid, fısıldayarak "Neler oluyor?" diye sordu.

Aynı şekilde fısıldayarak "Bilmiyorum," dedim. Refleks olarak ben de Astrid'i arkama almıştım. Bedeni, bedenime yakın olduğu için soluk alış verişlerini ensemde hissedebiliyordum. Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Aynı benim gibi...

Mylo yavaşça yataktan indiğinde odayı bölen perdeye doğru yavaşça ilerledi. Aynı zamanda da odanın içerisinde bize yaklaşan adım sesleri duyuyorduk. "Mylo!" diye fısıldayarak onun dikkatini çektim. Orada ne varsa bize doğru geliyordu. Mylo bana baktığında "Gitme," dedim ama o beni dinlemeyerek perdeye daha çok yaklaştı. Bir eliyle perdeyi yavaşça çekmeye çalıştığında perdenin arkasındaki şey perdenin diğer tarafından Mylo'nun durduğu yere doğru yavaşça vurdu ve onun geriye doğru sendeleyerek düşmesine sebep oldu.

Kalbim korkuyla adrenalin pompalamaya başlayınca boğazımın kuruduğunu hissettim. Yatağın üzerinde otururken savunmasız durumdaydık, bu yüzden Astrid'i yataktan kalkması için ittirdiğimde beni ikiletmeden yataktan kalktı. O kalkınca ben de kalktım ve hala yerde yatan Mylo'nun yanına giderek kalkması için ona yardım ettim.

Hepimiz ayağa kalktığımızda perdenin yarısının açık olduğunu fark ettik. Perdenin arkasındaki şeyin yarısını görebiliyorduk. O şey içeriye girmiyor, sadece perdenin arkasında bekliyordu. Aldığı nefeslerin sesi kulaklarımızı doldururken verdiği nefesler perdenin hareketlenmesini neden oluyordu. Onu açık olan perdenin arasından görünce hepimiz bir adım geri çekildik. Sonra Mylo'nun tedirginlikle fısıldayan sesi kulaklarımızı doldurdu. "Bu şey de ne böyle?"

Bir adım geri çekildiğimizde Astrid, "Bu-bu yaratığı daha önce kütüphanede karıştırdığım bir kitapta görmüştüm, bu bir

t-trol," dedi. Sesi korkuyla titriyordu. Perdenin arasından görebildiğim kadarıyla karşımızdaki yaratığın boyu benden on beş santim kadar daha uzundu. Vücudu bir insanınki gibiydi ama yeşil ve kahverengi pullarla kaplıydı. Ayrıca iri bir cüssesi vardı. Perdenin arasından görünen elinde dört kalın parmak vardı. Ayakları ise çıplak ve kirliydi. Ayak parmaklarının arasında yeşilimsi katı bir birikinti vardı. Ayrıca onun revire girmesiyle içeriyi kötü bir koku sarmaya başlamıştı. Hava çöp ve çürümüş meyve gibi kokuyordu. Midemin tepe taklak olduğunu hissettim. Saniyeler geçtikçe burnumu kapama ihtiyacıyla dolup taşıyordum. Trol, önündeki şeyin ne olduğunu anlamak istercesine perdeye vurduğunda ve ince perdeyi geçemediğinde onun fazla akıllı olmadığını anladım.

O, bu tarafa geçmeden önce buradan çıkmalıydık. "Ne yapacağız?" diye fısıldadım.

Mylo etrafına baktıktan sonra benim gibi fısıldayarak "Pencereden çıkabiliriz ya da burada kalıp onunla savaşırız," dedi.

Astrid yavaşça pencereye doğru ilerleyip işaret parmağıyla pencereyi göstererek "Bu yaratıkların tehlikeli olduğunu duymuştum. Bu yüzden ben pencereden çıkalım derim," dedi. Pencerenin kulpunu tutup aşağıya doğru çektiğinde pencere büyük bir gıcırtı sesiyle açıldı. Yaratık, hoşnutsuzca homurdanarak birkaç defa daha perdeye vurdu. O perdeye vurunca perde kayışlarından koparak yere düştü. Şimdi yaratıkla aramızda hiçbir şey yoktu ve o kahverengimsi, kokuşmuş şey bize kızgın bir şekilde bakıyordu. Değişik bir şekilde bağırarak bize doğru ağır hareketlerle yürümeye başladı. İri cüssesi yüzünden yavaş yavaş yürüyor olmalıydı.

Biz geri geri giderken Mylo, "Kalıp savaşmalıyız," dedi. Peki ne yapacaktık? Bu küçücük yerde nasıl savaşacaktık?

"Nasıl savaşacağız?!" diye fısıldadım. Yaratık sese karşı çok duyarlıydı. Bunu, Astrid pencereyi açtığında anlamıştım. Pencerenin çıkarttığı gıcırtı, yaratığı rahatsız etmişti. Aklıma gelen düşünceyle "Pencerenin sesi trolü rahatsız etmişti, belki ses çıkartırsak kaçabilir," dedim.

Ben bunu söyler söylemez Astrid, "Denemekten zarar gelmez," diyip pencerenin tahta kenarlarına vurmaya başladı. O pencerelerin tahtalarına vurduğunda trol elleriyle kulaklarını kapatarak bağırdı. Daha sonra da yanında duran yataklardan birini tutup havaya kaldırdı. Sanırım ses çıkartmamız onu rahatsız etmekten çok sinirlendirmişti. İşte şimdi hiç iyi olmamıştı.

Trol, yatağı bize fırlattığında ağzımdan kısa bir çığlık çıktı. Yatak bize doğru gelirken Mylo, bana sarılarak kendi vücudunu, benim vücuduma siper etti. Gözlerimi yumdum. Birkaç saniye boyunca yatağın bize çarpmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Sadece yaratığın sinir bozucu sesini ve nefes alış verişini duyuyordum. Yumduğum gözlerimi açtığımda yatağın havada asılı kalmış olduğunu gördüm. Havada asılı kalan yatak, yaratığın bize ulaşmasını engelliyordu. Yaratıksa yatağı ittirmeye çalışıyordu. Astrid'e baktığımda bir elinin havada olduğunu gördüm. Tabii ya! Onun elementi havaydı ve şu an elementini kullanıyordu. Onun sayesinde yatak bize çarpmamıştı. Astrid kafasını bize çevirdiğinde yüzünü buruşturduğunu gördüm. Yaratık ona karşı kuvvet uyguluyor diye zorlanıyor olmalıydı.

Bize bakarak "Pencereden çıkın, ben onu oyalarım," dedi.

Mylo, beni omuzlarımdan ittirerek pencereye yöneltti. "Önce sen çık," dediğinde pencerenin tahta kenarlarından tutunarak aşağıya atladım. İlk katta olduğumuz için sorun yoktu. Ayaklarım yere değdiğinde Mylo'nun da inmesine yardım ettim. Şimdi pencereden çıkma sırası Astrid'indi.

"Hadi Astrid!" diye bağırdım.

Astrid bizim revirden çıktığımızı görüp "Geliyorum," dedi. Yatak sertçe bir anda yere düştüğünde Astrid'in yatağa uyguladığı gücü kestiğini anladım. Astrid, pencereye doğru koşmaya başladı. Hemen arkasından da yatağın üzerine basarak onu kıran kızgın trol geliyordu. Astrid, pencerenin kenarlarından tutup aşağıya atlamak üzereyken trol, onu bacağından yakaladı. Astrid çığlık attığında öne doğru atılıp Astrid'i kollarından yakaladık. Biz onu kollarından tutarken trol de onu bacağından çekiştiriyordu.

Astrid, "Bir şeyler yapın!" diye bağırınca ben de aynı şekilde bağırdım. "Mylo, elementini kullansana!"

Bu sefer de bağırma sırası ondaydı. "Yoktan su var edemem ama sen havadaki yanıcı elementleri kullanarak ateş oluşturabilirsin! Asıl sen bir şeyler yap, Melany!"

Ben mi bir şeyler yapacaktım? Daha elementimi doğru düzgün kullanamıyordum bile! Astrid'in acı çeken surat ifadesini gördüğümde gerçekten bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Eğer bir şey yapamazsam yaratık onu yanına çekecekti. Astrid'in kolunu tek elimle tutup diğer elimi de trole doğrulttum. Vücudum kasılmıştı ve şu an aklımdan birçok düşünce geçiyordu. Eğer odaklanamazsam gücümü kullanamazdım. Astrid, benim arkadaşımdı ve onu, ne olursa olsun kurtarmalıydım. Bu yüzden de tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp odaklanmaya çalıştım. Odaklanmama rağmen elimden ateş çıkmayınca sinirlenmiştim.

"Yapabilirsin," diyen gür sesi duyduğumda bunun, Mylo'ya ait olduğunu hemen anladım. Onun güven veren sesini duyduğumda kasılan vücudumun rahatladığını ve kan akışımın hızlanmaya başladığını hissettim.

"Yapabilirim!" diye bağırdığımda kolumu dirsekten bükerek geriye çektim. Geriye doğru çektiğim kolumu, yeniden ileriye doğru hızla uzattığımda elimden çıkan basketbol topu büyüklüğündeki ateş yaratığın omzuna çarptı. Yaratık geriye savrulunca Astrid'in ayağını bıraktı. Yaratığa çarpan ateş odanın bazı kısımlarına da sıçrayınca yataklar alev aldı.

Benim gözlerim korkuyla açıldığında Astrid, pencereden zıplayarak aşağıya atladı. Dışarıya çıktığında bana sarılarak "Başardın, Melany, beni kurtardın," dedi.

Şoku üzerimden atmaya çalışırken gülümsedim ve "Gerçekten başardım, öyle değil mi?" dedim.

Mylo bir elini omzuma atıp bana yandan sarıldı ve "Evet, başardın," dedi. "Başaracağını biliyordum."

BÖLÜM 32

Sarılmamızın ardından gözlerim, yanmakta olan revire kaydı. Revirin camından çıkan gri dumanlar göğe doğru yükseliyordu. Gülümsemem yüzümden silinirken telaşla "Revir yanıyor," dedim.

İkisi de revire doğru bakarken Astrid, arkamızdaki bir noktayı göstererek "Muhafızlar geliyor," dedi. Muhafızlar, ellerinde kovalarla bu tarafa doğru telaşla koşuyordu.

Mylo bize döndü. "Geri çekilip ben yangını söndürene kadar bekleyin." Biz revirin camının önünden çekilerek biraz uzağa gittiğimizde Mylo yanımıza gelen muhafızlardan içi su dolu bir kova alarak yeniden camın önüne geçti.

Astrid'e kaçamak bir bakış atıp "Elementini mi kullanacak?" diye sordum.

"Evet, ama normalde akademinin dışında element kullanımı yasak. Burada çok büyük yangınlar çıktığında bile onu muhafızlar söndürüyor. Kral ve kraliçe, yangın gibi durumlarda bizleri tehlikeye atmaktan korkuyor. Yine de gizlice muhafızlara yardım ediyoruz." Son cümlesine hafifçe tebessüm ettim. Yardım etmeleri güzel bir şeydi. Elena ve Aaron'aysa kızmıştım. Krallık bir yangın yüzünden hasar görse tadilat yapılması uzun zaman alırdı. Hem element kullanıcılarına zarar gelmesi bu kadar kolay olmamalıydı. Bu işin içinde bir iş var gibiydi. Neden yardım etmelerini istemiyorlardı ki? Bunu sonra düşünmeye karar verip karşıya baktım.

Mylo, kovayı tutarak revirin içine doğru salladı. Kovanın içerisindeki suyun tamamı havaya doğru yükseldi. Mylo kovayı bir

kenara atıp elini öne uzattığında olduğum yerde, parmak uçlarımda yükselip kafamı iyice kaldırdım ve revirin içine baktım. Mylo, içeriye fırlattığı suyu yere düşmeden önce kontrol etmiş olmalıydı. Çünkü kovadan çıkan küçük su kütlesi havada asılı olarak duruyordu. Mylo öne uzattığı eliyle dalgalar çizmeye başladığında ve sonra bu dalgaları daha da yükselttiğinde su kütlesi, havada bir girdap oluşturarak yavaşça büyümeye başladı. Çok geçmeden su kütlesi, tüm yangını içerisine alabilecek kadar büyüdü. Odanın alt kısmı yanarken üst kısmında su vardı. Mylo bir anda elini yere indirdi. Havada duran ve neredeyse tüm odayı kaplayan su örtüsü büyük bir gürültüyle yere düştü. Suyun sesi kulaklarımı doldururken yangının bir kısmının söndüğünü gördüm. Muhafızlardan biri Mylo'ya başka bir kova verdiğinde Mylo, onu alıp az önce yaptığının aynısını yaptı.

Yangın tamamen söndüğünde Mylo, yorulduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle muhafızlara baktı. Muhafızların ona hayranlıkla baktığını gördüm. Onlar element kullanıcısı olmadıkları için etkilenmiş olmalıydılar. Mylo, karşısındaki beş muhafıza bağırarak bir şey söylemeye başlayınca kulak kesildim. "İçeride baygın olarak yatan bir trol var, gidip onu yakalayın!" Mylo, bağırdıktan sonra muhafızların hayranlık dolu bakışları yerini şaşkınlığa bıraktı. Onlar şaşkınlıkla birbirlerine bakarken Mylo sabırsız bir şekilde, "Hadi! Uyanmadan onu yakalayın," diye yeniden emir verdi. Muhafızlar kendilerine geldiklerinde koşarak sarayın giriş kapısına doğru ilerlediler.

Muhafızlar gidince Mylo, ellerini kumaş pantolonuna silerek yanımıza geldi. Yanımıza geldiğinde "Burada daha fazla işimiz kalmadı. Gidip üzerimizi değiştirelim," dedi. Onu onayladığımızda yürümeye başladık. Yorgun gözüktüğü için koluna girmiştim.

Astrid, "Sizce trol saraya nasıl girdi?" diye sordu. Doğru; her yerinde muhafız olan bir saraya, o büyüklükteki bir trol, kimseye görünmeden nasıl girebilirdi ki?

Aklıma gelen düşünceyle "Katilin bu işte bir parmağı olabilir mi?" diye sordum.

Mylo, Astrid'in sorusundan sonra düşünceli bir hale bürünmüştü. Ben konuştuktan sonraysa elleriyle çenesini sıvazlayıp

daha da düşünceli bir hale büründü. Bakışlarını ileriye sabitleyerek "Haklısın, katilin bu işte bir parmağı olabilir," dedi. "Gidip üzerinizi değiştirin ve arkadaşlarınıza haber verin. Yarım saat sonra sizin saraydaki odanızda buluşalım ve katili bulmak için bir plan yapalım."

"Erkeklere haber vermek için akademiye gitmemiz gerek. Bizim yerimize onları sen çağırır mısın?" Astrid'in sorusuyla ikimiz de ona döndük.

Mylo ona bakıp kafasını onaylarcasına salladığında, "Tamam, artık saraya girin ve dikkatli olun," dedi.

Onu onayladığımızda Mylo, üzerini değiştirmek için akademiye gitti. O gidince biz de saraya girdik. Merdivenleri çıktıktan sonra odanın kapısına geldiğimizde, derin bir nefes alıp verdikten sonra kapıyı açarak odaya girdim. Hemen arkamdan da Astrid, odaya girdi.

Alin ve diğer kızlar, yatakların üzerinde oturmuş, sohbet ediyorlardı. Odaya girdiğimizi fark ettiklerinde bize döndüler. Alin yataktan resmen atlarcasına kalkıp "Astrid!" diye şaşkınlıkla bağırdı. Ona doğru hızla yürürken "Sen baygındın, ne zaman uyandın?" diye sordu. Yanına vardığındaysa ona sıkıca sarıldı.

Astrid de ona sarılırken "Beni ziyarete gelmediğin için uyanıp uyanmadığımı bilemezsin tabii," dedi. "Revire bir trol girdi ve bizi öldürmeye çalıştı." Revirde yaşananlar aklına gelmiş gibi titredi.

Kızlar hala yatakta otururken "Trol mü?" diye hep bir ağızdan sordular. Alin'se kardeşine daha sıkı sarıldı ve "Başınıza bir şey gelmediğini sevindim," dedi. Ardından da bana sarıldı.

Onları onaylayıp "Laura'nın katilinin yaptığını düşünüyoruz. Trol sarayın içerisindeydi. Yani... aramızda bir hain dolaşıyor," dedim. Haklıydım da! Bunu kim yapmışsa iyi bir amacı olamazdı. Ayrıca bu katilin, kahine, yani bana zarar vermek istediğini biliyordum. En azından öyle tahmin ediyordum. Her ne için olursa olsun, kimse arkadaşlarıma zarar vermeye kalkışamazdı. O katili bulacak ve cezasını kendi ellerimle verecektim. Vermeliydim!

Astrid, kardeşinin korkmuş bakışlarına karşılık "Ben iyiyim," dedi. "Mylo, bizim çocukları da alıp buraya gelecek. Beraber katili konuşacağız."

Kızlar onu onayladıktan sonra yatağa oturduk ve aramızda sohbet ederek çocukları beklemeye başladık. Yarım saat geçtikten sonra hepimiz sessizleşmiştik. Çok geçmeden odanın büyük kapısı yavaşça tıklatıldı. Gece yarısı olduğundan dolayı ses yapmamaya çalışıyor olmalıydılar. Yataktan kalkıp kapıyı açtım ve herkesin içeriye girmesini bekledim. En önden Mylo içeriye girdi. Kapıdan en son giren kişiyse Ryan idi. Kafamı kaldırıp ona baktığımda onun da bana baktığını gördüm. Sanki bakışlarında garip bir şeyler vardı. Hafifçe sırıtarak içeriye girdiğinde kapıyı kapattım. Benim oturduğum yere oturduğunu görünce Mylo'nun yanına gittim. Mylo, yatağımın uç kısmına yaslanmış ve kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde benim de oturmamı bekliyordu. Onun yanına gidip yatağın üzerine bağdaş kurarak oturdum. Herkes oturunca konuşmaya başladı.

"Yarım saat önce revirde bir trol bize saldırdı. Melany olmasa Astrid'i kaybedebilirdik. Trolün sarayın içerisine nasıl girdiğini ya da neden girdiğini bilmiyoruz. Tek bildiğimiz birinin canımıza kastetmek istediği. O trolü, oraya kim soktuysa katil de o olmalı. Muhafızlar yapamıyorsa katili biz bulmalıyız. Artık kimse ölmemeli ya da yaralanmamalı."

Mylo'nun sözleri çok açıktı. Ayrıca haklıydı. Katil arkasında iz bırakmayan bir profesyoneldi ve onu muhafızlar bulamıyorsa, onların yerine biz bulmalıydık. Saraydan veya akademiden birinin daha ölmesini göze alamazdık. Çocuklar, katili yakalamamızı onaylarken Ryan, merakla "Onu nasıl bulacağız?" diye sordu. Fazla meraklı görünüyordu. Gözlerim Alin'e kaydığında minnetle bana baktığını gördüm. Tebessüm ettiğinde ben de ona ettim. Astrid'i kurtardığım için bana öyle baktığını biliyordum.

Mylo, gözlerini Ryan'a çevirip kirpiklerinin altından ona bakarken "Biz onu bulmayacağız, o bizi bulacak," dedi. "Bir planım var."

BÖLÜM 33

Mylo, belini, yasladığı yatağımdan çekerek odanın içerisinde kısa ve yavaş adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan da planını anlatıyordu. "Kral ve kraliçeyle görüşeceğim. Kral artık iyileştiğine göre sunacağım fikir ona mantıklı gelecektir. O, vurulmadan hemen önce, kraliyet balkonunda yaptığı konuşmasında kayıp prensesin Nemesis'e geri döndüğünü söylemişti. Hem prensesin gizliliği için, hem de kralın iyileşmesinin şerefine maskeli bir balo düzenlenmesi fikrini ona sunacağım. Prensesin kendisini açığa çıkarmak istemediğini hepimiz biliyoruz. Bu yüzden de maskeli balo fikri ona mantıklı gelebilir diye düşünüyorum. Eğer onu ikna edebilirsem, balo zamanında katil de orada olacaktır. Üstelik kalabalık bir ortam, katilin kendisini saklayabilmesi için en iyi yerdir. Balo zamanında gözümüz, kralın ve kraliçenin üzerinde olacak. Bu sayede hem kral ve kraliçeyi koruyacak hem de onlara şüpheli hareketlerle yaklaşan veya onları izleyen kişiyi, yani katili bulacağız."

Mylo konuşmasına ara verdiğinde Alin, "Katilin kim olduğunu bilmiyoruz. Belki de bu sefer kralı veya kraliçeyi hedef almaz. Bize not bıraktığını unutmayın. Yeni hedefi bizlerden biri de olabilir," dedi. Alin'e hak verdim. Katilin yeni hedefi içimizden birisi, hatta ve hatta akademide okuyan öğrencilerden birisi de olabilirdi. İçimizden birisinin ölmesi riskini göze alamazdık.

Mylo kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman hepimiz birlikte dururuz ve kral ile kraliçe dışındaki insanları da kontrol

ederiz. Birlikte durduğumuz için de içimizden birine zarar gelmez."

Onu onayladığımızda "Onu görürsek ne yapacağız?" diye sordum.

"Peşinden gidip onu sıkıştıracağız. Sonra da yakalayıp adalete teslim edeceğiz," dedi Ryan yataktan kalkarak. Kapıya doğru yönelmişti. Kapıya geldiğinde dönüp bize baktı. "Uykum geldi, plan bu kadarsa ben gidiyorum." Mylo onu onayladığında diğerleri de ayaklandı. Ryan kapıyı açınca herkes teker teker odadan çıktı.

Onlar gidince Alin, Astrid, Mylo ve ben odada yalnız kalmıştık. Alin ve Astrid kendi yataklarına oturduklarında Alin esneyerek "Sizce katili yakalayabilecek miyiz?" diye sordu.

"Daha fazla ölüme izin veremeyiz," diyerek oturduğum yerde bacaklarımı kendime doğru çektim ve çenemi, dizime yaslayarak Alin'e baktım. "Katil aramızda. Ayrıca elini kolunu sallayarak sarayda dolaşıyor. Hepimiz tehlikedeyiz. İçimizden birinin başına bir şey gelmesine izin veremeyiz. Eğer muhafızlar bu katili yakalayamıyorsa, bunu biz yapmalı ve onu yakalamalıyız."

Astrid bana hak vererek kafasını salladı ve güven verircesine kardeşine bakıp "Onu, başka birine daha zarar vermeden önce yakalayacağız," dedi.

"Yakalayacağız," diye tekrar ettim. Tabii onu yakalayacaktık yakalamasına ama daha elementlerimi doğru düzgün kontrol edemiyordum. Şu balodan önce ateş elementine hükmetmeyi öğrenmeliydim. Bunun için çok çalışacaktım. Çenemi dizimden kaldırıp bu sefer sağ yanağımı dizime yasladım ve Mylo'ya bakarak "Şu balo..." dedim. O da bana bakınca devam ettim. "Ne zaman yapılır dersin?"

Gözlerini birkaç kere kırpıştırdıktan sonra "Bilemiyorum, bir hafta kadar bir süremiz olabilir," dedi. Bu iyiydi işte. O zamana kadar element kullanımında ilerlerdim. Mylo esnediğinde gözüm pencereye kaydı. Dışarısı zifiri karanlıktı. Saat çok geç olmalıydı.

Onun esnemesi bana da bulaştığında esneyerek "Artık akademiye dönüp uyumalısın," dedim. Benim de uykum gelmişti.

"Haklısın saat geç oldu," diyerek kapıya yöneldi. Kapının yanına vardığında kapıyı açıp bize döndü ve "Yarın görüşürüz, kapınızı kitleyin," dedi.

Kızlarla aynı anda ona "Görüşürüz," dedikten sonra Astrid yatağından kalktı ve kapıyı kilitledi. Sonra kendi yatağına döndü ve yorganının altına girdi. Alin de yorganının altına girip gözlerini kapattığında ben de yorganımın altına girip gözlerimi kapattım. Artık kendimi uykunun tatlı kollarına bırakmaya hazırdım.

Gözlerimi kapattığım gibi kendimi bir rüyanın içine çekiliyormuş gibi hissettim. Çok yorgun olmalıydım. Midemdeki garip bir his tüm vücuduma yayılırken çoktan rüya görmeye başlamıştım. Garip olansa rüya görmeme rağmen hala bilincimin açık olmasıydı. Vücudum midemdeki garip histen sonra uyuşmuştu. Bilincim açık olduğu için bu bana oldukça korkunç geliyordu.

Gözlerimin önüne kesik kesik görüntüler gelmeye başladığında odaklanmaya çalıştım. Çoğu görüntünün ne olduğunu anlayamıyordum. Birkaç kesik görüntü daha gözümün önünde hızla belirip yok olduktan sonra bir görüntü tamamen netleşti ve gitmedi. Gördüğüm yer bana oldukça tanıdık geliyordu ama neresi olduğunu hatırlayamıyordum. Gördüğüm bu yer, silik bir anıma ait gibiydi. Ormanın içindeki büyük bir bahçedeydim ve tam karşımda gümüş renginde, beş köşeli kocaman bir çeşme duruyordu. Çeşme şelaleyi andırıyordu. Tam ortasında beş küçük heykelcik vardı. Heykellerin hepsi birbirinden farklıydı ve üzerlerinde semboller vardı. Aynı zamanda gümüş renkli çeşmenin etrafı da bu sembollerle kaplanmıştı. Çeşmeye yaklaşmak istediğimi fark edince yavaş adımlarla onun yanına gittim. Bu sırada etrafıma bakmayı da ihmal etmiyordum. Etraf çimenlerle çevriliydi ve tam arkamda kocaman, beyaz bir saray yükseliyordu. Bu saray ailemin sarayıydı. Nemesis'teydim.

Çeşmenin yanına vardığımda içindeki heykelleri daha yakından görme şansım oldu. Beş heykel de birbirlerine bakacak şekilde dizilmişti. Tam ortalarından ince bir taş yükseliyordu. Her bir heykel o taşa bağlıydı. Güzel görünüyordu. İçim, şelaleyi

andıran bu çeşmeye dokunma isteğiyle dolunca elimi yavaşça çeşmenin üzerine götürdüm.

"Ona sakın dokunma!" Uzaktan gelen bir sesi işitince etrafıma baktım. Yaşlı bir adam elini öne uzatmış, bana doğru hızlı adımlarla geliyordu ama artık çok geçti çünkü çeşmeye çoktan dokunmuştum.

Çeşmeye dokunmamla birlikte içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim ve duyularım harakete geçti. Hissetmeye başladım. Her şeyi... Çeşmede akan suyun verdiği huzuru... Bana bağıran adamın hissettiği endişeyi ve benim çeşmeye dokunmamla birlikte adamın içindeki endişenin, yerini şaşkınlığa bırakmasını... Ilık rüzgarların ağaçlara vurmasıyla ağaçların çıkarttığı hışırtıyı... Çimenlerin bir sağa bir sola savrulmasını... Güneşin tenimdeki etkisini... Havada uçan kuşun ne kadar özgür hissettiğini... Her şeyi... Her şeyi hissetmeye başladım. Bu his çok güzeldi.

Görüntü değişmeden adama son bir kez daha baktım. Ardından görüntü değişti. Bu sefer karanlık bir yerdeydim. Önümü göremiyordum ve etrafta çok pis bir koku vardı. Birinin acı çektiğini hissediyordum. Bu çok yoğun bir duyguydu. Sonra acı birden kesildi ve yerini boşluğa bıraktı. Bir an tökezledim. Sanki biri içimden bir şeyleri kopartıp almış gibi hissediyordum. Sanki az önce hissettiğim o acının sahibi ölmüştü. Kalbim boğazımda atmaya başlarken bir elimi, dibinde olduğum duvara koydum ve karanlık yoldan hızlıca ama düşmemeye dikkat ederek ilerlemeye başladım. Bana bir ömür gibi gelen karanlık yolun sonuna geldiğimde yeni doğmaya başlayan güneşin ilk ışınlarıyla karşılaştım. Bu yine içimde güzel hislerin oluşmasına neden olurken bir anda o his kayboldu ve o hisin yerini telaş ve endişe aldı. Bu hisleri hiç sevmemiştim.

Birinin kaçtığını hissediyordum. O kaçtıkça benim de içimden kaçmak geliyordu. Hissin bedenimi terk etmesi için ben de koşmaya başladım. Belki koşarsam geçerdi. Önümdeki ormana daldım ve arkama bile bakmadan koştum. Ara sıra dallara çarpıp bir taraflarımı çiziyor ve çizilen yerlenden kan akmasına sebep oluyordum. Önüme kasaba tarzı bir yer çıktığında durdum.

Nefes nefese kalmış ve yorulmuştum ama aynı zamanda içimdeki hisler yerini boşluğa bırakmıştı. Koşmak işe yaramış, sevmediğim bu hislerin kaybolmasını sağlamıştı.

Sonra görüntü değişti ve az önce gördüğüm kasabanın tam meydanına geldim. Meydanda cayır cayır yanan bir ateş vardı ve ateşin tam içinde cesetler yatıyordu. Ateşin içine bakmamaya çalışarak insanların arasına karıştım. Kimi acı, kimi hüzün, kimi de pişmanlık hissediyordu. Onların hisleriyle beraber yüreğimi bir hüzün sardı. Ağlama isteğiyle doldum ve kalbimi tutarak yere düştüm. Gözlerimden yaşlar düşmeye başladı. Daha sonraysa hıçkırıklarım başladı. Kendimi durdurmaya çalıştıysam da olmadı, bu şey gittikçe şiddetleniyordu. Nefes alamayacak duruma geldiğimde kendimi sıktım ve acıyla bağırdım. Bedenim, hissettiğim bu acıya dayanamayınca yere yığıldım. Bakışlarım, yanan cesetlerin olduğu yerde takılı kalınca şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. Anka, cesetlerin yanında durmuş, ateşin içinden bana bakıyordu. Görüntü kararmaya başladığında beynimde Anka'nın şu son sözleri yankılandı. *"Acı, nefret, endişe, mutluluk... Ve geriye kalan tüm duyguları hissetmeyi öğrenmeden elementlerini kullanamazsın. Bu ilk dersimizdi, Melany. Hislerine hakim olmayı öğrenmelisin. Eğer hislerine hakim olmayı öğrenemezsen elementlerini kullanamazsın.*

Elementlerini kullanamazsan, karşına çıkacak kötülüklere karşı savunmasız olursun. Peki savunmasız olduğunda ne olur, biliyor musun? Bu ateşin içinde yatanlar gibi olursun. Yanındakiler de seninle birlikte yanar. Onları ve kendini korumak için hissetmeyi öğrenmelisin. Hisset, Melany. Gücünü hisset!"

BÖLÜM 34

Sıçrayarak uyandım. Descartes yatağıma eğilmiş, elleriyle omuzlarımı kavramıştı. "Günaydın, uykucu."

Ona arkamı dönmeye çalıştım ama elleri beni olduğum yere çivilemişti. Yorgun bir sesle "Kötü bir rüya gördüm. Hatta oldukça dehşet verici bir rüya," dedim. Bazı duyguları hissetmek iyiydi, hoştu ama bazı duyguları hissetmek beni ürkütmüştü.

"Derse geç kalacaksın," dediğinde gözlerimi ovuşturdum ve pencereden dışarıya baktım. Sabah olmuştu. Gördüğüm rüyadan sonra tenimin terden ıslandığını fark ettim. Ayrıca çarşaf bacaklarıma dolanmıştı. Descartes üstümdeki örtüyü çekince, bir çığlık atarak el yordamıyla örtüyü geri çekmeye çalıştım ama başaramadım. Bana bakıp sırıttığında "Pijama giymez misin sen?" diye sordu. Üzerime baktığımda dün giydiğim kıyafetlerle uyuduğumu fark ettim. Onları çıkartamayacak kadar yorgun olduğum için böyle yatmıştım.

Bakışlarım Astrid ve Alin'in yataklarına kayınca yataklarının boş olduğunu gördüm. Yatak örtüleri düzeltilmişti. Odada değillerdi. Onun sorusunu es geçip "Kızlar nerede biliyor musun?" diye sordum.

Descartes elindeki örtüyü yatağıma geri atarak "Kral, bugün akademide derslere girebileceğinizi söylediğinden kahvaltı yapmak için az önce çıktılar, sonra da derse girecekler," dedi.

Yatakta doğruldum ve karışmış saçlarımı parmaklarımla açmaya çalışarak "Ders mi?" diye sordum. Esnedikten sonra ekledim: "Bugün günlerden ne?"

Tek kaşını kaldırarak alayla bana baktı ve "Bugün pazartesi ve senin prenses olman hiçbir şey değiştirmiyor; buraya gelme amacın derslere girmek ve elementini kullanmayı öğrenmek," dedi. Doğruydu. Uzun zamandır derslere girmediğim için buraya gelme amacımı da unutmuştum.

Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttığımda "Seni rüyamda gördüm," dedim. Rüyayı anımsayınca ensemden içeriye soğuk bir ürperti girdi. Titredim.

Kapıya doğru yürürken "Rüyanı kontrol ediyordum," dedi rahat bir tavırla. "Artık bunu her gece yapacağız. Elementlerini kullanmayı daha hızlı öğrenmen için seni rüyalarında eğiteceğim. Bu gerçek bir eğitim olmasa da sen bunu gerçek sanacaksın."

"Ne kadar gerçek?" diye sordum. Aslında gördüğüm rüyadan sonra Descartes'in demek istediğini anlamıştım. Her şeyi hissedecektim.

"Gerçekten bile daha gerçek," dedi boğuk bir sesle. Dışarıya çıkmak için kapıyı açtığında "Seni kapının önünde bekliyor olacağım. Kral seni korumam için bana emir verdi. Ya da onu ikna ettim diyebiliriz." Göz kırptı. "Hazırlanmak ve derse girmeden önce kahvaltı yapmak için yirmi dakikan var."

Yataktan kalkıp ona doğru bir adım attığımda "Hey!" dedim ama o bana aldırmadan dışarıya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Sinirlenmiştim. Yanına gittiğimde ona bir daha ailemden birinin üzerinde büyü yapmaması gerektiğini söyleyecektim. Bunu yapması hiç hoş değildi.

Hala ayakta dikilirken karnım guruldayınca elimle karnımı tuttum. Acıkmıştım. Yirmi dakikam olduğu için duş akmayı kısa tuttum ve üzerime temiz kıyafetler giydim. Kahvaltıyı kaçırmak istemiyordum. Islak saçlarımı kurutmadan topuz yaparak lastikle bağladım.

Odadan çıktığımda Descartes'in, kapının karşısındaki duvara yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdiğini ve kafasını öne

eğerek gözlerini kapattığını gördüm. Kapıyı kapattığımda gözlerini açtı. Beni baştan aşağıya süzdüğünde gözleri saçlarımda takılı kaldı. Etrafına baktıktan sonra mırıldanarak bir şeyler söyledi ve kafamdaki lastiği tutarak çekti. Saçlarım omuzlarımdan aşağıya doğru döküldüklerinde kuru olduklarını fark ettim. Şaşkınlıkla ona bakarken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hasta olmaman için bunu yapıyorum. Eğer hasta olursan seni günün her saatinde korumak zorunda kalırım ve şu an bunu yapamayacak kadar meşgulum."

Ona, saçlarımı kuruttuğu için teşekkür edecektim ama sözleri beni sinirlendirmişti. Ona beni koruması gerektiğini söyleyen kimse yoktu. Kendimi koruyabilirdim. Onun bu söylediklerini duymazdan gelerek "Bir daha ailemin üzerinde büyü yapmanı istemiyorum. Ayrıca arkadaşlarımın ve Kyne'nın üzerinde de büyü yapamazsın," dedim.

Söylediklerim oldukça açıktı. Üstelemedi. "Tamam," diyerek sessizce birkaç adım önümden yürümeye başladı.

Sarayın bahçesinden çıkıp akademiye gitmemiz uzun sürmedi. Biz yürürken yanımızdan geçip giden bazı kişiler dönüp Descartes'e selam veriyordu. Ona yaklaşıp "Bu insanları tanıyor musun?" diye sordum.

Ağırbaşlı bir tavırla "Evet, dün gece Kyne ile birlikte onların hastalarına baktık. Birçok kişiyle tanıştım," dedi. Bir gülümseme takındım. Ondan laf almanın bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Genelde susup yürümeye başladığında pek fazla konuşmazdı.

Akademinin yemekhanesinin olduğu koridora girdiğimizde birkaç kez durup omzumun üzerinden arkamı kolaçan ettim. İzleniyormuş hissine kapılmıştım ama arkamızda kimse yoktu. Yemekhaneye girdiğimizde neredeyse tüm masaların boş olduğunu gördüm. İçeride sadece birkaç öğrenci kalmıştı. Descartes omzuma çarparak yanımdan geçtiğinde "Dersin başlamasına az kaldı. Umarım hızlı yiyorsundur," dedi.

Ona tek kaşımı kaldırarak baktım. "Derse geç kalmayacağım, Descartes." Sürekli derse girmemi hatırlatması sinirlerimi bozuyordu.

Yemeklerimizi aldığımızda önümde duran renkli lapalara baktım. Günlerdir sadece konserve et yiyordum. Mideme farklı bir şeyler gireceği için mutluydum. Bize en yakın masaya oturup yemeğimizi yemeye başladığımızda Descartes birkaç dakika içerisinde tabağındaki tüm lapaları silip süpürmüştü. O ayağa kalktığında ben hala yiyordum. "Gidiyoruz," dediğinde kolumdan tutup beni kaldırdı ve kapıya doğru çekiştirmeye başladı.

Kolumu ondan kurtarmaya çalışıp "Descartes!" dedim ve homurdanarak ekledim: "Ben doymadım."

Omuzlarını silkip "Sana hızlı yemen gerektiğini söylemiştim," dedi. Sanırım kaderime boyun eğip onun peşinden gitmeliydim. Yemekhaneden çıkmadan önce son kez masanın üzerinde duran yemeğime hüzünle baktım.

Yemekhaneden çıktıktan sonra Descartes beni çekiştirmeye devam etti. "Neden derse girmemi bu kadar çok istiyorsun?" diye sordum yürürken.

"Kyne'ın yanına gitmeliyim, biraz acelem var. Senin derse girmeni çok istediğimden değil yani." Kolumu bıraktı. "Buradan sonrasını kendin gidebilirsin, ben Kyne'ın gidiyorum."

Arkasını dönüp koşarak akademiden çıktığında afallamıştım. Garip davranıyordu. Onu takmamaya karar verip ders göreceğim sınıfa girdim. Astrid ve Alin oturmuş, sohbet ediyorlardı. Astrid'in hemen arkasındaki sıra boştu. Beni gördüklerinde sorarcasına "Melany?" dediler aynı anda. Beni gördüklerine şaşırmış gibilerdi.

"Kızlar?" dedim ben de onlara bakarak.

Alin mahcup bir tavırla "Çok derin uyuyordun, biz de dinlenmen için seni uyandırmamıştık. Geleceğini bilseydik seni de uyandırırdık," dedi.

"Sorun değil," diyerek gülümsedim. Başka ne demem gerektiğini bilmiyordum. İkisi de bana, bir şeyler söylemem için

beklentiyle bakarken içeriye Isabella'nın sınıfa girmesiyle önlerine döndüler. Bir şey söylememe gerek kalmamıştı.

Isabella masasına kadar yürüdü ve elinde tuttuğu kalın kitabı masaya bırakarak "Bugünkü dersimiz, kralların savaştığı büyülü yaratıklar ve onları nasıl öldürdükleriyle ilgili," dedi.

Gözleri tüm sınıfta dolaşırken bende takılı kaldı ve hafifçe gülümsedi. Beni gördüğü için sevinmiş gibiydi. Ben de ona gülümsediğimde yeniden ciddi haline büründü ve "Kitaplarınızın iki yüz otuz dördüncü sayfasını açın," diyerek sınıfın ortasına doğru ilerledi. Sıramın altındaki deri ciltli kitabı çıkartarak söylediği sayfayı açtım ve onu dinlemeye başladım. "İlk kralımız olan Orion'ın karşılaştığı yaratık bir kikloptur. Kikloplar, alınlarının ortasında tek gözleri bulunan devlerdir. Gök ve toprağın çocuklarıdır. Büyük olmalarına rağmen kendilerini toprakla kamufle edebilirler. Onlar korkusuz ve zalim yaratıklardır. İnsan etiyle beslenirler. İnsanları yakalamaktan ve onları parçalarına ayırarak yemekten büyük keyif alırlar. Orion bir kiklop tarafından yakalanmadan hemen önce, ormanda askerleriyle birlikte geyik avındaymış. Kiklop onlara hava kararmaya başladığında saldırmış. Orion'ın tüm askerleri kiklop tarafından öldürülmüş. Kiklop, askerleri çiğ çiğ yedikten sonra, ağacın arkasında saklanarak onu izleyen Orion'ı fark etmiş. Orion kaçamadan onu yakalamış. Askerleri yediği için kiklop aç değilmiş. Onu yanında götürerek yaşadığı mağaraya hapsetmiş. Acıktığında onu yiyecekmiş.

Orion günler boyunca kiklopun mağarasında kalmış. Orada kaldığı günler boyunca da onu gözlemlemiş. Sonunda kiklop acıkmış ve Orion'ı yemek istemiş. Orion, kiklopu gözlemlediği birkaç gün boyunca yaratığın zayıf yerinin gözleri olduğunu fark etmiş. Orion kurtulmak için kiklopu kör etmek zorunda kalmış. Onu kör ettiğinde kiklop çıldırmış ve mağaranın duvarlarını yumruklamaya başlamış. Kiklopun yumrukladığı duvarlar çökerken Orion, kendini güç bela mağaradan dışarıya atmış. Mağara kiklopun üzerine çökmüş ve kiklop orada can vermiş. Yani, bir kikloptan kurtulmanın tek yolu onu kör etmektir. Sizi

göremezse, saldıramaz. Gözünü kaybettiğindeyse, çıldırır ve kendini öldürür."

Isabella birkaç yaratıktan daha bahsettikten sonra "Ders bitmiştir, çıkabilirsiniz," dedi. Isabella'yı dinlerken gerçekten çok yararlı bilgiler öğreniyordum. Şu sıralar karşımıza o kadar çok yaratık çıkıyordu ki... Onlarla başa çıkmanın yollarını öğrenmek iyi olacaktı.

Ders bittiğinde sınıftakiler dışarıya çıkmaya başladı. Astrid ve Alin ayaklanınca ben de kalktım. Şimdi sırada uygulama dersi vardı. Elementlerimizi kullanmayı daha detaylı bir şekilde öğrenecektik. Kızlarla birlikte sınıftan çıkarken Isabella, "Melany, sen bekle," dedi.

Kızlara bakarak "Siz gidin, ben birazdan gelirim," dedim. Kızlar gittiğinde Isabella'nın yanına gittim. Masasına yaslanmış, ellerini iki yanına koymuş bir şekilde bana bakıyordu. "Bir sorun mu var?" diye sorduğumda kafasını salladı.

"Sadece iyi olup olmadığını merak ettim," dedi. Ellerini masadan çekerek ayağa kalktı ve önümde durdu. "Seni akademide göremeyince ve sarayda işler kızışınca endişelendim."

Gülümsedim. "Ben iyiyim."

Elini omzuma koyup sıktı ve "İyi olmana sevindim," dedi. "Nereye gitmiştin?"

Gülümsemem yavaşça silinirken ona nereye gittiğimi söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldım. Ağzımı açıp kapattım. O sırada sınıfa koşarak bir çocuk girdiğinde ona baktık. Çocuğun yüzünden endişeli olduğu anlaşılıyordu. Koştuğundan dolayı nefes nefese kalmıştı. Ayrıca terlemişti. Bu yüzden de uzun sarı saçları alnına yapışmıştı. Isabella'ya bakarak "Müdür sizi odasına çağırıyor," dedi. Isabella yeniden bana baktığında konuşacağını anladım. Ağzını açtığında kapıda duran çocuk, "Hemen gelmenizi söyledi," dedi.

Isabella çocuğa saniyelik bakışlar attıktan sonra yeniden bana baktı ve gergince gülümsedi. Elini omzumdan çektiğinde "Sonra görüşürüz, tatlım," diyerek sınıftan hızlı adımlarla çıktı. Çocuk da onun arkasından gitmişti. Neler olduğunu merak etmiştim.

Ayrıca akademinin bir müdürü olduğunu yeni duyuyordum. O kimdi? Ne zamandır akademideydi? Neden daha önce kimse bana müdürden bahsetmemişti? Ve şimdi en önemlisi, ona bir şey mi olmuştu? Kafamdaki soruları bir kenara atıp bahçeye çıktım. Şimdi daha önemli bir konu üzerinde düşünmeli ve çalışmalıydım. Element kontrolü!

Bahçeye çıktığımda herkesin kendi grubuyla birlikte durduğunu gördüm. Bizimkilerin yanına doğru yürürken Rita ve Freya beni gördüler. Koşarak yanıma geldiklerinde Freya, sağ koluma Rita ise sol koluma girdi. Freya, kahverengi saçlarını tepeden toplamıştı. Rita'nın siyah saçları ise özensiz bir topuz yapılmıştı. Beni kolumdan çekiştirerek diğerlerinin yanına götürdüler. Lena, kızlar hala kollarımdan tutarken bana sarıldı. Gülümsedim. Böyle arkadaşlara sahip olduğum için şanslıydım.

Kızlarla sohbet etmeye başladığımızda gözüm Tyler, Jamie, Sean ve Ryan'ın olduğu yere takıldı. Ryan dışındakiler kendi aralarında sohbet ederken, onun bakışları benim üzerimdeydi. Gözleri adeta beni delip geçiyordu. Dudaklarının kenarları, hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı. Ne bakışları ne de gülümsemesi dostçaydı. Gözlerini üzerimden çekmemesi beni ürkütüyordu.

"Melany?" Duyduğum sesle bakışlarımı, Ryan'dan çektim ve sesin sahibine baktım. Alin, parmaklarıyla karnının üzerinde ritim tutarken, merakla bana bakıyordu. "Ryan ile aranızda ne var?"

Duyduğum soru yüzünden şaşkındım. "Bir şey yok."

"O yüzden mi birbirinizi yiyecekmişsiniz gibi bakışıyorsunuz?" Rita'nın sesi kızgın çıkmıştı. Yüzünün düştüğünü görebiliyordum. O, Ryan'dan hoşlanıyor olabilirdi. Hatta verdiği tepkiye bakılırsa büyük bir ihtimalle ondan hoşlanıyordu.

Yan tarafımızdan öksürük sesi gelince kafamı o tarafa çevirdim. Sarı saçlı bir çocuk öksürüyordu. Öksüren çocuğun yanındaysa Mylo duruyordu. Bakışları benim üzerimdeydi. Yüzünü buruşturmuştu. Bizi mi dinlemişti? Arkasını dönüp yürümeye başladığında her şeyi duyduğunu ve yanlış anladığını anladım.

Kızlara dönüp "Ryan'dan hoşlandığımı sanmıyorum," dedim sert ve kararlı bir şekilde. Bu konuyu uzatmalarını istemiyordum.

Mylo'nun arkasından gitmek için hareketlendiğim sırada "Herkes sıraya geçsin!" diye bağıran tiz bir kadın sesi duydum. Ses, kilolu ve kısa boylu eğitmenimize, yani Sara'ya aitti. Sıkıntıyla iç çekip sıraya girdim. Mylo'nun her şeyi yanlış anlayıp gitmesi yüzünden canım sıkılmıştı. Onunla daha sonra bu konuyu konuşmalıydım. Ona bir açıklama yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Sara bir şeyler anlatmaya başladığında, Mylo'nun gitmesine canımın neden bu kadar çok sıkıldığını düşündüm. O benim arkadaşımdı. Yani onun yumuşacık görünen siyah saçlarını, keskin çene hatlarını, etkileyici koyu yeşil gözlerini, sinir olduğum alaycı gülüşünü, hoş ama duyguğumda onu boğmak istediğim sesini ve dokunulası dolgun kırmızı dudaklarını düşünmediğim zamanlar onun, arkadaşım olduğunu düşünüyordum. Bir anda sıcakladığımı hissettim. Tamam, bunu şimdi fark ediyor olabilirdim ama sanırım ben, Mylo'dan hoşlanmaya başlıyordum. Yanaklarım yanmaya başladığında silkelendim ve aklıma gelen bütün düşünceleri bir kenara itmeye çalışıp Sara'nın dediklerine odaklandım.

"Elementini kontrol etmeyi bilenler sağa, bilmeyenler sola geçsin, hızlı olun!"

Herkes onun dediğini yaparken, kızlarla vedalaşıp sol tarafa geçtim. Elementini tam olarak kullanmayı bilmeyen tek kişi bendim. Birkaç dakika boyunca Sara'nın yanıma gelmesini bekledim. Diğerlerini ikişer ikişer grupladığında yanıma geldi. "Seni uzun zamandır görmüyordum. Derslerden mi kaçıyordun?" Kaşlarını hafifçe çatmıştı.

"Nemesis'te değildim," diye yanıtladım sorusunu. Sonra da konuyu değiştirmek için "Elementimi nasıl kullanacağım?" diye sordum. "Bir an önce elementimi kullanmayı öğrenmek istiyorum." Sabırsızdım.

Çatılan kaşları eski haline döndüğünde güldü. "Çok sabırsızsın ama element kullanımını hızlı bir şekilde öğrenme isteğini takdir ettim. Şimdi karşıma geç, kafanın içindekileri boşalt

ve gözlerini kapat." Dediklerini yapıp gözlerimi kapattım. "Buraya ilk geldiğinde seninle ateşten bir hayvan yapmaya çalışmıştık ama yapamamıştın. Hatırladın mı?" O anlar gözümün önüne geldiğinde kafamı sallayarak onu onayladım. Ellerini yavaşça birbirine çarparak "Şimdi bunu yapmayı yeniden deneyeceğiz, sesime odaklan ve hayal et," dedi. Bunu daha önceden yapmıştım. Kızlar bana yardımcı olmuştu. Yeniden yapabileceğimi biliyordum. Sara'nın sesine odaklandım. "Elementini kullanmak istiyorsan onu bir düşüncenle veya bir duygunla bağdaştırmalısın. Seni sen yapan bir şeyi düşün ve elementinin onunla bütünleştiğini hisset. Elementini yanına çağır. Damarlarında kan yerine ateşin aktığını hisset. Bırak kalbinden çıkan güç tüm vücuduna yayılsın."

Kulaklarım uğuldamaya başladığında vücudum karıncalaştı ve zihnimin içine çekildiğimi hissettim. Zihnimin içinde adeta bir fırtına kopuyordu ve ben de şu an o fırtınanın ortasındaydım. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyor ve yağmur yağıyordu. Yerdeki toprak bir yükselip bir alçalıyor, toprağın aşağısındaki su kayalara çarparak coşuyordu. Hortumlar her yerdeydi. Rüzgar bedenimi savuruyordu. Tüm bunların ardındaysa etrafı sisle çevrilmiş büyükçe bir ateş yanıyordu.

"Melany!"

Tüm bu fırtınanın ardında, ateşin yanında duran bir silüet görüyordum. Sesin sahibi durmadan ismimi söylüyordu. Ses beynimde durmadan yankılanmaya devam ederken beni ben yapan şeyin ne olabileceğini düşünüyordum. İçimden gelen bir his beni elementime bağlayacak olan düşünce ve duygularımın tüm bu fırtınanın ardındaki ateşin yanında olduğunu söylüyordu. Koşmaya başladım. Zemin yükselip alçalırken düşmemek için kayalardan kayalara zıplıyordum. Aşağısı uçurumdu. Dalgarın sesi kulaklarımı dolduruyordu. Kayalardan kayalara atlarken tökezlediğim zaman kollarımı ve bacaklarımı bir yerlere çarpıyor, sonra yeniden ayağa kalkıyordum. Ateşe ulaşmalıydım.

Ben koştukça önüme engeller çıkıyordu. Bir zaman sonra toprak yarıldı ve aralarından göğe doğru ağaçlar yükselmeye başladı. Ağaçların dallarına çarparak ilerlemeye devam ettim.

Ağaç dalları göğsüme çarptığında ve nefesimi kestiğinde tökezlesem de pes etmedim.

Yerden çıkan bir ağaç, bastığım yerden yükselmeye başlayınca havaya doğru yükselmeye başladım. Dengemi kaybedince kendimi hemen bu ağacın önünden çıkan bir başka ağaca tutunmak için aşağıya bıraktım. Çıkan ağaca sertçe çarpıp ince bir dala tutundum. Tutunduğum dal ağırlığımı kaldıramayıp kırılınca düştüm. Düştüğümde bileğim burkulmuştu. Acıyla inledim ve yerden kalktım. Ateşe ulaşmama çok az kalmıştı. En iyi yaptığım şeyi yapmaya devam ettim ve burkulan ayağıma rağmen önüme çıkan her engeli aşarak koştum. Şimdi ateşle aramda sadece sis bulutu kalmıştı. Sisin içine daldım. Sisin ardında fırtına yoktu. Sadece ateş yanıyordu. Ateşin arkasında duran silüeti net olmasa da görebiliyordum.

"Geldin," dedi ateşin arkasındaki kişi. Şaşırmış gibi değildi. Onun Descartes olduğunu düşünmüştüm ama sesi bir erkeğe ait olamayacak kadar tizdi. "Çok az insan bu engelleri aşarak buraya gelebilir, doğru kişi olduğunu kanıtladın."

"Kimsin sen?" diye sordum tereddütle ateşe doğru yaklaşırken. Zihnimin içinde Descartes'ten başkasını görmek oldukça garipti. Onun kim olduğunu merak etmiştim. Ayrıca biraz korkuyordum.

"Buraya gelme sebebin nedir?" diye sordu ses, sabırsızlıkla.

Ağzımı açıp kapattım. Sonra yeniden açıp "Ben buraya gelmek istememiştim. Elementimi kullanmayı öğreniyordum ama sonra buraya çekildim. Beni buraya sen getirmiş olmalısın," dedim.

"Saçmalık!" diye bağırdı, kulağıma tanıdık gelmeye başlayan sesiyle. Bu sesi daha önce duyduğuma artık emindim. "Bu yere bir şey istemeden gelemezsin. Ayrıca buraya gelmek için çok fazla güç kullanmak zorundasın. Bu yere gelmek için bir amacının olması gerekir. Buraya neden geldin?" Ateş yüzüne vuruyordu. Bu yüzden hala onu tam olarak görememiştim. Bu yaşadıklarım çok garipti. Bu yer derken neyden bahsediyordu.

"Şu an olduğumuz yer de neyin nesi?"

"Burası zihninin, iyi olan tüm düşünce ve hislerinin, en uç noktası. Bu noktanın ardında, en büyük korkuların, zaafların ve kötü olan diğer her şeyin yer alıyor. Şimdi söyle, buraya neden geldin?"

Buraya çekilmeden önce ne yaptığımı düşündüm. "Elementimi kullanmayı öğreniyorum ve bunu öğrenmek için de beni ben yapan düşüncelerimi ve duygularımı anlamaya çalışıyordum."

"Yani buraya bunları öğrenmek için mi geldin, Melany?" Ateşin ardındaki silüet bir adım yana kaydı. Şimdi onun uzun ve siyah saçlarını görebiliyordum.

Kafamı salladım. Sonra onun bunu göremeyeceğini düşünerek "Evet, sanırım buraya bunu öğrenmek için geldim," dedim.

Silüet bir adım daha yana kaydığında vücudunu gördüm ama hala yüzünü göremiyordum. "Bunları öğrenmenin bir bedeli var. Bunu ödemeye hazır mısın?"

Ateşe bir adım daha yaklaştım ve "Ne bedeli?" diye sordum. Ateşe yaklaşmama rağmen ateş bana zarar vermiyordu.

Benim yaptığım gibi o da ateşin dibine girdi. Ateş onu da etkilemiyor gibiydi. "Seni sen yapan şeyleri öğrenmenin karşılığında sana hayatın boyunca unutamayacağın bir sır vereceğim," dedi.

"Ne gibi bir sır?" diye sordum kuşkuyla.

Cevap vermedi. Onun yerine "Ya bunu kabul edersin ya da buradan saniyeler sonra gidersin," dedi.

Artık elementlerimi kullanmayı öğrenmek istiyordum ve bunun için her şeyi yapmaya hazırdım. Ailemi, arkadaşlarımı ve kendimi korumanın yolu elementlerimi kullanmayı öğrenmekten geçiyordu. "Teklifini kabul ediyorum," dedim. Bunu dememle birlikte birbirimizi görmemizi engelleyen ateş yükselerek parladı. O kadar çok parladı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Parlaklık yok olduğunda gözlerimi yavaşça açtım. Ateş sönmüştü ve şu anda o ateşin yerinde rengarenk kristallerden oluşan kocaman bir tepecik vardı. Ağzım hayretle açılırken karşımda duran büyük kristal tepeciğine baktım.

"Yaklaş ve kırmızı kristalin içine bak," dedi, yakınımdan gelen ses. Kristallere yaklaştım ve kırmızı olan bir tanesinin önünde durdum. Ben kristalin içine bakmadan önce kulaklarımı şu sözler doldurdu. "Seni sen yapan şeyler; sevgin, korkun, umudun, inancın ve cesaretin." Şeffaf kristallerin arkasından yüzü belli olan silüete baktım. Bana bakıp gülümsedi. Benimse göz bebeklerim büyümüş, ağzım açılmıştı. Karşımdaki kızla aramdaki tek fark gözlerinin altın sarısı oluşuydu. Bana benziyordu.

"Kimsin sen?" dedim fısıldayarak ama o beni duymazdan gelerek "Unutma, Melany! Umudunu asla kaybetmemelisin; çünkü sen korkularını cesaretle yeneceksin ve sevdiklerinin her zaman yanında olduğuna inanacaksın. Şimdi bu öğrendiğin şeylerin bedelini ödemek zorundasın. Kırmızı kristale bak!"

Bakışlarım kendiliğinden kırmızı kristale doğru indiğinde "Kimsin sen?" diye yeniden sordum. Bu sefer bağırmıştım.

O da benim gibi bağırarak cevap verdi. "Yaşayan bir ruhun habercisi, cehennem tapınağının prensesiyim. Ben senin kayıp ikiz kardeşinim. Şimdi... Öğrendiklerinin bedelini öğreneceklerinle öde!"

Şok olmuş bir şekilde olduğum yerde kalmış ve üstüne üstlük dilim tutulmuştu. Bu yüzden de ikizim olduğunu iddia eden kıza cevap verememiştim. Bakışlarım kırmızı kristalin üzerinde olduğu için onu göremiyordum. Kristalin içerisinde bir şeyler hareketlenmeye başlayınca zihnim ona odaklandı. Bakışlarımı kırmızı kristalden çekemiyordum. Kristal parıldayıp söndüğünde içerisinde bazı görüntüler oluşmaya başladı. Hızlıca geçen birkaç bulanık görüntüden sonra görüntüler netleşti. Gözlerimi kırpmadan görüntüleri takip ettim. Öğreneceklerim ne kadar ağır olursa olsun bunları görmek zorundaydım. Kendimi, göreceklerime karşı hazırladım. Göz bebeklerimin küçüldüğünü hissettiğimde kırmızı kristal dışındaki her yer kararda. Görüntüde Nemesis'in büyük sarayı vardı. Saraya, dışarıdan ve yüksek bir yerden bakıyordum.

Görüntüdeki hava kasvetliydi ve bu kötü hissettiren hava etrafımı sarmıştı. Kötü bir şeyler görecekmişim gibi hissediyordum.

Hava yavaşça kararıyordu ve gökyüzü kızıl bir renge bürünmüştü. Fırtına bulutlarıysa her yerdeydi. Görüntü sarayın etrafında dönerek yakınlaşmaya başladı. Şimdi her şeyi daha net görebiliyordum. Bir yanda Nemesis'in kılıçlı muhafızları ve element ordusu dururken, diğer yanda da büyücü olduğunu tahmin ettiğim siyah pelerinli insanlar duruyordu. Binlerce insan karşı karşıyaydı. Kalp atışlarım hızlanmaya başladığında Nemesis'in askerlerinin olduğu tarafta bir hareketlenme oldu ve bir kişi öne çıktı. Öne çıkan kişiyi gördüğümde bunun Aaron olduğunu anladım. Kılıcını havaya doğru kaldırdı ve onu sallayarak bir şeyler söyledi. Arkasındaki kalabalık da kılıçlarını havaya kaldırdığında koşmaya başladılar. Nemesis'in muhafızları koşmaya başladığında karşı taraftaki siyah pelerinliler de koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra çarpışacaklardı. Çarpışmanın gerçekleşeceği sırada görüntü değişti.

Şimdiki görüntüde, yerlerde yüzlerce hareketsiz beden yatıyordu. Bütün bu insanlar... ölmüş müydü? Dehşetle açılan ağzımı kapatmakta zorlanıyordum. Yerde yatan ölü bedenlerden sızan tonlarca kan, yemyeşil çimenlerin üzerini lekeliyordu. Savaş ilerideki büyük alanda hala devam ediyordu ama bu yerde bitmişti. Ayrıca güneş tamamen batmıştı. Gökyüzü kızıla bürünmüştü. Ölü bedenlerin arasından gizlice saraya doğru gitmeye çalışan birisini fark ettiğimde bakışlarımı oraya odakladım. Bu, Aaron'dı. Yüzünü buruşturmuştu ve eliyle karnını tutuyordu. Vücudu öne doğru bükülmüştü. Acı çektiği her halinden belliydi. Karnının üzerine koyduğu eli ve üstüne giydiği zırhının kenarları kanla kaplanmıştı. O sarayın içine girmeden hemen önce görüntü değişti.

Görüntüde bir odadaydım. Bu görüntünün garip bir yanı vardı. Odadaki sesleri duyabiliyordum. Bir kadının hızlı bir şekilde nefes alıp verdiğini, daha sonra da avazı çıktığı kadar bağırdığını duydum. Bir başka kadının, "Az kaldı, biraz daha dayanmalısın," diyen sesi, diğer kadının çığlıklarına karıştı. Odada iki kişi olmalıydı. Görüntü onların olduğu yere geldiğinde iki kadını da gördüm. Şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyordum. Elena bir yatakta yatıyordu. Bacakları iki yana doğru açılmış,

üzerlerine bir örtü örtülmüştü. Çığlık atan kişi Elena'ydı. Onun hemen önündeyse beyaz elbiseli bir kadın duruyordu. Bu kadın ona, dayanmasını söyleyen kişiydi. Görüntü biraz yana kayınca onun kim olduğunu gördüm. Görüntüdeki kadın, Elena'nın yardımcısı Nona'ydı. Elena'nın haline bakılırsa doğum yapıyor olmalıydı. Benim doğumum...

Nona, çığlık atan Elena'nın sesini bastırmak için bağırdı ve "Gelmek üzere, ıkınmaya devam et," dedi. Elena onun dediğini yaptı ve ıkındı. Rengi kıpkırmızı olmuştu. Kendisini fazla zorluyordu. Bir dakika kadar sonra odanın içini bebek ağlaması sardı. Elena'nın rengi beyazlamıştı. Bayılmak üzereydi. Bayılmadan önce söylediği son söz ağzından fısıltı şeklinde çıkan Aaron'ın ismi oldu. Nona elinde tuttuğu bebeğin annesiyle olan göbek bağını kesmek için yan tarafında duran masanın üzerindeki bıçağı kullandı. Sonra da bebeği bir battaniyeye sarıp yatağın üzerine bıraktı. Odanın içerisinden gelen ve bir başkasına ait olan adım seslerini duyduğumda görüntü o tarafa döndü. Yüzünün yarısı pelerinle kapalı olan uzun boylu bir adam odaya girmişti. Nona ürkerek geri çekildi ve adama başıyla selam verdi. Adam, gür ve boğazdan gelen ürkütücü sesiyle "Bebeği almaya geldim. Onu başbüyücüye götüreceğim," dedi. Nona ona dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle bakarak kafasını salladı. "Ona zarar vermeyeceksiniz, değil mi?"

Büyücü boğuk bir kahkaha attı ve "Buna başbüyücü karar verecek," dedi. Daha sonra da yatağın yanına doğru ilerledi ve bebeğe tiksinerek baktı. Onu kucağına alıp hızlıca odadan çıktığında Nona hıçkırarak ağlamaya başladı. Aklım almıyordu. Nona o adamı nereden tanıyordu? O adam kimdi ve beni şu an nereye götürüyordu? Nona ağlayarak eline bir bez aldı ve Elena'nın önünü geçti. Elena'nın önüne geçtiğinde gözleri sonuna kadar açıldı ve "Aman Tanrım..." diyerek kendi kendine mırıldandı. O, Elena'ya bir şeyler yaparken görüntü onu görmemi engelledi. Birkaç dakika sonra Nona terlerin biriktiği alnını silerek arkasını döndü ve masanın üzerine bırakmış olduğu kanlı bıçağı yeniden eline aldı. Bıçağı alıp bir şeyi kestiğinde elinde tuttuğu şeyle benim onu izlediğim yere doğru döndü. Elinde

tuttuğu şeyi işte o zaman gördüm. Elinde, Elena'nın karnından çıkarttığı ikinci bir bebeği tutuyordu. Bebeğin gözleri kapalıydı, ağlamıyordu. Sanırım ölmüştü. Nona yaşlı gözleriyle bebeği ters çevirip onun poposuna birkaç şaplak attı. Nefesimi tuttum. Geçmek bilmeyen saniyelerin sonunda minik bebek gözlerini açarak ağlamaya başlayınca nefesimi hızlıca bıraktım. Bebek yaşıyordu. Bu bebek, diğer bebeğe göre biraz daha zayıf ve kısaydı. Çıkmaya yüz tutmuş siyah saçları, küçük kafasının üzerinden belli oluyordu. Ağlamasını kesmiş, merakla etrafına bakarken Nona onu battaniyeye sararak yavaşça yatağın üzerine yatırdı.

Nona, bebeğin küçük kafasını okşarken ve ağlamaklı gözleriyle Elena'ya bakarken "Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm," diye mırıldanıyordu. Çok geçmeden odanın kapısı yine açıldı ve Elena'nın olduğu yere doğru ilerleyen ayak seslerini duyduk. Nona, bebeği arkasına saklayarak masanın üzerinde duran kanlı bıçağı eline aldı. Eli titriyordu. Odaya başka bir büyücünün daha gelmesinden korkuyor gibiydi ama gelenin Aaron olduğunu gördük. Nona burnunu çekerek ona doğru baktığında bıçağı masanın üzerine bıraktı. Bıçağı masaya bıraktıktan sonra bakışları Aaron'ın kanlı karnına indi. Nona, Aaron'ın kanlı karnına müdahale etmeye çalışsa da Aaron, onu iterek aceleyle yatağın üzerinde yatan bebeğin yanına doğru ilerledi. Boşta kalan eliyle bebeği kaldırıp kucağına aldı. Daha sonra da Elena'yı alnından öpüp kapıya doğru ilerledi. Nona'ya hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Bu görüntüler... Dünya'ya bırakıldığım güne, yani on sekiz yıl öncesine aitti. Aaron beni kucağına alıp odadan çıktıktan sonra dünyaya gitmiş ve beni, Becky'nin yanına bırakmış olmalıydı. İkinci bir kızı olduğunu Elena gibi o da bilmiyordu. Hatta Elena'nın ikinci bir bebeği olduğunu Nona'dan başka hiç kimse bilmiyordu. Düşündüm. Nona'nın ilk doğan bebeği, pelerinli adama vermesi çok kolay olmuştu. Demek ki Elena'nın hizmetçisi Nona, büyücülerin tarafındaydı. Saraydaki hain o olabilirdi. Aklım fazlasıyla karışmıştı. Eğer Aaron'ın götürdüğü bebek bensem, Elena'nın ilk doğurduğu bebek kimdi? Zihnimde gördüğüm altın renkli gözleri olan ve bana tıpa tıp benzeyen o

kız gerçek miydi? Eğer bu görüntüler gerçekse, büyücüler tarafından kaçırılmış olan ve bir şekilde iletişim kurduğum bir ikizim vardı. Beynimdeki düşünceler birbirlerine girerek karman çorman olduklarında hepsini bir kenara ittim. Şu anda merak ettiğim tek bir soru vardı. İkizim... O yaşıyor muydu?

BÖLÜM 35

Görüntüler yok olduğunda bilincim tamamen açıldı ve yeniden Sara'nın sesini duydum. Cümlelerine kaldığı yerden devam ediyordu. Sanki zaman, ben zihnimin içine çekilirken durmuştu ve şimdi kaldığı yerden devam ediyordu. Az önce bir şeyler gördüğümü ve öğrendiğimi bilmesem, bunun oldukça ürkütücü olduğunu düşünürdüm. Ayrıca hala bayılmamıştım. Bayılmamam iyiye işaretti. Sara öksürdü. Öksürdüğü için sözünü kesmek zorunda kalmıştı. Öksürüğü geçince devam etti. "Şimdi gözlerini aç ve gücünü serbest bırak." Beni ben yapan şeyleri öğrenmiştim. Bunu öğrendiğimde kendimi mutlu hissedeceğimi sanmıştım ama şu an kendimi oldukça farklı hissediyordum. Öğrendiklerimin bedeli, beni sarsmış olmalıydı. Hala şaşkındım.

"Bunu yapabilirim, elementlerimi kullanabilirim. Ben bunun için doğmuşum," diye düşündüm. Eğer elementlerimi kullanabilirsem, bu görüntülerin gerçek olduğuna emin olacaktım. Kuruyan dudaklarımı yalayarak gözlerimi yavaşça açtım. Derin bir nefes aldığımda kendi kendime "Yapabilirim, bunu biliyorum," diye mırıldandım. Kapattığım elimi açtığımda avucumun içinin bomboş olduğunu gördüm.

Sara, hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. Aynı şekilde ben de hayal kırıklığına uğramıştım. Sara, "Daha sonra tekrar deneriz," dediğinde gitmek için arkasını döndü.

"Lütfen gitme, bunu yapabilirim," diye seslendim. Elim karıncalaşmaya başlamıştı. Sara beni duymamış gibi gitmeye

devam ederken elimi ona doğru uzattım. Elimi geriye doğru çekip ileriye doğru ittirdiğimde kalbimden başlayarak tüm damarlarımda gezinen bir enerji hissettim. Büyük bir ateş topu ellerimin arasından çıktığında Sara'ya "Dikkat et!" diye bağırdım.

Sara, ani bir hareketle yere eğildi ve üzerinden geçen büyük ateş topuna baktı. Gözleri hayretle açıldığında attığım ateş topu ilerleyerek bize arkası dönük olan Gloria'ya çarptı. Gloria acıyla çığlık atarak yere düştüğünde etraftaki herkes yaptığı işi bırakmış, Gloria'ya bakmıştı. Sara yerden kalkıp koştuğunda ben de onun arkasından gitmek için hareketlendim ama bir çift el beni kolumdan tutarak ters yöne doğru sürüklemeye başladı. Tökezlesem de beni tutan el sayesinde düşmüyordum. Kafamı çevirip beni sürükleyen kişiye baktım. Descartes'ti. Garip görünüyordu. "Hey! Kolumu bırak." Debelendim. "Ben, senin her istediğinde sürükleyebileceğin birisi değilim!"

Kolumu tutmaya devam ederken kafasını bana çevirdi. Gözleri altın sarısı renginde parlıyordu. Bana ters bir bakış attı ve hızla yürümeye devam etti. Korkmaya başlamıştım. Gözleri sadece büyü yaptığında altın sarısı renginde parlardı. Şimdi büyü yaptığını hiç sanmıyordum. Yürürken onun elinden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Ne kadar korksam da onunla gitmek zorundaydım. Beni akademiden çıkartıp sarayın arkasındaki ormana kadar sürükledi. Bileğimi o kadar sıkı tutuyordu ki morardığına emindim. Bileğim acıdığı için ağzımdan küçük iniltiler çıkıyordu. Descartes'se bunun farkında değil gibiydi. Ormanın içerisinde ilerleyip düzlük bir alana geldiğimizde Descartes etrafına bakındı. Yeniden yürümeye çalıştığında onu üzerine giydiği gömleğinden çekerek durdurdum.

"Descartes, garip davranman beni ürkütüyor. İyi misin?" Sesim kısık çıkmıştı. Bana bakmayınca bu sefer daha yüksek sesle sözlerimi tekrarladım. Bana bakıp dişlerini gösterdi. Uçları sivrileşmişti. Korkuyla gözlerimi büyüttüm. Descartes'e olanlar hiç de iyi değildi. Kötü bir şeyler oluyordu. Hem de çok kötü bir şeyler...

Korkmamın üzerine, bileğimin acısı ve Descartes'in vurdumduymaz tavırları eklenince adrenalin katsayım tavan yapmıştı.

Descartes'ten hemen uzaklaşmalıydım. Ellerim karıncalanmaya başladığında etrafımızı ılık ama hızlı esen bir hava dalgası sardı. Hava dalgasını tenimde hissedince kendimden beklemeyeceğim bir güçle bileğimi onun elinden kurtardım. Bileğimi çektiğimde altın sarısı gözlerini üzerime dikti ve sinirle kükredi. O, Anka... halindeyken yaptığı gibi kükremişti.

Ağaçlardaki kuşlar, öterek havalanıp bizden uzaklaştılar. Elimi öne uzattım ve Descartes'le aramıza mesafe koydum. "Descartes, sakin ol ve neler olduğunu anlat." Gözlerimi kırptım ve geriye doğru bir adım attım. Ben geriye bir adım attığımda o iki adım atarak üzerime doğru geldi. "De-Descartes..." dedim ama ben konuşunca kükreyerek benim sesimi bastırdı. Konuşmayı unutmuş gibiydi. Beni anlayıp anlamadığından da emin değildim. Bakışlarım onun parmak uçlarına kaydığında pençelerinin çıktığını fark ettim. Bedeni hala insan bedeniydi ama dişleri, pençeleri ve kükremesi, bu bedene ait değildi. Olamazdı.

Üzerime doğru bir hamle yapınca son anda kenara çekildim ve onun sivri pençelerinden kurtuldum. Bana vuramaması onu daha da çok sinir etmişe benziyordu. Bana doğru yürümeye başlayınca arkamı dönüp koşmaya başladım. Ormanın derinliklerine doğru koşuyordum. Arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Hızlı koşuyordu ama benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Ciğerlerim yanana kadar ormanın derinliklerine koşmaya devam ettim. Boğazım kurumuştu. Ayrıca her nefes alışımda boğazıma milyonlarca iğne batırılıyormuş gibi hissediyordum. Ağaç dallarının arasından zikzaklar çizerek geçtim. Kollarımda sıyrıklar oluşmuştu. Yere düşen ağaç dallarının üzerlerinden zıpladım. Descartes'in çok da uzağımdan gelmeyen kükremelerini duyuyordum. Ondan kaçtığım için çok daha fazla sinirliydi.

Birkaç dakika sonra onun adım seslerini duyamaz oldum ve koşarken yapmadığım bir şeyi yaptım. Arkamı döndüm. Ağaçlardan başka hiçbir şey göremeyince yavaşlayarak durdum ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Descartes ortalıklarda görünmüyordu. Kendimi kaybettirmiş olmalıydım. Ters adımlar atarak geri geri yürümeye başladım. Gövdem sert bir yüzeye çarpınca korkuyla arkamı döndüm. Neyse ki arkamdaki şey sadece

ağaçtı. Büyük bir rahatlamayla nefes alıp verdim. Arkamdan gelen çıtırtıyı duyunca ister istemez kaskatı kesildim. Daha sonra da ensemde sıcak bir esinti hissettim. Korkarak yavaşça arkamı döndüm. Descartes hemen dibimde duruyordu. Ondan kaçamamıştım. Ağzımdan istemsizce bir çığlık çıktığında kaçmak için hareketlendim ama ilerleyemedim. Descartes beni saçlarımdan yakalayıp yere fırlattı. Bedenim toprakla buluşurken kafamı yere çarptım. Descartes, pençeleriyle omzumdan tuttu ve ayaklarımı yerden keserek beni havaya kaldırdı. Uzun pençeleri, derimin altına girdiğinde acıyla çığlık attım. Giydiğim beyaz gömleğin omuz kısmı yırtılmış ve kıpkırmızı olmuştu. Omzumdan oluk oluk kan akıyordu. Beni önümüzdeki ağaca doğru fırlattığında kolumu ağaca çarparak yere, kalçamın üzerine düştüm. Sol kolumu acıdan kıpırdatamıyordum. Başımdan aşağıya doğru bir sıcaklık indiğinde sağlam olan elimi başıma götürerek geriye doğru sürünmeye başladım. Sırtım ağacın gövdesine değdiğinde gözlerim yavaş adımlarla bana doğru gelen Descartes'e kaydı. Önüme kadar geldiğinde kuruyan boğazım yüzünden kısık bir sesle "Descartes," dedim. "Benim, Melany... Senin, hayatın pahasına korumaya yemin ettiğin kişi."

Konuşmam kafasını karıştırıyor gibiydi. Ben konuştukça daha fazla sinirleniyordu. Kafasını iki yana salladı ve yeniden bana baktı. Gözleri hala altın rengindeydi. Belki konuşmaya devam edersem onu eski haline döndürebilirdim. Eğer işe yaramazsa ölecektim. Şansımı denemeyi seçip "Descartes, beni ormandayken uçurumdan düşmekten kurtarmıştın. Saf enerji yaratığını almamda bana yardımcı olmuştun. Beni büyücülerden kurtarmıştın. Sen bir katil değilsin. Sen ve ben, aynı taraftayız. Birbirimizi incitmeyiz. Biz arkadaşız. Beni anlıyor musun?"

Kafasını arkaya doğru atıp gökyüzüne bakarak kükredi. Yanıma eğildiğinde kesik kesik nefes almaya başladım. Pençelerini kaldırıp yüzümde dolaştırdı. Hıçkırdım. Ağlamak üzereydim. Sanırım Descartes söylediğim hiçbir şeyi anlamamıştı. Gözlerimi yumup acıyan boğazıma rağmen kendine gelmesi için ona bağırdım. Şu an ona her ne olmuşsa, bunu isteyerek yapmıyordu. Bunu biliyordum çünkü o beni korumak için buradaydı.

Öldürmek için değil. "Descartes, kendine gelmelisin, bu sen değilsin!"

Gözlerimi açtım. Söylediğim sözden sonra havadaki ılık esinti, ensemden aşağıya doğru ilerleyerek titrememe neden oldu. Titrediğimde Descartes ile göz göze geldik. Gözlerimi bir an olsun gözlerinden ayırmadım ve yapacağı şeyi bekledim. Pençesini işimi bitirmek için havaya kaldırdığında gözlerimden bir damla yaş düşerek toprağa karıştı. Zihnimden onun zihnine fısıldamaya çalıştım. "Descartes, sen ve ben... Biz biriz."

Ben bunu söyledikten birkaç saniye sonra onun kalbinden çıkan sarı ışığı fark ettim. Bir şeyler oluyordu. Kalbinden çıkan ışık, benim bedenime doğru ilerleyerek sıkı bir halat görevi gördü ve parlamaya devam etti. Kalplerimiz bağlanmıştı. Descartes'in gözleri bedenlerimizin arasındaki bağa takılı kaldığında gözlerinin altın rengi ile gümüş rengi arasında gidip geldiğini gördüm. Bana vurmak için kaldırdığı pençesi havada asılı kalmıştı. Kafasını sağa yatırdığında, "Lütfen... Bu sen değilsin," diye fısıldadım. "Sen, bana zarar vermezsin."

Gözlerim buğulanmış, sesim çatallaşmıştı. Gözümden bir damla yaş düştüğünde gözlerini kısarak bana baktı. Sanki beni hatırlamaya başlamıştı. Kafasını iki yana sallayarak silkelendi, bakışları havadaki eline kaydı. Gözleri düzelmişti. Artık altın sarısı olarak parlamıyordu. "Melany..." dedi pişmanlıkla bana bakarak. Sesi kısıktı. Artık kükremiyordu, normale dönmüştü. Gözlerini üzerimde dolaştırdığında buğulanmış gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Havada duran elini indirerek pençelerini geri çekti. Artık parmakları normaldi. "Be-ben çok üzgünüm. İsteyerek olma-"

"İsteyerek yapmadığını biliyorum." Sağ kolumu uzatarak onu kendime çekip ona sarıldım. O düzelmişti ve ben de ölmemiştim. Ağlamaklı çıkan sesimle konuştum. "Beni öldürmek üzere olsan da seni kaybetmediğim için mutluyum."

BÖLÜM 36

Descartes geri çekildi ve yaşlarla ıslanmış olan gözlerimi başparmaklarıyla sildi. "Ben de seni öldürmediğim için mutluyum. Artık buradan gidelim. Ortadan kaybolduğun için arkadaşların seni merak etmiştir." Onu başımla onayladığımda sağlam kolumu yere koyup kalkmaya çalıştım. Sol kolumu, acıdığından dolayı hareket ettirmemeye çalışıyordum. Bu yüzden de kalkmak için ekstra bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Ben kalkmakta zorlanınca Descartes, sol kolumdan tutarak beni kaldırmaya çalıştı. Elleri, koluma değdiği an acıyla çığlık attım. Ben çığlık atınca Descartes, yanlış bir şey yaptığını anlamış gibi hızla kolumu bıraktı. Yüzümü buruşturarak toprağa, kalçamın üzerine düştüm. Neyse ki fazla yüksekte değildim, canım acımamıştı. Üzgün olduğunu belli eden bir ses tonuyla "Kolun..." dediğinde sesi boğuk çıkmıştı. "Çok acıyor mu?"

Suçlu hissetmesini istemediğimden dolayı "Önemli değil, sadece biraz acıyor," diyerek ona yalan söyledim.

Yeniden ayağa kalkmaya çalıştığımda Descartes ellerini omzuma yerleştirip kalkmamı engelledi. "Bana yalan söylemenden hiç hoşlanmadım. Akademiye dönmeden önce izin ver de seni iyileştireyim. Yoksa insanlara nasıl bu hale geldiğini açıklamak zorunda kalırsın. Bunun için de sağlam bir yalana ihtiyacın var."

Gözlerinin içine bakıp sıkıntıyla nefesimi verdim. "İnsanlara zaten her gün yalan söylüyorum. Onlardan bir şeyler saklıyorum. Bir yalanı daha kaldıramayacağım."

Cevabını almıştı. Yanıma oturup ellerini, sol kolumun üzerine getirdi ve bana bakarak bekledi. "İlk defa iyileştirildiğin için canın biraz acıyabilir."

Oturduğum toprak zeminde huzursuzca kımıldandım. "Tamam." Canımın yanmasına alışık değildim. Dünya'dayken parmağımı bile incitmemiştim. Şimdiyse başıma gelenler çok ağırdı. Olanları düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Descartes başını iki yana salladı, sonra da sol koluma baktı. İnce uzun parmaklarının uçlarını, tenimde yavaşça gezdirmeye başladığında gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldandı. Beni iyileştirmek için büyü yapıyordu.

Dokunuşları yavaş ve nazikti ama parmaklarını dolaştırdığı yerler alev alev yanıyordu. Kolumdan kalbime doğru yakıcı bir sıcaklık yayıldı. Sonra ikimizin de kalpleri parlamaya başladı. Bu sırada sıcaklık bir belirip bir kayboluyor, bu yolla da kolumu onarmaya çalışıyordu. Bu birleşme olayına gittikçe alışmaya başlamıştım. Bu bağ ilk kez ortaya çıktığında çok garip, çok gerçek dışıydı. Şimdiyse hayatımın bir parçası haline gelmişti. Varlığı heyecan verici, yokluğu tedirgin ediciydi. Descartes'in parmaklarının uçları her seferinde tenimi daha da fazla yakmaya başladığında dişlerimi sıktım. Canımın acısıyla gözlerime dolan yaşları silip, elimi toprağa bastırdım. Küçük taşlar elime batsa da elim, kolum kadar acımıyordu. Kolumda hissettiğim sıcaklık, derimi yakıp eritiyormuş gibi hissettiriyordu ama koluma baktığımda her şeyin normal olduğunu görüyordum. Gözlerimi kapattım ve dişlerimi daha da çok sıkarak başımı ağaca doğru yasladım. Birkaç dakika süren acı dolu iyileştirme seansımdan sonra, Descartes parmaklarını kolumdan çekti. Tenimdeki yanma hissi yavaşça yok olduğunda, artık sol kolumun acımadığını fark ettim. Onu rahatça hareket ettirebiliyordum.

"İyi misin?"

Descartes'in sorusuyla gözlerimi açtım ve kafamı salladım. "Sayende daha iyiyim." Ayağa kalkmaya çalıştığında onu gömleğinden tutarak durdurdum. Beklentiyle bana baktığında "Şey... Akademiye dönmeden önce sana bir şey anlatmalıyım," dedim. Bana merakla baktıktan sonra yeniden yere oturdu. Aklımı

kurcalayıp duran şeyi ona anlatmak istiyordum. Sessizce beklediğini görünce artık anlatman gerektiğini anladım.

"Sen yanıma gelip beni götürmeden önce Sara'yla birlikte elementimi kullanmaya çalışıyordum. Bana, beni ben yapan duygu ve düşüncelerimi bulmamı söyledi. Gözlerimi kapattığımda zihnimin içerisine çekildim. Etrafta fırtına vardı ve çok uzakta da bir ateş yanıyordu. Ateşin yanında yüzünü göremediğim bir silüet vardı. Fırtınayı geçip ateşin olduğu yere geldim. Oradaki kişi bana, beni ben yapan duygu ve düşüncelerimi öğrenmemin karşılığında bir bedel ödemek zorunda olduğumu söyledi."

Descartes lafımı kesti. Düşünceli bir hali vardı. "Bedeli ödemeyi kabul ettin mi?"

Lafımı böldüğü için ona ters ters baksam da konuşmaya devam ettim. "Elementlerimi kullanmayı bir an önce öğrenmek istiyordum. Bu yüzden de merakıma yenik düşerek bedeli ödemeyi kabul ettim."

"Bedel neydi?"

Gözlerimi kırptım ve yerde daha rahat bir pozisyon alarak oturdum. "Öğreneceklerimin karşılığında ben de bir şey öğrenecektim. Bedel buydu." Sağ eliyle çenesini sıvazladığında sol elini anlatmaya devam etmem için havada salladı. "Bedeli ödemeyi kabul ettiğimde ortamızda yanan ateş sönerek rengarenk bir kristal tepeciğine dönüştü. Beni ben yapan şeyleri öğrendikten sonra karşımdaki kişi, herhangi bir kırmızı kristalin içine bakmamı söyledi. Kristalde gördüğüm şeyler ve zihnimin içindeki bu şey... doğru olabilir mi?"

Descartes, başını olumlu anlamda salladı. "Cehennem tapınağı denen saklı bir yer var. Orayı zihninde görmek çok ama çok az kişiye nasip olur. Sen orayı görmüşsün." Tepkimi ölçmek istercesine bana baktı ama ona ifadesiz bir şekilde baktığımı görünce devam etti. "Eğer gelecekle ilgili şeyler gördüysen, onu değiştirebilirsin. Çünkü gelecek daha yazılmadı ama kristalde geçmişe ait görüntüler gördüysen onlar gerçektir. Değiştirilemezler. Sen kristalde ne gördün?" Bunu umursamıyormuş gibi

sorsa da kristalde ne gördüğümü deli gibi merak ettiğini biliyordum. Onunla biraz oynayacaktım.

"Geçmişi gördüm. Yani asla değiştirilemeyecek olan mutlak ve doğru bilgileri."

Ayağa kalktı. Kalkarken merakla bana bakmaya devam ediyordu. "Ne gibi bilgilermiş onlar?"

Elini bana uzattığında tuttum ve ben de ayağa kalktım. Beraber ormanın çıkışına doğru yürümeye başladığımızda "Cehennem tapınağının prensesini gördüm," dedim.

Yürümeyi bırakıp beni kolumdan tutarak durdurdu ve "Cehennem tapınağının prensesini mi gördün?" diye sordu şaşkınlıkla. "Onunla konuşabildin mi?"

"Onu gördüm ve onunla konuştum. Neden bu kadar şaşırdın?" Bunu garip bir şeymiş gibi söylemesi beni germişti.

Elini ensesine götürdü. "Onu başbüyücü dışında gören kimse yok. Ben bile onu görmedim. Cehennem tapınağı, bulunmak istemedikçe o yeri kimse bulamaz. İçindeki prensesi de öyle..."

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Cehennem tapınağı denilen yerin zihnimden başka bir yerde daha var olduğunu ve o yerin nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun şimdi bana?"

Elini ensesinden çekti. "Dediğim gibi o yerin nerede olduğunu kimse bilmiyor. Onu bir yana bırakalım şimdi. Söylesene, prenses neye benziyordu?"

Gergince gülümsedim. Gülümsememden ters bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı ki gözlerini kısarak kuşkuyla bana baktı. "Şey, bunu söylemek gerçekten çok zor."

"Melany, artık ne gördüysen söyle. Ben senin koruyucunum ve seni koruyabilmem için aramızda hiçbir sır olmamalı. Bana her konuda güvenebilirsin."

Sert çıkışına karşılık biraz ürksem de haklıydı. Ona güvenebilirdim. Zaten bunu anlatabilecek ondan başka hiç kimsem yoktu. "Ben o görüntülerde... geçmişi gördüm. Benim bir ikiz ka-kardeşim vardı. Doğduktan birkaç dakika sonra onu büyücüler kaçırıyordu. Elena'nın yardımcısı olan Nona, onu hiç itiraz etmeden büyücülere veriyordu. Zihnimin içinde benimle

konuşan kişi de oydu. Ben kristale bakmadan önce bana, ikizim ve cehennem tapınağının prensesi olduğunu söyledi. Tıpa tıp bana benziyordu ama gözlerinin rengi altın sarısıydı."

Kafasını ellerinin arasına alarak yere çömeldi ve bir dizini yere koyarak başını dizlerine yasladı. "İşte şimdi, açıklayamadığım bazı şeyleri anlamaya başladım."

Ona anlamayarak baktım. "Ne gibi şeyleri?"

Kafasını kaldırdı ve gür kirpiklerinin altından bana baktı. "Eğer bir ikizin varsa, bizim kalplerimiz nasıl seninle bağlıysa bir şekilde onunla da bağlı. İşte bu yüzden, mağarada seninle kalplerimizi birleştirdiğimizde ben, senin hissettiklerini hissedebiliyorken sen, benim hissettiklerimi hissedemedin. Çünkü kalbin zaten birine bağlıydı."

Ben de yere eğilerek onunla aynı hizaya geldim. "Kalplerimiz birbirine mi bağlı? Onun varlığını daha önce hissettiğimi hiç sanmıyorum."

"Onu hissedemiyordun çünkü kalpleriniz doğmadan hemen önce birleşti. Sonra da seni Dünya'ya, sihrin olmadığı farklı bir boyuta götürüp orada bıraktılar. Onu zaten hissedemezdin. Güçlerinden haberdar bile değildin. Normal bir insan olduğunu sanıyordun. Büyük bir ihtimalle o da bir ikiz kardeşi olduğunu bilmiyordu. Sen buraya geldiğinde ve biz birbirimize bağlandığımızda o, bir şeyler hissetmeye başlamış olmalı. Zihnine girdiyse ve sana, ben senin ikiz kardeşinim demişse de senin varlığından haberdar olmalı. Cehennem tapınağının prensesiyle ve büyücülerle yaşamışsa büyü yapmayı kesinlikle biliyordur. Kristaller, ona bir kardeşi olduğunu göstermiştir.

O senin zihnine girdiğinde yapmaması gereken bir şeyi yaptı. Seninle iletişim kurmaya çalıştığında kalpleriniz buna tepki verdi ve bir kademe daha bağlandı. Kalbiniz birbirinize bağlandığı zaman o, senin zihnine girebildi. Bizi birbirimize bağladığımız zaman kimsenin senin zihnine girememesi için bir büyü yapmıştım. Zihnine sadece ben girebilecektim. Böylece karşına kötü birileri çıktığı zaman zihnine girip seni kandıramayacaktı." Duraksadı ve çenesini sıktı. Belirgin olan çene

hatları ona inat daha da belirginleşmişti. "Sanırım ikiz kardeşin, zihnine girebilmek için o büyüyü başka bir büyüyle kırdı. Bu yüzden de yaptığım büyü ters tepti ve beni bir canavara dönüştürdü. Büyüyü, senin zihnine yönelik yaptığım için de sana saldırdım. Kardeşin çok güçlü bir büyücü olmalı." Ayağa kalktı ve ellerini temizlemek için pantolonuna sildi. Kalkmak için elini uzattığında tuttum ve ayağa kalktım.

Akademiye doğru yürümeye başladık. Descartes aklına bir şey gelmiş gibi yürürken bana döndü ve "İkizin, zihninin içerisindeyken sana zarar verebilecek herhangi bir davranışta bulundu mu?" diye sordu.

Kafamı olumsuzca salladım. "Hayır."

Ağaç dallarından birini geçebilmem için geriye doğru çekti ve bana yol verdi. Ben geçince kendisi de geçip dalı bıraktı. "Sana zarar vermemesi iyiye işaret. Büyücülerin tarafında olduğu için kötü biri olabileceğini düşünüyordum. Üzgünüm ama hala da öyle bir ihtimal var."

"Sorun değil," diyerek elimi boş ver dercesine salladım. Bir ikiz kardeşim olabilirdi ama on sekiz yıl boyunca kötülerle birlikte yaşamıştı. Güçlü ve eğitimli olmalıydı. Belki de bize ormanda saldıran büyücüler gibi başka insanları rahatça öldürme kararı alabiliyordu. Acıma duygusu olmayabilirdi. Çünkü yaşadığı ortam bunu gerektiriyordu. Kötü düşüncelerle büyürsen kötü olurdun. Karanlığa bir kere battın mı çıkması çok zordu. Onu olduğu gibi kabul etmeliydim. Tabii o, beni olduğum gibi kabul ederse. Ne olursa olsun o benim ikiz kardeşimdi. Hatta benden dakikalar önce doğmuştu. Benden büyüktü. Kötülerle birlikte olmamalıydı. Yanıma, gerçek ailesinin yanına dönmeliydi. Onunla konuşmalıydım ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Descartes o bulunmak istemedikçe onunla konuşamayacağımı söylemişti. Sanırım onun bana gelmesini beklemeliydim. Zaten içimden bir ses, onunla yeniden karşılaşacağımı söylüyordu. Tek yapmam gereken beklemekti.

Akademiye döndüğümüzde insanların saraya kadar büyük bir kuyruk oluşturduğunu gördük. Hepsi yoldan geçenlere

bakıyordu. Merakla yola doğru bakmaya başladığımda Descartes beni durdurdu ve "Ben, Kyne'ın yanına dönmeliyim. Sen de merak ediyorsan gidip gelen kişilere bak. Dikkatli ol," dedi.

Konuşmama fırsat vermeden arkasını döndü ve Kyne'ın yanına gitmek için koşmaya başladı. Onu boş verip kalabalığın olduğu yere doğru ilerledim. Tanıdık bir yüz görünce hemen yanına gittim. Mylo kollarını göğsünde bağlamış, hareketsizce yola bakıyordu. Yanında durduğumda beni fark etmesi için hafifçe öksürdüm. Bana baktığında "Neden burada toplandınız?" diye sordum.

Bana, hala anlamadığım bir şekilde kızgın olmalıydı ki kafasını yola doğru çevirip "Babam ve diğer askerler sonunda geliyorlar," dedi.

Ağzım kulaklarıma vardı. Christian'ı çok özlemiştim. Onlar Trion'a doğru yola çıktıklarından beri tam on iki gün geçmişti. "Neden dönmekte bu kadar geciktiler?"

Mylo yine bana bakmadan cevap verdi. "Kralın iyileştiğini onlara haber verdiler. Onlar da yakınlardaki saldırıya uğramış bir Nemesis köyüne giderek onlara yardım etmişler. Kraliçeye sorduğumda bana böyle söyledi."

İnsanlardan alkış sesleri yükselirken Christian ve diğer askerler, görüş alanımıza girdiğinde "Mylo, seninle bu sabah olanlar hakkında konuşmalıyım," dedim bir anda.

Kafasını çevirip sertçe bana baktı ve "Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum," dedi.

Kolunu tuttum ama o, anında kolunu kurtararak kollarını göğsünde bağladı. Onun bu tavrını sevmemiştim. Bir an önce ona söylemeliydim. Kalabalığın gürültüsü yüzünden bağırarak "Ben Ryan'dan hoşlanmıyorum," dedim.

Kafası yavaşça bana doğru döndüğünde bakışları yumuşamıştı. Sanki Ryan'dan hoşlanmadığım için mutluydu. "Tatamam." Kekelemişti. Bu hali oldukça tatlıydı. Uzamış siyah saçlarını elleriyle düzeltti ve gülümseyerek bize yaklaşan atlı askerlere baktı. Keyfi yerine gelmişti.

Ben de arkamı dönüp onlara baktım. En önden Christian geliyordu. Bizi görünce gülümsedi ve kafasını eğdi. Ben de ona el salladım. Yanımızdan geçip gittiklerinde "Saraya, onu görmeye gitmek istiyorum," dedim. Mylo kafasını sallayıp elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından çekerek çıkarttı. Daha sakin bir yerden yürümeye başladığımızda hala elimi bırakmamıştı. Kalbim normalden çok daha hızlı atıyordu. Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılmıştı. Yanaklarımın utançtan kızardığına emindim. Yanaklarımın kızarmasının sebebi, onun elimi tutup beni kalabalıktan çıkartması değildi. Bunun sebebi elimi hala tutuyor olmasıydı. Saçlarımı önüme doğru alarak yanaklarımı gizledim ve elimi onun elinden yavaşça çekmeye çalıştım. Ben elimi çekmeye çalışınca o, elimi daha da sıkı tutmuştu.

"Utanınca daha güzel görünüyorsun. Saçlarınla yüzünü gizlemene gerek yok." Söylediği sözler daha da utanmama sebep oldu. Bu sefer elimi onun elinden hızlıca çekip önden yürümeye başladım. Arkamdan güldüğünü duyabiliyordum. Bu alaycı bir gülüş değildi. Bu yaptığım hoşuna gitmiş gibiydi. Ben önden yürüyordum, o da arkamdan yürüyordu. Bu şekilde saraya kadar yürüdük.

Sarayın kapısına geldiğimizde birlikte içeriye girdik. Mylo koridordaki muhafızlardan birini durdurduğunda babasının yerini sordu. Muhafız "Kral ve kraliçeyle birlikte toplantı odasındalar," dediğinde Mylo muhafıza bir şey demeden toplantı odasına doğru yürümeye başladı. Onun yerine muhafıza mahcup bir şekilde bakıp "Teşekkürler," dedim. Muhafız ona teşekkür etmeme şaşırsa da kafasını eğip bana selam verdi ve gülümsedi. Sonra da gideceği yere doğru ilerlemeye başladı.

Arkamı dönerek Mylo'ya yetiştim. Toplantı odasının olduğu koridorda duvara yaslanmış bir şekilde beni bekliyordu. Aklıma Descartes'in, beni duvara yaslanarak beklediği an geldi. Kendi kendime hafifçe gülümsedim. Herkesi bekletiyordum. Yanına geldiğimi görünce duvardan bedenini çekti ve yanımdan yürümeye başladı. "İçeriye girmek ve babamı görmek için iyi bir bahaneye ihtiyacımız var." Tebessüm ettim. Bahaneye ihtiyacımız yoktu. Aaron ve Elena beni gördüğü an girmemize izin verecekti.

"İçeriye girmek için bahane bulmayı bana bırak. Kral Aaron'la balo hakkında konuşmak için şu an harika bir fırsat. Söylemeyi unutma. Ben de seni destekleyeceğim." Muhafızların yanına geldiğimizde ikimiz de durduk. Muhafızlara, "Kral ve kraliçe bizi bekliyor," dedim.

Mylo, bana yandan bir dirsek attığında "Ne yapıyorsun?" dercesine bana soran gözlerle baktı. Tek kaşını havaya kaldırmıştı.

Muhafızlar birbirlerine baktıktan sonra "Krala kimin geldiğini söyleyeyim?" diye sordu.

"Melany ve Mylo," diyerek isimlerimizi söyledim.

Biri, krala haber vermek için içeriye girdi. O içeriye girince Mylo arkasını dönerek kulağıma yaklaştı. Fısıldayarak "Kral ve kraliçe bizi beklemiyordu ki. Başımız derde girecek," dedi.

Kafamı çevirip ben de onun kulağına fısıldadım. Bu sırada kapıdaki diğer muhafız kuşkuyla bize bakıyordu. "Sorun değil. Bizi içeri alacaklardır."

Mylo yine ağzını açıp soru soracağı sırada, içeriden diğer muhafız çıktı ve kapıyı ardına kadar açarak girmemiz için yol verdi. "Kral ve kraliçe sizi bekliyor." Mylo şaşkınlıkla bana baksa da bir şey demedi.

İçeriye girdiğimizde Aaron, Elena ve Christian ayağa kalkmıştı. Mylo bir adım öne çıkarak kafasını saygıyla eğdi ve "Böldüğümüz için özür dileriz, umarım önemli bir şeyi bölmemişizdir," dedi.

Elena gülümsedi ve eliyle sandalyeleri işaret etti. "İçeriye gelin ve bizimle oturun."

Mylo çekinse de masaya doğru yürüdü ve babasının durduğu taraftaki sandalyelere yöneldi. Babasının önünde durduğunda sarıldılar. Birbirlerini özlemiş olmalılardı. Onlar sarılırken Christian bana baktı ve gülümsedi. Ben de ona gülümseyip koşar adımlarla yanına ulaştım. O sırada Aaron ve Elena sandalyelerine oturmuştu. Bana gülümseyerek bakıyorlardı. Neşem onlara da bulaşmış gibiydi. Christian, Mylo'dan ayrıldığında Mylo, babasının oturacağı sandalyenin bir yanındaki sandalyeye

oturdu. O otururken bu sefer ben, Christian'a sarıldım. Sarılırken kulağına "Seni özledim," diye fısıldamayı da unutmamıştım.

O da fısıldadı: "Ben de seni özledim."

Ayrıldığımızda, masanın diğer tarafında oturan Elena'nın olduğu yere geçerek onun yanına oturdum. Masanın altından elimi tuttu ve sıktı. Mylo olduğu için aşırı bir sevgi gösterisinde bulunamıyordu. Kendisini tuttuğunu görebiliyordum. Ben de onun elini sıktım ve gülümsedim.

Aaron sandalyesindeki oturuşunu düzeltti ve Christian'a "Köydeki kayıp fazla mıydı?" diye sordu.

Christian başını eğip "Maalesef köylülerin yarısından fazlası oraya vardığımızda katledilmişti. Diğerleriyse ağır yaralıydı. Yaralıları kurtarmayı başardık. Garip olansa köydeki hiçbir şeyin çalınmamış olmasıydı. Evleri de yıkmamışlar. Sadece köylülere zarar vermişler. Köylüler bunu siyah pelerinlilerin yaptığını söyledi. Onları büyüyle öldürmüşler."

Aaron sıkıntıyla çenesini sıvazladı. "Bize gözdağı vermeye çalışıyorlar. Yakında büyük bir savaş çıkması olasıdır. Lunel'in kralıyla bana bir görüşme ayarla. Hala müttefikimiz olduklarından emin olmalıyız. Onları sarayımızda birkaç günlüğüne misafir edelim.

Christian kafasını kaldırarak Aaron'a baktı. "Atlı muhafızlarla haber yollarım."

Aaron elini masaya koydu. "Ayrıca kılıçlı muhafızları daha da çok eğitmeye başla. Büyücüler karşısında zor durumda kalmalarını istemiyorum. Element ordusunun da pratik yapmaya ihtiyacı var. Uzun zamandır kimseyle savaşmadılar. Mahzene git ve olası bir savaş için çalışmaya başlamalarını söyle."

Christian "Peki, efendim," diyerek kafasını salladı.

Aaron bakışlarını bize çevirdi. "Siz bir şey söylemek için mi gelmiştiniz?"

Mylo'yla bakıştık. Kafamı yavaşça aşağı eğdim ve ona, balo konusunu söylemesi için işaret verdim. Mylo boğazını temizleyerek Aaron'a baktı. "Aslında artık iyileştiğinize göre, kraliyet balkonunda yaptığınız konuşmanın devamını getirebilirsiniz. Çoğu

kişi siz vurulduğunuzda panik yaptığı için prensesin, Nemesis'e döndüğünü anlayamadı. Onu bir daha duyurmak ve sizi vuran kişiye korkmadığınızı göstermek için yeniden bir duyuru yapabilirsiniz. Belki de prensesimiz Nemesis'e döndüğü için bir de maskeli bir balo düzenleyebiliriz. Balonun maskeli olmasının sebebi onun, henüz insan içine çıkmak istememesinden-"

Aaron onun konuşmasını, elini havaya kaldırarak durdurdu. Mylo sustuğunda Aaron'ın düşünceli bir hali vardı. Elena, o düşünürken "Katil etraftayken maskeli bir balo yapmamız ne kadar doğru olur?" diye sordu.

Mylo yerinde ne diyeceğini bilemez bir halde huzursuzca kımıldayınca konuşmayı ben devraldım. ""Maskeli balo aynı zamanda katil için bir tuzak olabilir. Eğer orada olursa birilerine saldırmak isteyecektir. Her yere muhafız koyabilir ve garip davranışlar sergileyenleri yakalayabilirsiniz," dedim. "Maskeli balo fikri kulağa hoş geliyor."

Aaron'ın düşünceli bir hali olsa da bana bakan gözleri yumuşamıştı. Daha önce hiç baloya katılmamış olduğumdan dolayı bunu kabul edeceğini biliyordum. "Pekala, sizin dediğiniz gibi olsun ama orada farklı davranışlar sergileyen birini görürseniz hemen oradan arkadaşlarınızı da alıp çıkacaksınız, anladınız mı?"

Mylo ve ben aynı anda kafalarımızı salladık. Aaron'a bakıp gülümsedim. O da bana hafifçe tebessüm etti. Aaron ayağa kalkınca biz de kalktık. "Yarın öğlen, duyuru çanları çalınacak. Sarayın önünde olmayı unutmayın. Şimdi gidip biraz dinlenin, çocuklar." Onu onaylayıp toplantı odasından çıkmak için hareketlendik.

Odadan çıktığımızda Mylo bana dönerek elini beşlik çakmam için havaya kaldırdı. Eline beşlik çaktığımda gülümsedi. "Durumu iyi kurtardın. Şimdi katili yakalama şansımız daha da arttı. Ne kadar fazla muhafız olursa o kadar iyi. Diğerlerine haber vermeliyiz."

Aklıma gelen düşünceyle alt dudağımı ısırdım ve yüzümü buruşturdum. "Diğerlerine haber vermeden önce gitmemiz gereken bir yer var."

Mylo anlamayarak bana baktı. "Nereye gideceğiz?" Ona elementimi kullanırken yanlışlıkla Gloria'yı vurduğumdan bahsettim. Kaşları çatılmıştı ama sonra düzeldi. "Ölmediği sürece kendisini elementini kullanarak iyileştirebilir. Bir şey olmamıştır ama illa onu görmek istiyorsan akademideki odasına gidebiliriz. Revirde olduğunu sanmıyorum."

Onun iyi olduğundan emin olmalıydım. Bu yüzden, "Onu görmeye gidelim," dedim.

Gülümsedi. "Seni gördüğünde onu vurduğun için biraz sert davranabilir ama göründüğü kadar korkutucu ve sert bir insan değildir." Nemesis'e ilk geldiğimde bana ezik dediği aklıma geldi. Göründüğü kadar kötü görünmese de iyi bir insan olduğunu da sanmıyordum.

Beraber saraydan çıkıp akademiye kadar yürüdük. Yatakhane binasına girdiğimizde kızların olduğu bölüme çıkmak için merdivenlere doğru ilerledik. Uzun zamandır sarayda kaldığımız için bu binaya girmemiştim. Yine de geçtiğimiz yerleri bildiğim için buraya yabancı hissetmiyordum. Merdivenlerden çıktığımızda çoğu kızın salonda oturduğunu gördük. Kızlar, Mylo'ya hayran gözlerle bakıyorlardı. Bakışları bana kaydığındaysa o gözlerde hayranlıktan eser kalmıyordu. Kıskançlık... İşte o kızların gözlerindeki duygu tam anlamıyla buydu. Bana baktıklarında rahatsız olduğumu hissettim ve Mylo'ya fark ettirmeden ondan biraz uzaklaştım.

Gloria'nın kaldığı odanın önüne geldiğimizde Mylo kapıyı çaldı. İçeriden "Gir," diye bağıran sesi duyduğumuzda Mylo kapıyı açıp içeriye girdi. Mylo'nun arkasından ben de odaya girdim. Gloria gelen kişiye bakmak için arkasını döndüğünde "Mylo?" dedi şaşkınlıkla. Sonra bakışları Mylo'nun yanında duran bana doğru kaydığında "Onun burada ne işi var?" diye sordu sertçe. Üzerime doğru gelmeye başlamıştı. Mylo onun önünü kesti ve yanıma gelmesini engelledi.

Onlara doğru bir adım atıp "İyi olduğundan emin olmak istedim," dedim. "O ateş topunu isteyerek sana atmadım, üzgünüm."

Gloria şaşırmış bir şekilde bana baktı. Üzgün olduğumu söylememi beklemiyor olmalıydı. Mylo'dan uzaklaşarak yatağının yanına geri döndü. Bana saldırmaya çalışmayacağını bilmek beni rahatlatmıştı. "Buraya sadece bunu söylemek için mi geldin?" diye sordu. Yatağın üzerine oturmuştu.

Mylo'nun yanına doğru yürüdüm ve "Evet. İyi olduğuna emin olmak ve bunu söylemek için geldim. İyi olduğunu gördüğüme göre seni daha fazla rahatsız etmeyeyim," dedim.

Yatağın örtüsüyle oynamaya başladığında "Söyledin işte, şimdi gitsen iyi olur," dedi.

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Arkamı dönüp odadan çıktım. Mylo da arkamdan geldi. Birlikte akademiden çıktığımızda "Sana onun iyi olduğunu söylemiştim," dedi.

Önüme düşen saçlarımı ellerimle arkaya ittirip "İyi olduğuna emin olmalıydım," dedim.

İnci gibi beyaz ve kusursuz dişlerini göstererek gülümsedi. Yanaklarında birer gamze belirmişti. Daha önce onun böyle gülümsediğini görmemiştim. Genelde sinir bozucu bir şekilde sırıtırdı. "İnsanları düşünmen hoşuma gitti," dediğinde kendimden beklemeyeceğim bir cesaretle "Senin gülümsemen de benim hoşuma gitti," dedim. Mylo söylediğime garip tepkiler verirken yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyordum. Arkamı dönüp saraya doğru yürümeye başladım. Arkam dönükken bağırdım: "Yarın akademide görüşürüz."

"Görüşürüz," diye seslendi. Hala arkamdan baktığını hissedebiliyordum. Alt dudağımı ısırdım ve saraya kadar salına salına yürüdüm. Yürürken yanımdan geçen köylülere selam veriyordum. Onlar da bana gülümseyerek bakıyor ve selamımı alıyorlardı. Saraya vardığımda Kyne ve Descartes'i ziyaret etmek istediğimi fark ettim. Bu yüzden de saraya girmekten vazgeçip Kyne'ın kulübesine gittim.

Kapı her zamanki gibi aralıktı. Kapıyı tıklatmadan kafamı içeriye uzattım. Etraf dağınıktı. Bir sandalyenin kırılmış parçaları

odaya yayılmıştı. Kyne'ın sesini duyabiliyordum. İçeriye girdiğimde Descartes'in odanın ucunda, başını eğmiş bir şekilde durduğunu gördüm. Tam karşısında da Kyne vardı. Geldiğimi fark etmemişlerdi. Kyne'ın ona bakarak "Nesin sen?" diye sorduğunu duyunca yanımda duran kitaplardan birini yanlışlıkla devirdim. İkisinin de bakışları beni bulduğunda Kyne, "Melany?" dedi şaşkınlıkla. "Ne zamandır oradasın?"

Yerde duran kitabı alıp masanın üzerine koydum. Sonra da Kyne'a yaklaşıp omuz silktim. "Descartes'i neden sorguya çekiyorsun? Onun ne olduğundan şüpheleniyorsun?"

Kyne gergince bana baktı. Descartes de ayağa kalkmıştı. O, kulübenin açık kapısına doğru yürüdüğünde Kyne, onu izliyordu. Descartes kapıyı kapattıktan sonra kulübenin camlarını da kapattı ve yanımıza geldi. "Ben dönüştüğümde gözlerimin rengini ve dişlerimi görmüş. Onun sırtında sandalye kırmışım. Geldiğimde yerde baygın bir şekilde yatıyordu. Onu iyileştirdim. Öğrenmesi benim suçum değildi," dedi, ellerini havaya kaldırarak. "Tanıdığın insanların üzerinde büyü kullanmayacağıma dair sana söz verdim. Bu yüzden açıklamayı sana bırakıyorum."

Kyne'ın gözleri ikimizin arasında gidip gelirken "Melany, onun böyle olduğunu biliyor muydun?" diye sordu şaşkınlıkla. Biraz da korkmuş gibiydi. "Eğer büyücüyse onu Aaron'a bildirmeliyiz."

Kafamı iki yana salladım. "Kyne, o bir büyücü değil, buraya beni korumak için geldi." Cümleleri nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

Kyne, Descartes'in az önce kalktığı sandalyeye otururarak "Söylediklerinden hiçbir şey anlayamıyorum," dedi. Sanırım ona, Descartes'in Anka olduğunu söylemeliydim. Sır saklayabileceğini biliyordum. Sonuçta benim kahin olduğumu herkesten saklıyordu. Ailemden bile...

Descartes'e baktım ve "Ona anlatmamda bir sakınca var mı?" diye sordum.

Kollarını göğsünde bağladı. "Bunu sır olarak saklayacağına söz verirse anlatabilirsin."

Bakışlarım Kyne'a kaydı. "Öğreneceklerinle başa çıkabilecek misin?"

Yaşlılıktan kırışmış ellerini birbirine kenetleyerek "Beraber yaşadığım kişi hakkında bir şeyler öğrenmek, hiçbir şey bilmemekten daha iyidir," dedi. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Ona güveniyordum. Bu yüzden Descartes'in aslında kim olduğunu ve neden burada olduğunu ona anlattım. Beni şaşkınlıkla kısılan gözleriyle dinledi. Ben anlatmayı bitirdiğimde tepkisizdi. Ayağa kalktığında "Sanırım bunu bir de Descartes'le özel olarak konuşmalıyım. Sen şimdi gidip dinlen, Melany, onun hakkında öğrendiklerimi hiç kimseye söylemeyeceğim," dedi. Onu onayladım. Descartes'le özel olarak konuşmaya ihtiyacı vardı. Zaten Descartes, bensiz de idare edebilirdi.

Kulübeden çıktığımda hava serinlemiş ve kararmaya başlamıştı. Saraya doğru yürürken izleniyormuş hissine kapıldım ama durup arkama baktığımda kimseyi göremedim. Adımlarımı hızlandırıp sağ salim saraya vardım. Kızlarla birlikte kaldığımız odaya girdiğimde benim dışımdaki herkesin odada olduğunu fark ettim. Hepsi ayaklanmıştı ve kapıya doğru geliyorlardı. Beni gördüklerinde durdular. Mylo durmamıştı. Bana doğru gelirken "Biz de tam gitmek üzereydik. Diğerlerine balonun olacağını söyledim," dedi. Sonra da çapkınca göz kırpıp odadan çıktı. O giderken arkasından tebessüm ettim.

Diğerleri de odadan çıktığında kızlarla yalnız kalmıştık. "Şu katili yakalama işini cidden yapacağız, değil mi?" diye sordu Alin, kendini yatağına sırtüstü bırakarak.

"Öyle görünüyor," dedim ve Astrid'in yatağına doğru ilerlemeye başladım. Alin'in yanına yatacaktım ama o, tüm yatağı kaplamıştı. Astrid, yanına yatacağımı anlamış gibi yatakta bana yer açtı. Onun yanına yattığımda saçlarımla oynamaya başlamıştı.

Alin, yüzünü bize çevirerek yatakta yan yattı. "Ya içimizden birine bir şey olursa?"

"Alin!" diye kızdı ona, Astrid. "Aklına kötü şeyler getirmemeye çalış. Ben her saniye yanında olacağım."

Alin gülümsedi. "Biliyorum ama katille karşı karşıya kalma düşüncesi tüylerimi ürpertiyor."

Derin bir nefes alıp sıkıntıyla verdim. "Daha güçlerimi bile kontrol edemiyorum. Benim ne kadar çok korktuğumu tahmin bile edemezsiniz. Yine de katili yakalamalıyız. Birinin daha ölmesine izin veremeyiz." İkisi de kafalarıyla beni onayladı.

Astrid saçlarımla oynamayı bıraktı. "Saat daha yedi, istersen elementini kullanman için sana yardım edebiliriz."

Bakışlarımı Astrid'e yönelttim ve "Gerçekten bunu yapar mısınız?" diye sordum.

Alin, Astrid'ten önce davranarak "Elbette, katilin karşısında savunmasız kalmanı istemeyiz," dedi. Sonra da yattığı yerden kalktı.

Elini bana uzattığında "Şimdi mi çalışacağız?" diye sordum.

Kafasını sallayıp "Evet, ne kadar erken çalışmaya başlarsan o kadar iyi sonuç alırsın," dedi. Gülümsedim ve yataktan kalktım. Astrid de yataktan zıplayarak kalktı.

Üzerlerimize daha rahat bir şeyler giyip odadan çıkmak için kapıya doğru yürüdük. Kapıdan çıkmadan önce "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Astrid kapıyı açıp dışarıya çıktığında "Akademinin kapalı çalışma sahasına gideceğiz," dedi.

"Akademinin kapalı bir çalışma sahası mı var?" diye sordum şaşkınlıkla. "Derslerin dışarıda işlendiğini sanıyordum."

Odadan en son Alin çıktı. Çıkarken kapıyı kapatmıştı. Koridorda yürümeye başladığımızda "Yağmur yağıyorsa kapalı çalışma sahasını kullanırız. Akademi binasının altında, ses geçirmeyen, geniş bir alan. Bu saatte orada kimsenin bulunduğunu sanmıyorum. Herkes yemekhanede olmalı. Yemekhane demişken biz de önce yemekhaneye uğrayabilir miyiz? Açlıktan ölüyorum da!"

Alin'in son söylediklerine Astrid'le aynı anda güldük. Onun gibi biz de acıkmıştık. Saraydan çıkıp konuşarak akademinin yolunu tuttuk.

Yemekhaneye girdiğimizde neredeyse herkesin orada olduğunu gördük. Herkes gruplaşarak masasına oturmuş, sohbet ederek yemeğini yiyordu. Yemekhane sırasına girerek yemeklerimizi aldık. Lapalar, tavuk ve patates gibi kokuyordu. Bizim takımın olduğu masaya doğru yürüdüğümüzde Ryan ve Rita'nın masada olmadığını fark ettim. Ayrıca bizim masanın etrafında, yere saçılmış lapalar vardı. Biri yemeğini dökmüş olmalıydı. Bizimkiler yemekhanedekilerin aksine sessizce yemeklerini yiyorlardı.

Yanlarını oturduğumuzda Alin, "Neden hepiniz susuyorsunuz? Bir sorun mu var?" diye sordu.

Hepsi aralarında bakıştıktan sonra Lena, kızıl saçlarını geriye atarak "Rita, Ryan'a onu sevdiğini söyledi ama Ryan onu reddetti. Sonra Rita sinirlendi ve tüm yemeğini onun üzerine boşalttıktan sonra yemekhaneyi ağlayarak terk etti. Ryan da onun arkasından öfkeyle çıktı," dedi. Ağzım açık kalmıştı. Rita'nın Ryan'ı sevdiğini tahmin etmiştim ama ona karşı böyle bir şey yapabileceğini düşünmemiştim. Çünkü Rita, böyle davranacak bir kıza benzemiyordu. Onunla geçirdiğim günler boyunca sinirlendiğini bir kez bile görmemiştim. Kafam karışmıştı. Belki de bu konuyu kızlarla, daha sonra da onunla konuşmalıydık.

Sessizce yemeğimizi yedikten sonra merdivenlerden inerek alt kattaki kapalı çalışma sahasına gittik. Burası bir futbol sahası genişliğinde falan olmalıydı. Yerler sert minderlerle kaplanmıştı. Çalışma sahası beş köşeliydi. En sol köşede kaya ve toprak parçaları vardı. Duvarın karşısına hedef tahtaları konulmuştu. Onun hemen çaprazındaysa boş bir alan vardı. Sanırım o alanı hava bükenler kullanıyordu. En sağda su elementini kullananlar için ayrılmış bir köşe duruyordu. Küçük bir su havuzu ve hedef tahtaları, hemen dikkat çekiyordu. Onun sol çaprazındaysa kızlarla gideceğimiz yer duruyordu. Ateş elementini kullananların köşesi. Çelik hedef tahtaları duvara asılmıştı. Hedef tahtalarının ardındaki duvar islerle doluydu. En uç köşede kılıçlar, mızraklar, küçük bıçaklar, oklar, yaylar ve kalkanlar vardı. Hedef tahtaları yerine insan şeklindeki kuklalar konulmuştu. Burası tam bir savaş alanıydı.

Çalışma sahası beşgen olduğu için şekli bana yıldızı anımsatmıştı. Gerçekten güzel bir yerdi. Kızlarla beraber ateş elementini kullanmayı öğreneceğim yere doğru yürüdük. Bunu yaptığımıza hala inanamıyordum. Sonunda ateş elementimi rahatça kontrol etmeyi öğrenecektim. Öğrendiğimdeyse artık korkmama gerek kalmayacaktı. Kendimi koruyacak bir silahım olacaktı. Bu gerçekten harika bir şeydi. Astrid ve Alin, önümden yürüyorlardı. Böyle arkadaşlara sahip olduğum için gerçekten çok şanslıydım. Elementimi kullanacağım köşeye geldiğimizde Astrid, bana meydan okurcasına baktı ve "Hazır mısın, çaylak?" diye sordu.

Söylediğine gülümsesem de birkaç saniye sonra gülümsememi yüzümden tamamen sildim ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Hiç olmadığım kadar."

BÖLÜM 37

Astrid, atış tahtalarının önüne gelerek sol kolunu havaya kaldırdı. Sonra elini avuç içi önümüzdeki atış tahtalarına bakacak şekilde çevirdi. "Her şey istemekle ve hissetmekle alakalı. Elementini kullanmayı istersen onu kullanabilirsin. Bunun için de elementini kullanabileceğine inanmalısın. Eğer elementini kullanamayacağınla ilgili ön yargıların varsa onu kullanman çok daha zor olacaktır. Yani elementini ortaya çıkartmanın en kolay yolu, onun gerçekliğine inanmandır." Yanımda duruyordu. Elini omzumda attı. "On sekiz yıl boyunca Dünya'da yaşadığın için inanmanın sana ne kadar zor geldiğini tahmin edebiliyorum ama artık her şeye kendi gözlerinle tanık oldun. Hatta elementini ben tehlikedeyken kullandın ve beni kurtardın. Bu da içinde dışarıya çıkmayı bekleyen sıkışmış bir gücün varlığını bize gösteriyor. Elementine de inanman, artık çok daha kolay. Elementine ve onu dışarıya çıkartabileceğine inanıyorsun, değil mi?"

Sorduğu soruya hiç beklemeden "Evet, inanıyorum," dedim.

Astrid atış tahtasına doğru uzattığı elini bana çevirdi. Elini bana uzattığında avucundan çıkan buz gibi soğuk hava dalgasının üzerime doğru geldiğini hissettim. Tüylerim soğuktan diken diken olurken Astrid'in elinden çıkan soğuk hava dalgası beni bir iki adım geriletti. Astrid, "Hava dalgası seni bir iki adım gerilettiği gibi odanın karşısındaki duvara da yapıştırabilir. Gücün büyüklüğü verdiğin zararı büyütür," dedi. Astrid'in elinden

çıkan hava dalgasına hayran kalmıştım. Gücünü bu kadar kolay bir şekilde çıkartması inanılmazdı. Çok çalışmış olmalıydı.

Astrid, Alin'e baktıktan sonra konuşmaya Alin devam etti. Alin'in dediklerini hevesle dinlemeye başladım. "İnanmak, elementini kullanmanın ilk aşamasıdır. İkinci aşamaysa ona ulaşmak ve onu dışarıya çıkartmaktır. Sara, mutlaka elementine ulaşmanın koşulunu sana söylemiştir." Kafamı onaylarcasına salladım. Devam etti. "Seni sen yapan duygu ve düşüncelerin, elementini ortaya çıkartmanı sağlayan tetikleyicilerdir. Bu tetikleyici zihninin derinliklerindeki herhangi bir düşüncen olabilir. Seni hayata bağlayan bir şeyi, bir amacı veya bir kişiyi düşünmen de elementini ortaya çıkartmanda sana yardımcı olabilir. Bunu düşündükten sonra ruhunla elementi birleştirmelisin. Onların bir bütün olduğunu ve hiçbir zaman ayrılmayacaklarını düşünmelisin. Onları çok sıkı ve asla kopmayacak olan görünmez bir bağla birbirine bağlamalısın. Böylece elementinle bütünleşeceksin. Onu dışarıya çıkartmaksa bundan sonra tamamen sana kalmış. Herkes kendi yöntemiyle elementini dışarıya çıkartır. Onu dışarıya çıkartmak için kendi yöntemini bulmalısın." Gülümsedi ve yanıma yaklaşarak omzumu sıktı. "İstersen her şeyi yapabileceğini unutma."

Ben de ona gülümsedim. "Şimdi deneyebilir miyim?"

Astrid ve Alin geriye doğru çekildiklerinde, Astrid konuştu."Çalışma sahası bundan sonra senindir. Sana elementini nasıl kullanacağını ve ona nasıl ulaşacağını söyledik-"

Sözü çalışma sahasına doğru gelen adım seslerini duymamızla kesildi. Üçümüz de merakla kimin geldiğine bakmak için kafamızı girişe çevirdik. Çalışma sahasının kapısı açıldığında içeriye uzun, siyah bir elbise giymiş Isabella girdi. Gözleri bizim olduğumuz tarafta takılı kalınca "Merhaba, kızlar," dedi yumuşak bir sesle. Biz ona selam verdikten sonra eliyle Alin ve Astrid'i işaret ederek "Onları senden alman gerekiyor, Melany. Kütüphanede yardımlarına ihtiyacım var," dedi. Kızlar itiraz edecekmiş gibi ağızlarını açtıklarında Isabella, "Bana verilmiş bir sözünüz vardı. Sizi dışarıda bekliyorum. Arkadaşınızla vedalaşın," dedi. İtiraz istemediği sesinden belliydi.

O, çalışma sahasından çıktıktan sonra kızlar, bana mahcup bir ifadeyle baktı. Alin, "Isabella'ya daha önce kütüphaneyi temizleyeceğimize dair bir söz vermiştik," dedi.

Anlayışla "Sorun değil, söz verdiyseniz tutmanız gerekir. Ben burada iyiyim, siz gidebilirsiniz," dedim.

Kafalarını sallayıp "Sonra odada görüşürüz," diyerek bana sarıldılar. Daha sonra da istemeye istemeye çalışma sahasından ayrıldılar.

Onlar gidince arkamı dönerek atış alanına baktım. Elementimi ortaya çıkartıp o hedefi vurabilirdim. Buna inanarak gözlerimi kapattım ve Astrid ile Alin'in tüm söylediklerini teker teker yaparak içimdeki güce odaklanmaya çalıştım. İçimdeki güce odaklanmaya çalıştığımda zihnimin derinliklerine çekildiğimden dolayı biraz endişeliydim. Bu sefer öyle olmayacağını umarak derin bir nefes aldım. Beni ben yapan duygu ve düşüncelerimi öğrenmiştim ama nasıl tetikleyeceğimi bilmiyordum. Onları düşündüm. Sevgim, korkum, umudum, inancım ve cesaretim... Astrid'in söylediğine göre inanmak ilk aşamaydı ve ben ilk aşamayı çoktan geçmiştim. Elementime ve onun gücüne inanıyordum. Ateş elementimi ortaya çıkartmamsa umudum ve korkumla olacaktı. Çünkü zihnimin içerisine çekilmekten korkuyordum ama onu engelleyebilmek için umudum vardı. Bu da elementimi kullanabilmemin ikinci aşamasıydı. Bunu da öğrenmiştim. O zaman elementimi kullanmam geriye kalan son aşamaya bağlıydı. Bu da sevgim ve cesaretimle olmalıydı. Sevdiğim tüm insanları ve onları korumak için gözümü bile kırpmadan atlayacağım tehlikeleri düşündüm. Ben kahindim ve bu yüzden sırtımda kendimden ağır, büyük bir yük taşıyordum. Ben kötülüğün karşısında başarılı olamazsam, sevdiğim insanlara zarar gelecekti ve ben bunu kabul edemezdim. Tanıdığım insanlara zarar gelme düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Onlara zarar geldiğinde sinirleniyordum ve gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. İşte şimdi, elementimi kullanabilmemin şartını anlamıştım. Ben etrafta tehlike olduğu zaman herhangi birine zarar gelmesinden endişeleniyordum ve bu yüzden de kolayca elementime

ulaşabiliyordum. İnsanları korumak ve onlara zarar gelmesini engellemek, benim için çok önemliydi.

Boğazımdan aşağıya doğru yakıcı bir his yayıldığında damarlarım sızlamaya ve acımaya başladı. Farklı hissediyordum. Acı hızlı bir şekilde yayılmaya başladığında gözlerimi açtım ve dizlerimin üzerine, yere düştüm. Kafamı iki elimin arasına sıkıştırıp acıyla inledim. Acı tüm damarlarıma yayıldığında vücudum karıncalaşmaya başladı. Sanki bu acı, benim için bir işaretti. Acının ardındaki yoğun gücü hissedebiliyordum. Ayağa kalkmalı ve bedenimi ele geçiren bu acıya karşı direnmeliydim. Karıncalaşan ellerimi iki yanıma koyarak yerden destek aldım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Birkaç denememin ardından başarısız olunca acının şiddeti kendimi zorladığım için artmıştı. Yine de pes etmeyecektim. Bunu kontrolüm altına alabilirdim. Ellerimden yeniden güç aldım ve bir dizimi yerden kaldırarak ayağımla yere bastım. Acıyla inledim ve diğer ayağımı da yere koydum. Buna direnmeliydim. Atış sahasındaki desteklerden birine tutundum ve kendimi bağırarak yukarıya doğru çektim. Bağırdığımda bir anda bedenimi ele geçiren güçle beraber ayağa kalktım.

Ayağa kalktığımda şaşkındım. Bağırmak gücümün bir kısmını dışarıya atmamı sağlamış, acımı biraz azaltmıştı. İçimde gücümü kullandıkça acının azalacağına dair bir his vardı. Ellerimi atış sahasındaki destekten çekerek birkaç adım geriledim. Karşımdaki çelik atış tahtalarını bize zarar vermeye çalışan katil olduğunu düşünerek, beni rahatsız eden tüm gücün dışarıya çıkmasına izin verdim. İki elimi de atış sahasına doğru yönelttiğimde parmak uçlarımdan başlayarak avuç içlerime doğru ilerleyen sıcaklık ellerimden kayarak karşımdaki hedef tahtasına sertçe çarptı. Gücün çıkmasının verdiği rahatlıkla acım biraz daha azalmıştı. Aynı hareketi defalarca tekrarladım ve parmaklarımın uçlarından büyük kıvılcımların çıkmasına izin verdim. Artık daha farklı hissediyordum. Gücümün dışarıya çıkması, gerçekten iyi hissettirmişti. Kıvılcımlar parmak uçlarımdan ve avucumdan, ben yorulana kadar çıkmaya devam etti. Bu süre boyunca atış yapmaya devam etmiş, sonunda da

nefes nefese kalmıştım. Bir elimi atış sahasının önündeki desteğe koyarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Gerçekten çok yorulmuştum. Karşımda duran hedef tahtalarının arkasındaki duvara baktım. Duvar çok daha fazla kararmış, hedef tahtalarından biri yamulmuştu. Elementimi rahatça kullanabilmenin rahatlığıyla içten gelen bir kahkaha attım. Yorgun olmama rağmen harika hissediyordum.

"Sonunda gücüne erişebildin ha, kahin?"

Arkamdan gelen alaycı sesi duyduğumda hızla arkamı döndüm. Ses alayla çıkmasına rağmen tınısındaki tiksintiyi hissetmiştim. Arkamı döndüğümde on beş adım uzağımda duran ve alayla konuşan kişiyi gördüm. Siyah bir pelerin takıyordu. Benden beş-altı santim daha uzun olmalıydı. Yüzü pelerininin başlığıyla örtülmüştü. Ayağındaki botları çamurla kaplanmıştı. Bir adım gerileyip "Sen kimsin?" diye sordum. Bunun sorduğum en saçma soru olduğunun farkındaydım. Ayrıca az önce elementimi kullandığım için güçsüzdüm ve yorulmuştum. Bu yüzden de savunmasız sayılırdım.

Adam boğazdan gelen gür bir kahkaha attı. Kahkahası benimki gibi dostça değildi. Birazdan olacakların habercisi gibi sert ve ruhsuzdu. Bana doğru yürümeye başladığında ters tarafa doğru yürümeye başladım. "Laura'yı öldüren ve kralı yaralayan kişi sen miydin?" diye sordum sertçe.

Adam hırlamaya benzer bir ses çıkarttıktan sonra "Kralı yaralamak bana nasip olmadı ama arkadaşın gibi seni de öldürmek bana zevk verecek," dedi. Açık açık Laura'yı öldürenin kendisi olduğunu söylemişti. Kalp atışlarım hızlandığında soğukkanlı durmaya çalışarak ona baktım. Katil tam karşımdaydı ve beni öldürmek konusunda hiç şakası yoktu.

Beni, elementimi kullandığım tüm o süre boyunca izlemiş ve gücümü tamamen kullanmam için beklemiş olmalıydı. Şimdi onun için kolay lokmaydım. Adımlarını hızlandırdığında arkamı dönerek sahanın öbür ucuna doğru koşmaya başladım. Arkamdan geldiğini duyabiliyordum. "Benden kaçamazsın!" diye bağırdı. Sesi yakınımdan geldiği için daha da hızlı koşmaya

başladım. Toprak elementinin eğitim alanının olduğu yere geldiğimde yerden aldığım taş parçalarını adama doğru fırlattım. Adam taşlardan büyük bir ustalıkla kurtulduğunda sahanın diğer tarafından koşarak kapıya ulaşabileceğimi düşündüm. Elime her ihtimale karşı bir taş alarak sahanın diğer tarafına doğru koştum.

Adam sinirlenmiş gibi bağırdı ve elini bana doğru uzattı. Bedenim karşıdaki duvara doğru havalanarak sertçe çarptığında acıyla inledim ve yerden kalkmaya çalıştım. Adam aramızdaki mesafeyi hızla kapattığında ben yerden kalkamadan ondan beklemediğim bir güçle beni sertçe boynumdan tutarak havaya kaldırdı. Nefes almakta zorluk çekiyordum. Cebinden çıkarttığı hançeri gördüğümde gözlerim büyüdü ve ayaklarımı havada sallayarak adamın hançeri tuttuğu eline vurdum. Hançer yere düştüğünde elimde tuttuğum taşı, adamın kafasına geçirdim. Adamın boynumdaki eli gevşediğinde beni bırakarak benden birkaç adım geriye doğru sendeledi ve yere düştü. Onun gibi ben de yere düşmüştüm. Boğazımı yırtarcasına öksürmeye başladım. Adam sinirle bağırdığında boğazımı tutarak ayağa kalktım ve çalışma sahasının çıkış kapısına doğru koşmaya başladım. Peşimden geliyordu ve oldukça sinirli olduğunun farkındaydım.

Kapıya ulaştığımda büyük kapıyı kendime doğru çektim ve açmaya çalıştım. "Buradan çıkabileceğini mi sanıyorsun, seni aşağılık velet!" Sesi çok yakınımdan geliyordu. Boğazımdan yukarıya doğru gelen kusma hissini bastırıp arkamı döndüm. Adam buradan çıkamamam için kapıyı kilitlemişti.

Bana yetiştiğini fark ettiğimde koştum ama ayaklarım birbirine dolandığı için yere düştüm. Yerde geri geri sürünmeye başladığımda adam yanıma gelerek saçlarımdan tuttu ve çekerek beni havaya kaldırıp yeniden sertçe yere bıraktı. Gözlerim adamın elindeki hançere takıldığında öleceğimi düşünüyordum. Gözümün önünden tüm anılarım teker teker geçmeye başladığında adam pis bir gülümsemeyle hançerini boğazıma doğru yaklaştırıyordu.

Hançer boğazıma değmek üzereyken çalışma sahasının kapısı, büyük bir gürültüyle kırılarak açıldı. Tüm çalışma sahasını kaplayan ve kükremeyi andıran ses, yankılanarak kulaklarımıza doldu. Adam korkuyla sıçradığında ayağa kalkarak kapıya doğru döndü. Hemen ardından da beni saçlarımdan tutarak kaldırdı ve hançeri boğazıma dayadı. Kırılan kapının ardından görüş alanımıza giren kişinin önce ayaklarını, sonra da gövdesi ve yüzünü gördük. Boğazıma dayanan hançere rağmen "Descartes..." diye fısıldadım.

Öfkeyle kısılan gözleri bize döndüğünde tüm çalışma sahasını inleten sesiyle bağırdı. "Hemen o pis ellerini çek onun üzerinden!"

Descartes bize doğru hızla koşmaya başladığında adam hançeri boynuma daha çok bastırdı. "Yaklaşırsan kızın boğazını keserim." Descartes yavaşlayarak durduğunda burnunda soluyordu. Sinirden yüzü kızarmıştı. Adam soğukça gülerek "İşte böyle sözümü dinleyip kıpırdamadan duracaksın," dedi.

Descartes gittikçe sinirleniyordu. Adam gülse de Descartes'ten korkmuş olacak ki vücudu gerilmişti. Descartes ile aramıza mesafe koyarak yürümeye başladı. Yürümekte direnSem de saçımı daha sıkı kavradığı ve hançeri boğazıma daha sert bastırdığı için onunla birlikte yürümek zorunda kalmıştım. Descartes'in etrafından dolandığımızda çıkış kapısına doğru yürüdüğümüzü fark ettim. Çıkış kapısına yaklaştığımızda adam "Şimdi kızı da alıp buradan gideceğim. Eğer peşimizden gelirsen onu öldürürüm," dedi.

Bu sefer gülen kişi Descartes'ti. "Onu hiçbir yere götürmüyorsun." Gülmesini kestiğinde gözlerinin renginin değiştiğini fark ettim. Altın sarısı gözleri, ateş gibi parlarken ağzını hafifçe oynatarak bir şeyler söylemeye başladı. Büyü yapıyordu. Adam, Descartes'in büyü yaptığını görmemişti. Adam beni peşinde sürükleyerek çıkışa doğru yürümeye devam ederken boynumun ısındığını fark ettim. Boynuma yayılan sıcaklığın sebebini öğrenmek için gözlerimi hançerin durduğu yere doğru kaydırdım. Hançerin rengi beyazdan kızıla dönüşüyordu. Descartes hançeri yakıyordu. Hançerin yaydığı sıcaklık benim sadece ısınmamı

sağlasa da beni tutan adam hızla nefes almaya başlamıştı. Adamın acı çektiğine emindim.

Birkaç saniye sonra adam acıyla bağırarak hançeri yere attı. Ağzından bir küfür çıktığında beni omuzlarımdan iterek yüzüstü yere düşmeme neden oldu. Koşarak çıkış kapısından çıktığında boğazımı tutarak yerden kalkmaya çalıştım. Bu sırada Descartes yanıma gelmişti. "İyi misin?"

Canım acısa da "İyiyim," dedim.

Beni kolumdan tutarak ayağa kaldırdığında adamın çıkıp gittiği kapıya baktı. "Fazla uzaklaşmış olamaz. Dışarıya çıkalım." Onu onayladığımda elimden tutup koşmaya başladı. Başta tökezlesem de sonra onun hızına yetişip yanından koşmaya başladım.

Çalışma sahasının merdivenlerinden hızlıca çıktıktan sonra hızımızı azaltmadan akademinin çıkışına ilerledik. Adamın ormana doğru koştuğunu buradan görebiliyorduk. Akademiden çıktığımızda adamla aramızda yirmi adımlık bir mesafe vardı. Koşmayı bırakıp bize doğru döndü. Descartes, beni arkasına çekti ve saldırı pozisyonu aldı.

Adam Descartes'e bakıp güldü. "Senin ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyorum ama..." Durdu ve işaret parmağıyla beni göstererek "Onun için yeniden geleceğim ve bu sefer başladığım işi bitireceğim," dedi. İşaret parmağını yere doğru salladığında beyaz dumanlar yerden yükselmeye başladı. Dumanlar saniyeler içerisinde adamın etrafını sararken Descartes adamın durduğu yere doğru gitmek için hareketlendi ama beyaz dumanın onu neredeyse sardığını gördüğünde durdu. Adam, pelerininin altından sinsice gülümsedi. Sonraysa ortadan kayboldu.

Descartes, adamın yok olduğu yere doğru bakarken sinirle soluyordu. Hala onu arkasındaydım. "Descartes," dedim kısık çıkan sesimle. Bakışları, beni bulduğunda yumuşamıştı. "O adam bir katil, ormanda masum bir kızı öldürdü. Çalışma sahasındayken de beni öldürmeye çalıştı. Şakası yoktu. Eğer sen gelmeseydin ölmüş olacaktım." Boğazımdan bir hıçkırık yükselirken "Teşekkür ederim," dedim.

Yanıma gelip beklemediğim bir şey yaptı ve bana sarıldı. Kulağıma fısıldayarak "Teşekkür etmene gerek yok. Ben sadece görevimi yapıyordum," dedi. Sonra derin bir nefes alarak ekledi: "Kyne'ın kulübesindeyken bir anda kalbim parıldamaya başladı. Hemen sonraysa yoğun bir korku hissetmeye başladım. Korku gittikçe artarken bu duygunun hepsinin sana ait olmadığını anladım. Ben de, sana bir şey olacak diye korkmaya başlamıştım. Bütün krallıkta seni aradım. Eğer ikiz arkadaşlarına rastlamasaydım senin nerede olduğunu bulamayacaktım, Melany. Aramızdaki bağın tek taraflı olduğunu ve tek taraflı olduğu için o kadar da güçlü olmadığını biliyorum ama yine de tehlikede olduğunda bana seslenmezsen senin yerini bulmam zaman alır. Zaman kaybettikçe de seni kaybetme olasılığım artar. Seni kaybetmek istemiyorum. Beni anlıyor musun? O yüzden başın bir daha tehlikeye girerse içinden bana seslen. Aramızdaki bağ zayıf olsa da sesinin bana ulaşmasını engellenmeyecektir. Bu sayede yerini tespit etmem kolaylaşır. Bir daha böyle bir şey olursa, içinden ismimi söyleyeceğine dair bana söz vermelisin."

Gözlerim yaşlı bir şekilde Descartes'in dediklerini dinlemiştim. Sesi yumuşaktı ve içimi ısıtan türdendi. Benim için gerçekten çok endişelenmiş olmalıydı. Sarılmayı bırakıp avuçlarını yanaklarıma koydu. Yanıt vermemi beklediğini fark ettiğimde "Söz veriyorum," diye fısıldadım. Gözümden bir damla yaş düştüğünde dudaklarını damlanın üzerine getirerek yanağımdan öptü.

Nefesim şaşkınlıktan kesildiğinde ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakıyordum. Ellerini suratımdan çekip yüzünü benden uzaklaştırdıktan sonra bana, çok kısa süren bir gülümseme bahşetti. Gerçekten çok güzel gülümsüyordu ama bunu saklıyordu. "Seni odana bırakayım. Bugün gerçekten çok yorulmuş olmalısın. Ayrıca güçlü bir kız olup yarınki derslerin için dinlenmelisin." Bakışlarım ormana kaydığında "Merak etme, geri gelmeyecektir," dedi. Derslerim konusunda da haklıydı. Güçlü olup hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydım. Onu onayladıktan sonra birlikte saraya doğru sessizce yürümeye başladık.

Yürürken Descartes, her ihtimale karşı etrafı kolaçan ediyordu. Saraya vardığımızda beni odamın kapısına kadar bıraktı. "İçeriye gir ve kapıyı kilitle," deyip gitmek için arkasını döndü. Tam gidecekken onu kolundan tutup durdurdum. Bana döndüğünde gözlerinde şaşkınlık vardı. Önce onu tuttuğum koluna, sonra da bana bakıp sessizce konuşmamı bekledi.

Elimi kolundan çektim ve sesimi biraz alçalttım. "O adam kahin olduğumu biliyordu." İç çektim. "Ben Nemesis'e ilk geldiğimde Kyne bana bir ilaç içirdi, Christian da oradaydı. O ilacı içtiğimde tüm elementlerim bir anda ortaya çıktı. Yani ikisi de benim kahin olduğumu öğrendi. Büyücülere benim kahin olduğumu söyleyen Christian ya da Kyne olabilir mi?" Bu söylediklerime inanmak istemiyordum ama kahin olduğumu, sadece onlar bildiği için bu soru beynimi kurcalayıp duruyordu.

Descartes kafasını eğip çenesini sıvazladı ve gür kirpiklerinin altından bana baktı. "Christian ile daha önce karşılaşmadım ama Kyne'ın hain olmadığına eminim."

Kuşkuyla ona bakıp "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

Dudağını ısırdı. "Bana kızacaksın ama bunu yapmak zorundaydım. Sonuçta ben Kyne'ın yanında kalıyorum. Onun nasıl biri olduğunu öğrenmeliydim. Bu yüzden de Kyne uyurken onun zihnine girip gençlik yıllarına kadar gittim. Onun kalbi tertemiz ve iyilik dolu. Gençlik yıllarında da Nemesis'te çalışıp krala hizmet ediyormuş. O çok sadık biri. Anılarında sadece bir kez kuralları çiğnediğini gördüm. Gençlik yıllarında yasak olmasına rağmen büyüyle uğraştığını biliyor muydun?"

Kafamı iki yana salladım. "Eğer büyüyle uğraşmışsa bu onu daha çok şüpheli yapmaz mı?"

Elini omzuma koyarak omzumu sıktı. "Hayır, büyüyü köylerdeki ağır yaralı hastaları iyileştirmek için kullanıyormuş. Yani hiçbir kötülüğü yok. O iyi biri ve yakın zamandaki anılarının hiçbirinde büyücülere rastlamadım. Yani hain, o değil."

Descartes kafasını koridorun diğer tarafına doğru yan çevirdi. Omzumu tuttuğu eliyle beni kapıya doğru yavaşça itip

"Birileri bu tarafa geliyor. Bunları yarın, Kyne'ın kulübesinde konuşuruz. Burada konuşmamız bile çok tehlikeli. İçeriye gir ve kapıyı kilitle," dedi. Konuşmasını bitirdiğinde ben ona bir şey söyleyemeden koridorda hızlıca yürümeye başladı. Merdivenlere yönelene kadar arkasından baktım. Görüş alanımdan çıktığında odaya girerek yavaşça kapıyı kapattım.

Kızlar odadaydı. İkisi de yataklarına yatmış, usulca uyuyordu. Kapıyı kilitledikten sonra odadaki banyoya doğru ilerledim. Kızlar uyanmasın diye sessizce banyonun kapısını açtım ve içeriye girdim. Banyoyu, etrafa rastgele yerleştirilmiş ince ve uzun mumlar aydınlatıyordu. Kapının tam karşısında yuvarlak bir küvet vardı. Küvetin başında iki büyük musluk duruyordu. Biri sıcak su, diğeri soğuk su içindi. Küvetin yanındaysa mermer bir lavabo duruyordu. Musluğun üzerinde ayna vardı.

Lavaboya doğru ilerledim ve üzerindeki aynadan, cılız mum ışıklarının aydınlattığı yansımama baktım. Saçlarım dağılmıştı. Boynumun kenarları, adam boynumu sıkıp beni havaya kaldırdığı için hafifçe kızarmıştı. Boynumun tam ortasındaysa dikkatli bakınca görülebilen ince bir çizik vardı. Sıkıntıyla nefesimi vererek ellerimi lavabonun iki yanına yasladım. Eğer Descartes zamanında gelmeseydi ölecektim. Ona hayatımı borçluydum. Yine...

Ölümle burun buruna gelmek hayatımda bir daha yaşamak istemediğim bir deneyimdi. Bu, iki kere başıma gelmişti ve umarım bir daha gelmezdi. Ben böyle umuyordum ama içimden bir ses, bunun başıma birçok kez daha geleceğini söylüyordu. İrkildim. Boynumdan aşağıya bir soğukluk inince de titredim. Gerçekler su gibi yüzüme çarptığında midemin bulandığını hissettim. Kyne'ın hain olmadığına sevinsem de benim kahin olduğumu bilen, tek bir kişi kalmıştı geriye. Christian...

Aaron, Elena ve ben, diğer birçok insan gibi ona koşulsuz güveniyorduk. Onun böyle bir şeyi yapacağına inanmak istemiyordum. Onun büyücülerle iş birliği yaptığını düşündükçe başıma ağrılar giriyordu. Bu doğru olamazdı. İçimden bir ses de onun hain olmadığını söylüyordu. Ayrıca kalbim de onun hain olmadığını bas bas bağırıyordu. Kulaklarımı tıkadım. Onun hain olmadığına inansam da suçlayacak birilerini arıyordum. Nemesis'e

geldiğimden beri birçok şey yaşamış, yaralanmış, ölümle burun buruna gelmiş ve acı çekmiştim. Ben bunları yaşarken bana bunları yaşatan kişinin, rahat bir şekilde yaşaması beni sinirlendiriyordu. İntikam istiyordum. Artık böyle sessiz kalmayacaktım. Önce katili, sonra da haini bulup onlara yaptıklarının hesabını ödetecektim. Bu yolda yalnız olmadığımı bilmek, beni rahatlatıyordu. En azından onları yakalamama yardım edecek dostlarım vardı. Kafamı kaldırıp aynadaki yansımama son bir kez daha baktıktan sonra banyodan çıkarak yatağıma doğru ilerledim. Yatağıma yattığımda aklımda tek bir düşünce vardı. *Tüm bu görünenlerin altında, atladığım bir şeyin olması düşüncesi.*

BÖLÜM 38

Üşüdüğümü fark ettiğimde bacaklarımı kendime doğru çekerek yorganıma daha çok sarıldım. Yine de soğukluk, yorganı geçerek tenime ulaşıyordu. Huzursuzca kıpırdanarak gözlerimi açtım ve uyku mahmuru gözlerle etrafıma baktım. Etrafıma bakarken odadaki camın açık olduğunu fark ettim. Gece yatarken o camın kapalı olduğuna yemin edebilirdim. Yorganı üzerimden atarak ayağa kalktım ve perdeleri hafifçe havalanan camın yanına gittim. Kafamı camdan dışarıya doğru uzattığımda gözlerimle etrafı taradım. Camı kapatmadan hemen önceyse bir terslik olduğunu fark ettim. Odanın içi buz gibi olmasına rağmen dışarıda elle tutulur bir sıcaklık vardı. Resmen içeride çok soğuk bir hava akımı dolanıyordu.

Kızlara baktığımda ikisinin de yüzlerinde acı çeker gibi bir ifade olduğunu ve tırnaklarını avuç içlerine batırdıklarını gördüm. Bir an telaştan elim ayağıma dolansa da silkelenip kendime geldim. Hızlı adımlarla önce Alin'in yanına gittim. Onu kolundan tutup sarstığımda hiçbir tepki vermedi. Gözlerim korkuyla büyürken Alin'in yan tarafında duran bir bardak suyu, onun yüzüne boşalttım. Titreyerek uyandı ve derin bir nefes aldı. Bana şaşkın şaşkın bakarken hala derin nefesler alıyordu.

"İyi misin?" diye sordum ama o, bana cevap vermek yerine Astrid'e baktı ve hızla yataktan kalktı. Yataktan kalktığı gibi dizlerinin üzerine düştü ve öksürmeye başladı. "Neler oluyor?" diye bağırarak Alin'in yanına çöktüm. Deli gibi öksürüyor ve

hiçbir şey söyleyemiyordu. Öksürükleri azaldığında kafasını geriye doğru attı. Bayılmak üzereydi.

"Astrid'i hemen uyandırmalısın." Alin, olduğu yerde bayılınca kafasını yere çarpmadan hemen önce onu tuttum ve yavaşça yere yatırdım. Yardım çağırmalıydım. Aklıma Descartes'in dedikleri gelince içimden onun ismini birkaç kere tekrar ettim. Umarım beni duyar ve çok geç olmadan buraya gelirdi.

Alin'i yerde bırakıp Astrid'in yanına gittim ve ona seslendim. Hiçbir tepki vermeyince komodininin üzerindeki suyu yüzüne fırlattım. Uyanmamıştı. Ne yapacağımı bilemez bir halde onu omuzlarından tutup sarsmaya ve "Uyan," diye bağırmaya başladım. Tepki vermiyordu. Gerçekten endişelenmiştim ve gözyaşlarıma engel olamıyordum. Korkuyordum. Kardeşim diyebileceğim bu kızın başına bir şey gelmesinden korkuyordum. Bir anda ellerim Astrid'i sarsmayı bıraktı. Kontrolümü yine kaybetmiştim. Astrid'in ellerinden tutup gözlerimi kapattım. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama yaptığımın doğruluğuna emindim. Titreyen dudaklarımın arasından, benden bağımsızca anlayamadığım bazı kelimeler çıkarken Astrid, yattığı yerde sarsılmaya başladı. Sözleri peş peşe tekrar ederken gözlerimi yavaşça açtım. Ben gözlerimi açtığımda Astrid'in de gözlerini açtığını gördüm. Bir anda zıplayarak yataktan kalktığında onu tutarak düşmesini engelledim.

Yatakta oturur pozisyon aldığında derin derin nefesler alarak öksürmeye başladı. Öksürüğü kesildiğinde şaşkınlıkla bana baktı. "Se-senin g-" Titreyen sesi, kapının sesli bir şekilde çalınmasıyla kesildi.

Astrid'in yanından kalkıp kapıya doğru ilerlerken Descartes'in endişeli sesini duydum. Onun hemen yanından gelen başka bir ses daha duyuyordum. Bu ses Kyne'a aitti. Descartes'in peşine takılıp buraya gelmiş olmalıydı. Kapının kilidini açtığımda Descartes hızla içeriye girdi ve beni kolumdan tutarak arkasına doğru çekti. Kavgaya hazırdı. Descartes gözleriyle odayı taradığında tehlikede olmadığımı görüp duruşunu düzeltti. Gözleri, yerde baygın yatan Alin'e takılınca "Kyne!" diye seslendi. "Burada yardımına ihtiyacımız var."

Kyne içeriye girdiğinde ilk önce bana, daha sonra da hala yatağın üzerinde oturup boğazını tutarak öksüren ve hala şaşkınlıkla bana bakan Astrid'e baktı. Bakışları yerde baygın yatan Alin'e kaydığında koşar adımlarla Alin'in yanına gitti. Onun yanına eğildiğinde eliyle nabzını yokladı. Nabzına baktıktan sonra elini, onun alnına koyarak kafasını eğdi ve bir müddet boyunca öyle bekledi.

Astrid, Kyne'a "O iyi mi?" diye sordu. Dudaklarını kemiriyor ve endişeli gözleriyle kardeşine bakıyordu. Öksürüğü kesilmişti.

Kyne, kafasını yerden kaldırarak Astrid'e baktı ve "Sadece bayılmış. Revirde biraz dinlense iyi olur," dedi. Kyne'ın bakışları Descartes'i bulduğunda Descartes, Kyne'ın yanına doğru yürüyüp yerde yatan Alin'i kucağına aldı. Kyne, "Siz okul için hazırlanın. Daha sonra Alin'i görmek için gelebilirsiniz," dediğinde onu başımla onayladım. Sadece bayılmıştı. Kötü bir şeyi yoktu. Descartes onunla ilgilenirdi.

Onlar odadan çıktıklarında, yatakta dudaklarını kemirmeye devam eden ve bana bakan Astrid'le yalnız kalmıştım. Astrid'in yanına doğru ilerlerken "Alin iyi olacak," dedim. Dişleriyle dudaklarını kemirmeyi bıraktığında elleriyle yorganını sıktı ve gözlerini sıkıca kapattı. Onun yatağına oturduğumda saçları önüne gelecek şekilde kafasını eğdi. Birkaç saniye sonra Astrid'in hıçkırdığını duyduğumda şaşkınlıkla ona baktım. Kafasını önüne eğmiş bir şekilde ağlıyordu.

Ağlamasının sebebinin Alin'in bayılması olmadığını biliyordum. Başka bir sebepten ötürü ağlıyor olmalıydı. Astrid'in sırtını sıvazlarken ona yaklaştım ve boğuk bir sesle "Astrid..." dedim. Konuşmam onu daha da çok hıçkırıklara boğdu. Kafasını kaldırmadan bedenini bana yaslayınca ona sarıldım. Gözyaşları tişörtümü ıslatsa da sesimi çıkartmayıp ağlamasına izin verdim. Ağlamak insanı rahatlatırdı.

Hıçkırıkları azaldığında kafasını avuçlarımın arasına alarak kaldırdım ve yüzüne düşen saçlarını geriye ittim. Dudakları, dişlediği için biraz kanamıştı. Gözleriyse kan çanağına dönmüştü.

Başparmaklarımla yaşlı gözlerini sildim ve bana bakmasını sağladım. "Rüyanda ne gördüğünü anlatmak ister misin?"

Kafasını hayır anlamında salladı ve gözlerini kaçırdı. "Üzgünüm, sana bunu anlatamam."

Ona güç verircesine gülümsedim. "O zaman bir an önce okul için hazırlanalım ve Alin'i görmeye gidelim."

"Tamam," diyerek yataktan kalktı ve eşyalarını alarak banyoya doğru ilerledi. O banyoya gittiğinde ben de hazırlanmaya başladım. Çok geçmeden ikimiz de hazırlanmıştık. Astrid banyodan çıktığında gözlerinin içerisindeki kızarıklıkların gittiğini fark ettim. Gözleri normale dönmüştü. Bileklerine bakarak "Hazırsan çıkalım," dedi kısıkça. Bana bakmıyordu. Önümde ağladığı için mi utanmıştı?

Umursamamaya karar verip "Tamam, gidelim," dedim. Odadan çıkıp revire kadar konuşmadan yürüdük. Yürürken Astrid benim olduğum taraf dışındaki her yere baktı. Revire girmeden hemen önce onu kolundan tutup kendime döndürdüm. "Eğer ağladığın için bana bakmıyorsan sorun değil. Bunu hiç yaşamamışız gibi sayabilirim. Benden utanmana gerek yok."

Revirin kapısının kulpunu tutup aşağıya doğru çektiğinde gözlerimin içine baktı. Hafifçe titrediğini gördüm. "Bu yüzden değil." İçeriye girdiğinde şaşkındım. Bana bakmamasının sebebi neydi ki?

"Astrid..." diyerek hemen onun arkasından içeriye girdim. Sola yönelmişti. Perdelerin arkasına geçtiğinde ben de oraya gittim. Yeniden ona sesleneceğim sırada kardeşine sıkıca sarılmış olan Alin'i görünce sustum. Gerçekten garip davranıyorlardı. "Uyanmışsın," dedim ve onların yanına doğru ilerledim. İlerlerken arkası bana dönük olan Astrid'e kaçamak bakışlar atıyordum. Astrid, kardeşinden ayrıldığında bu sefer ben, Alin'e sarılıp kulağına fısıldadım. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi bedenlerimizi birbirinden ayırarak. Sonra elleriyle bizi gösterip "Siz ikiniz yemek yiyip derse gitseniz iyi olur. Ben de uygulama dersinde size katılırım," dedi.

Astrid kardeşinin saçlarını okşayıp alnına bir öpücük bıraktıktan sonra "Dikkatli ol, sonra görüşürüz," dedi ve yanımdan geçerek görüş alanımızdan çıktı. Saniyeler sonraysa revirin kapısı açılıp kapanınca bensiz gittiğini anladım.

Alin'e bakarak "Siz ikinizin neyi var?" diye sordum. Alin tam ağzını açtığında revirin kapısı tekrar açılıp kapandı. Biri içeriye girmişti. Tedirgin olmuştum. Alin'e baktığımda omuzlarını silkti. Gelen kişinin katil olabileceği düşüncesiyle saldırı pozisyonu aldım ve bekledim. Perde açılınca elementimi ortaya çıkartmak için hareketlendim ama Kyne olduğunu görünce rahat bir nefes alıp duruşumu düzelttim.

Sadece beni görünce "Astrid gelmedi mi?" diye sordu.

Elimle ensemi kaşıdım ve öksürerek boğazımı temizledim. "Az önce gitti."

Anladığını belirtircesine kafasını salladı. "Alin'e uyuyup dinlenebilmesi için ilaç vereceğim. Artık sen de gitsen iyi olur." Onu onaylayıp Alin'e son bir kez daha baktım. Onunla sonra da konuşabilirdim.

Yemek yemek için akademiye gitmeliydim. Astrid bensiz gittiği için oraya tek başıma yürümek zorundaydım. Sıkıntıyla nefesimi vererek kafamı eğdim ve yere bakarak sarayın içinde yürümeye başladım. Çıkışa ilerlerken benden büyük bir cüsseye çarptım ve geriye doğru sendeledim. Çarptığım kişi düşmemem için beni belimden yakaladığında kafamı kaldırıp beni tutan kolların sahibine baktım. Aaron'dı. Endişeli gözlerini üzerimde dolaştırıyordu. "İyi misin? Bir yerin acıdı mı?"

Onun endişeli gözlerine bakarken gülümsedim ve "Ben iyiyim," dedim.

O da gülümsedi. Ellerini belimden çektiğinde "Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu.

Elimle karnımı göstererek "Kahvaltı yapmak için akademiye gidiyordum," dedim.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Akademiye gitmene gerek yok. Elena, beni yemek salonunda bekliyor, sen de gel. Hep beraber yememiz onu gerçekten mutlu eder ve tabii beni de." Beklentiyle bakıyordu.

Onun bu hevesli halini kırmayı hiç istemiyordum. "Olur, beraber yiyelim," dedim. Gülümseyerek beni omuzlarımdan tutup döndürdü ve yemek yiyeceğimiz yere kadar koluma girerek yürüdü.

Yemek yiyeceğimiz yere geldiğimizde kapıdaki muhafızlar bana merakla bakmaya başladı. Kim olduğumu anlamaya çalışırmış gibi bir halleri vardı. Aaron sahte bir öksürükle kapıyı açmaları için onları uyarırken içten içe gülümsedim. Muhafızlar bana merakla bakmaya devam etseler de kapıyı açtılar ve içeriye girmemiz için kenara çekildiler. Biz içeriye girince kapıyı kapattıklarında arkası bize doğru dönük oturan Elena'yı gördüm. Kapının kapanma sesini duymuş olacak ki oturduğu yerden "Sen mi geldin Aar-" diyerek arkasını döndü. Beni görünce sözü yarım kalmıştı. "Melany," dedi şaşkınlıkla. Şaşkınlığı gülümsemeye dönerken ayağa kalktı ve yanıma gelerek bana sarıldı. "Bizimle yemek için mi geldin?" diye sordu, bana sarılırken. Onayladım. Odada bulunan hizmetli kadından bir tabak daha getirmesini istediğinde hep birlikte masaya oturduk. Aaron ve Elena'nın gözlerinin içi gülüyordu. Keyifleri yerindeydi.

Dün az kalsın ölecektim. Benim ölüm haberimi alsalar Aaron ve Elena'nın nasıl olacağını düşündüm. Beni bir kez kaybetmişlerdi. Bir daha böyle bir olayı kaldıramayabilirlerdi. Dünkü olaydan sonra onları gördüğüme gerçekten çok sevinmiştim. Hizmetli kadın bana da bir tabak getirdikten sonra odayı terk etti. O gidince Aaron önünde duran, içi su dolu kadehi havaya kaldırarak elinde tuttuğu metal kaşıkla ona vurdu. Kadehten çıkan tiz bir ses kulaklarımı doldurduktan hemen sonraysa Aaron, "Bu ilk aile yemeğimiz. Bunu güzelce karnımızı doyurarak kutlayalım," dedi. Daha sonra da önümdeki tabağa kendi elleriyle masadaki çeşitli yiyeceklerden doldurdu.

Aaron'ın elini tutarak "Tabağıma çok fazla şey dolduruyorsun," dediğimde bana ters bir bakış atarak "O tabak bitecek," dedi. Bakışlarım, Elena'ya kaydığında tebessüm ederek bizi izlediğini gördüm. Sonra ona dönerek "Sana da böyle şeyler yapıyor mu?" diye sordum.

Elena, Aaron'a kaçamak bir bakış atıp masanın üzerine eğildi ve fısıldayacakmış gibi bir elini ağzına siper edip yüksek sesle konuştu. Konuşurken bir yandan da sesini tizleştirmiş, ağlamaklı bir ses tonuyla konuşmuştu. "Bana böyle şeyleri eskiden hep yapardı ama şimdi yapmıyor. Sanırım artık beni sevmiyor." Konuştuktan sonra bana bakarak göz kırptı.

Aaron, şaşkınlıkla ona bakarak masanın üzerindeki elini tuttu. "Kızımızın yanında böyle konuşmamalısın yoksa seni sevmediğimi düşünecek. Hem sen üzülme hayatım, ben yine yaparım." Daha sonra da önümüzde duran bir tutam üzüm salkımını alarak Elena'nın tabağına düzgünce koydu. "Bol bol ye ve hastalanma." Bu halleri gerçekten çok sevimliydi. Onlarla birlikte vakit geçirmeyi sevmiştim.

Bol bol sohbet ederek ve gülerek kahvaltımızı yaptık. Bu süre zarfında Isabella'nın verdiği tarih dersini kaçırdığıma emindim. Kahvaltı yapmayı bitirdiğimizde sandalyemi geriye doğru ittirdim. "İzin verirseniz artık akademiye gitmeliyim. Uygulama dersini kaçırmak istemiyorum." İkisi de beni onaylayınca masadan kalktım. Ben kalkınca onlar da kalkmışlardı. Beni kapıya kadar geçirip bana sarıldılar. Daha sonrada Aaron, dışarıya çıkmam için kapıyı açsınlar diye kapıya iki kere vurdu. Muhafızlar kapıyı açtığında dışarıya çıktım ve sarayın boş koridorlarında yürümeye başladım.

Yürürken de bir yandan Astrid ile Alin'i düşünüyordum. Alin, yüzüne su döktüğümde uyanmıştı. Daha sonra da Astrid'i uyandırmam gerektiğini söylemişti. Astrid'se, Alin'in aksine uyanmamıştı. Sanırım yine büyü yaparak onu uyandırmıştım. Büyü yapmamın garip olan yanıysa bunu yaparken kontrolümü kaybediyor olmamdı. Vücudum ve beynim, bir başkası tarafından kısa süreliğine kontrol ediliyormuş gibi oluyordu. Saraydan çıktığımda temiz havayı içime çektim ve düşüncelerimden az da olsa kurtulmaya çalıştım. Dolu bir kafayla elementimi ortaya çıkartmam zor olurdu.

Zihnimdeki düşüncelerimden kurtulmaya çalışırken akademiye doğru giden kıvrımlı yoldan yürümeye başladım. Yolun üzerinde benden başka dört kadın vardı. Omuzlarında taşıdıkları

kovalarla yürüyorlardı. Bana en yakın olan sarı saçlı kadına yaklaşıp yumuşak bir sesle "Merhaba," dedim. Kadın bana döndüğünde yüzünü gördüm. Otuzlu yaşlarda olmalıydı. Ayrıca kahverengi gözleri ve kalın kaşları vardı. Çenesinin biraz üzerindeyse çikolata lekesine benzeyen küçük bir ben duruyordu.

Gözlerini üzerimde dolaştırdı ve hafifçe tebessüm ederek "Sana da merhaba," dedi.

Elimle omuzlarının üzerinde taşıdığı iki kovayı işaret ettim ve "Sepetlerin içerisinde ne taşıyorsunuz?" diye sordum. Ağır görünüyorlardı. Yine de kadın hiç zorlanmadan kovaları taşıyor gibiydi.

"Akademiye, derste kullanılması için su götürüyoruz. Ders başlamadan önce bunları oraya bırakmalıyız."

Adımlarını hızlandırdığında ben de hızlanarak ona yetiştim. "Sarayda mı çalışıyorsun?"

Kafasını salladı ve göğsünü hafifçe kabartarak "Kraliyet mutfağında çalışıyorum," dedi.

Gülümsedim. Sarayda çalışmak ve sarayda bulunmak, bu insanlar için gerçekten çok önemliydi. "Sarayda çalışmak, çok önemli olmalı," dedim önümdeki yola bakarak.

Tutkulu sesi kulaklarımı doldurdu. "Sarayda çalışmak, insanı özel hissettiriyor. Ayrıca kral ve kraliçeyi herkesten çok biz görüyoruz. Bu bile bir ayrıcalık."

Yeniden ona baktım ve kolundan tutarak onu durdurdum. "Kovalardan birini taşıman için sana yardımcı olayım. Saraydan buraya getirene kadar yorulmuşsundur."

Kafasını eğdi. "Ge-gerek yok, ben taşırım."

Yine de omzundaki su kovasını tutup aldım. "Ben de akademiye gidiyorum. Benim için sorun olmaz."

Kafasını mahcup bir şekilde salladı. "Teşekkür ederim."

"Sen, kral ve kraliçeyi çok seviyor olmalısın. Onlardan ve saraydan bu kadar güzel bir şekilde bahsetmen beni heyecanlandırdı. Bu arada ismimi söylemeyi unuttum, ben Melany." Elimi sıkması için uzattım. Boşta olan eliyle uzanıp elimi sıktı.

"Ben de Clara, tanıştığımıza memnun oldum."

Akademinin bahçesine girdiğimizde öğrencilerin yavaş yavaş bahçede toplanmaya başladıklarını gördüm. Clara ve diğer üç kadın, kovaları bahçeye bıraktıktan sonra saraya dönmek için yola çıktı. Clara gitmeden hemen önce bana el sallamıştı. Hava güneşliydi. Bu yüzden bir ağacın gölgesine sığınıp diğerlerini beklemeye başladım. Yakında burada olurlardı.

Yaklaşık beş dakika sonra, herkes akademinin bahçesinde toplanmıştı. Ben bizimkilerin yanında duruyordum. Astrid, Alin kendisini daha iyi hissettiği için kardeşiyle birlikte gelmiş ve benden uzak durarak eğitmenimiz Sara'yı beklemeye başlamıştı. Astrid'in benden neden kaçtığını anlamaya çalışıyordum ama bir sonuca varamıyordum. Astrid'in arkası bana dönüktü. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Alin'se onun tam karşısında duruyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdiğimde Alin'in bana baktığını fark ettim. Gözlerini kaçırıp Astrid'e bir şey söylediğinde önüme döndüm ve Mylo'yu bulmak için etrafıma bakındım.

Tam karşımda takımının yanında duruyor ve onlarla sohbet ediyordu. Aramızda yaklaşık on adımlık bir mesafe vardı. Ona baktığımı hissetmiş gibi bakışlarını bana çevirdi. Göz göze geldiğimizde dişlerini göstererek gülümsedi. Dudağının sağ tarafında bir daha görmek isteyeceğim bir gamze belirdiğinde ben de ona gülümsedim. Yanıma gelmek için hareketlendiğinde Gloria, onu kolundan tutup durdurdu ve kulağına doğru yaklaşarak bir şeyler söyledi. Kaşlarımı çattım. Mylo'nun yüzünden gözle görülür bir şaşkınlık ifadesi geçerken Sara'nın "Herkes sıraya geçsin!" diye bağıran sesini duydum.

Yanımda duran Freya, beni itip "Çabuk ol, Sara'nın bize kızmasını istemiyorum," dediğinde dikkatimi Mylo'dan çekip ona verdim. Sırasına geçmek için ilerlememi bekliyordu. İlerleyip sırama geçtim.

"Bugün kendi takımınızdakilerle ikişerli takım olacak ve element engelleme üzerinde çalışacaksınız." Sara'nın söylediklerinden sonra çoğu kişi kendisine bir eş bulmak için hareketlendi. Sara, herkesin hareketlendiğini görünce "Durun!" diye bağırdı. "Sizleri ben eşleştireceğim." Sıradan çıkanlar yeniden

sıralarına döndüğünde Sara, eşleşecek kişilerin isimlerini teker teker söylemeye başladı. Diğer takımlardakileri eşleştirdikten sonra sıra bizim takıma geldi. Erkekleri kendi aralarında eşleştirdikten sonra Rita ile Alin'i eşleştirdi. Onlar akademinin bahçesindeki çalışma yerlerine doğru yürürken Sara'nın "Lena ve..." diyen sesine odaklandım. "Lily ve Freya, ağaçların yanına geçip orada çalışmaya başlayın." Derin bir nefes aldım. Astrid ile eşleşecektim. Bu onunla konuşabilmem için harika bir fırsattı.

Astrid'e baktığımda Sara'nın ona gösterdiği yere doğru yürümeye başlamış olduğunu gördüm. Hızlı adımlarla ona yetiştiğimde yanından yürümeye başladım. "Beni görmezden gelmeye ve benden kaçmaya daha ne kadar devam edeceksin?" Bana baksa da bir şey söylemedi. Kafasını yeniden diğer tarafına doğru çevirirken yüzünü buruşturduğunu gördüm. Ben de kafamı sinirle diğer tarafa çevirdim. Aklımda sorulmayı bekleyen birçok soru vardı ama Astrid, sorularımın hiçbirine cevap vermediği için sormam gereksizdi. Bana cevap vermediği için hem üzülmüş hem de sinirlenmiştim. Ayrıca beni görmezden gelmesinin bir nedeni olmalıydı ve bana bunu söylemeliydi.

Çalışacağımız yere geldiğimizde karşı karşıya durduk. Astrid, zaman kaybetmeden elementini fırlatmak için pozisyon aldığında, onu engellemek için ben de pozisyon aldım. O elementini fırlattığında ben de ona doğru kendi elementimi fırlatmalıydım. Yoksa elementi bana çarpar ve beni savurarak canımı yakardı. Gerçi en son Gloria ve Astrid'in attığı elementlerin ortasında kalmıştım ve canım yanmamıştı. Tüm elementler benimle bir bütün olduğu için vücuduma çarpan herhangi bir element bana zarar vermiyor olabilirdi. Eğer Astrid'in attığı element bana çarparsa ve ben de herhangi tepki vermezsem garip olaylar yaşanabilirdi. Bu yüzden ne olursa olsun, Astrid'in attığı elementi engellemeliydim. Astrid elementini fırlattığında, bana doğru gelen hava dalgasına karşı kendi elementimin, parmak uçlarımdan çıkarak ona çarpmasını sağladım. İki elementte havada çarpışıp tiz bir ses çıkartarak yok olduğunda kendimi tutamayıp yeniden "Neden beni görmezden geliyorsun?" diye sordum. Astrid bana bakıp yeniden bir hava dalgası yolladığında elementimi

yeniden ortaya çıkartarak ona doğru yolladım. "Beni görmezden gelmen ve benimle konuşmaman gerçekten sinir bozucu. En azından bana bunun nedenini söylemelisin."

Bir anda izleniyormuşum hissine kapılmıştım. Kafamı çevirip arkama doğru baktım. Gözlerimle hızlı bir şekilde akademinin bahçesini taradım ama öğrencilerden başka hiç kimseyi göremeyince önüme dönmek için hareketlendim. O sırada Astrid'in "Melany, dikkat et!" diyen sesini duydum. Ona baktığımda bana, elementini fırlatmış olduğunu gördüm. Bana bakmadığı için arkama döndüğümü fark etmemiş olmalıydı. Bu sefer yolladığı element çok daha büyük görünüyordu ve hızla yaklaşıyordu. Astrid'in gözlerinin dolduğunu gördüm. Bana zarar vermek istemediğini biliyordum.

Boyumdan büyük olan hava dalgası, Astrid beni izlerken bedenime çarptığında kollarımı çaprazlayarak kafama kadar kaldırdım ve birkaç saniye boyunca bekledim. Hava dalgası, saçlarımı savurarak bedenimin etrafından geçti. İki adım geriledığimde ellerimi indirip Astrid'e baktım. Gözünden bir damla yaş düştüğünde çaresizlikle ona baktım. Şaşırmış görünüyordu ve ağzı açıktı. "Melany, se-sen nesin..?"

Yanıma gelmek için bir adım attı ama elimi havaya kaldırıp onu durdurdum. Gözlerim dolduğunda yavaşça etrafıma baktım. Neyse ki diğerlerinden uzakta çalışıyorduk da benim böyle bir şey yaptığımı fark etmemişlerdi. Yeniden Astrid'e baktım. "Sence de şimdi benimle konuşman biraz garip değil mi? Sana olan şeyi, bana anlatmadan seninle herhangi bir konuda konuşmayacağım." Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla saraya doğru yürümeye başladım. Bir zaman sonra attığım o hızlı adımlar koşmaya dönüştü.

Saray yolunun yarısındayken duraksadım. Eğer saraydayken Christian'a rastlarsam yüzüne bakamazdım. Çünkü o şüpheliydi. Onu ne kadar çok seversem seveyim, bu durum açıklığa kavuşana kadar ona eskisi gibi bakamazdım. Yolun kenarındaki kayalardan birine oturup kafamı dizlerime yasladım. Hayatım gerçekten de karmakarışık bir hale bürünmüştü. Cevapsız birçok soru, uğraşmam gereken birçok sorunum vardı. Şimdi de

Astrid, bana "Sen nesin?" diye sormuştu. Bu, duymak istediğim en son soruydu sanırım. Peki, ben ona gerçeği söylemeli miydim? O bunu öğrenirse kötülüğün bundan haberi olur muydu? Parmaklarımı saçlarıma dolayıp hızlıca çektim. Sanırım Descartes'e danışmalıydım.

Olduğum yere doğru koşan birinin sesini duyduğumda kimin geldiğine bakmak için kafamı kaldırdım. Astrid'ti. Nefes nefese kalmıştı. Yüzünde hala o şaşkın ifade vardı. Aramızdaki mesafeyi kapattığında kafamı çevirip diğer tarafa baktım. Onun yaptığının aynısını, şimdi ona ben yapacaktım. "Melany?" dedi titreyen sesiyle. Cevap vermedim. "Ben korkuyorum."

Benden mi korkuyordu? Düşüncelerimin ağzımdan çıkmasına izin verdim. "Be-benden mi korkuyorsun?"

Kafamı ona doğru çevirdiğimde kafasını iki yana salladığını gördüm. "Gördüklerimden korkuyorum."

Ona cevap vermeyecektim ama konuşmaya karar vermiş gibi görünüyordu. "Bana her şeyi baştan anlatmak ister misin?"

Elini kalkmam için uzattı. "Kimsenin bizi duyamayacağı bir yere gitsek daha iyi olur." Elini tuttum ve ayağa kalktım. Güç almak istercesine bana baktı. Elimi bırakmayınca onu Elena'nın gizli bahçesine götürdüm. Burada bizi kimse duyamazdı.

Gizli bahçeye girerken bana tedirgince baktı. "Buraya girmek yasak, eğer yakalanırsak ceza alırız."

Omuzlarımı silktim. Ceza almazdık. "O zaman yakalanmayalım."

İçeriye girdiğimizde onu çeşmenin yanına götürdüm. İkimiz de çeşmenin kenarına oturduğumuzda iç çekti. "Nereden başlayacağımı inan ki bilmiyorum."

Tuttuğum elini sıkıp "Bana bu sabah neler olduğunu anlat. Ne gördüğünü ve benimle neden konuşmadığını... Her şeyi bilmek istiyorum. Bilmezsem sana yardımcı olamam."

Kafasını salladı. "Dün gece, kafamı yastığıma koyduğumda çok garip hissediyordum. Gözlerimi kapattığım gibi bir rüyanın içine çekildim. Aslına bakarsan bu rüya gibi hissettirmedi, gerçek gibiydi. Rüyamda sisli bir yerdeydim. Zemin ıslak ve kaygandı. Kapalı bir alanda olmalıydım. Çünkü güneşi ya da

gökyüzünü göremiyordum. Sisin içinde yürürken göğsümün sıkıştığını ve nefesimin kesildiğini hissettim. Sanki sisli havayı soludukça durumum kötüleşiyordu. Yürürken bir çıkışa ulaşmak için yalvarıyordum. Gözlerim kararmaya başlamıştı. Yürürken bir şeye çarptığımda ölmek üzere olduğumu düşünüyordum. Çarptığım şeyin ne olduğunu anlamak için ona dokundum. Sivri kenarları olan kocaman bir şeydi. O sivri şeye dokunduğumda sis perdesinin kalktığını fark ettim. Artık çarptığım şeyi daha net görebiliyordum. Sivri kenarları olan şey aslında kocaman bir kristaldi. Akademideki derslerde bu kristallerden bize bahsetmişlerdi. Onlara bakmak ve onlardan herhangi birine dokunmak uğursuzluk getirirmiş. Yani bize söylenen buydu. Sonra ben gerçeği öğrendim. Kristallere bakmanın gerçekten uğursuzluk getirmediğini... Onların içine baktığında geleceğin ve çok nadir olarak geçmişin görüldüğünü... Tabii bunun karşılığında bir bedel ödeniyormuş. Kristalin karşısındayken onun içine bakmamam gerektiğini biliyordum ama ben kristalin içine bakmamakta direnseм de kendimi kristalin önünde buldum. Kristale bakmadan saniyeler önce Alin'in varlığını yanımda hissettim. O gelince göğsümdeki ağrı yok olmuştu. Onun yüzünü buruşturduğunu gördüm. Hissettiğim bütün acıyı üzerine almıştı. Aramızdaki kardeş bağı sayesinde o da rüyama çekilmişti. Ben kristalin içindeki görüntüyü izlerken onun benim gördüğüm şeyi görmediğini biliyordum. Çünkü kristaller herkese aynı şeyi göstermez. Ben görüntüyü izlemeye devam ederken göğsüme saplanan ikinci bir ağrıyla Alin'in artık yanımda olmadığını fark ettim. Uyanmış olduğunu düşündüm. Sonra senin ve Alin'in sesini duydum. Ben de görüntüyü izlemeyi bırakıp uyanmaya çalıştım ama başaramadım. Bilincim açıktı ama ne kıpırdayabiliyor ne de konuşabiliyordum. O an şiddetlenen ağrım ve gördüğüm şeyler yüzünden çıldıracağımı düşündüm. Sonra senin sesini yeniden duydum. Sesini zihnimde duydum. 'Descartes...' diyordun. Bunu birkaç defa tekrarladın. Ardından yüzümde bir ıslaklık hissettim. Sonra bedenimi salladığını... Sana seslenmek istiyordum ama yapamadım. Çok korktum. Sonra senin beni sallamayı bıraktığını hissettim. Ardından

bazı kelimeleri söylediğini duydum. Sürekli aynı kelimeleri tekrar ediyordun. Göğsümdeki ağrı kesildiğinde görüntü de kesildi. Sonra rüyamda, olduğum yerin sallanarak yıkılmaya başladığını gördüm. Deprem oluyordu. Mağara gibi olan yerin duvarları yıkıldığında gökyüzünü gördüm. Fırtına bulutları tepemde toplanmıştı. Şimşekler çaktığında kocaman bir yıldırım, kristalin üzerine düştü ve onu parçalara ayırarak yok etti. Kristal yok olduğunda gözlerimi açabilecek gücü kendimde buldum. Ben gözlerimi açarken senin de gözlerini açtığını gördüm. Gözlerin gümüş renginden altın sarısı rengine dönmüştü. Bu beni telaşlandırdı. Görüntüde... seni görmüştüm ama gözlerin altın sarısıydı. Geleceği görmediğimi, görüntüdekinin sen olmadığını ve bunun sadece bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmek istemiştim ama gözlerimi açtığımda senin gözlerini görünce anladım. Ben gerçekten geleceği gördüm ve gelecek sandığımızdan yakın olabilir." Titreyen dudaklarını yaladı.

"Astrid, görüntüde ne gördün?" Bunu bilmeliydim. Gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldı.

"İnsanlar vardı. Çok fazla insan... Hepsi yerde hareketsizce yatıyordu. Her yer kan gölüne dönmüştü. Bir tarafta siyah pelerinliler yatarken, diğer tarafta Nemesis'in askerleri yatıyordu. Ölenlerin ardında savaş devam ediyordu. Sonra görüntü değişti. Görüntüde sen, bir hücrede kapalıydın. Şimdiki halinden biraz daha zayıftın. Yine de güçlü ve sinirli görünüyordun. Gözlerin altın sarısı rengindeydi. Bir adamla konuşuyordun. Adamın elinde büyük ve çok eski bir kılıç vardı. Sesleri duyamıyordum ama kızgın olduğu her halinden belliydi. O adam şeye çok benziyordu. Hatta tıpa tıp aynısıydı diyebilirim." Merakla ağzından çıkacak kelimeyi bekledim. "Ailemizi öldüren başbüyücüye..."

Merakım yüzümden silindiğinde şaşkınlıkla ona baktım. "Ben ailenizin öldüğünü bilmiyordum, çok üzgünüm."

"Önemli değil, onları hatırlamıyoruz bile," dedi.

"Baş büyücünün öldüğünü sanıyordum," dedim.

"Görüntüdeki ya o ya da onun ailesinden biri. Her şekilde o adam, seni kaçıracak ve sanırım seni-" Devam edemedi. Zaten

ben de devam etmesini istemiyordum. Ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum. Yalnız aklıma takılan bir soru vardı.

"Astrid, benim gözlerim görüntü boyunca sarıydı ve gümüş rengine hiç dönmedi, değil mi?"

Kafasını salladı. "Gözlerin sarıydı."

Endişelenmiştim. Astrid'in gördüğü kişi, ben olmayabilirdim. O, benim ikiz kardeşimi görmüş olmalıydı. Kardeşimin neden Astrid'in rüyasına girdiğini bilmiyordum ama eğer Astrid'in gördüğü gerçekse ikiz kardeşimin başı dertteydi. Ona yardım etmeliydim. Aksi takdirde bu bir tuzak değilse büyücü onu öldürebilirdi. Ve ben ne olursa olsun, ailemden birini ölüme terk etmeyecektim. Onu kurtarmalıydım. Fakat bir sorun vardı. Nemesis'te büyük bir savaş yaşanacak ve bir sürü insan ölecekti. Peki, Nemesis'in kaderi, bizim kaderimiz ne olacaktı?

BÖLÜM 39

Astrid sağ elini karnına koydu ve yanaklarını şişirerek nefesini tuttu. Nefesini birkaç saniye tuttuktan sonra hızlıca bıraktı. Bakışları beni bulduğunda "Anlattıklarıma inanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Anlattıklarına inanıyorum, Astrid."

Rahatlamış bir şekilde bana bakmaya devam etti. Ona inanmayacağımı düşünmüş olmalıydı. "Her şeyi anlattığıma göre şimdi sen de bana, senin hakkındaki gerçeği söyleyebilirsin."

Boğazımı temizlemek için öksürdüm. Bunu ona nasıl anlatabilirdim ki? Aklıma gelen en sade cümleyi kullandım. "Ben büyü yapabiliyorum."

Gözlerini devirdi. "Büyü yaptığını biliyorum, gözlerinin renginin değiştiğini gördüm ve büyülü kelimeler söylediğini duydum zaten. Bunu nasıl yaptığını ve büyü yapmayı ne zaman öğrendiğini merak ediyorum."

"Şey..." Elimi saçlarıma götürerek onları sol omzumun üzerinde topladım. "Ben büyü yapabiliyorum ama bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Büyü yaparken bedenimin kontrolünü kaybediyorum. Yani ben büyü yapmayı hiçbir zaman öğrenmedim." Söylediklerime bir anlam vermek istercesine yüzü şekilden şekle girdiğinde "Nemesis'te büyü yapmanın yasak olduğunu duymuştum. Bunu kimseye söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin," dedim.

Gözleri samimiyetle kısılırken tuttuğu elimi bıraktı. "Bunu kimseye söylemeyeceğim. Eğer kral duyarsa seni idam ettirir. Büyüye karşı hiç tahammülü yok. Büyü yapan kişi kim olursa olsun, onu öldüreceğini söylemişti. Başına bir şey gelmesine izin vermem."

Uzanıp ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

O da bana sarıldığında "Merak ettiğim bir şey daha var, onu sormama izin ver," dedi. Onu onayladığımda "Odamıza gelen şu çocuk, Descartes... Ona seslendiğini duymuştum ama uyandığımda o odada yoktu. Hatta ben uyandıktan sonra geldi. Onu odaya almak için kilitli olan kapıyı açtın. Onunla birlikte Kyne da gelmişti. Odadan çıkmadan onlara, bizim durumumuzu nasıl haber verdin?"

İşte şimdi işin içinden çıkamayacağım bir soru sormuştu. Descartes'e aramızdaki bağ sayesinde ona zihnimden seslenmiştim ama nasıl olduysa Astrid, benim ona seslendiğimi duyabilmişti. Ona sarılmayı bırakıp yavaşça geri çekildim. "Şey be-ben-" dedim ama konuşmam arkamızdan gelen ses yüzünden kesildi.

Sesin sahibi sinirliydi. "Sizin burada ne işiniz var?!" Belinde kılıç asılı olan bir muhafızdı. Koşarak yanımıza geliyordu. Önümüze geldiğinde durdu. "Size söylüyorum. Buraya gelmenin yasak olduğunu bilmiyor musunuz? Burası kraliçenin özel bahçesi."

Astrid kafasını eğmiş bir şekilde dudağını ısırarak yere bakarken ben, muhafızın gözlerinin içine bakıyordum. "Buraya girmek için iznimiz var," dediğimde Astrid kafasını kaldırıp "Var mı?" diye sordu. Sonra da bunu sorduğu için yüzünü buruşturdu.

Muhafız ona baktıktan sonra yeniden bana baktı. "Tabii kesin vardır." Bizi kollarımızdan tutarak sertçe ayağa kaldırdığında konuşmasına devam etti. "Buraya girdiğiniz için ceza alacaksınız."

Astrid, muhafıza bakıp "Lütfen, bir daha girmeyeceğiz," dediğinde ona bakıp "Sorun değil, Astrid, ceza almayacağız," dedim.

Muhafız bizi kolumuzdan sertçe tutarak bahçeden çıkarttıktan sonra saraya götürdü. Sarayın içerisini ezberlediğim için kralın toplantı odasına doğru gittiğimizi anlamıştım. Birkaç dakika

sonra Aaron'ın olduğu odanın önüne gelmiştik. Muhafız, içeriye girmek için izin istediğinde kapıda duran diğer iki muhafız, ona kapıyı açtı. Hala kolumuzu tutan muhafız bizi içeriye soktuğunda Aaron ve Elena, bize doğru baktılar. Muhafız, Astrid ve benim kolumu sertçe bırakıp kral ve kraliçeye selam verdi. Onunla aynı anda Astrid de onlara selam vermişti.

Muhafız, bana bakıp selam vermediğimi görünce dizlerimin arkasına tekme attı ve yaptığıyla övünürcesine "Kral ve kraliçenin önünde eğilip onlara selam vereceksin," dedi.

Bedenim öne doğru savrulduğunda yere kapaklandım. Muhafızsa iyi bir şey yaptığını düşünürcesine bana bakıyordu. Saçlarım yüzümü kapattığında kulağıma, Elena'nın küçük çaplı çığlığı geldi.

Aaron, "Melany!" dediğinde kafamı kaldırdım. İkisi de yanıma gelmek için hareketlenmişti. Koşar adımlarla ilk önce Elena, yanıma geldiğinde muhafıza ters bir bakış attı. Daha sonraysa yanına eğilip "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, bir şeyim yok."

Aaron'ın muhafızı yakasından tutup dışarıya çıkartmak üzere olduğunu gördüm. Kapıdan çıkmadan önce arkasından seslendim. "Kral Aaron..." Hala ona baba diyememiştim. Zaten Astrid varken ona öyle seslenemezdim. Bakışları bir saniyeliğine beni bulduğunda "Önemli değil, canım acımadı, muhafızı bırakabilirsiniz," dedim.

Kafasını iki yana salladıktan sonra kapıdaki diğer muhafızlara, "Bunu zindana kapatın da aklı başına gelsin," dedi. Her seferinde bana zarar veren bir muhafız zindana kapatılıyordu. Orada onlara nasıl davranıldığını bilmediğimden dolayı kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. Beni düşüren muhafızı, diğer muhafızlara teslim ettikten sonra yanıma geldi ve elleriyle yanaklarımı tutarak beni süzdü. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim dedim ya," diyerek hafifçe sesimi yükselttim. Aynı anda gözlerimle Astrid'i işaret ettim.

Öksürerek ellerini yanaklarımdan çekti. "İyiysen sorun yok," diyerek Elena'nın elinden tuttu ve onunla beraber masaya döndü.

Bu sırada Astrid'in şaşkın ve meraklı bakışları, bizim aramızda gidip geliyordu.

"Siz ikiniz..." dedi Aaron ve eliyle bizi gösterdi. "Muhafız, sizi neden buraya getirdi?"

Astrid, mahcup bir şekilde kafasını eğdiğinde "Elena'nın bahçesine girdik," dedim.

Elena'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Orada ne yapıyordunuz?"

Astrid, benim yerime cevap verdi. Hala kafası eğikti. "Bi-biz konuşuyorduk."

Elena, onun kafasının eğikliğinden faydalanıp bana göz kırptı. "Neyse ki sizi seviyorum. Bu yüzden, bu seferlik bunu görmezden geleceğim. Şimdi çıkabilirsiniz. Birazdan büyük balkonda bir duyuru yapılacak. Onu dinlemeyi unutmayın."

Astrid kafasını kaldırıp "Teşekkür ederiz, Kraliçe Elena," dedi. Ona selam verdiğinde ben de kafamı eğip selam verdim. İkimiz de izin isteyip odadan çıktık.

Odadan çıktığımızda Astrid, derin derin nefesler alıp verdi. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Elini kalbine götürdü. "Bize ceza verecekleri sanıyordum. Nasıl korktuğumu kelimelere dökemiyorum. En son, yasaklara karşı gelen kişiye, tüm akademiyi temizletmişlerdi."

Gülümseyerek "Sana ceza almayacağımızı söylemiştim," dedim.

O da gülümseyip "Evet, söylemiştin," dedi.

Sarayın çıkışına doğru yürümeye başladığımızda duyuru olacağını haber veren çanlar çalmaya başladı. Astrid, koluma girdiğinde saraydan çıktık ve bahçede beklemeye başladık. Bahçeye çıktığımızda Astrid, "Kral ve kraliçeyle çok yakın görünüyorsun, sana değer veriyor gibiler," dedi. Bundan etkilenmiş gibiydi.

"Onlarla buraya geldiğimden beri iyi anlaştım. Bana da sizler gibi iyi davranıyorlar işte," diyerek onun söylediğini geçiştirmeye çalıştım.

Gözlerini kısarak beni süzse de bu konu hakkında bir şey söylemedi. Onun yerine konuyu değiştirip "Nemesis'teki balolar

çok güzel olur. Herkesin bir eşi olur ve baloya onunla gider. Dans edilir ve sarhoş olana kadar şarap içilir. O ortamda bulunmak ve bunları görmek bile çok heyecan verici bir şeydir. Yaşamaksa bambaşka... Balo olacağı için çok heyecanlıyım ama aynı zamanda da korkuyorum," dedi. Eliyle kolunu kaşıdıktan sonra ekledi: "Katili balo zamanında mutlaka yakalamalıyız. Artık hayatımızın her saniye tehlikede olduğunu düşünmek istemiyorum. Ayrıca Alin için endişeleniyorum. Sürekli onu yalnız bırakıyorum ve kendimi senin yanında, belanın ortasında buluyorum." Hafifçe güldü ve omzuma yavaşça vurdu. "Söylesene Melany, bela mıknatısı falan mısın?"

Söylediğine gülmeye çalıştım ve saçımı önüme aldım. "Sanırım öyle de diyebiliriz." Daha çok güldü. Ah, bir bilseydi gerçekten öyle olduğumu, acaba o zamanda böyle gülebilir miydi?

Gözlerimi kısarak sarayın bahçesinde toplanmaya başlayan insanlara baktım. Çok geçmeden bahçenin tamamının dolacağına emindim. Bahçeye giren kalabalığın arasında tanıdık yüzler görünce elimi sallayarak dikkatlerini çekmeye çalıştım. Alin ve diğer kızlar toplanmışlardı. Elimi salladığımı Rita gördü ve diğer kızlara beni işaret etti. Onlar gülerek yanımıza geldiğinde Lena, "Baloda ne giyeceğinizi düşünmeye başladınız mı?" diye sordu.

Astrid'le aynı anda "Hayır," dedik.

"Elbiseleri sonra halledebiliriz," diye konuşmaya katıldı Alin. "Önce balonun hangi gün yapılacağını öğrenelim."

Aaron ve Elena'nın kraliyet balkonunda duyuru yapacağı zamana kadar sohbet ettik. Sohbetimizi, çalan borazanlar kestiğinde kral ve kraliçenin balkona çıkacağını anladım. Bahçedeki herkes sustuğunda biz de konuşmayı bırakmıştık. Aaron ve Elena, balkonun kenarına yaklaştılar. Şimdi onları daha net görebiliyordum. Aaron, Elena'nın elini tutup bağırarak konuştu. "Sevgili Nemesis halkım!"

Kral konuştuğunda herkes dizlerinin üzerine çökmeye başladı. Astrid kolumdan tutarak beni yere çektiğinde dizlerimin üzerinde durarak ona baktım. "Kral ve kraliçe, seni ne kadar severse sevsin, onların önünde eğilmelisin." Kafamı sallayıp onu

onayladım. Haklıydı. Onlar ailem olabilirdi ama aynı zamanda bu kraliyetin sahipleriydi. Onlara saygılı davranmalı ve özel durumlarda önlerinde eğilmeliydim. Aaron, kalkmamız için işaret verdiğinde ayağa kalktık.

"Burada toplanmamızın sebebi, size müjdeli bir haber vermek istemem. Hepinizin bildiği gibi geçen sefer, bu konuşmayı yapmaya çalıştığımda zehirli bir okla yaralanmıştım. Bu yüzden beni anlayamayanlarınız olmuş olabilir. Şimdi iyi olduğuma göre bu duyuruyu yeniden yapacağım. Nemesis'in prensesi, biricik kızımız, prenses Melody yaşıyor. Fakat buraya alışmak istediğinden şimdilik kimliğini açıklamak istemiyor. Ayrıca o da şu an burada ve sizler gibi beni dinliyor."

Tüm halk etrafına bakınarak prensesi aramaya başladığında bizim kızların da etraflarına baktıklarını gördüm. Dikkat çekmemek için ben de etrafa bakmaya başladım. O sırada gözüm, kalabalıktan uzakta duran Ryan'a takıldı. Gözlerini hiç ayırmadan bana bakıyordu. Bir elini yumruk yapıp sıkmıştı. Alnının kenarından kan aktığını gördüm. Ağzım şaşkınlıkla açıldığında arkasını dönüp ormana doğru yürümeye başladı. Arkasından gitmeyeceğim için dikkatimi elini havaya kaldırıp "Sessizlik!" diye bağıran Aaron'a verdim.

"Prensesin kim olduğunu merak ettiğinizi biliyorum ama o, zamanı geldiğinde ortaya çıkacak. Şimdi onu arasanız da bulamazsınız. Söylemek istediğim bir şey daha var. Prensesin dönüşünü kutlamak için sarayda maskeli bir balo düzenleyeceğim. Elbisesi olanlar baloya katılabilirler. Elbisesi olmayanlar içinse meydanda halk için bir şölen düzenlenecek. Herkes bol bol eğlensin. Kutlama, dört gün sonra akşam saat yedide başlayacak ve sabaha kadar devam edecek. Duyurum bu kadardır. Geldiğiniz için size minnettarız, dağılabilirsiniz."

Aaron ve Elena, balkondan çıkarak sarayın içerisine girdiğinde halk, prenses ve maskeli balo hakkında konuşarak sarayın bahçesini terk etti. Bizim takımdaki kızlar da akademiye gitmek için yanımızdan ayrıldı. Alnı kanadığı için aklım Ryan'da kalmıştı. O, bana garip davransa da sonuç olarak bizim takımdaydı. Ya biriyle kavga etmişti ya da saldırıya uğramıştı. Aklıma

gelen düşünceyle gözlerimi pörtlettim. Eğer Ryan, biriyle kavga etmemişse katil tarafından saldırıya uğramış olabilirdi.

Alin, gözlerimin o halini görmüş olacak ki "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Elimi alnıma koyarak "Şey, ben, Descartes ve Kyne ile buluşacaktım. Unutmuşum, şimdi gitmeliyim," dedim.

Alin tamam der gibi kafasını salladı. "Tamam, git sen, ben odaya gidiyorum, biraz dinleneceğim." Astrid'e baktı. "Geliyor musun?"

Astrid şüpheyle bana bakıyordu. Descartes ve Kyne'ın yanına gitmeyeceğimi anlamış olmalıydı. Kafasını kardeşine döndürdü ve "Sen gidip dinlen, benim biraz işim var," dedi. Alin onu onaylayıp bize el salladı ve saraydaki odamıza gitmek için yanımızdan ayrıldı. Astrid yanıma gelip elini omzuma attı ve "Nereye gidiyoruz ortak?" diye sordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama o benden önce davranıp "Sakın Kyne ve Descartes'in yanına gideceğini söyleme," dedi.

Gözlerimi Ryan'ın gittiği ormana doğru çevirdim. "Beş dakika önce Ryan'ı gördüm. Ellerini sıkmış, doğrudan bana bakıyordu ve alnı kanıyordu. Ona baktığımı görünce ormana girdi. Onu kontrol etmeye gidiyorum."

"Alnı neden kanıyordu acaba?" diye kendi kendine mırıldandı. Kafasını kaldırıp elini omzumdan çekti. "Acaba... ona katil saldırmış olabilir mi?"

Ellerimle yüzüme gelen saçlarımı geriye doğru ittirdim. "Eğer biriyle kavga etmemişse ona katil saldırmış olabilir. Ben de senin gibi düşündüm." Ormana doğru hızla yürürken Astrid'e "Ryan'ın neden ormana girdiği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordum.

Eliyle çenesini sıvazladı. "Şimdi düşündüm de Ryan hakkında çok fazla şey bilmiyorum. O çocuk, oldukça esrarengiz ve bizim onunla pek konuşmuşluğumuz yok. Hepimize karşı soğuk davranıyor zaten."

"Beni, kralın yaralandığı gün ormana götürmeye kalkmıştı. Orada sizinle buluşacağımızı söylemişti."

"Kralın vurulduğu gün, ormanda bizimle buluşacağını mı söyledi?" diye sordu şaşkınlıkla. Böyle bir şeyden haberi yok gibiydi. "Bize öyle bir şey söylemedi. Bunu sen de garip bulmuyor musun?"

Ormanın girişine geldiğimizde "Hem de fazlasıyla," dedim. Gözüm, yerdeki kırılmış dallara ve onların altındaki Ryan'a ait ayak izlerine takılınca toprağı işaret ettim. "Onun nereye gittiğini bulabileceğiz."

Astrid yerdeki izlere bakıp "Hadi gidelim," dedi.

İzleri takip ederek ilerlemeye başladık. Yavaş yavaş ormanın derinliklerine doğru iniyorduk. Yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüyüşten sonra saraydan oldukça uzaklaşmıştık. Etrafımız büyük gövdeli ağaçlarla çevrilmişti. Yerdeki yaprak kümelerinin arasında büyük kayalar vardı. Astrid eliyle, uzamış yabani bitkileri gösterip "İzler bitkilerin olduğu yerde bitiyor. Bitkilerin arasından geçip yürümüş olmalı ya da buralarda bir yerlerde," dedi.

Durduğumuz yer biraz engebeli olduğu için yanımda duran ağaca tutundum ve derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım. Aynı zamanda da etrafı dinliyordum. Sessizdi. Rüzgarın sesi bile zar zor duyuluyordu. İçimden bir ses, Ryan'ın yakınlarda olduğunu söylüyordu.

"Melany," diye fısıldayan Astrid'i duyduğumda onun, büyük bir ağacın gövdesinin arkasına saklanıp ileriye doğru baktığını gördüm. Hızlı ama sessiz bir şekilde onun yanına gittiğimde eliyle ileriyi gösterdi. Gösterdiği yere doğru baktığımda Ryan'ı gördüm. Yanında siyah pelerinli bir adam vardı. Adamın pelerinin dışında kalan eli dikkatimi çekti. Siyah bir bezle sargıya alınmıştı.

Aklıma çalışma sahasında yaşadıklarımız gelince Astrid'e fısıldadım. "Siyah pelerinli o adam, siz çalışma sahasından çıktıktan hemen sonra bana saldırdı. Katil o adam..."

Astrid, korkuyla kısılmış gözleriyle bana baktı. "Çalışma sahasında saldırıya uğradığını neden bize söylemedin? Ayrıca o adamın katil olduğunu nereden biliyorsun? Bundan emin misin?"

"Sadece bana güven, katilin o olduğuna eminim." O gün Descartes, adamın elini yakmıştı. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum çünkü o Descartes'i normal bir insan sanıyordu. Bu yüzden sadece bana güvenmesi gerekiyordu.

"Sana güveniyorum. Peki, şimdi ne yapacağız? Görünüşe göre Ryan o adamla iş birliği yapıyor, onu aramıza alamayız. Şimdi onlara saldıralım mı?"

Kendimi gergin hissediyordum. Gözlerimle Ryan'ı ve katili izlemeye devam ettim. "Eğer onlara şimdi saldırırsak Ryan, onun katille iş birliği yaptığını bildiğimizi öğrenir ve saklanır. Onlar gittiğinde saraya geri dönüp diğerlerine haber vermeliyiz. Onu orada yakalayıp bildiklerini söylettirebiliriz." Astrid haklı olduğuma dair bir şeyler mırıldandıktan sonra önüne döndü ve onları izlemeye devam etti.

Ryan'ın arkası bize dönüktü. Siyah pelerinli adamsa tam karşımızda duruyordu. Konuşuyorlardı ama bize uzak oldukları için onları duyamıyorduk. Adam elini kaldırıp Ryan'a doğru salladığında bağırdı. Sesi ormanda yankılandı. Gür ve ürkütücü sesi bana oldukça tanıdık gelirken Astrid, irkildi ve küçük çaplı bir çığlık attı. Adam kafasını kaldırıp olduğumuz tarafa baktığında ikimiz de geri çekilip büyük gövdeli ağacın arkasına saklandık. Astrid sırtını ağaca yaslamıştı. Benim yüzümse ona dönüktü. Kafamı hafifçe ağacın arkasından çıkartıp onlara baktım. İkisi de koşarak bu tarafa doğru geliyordu. Astird'in gözleri kocaman açılırken ikimizin de nefes alış verişleri düzensizleşmişti. Vücudum kasılmıştı. Eğer yakalanırsak saldırmak zorunda kalırdık ve ben onların karşısında şansımız olduğunu düşünmüyordum.

Adım sesleri, daha yakından gelmeye başladığında Astrid'in elini ağzına kapatarak gözlerini sıkıca yumduğunu gördüm. Bir şeyler yapmalıydım. Yoksa yakalanacaktık. Astrid'in yaslandığı ağaca mümkünmüş gibi biraz daha yakınlaştım. Ellerimi Astrid'in iki yanına koyduğumda tenime değen sert ağaç kabukları canımı yakmıştı. Adım sesleri yaklaşmaya devam ettikçe kalbim boğazımdaymış gibi atıyordu. Adım sesleri sakladığımız büyük ağaca yönelince içimden "Keşke ağaç elementini

kullanabilseydim," diye geçirdim. Eğer ağaç elementini kullanabilseydim, şu anda bu ağaç sayesinde bizi saklayabilirdim.

Saklandığımız yerin tahminen birkaç adım arkasından dal kırılma sesi gelince onların ağacın arkasında olduğunu anladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Etrafımızı ılık ama iç gıdıklayıcı bir hava dalgası sardığında elimi koyduğum ağacın kıpırdadığını hissettim. Kapattığım gözlerimi açtığımda göğsümde hissettiğim acı yüzünden çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Aynı zamanda gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum. Ellerimi koyduğum yerlerden küçük küçük dallar çıkmaya başlamıştı. Ağaç dalları bizi korumak istiyormuş gibi etrafımızı hızla çeviriyordu. Onları ben kontrol etmiyordum, sanki onlar kendi başlarına hareket ediyorlardı. Hatta daha çok, etrafımızda hissettiğim ılık hava dalgası onları yönetiyor gibiydi. Bu çok değişik bir histi. Onu içimde ve dışımda hissedebiliyordum ama aynı zamanda bu his canımı da acıtıyordu. Astrid hava dalgasını hissetmiş olmalı ki ne olduğunu anlamak için gözlerini açtı. Ardından kafasını sağa sola çevirip etrafımızı çeviren ağaç dallarına baktı. Az önce yakalanmamızdan endişelense de şimdi onu unutmuş gibiydi. Benim ateş elementini kullandığımı biliyordu. O da hava elementini kullanıyordu. Ağacın nasıl böyle bir şey yaptığına anlam veremediği her halinden belliydi.

İkimizin vücudu da saniyeler içerisinde ağaç dallarının altında kaldığında içerideki boşluktan faydalanarak küçük bir hareketle Astrid'i öne çektim ve onun durduğu yere zor da olsa geçtim. Şimdi onun yerinde ben duruyordum. Astrid'se benim önümdeydi. Arkası bana dönüktü. İkimiz de ağaç dallarının arasındaki küçük boşluklardan dışarıyı görebiliyorduk. Her ihtimale karşı Astrid'in açılmış ağzını elimle örttüm. Yine çığlık atabilirdi ve ben buna izin veremezdim. Ryan ve siyah pelerinli adam, ağacın bizim olduğumuz tarafına geçip görüş alanımıza girdiğinde Ryan, "Burada kimse yok, bir hayvanın sesini duymuş olmalıyız," dedi.

Siyah pelerinli adama dikkatle baktım. Balo günü onu tanıyabilmemiz için herhangi bir belirti arıyordum. Ağaç dalları yüzünden adamın tüm suratını göremesem de yüzünün sağ

tarafında çenesinin hemen altında küçük bir et beninin olduğunu gördüm. "Dua et evlat, dua et ki bizi kimse görmemiş olsun." Sesindeki soğukluk tüylerimi ürpertti.

Ryan, "Baloya katılabilmen için sana bir takım elbise getireceğim. Siyah bir maske de ayarlarım. Kahin olduğunu söylediğin kişiyi öldüreceksin, değil mi?" diye sordu.

Adam, bandajlı olmayan elini sertçe havaya kaldırarak salladı. "Onu ve onun küçük korumasını... Hatta karşıma çıkan herkesi, tanrılar şahidim olsun ki teker teker acı çektirerek öldüreceğim." Kaldırdığı elindeki pelerinin ucu aşağıya doğru kaydığında kalın bileğindeki altı köşeli yıldız dövmesini gördüm. "Şimdi akademiye dön, yeniden buluşacağımız zaman sana haber gönderirim." Pelerinli adam, Ryan'ın cevap vermesini beklemeden arkasını dönüp uzaklaştığında Ryan da homurdanarak saraya doğru yürümeye başladı.

Elimi Astrid'in ağzından çektim. "Melany..." diye fısıldadı ama devamını getirmedi. Ben de bir şey söylemedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Şu an gerçekten garip bir durumdaydık. Ayrıca buradan nasıl çıkacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu. Derin bir nefes aldım. Göğsüm hala acıyordu ama eskisi kadar fazla değildi. Azalmıştı ve gittikçe yok oluyordu. Sırtımı yasladığım ağaç kıpırdamaya başlayınca etrafımızı saran dallar, hızlı bir şekilde geri çekildi. Dallar bir anda eski hallerine döndüğünde Astrid öne doğru sendeledi. Onu kolundan tutup kendime doğru çektim.

Kolunu bıraktım ve gözlerinden binbir çeşit duygu geçerken bana dönen Astrid'e baktım. Onun ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlayamıyordum. Ağlamaklı bir hali vardı ama ağlamıyordu. Şok geçiriyor gibiydi. Ağzımı açtığımda beni, elini kaldırarak durdurdu. Konuşacağını anladım. Sesi titriyordu. Ellerini saçlarını geçirerek çekti. "Bana büyü yaptığını söyledin. Söyledin ama Tanrı aşkına, Melany, şimdi senin böyle bir şeyi nasıl yaptığını anlayamıyorum. Bana bu yaptığını nasıl açıklayacaksın? Sakın büyü yaptım deme. Ağaç elementini kullanmak bir yana dursun, büyüyle elementleri kontrol etmek için senelerce çalışmak, pratik yapmak gerekir. Ben senin ne olduğunu,

bunları nasıl yaptığını düşünüyorum ama bir sonuca ulaşamıyorum, Melany. Kafam patlayacak gibi-"

"Astrid!" diyerek sözünü kestim. Çıldırmış gibiydi. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Astrid, ben etrafımda ılık bir hava dalgası hissettim. Aynı zamanda canım yandı. Bana inanmalısın. Nasıl yaptığımı bilmi-"

Güldü. Gülüşü dostça değildi. Bana inanmıyordu. "Tabii ya, bunu da nasıl yaptığını bilmiyorsundur. Beni mi kandırmaya mı çalışıyorsun? Sana güvenmemi söylüyorsun ama konu senin hakkındakilere gelince bana anlatacak kadar güvenmiyorsun. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Arkasını döndü ve saraya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Derin bir nefes aldım ve arkasından bağırdım. "Astrid, ben kahinim."

Yürümesini durdurduğunda kızarmış gözlerini bana çevirdi. "Sana şimdi neden inanayım?" Yeniden arkasını dönüp koşmaya başladı.

"Astrid!" diye seslendim ama durmadı. Olduğum yerde dizlerimin üzerine çöktüm. Ben, Astrid'e güveniyordum ama aynı zamanda ona zarar gelmesinden korkuyordum. Güçlü bir kız olabilirdi ama bir o kadar da kırılgandı. Hakkımdaki gerçeği bu şekilde öğrendiği ve ona güvenmediğimi düşündüğü için üzülmüştüm. Çaresiz bir şekilde ellerimle toprağa vurdum. Vurduğum yerin altı hafifçe sallandığında toprak elementimi kullandığımı fark ettim. Yere bir daha aynı şekilde vurduğumda daha büyük bir sallantı oldu. Bir daha, bir daha derken en son vuruşumda yer, oldukça fazla sallandı ve yan tarafımda duran ağaç kökünden sökülerek devrildi. Etrafa zarar vermem içimi rahatlatmamıştı. Hala çok kötü hissediyordum. Astrid'in güvenini en kısa zamanda yeniden kazanmalıydım.

BÖLÜM 40

Ormandan çıkıp saraya döndüğümde odama gitmek istemediğimi fark ettim ve yolumu değiştirip Kyne'ın kulübesine gittim. Konuşacak birilerine ihtiyacım vardı. Kulübenin tahta kapısını çalmadan içeriye girdiğimde Descartes ve Kyne'ı, eski gözüken tozlu kitapları karıştırırken buldum. Onlara doğru yürüyüp yanlarına bir sandalye çekerek oturduğumda dikkatlerini çekmiştim. "Ne yapıyorsunuz?"

Kyne, gözüne takmış olduğu ince çerçeveli gözlüğü burnunun ucuna kadar indirerek bana baktı. "Descartes, katilin sana saldırdığını anlattı. O adamın kullandığı hançerin üzerindeki işareti araştırıyoruz."

Gözüme, masadaki kitapların üzerine konmuş olan hançer takıldığında onu elime aldım ve incelemeye başladım. Hançerin kabzasına, katilin kolunda gördüğüm altı köşeli yıldız, gümüş bir iple işlenmişti. Hançeri masaya geri koyup "Bu işaret, katilin kolundaki dövmenin aynısı," dediğimde ikisi de bana baktı.

Descartes, elindeki kitabı açık bir şekilde kucağına indirdi ve "Katilin kolunu ne zaman gördün?" diye sordu.

Buraya gelmem iyi olmuştu. Onlara zaten olanları anlatacaktım. Bu yüzden onlara her şeyi, baştan anlatmaya karar verdim. "Size her şeyi baştan anlatacağım," dediğimde Descartes yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Aaron, balo duyurusu yaptığı sırada Ryan'ı gördüm, alnı kanıyordu. Arkasını dönüp ormana girdiğinde onun bıraktığı izleri takip ederek, Astrid ile birlikte Ryan'ın peşinden gittik. Onu bulduğumuzda katille

konuştuğunu gördük. Katil, Ryan'a bağırdığında Astrid ufak bir çığlık attı. Bizi fark ettiler ama ben bir şekilde arkasına saklandığımız ağacı kontrol edebildim. Ağaç bizim bedenlerimizi dallarının arasına sakladı. O sırada Ryan ve katil, önümüzde durarak konuştu. Ryan, katile, onun için takım elbise ve maske ayarlayacağını söyledi. Yani adam baloya katılacak. Balo günü kahini, yani beni öldüreceğini söyledi. Önüne çıkan herkesi ve kahinin küçük korumasını öldüreceğini de söyledi. Adamın yüzünü göremedim ama yüzünün sağ tarafında, çenesinin altında küçük bir et beniyle yaralı olmayan kolundaki altı köşeli yıldızı gördüm."

Descartes, "Küçük korumaymış," diye homurdandı.

Kyne, elindeki kitabı kapatıp masanın üzerine koydu. "Başınıza kötü bir şey gelmediği için mutluyum ama Ryan'ın katille iş birliği yaptığını krala söylemeliyiz."

"Haklısın ama Ryan'ı krala söylemeden önce katili yakalamalıyız. Ryan'ın icabına daha sonra bakabiliriz."

Descartes, beni onayladı. "Melany haklı, eğer şimdi Ryan'ı yakalarsak katil kaçabilir. Bir dahaki sefere onun ne zaman saldıracağını bilemeyiz. Bu yüzden de savunmasız oluruz. En iyisi Ryan'ı, balodan sonra yakalamak." Durdu ve gür kirpiklerinin arasından bana baktı. İşte geliyordu. Sert bir ses tonuyla hafifçe bağırarak "Sana bir daha katille karşı karşıya geldiğinde bana seslenmen gerektiğini söylemiştim. Tutamayacağın sözler vereceksen, bir daha bana söz verme."

Astrid yetmezmiş gibi şimdi de Descartes bana bağırıyordu. Yüzümü buruşturdum ve ben de bağırarak cevap verdim. "Üzgünüm ama her dakika sana seslenemem. O an seni düşünmedim bile. Saraydan yirmi dakikalık uzaklıktaydık, sana seslenmeyi hatırlasaydım bile o an istesen de yetişemezdin. Bana bir daha bağırma!"

Ona bağırdığım için yüzü şekilden şekle girerken Kyne, "Çocuklar, bağrışmayın ve sakince oturun. Eğer kavga ederseniz düzgün düşünemezsiniz. Ormanda olan başka bir şey var mı, Melany?" diye sordu.

Kyne'a sakince cevap verdim. "Şey oldu-"

Descartes sözümü kesip "Ne oldu?" diye sordu. Sesi benimkisi gibi alçaktı.

Gözlerimi devirdim. "Sözümü kesmezsen anlatacağım." Devam et der gibi elini salladı. "Ağaç dalları bizim bedenlerimizi saklamadan önce etrafımızda ılık bir hava dalgası hissettim. Hava dalgasını hissedince canım yandı. Sanki ben değil de o hava dalgası ağaçları yönetiyordu. Garip bir histi. Onu içimde ve dışımda hissedebiliyordum. Hava dalgası yok olunca ağaç dalları eski haline döndü." Sesimi daha da alçaltarak devam ettim. "Ayrıca Astrid'e kahin olduğumu söyledim ve toprak elementimi kullandım." Kahin derken sesimin iyice kısıldığını fark ettim. Ben bile zar zor duymuştum.

Descartes "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu. "Kahin olduğunu öğrenen herkes tehlikeye giriyor. Bunun farkındasın, değil mi?"

Başımı salladım. "Biliyorum ama söylemekten başka şansım yoktu. Onunla konuşmalıyız."

"Neyse, şimdi ondan daha büyük sorunlarımız var. Katil, balo günü Melany'yi ve önüne çıkan herkesi öldüreceğini söylemiş. Bu durumda Melany baloda olamaz. Onu korumak en büyük önceliğim." Parmak şıklattı ve "Aklıma bir fikir geldi," dedi. Merakla ona baktık. "Balo günü Melany'nin yerine ben geçeceğim," dedi.

Kyne "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Descartes bir elini, karşısında oturan Kyne'ın omzuna koyarak "Büyüyle, benim sevgili ustam, büyüyle," dedi. "Melany'nin şekline bürünmek için bir iksir hazırlayacağım. İksiri hazırlamak üç gün sürüyor ama bunun için yeterli vaktimiz var, sorun olmayacaktır."

Sıkıntıyla iç çektim. Balo günü ben de orada arkadaşlarımın yanında olmak istiyordum. "Balo günü ben de orada olacağım," dedim.

Descartes kafasını olmaz dercesine salladı. "Sen saraydaki odanda hoşça vakit geçireceksin ve ben de senin kılığındayken katili yakalayacağım."

"Descartes, bana nerede durmam gerektiğini söyleyemezsin. Bu balo benim için veriliyor. Eğer kahin olarak orada bulunamayacaksam, Nemesis'in prensesi olarak orada olacağım. Zaten maske takıyor olacağız. Sen maskeyi çıkartıp dolaşırsın. Bu sayede katilin dikkatini çekmiş olursun. Ben arka planda kalırım."

Kararsız kalmış gibi görünüyordu. Ne olursa olsun orada olacağımı biliyordu. "Yine de bir şey olursa bana sesleneceksin, anladın mı?"

Yüzümde tatmin olmuş bir ifadeyle "Anlaştık," dedim. Kendime engel olamamıştım.

Descartes, kucağındaki açık kitabı tekrardan eline aldığında "Ormanda ağaç elementini kullanman..." dedi. "Beni her zaman şaşırtıyorsun. Bir şekilde gücün senden bağımsız olarak hareket etmiş. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama seni korumuş, bunu araştıracağım."

"Araştırmanı sonra yapabilirsin, şimdi daha önemli konulara odaklanmalıyız."

Kafasını salladı. "Sen öyle diyorsan öyle olsun."

Kyne ayağa kalktı ve arka tarafındaki raflara yürüyerek en kalın kitabı aldı. "Aranızdaki olay tatlıya bağlandığına göre hep beraber altı köşeli yıldızı arayalım." Raftan aldığı kitabı bana uzattığında elinden aldım ve kendimi kitabın sayfalarına bıraktım. O altı köşeli yıldızın bir anlamı olmalıydı ve biz de onu bulacaktık. Ne kadar zaman alırsa alsın.

***

Hava kararmış, vakit epey geç olmuştu. Kaçıncı kitaba baktığımı bilmiyordum. Gözlerim yorulmuştu. Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissedebiliyordum. Yanımda duran masanın üzerindeki bir bardak suyu kafama diktiğimde Kyne, heyecanla "Buldum," diye bağırdı. Elimdeki bardağı masaya geri bırakıp kucağımdaki kitabı kapattım. Yerimden kalkıp Kyne'ın olduğu

yere geçtim ve kitaba bakmaya başladım. Descartes de benim yanımda duruyordu.

Kyne, kitabı sesli bir şekilde okumaya başladı. "Altı köşeli yıldız; lanetli bir cadı kabilesinin sembolüdür. Altı kadından oluşan bir topluluktur. Kadınların başlarında kara kraliçe olarak adlandırılan yetenekli bir lider vardır. Kara kraliçe, kendisine bir yardımcı seçerek onu da gruplarına dahil eder. Bu pek görülmese de gruba yedinci kişiyi dahil etmek olağanüstü bir güç gerektirir. Topluluğun beş kadın üyesi, tek başına büyü yapmakta pek başarılı olmasa da kara kraliçe, bu konuda oldukça ustadır. Cadılık, büyücülük ile yakından ilişkilidir. Her büyücü bir cadı değildir, ancak bir cadının iyi bir büyücü olması gerekir. Altı köşeli yıldız topluluğunun üyeleri, kana susamışlardır ve ölümden zevk alırlar. Kızıl dolunay gecelerinde çocukları kaçırıp ayin yaptıkları bilinir."

Kyne, okumayı bitirdiğinde hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kitaba baktım. "Saatlerdir bu sembolün anlamını arıyoruz ve bu kadar kısa bir yazıyla karşılaşıyoruz. Cidden mi? İnanamıyorum."

Descartes, bana ters ters baktı. "Hiçbir şey öğrenememekten daha iyidir en azından, değil mi?"

Burun kıvırdım. Cevap vermek için ağzımı açtığımda Kyne, "Yine başlamayın," diyerek bizi uyardı. Onun sözünü dinlemeye karar verip yeniden kitaba odaklandım.

Kitapta yazanlara bir daha hızlıca göz gezdirdikten sonra bir tahmin yürüterek "İnsanlara zarar vermeyi seviyorlar ve altı kadından oluşan bir gruplar. Bizim katilimiz erkek. Bu durumda topluluk grubuna yedinci kişiyi dahil etmişler. Beni öldürmek isteyen kişi, katilin katıldığı topluluğun lideri, yani kara kraliçe, güçlü biri olmalı," dedim.

"Haklı olabilirsin," dedi Kyne kitabı kapatarak. "Eğer katil, gerçekten topluluğun yedinci üyesiyse oldukça güçlü olmalılar. Kara kraliçe onu, seni öldürmesi için göndermiş olmalı. Eğer o başaramazsa bir başkasını göndermekten çekinmeyecektir."

Descartes kafasını kaşıdı. "Melany'yi öldürmelerine veya buraya başka bir katil göndermelerine izin vermeyeceğim. Katili yakaladıktan sonra onun zihnine girip topluluk üyelerinin yerini öğrenebilirim."

Esnedim. Üzerime bir ağırlık çökmüştü. Descartes'in konuşması da bu ağırlığın üzerine bana ninni gibi gelmişti. Descartes esnediğimi görünce "Seni saraya götüreyim, yarın konuşmak için yanına gelirim. Hem Astrid'le de konuşuruz," dedi. Konuşacak halim kalmadığı için sandalyeden kalkıp Kyne'a el salladım ve kapıya doğru sallanarak yürüdüm. Descartes de arkamdan geliyordu.

Dışarıya çıktığımızda sağ kolumu kaldırıp omzuna koydu. Saniyeler sonra beni kucağına aldı. Gerçekten çok uykum vardı. Bu yüzden sesimi çıkartmadım ve kafamı göğsüne yaslayarak beni saraya kadar taşımasına müsaade ettim. Kısık gözlerimin arasından ona bakıyordum. Soluk ay ışığının aydınlattığı etkileyici yüz hatlarıyla gerçek gibi görünmüyordu. Descartes, karanlık gökyüzüne baktı, yüzünde dalgın ve düşünceli bir ifade vardı. Kokusunu içime çektim. Onun kokusunu ilk defa alıyordum. Toprak gibi kokuyordu. Dudağım hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı. Bu hoşuma gitmişti. O beni odama taşıyana kadar uyumamak için kendimi zorlamıştım.

Odaya geldiğimizde sessizce kapıyı açtı ve içeriye girerek beni yatağın üzerine bıraktı. Üzerimi örttüğünde uyuduğumu düşündüğünü biliyordum. Ancak hala uyanıktım. "Seni yaralamalarına ya da öldürmelerine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum." Sesi alçak ve öfke doluydu. Yanağımda bir sıcaklık hissettiğimde tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Beni yine öpmüştü. Descartes'e daha önce birçok kez yaralandığımı ve ilerleyen zamanlarda da yaralanacağımdan emin olduğumu söylemek istedim. Ona tutamayacağı sözler vermemesini söylemek istedim ama üstüme çöken ağırlık arttığı için hiçbir şey yapamadım.

Kapının kapanma sesini duyduğumda rüyama çekildiğimi hissettim. İşte yine oluyordu. Bu sefer rüyamı, Descartes kontrol etmiyordu ve bunu ondan başka yapabilecek tek bir kişi vardı.

Nefesimi tuttum. Yeniden karşılaşacağımızı ve konuşacağımızı biliyordum ama bu kadar erken olmasını beklememiştim. İkizime sormak istediğim birçok soru vardı ama nereden başlayacağımı ya da rüyamda ne göreceğimi bilmiyordum. Bu yüzden olacakları akışına bırakmaya karar verdim ve rüyanın beni içine çekmesine izin verdim.

BÖLÜM 41

Bazı anlar vardır. Size kim olduğunuzu hatırlatır. Benliğinizi ortaya çıkartır. Sizi siz yapar. İşte ben de o anlardan birindeydim. Hava güneşliydi. Ilık bir rüzgar, saçlarımı geriye savuruyordu. Etrafı yeşilliklerle kaplanmış olan bir uçurumun kenarındaydım. Durduğum yerin etrafı, yarım ay şeklinde sıralanmış ağaçlarla çevriliydi. Burnuma, denizin tuzlu kokusu geliyordu. Kulaklarımda uçurumun aşağısındaki kayalara çarpan dalgaların sesi vardı. Bu yer oldukça huzurluydu. Ağaçların arasından çıkıp gelen küçük bir dal, ayaklarımın dibine düştüğünde dudağımı ısırarak ormanın içine baktım. Ağaçların arasında kıpırdanmalar vardı. Bir şey bu tarafa doğru koşuyordu. Sesini duyabiliyordum ama geleni göremiyordum. Ağaçların arasından çıktığında onun ne olduğunu görebilmiştim. Küçük, sarı bir köpek yavrusuydu. Orta boy kulakları aşağıya doğru sarkmıştı. Paytak adımlarla bana doğru koşuyordu.

Ormanın içerisinden gelen "Ruffles!" sesini duyduğumda şaşkınlıkla oraya baktım. Bu bir kız sesiydi. Ardından endişeli bir tonla tekrarlanan ses, kulaklarımı doldurdu. "Neredesin, Ruffles?"

Kız koşarak ormandan çıktığında ayağımın dibindeki dalı, ağzıyla almaya çalışan köpeğe baktım. Oldukça sevimli görünüyordu. Bakışlarım kıza çevrildiğinde onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Ben de şaşırmıştım. Karşımdaki kişi ikizimdi. Bir önceki rüyamda gördüğüm gibi değildi. Ürkütücü gözükmüyordu. Siyah saçları, benim saçlarımın aksine tepeden sıkıca

toplanmıştı ve güzel yüzü ortaya çıkmıştı. Sarı gözleri uzaktan bile dikkat çekiyordu. Bana doğru yürürken "Melany?" dedi şaşkınlıkla. Sanki burada olduğuma inanmıyormuş gibiydi.

"Evet, benim," dedim, yerdeki köpeğin yanına eğilip onun küçük kafasını okşarken.

Yanımıza geldiğinde "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Gözlerimi, onun altın sarısı gözlerine sabitledim. "Beni buraya sen getirmedin mi?" Gözlerimi kırpıştırıp konuşmama devam ettim. "Rüyanın içine çekildiğimi hissettim."

Yanıma bağdaş kurarak oturdu. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi sohbet ediyorduk. Bu gerçekten hoşuma gitmişti. "Burada olamazsın, Melany, şu anda rüya görüyorum. Rüyama giremezsin."

Birden durdum. Gözlerim, köpek ve onun arasında gidip geliyordu. "Bir şekilde girmiş olmalıyım." Sesimi alçalttım ve "Başıma gerçekten tuhaf olaylar geliyor, bunu garipsemeyeceğim," diyerek kendi kendime mırıldandım.

O beni duymuş gibi gergin bir şekilde gülümsedi. "Hayatın karmakarışık bir halde, öyle değil mi?" Kafamı onaylarcasına salladım.

"Biliyorum," dedi gözlerini kaçırarak. "Kristaller bana her şeyi gösteriyor."

"Şey... Sen gerçekten büyücülerle mi yaşıyorsun?" En çok merak ettiğim soru dudaklarımın arasından çıkarken kendimi tutamamıştım.

Gözbebekleri bir anlığına öfkeyle irileştiğinde vücudu titremişti. Ardından gözleri nefretle doldu. Şaşkınlıkla ona baktım. Yanağının içini sertçe dişledi. "Ben büyücülerden çok küçükken kaçtım ve cehennem tapınağına sığındım. Beni tapınağın prensesi büyüttü."

Kalbim onun için burkuldu. Gözlerimi yere sabitleyerek köpeği kucağıma çektim. Onun yumuşak tüylerini okşamak bana iyi gelmişti. "Benimle iletişim kurdun ama beni nasıl bulduğunu söylemedin. Bir kardeşin olduğunu nereden biliyordun?" Ona saniyelik bir bakış attım. O da benim gibi gözlerini köpeğe

dikmişti. İkimiz de birbirimize bakmak konusunda sıkıntı çekiyorduk. Bu gerçekten garipti.

"Tapınağın prensesi söyledi. Yani kaçırıldığım günü gösterdi demek, daha doğru olur. O bana bunu gösterdikten sonra senin varlığını hep kalbimde hissettim." Kucağımdan kurtulmaya çalışan köpeğin haline tebessüm etti. Köpeği serbest bıraktım ve onun ikizime doğru gitmesini izledim. "İlk görüntüyü izlediğimde çok küçüktüm, bu yüzden bir bedel ödemem gerektiğini bilmiyordum." Sonlara doğru sesi kısılmıştı.

"Bedel neydi peki?"

Cevap verip vermemek arasında kararsız kalsa da "Cehennem tapınağının prensesi olmaktı," dedi.

Onun kucağına yerleşmiş köpekten gözlerimi çekip ona baktım. Hüzünlü görünüyordu. "Oradan çıkamaz mısın?" Anlamayan gözlerle bana baktı. "Yani tapınağı diyorum. Oradan dışarı çıkıp yanıma gelemez misin?"

Gözlerini kırpıp kafasını hafifçe yana eğdi. "Gelebilirim ama tapınaktan çıkarsam oraya bir daha oraya geri dönemem. Zaten oradan çıkarsam büyücülere yakalanırım." Astrid'e gösterdiği geleceği ima etmişti. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Biliyorsun, büyücü beni yakalayacak ve hapsedecek. Arkadaşın sana anlatmış olmalı. Devamını ben de göremedim ama sanırım oradayken öleceğim."

"Ölmene izin vermeyeceğim-" İkizimin ismini bilmediğim için duraksadım. İsmi neydi ki?

Aklımdan geçenleri okumuş gibi "Benim bir ismim yok," dedi. Soracağım soruyu nasıl bildiğini bilmiyordum. Sormak için ağzımı açtığımda bir şey söylememe izin vermeden konuştu. "Bu benim rüyam, aklından geçenleri istersem okuyabilirim."

Ağzım şaşkınlıkla açıldığında "Çok havalı," diye mırıldandım. Sonra da aklıma gelen düşünceyle ona döndüm. Bu sefer aklımı okumuyor olacak ki hiçbir tepki vermedi. Kucağındaki köpeği alıp kenara bıraktım ve tam karşısında durarak onun gibi bağdaş kurdum. Uzanıp ellerini tuttuğumda yaptığıma bir

anlam vermek istercesine bana baktı. Elini tuttuğum andan itibaren garip hissetmiştim. Onun da benim gibi hissettiğini biliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ellerimize bakarak.

"Sana, senin olanı geri veriyorum." Nefesimi tuttum. Umarım aklımı okumazdı.

"Benim olan mı?" diye sordu. Aklımı okumamış olmasına sevinmiştim.

"Evet, senin olan. Sen ilk doğan bebeksin, bu yüzden de Melody ismini sen hak ediyorsun, ben değil. Babamız büyücü gelmeden önce seni alıp gitseydi, bu isim sana konulacaktı, bana değil." Kızardım ve bakışlarımı indirdim. "Birbirimizden uzakta yaşıyorduk ve ben seni hissetmiyordum bile. Şimdiyse bazı şeyleri yeni yeni öğreniyorum. Yine de bunların üstesinden gelmeye çalışıyorum. Bak, biz birbirimizi bulduk. Nasıl biri olduğun konusunda hiçbir fikrim yok. Geçen sefer ödümü patlatmıştın, şimdiyse oldukça farklısın. Demek istediğim ne olursa olsun, nasıl biri olursan ol, sen benim ailemdensin, ikizimsin. Ailemizden uzakta, tapınakta tek başına bir hayat yaşadığın için üzgünüm. Bunu hak etmiyordun. Yine de başın belaya girerse yaralanmana izin vermeyeceğim. Hep yanında olacağım. Söz veriyorum, Melody."

"Dur!" Sert bir ses tonuyla konuştuktan sonra ayağa kalktığında ben de kalktım. Elimi bıraktığında bir boşluk hissetmiştim. Aynı zamanda onun ani ruh değişimi yüzünden afallamıştım. Yüzü endişeli bir hal aldığında "Gitmelisin. Hem de hemen!" dedi.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum. Uçurumun kenarına doğru yürümeye başlamıştı. Onunla birlikte ben de oraya doğru yürüyordum.

"Rüyamdan çıkmalısın. Birileri tapınağın yerini buldu. Kalkanı zorluyorlar, hissedebiliyorum. Eğer zamanında uyanamazsam kalkanı kıracaklar. Eğer uyanabilirsem kalkanı kırmalarını geçiştirebilirim. Onları oyalayabilirim." Adımlarını hızlandırdı.

"Bu da ne demek? Hani tapınağın yeri, kimse tarafından bulunamıyordu. Hani çok zordu?" diye sordum telaşla.

"Nasıl bulduklarını bilmiyorum ama benim için... beni götürmek için geliyorlar, Melany, gelecek yazılıyor. Savaş yakın ve Nemesis'in kaderi bu savaşa bağlı." Tırnaklarını ellerine geçirdi. "Böyle veda ettiğim için üzgünüm, yeniden görüşmek dileğiyle."

Son sözü kulaklarımda yankılandığında, ben daha ne olduğunu anlayamadan beni, geldiğimiz uçurum kenarından aşağıya itti. Bedenim boşlukta savrulurken gördüğüm son şey, onun bana endişeyle bakan sarı gözleri oldu. Bedenim kayalara çarpmak üzereyken tüm görüntü silikleşti ve kayboldu. İkimiz de uyanmak üzereydik, bunu hissedebiliyordum.

BÖLÜM 42

"Hayır!"

Sıçrayarak uyandığımda yataktan doğruldum ve ellerimi saçlarıma geçirip çektim. Yanağımın içini kemirmeye başladığımda aklıma gelen kötü düşünceleri atmaya çalıştım. Şimdi kötü düşünmenin zamanı değildi. Melody'yi yakalayamayacaklardı. O zamanında uyanmıştı ve onları şu anda oyalıyordu. Onları oyalarsa kaçabilirdi, değil mi? Peki ya kaçamazsa? O zaman onu eninde sonunda yakalarlardı. Peki, şu an ne yapıyordu? Tapınağın kalkanını zorlayanlar içeriye girebilmiş miydi? Düşüncelerim yüzünden çıldıracağımı hissettiğimde yataktan sesli bir şekilde kalktım ve kapıyı çarparak odadan çıktım. Kızların uyanıp uyanmaması umurumda bile değildi. Sadece biraz temiz havaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı.

Koridorun sonuna geldiğimde odamızın kapısının açılıp kapandığını duydum. Arkama bakmadan koşmaya başladığımda Astrid'in "Melany?" diyen sesini duydum. Ona cevap vermeden koşmaya devam ettim ve merdivenlerden inerek saraydan çıktım. Elena'nın gizli bahçesine doğru durmadan koşuyordum. Koştukça gözlerim yanmaya başlamıştı. Boğazımda bir yumru oluştuğunda hıçkırdım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Bahçenin içerisine girip çeşmenin yanına vardığımda durdum. Nefesim kesilmişti. Çaresiz hissediyordum. Ellerimi çeşmenin iki yanına koyup başımı eğdim ve acıyla bağırdım. İkizim için bir şey yapamamak, durumunun nasıl olduğunu bilememek, beni sinirlendiriyordu. Ona söz vermiştim. Onu koruyacaktım.

Başına bir şey gelmesine izin vermeyecektim. Bu sözümü ne olursa olsun tutacaktım. Gözümden bir damla yaş düştüğünde çeşmenin içerisindeki suya baktım. Su, gözyaşım içine düştüğünde, dalgalandı. Dalgalanan suyun üzerindeki yansımamı gördüm. Gözlerim altın sarısı rengine bürünmüş bir şekilde parlamaya başlamıştı.

Dalgalanan su bir anda durulduğunda Melody'yi gördüm. İyiydi. Uyanmıştı ve kristallerin başında duruyordu. Ağzını oynattığını fark ettim. Dışarıdaki büyücüleri oyalamak için büyü yapıyor olmalıydı. Gözlerinin rengini gördüğümde ağzımdan şaşkınlıkla bir "Hah?" sesi çıktı. Dolan gözlerime ve az önceki sinirime rağmen gülümsedim. Benim gözlerim büyü yaptığımda altın sarısı rengine dönüşüyordu. Onun gözleriyse gümüş rengine dönüşmüştü. Biz birbirimizi tamamlıyorduk.

Melody iyi olduğu için mutluydum ama onun, kalkanı zorlayan büyücüleri daha ne kadar oyalayabileceğini bilmiyordum. Bana geleceğin yazıldığını söylemişti. Savaş olacaktı ve bu savaş Nemesis'in kaderini belirleyecekti. Gözümden ikinci bir yaş düşerek suya çarptığında görüntü kayboldu. Bakışlarımı sudan çekip arkamı döndüm ve çeşmenin kenarından destek alarak kayıp yere oturdum. Üzerimde bu kadar yük olmasına ve böyle şeyler yaşamaya hala alışamamıştım. Garip hissediyordum. Hakkımdakileri arkadaşlarıma anlatamamak çok zordu. Onlardan sır saklamayı sevmiyordum ama zorundaydım. Bunu yaparken de yalan söylemeye mecbur kalıyordum. Normalde yalan söylemekten nefret ederdim.

Söylediğim yalanların, sakladığım sırların yükü, her defasında artmaya devam ediyordu. Yakında onları taşıyacak gücümün kalmamasından ve en önemlisi de ikizime verdiğim sözü tutamamaktan korkuyordum. Eğer o ölürse bundan kendimi sorumlu tutardım. Ne olursa olsun geleceği yaşanmadan engellemeliydim. İçimden Descartes'e seslendim. Onunla konuşsam iyi olurdu. Tam "Descartes," dediğim sırada benim olduğum tarafa doğru gelen adım sesleri duydum.

"Melany?" Astrid'in nefes nefese kalmış sesini duyduğumda kafamı ona çevirdim. Birkaç adım uzağımdaydı.

Islak gözlerimi sildim ve "Buradayım," dedim.

Yanıma geldi ve o da yere oturdu. "İyi misin?" Ellerimi, bilmiyorum dercesine havaya kaldırdım. "Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Kafamı olmaz anlamında salladım. "Şimdi kendimi iyi hissetmiyorum, sonra konuşalım, olur mu?"

"Tamam," dedi ve sessizliğini koruyarak yanımda oturmaya devam etti. Bahçedeki çiçeklere baktım. Ay ışığının altında parıldıyorlardı. Görüntüleri çok güzeldi. Kafamı geriye doğru yasladım ve gökyüzüne baktım. Yıldızlar her yerdeydi. Çiçekler de yıldızlar gibiydi. Tek bir çiçek, ay ışığının altında güzel görünmeyebilirdi. Aynı tek bir yıldızın gökyüzünde dikkat çekmeyeceği gibi. Ancak bir arada durduklarında uyum içerisindeydiler. Onları güzel yapan da buydu; bir arada olmaları.

"Üzgünüm," dedim, gözlerimi Astrid'e çevirerek.

"Asıl sana öyle davrandığım için ben üzgünüm," dedi Astrid. "Daha önce böyle bir şey görmediğim için korkmuştum. Kahin olduğunu söylediğinde sana inanmalıydım. Saraya döndüğümde kütüphaneye gidip biraz araştırma yaptım. Kahinlerden efsanelerde bahsedilmiş. En son kahin, iki yüz yıl kadar önce dünyaya gelmiş. Ayrıca önceki krallarımızdan birinin arkadaşı da kahinmiş. Nemesis'in tarihçesi dersinde bunu görmüştük. Hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, bunu derste Isabella'nın söylediğini hatırlıyorum. Savaşın ortasında büyük bir kuşla gökyüzünden çıkagelmiş ve savaşı, güçlerini kullanarak bitirmiş. Büyücüler yenilmiş."

"Gerçekten kahinlerin var olduğuna inanamıyorum. Ayrıca hala, senin bir kahin olduğuna inanasım gelmiyor. Sonuçta senin o kahin gibi büyük bir kuşun yok. Sen sadece... Melany'sin, Dünya'dan gelen kızsın."

Güldüm. Dünya'dan gelen Melany'yle buradaki Melany arasında tonlarca fark vardı. Olgunlaşmış, sorumluluk sahibi olmuştum. "Benim de bir kuşum var," dedim, Astrid'e. Yüzüme bakarken çenesindeki bir kas şaşkınlıkla seyirdi. "Benim kuşum Anka," diye ekledim.

Gözleri bu sefer korkuyla kısıldığında "Ne demek Anka?" diye sordu.

Verdiği tepkiye istemsizce güldüm. "Duydun işte, benim kuşum Anka. Trion'dayken siz bayıldığınızda sizi akademiye bırakan, hepinizin korkulu rüyası, adındaki harfleri akademinin ismi yaptığınız kuş..." dedim. Ciddi anlamda ani ruh değişimleri yaşıyordum. Kardeşimden bile beter bir haldeydim. Akışına bırakmaya karar verdim.

Dudaklarını diliyle ıslattı. "Anka'nın saldırgan bir kuş olduğunu sanıyordum. Hatta hala öyle olduğunu düşünüyorum. Ayrıca daha önce onu, senin yanında görmedim. Nerede saklanıyor? Onunla nasıl iletişim kuruyorsun? Sana zarar vermeye çalıştı mı?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Bana zarar vermedi, beni tehlikelerden koruyor. Hem o senin düşündüğün gibi saldırgan değil. Daha iyi biri olmak için çok çalışıyor. Onu tanıdığımdan beri çok değişti. Ayrıca konuşarak iletişim kuruyoruz. İlk başlarda o Anka formundaydı ama sonra, Trion'dayken bedenlerimizi birleştirdi. Yanarak kül olduğu-"

Sözümü kesti ve şekilden şekle giren yüz ifadesiyle "Yanarak kül mü oldu?" diye sordu.

Onayladım. "Yanarak kül olduktan sonra küllerinden yeniden doğdu ama bu sefer insan formundaydı. Trion'dayken gerçekten çok garip şeyler yaşadım. Mavi ot denen şeyin aslında büyülü bir yaratık olduğunu öğrendim. Onu almak için çok uğraştık. Hatta küçük yaratıkların büyük annesi tarafından kovalandık. Az kalsın yakalanıyorduk. Büyücü köylerine girdik. Orada bir büyücüyle tanıştım. Anka'yla birlikte ormanda geçirdiğimiz günün sabahı bir hayalet tarafından sürüklenerek uçurumdan aşağıya atıldım. Çantam dala takılmış olmasaydı ölüyordum. Katil bana çalışma sahasında saldırdığında beni, yine Anka kurtardı. Yani o düşündüğünüz gibi korkutucu birisi değil." dedim ve Astrid'in konuşmasına fırsat vermeden devam ettim. "Ben büyük bir tehlikedeyim, Astrid. Benim dünyaya gelmemle birlikte kötülük de beraberimde geldi. Beni öldürmek

isteyen düşmanlarım var. Hakkımdakileri size söylemedim çünkü zarar görmenizi istemiyorum. Bu yüzden de yalan söylemek zorunda kalıyorum. Söylediğim ve yaptığım her şey sizi korumak için. Şimdi sen benim kahin olduğumu öğrendiğine göre kendine dikkat etmelisin. Kötülük seni de hedef alabilir. Eğer sana bir şey olursa kendimi affetmem."

"Melany, bana bir şey olmayacak," derken saçıyla oynamaya başladı. Sonra suratını buruşturdu. "Eğer Anka insan formundaysa ve seni çalışma sahasında katilin elinden kurtardıysa o burada demektir. Yani içimizden birisinin, Anka olduğunu mu söylüyorsun?"

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Anka'yı tanıyorsun. Onu daha önce gördün. Kütüphaneye gittiğinizde benim yerimi söylediğiniz ve revirde gördüğünüz çocuğu hatırla."

"Descartes mi? Anka, o mu?"

Astrid'in sorusuna, kalın ve gür bir ses cevap verdi. "Evet, Astrid, Anka benim."

Descartes çeşmenin yanında dikilmiş, kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde bize bakıyordu. Onu çağırdığımı unutmuştum, bu yüzden de onun orada durduğunu fark etmemiştim. Burada yalnız olduğumuzu düşünmüştüm. Astrid, Descartes'i gördüğünde yavaşça bana yaklaştı. Daha sonra da yaptığının saçmalığını fark edip eski haline döndü.

Descartes, Astrid'in ondan korkmadığına kanaat getirince yanımıza gelip oturdu ve Astrid'e bakarak "Konuşmalıyız," dedi. "Aslında konuşmayacağız, sadece beyninde kısa bir gezintiye çıkacağım."

Astrid, ağzını açıp bir şeyler söylemek istese de Descartes'in gözleri çoktan altın sarısı rengine dönmüştü. Astrid'se hiç kıpırdamadan onun gözlerine bakıyordu. Transa geçmiş gibilerdi. Uyarıcı bir sesle "Descartes!" diye seslendim. Ona daha önce de tanıdıklarımın zihnine girmemesini söylemiştim. Koluna dokunup onu sarstım. Bir an önce Astrid'in zihninden çıksa iyi ederdi.

Onu sarsmama hiçbir tepki göstermeyince elimden bir şey gelmeyeceğini anladım ve beklemeye başladım. Transtan

çıktıklarında Descartes için hiç de iyi şeyler olmayacaktı. Beş dakikaya yakın bir zaman geçmişti ama hala transtan çıkmamışlardı. Astrid'in yüzünde huzursuz olduğunu belirten bir ifade vardı. İşin tuhaf yanı, Descartes'in surat ifadesi de öyleydi. İkisi de yüzlerini buruşturmuştu. Astrid bir anda çığlık attığında Descartes, elleriyle kulaklarını tıkadı. Göz rengi normale dönmemişti. Uyanmamışlardı. İçime kötü bir his dolmuş, endişelenmiştim. Karşılıklı olarak oturan Astrid ve Descartes'in kollarından aynı anda tuttum. Bir anda başım döndüğünde gözümün karardığını hissettim.

Astrid'in çığlığı zihnimde yankılandığında Descartes'in sesini duydum. "Dayan, Astrid!" Telaştan ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Gözlerim normal haline döndüğünde etrafıma baktım. Elena'nın bahçesinde değildim. Astrid ve Descartes de yanımda yoktu. Tamamen farklı bir yerde gözlerimi açmıştım

Çöl gibi bir yerdeydim. Etrafta kum tepecikleri, birkaç kaktüs ve yabani ottan başka hiçbir şey yoktu. Ayakkabımın içerisine, her yerde bolca bulunan kumlar girmeye başlamıştı. Güneş tepede yakıcı sıcaklığıyla parlıyordu.

"Astrid, arkanda!" Descartes'in sesini duyduğumda etrafıma baktım. Sesi tam karşımdaki kum tepeciğinin ardından geliyordu. Ayak bileklerime kadar gelen kumda bata çıka ilerlemeye başladım. Koşmaya çalışıyordum ama hareket etmek gerçekten zordu. Kum tepeciğine vardığımda ellerimi kullanarak tırmanmaya başladım. Her adımımda kumlar tepecikten aşağıya doğru yuvarlanıyordu. Ayrıca her tarafım kum olmuştu.

Tepeciğin zirvesine varmak üzereyken kulak tırmalayıcı bir ses duydum. Olduğum yerde durup eğildim. Korkmuştum. Sesin hemen ardından gökyüzüne doğru kum tanecikleri yükseldi. Ses kesildiğinde kum tepeciğine tırmanmaya devam ettim. Bu sefer daha hızlı tırmanmaya başlamıştım. O tepeciğin arkasında ne oluyorsa, iyi şeyler olmadığı kesindi ve ben orada ne olduğunu hemen öğrenmeliydim.

Tepeye vardığımda aşağıya doğru baktım. Gözlerim fal taşı gibi açıldığında tepeden aşağıya doğru hızla koşmaya başladım.

Descartes ve Astrid, tepenin hemen altında duruyorlardı. Önlerindeyse onların iki katı büyüklüğünde olan üç akrep vardı. Descartes, Astrid'in önüne geçmişti. Büyü yaparak onu korumaya çalışıyordu. Astrid'se hava elementini kullanarak akrepleri geriye doğru fırlatıyordu. Buna rağmen akrepler her defasında onlara daha sert bir şekilde saldırıyordu. Her yer kum olduğu için kaçacak veya saklanacak bir yerleri yoktu.

Descartes onun üzerine doğru gelen akrebin zehirli olduğunu tahmin ettiğim kuyruğundan, kendisini yana doğru fırlatarak kaçtığında Astrid, iki akreple baş başa kalmıştı. "Astrid!" Akreplerin ikisi de aynı anda Astrid'e saldırdığında Descartes'in sesi kulaklarımı çınlattı.

Neredeyse tepeden inmiştim. Ellerimi öne doğru uzattım ve avuçlarımın güçle dolmasına izin verdim. Parmaklarımdan çıkan küçük ateş kıvılcımları avuçlarımda toplandığında onları ileriye doğru fırlattım ve ateş toplarının iki akrebe çarpmasını sağladım. Ateş, akreplere değdiğinde garip bir ses çıkartıp geri çekildiler. Onlar geri çekildiklerinde Astrid'in yanına varmıştım. Astrid'i kolundan tutup çektim ve Descartes'in olduğu yere doğru koşarak ilerledim. Bu sırada da Descartes karşısındaki akrebi büyüyle kendisinden uzaklaştırmıştı. Üçümüz yan yana durduğumuzda karşımızdaki akrepler de yan yana durdular. Şimdi üçe üç, karşılıklı olarak hareket etmeden duruyorduk.

Descartes, "Melany, buraya nasıl geldin?" diye sordu. Nefes nefeseydi. Ayrıca sesi telaşlı çıkıyordu.

Sorusuna cevap vermemeyi seçtim. Şu an daha önemli bir problemimiz vardı. "Bir fikrim var!" diye fısıldadım, yanımda duran Descartes ve Astrid'e.

"O fikri bize de söylesen iyi edersin," dedi Descartes, temkinli adımlarla bana yaklaşarak.

"Akrepleri oyalamalısın. Böylece ben de onları ateşten bir çemberin içine hapsedebilirim."

Descartes bana kafasıyla onay verdiğinde Astrid, "Ateşi güçlendirmende sana yardım edeceğim," dedi.

Göz göze geldiğimizde "Tamam," dedim.

"Bir deyince onları oyalamak için öne çıkacağım. Bu sırada saldırın." Descartes bir şey dememize fırsat vermeden geriye doğru saymaya başladı. "Üç... İki... Bir!"

O, öne doğru koşarak çıktığında akrepler onun üzerine doğru koşmaya başladılar. Descartes büyü yaparak onların dikkatini çektiğinde, elimi öne uzattım ve saldırmak için hazırlandım. Parmak uçlarımdan çıkmaya başlayan kıvılcımlar gittikçe büyüyerek akreplere doğru sıçradı. Onları ateşten bir çemberin içine alamamıştım. Akreplere doğru fırlattığım ateş onlara çarptıktan sonra yok oluyordu. Akrepler onlara çarpan ateşten dolayı geri çekilseler de birkaç saniye sonra yeniden saldırıyorlardı. Önümüzde Descartes durduğu için bütün darbeleri o savuşturmaya çalışıyordu.

"Hadi Melany! Onları daha fazla oyalayamam." Descartes'in sesini duyduğumda ellerimi birbirlerine sürtüp kenetledim ve havaya doğru kaldırdım. Yalnız bir terslik vardı. Ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama bu yaptığımın doğruluğuna emindim. Hislerim doğru yolda olduğumu söylüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Astrid'in sorusunu duyduğumda ona cevap vermek için ağzımı açtım ama Descartes'in üzerine doğru gelen akrebin, kuyruğuyla ona vurmak üzere olduğunu görünce Astrid'e cevap vermek yerine kulağıma yabancı gelen birkaç sözcük fısıldadım. "Scorpionum adepto paralyticus!" Kenetlediğim ellerimi serbest bıraktığımda çok büyük bir güç patlaması yaşadığımı hissettim. Descartes akrebin kuyruğundan büyü yaparak kurtulduğunda ellerimden çıkan ateş topu havaya doğru yükseldi ve büyüyerek kocaman bir çember şekline geldi. Hızlı bir şekilde yere inen çember akreplerin etrafını sardığında "Astrid ateşi güçlendir," diye bağırdım. Kumların üzeri cayır cayır yanmaya başladığında Astrid, elleriyle hava elementini kullanarak ateşi harladı. Şimdi ateş, akreplerin içinden çıkamayacağı bir büyüklükteydi.

Akrepleri saran ateş çemberinin gittikçe daraldığını fark ettiğimde Descartes'e baktım. Ağzı oynuyordu. Göz rengi de değişmişti. Büyü yaparak çemberi küçültüyor olmalıydı. Çember yeterince küçüldüğünde akrepler hareket edemez hale gelmişlerdi.

Descartes son sözlerini bağırarak söylediğinde ateş büyüyerek akreplerin etrafını sardı ve onları tamamen içine hapsetti. Saniyeler sonraysa göz alıcı bir ışık yansımasıyla beraber akrepler, ateşle birlikte yok oldu. Işık yansıması kesildiğinde hepimiz birbirimize baktık. Başım dönmeye başlamıştı. Dengemi kaybederek yere düştüğümde diğerlerinin de düştüğünü gördüm. Daha sonraysa gözlerim kararararak kapandı. Uyanıyor olmalıydık.

BÖLÜM 43

Gözlerimi fena bir baş ağrısıyla açtım. Ellerimi, Astrid ve Descartes'in bedenlerinden çekip kendime gelmeye çalıştım. Aynı şekilde onlar da uyanmışlardı.

"İyi misiniz?" Descartes'in sorusuyla birlikte ona baktım.

"Sen deli misin?" Elimle başımı tuttum ve boğuk bir sesle bağırarak konuştum. "Az önce Astrid'in zihninde korkutucu bir deneyim yaşadım. Ayrıca neden böyle bir şey yaşadığımı da bilmiyorum. Astrid'e beyninde ufak bir gezintiye çıkacağını söylediğinde sadece onun anılarına bakacağını sanmıştım. Büyük akreplerle çölün ortasında savaşacağını ve benim de garip bir şekilde orada olacağımı değil. Sence iyi miyim, ha?!"

Descartes dizlerinin üzerinde doğruldu ve yüzünü buruşturdu. "Sakin ol. Muhafızların hepsini buraya toplayacaksın." Sakinleşmeye çalıştım. Karanlık yüzünden onların yüzlerini pek göremiyordum. Ayın önüne kara bulutlar geçtiği için ışığı etkisini kaybetmişti.

"Başım çok ağrıyor." Astrid, fısıldar gibi konuştuğunda ona doğru uzandım ve elinden tutarak ayağa kalkmasına yardım ettim. Odaya dönüp dinlenmeliydik.

"Melany-"

"Ne!?" Descartes'i susturdum. Yüzümü görüp göremediğini bilmiyordum ama yine de sinirle ona baktım.

Sinirle soluduğunu duyduğumda derin bir nefes alıp verdi. "Astrid'in zihni korunuyor. O akrepler, zihnine girmemem için

konulmuş birer engeldi. Büyüm ters tepti. O akrepler de gerçek değillerdi. Seninle antrenman yaptığımız rüyalar gibi gerçek hissettiren ama aslında gerçek olmayan bir şeydi," dedi.

Astrid başını tutarak acıyla inlediğinde, "Bunu yarın konuşuruz, şimdi dinlenmemiz gerekiyor," dedim. Beni onayladığında Astrid'in kolunun altına girdim ve onunla birlikte yürümeye başladım. Elena'nın gizli bahçesinden çıktığımızda doğruca saraya girerek odamıza çıktık. Biz saraya girene kadar Descartes peşimizden gelmişti.

Odaya çıktığımızda kapıyı yavaşça açarak içeriye girdim. Alin huzurlu bir şekilde uyuyordu. Onu uyandırmamaya özen göstererek Astrid'i banyoya doğru sürükledim. Saraya girdiğimizde burnunun kanadığını görmüştüm. Onu temizlemeden bırakırsam sabah Alin, Astrid'i görünce telaşa kapılırdı. Astrid'in yorgun ve gözleri kapanmaya başlayan bedenini lavaboya yaslayıp elime küçük bir bez aldım. Burnunun kenarlarını sildiğimde bezin üzeri kan olmuştu. Astrid'in burnunu temizleyip banyodan çıktık. Onu yatağına yatırdığımda saniyeler içerisinde uykuya daldı. Derin bir iç çekip kendi yatağıma yattım. Gerçekten yorgun hissediyordum.

***

"Bırak beni, Alin!" Astrid'in pürüzlü sesini duyduğumda gözlerimi açtım.

"Neden hala uyuyorsun?" Kafamı onlara doğru çevirip baktım. Alin, Astrid'i dürtmeye devam ederken onların bu haline gülümsedim.

"Beni dürtmeyi bırak, çok yorgunum." Astrid gibi ben de yorgundum. Hiç halim yoktu. Alin yanaklarını şişirerek ofladı ve bana doğru döndü. Uyanık olduğumu anlamasın diye gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra kapının kapanma sesi geldi. Alin odadan çıkmış olmalıydı.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesim, Astrid'inki gibi pürüzlü çıktığında öksürerek boğazımı temizledim ve gözlerimi açtım.

Yatakta dönerek bana baktı. "Çok yorgunum, göz kapaklarım kapanıyor. Sanki hiç uyumamışım gibi hissediyorum."

Kollarımı açarak gerindim. "Ben de senin gibi hissediyorum." Yatak örtümü kafama kadar çektim. "Bugün akademiye gitmeyip biraz dinlenelim."

Astrid, hoşnut olmayan bir sesle kafasını yastığından kaldırdı. "Geçen sefer Isabella'nın dersine geç girmiştim. Derse geç kalınmasına tahammülü yoktur. Beni müdürün yanına götürdü. O da beni sertçe uyardı. Bir daha derse geç kalırsam ceza alacağım."

Gözlerimi kapatıp yeniden açtım. "Eğer akademiye gitmezsek derse geç kalmış da sayılmazsın."

Yatağından kalkıp yanıma geldi. Yatak örtüsünün altına girdiğinde yorgun çıkan sesiyle mırıldandı. "Haklısın, uyuyalım." Ondan sonra konuşmaya gerek duymadım ve gözlerimi kapatıp uykuma döndüm.

***

"Hala uyuduğunuza inanamıyorum!" Alin'in şaşkın sesi, kulaklarımı doldurduğunda esneyerek gözlerimi açtım. "Bütün gün sizi göremememin sebebi uyuyor olmanızmış. Hey! Astrid, Melany, uyanın!"

Yanımda yatan Astrid'i dürtükleyip uyandırdım. Pencereden dışarıya doğru baktığımda havanın kararmış olduğunu gördüm. Bütün gün uyumuş olmalıydık. Astrid gözlerini yavaşça açarak masum bir şekilde etrafına bakındı. "Hava neden bu kadar karanlık?"

Üzerimdeki yatak örtüsünü ittirdim ve yataktan doğrularak yanımda yatan Astrid'e baktım. "Akşama kadar uyumuşuz."

Bakışları pencereden dışarıya doğru kaydığında kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ama bana sadece on dakikaymış gibi geldi."

"Al benden de o kadar," diyerek yataktan, banyoya gitmek için kalktım. Ayağa kalktığımda karnım guruldamıştı. Acıkmıştım.

Alin, "Yemek saatini kaçırdınız," dedi.

Yüzüm düştüğünde yeniden toparlanarak banyoya doğru ilerledim. İçeriye girmeden önceyse "Yemek yemenin bir yolunu bulabileceğimden eminim," dedim.

Banyodaki işimi hallettikten sonra odaya geri döndüm. Alin ve Astrid, yatağın üzerine oturmuş, sohbet ediyorlardı. Elimle

guruldamaya devam eden karnımı tuttum ve "Ben yemek yemek için mutfağa gidiyorum. Geliyor musun, Astrid?" diye sordum.

Astrid bakışlarını bana çevirip "Mutfak mı?" diye sordu. "Kraliyet mutfağına mı gidiyorsun?"

Kafamla onayladım. Alin, Astrid'le bana yandan bir bakış atıp "Oraya girmenin yasak olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Biliyorduk ama daha önce de oraya gizlice girip yemek aşırmıştık. Sorun çıkacağını sanmıyordum. "Sorun değil, yakalanmayacağız," dedi Astrid ve kalkarak yanıma geldi. İkimiz de Alin'e el sallayarak odadan çıktık ve mutfağa doğru yürümeye başladık.

Merdivenlerden inip mutfağa doğru giden koridorda yürürken bir anda önümüze Elena çıktı. "Kızlar, nereye gidiyorsunuz bu saatte?" dediğinde karnım sesli bir şekilde guruldadı. Elena, bakışlarını karnıma indirdikten sonra hafifçe kıkırdadı ve "Demek acıktınız," diye mırıldandı. Sonra da eliyle geldiği koridoru göstererek "Siz yemek odasına geçin. Ben sizin için bir şeyler hazırlatırım," dedi.

Gülümsedim. Mutfaktan yemek aşırmamıza gerek kalmamıştı. Astrid'i kolundan çekerek yemek odasına doğru sürüklemeye başladım. Bu sırada da Elena mutfağa doğru yürümeye başlamıştı. "Bize yemek hazırlatacağına inanamıyorum. Hem de sarayın yemek odasında yiyeceğiz. Biraz ayıp mı oldu?"

Sorusuna karşılık kafamı olumsuzca salladım. "Elena, iyi bir kraliçe ve halkı için her şeyi yapmaya hazır. Bizim için yaptıklarıysa çok küçük iyilikler. Bunu sorun etmeyecektir. Zaten biz ona acıktığımızla ilgili bir şey söylemedik. Bunu o kendisi söyledi. Yani şimdi yemek odasına gitmezsek ayıp olur."

Astrid gülümserken "Bu kadar mantıklı açıklamalar yapmayı nasıl beceriyorsun anlamıyorum," dedi. Onun gülümsemesine karşı ben de gülümsedim.

Yemek odasında kimse yoktu. Birlikte odadaki büyük masaya karşılıklı olarak oturup beklemeye başladık. Çok geçmeden içeriye elinde büyük, metal bir tepsi tutan hizmetli girdi.

Ardından da Elena geliyordu. Hizmetli kadın önümüze yemek tabaklarını bırakırken büyük bir tabağı da tam ortamıza bıraktı. Büyük tabakta kızarmış kocaman bir tavuk vardı. Ayrıca masaya üç tabak bırakmıştı. Kadın kızarmış tavuğu bıçakla keserek tabaklarımıza parça parça koyduktan sonra önümüze koyduğu kadehlere su doldurdu. Tepsinin içindeki meyveleri de masaya bıraktıktan sonra Elena'ya selam vererek odadan çıktı. Elena, masanın başına, yanımıza oturdu. Elleriyle tabaklarımızı göstererek "Bol bol yiyin, afiyet olsun," dedi.

Astrid ve ben gülümseyerek Elena'ya baktığımızda Astrid, "Her şey için teşekkür ederiz," dedi.

Elena tabağına üzüm alırken "Kızı-"

Gözlerimi tabağımdan çekip Elena'nın ayağına, alttan yavaşça vurduğumda telaşla cümlesini kesti. "Yani sizin için her şeyi yaparım, kızlar." Elena, tabağındaki üzümü ağzına atarken mahcup bir şekilde bana baktı. Astrid ise Elena'ya bakıyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi yemeğimi yemeğe başladım. Beni gördüklerinde onlar da yemeklerini yemeye başladılar. Hep birlikte yemeğimizi yiyip bitirdikten sonra karnımı tutarak geriye doğru yaslandım. Gerçekten çok doymuştum.

"Balo için elbiselerinizi hazırladınız mı?"

Elena'nın sorusuyla birlikte ona baktım. Astrid ile aynı anda konuştuk. "Hayır, daha hazırlamaya fırsatımız olmadı." Elena, anlıyorum der gibi kafasını salladı. Astrid, sandalyesini hafifçe geriye doğru kaydırdı. "Yarın akademiden sonra çarşıya inmeyi düşünüyoruz. Oradaki terzilerde güzel elbiseler olacağına eminim." Aslında benim çarşıya inmek gibi bir düşüncem yoktu. Astrid'in de aklına şimdi gelmiş gibiydi. Çünkü bunu daha önce konuşmamıştık.

Elena, Astrid'in cümlesine gülümseyerek cevap verdikten sonra bakışları ve yüz hatları sertleşti. "Balo'dayken dikkatli olun, katil de orada olabilir. Tehlikede olduğunuzu hissettiğinizde kaçın ve kalabalık bir yere gidin."

İkimiz de onu onayladık. "Dikkatli olacağız," dediğimde kalkmak için hareketlendim ve "İzninizle, artık odamıza gidelim," dedim.

Elena "İyi geceler," dediğinde ikimiz de ona iyi geceler dileyerek ayaklandık ve odadan çıktık.

Elena'ya dikkatli olacağımızı söylemiştim ama biz tehlikenin tam içindeydik. Katili görürsek onun peşinden koşacak ve onu yakalayacaktık. Daha fazla ölüm istemiyordum, istemiyorduk. Zaten katilin hedefi de bendim. Benim tedirgin olduğum şeyse, katilin beni yakalamak için önüne çıkan herkesi öldürecek olmasıydı. Ne olursa olsun, onu balo günü yakalamalıydık. Yoksa o beni öldürene kadar durmayacaktı ve etrafımdakilere zarar verecekti. Bunu hissedebiliyordum.

Odamıza çıktığımızda ikimiz de yataklarımıza yattık. Astrid hala yorgun olduğunu söyleyerek uyuduğunda ben de tavanı izleyerek hareketsizce yatmaya başladım. Acaba şu anda Melody ne yapıyordu? Aklımın bir köşesinde bu soru dönüp duruyordu. *"Umarım iyidir,"* diye geçirdim içimden ve gözlerimi kapattım. Gelecek yazılmıştı ve biz her gün ona bir adım daha yaklaşıyorduk. Peki ya, geleceğin akışını değiştirebilir miydik? Aklımdaki sorularla gözlerimi kapattım ve düşüncelerimden kurtularak kendimi yeniden uykuya bıraktım. Yarın dolu bir gün olacaktı.

BÖLÜM 44

"Kırmızı mı yoksa pembe olan mı?"

Alin, denememem için elinde tuttuğu elbiseleri bana gösterdiğinde yüzümü buruşturdum. İki elbise de hoşuma gitmemişti. Alin, yüzümü buruşturduğumu gördüğünde "Hadi ama Melany, artık bir elbiseyi seç, iki saattir buradayız ve sen hala bir elbise beğenemedin," diye yakındı. Bir yandan da elinde tuttuğu elbiseleri başımızda bekleyen terzi kadına uzatmıştı. Terzi kadın, Alin'in elindeki elbiseleri aldı ve yerlerine asmak için gitti.

"Alin haklı, artık bir elbise seçmelisin. Kızlar elbiselerini alıp gideli çok oluyor, daha ayakkabı bakacağız." Astrid'in sesini duyduğumda oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım ve yanaklarımı şişirerek derin bir nefes aldım. Elbise giymeyi severdim ama Alin'in gösterdiği elbiseler hoşuma gitmemişti.

Oturduğum yerden kalktığımda "Tamam, bir tane seçeceğim, onu aldıktan sonra buradan gideriz," dedim. Alin, beni onayladığında, kalktığım eski, tahta sandalyeye oturdu. Dükkan çok büyük değildi. İki kısımdan oluşuyordu. Bir tarafta el yapımı elbiseler dururken, diğer tarafta ahşap bir masa duruyordu. Masanın üzerinde eski model dikiş makineleri ve iplikler vardı. Duvarlar taştı.

Elbiselerin olduğu tarafa doğru yöneldim ve rengarenk elbiselere parmaklarımı sürterek yürümeye başladım. Artık bir tanesini seçmeliydim. Kızlara baktığımda aralarında konuştuklarını gördüm. Bakışlarını üzerimden çekmişlerdi. Elbiselere

bakarken dikkatimi diğer elbiselerin arasında kalmış olan beyaz bir elbise çekti. Elbisenin yanına doğru yürüdüm ve diğer elbiseleri çekerek ona baktım. Askılı bir straplezdi. Beli dardı ve gümüş taşlarla kaplanmıştı. Etek kısmıysa önden kısa görünüyordu ama arka tarafında yere kadar uzanan gümüşlü beyazlı, parıldayan bir tül vardı. Hoşuma gitmişti.

"Güzel seçim."

Gözlerimi elbiseden çekip sesin sahibine baktım. Dükkanın sahibi olan yaşlı kadın, buz mavisi gözleriyle bana bakıyordu. Saçları beyazdı ve teni buruş buruştu. Hafif bir kamburu vardı. Çenesinin altındaki et benini fark ettiğimde titredim. Katilde de aynı benden vardı. Bakışlarımı kadının beninden çekip yarım yamalak gülümsedim. "Sanırım bunu alacağım."

Kadın gözlerini kırptı ve elbiseye uzandı. Onu olduğu yerden aldıktan sonra güzelce katlayarak el işi olduğu belli olan bir çantaya koydu. Çantayı bana doğru uzattığında Elena'nın elbise almam için bana verdiği altın sikkelerden birini çıkarttım. Elena altın sikkelerin çok değerli olduğundan bahsetmişti. Parayı kadına uzattığımda "Üstü kalsın," dedim.

Kadının buz mavisi gözleri irileşti ve titreyen elleriyle paraya uzandı. Boğuk çıkan sesiyle "Çok teşekkür ederim," dediğinde elini havaya kaldırıp beklemem için işaret etti. Dikiş yaptığı kısma giderek masanın altından kahverengi bir kutu çıkarttı. Elinde tuttuğu kutuyu bana doğru getirdiğinde merakla kadına baktım. Kutunun kapağını açtığında içerisinden buz mavisi bir elbise çıkarttı ve bana uzattı. Elbise gerçekten göz alıcıydı. Elbiseyi bana doğru uzattığında almadığımı fark edince ellerimden tutarak onu elime tutuşturdu.

Mahcup bir şekilde kadına baktım. "Üzgünüm ama bunu kabul edemem."

Kadın elini elimden çekti ve kamburuna rağmen dik durmaya çalışarak "Bunu bir hediye olarak düşün. Bu altınla bir ay boyunca çocuklarımın karnını rahatça doyurabilirim," dedi. İçim cızlamıştı. Nemesis halkının bu kadar fakir olduğunu bilmiyordum. Sanırım kadının hediyesini kabul etmeliydim.

Gülümsedim ve "Teşekkür ederim," diyerek elbiseyi diğer elbisenin yanına koydum. Ardından kızların yanına gitmek için hareketlendim.

"Hadi gidelim."

İkisi de kafasını bana çevirdiğinde kapıya doğru yürümeye başladım. Arkamdan gelen Astrid ve Alin'in "Sonunda," diye söylendiklerini duyabiliyordum. Dükkandan çıktıktan sonra hemen bir yan dükkana girerek elbiselerimize uygun birer çift ayakkabı aldık. Saraya dönmek için hazırdık.

Hep beraber saraya döndüğümüzde ayak tabanlarımın varlığını hissetmiyordum. Kendimizi odamıza attığımız gibi yatağıma yattım ve yorgunluğumu üzerimden atmaya çalıştım. Bütün bir krallığı yürüyerek gezmiştik ve artık cidden yorulmuştum. Kızların da benim gibi yattığını gördüğümde içten içe benzediğimizi düşündüm. Onlar da benim gibilerdi. Birçok ortak noktamız vardı. Sanırım onları bu yüzden seviyordum. Çalan kapıyla birlikte düşüncelerim yarım kaldı. Bakışlarım kapıya döndüğünde "Ben açarım," diyerek yataktan kalktım.

Yarım bir şekilde açtığım kapının ardında bir adet Mylo görmeyi beklemiyordum, bu yüzden şaşkınlığım sesime yansırken "Mylo?" dedim sorarcasına.

İçeriye kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini gözlerime sabitledi ve elini ensesine götürdü. "Melany, biraz konuşabilir miyiz?"

Kafamı salladım ve kızlara birazdan döneceğimi söyleyerek odadan çıktım. Mylo'yla odadan biraz uzaklaştığımızda bana doğru döndü. "Ben şeyi merak ediyordum da..." Durdu ve öksürerek boğazını temizledi. Merakla kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Neyi merak ediyorsun?"

Ellerini pantolonuna sildikten sonra "Şeyi merak ediyordum... Benimle baloya gelir misin?" Ağzım şaşkınlıkla açılırken "Yani bir randevu gibi," dedi ve ağzımın daha da çok açılmasına sebep oldu. Verdiğim tepkileri dikkatlice inceliyordu.

"Ben..." Dudağımı ısırdım ve hafifçe gözlerimi kıstım. "Bunu çok isterim." Gülümsedim.

Mylo da dişlerini göstererek gülümsedi ve hayran olduğum gülümsemesini ortaya çıkarttı. "Her ne kadar balo gibi bir balo olmasa da seninle gittiğim için mutluyum," dediğinde kızardığımı hissettim. Birden sıcak basmaya başlamıştı. Avuç içini yanağıma yerleştirdi ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Utanınca çok güzel görünüyorsun."

Farklı hissetmeye başlamıştım. Kalbim normalden kat ve kat daha hızlı atıyordu. Midemse çalkalanmaya başlamıştı. Kendimden beklemeyeceğim bir cesaretle Mylo'nun, yanağımın üzerindeki elini tuttum ve "Ben de baloya seninle gittiğim için mutluyum," dedim.

Mylo yanağımdaki elini ters çevirerek elimi tuttu ve onları bel hizamızda sabitleyerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Ilık nefesini yüzüme çarparken "Bunun bir randevu olduğunu sakın unutma," dedi. Nasıl unutabilirdim ki? Bugün hayatımın en sıradan ve en mutlu günüydü. Hiçbir terslik çıkmamıştı.

"Unutmam," diyerek onun yüzüne doğru fısıldadım ve biraz daha ona yaklaştım. Artık uzansam dudaklarına değecek bir pozisyondaydım. İkimiz de bir müddet hareketsiz kaldık. Ardından Mylo, aklımı başımdan alan konuşmayı yaptı.

"Sen herkesten farklısın ve bu farklılığın hoşuma gidiyor. Seni görmediğim zamanlarda özlüyorum. Geceleri seni düşünmezsem gözüme bir gram uyku girmiyor. Uzatmayacağım ve bir erkek gibi bunu sana tereddüt etmeden söyleyeceğim. Seni seviyorum, Melany, hem de seni ilk gördüğüm andan beri." Alnını alnıma yasladı. Burunlarımız sürtüştüğünde ensemden yukarıya doğru bir soğukluk çıktı.

"Ben de seni seviyorum, Mylo."

Bu cümleyi kurmamı bekliyormuş gibi dudaklarını dudaklarımın üzerine örttü ve beni öpmeye başladı. İlk dokunuşu tüy gibi yumuşaktı. İlk başta karşılık veremesem de ikinci dokunuşunda her şey değişti ve gözlerimi kapatarak kendimi o anın akışına bıraktım. Beceriksizce ona karşılık versem de bunu umursamıyordu. Birkaç saniye sonra dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve hafifçe geriye doğru çekildi. İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

Gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. Hafifçe tebessüm edip "Odaya geri dönmeliyim," dedim.

Kafasını salladı ve yanağıma küçük bir öpücük bırakarak "İyi geceler," dedi. Arkamı dönerek koşar adımlarla odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Hala heyecanlıydım ve bu gülümsememe yol açıyordu. Sağ elimi, Mylo'nun öptüğü yanağıma koyduğumda sol elimi, dudağıma götürdüm.

"Yoksa..." Duyduğum sesle irkildim ve ellerimi hızla koyduğum yerlerden çektim. Ardından koşarak yatağıma yattım. Utancımdan yerin dibine girebilirdim. Alin, cümlesine bağırarak devam etti. "Mylo seni öptü mü?!" Sesi meraklıydı.

Kafamı gömdüğüm yastıktan hafifçe kaldırdım ve "Belki," diye mırıldandım. Onlara söylemekte bir sakınca görmemiştim. Onlar benim en yakın arkadaşlarımdı.

Astrid, "Tanrım, inanamıyorum," diye konuşmaya başladığında Alin, sevinçle kısa bir çığlık attı ve ellerini birbirine çarparak onun konuşmasını kesti. Zıplayarak yatağıma atladığında "Bana detayları hemen anlatmalısın," dedi. Anlatmazsam susmayacağını biliyordum, bu yüzden anlatmaya başladım.

Anlatmayı bitirdiğimde Alin, bana gözlerinin içi gülümseyerek bakıyordu. Tebessüm ettim. Kalbim hala yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu his tarif edilemez bir şeydi. Gözlerimi kapattım ve yatağıma sırtüstü uzandım. Aynı anda da Alin'in sesli nefes alış verişi duydum ve bir şey söyleyeceğini anladım. "Sakın bir şey söyleme Alin, zaten çok heyecanlıyım," dedim ve onu susturdum.

"Gözlerin kapalıydı, konuşacağımı nereden anladın ki?"

"Tahmin etmek hiç zor değildi," diyerek güldüm. Yatak eğildiğinde Astrid'in yanıma yattığını anladım.

"Kızı rahat bırak, Alin, sonra konuşmanıza devam edersiniz. Şimdi uyuyalım."

Alin iç çekerek yataktan kalktı ve odadaki mumları söndürerek yatağına yattı. Alin, "Sonra konuşuruz o zaman?" diye sorarcasına konuştuğunda onu onayladım ve Astrid'e doğru dönerek ona baktım. Gözlerini kapatmıştı.

"Neden kendi yatağında yatmıyorsun?" diye sordum. İki gündür benimle uyuyordu.

"Senin yatağının daha yumuşak olduğunu fark ettim. Sus da uyuyalım." Fısıldayarak söylediği kelimeleri zar zor anlasam da gülümsedim ve yatakta ona arkamı döndüm. Benimle uyumak istiyorsa sorun değildi. Zaten yatak iki-üç kişinin rahatça sığabileceği bir büyüklükteydi. Gözlerimi kapattım ve Mylo'yu düşünerek uykuya daldım.

BÖLÜM 45

"Dövüşmek, o kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Akademinin çalışma sahasında sırtüstü yatıyordum ve Mylo da bana gülüyordu. Dünkü olayımızdan sonra tüm günü beraber geçirmiştik. Şimdi de element kullanımı dersini bitirip buraya gelmiştik. Mylo, bana dövüşmeyi öğretiyordu. Dünya'dayken birkaç ay boyunca dövüş kursuna gitmiştim ve Danny ile birlikte biraz antrenman yapmıştım. Yine de Mylo'nun karşısında dövüşmeyi bilmiyormuşum gibi davranıyordum. Bana kolay birkaç vuruş tekniği göstermişti ve onlar üzerinde çalışıyorduk. Dövüşmeyi öğretmesi hoşuma gitmişti. Elini bana doğru uzattığında elinden tutup ayağa kalktım. "Beni art arda on kere yere düşürmeseydin, dövüşmenin kolay olduğunu düşünebilirdim."

"İyi yanından bak. On kere yere düştün ama her seferinde de ayağa kalktın ve hala pes etmedin." Gülümsedi ve "Sen gerçekten inanılmazsın," diye ekledi.

Gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verdim ve tuttuğu elimi çektim. Biraz geri giderek gözlerimin önüne gelen saçlarımı geriye doğru ittirdim. "Bir kez daha deneyelim."

O da benim gibi geri çekildi ve dövüşmek için pozisyon aldı. Ellerimi göğüs hizamda kaldırarak yumruk yaptım ve gözlerimi, Mylo'nun gözlerine sabitledim. Bu sefer beni yere düşürmesine izin vermeyecektim. Bana doğru atak yaptığında ani bir hareketle yana kaydım ve önümden geçen bedenini elimle

ittirdim. Tökezlese de düşmedi. Şaşkın bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde hemen eski haline döndü ve bana bir daha saldırdı. Yumruk yaptığı elini bana doğru uzattığında kafamı eğdim ve karnına, acıtmayacak bir yumruk attım. Afallayan vücuduna karşılık yerdeyken bacağına tekme attım ve sırtüstü yere düşmesini sağladım. Ayağa kalktığımda gözlerimin içi gülüyordu.

"Bana dövüşmeyi bildiğini söyleme sakın."

"Dünya'dayken birkaç ay boyunca ders almıştım," diye açıkladım. Elimi kalkması için uzattığımda "Ama senin öğretmen hoşuma gitti," dedim.

Elimi tutarak kalkarmış gibi yaptı ama daha sonra beni kendine doğru çekti. Dengemi kaybedip üzerine düştüm. "Yalan söylediğin için bir cezayı hak ettin." Dudaklarımızın arasında birkaç santim kaldığında yaramaz bir tavırla bana baktı. Burnunu burnuma sürttüğünde çalışma sahasının kapısında duran Descartes dikkatimi çekti.

"Bölmüyorum ya?"

Hızlı bir şekilde Mylo'nun üzerinden kalktım. Descartes'e bu şekilde yakalanmak beni utandırmıştı. Bizi bölmediğine dair bir şeyler mırıldandığımda Mylo da ayağa kalkmıştı ve hoşnut olmayan bir tavırla Descartes'e bakıyordu. Mylo, "Aslında böldün," diye kendi kendine mırıldandığında Descartes'in onu duyabildiğini biliyordum. Kulakları çok hassastı ve çoğu şeyi duyabiliyordu.

"Sizi resmi olarak tanıştırmadım," dedim. "Mylo, bu Descartes, kralı o kurtardı. Descartes, bu da Mylo, Christian'ın oğlu."

Christian'ın oğlu dediğimde Descartes'in dikkatini çekmiştim. Bize doğru yaklaşıp Mylo'yu baştan aşağı süzdü. Daha sonra da ondan beklemeyeceğim bir tavırla elini uzattı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Christian'ın oğlu Mylo."

Mylo onun elini sıktı. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, kralı kurtaran Descartes."

Ortam sessizleştiğinde ikisi de birbirine garip bakışlar atıyordu. Gerilmiştim. Onları tanıştırdığımda böyle olmalarını

beklemiyordum. Sessizliği bozmak için Descartes'e "Neden gelmiştin?" diye sordum.

Bakışlarını Mylo'dan çekti ve bana baktı. "Astrid'in, senin ve benim konuşmamız gereken şeyler var. İşin bittiğinde Astrid'le birlikte Kyne'ın kulübesine gelirsiniz," dedi. Onu başımla onayladığımda arkasını dönerek çalışma sahasından çıktı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Mylo. "Ne konuşacaksınız?"

Omuz silktim ve bakışlarımı kaçırdım. Hemen ona söyleyecek bir şey bulmalıydım yoksa şüphelenirdi. Rahat bir tavırla Mylo'ya döndüm. Gerildiğimi hissetmesini istemiyordum. "Astrid son günlerde katille ilgili kabuslar görüyor ve zor zamanlar geçiriyor. Descartes, bir hekim. Ona yardımcı olacak."

Gözleri kısıldı ama birkaç saniye sonra eski haline geldi. Dediklerime inanmış gibi görünüyordu. "Pekala, o zaman sen şimdi git ve Astrid'i bekletme. Akşam baloda görüşürüz." Uzanıp yanağından öptüm ve çalışma sahasından hızla çıktım.

Koşarak saraya vardığımda hızlıca odamıza gittim ve kızlarla karşılaştım. Alin ve Astrid, aynı anda "Melany," dediklerinde "Merhaba," dedim. Banyoya doğru ilerlerken "Duş alacağım, daha sonra Descartes'le konuşmak için Kyne'ın kulübesine gitmeliyiz," dedim Astrid'e. Kafasıyla onayladı.

Bu sırada da Alin, anlamayan gözlerle bize bakıyordu. Yanına birkaç parça kıyafet alıp banyoya girerken Alin'in kardeşine, "Descartes mi?" diye sorduğunu duymuştum. Astrid'in kardeşine mantıklı bir açıklama yapacağını biliyordum, bu yüzden üstelemedim. Hızlıca aldığım duşun ardından saçlarımı kurutmadan banyodan çıktım.

Astrid yatağından kalkmış, bana doğru gelmeye başlamıştı. "Gidiyor muyuz?"

Kafamı salladım ve dolabımın yanına giderek terzi kadının bana verdiği buz mavisi elbiseyi el işi çantasıyla birlikte yanıma aldım. Onu baloda giymesi için Descartes'e verecektim. "Gidelim."

Alin yataktan kalkıp "Ben de sizinle gelemez miyim?" diye sorduğunda ikimiz de aynı anda "Olmaz!" dedik. Verdiğimiz tepki yüzünden Alin bize şaşkınlıkla baktığında Astrid'le

aramızda kısa bir bakışma geçti. Onu yanımıza alamazdık. Bunu Astrid de biliyordu.

"Birazdan döneceğiz Alin, gelmene gerek yok. Sen burada kalıp balo için hazırlan."

Alin somurttu. Astrid'in onu yanında istemediğini düşünmüş olmalıydı. "Peki," dedi çatallaşmaya başlayan sesiyle. "Siz gidin, ben burada kalırım." Yatağına yeniden oturduğunda kapıyı açtım ve çıkması için Astrid'e yol verdim. Alin, kendi kendine konuşarak ekledi. "Yine..."

Onun için üzülmüştüm. Sürekli Astrid ile birlikteydik ve onu yalnız bırakıyorduk. Yine de bu onun iyiliği içindi. Onun da kahin olduğumu öğrenip başının belaya girmesini istemiyordum. Kapıyı kapattım ve koridor boyunca Astrid ile birlikte yürümeye başladım. "Balo bu akşam ve benim kafamda hala bazı cevapsız sorular var," dedi Astrid, merdivenlerden inmeye başladığımızda.

"Benim de öyle," dedim ve ona yandan bir bakış attım. "Descartes'e merak ettiğin her şeyi sorabilirsin, cevap verecektir."

Kafasıyla onayladı ve "Tamam," dedi.

Yan yana yürüyerek konuşmadan Kyne'ın kulübesine kadar gittik. İçeriye girdiğimizde kulübenin toplu olduğunu gördüm. Her şey yerli yerindeydi. İçerisi temiz görünüyordu. Kyne içeride yoktu. Descartes de ortalıklarda görünmüyordu. "Kimse var mı?" diye seslendim.

Odadaki kapının arkasından sesler geldikten sonra kapı açıldı ve içeriden Descartes çıktı. Elinde bir havlu tutuyor, ıslak saçlarını kuruluyordu. "Gelmişsiniz," dedi ve yanımızda duran masanın üzerindeki metal bardağa su koyarak içti. İnsan gibi yaşamaya alışmıştı.

Masanın etrafında dizili olan sandalyeleri tek tek önümüze bıraktıktan sonra kendisine de bir sandalye çekerek oturdu. O oturunca biz de oturmuştuk. Üçümüzün arasında garip bir sessizlik vardı. Astrid, Descartes'e bakıyordu. Descartes de gözlerini çekmeden ona bakıyordu. Sessizliği bozmak ve dikkatlerini çekmek için "Bizi neden çağırdın?" diye sordum.

Bakışları bana doğru döndü. "Katili yakalayacağız ama bunu doğru bir biçimde yapmalıyız. Size zarar gelmesine izin veremem-"

Onun sözünü birkaç saniyeliğine kesip "Senin için bir şey getirdim," dedim ve yanımda getirdiğim elbiseyi ona uzattım. "Baloda giymen için. İkimiz de farklı elbise giyeceğiz, bu sayede de ben dikkat çekmeyeceğim."

Yüzünü buruşturarak elbiseyi elimden aldı. "Elbise giyeceğimi düşünmemiştim." Hafifçe güldüm. Descartes'i elbise giyerken hayal etmek gerçekten komikti. Astrid yerinde huzursuzca kıpırdandığında Descartes, konuşmasına devam etti. "Sorularınızın olduğunu biliyorum, onları cevaplayacağım da ama önce söylemem gereken bir şey var. Katili yakalamamızın tek yolu uyumlu olmamız. Önüme çıkmanızı istemiyorum. Kalabalığın arasına karışıp arkadaşlarınızı da bu işten olabildiğince uzak tutmaya çalışmalısınız." Astrid'le aynı anda kafamızı sallayıp onu onayladığımızda "Tamam," diye mırıldandı ve ardından sesini yükselterek ekledi: "Bir planım var!"

BÖLÜM 46

"Planı anladınız mı?"

İkimiz de aynı anda kafalarımızı salladık. "İki kere anlattın. Sence anlamamamız mümkün mü?" diye sitem etti Astrid.

Descartes otoriter sesini kullanarak "Bir daha tekrar edin," dedi.

Astrid'ten önce davranarak "Balodayken sen iksir içip oraya geleceksin ve maskeni takmadan etrafta dolaşacaksın. Bizler, sen katili ararken diğerlerini oyalayacağız-" dedim. Astrid sözümü devam ettirdi: "Tuhaf davranışlar sergileyen ve çenesinde et beni olan birini gördüğümüzdeyse sana işaret vereceğiz ve kalabalığa karışacağız."

Descartes, "Evet, aynen öyle yapacaksınız," dedi.

"Baloya Mylo'yla beraber gitmek için sözleştik. Yani ona göre davransan iyi olur," dedim.

Descartes'in gözlerinden anlamadığım bir ifade geçerken sadece "Tamam," dedi. "Şimdi gidip balo için hazırlanın." Durdu ve gözlerini gözlerime sabitledi. "Balo başladıktan on beş dakika kadar sonra aşağıya inip kimseye fark ettirmeden kalabalığa karışmalısın. Eğer katil senden iki tane olduğunu fark ederse işler karışır. Unutma orada kahin olarak değil, başka bir sıfatla bulunuyorsun. Bu yüzden de katili görsen bile ona saldırmayacaksın. Bana haber vereceksin, anladın mı?"

"Evet, anladım." Bir an için Descartes'in prenses diyeceğini sanmıştım ama neyse ki dememişti. Eğer Astrid'in yanında bunu söyleseydi bir ton açıklama yapmam gerekirdi.

"Güzel, şimdi gidin."

Astrid'le birlikte oturduğumuz sandalyelerden kalkıp kulübeden çıkmak için hareketlendik. Astrid kapıdan çıktığında Descartes, kolumdan tuttu. Şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde elime küçük, cam bir iksir şişesi tutuşturdu. "Baloya inmeden önce bunu iç, saç rengini değiştirecek." Kafamı salladım ve Astrid'i bekletmemek için dışarıya çıktım.

Ezbere bildiğimiz yolları hızlıca geçerek odaya vardığımızda elbisesini giymiş ve saçlarını yapmış olan Alin'i gördük. Becerebildiğim ölçüde ıslık çaldım ve "Harika görünüyorsun," dedim.

Astrid kardeşinin yanına giderek elinden tuttu ve etrafında bir tur atması için onu döndürdü. "En son beş sene önce böyle bir elbise giymiştin. O zamanlar çok küçüktük ama unutmadım. Gerçekten de büyümüş ve güzelleşmişsin, çok güzel olmuşsun bir tanem."

Alin, utançla gülümserken Astrid kardeşine sarıldı. "Annem ve babam, seni bu halde görselerdi eminim ki çok beğenirlerdi." İçim burkuldu. Yine bir gerçek su yüzüne çıkmıştı. Onların aileleri vefat edeli çok oluyordu ve onlar tek başlarına büyümüşlerdi. Gerçekten mücadeleci kızlardı. Nasıl dayandıklarını bilemiyordum.

Alin, kardeşinden ayrıldı ve "Kızlarla buluşmak için gidiyorum. Sizinle aşağıda görüşürüz," dedi. Kapıdan çıkmadan önce "Katili bu akşam gerçekten yakalamalıyız," diye ekledi.

O odadan çıktıktan sonra Astrid'e bakarak "Herhangi bir terslik çıkarsa Alin'i korumalısın. Önceliğin her zaman Alin olsun," dedim.

Dolaba doğru yürüyerek elbisesini çıkarttı. "Ondan saniyeler önce doğmuş olsam bile o benim küçük kız kardeşim. Onu her şeyden korumak için yemin ettim. Bunu hiçbir şey değiştiremez zaten."

Tebessüm ettim ve elindeki elbiseyi işaret ettim. "Artık gerçekten hazırlanmaya başlamalısın, balo bir saat içerisinde başlayacak."

"Hazırlanmalısın?" diye sordu anlamayarak. "Sen hazırlanmıyor musun?"

"Ben sen gittikten sonra hazırlanacağım," diyerek yatağın üzerine oturdum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Hangi elbiseyi giyeceğini görmedim. Seni orada nasıl tanıyacağım?"

Dudağımın kenarı yukarıya doğru kıvrıldı ve elim pantolonumun ön cebine koyduğum iksir şişesine gitti. "Beni tanımayacaksın, Astrid. Ben orada hayalet gibi olacağım. Orada farklı bir sıfatla bulunuyorum, unuttun mu?"

Üzerindekileri çıkartmaya başladı ve elbisesini giyerken "Orada hangi sıfatla bulunacaksın?" diye sordu.

Prenses sıfatında bulunacağımı söyleyemeyeceğim için aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Koruyucunuz olarak orada olacağım. Kalabalığın arasında gözden uzak olsam da her birinizi izleyecek ve tehlikede olmadığınızdan emin olacağım." Elbiseyi giydiğinde fermuarı kapatmaya çalıştı ama yapamayınca ona yardım etmek için yataktan kalktım. Elbisenin fermuarını çekerken "Beni merak etme, başımın çaresine bakabilirim," dedim.

Arkasını döndü ve elimden tuttu. "Dikkatli olacağına söz vermelisin, Melany."

Gözlerimi yavaşça kapatıp açtım. "Söz veriyorum."

***

Astrid, maskeli balo için aşağıya indiğinde kendi elbisemi giyerek beklemeye başladım. Aynı zamanda saçlarımı yapmış ve elbisemle uyumlu olan gümüş rengi bir maske takmıştım. Maskeyi bana birkaç dakika önce Kyne getirmişti. O bana maskeyi getirene kadar kendime maske almayı unuttuğumu fark edememiştim. Neyse ki tam zamanında yetişmişti.

On beş dakika geçtiğini varsayıp sağ elimde sıkıca tuttuğum iksirin kapağını açıp içtim. Şişedeki tüm iksir bittiğinde mum ışıklarının aydınlattığı banyoya gittim. Aynaya baktığımda

saçlarımda herhangi bir değişiklik göremedim. Boş verip odaya dönmeye karar verdiğim sırada kafatasımda küçük bir baskı hissettim. Gözlerim yeniden aynayla buluştuğunda kulağımın arkasına sıkıştırdığım saçımın bir tutamının kızıla dönüştüğünü gördüm. Birkaç saniye sonraysa saçlarım tamamıyla kızıl rengine dönüştü. Gözlerimi saçlarımdan çekemedim. Saçlarım kızıl renginde parlıyordu. Ayrıca dolgun görünüyordu. Parıltı geçtiğinde daha fazla oyalanmadan balo yapılan yere gitmek için odadan çıktım.

Alt kata indiğimde müzik sesinin geldiği yere doğru yürümeye başladım. Yol boyunca muhafızlar vardı. Yürüdüğüm süre boyunca gözleri üzerimdeydi. Descartes bana dikkat çekmemem gerektiğini söylemişti ama şu an oldukça dikkat çektiğime emindim. Bu saçla nerede olsam dikkat çekerdim. Giydiğim gümüş renkli elbiseyle birlikte ışığın altında, yanmakta olan bir meşaleyi andırdığıma emindim. Rahat davranmaya çalışıp muhafızların arasından yürümeye devam ettim ve dansın yapıldığı yere girdim.

Herkesin yüzünde farklı modellerde maskeler vardı. Dans salonu oldukça büyüktü. Duvarların olduğu kısımlara masalar konulmuştu. Tam ortada insanlar dans ediyordu. Elena ve Aaron'sa odanın ucundaki tahtlara oturmuş, dans edenleri izliyorlardı. Kapının yanından sağa doğru yürüyerek gözlerimle tanıdık birilerini bulmak için etrafıma baktım. Bizim grup bir araya toplanmıştı. Astrid de mavi elbisesiyle onların arasındaydı. Bir arada durdukları için memnundum. Bu onları katilin hedefi olmaktan alıkoyardı.

Gözlerimi onların üzerinden çektim ve buz mavisi elbise giyen Descartes'i aramaya başladım. Kalabalığın arasında onu görememiştim, bu yüzden dans pistini görebilmek için öne yürüdüm. Ben ileriye doğru yürürken gözler üzerime dönüyordu. Elena ve Aaron da dahil çoğu kişi benim kim olduğumu anlamak istercesine bana bakıyordu. Dans pistini görebileceğim bir yerde durdum. Gözlerim en az benim kadar dikkat çeken Descartes'te durdu. Mumların aydınlattığı dans pistinde buz mavisi elbisesiyle parlıyordu. Hemen yanındaysa Mylo vardı.

Dans ediyorlardı. Gözlerim şaşkınlıkla kısıldığında gülmemek için kendimi zor tuttum. Descartes'in halinden memnun olmadığı hareketlerinden belliydi. Mylo'yla yüz yüze gelmemek için sürekli kafasını çeviriyordu. Yine de dans hareketleri Mylo'yla uyumluydu.

İçimden "Descartes," dedim. Sesimi duymuş olacak ki bir anda kaskatı kesildi. Mylo'yu bırakmak için hareketlendiğinde "Sakin ol, sağındayım," dedim.

Beni duyup duymadığından emin olamasam da hareketleri eski haline dönmüştü. Maskesini kafasının üzerine sabitleyip yüzünü ortaya çıkarttı ve kafasını, benim olduğum tarafa doğru çevirdi. Arkası Elena ve Aaron'a dönük olduğu için onu görmemişlerdi. Gözleri benim gözlerimi bulduğunda "Aramızdaki bağ, yakınken daha iyi çalışıyor," dedi zihnime fısıldayarak.

"Sanırım öyle," diyerek cevap verdim. Sonra alayla "Görüyorum da Mylo'yla dans ediyor-" dedim ama zihinden zihne konuşuyor olsak da sözümü kesti. Sinirli sesi kulaklarımı çınlattı.

Gözleri kısılırken "Sakın bu konudan bahsetme!" diye uyardı beni. Bu konuyu daha sonra açmak için bir kenara ittirdim. Onu şimdi kızdırmak istemiyordum. "Saçların çok dikkat çekiyor," dedi. Sonra da onunla konuşan Mylo'ya doğru kafasını çevirdi. Son sözleri zihnimde yankılandı. "Dikkatli ol, herkesin gözü senin üzerinde. Ailenin yanına gidebilirsin. Onlara Kyne'ın, saçlarını boyadığını söyle. Ben kral ve kraliçenin olduğu tarafa dönmeyeceğim. Hem zaten herkesin dikkati senin üzerindeyken katilin beni alıp götürmesi kolaylaşacaktır. Arkadaşlarını bu işe karıştırmayalım."

Pekala, bunu yapabilirdim. Yani sanırım. Zaten kimse beni tanımayacaktı. Saçlarım kızıl rengindeydi ve yüzümün yarısını kaplayan kocaman bir maske takıyordum. Descartes benim kılığımdaydı ve herkes beni o şekilde görmüştü. Tanınmayacaktım. Dans pistinin etrafından herkesin gözü üzerimdeyken geçtim ve Elena ile Aaron'a doğru yürüdüm. Tahtlarına vardığımda ortalarında küçük bir taht olduğunu gördüm. Bunu daha önce fark etmemiştim ama sanırım o taht benim içindi. Önlerinde

durdum ve kafamı eğerek selam verdim. İkisine de yaklaşarak aklıma gelen ilk soruyu sordum. "Yeni saçlarımı beğendiniz mi?"

İkisi de şaşkınlıkla "Melany?" dediğinde kafamı salladım. "Kyne saçlarımı boyamama yardım etti. Akıcı bir boya, yarına bir şey kalmayacak. Tanınmayacağıma göre de sizinle birlikte oturabilir miyim?" Ardından teker teker yüzlerine baktım. "Anne, baba?" diye ekledim. Onlara ilk defa *anne ve baba* demiştim.

Yüzlerindeki gülümseme büyürken ikisi de ayağa kalktı. Daha sonra da herkesin içinde bana sarıldılar. Kalabalık bir anda alkışlamaya başladığında Aaron, onlara doğru döndü ve eliyle herkesi susturdu. Aynı anda müzik de durmuştu. "Herkes selamlasın, Armoni Nemesis'in prensesi Melody Nemesis!"

Melody ismini duyduğumda aklıma kardeşim geldi. Bu onun ismiydi ama yine de Aaron, benim için kullanıyordu. Onlara bir kardeşim olduğunu söylemeyi çok istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Onlara kahin olduğumu da söyleyemezdim. Daha hazır değildim.

Herkes önümde diz çöktüğünde balkon olduğunu tahmin ettiğim kapının yanında duran takım elbiseli bir adam dikkatimi çekti. Sonradan diz çökmüştü ve bakışları doğrudan maskesini çıkartmış olan Descartes'e dönüktü. Sadece ona bakıyordu. Gözlerindeki saf nefreti görebiliyordum. Bu adam katil olmalıydı.

Aaron, "Eğlence devam etsin ve kızımızın üzerine fazla gitmeyin. Tanınmak istemiyor," diye bağırdığında müzik yeniden başladı. Müziği dans odasının en köşesinde duran insanlar yapıyordu. Ellerinde daha önce görmediğim türde müzik aletleri vardı.

Descartes'e içimden seslendim. "Katil burada, balkonun olduğu taraftaki köşede duruyor. Ben Mylo'yu oyalarım, sen katilin yanına git!" Aaron ve Elena'ya hemen döneceğimle ilgili bir şeyler söyledikten sonra hızlı ama rahat görünen adımlarla Mylo ve Descartes'in yanına gittim. Descartes'i, Mylo'dan kurtarmalıydım, bu yüzden ona hitaben "Dans eşini bir süreliğine ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki alabilirsin," dedi yapmacık bir sesle Descartes. Mylo ona baktığında, Descartes balkona gitmek için hareketlendi. Giderken maskesini de takmıştı.

"Dans edelim mi?" Mylo'nun benim kılığımdaki Descartes'in peşinden gitmek istediğini biliyordum ama yine de prenses olduğumu öğrenmişti ve bu isteğimi, herkes bize bakarken reddedemezdi.

Elini elimin üzerine koydu. "Sizinle dans etmek bir onurdur, prensesim."

Eteğimin ucundan tutarak mütevazı bir şekilde ona selam verdim ve dans etmeye başladık. Dans etmeyi pek bilmesem de ona ayak uydurmak konusunda sorun yaşamıyordum. Dans ederken yeşil gözlerinin içinde kendimi kaybetmiştim.

Birkaç dakika boyunca müzik bitene kadar dans ettik. Müzik bittiğinde ona yorulduğumu ve balkona çıkıp biraz hava alacağımı söyledim. Benimle gelmeyi teklif etse de kibarca reddettim ve balkona doğru yürümeye başladım. Kalabalık, dans ederken benim burada olduğumu unutmuş gibilerdi. Tanınmak istemediğimi bildikleri için pek üzerime gelmiyorlardı. Balkona doğru yürürken katilin, kapıdan geçip dışarıya çıktığını gördüm. Descartes'in yanına gitmişti. Adımlarımı hızlandırıp balkona çıktım ve yavaşça kapıyı ardımdan kapattım.

Tam katilin gittiği tarafa doğru gidecekken kapı yeniden açıldı ve içeriye Mylo'yla Astrid girdi. Birkaç saniye boyunca birbirimize baktıktan sonra arkamı dönerek katilin olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Astrid, kolumdan tutup beni durdurduğunda önce kolumun üzerindeki eline, sonra da ona baktım. "Üzgünüm prensesim ama oraya gidemezsiniz. Güvenliğiniz için içeriye dönün lütfen."

Boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Güvenliğim için endişe etmeyin ve ikiniz de içeriye dön-" Sözümü balkonun gölgede kalan kısmından gelen boğuşma sesleri böldü. Birbirimize baktıktan sonra arkamı dönerek ayağımdaki topukluları çıkarttım ve koşarak o tarafa doğru gittim.

Gölgelerin arasında Descartes'i görebiliyordum. Arkası dönük olan adamın boynundan tutmuş onu yere sermeye çalışıyordu. Adam ona vurunca vücudu geriye doğru savruldu ve bizim olduğumuz tarafa doğru sendeleyerek düştü. Mylo, koşarak benim kılığımdaki Descartes'i yerden kaldırdı ve telaşla "İyi misin, Melany?" diye sordu. Aynı zamanda onu arkasına almıştı. Descartes onun önüne geçmek istese de izin vermedi.

Katil belinden çıkarttığı hançeri onlara doğru sallayarak "Kızı bana ver, hemen!" diye bağırdı.

Mylo, göğsünü kabartıp "Önce beni geçmen gerekiyor," dedi.

Katil pis bir sırıtış sergiledikten sonra "Önce seni, sonra da tüm arkadaşlarını öldüreceğim," diye bağırdı. Mylo ve Descartes'e yaklaştım. Yanımda Astrid duruyordu.

Mylo, "Asla böyle bir şey olmayacak, seni adi herif!" dedi. Ardından ani bir hareketle katile saldırdığında, suratına yumruk attı ve katilin hançeri tuttuğu elini tutarak hançeri almaya çalıştı.

Katil dirseğini kullanarak Mylo'nun burnuna vurduğunda Descartes, katile büyüyle saldırdı. Katil onun büyüsünü ustaca engelledikten sonra Descartes'e saldırdı. Descartes cılız bedenimi kullanarak kolayca katilden uzaklaştı ve onun ayağına vurarak diz çökmesini sağladı.

Yanımda duran Astrid, hareketlendi ve ellerini sallayarak orta boyda bir hava akımını, katile fırlattı. Dizlerinin üzerindeki katil kolayca ayağa kalktı ve elini kaldırarak üzerine doğru gelen hava akımını tuttu. Bunu yapabileceğini tahmin etmemiş, bu yüzden afallamıştım. Tuttuğu hava akımını kendi etrafında çevirdikten sonra onu yeniden Astrid'e fırlattı. Astrid'in bedeni, ona çarpan havanın etkisiyle geriye doğru savrulup hızla duvara çarptı. Normalde Astrid'in kendi elementinin, ona zarar vermemesi gerekirdi ama katil, Astrid'in elementini ona karşı kullanmıştı. Astrid duvardan kayarak yere düştüğünde koşarak yanına gittim ve nabzını kontrol ettim. Sadece bayılmıştı.

Descartes atak yapıp büyücüye saldırdığında katil, hançeri havada sallayarak Descartes'in omzunu çizdi. Descartes kükreyerek geri çekildi ve pençelerini çıkardı. Mylo'ysa katile

odaklanmıştı, bu yüzden Descartes'in ne yaptığını fark etmemişti. "Ondan uzak duracaksın!" diye bağırdı Mylo ve sinirle kendinden daha kalıplı olan katilin üzerine atladı. Yüzüne yumruk attığında katil, Mylo'yu tutarak geriye doğru sendeledi. Beli balkonun kenarına gelmişti ve ayakları yerden kalkmıştı. Düşmek üzereydi ve Mylo'yu da sıkıca tutmuştu.

Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Descartes bana bu işe bulaşmamam gerektiğini söylemişti ama onlar iki kişi olmalarına rağmen yeniliyorlardı. Astrid'in yanından kalkıp onlara doğru koştum. Descartes de Mylo'yu tutmak için hareketlenmişti. "Seni öldüremiyorsam, sevdiğinin canını alacağım," diye bağırdı katil ve kendisini elinden kurtulmak için çırpınan Mylo'yla beraber geriye doğru fırlattı. Descartes pençesini Mylo'yu tutmak için salladı ama onu tutamadı.

"Hayır!" diye bağırdım. Sesim karanlıkta yankılanıp yok oldu. Descartes'in yanına vardığımda balkonun aşağısına baktım. Yerde hareketsizce yatan iki beden vardı. Boğazımda bir yumru oluştuğunda "Hayır, olamaz!" diye sayıklamaya başladım. Mylo'yu kurtarmak için hiçbir şey yapamamıştım. Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya, gözlerim bulanıklaşmaya başladı. Astrid'in baygın bedenini orada bırakarak balkondan çıktım ve düştükleri yere doğru koşmaya başladım.

Dans eden kalabalığın arasından ağlayarak koşuyordum. Aaron ve Elena, koştuğumu görünce ayaklanmış ve peşimden gelmeye başlamıştı. Dans salonundan çıktım ve merdivenlerden hızlıca indim. Merdivenlerden inerken Christian'ı gördüm. Boğazımdan bir hıçkırık daha yükseldiğinde ağlamam şiddetlenmişti. Arkamdan gelen kral ve kraliçeyi gördüğünde o da peşimizden gelerek merdivenlerden inmeye başladı. Hep birlikte bahçeye indiğimizde Mylo'nun ve katilin yerde yatan bedenlerini gördük. Her yer kan olmuştu.

Christian, "Mylo?" diye kendi kendine üzgünce mırıldandığında ben, Mylo'nun bedeninin yanına ulaşmıştım. Alnından kanlar damlıyordu. Katilin hançeriyse onun kalbine saplanmıştı. Oluk oluk kanlar bedeninden akarken onu, ellerimin arasına alıp güzel yüzünü okşadım ve bir zamanlar yaşam enerjisiyle dolu

olan soluklaşmış yeşil gözlerine bakarak "Beni bırakıp gidemezsin, Mylo, daha birçok şeyi beraber yapacaktık. Şimdi kalkacak ve bana o mükemmel gülüşlerinden birini atacaksın. Benimle alay edermiş gibi konuşup beni koruyacaksın. Şimdi gidemezsin Mylo, lütfen..." dedim. Dudaklarım titriyor ve kelimeler ağzımdan anlamsızca çıkıyordu. Tüm her şey birbirine karışmıştı. "Beni bırakamazsın Mylo, özür dilerim, hepsi benim hatam, seni kurtaramadım. Senin yerinde ben olmalıydım." Hıçkırarak konuştum mırıldanmalarımın arasından.

Bir el, bedenimi kavradığında Mylo'yu bırakmamak için direndim. Beni tutan kollar daha da sıkılaştığında Mylo'nun dudaklarına daha önce hiç yapmadığım bir şekilde tutkulu, arzulu ve özlem dolu bir öpücük kondurdum. Gözyaşlarım soğumaya başlayan yüzüne doğru düşüyordu. Dudaklarımı dudaklarından çekerken aralık dudaklarının arasına son sözcüklerimi fısıldadım. "Seni seviyorum Mylo, daima da seveceğim."

Beni tutan kollar yüzünden geriye doğru çekildiğimde Mylo'nun bedenini, Christian tuttu ve ona sarılıp ağlamaya başladı. Açık olan yeşil gözlerini yavaşça parmaklarıyla kapatırken "Oğlum," diye sayıkladığını duyabiliyordum. Beni tutan kolların sahibine baktım. Descartes'ti. Kendi formuna geri dönmüştü. Gözlerinde hüzün ve pişmanlık vardı. Kollarının arasına girip ona sarıldım ve sarsılarak ağlamaya devam ettim. Bu acı hiç bitmeyecekmiş gibi ağlıyordum. Ve en kötü olanıysa aşık olduğum adamı kaybetmiştim. Hem de sonsuza kadar.

BÖLÜM 47

Titreyerek kesik bir nefes aldım ve öne doğru tökezledim. Gözlerim kararmış, boğazım kurumuştu. Ağzımdan küçük bir inilti kaçınca başımın ağrıdığının farkına vardım. "İyi misiniz, prenses?" Sese odaklanmaya çalıştım. Bu... Bu, Astrid'in sesiydi. Kolumdan tutuyordu. Önce kolumun üzerindeki eline sonra da ona baktım. "Üzgünüm prensesim ama oraya gidemezsiniz. Güvenliğiniz için içeriye dönün lütfen."

Kafamı tuttum. Bu anı, daha önce de yaşamıştım. Konuşmak istiyordum ama her şey bana anlamsız geliyordu. Elimi havaya kaldırdım ve bulanık görüşümün düzelmesi için bekledim. Gözlerimi kırpıştırarak Astrid'e baktığımda yanında Mylo'yu gördüm. Neler oluyordu? "Mylo," dedim şaşkınlıkla. O ölmüştü, bu gerçek olamazdı. Astrid'in kolunu elimden çektim ve Mylo'nun yüzüne dokundum. Hayal görmüyordum, o gerçekten de buradaydı ve hayattaydı. Peki ya, az önce yaşadıklarım? Kendimi tutamayıp Mylo'ya sıkıca sarıldım. Birkaç saniye sonra balkonun gölgede kalan kısmından boğuşma sesleri gelince sarılmamız bölündü.

Hepimiz birbirimize baktıktan sonra arkamı dönerek ayağımdaki topukluları çıkarttım ve koşarak o tarafa doğru gittim. Bu anları daha önce yaşamıştım. Koşarken düşündüm. "Acaba?" diye geçirdim içimden. Geleceği görmüş olabilir miydim? Bu mümkündü ve geleceği değiştirmem için bir şansım olabilirdi. Yazılı geleceği şimdi bozabilirsem, bunu kardeşim Melody için de yapabilirdim. Onu ölmeden önce kurtarabilirdim.

Gölgelerin arasındaki Descartes'i gördüğümde, katili boynundan tutmuş olduğunu ve onu yere sermeye çalıştığını da gördüm. Birazdan yere düşecekti. Adam ona vurunca vücudu beklediğim gibi geriye doğru savruldu ve bizim olduğumuz tarafa doğru sendeleyerek düştü. Mylo, koşarak benim kılığımdaki Descartes'i yerden kaldırdı ve telaşla "İyi misin, Melany?" diye sordu. Aynı zamanda onu arkasına almıştı. Descartes onun önüne geçmek istese de izin vermedi.

Şimdi katilin belinden bir hançer çıkartacağını biliyordum. O hançeri çıkarttıktan hemen sonra işler kızışacaktı. Bu yüzden o elini beline doğru getirirken ona doğru koştum ve elimi havaya doğru kaldırarak ateş elementimle ona saldırdım. Bunu yapmamı beklemediği için omzuna çarpan büyük ateş topu yüzünden balkonun kenarına çarptı ve yere düştü. Afallamıştı.

Kendini toparlamaya başladığında Descartes, Mylo'nun önüne geçti ve onu geriye doğru iterek yere düşmesine neden oldu. Descartes yanımda durduğunda, katil ayağa kalkıp bize saldırmasın diye ondan önce davranıp katile saldırdık. Ben ateş elementimi katile fırlatırken Descartes de büyü yaparak onun iyice yere çökmesini sağlamıştı. Katil kafasını tutarak acıyla bağırdığında Descartes'in Nemesis'e ilk geldiğimde bana yaptığı şeyi yaptığını anladım. Mylo bana Anka'nın bunu yaparak insanların kafasının patlattığını söylemişti. Büyücü dudaklarını oynatmaya başladığında yavaş yavaş ayağa kalkmaya başladı. Descartes de hala büyü yapıyordu. İkisinin de alnından terler akmaya başlamıştı.

Katile bir defa daha elementimi fırlattım ama diğer eliyle onun kendisine çarpmasını engelledi. Yeniden saldırmak için hareketlendiğimde, yanımdan Mylo'nun geçtiğini gördüm. Katile doğru koşuyordu. Katil onun geldiğini fark ettiğinde çoktan ayağa kalkmıştı. Mylo, katile yumruk attığında, katilin başı hafifçe geriye doğru gitti. "Onlardan uzak duracaksın!" Dolaylı yoldan olsa bile Mylo, yine katile yumruk atmıştı. Katilin elinin beline doğru gittiğini görünce onun hançerini çıkartacağını anladım. Elementimi kullanmayı boş verip Descartes'e kısa bir

bakış attım ve onlara doğru koştum. Descartes de benim gibi koşmaya başlamıştı.

"Sen Mylo'yu uzaklaştır. Ben katile saldıracağım." Beynimde yankılanan sesten sonra Mylo'nun ve katilin yanına ulaşmıştık. Ben, Mylo'yu kendime doğru çektiğimde birlikte yere düştük. Bu sırada Descartes de katile saldırdı. Yavaş yavaş onun kendi formuna dönüştüğünü görebiliyordum. Yeniden erkek oluyordu. Ve evet... üzerinde hala buz mavisi elbise vardı.

Mylo'nun yüzündeki şaşkınlığı gördüğümde, arkamızda ayakta duran Astrid'e baktım. Hareket etmeden öylece duruyordu. Bakışları bendeydi. Onun katile saldırmaması ve arkada durması gerçekten iyi olmuştu. Ona zarar geldiğini görmek istemiyordum. Mylo'yu yerde bırakıp yeniden ayağa kalktığımda Descartes'in katille yumruk yumruğa kavga ettiğini gördüm. Descartes ustaca dövüşüyordu ama katilin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Onlara yaklaştım ve katilin boş bir anını beklemeye başladım.

Katil, Descartes'in suratına yumruğu geçirdiğinde "Kahin! O nerede?" diye bağırdı. Descartes'in sırtı balkonun kenarına çarpmıştı.

Descartes gülerek "Onu asla öldüremeyeceksin," dediğinde katil arkasını bana doğru dönmüştü. Bütün dikkati Descartes'teydi.

"Onu öldüremeyeceksem, küçük korumasını öldüreceğim." Elinde tuttuğu hançeri havaya kaldırdı.

Descartes'in gözleri beni bulduğunda "Şimdi!" diye fısıldadı zihnime. "Saldır!"

Elimi havaya kaldırıp elementimin parmaklarımın uçlarından çıkmasına izin verdim. Büyük bir ateş topu, katile doğru ilerlemeye başladığında arkamdan gelen soğuk bir rüzgar hissettim. Ateş topum daha da hızlandığında arkama baktım ve Astrid'in elementini kullandığını gördüm. Bana yardım ediyordu. Yeniden önüme döndüğümde katilin ensesine çarpan büyük ateş topu yüzünden Descartes'e doğru hızla sürüklendiğini fark ettim. Balkondan aşağıya düşecekti.

Katil, Descartes'i tutmak için elini uzatsa da Descartes yana doğru eğildi ve katilin üzerinden geçmesi için yer açtı. Katil balkonun kenarına çarptığında hepimiz aşağıya bakmak için hareketlendik. Katilin son sözleri kulağımızı doldurdu. Bağırıyordu. "Bu iş burada bitmedi!" Sözleri müzikle karıştıktan sonra bedeni taşların üzerine düştü. Birkaç saniye sonra kafası kanlar içinde kaldığında hançerinin boğazına battığını gördüm. Katil ölmüştü ve Mylo hala yaşıyordu. Gözlerim yeniden Mylo'yu bulduğunda korkuyla karışık endişeyle Descartes'e baktığını gördüm. Elimle hafifçe Descartes'i dürttüğümde o da Mylo'ya baktı.

"Melany'ye ne yaptın, seni aşağılık pislik?!"

Mylo sinirle bu sözleri söylediğinde Descartes, bir şey söylemeden onun üzerine doğru yürüdü. Mylo'nun bedeni kaskastı kesildiğinde ona büyü yaptığını anladım. Her şey saniyeler içerisinde gerçekleştiği için tepki veremiyordum. Descartes elini, onun kafasına koyduğunda Mylo'nun bedeni yere yığıldı. Descartes, Astrid'e bakarak "Onu içeriye taşı ve çok içtiği için bayıldığını söyle. Hafızasını sildim, bunların hiçbirini hatırlamayacak," dedi. Bir bakıma iyi yapmıştı. Çünkü bunları nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Astrid, Descartes' onayladı.

"Katilin yakalandığını kral ve kraliçeye söylemek için gidiyorum," dedim. Ardından zihnimden fısıldadım. "Üzerindeki elbiseyi çıkart ve pantolon giyerek katilin olduğu yere gel. Hızlı ol."

Descartes beni onayladığında arkasını dönerek balkondan aşağıya atladı. Tanrım! Astrid'le aynı anda aşağıya baktığımızda Descartes'in başarılı bir şekilde yere indiğini ve koşarak Kyne'ın kulübesine doğru ilerlediğini gördük. Rahat bir nefes alıp koşarak içeriye döndüm. Kalabalığın dikkatini çekmemek için yürüyerek kral ve kraliçenin yanına vardığımda, onların yanına eğilerek katilin öldüğünü ve şu anda aşağıda olduğunu söyledim. İkisi de ayaklandığında hiçbir şey olmamış gibi salondan çıktık.

Salondan çıkar çıkmaz Aaron koşmaya başlamıştı. Ben de hemen onun arkasından koşuyordum. Elena'ysa biraz gerimizde kalmıştı. Merdivenlerden inerken Christian'la karşılaştık. Onu görünce gülümsedim. Katil olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı.

Bana saniyelik bir gülümseme bahşettikten sonra ciddileşti ve peşimize takılarak bizimle birlikte gelmeye başladı.

Merdivenlerden indikten sonra önden giderek Aaron'a, katilin olduğu yeri gösterdim. Cansız bedeni hala yerdeydi. Yanında takım elbise giymiş ve maske takmış birisi duruyordu. Bizim geldiğimizi görünce ellerini önünde kenetledi ve beklemeye başladı. Uzaktan kim olduğunu seçemiyordum ama her kimse, üzerindeki takım elbise ona oldukça yakışmıştı. Yanına vardığımızda "İyisiniz değil mi, prenses?" diye sordu.

Telaşlı sesi kulaklarımı doldurduğunda maskesini çıkarttı. Bu Descartes'ti. Aaron bana bakarken "İyiyim, teşekkürler, sayende," dedim. Daha sonra da Aaron'a bakarak "Katil balkondayken bana saldırdı ve Descartes de beni ondan korudu," diye sahte bir açıklama yaptım.

Aaron'ın yüzündeki ifade, Descartes'e bakarken yumuşadı. Memnun olmuş bir şekilde bakıyordu. Ardından gözleri yerde hareketsizce yatan katile takıldı. Duruşu ciddileşmişti. Christian'a gözleriyle işaret verdiğinde, Christian katilin yanına eğildi ve katilin kanlı maskesini tuttu. Sonunda katilin kim olduğunu öğrenecektik. Christian katilin kafasını tutarak maskeyi yavaşça çıkarttığında gözlerim şaşkınlıkla kısıldı. Bu adamı daha önce de görmüştüm.

BÖLÜM 48

Onunla konuşmamış olsam da yerde yatan bu adamı tanıyordum. Demek ki cadıların yedinci üyesi bu adamdı. Onun, kötülerin lideri olduğunu düşünmüştüm ama şimdi yanıldığımı anlıyordum. O sadece kara kraliçenin emrinde olan başka bir emir verendi. Bu adam, Nemesis'e ilk geldiğimde goblinler, krallığa saldırmadan hemen önce rüyamda gördüğüm adamdı.

Christian, adamın maskesini yere bıraktı ve ayağa kalkarak adama baktı. Ardından gözlerini Aaron, Elena, Descartes ve benim aramda gezdirdi. "Bu adamı daha önce Nemesis'te hiç görmemiştim." Aaron'ın düşünceli sesi kulaklarımızı doldurdu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Bakışlarımı yerdeki adamdan çekip Aaron'a baktım. Çenesini sıvazlıyordu. Düzeltti cümlesini. "Kızıma saldıran bu adamı, daha önce Nemesis'te hiç görmemiştim!" Sonlara doğru sesini yükseltti. "Bu adamı hemen ormana götürüp cesedi kül oluncaya dek yak!"

Christian, Aaron'ın sinirli haline karşın hızla hareket edip katili yerden kaldırdı ve yanımızdan uzaklaştı. Şimdi sadece dördümüz kalmıştık. Aaron derin bir iç çekti. Bu sırada da Elena yanıma gelmiş ve sıkıca elimi tutmuştu. Aaron da yanımıza yaklaştı. Bakışları beni bulduğunda az da olsa yumuşamıştı. Yanımıza geldiğinde elini, Descartes'in omzuna koyup sıktı. "Delikanlı, bu kızımızı ikinci kurtarışın, terfi edileceksin. Onurlandırılmalısın. Bundan sonra, hem Kyne'ın yanında çalışacak hem de kızımızın muhafızı olacaksın. Onun dediklerini yapıp, onu koruyacaksın. Anladın mı?"

Descartes kafasını eğip onu onayladı. "Onur duyarım, efendim." Aslında bir şey fark etmemişti. O zaten beni koruyup kolluyordu. Şimdiyse bunu gizlice yapmasına gerek kalmamıştı. Artık insan içine çıkabilirdi.

"Güzel. Parti, hiçbir şey olmamış gibi devam etmeli, o yüzden biz Elena'yla içeriye dönmeliyiz. İnsanları telaşlandırmak istemeyiz." Durdu ve bu sefer elini elbisenin açıkta bıraktığı omzuma koydu. "Sen yaralanmadın, değil mi?"

Kafamı salladım. "Ben iyiyim. Descartes, katil bana saldırmadan önce oraya geldi ve beni kurtardı. Siz gidebilirsiniz."

"Pekala," dedi ve alnıma küçük bir öpücük bırakarak Elena'nın elinden tuttu. Elena da onun elini tuttuğunda benimkisini bıraktı. Kafamızla onlara selam verdikten sonra, onların yeniden içeriye gidişlerini izledik.

Onlar gittiğinde Descartes'e baktım ve onu süzerek "Takım elbise sana gerçekten çok yakışmış," dedim.

Reverans yaparak "Teşekkür ederim, prenses," dedi.

Kıkırdadım. "Söylemeliyim ki sana elbise de çok yakışmıştı. Ayrıca Mylo'yla dans ederken de ayrı bir harikaydın."

Omzuma yavaşça vurdu. "Gülme ve bu konudan bir daha bahsetme!" Ciddi görünse de gözlerinin içi gülüyordu. Ben gülmeye devam edince o da güldü. Ardından omzumdan ittirerek "Gidelim," dedi. "Astrid ve Mylo'yu kontrol etmeliyiz."

Saraya doğru ilerlerken "Partide olduklarını sanmıyorum," dedim. "Mylo bayılınca Astrid, onu başka bir yere götürmüştür."

Descartes, "Revirde olabilirler, önce oraya bakalım," dedi.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım ve "Tamam," dedim.

Revire girdiğimizde etrafa bir göz attık ama içerisi bomboştu. Ne Mylo ne de Astrid buradaydı. Revirden çıkacağımız sırada aklıma gelen düşünceyle Descartes'i kolundan tutup onu durdurdum. "Sana bir şeyi söylemeyi unuttum."

Anlamayan gözlerle bana baktı. Eliyle konuşmam için işaret verdiğinde "Anlatmanı bekliyorum," dedi.

Revirde kimsenin olmadığını biliyordum ama yine de fısıldayarak konuştum. "Kraliyet balkonundayken olacakları önceden gördüm. Normalde vizyonları rüyalarımda görürdüm ve bu, tüm gece sürerdi ama şimdi bir anda oldu. Vizyon uzun sürse

de kendime geldiğimde onu saliseler içerisinde görüp yaşamış olduğumu fark ettim. Bu garip bir şey mi? Yani böyle bir şeyi görmem mümkün mü?"

Kolunu kaldırdı ve omzuma koydu. "Yeteneklerin, benliğin artık kendisini tanıdığı için kendi kendine gelişiyor. Güçlerin akıl almaz derecede fazla. Eğer kendini daha fazla geliştirebilirsen Nemesis'in tamamını yakabilir, yok edebilirsin. Böyle şeyleri yapman mümkün ama sen daha birkaç adım atmana rağmen benim gözümde yolun başındasın. Daha çok çalışmalısın. Vizyon görüşünün ilerlemesi, kendini geliştirmek adına attığın küçük adımları gösterir. Güçleniyorsun Melany, güçlenmelisin de. Bu arada, ne gördün?"

"Yaşadığımız şeylerin benzerlerini gördüm ama tek bir farkla. Mylo'nun kalbine hançer saplanıyordu ve o katille birlikte balkondan aşağıya düşerek ölüyordu." Titredim. O anları yaşamak gerçekten ürkütücüydü. Descartes bir anda öksürünce elimle sırtına vurdum. "İyi misin?"

Kirpiklerinin altından bana baktı. Öksürmesi kesilince "İyiyim," dedi. "Bir ölümü değiştirirsen bir başka ölüme sebep olursun ama bunu şimdi düşünmene gerek yok." Yüzüm düştüğünde konuyu değiştirdi. "Katil ölmüş olabilir ama bu sadece bir başlangıç. Bunun arkasından çok daha kötüleri karşımıza çıkacak. Katili öldürdük ama o sadece bir emir alandı. Ona emir vereni yok edene kadar başındaki bu şey bitmeyecek. Kara kraliçe, seni yok etmek istiyor." Elini yumruk yapıp sıktı ve dişlerinin arasından konuştu. "Seni yok etmesine asla izin vermeyeceğim, sana yemin ediyorum!"

Konuyu bir anda değiştirmesine anlam veremesem de onu boş verdim çünkü bir ölümü engelledim diye başka bir ölümün olacağını duymak beni germişti. "Tutamayacağın yeminler etme ya da sözler verme," diye mırıldandım ama onun beni duyduğunu biliyordum. Gitmek için hareketlendim. Buradan çıkıp Mylo'yu bulmalıydım.

Kapıdan çıkmak üzereyken kolumda hissettiğim baskıyla birlikte bir anda kendimi geri çekilirken buldum. Vücudum, Descartes'in kaslı vücuduna çarptığında Descartes, bana sarıldı. Ellerim iki yanımdaydı. Ona sarılmak için hiçbir hamle yapmamıştım. Kulağıma

dudaklarını yaklaştırarak içimi ürperten bir sesle fısıldadı. "Bu öylesine bir yemin değildi. Gerekirse senin yaşaman için kendimi feda ederim." Ardından bedenlerimizi ayırdı ve kapıdan çıktı. "Gidip balo salonuna bakacağım, sen de odana bak. Onlardan herhangi birini bulursan bana haber ver ki seni merak etmeyeyim." Bir şey söylemeden gittiğinde bir anda değişen ruh hali yüzünden afallamıştım. Her zamanki Descartes, diye düşündüm ve hızla odama çıktım.

Odaya girdiğimde içerisi boştu. Çıkmaz üzereyken banyodan ses gelince durdum ve kapıyı yavaşça arkamdan kapatıp içeriye geçtim. Banyodan öğürme sesleri geliyordu. Temkinli bir şekilde banyoya yaklaşıp kapıyı açtım ve olası bir durum için elimi öne doğru uzattım. Karşımda Mylo ve Astrid'i görünce elimi indirdim ve şaşkınlıkla ağzımı açtım. Mylo ayılmıştı. Astrid'se kusuyordu. Mylo yüzünü buruşturmuş, halinden memnun olmayan bir tavırla Astrid'in saçlarını tutmuştu. Onlara doğru yürüdüm. Geldiğimi fark etmemişlerdi. İçimden "Descartes, onları buldum. Beni merak etme," dedim. Eğer onunla iletişime geçmezsem sinirleneceğini biliyordum, bu yüzden bu işi uzatmadan ona haber vermiştim.

Mylo ve Astrid'e "Neler oluyor?" diye sordum. Astrid'in kusması bitmiş gibiydi. İkisi de bana döndüğünde Astrid eliyle ağzını sildi ve ayağa kalktı. Mylo da onun saçını bırakmıştı. "İyi misin?" dedim bir adım daha atarak Astrid'e.

Kafasını salladı. Hafifçe geri çekildiğini görmüştüm. "Ben iyiyim ama burada olduğumuzu nereden bildiniz? Sizin gittiğinizi düşünmüştüm." Astrid'in neden benimle resmi bir şekilde konuştuğunu anlamamıştım. Bu yüzden birkaç saniye boyunca öylece yüzlerine baktım.

Ben konuşmayınca Mylo, "İyi misiniz, prenses?" dedi. Bakışları kuşkuluydu. Kulaklarımı dolduran prenses kelimesinden sonra, kafam otomatikman mumların aydınlattığı banyodaki aynaya gitti. Kafamdan maskemi çıkartmadığım için kendimi milyonlarca kez tebrik ettim. Hala kızıl saçlı olduğumu ve onların beni prenses olarak bildiğini unutmuştum.

Adımlarım kendiliğinden geriye giderken lavabonun yan tarafında duran birkaç el yapımı sabunu yere düşürdüm. Dudağımı

ısırarak "Üzgünüm," diye mırıldandım. Ardından Mylo'ya bakarak ekledim. "Kraliyet balkonunda bir anda sana sarıldığım için üzgünüm ve dans için de teşekkür ederim." Descartes, onun hafızasını ne zamana kadar silmişti bilmiyordum ama yine de bir şeyler söylemiştim. Arkamı dönüp onları şaşkın yüz ifadeleriyle odada bıraktım ve geldiğim yolları geri dönerek balonun yapıldığı yere doğru ilerledim.

İlerlerken zihnimde yankılanan "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum," sesine karşılık etrafıma bakındım. Descartes, elinde saydam bir iksir şişesi tutmuş, kollarını göğsünde bağlamıştı.

Yanına doğru gittim ve elimi uzatarak "Şişeyi ver," dedim.

Kafasını salladı ve eliyle saçlarımı tuttu. "Kızıl sana yakıştı aslında-"

Sözünü kestim ve "Descartes!" dedim.

Dişlerini göstererek sırıttı ve ellerini teslim oluyormuşçasına havaya kaldırdı. Ardından elini indirip iksir şişesini bana verdi. "İyi geceler, madam."

Gözlerimi devirdim. O gerçekten değişikti. Ruh hali sürekli değişiyordu. Odaya dönmek için arkamı döndüm ama o beni kolumdan tuttu ve kendisine döndürdü. Tam ona "Ne yapıyorsun?!" diye bağıracağım sırada yüzüme, nerden çıkarttığını anlamadığım bir elbise doğrulttu. "Odaya girmeden önce bunu giy ve üzerindeki o elbiseyi sakla. Astridlerin senin prenses olduğunu anlamasını istemezsin, değil mi?" Sırıttı. Böyle sırıtması sinirimi bozmuştu.

Elbiseyi elinden hızla aldım ve ona bir şey söylemeden arkamı dönerek yürümeye başladım. Tam bir aptaldım. Neyse ki Descartes, beni yine kurtarmıştı. Ona sinir olsam da bağırsam da ve hatta bazen onu kendi ellerimle boğmayı düşümsem de o, tehlikede olmadığım zamanlarda bile arkamı kolluyordu. Aslında ona çok şey borçluydum. Gülümsedim. Descartes de dahil sahip olduğum herkes, bana yardım ediyordu. Gerçekten kendimi özel hissetmeye başlamıştım ve bu tarif edilemez bir duyguydu.

BÖLÜM 49

Ertesi sabah gözlerimi, büyük bir boşluk ve telaş hissiyle açtım. Midemde garip bir yanma hissi vardı. Bir rüya gördüğümü biliyor ama onu bir türlü hatırlayamıyordum. Derin bir iç çektim. Artık gördüğüm rüyaların gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu ayırmakta zorlanıyordum. Rüyamda önemli bir şey olmuş olabilirdi ama aynı zamanda olmamış da olabilirdi. Yine de içimdeki telaş hissini söndüremiyordum.

Kızlar odada yoktu. Büyük bir ihtimalle yemek yemeye gitmişlerdi. Dün gece geç saatlere kadar dışarıda beklemiş, onların uyuduğuna emin olduktan sonra odaya girmiştim. Ben de buz mavisi elbiseyi çıkartıp dolabın kapağına asmış, diğer elbiseyi de valizime saklamış, ardından da rahat bir şeyler giyerek kendimi uykunun tatlı kollarına bırakmıştım. Dün gece yalnız kaldığım süre boyunca kendi düşüncelerimin esiri olmuştum. Önce kardeşimi düşünmüştüm. Onun hala yakalanmadığını biliyor ve hissedebiliyordum ama bu sabah öyle değildi. O hissin yeri boştu. Başına bir şey gelmesinden korkuyordum. Belki de akşam rüyama girmişti ve bana çok önemli bir şey söylemişti. Hatırlayamamak gerçekten beni deli ediyordu.

Sonra aklıma katil gelmişti. O öldüğü için üzülmüş müydüm? Bunun cevabı belliydi, üzülmemiştim. Yine de katil ölse bile tedirgindim. Sonuçta ona yardımcı olan bir kişi vardı ve o da Ryan'dı. Gerçekten suçlu olup olmadığını bilmesem de bizi önemsemeyerek kraliyete ihanet etmişti. Bunu dün gece odama dönmeden hemen önce Christian'a söylemiştim. O da icabına

bakacağına dair bir şeyler söyleyip hızla yanımdan ayrılmıştı. Bugün işler kızışacak gibiydi ve ben cidden garip hissediyordum.

Durduğum yer, sanki bir bataklıktı ve ben her gün onun içine biraz daha çekiliyordum. Bana yardım eli uzatanların ellerini sıkıca tutsam da bir zaman sonra, onların da benim gibi bataklığa düşmemesi için bırakıyordum. Herkesi kendi bataklığımın içine çekemezdim. Kimsenin benim yüzümden yaralanmasını istemiyordum. Özellikle de sevdiğim insanların...

Kulağımı dolduran haber çanlarının sesini duyduğumda kafamı pencereye doğru çevirdim. Yataktan hızlıca kalkıp üzerimi değiştirdiğimde kendimi dışarıya attım. Neler olduğunu merak etmiştim. Dışarıya çıktığımda sarayın bahçesindeki kalabalığı gördüm. Herkes kendi arasında konuşuyor ve nefret dolu gözlerle önlerinde duran ve kalabalığın arkasından bile gözüken büyük tahta direğe bakıyorlardı. Neye baktıklarını anlamak için kalabalığın arasına karıştım ve insanları aşarak en öne geçtim.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Büyük tahta direğin etrafı odunlarla çevrilmişti ve direğe bağlı birisi vardı. Kafası öne doğru eğik olsa da onun kim olduğunu biliyordum. Bu Ryan'dı. Bir anda ensemde hissettiğim sıcak nefesle irkildim. Kim olduğuna bakmak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Descartes olduğunu biliyordum. Onun varlığını az da olsa hissedebiliyordum. Varlığı bana güven veriyordu. Kafamı hafifçe yana çevirerek "Onu idam mı edecekler?" diye sordum. Tamamen öne geçerek yanımda durdu ve görüş alanıma girdi. Gözlerimiz buluştuğunda kafasını salladı. "İhanetin cezası ölümdür. En az katil kadar o da suç işlemiş sayılır. Bu yüzden kralın onu affedeceğini sanmıyorum."

"Ama o, bana zarar vermedi. Sadece katile takım elbise getirdi. Kahinin kim olduğundan haberi bile yoktu. Belki de katil, onu yardım etmesi için zorlamıştır, bilemeyiz. Sence de ölmesi haksızlık değil mi? Zindana atılması daha doğru olur." Neden böyle söylediğimi bilmiyordum. Ryan'ın hain olduğunu bilsem de onun öldürülmesi gerektiğini düşünmüyordum. Mantığıma ters düşen bir şeyler vardı. Ölmesine göz yummalı mıydım yoksa yummamalı mıydım? Ne yapmam gerekiyordu.

Aaron'ın yanına gitmek için hareketlendim ama Descartes, beni kolumdan tutup durdurunca söylediği sözler yüzünden olduğum yerde kaldım. "Eğer gerçekten suçlu değilse onun öldürülmesini engelleyeceğim."

Ona anlamayan gözlerle baktığımda "Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordum.

Tedirgince gözlerini kırptı. "Ryan'dan garip bir enerji alıyorum. Sen sadece durup olacakları izle." Kolumu onun elinden kurtarıp önüme döndüm ve Ryan'a baktım. Descartes'in sert ve acımasız sesi, ben Ryan'a bakarken yeniden kulaklarımı doldurdu. "Ama eğer gerçekten suçluysa onun ölmesine göz yumacağım. Sen de benim gibi yapmalısın."

Önümde iki seçenek vardı. Eğer o suçsuzsa Descartes, onu kurtaracağını söylemişti ve bu iyi bir şeydi. Suçsuzsa ölmeyecekti ama eğer suçluysa, ölüme terk edilecek ve cezasını bulacaktı. Sanırım onun söylediğini kabullenmeliydim. Kafamı onaylarcasına salladım ve olacaklara göz yumdum. Artık sadece neler olacağını izlemek kalmıştı.

Onlarca dakikadan sonra kalabalığın arasındaki kızları gördüm. Onlar da bizim gibi öne geçmişti. Onların arkasından tüm takım öne geçti ve hepsini görme fırsatım oldu. Rita ağlamaya başlamıştı. Freya'ysa ona sarılıyordu. Rita için üzülmüştüm. Sevdiği adamı, infaz etmek için tahtaya bağlamışlardı. Gözüm erkeklere takıldı. Ryan'ın neden orada olduğunu anlamamışlardı ve onun yanına gitmeye çalışıyorlardı. Askerlerse onları tutuyordu. Boş gözlerle olanları izlemeye devam ettim. Ardından kalabalığın arasındaki Mylo ve takımını gördüm. Düşünceli bir tavırla Ryan'a bakıyorlardı.

Çanlar yeniden çalmaya başladığında kafalar, kraliyet balkonuna döndü. Balkonda Aaron belirdiğinde tüm sesler kesildi. Herkes ona bakıyordu. Aaron, ellerini balkonun kenarına yaslayarak Ryan'a nefretle baktı. İlk defa onu böyle görüyordum. "Nemesis halkı!" diye bağırdı. Sesi bile değişmişti, tiksinti doluydu. "Katil, dün gece öldürülmüş ve bedeni yakılmıştır. Şimdiyse ona yardım ve yataklık eden bu haini yakacağız. Bu size

ibretlik bir ders olsun. Büyücülere yardım ve yataklık eden her kim olursa olsun, cezası sorgusuz sualsiz ölümdür." Elini havaya kaldırıp işaret verdiğinde elinde meşale tutan bir muhafız öne çıkarak Ryan'ın önüne kadar yürüdü ve Aaron'a baktı.

Bir Aaron'a, bir de Ryan'a bakıyordum. Bu sırada bakışlarım, olanları gözünü bile kırpmadan izleyen Descartes'e kaydı. Fısıldayarak ona hatırlattım. "Eğer suçsuzsa onu kurtaracaksın." Sesini çıkartmadı ama yine de göz ucuyla bana bakarak kafasıyla onay verdi. Yeniden önüme döndüm ve izlemeye devam ettim.

Ryan'ın kafası, asker önünde durduğunda kalktı. Önce askere, sonra kalabalığa ve en son da Aaron'a baktı. Aaron'a bakarken sırıttı. Aaron'ın, onun bu haline sinirlendiğini görebiliyordum. Aaron elini kaldırıp indirdiğinde asker elinde tuttuğu meşaleyle yerdeki odunları yaktı. Odunlar, Ryan'ın etrafını tamamen sarıyordu. Ateş yavaşça yayılmaya başladığında Ryan, ateşe bakarak gülümsedi ve yeniden kafasını eğdi. Gülümsemesine bir anlam veremiyordum. Az sonra yanarak ölecekti.

Descartes hiçbir şey yapmadan bekliyordu. Tişörtünün eteklerinden tutup sıktım ve izlemeye devam ettim. Ateş büyüyerek Ryan'ın bacaklarına ulaştı. Ateş bacağına değmeden hemen önce Ryan, kafasını kaldırdı ve beyaza dönmüş gözleriyle etrafına baktı. Gözbebekleri kaybolmuştu. Yeniden sırıttığında Descartes, beni arkasına doğru çekti ve büyülü birkaç sözcük mırıldandı. Ryan'sa bağlı olduğu direkteki ipleri kendisine doğru hızla çekerek kopartmak için hamle yaptı. Ardından Aaron'ın sert ve buz gibi olan sesini duydum. "Yakalayın!"

BÖLÜM 50

Descartes büyü yapmaya devam ederken kalabalık büyük bir gürültüyle sarayın bahçesini terk etmeye başladı. Canları için koşup kaçıyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki birazdan burada hiç de hoş olmayan şeyler yaşanacaktı. Onlar kaçarken Ryan, ağzını oynatarak bir şeyler söyledi ve önündeki ateş söndü. Muhafızlar kılıçlarını çekerek ona doğru ilerlemeye başladığında ayağa kalktı ve ellerini yeniden öne çekerek onu tahta direğe bağlayan iplerin kopmasını sağladı. Şimdi muhafızlarla karşı karşıya ve ayaktaydı. Yaklaşık on beş kadar muhafız, etrafını sarmıştı.

Descartes büyü yapmayı bıraktığında kafasını bana çevirdi ve "Onu büyülü bir çemberin içine hapsettim. Oradan istese de çıkamayacak," dedi. Ardından "Kendine dikkat et," diyerek yanımdan ayrıldı. Karşımda duran takımın yanına gitmek için koşmaya başladım.

Koşarken önümden uçarak geçen bir muhafızı görmemle duraksadım ve geldiği yöne doğru baktım. Kafamı çevirmemle bana doğru gelen bir kılıç gördüm. Kılıç bana çok yakındı ve kaçacak zamanım yoktu. Gözlerimi kapattım. Bedenim vücudumu saran kolların etkisiyle yere düştüğünde şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Biri beni kurtarmıştı. Gözlerim havadaki kılıca takıldığında arkamızdaki bir adamın acıyla bağırdığını duydum. Kılıç bacağına saplanmıştı. Ardından beni kurtaran kişiye baktım. Bedeni üzerimdeydi. Mylo'ydu. Beni kılıçtan kurtarmıştı. Büyüyen gözbebeklerini üzerime dikti. "İyi misin?"

"İyiyim," diye karşılık verdim. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp geri çekildim. "Teşekkür ederim."

Üzerimden kalktı ve kalkmam için elini uzattı. "Diğerlerinin yanına gidelim." Onu onayladım ve elini tutarak ayağa kalktım.

Diğerlerinin yanına koşarken gözüm, Ryan'a takıldı. Gözleri hala beyazdı. Ona ulaşmaya çalışan muhafızları, büyü yaparak kendinden uzaklaştırıyordu. Ryan'ın element kullanıcısı olduğunu sanıyordum ve diğerlerinin de benim gibi düşündüğünü biliyordum. Büyücü olduğunu çok iyi gizlemiş olmalıydı. Aklıma onun uygulamalı elementler dersine katılmadığı zamanlar geldi. Mylo'yla birlikte hiçbir şey yapmadan bankta oturuyorlardı. Onun kötü olmadığı ummuştum ama o, düşündüğümün aksine kötülerin iş birlikçisiydi. Ryan hakkındaki düşüncelerimi kafamdan atmaya çalışarak şimdiki zamana odaklandım. Muhafızların onu durduramayacağını biliyordum, yani onu biz durdurmalıydık. Elementlerimiz bizi, normal muhafızlardan daha güçlü kılıyordu.

Takımımın yanına vardığımda koşmaktan nefes nefese kalmıştım. Rita'nın bayıldığını fark ettim. Başında Lena ve Tyler duruyordu. "Onu güvenli bir yere götürün." İkisi, beni onayladığında Tyler, Rita'yı kucağına alıp hızla ilerlemeye başladı. Lena da peşinden gidiyordu.

Astrid ve Alin'e baktım. Alin korkmuş görünüyordu. Arkadaşı büyücü çıkmıştı ve şu anda büyü yaparak muhafızları etrafa fırlatıyordu. Çoğu yaralanmıştı. Korkmakta haklıydı. Hala kaçamayan kalabalıktan acı dolu çığlıklar yükseliyordu. Muhafızların kılıçları havalanarak insanları yaralıyordu. Kimsenin ölmemiş olduğunu umdum.

Mylo, dikkatimi çekmek için kolumdan tuttuğunda ona baktım. "Siz kızlarla güvenli bir yere gidin, biz de çocuklarla Ryan'ı yakalayalım." Onu onayladım ve kızları saraya doğru sürüklemeye başladım. Amacım kaçmak değildi. Sadece kızları güvenli bir yere bırakıp bahçeye geri dönecektim. Onların yaralanmasını istemiyordum.

Hızla saraya girdiğimizde kızlara "Yukarı çıkın," dedim.

Alin, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu.

Elimle dışarıyı işaret ederek "Saraya girerken kapının yanında yaralanmış bir adam gördüm. Onun iyi olduğuna emin olup hemen yanınıza geleceğim," dedim.

İtiraz ettiklerinde Astrid, "Ben Melany ile gidip onu korurum ama sizin güvende olduğunuzu bilmem gerek," dedi.

Alin kafasını iki yana salladı. "Ya size bir şey olursa?"

Astrid gidip kardeşine sarıldı. "Dışarıda onlarca asker varken bize bir şey olmayacaktır, merak etme, Alin. Şimdi odaya çıkın!" Ardından kardeşini omuzlarından ittirerek merdivenlerden çıkmasını sağladı.

"Çabuk gelin, yoksa size bakmak için aşağıya gelirim." Astrid kafasını salladığında Alin, kızları alıp yukarıya çıktı.

Astrid'le beraber dışarıya çıkmak için hareketlendik. "Kapının önünde yaralanmış bir adam yok, değil mi?"

Kafamı salladım. "Kapının önünde yok ama bahçede onlarcası var. Onları kontrol edebilir misin?"

Saraydan çıktığımızda Astrid, "Tamam," diyerek beni onayladı.

Ryan, hala muhafızlarla savaşıyordu. Mylo ve diğerleri de elementleriyle ona saldırıyordu ama Ryan, onları engelliyordu. Gerçekten güçlüydü. Descartes'se ortalıkta görünmüyordu. Astrid'le birlikte bize en yakın yaralının yanına giderek durumuna baktık. Orta yaşlı, kumral bir kadındı. Taktığı pelerin kan olmuştu. Karnından yaralanmıştı. Kadının boynuna bağlamış olduğu pelerini çıkartarak üzerime giydim ve şapkasını taktım. "Ben, Descartes'i bulmaya gidiyorum. Sen yaralıların durumuna bak ve içeriye geç. Ayrıca Ryan'dan uzak dur!"

Ellerini kadının karnına saplanmış kılıcın etrafına bastırıp kan kaybetmesini engelledi. "Kendine dikkat et, ben burayı hallederim."

Arkamı dönerek koşmaya başladım. Nereye gideceğimi bilmiyordum, bu yüzden de içgüdülerimin beni yönlendirdiği yöne ilerlemeye başladım. Koşarken bir yandan da Descartes'e seslendim. "Neredesin?"

Anında beynimde yankılanan sesini duydum. "Dümdüz ilerle ve yan yana duran iki ağacın arkasına gel."

Gözlerimle etrafı taradım ve karşımdaki ağaçlara bakmaya başladım. Yan yana duran ve neredeyse bitişik olan ağaçları görünce daha da hızlandım ve kısa süre içinde oraya vardım. Descartes, söylediği yerdeydi. Nefes nefese kalmış bir şekilde "Neden burada saklanıyorsun?" diye sordum. "İnsanlar yaralanıyor, onu durduracağını sanıyordum." Sesim sonlara doğru boğuk ve kısık çıkmıştı.

Gözlerini üzerime dikti. "Onu durdurmakla kalmayıp öldüreceğim, Melany ama önce çift taraflı ölüm kökünü bulmam gerekiyor. Senin buraya gelmeni bekledim."

Anlamayan gözlerle ona baktım. "Ne?"

"Ryan'ın gözlerini gördün, değil mi? Gözleri beyaz kesilmiş. Bunu daha önce de görmüştüm. Onun bedeni Lidian hayaletleri tarafından ele geçirilmiş-"

Sözünü kestim. "Lidian hayaletleri mi?"

Açıklamaya devam etti. "Lidian hayaletleri kötü ruhlardır ve cadılarla anlaşmalı olarak çalışırlar. Bir beden karşılığında cadıların onlara verdiği güçleri kullanarak emirlerine girer ve bir isteklerini gerçekleştirirler. İhanet gibi. Anlayacağın Ryan'ın bedeni ele geçirilmiş ve onu kurtarmak için de çift taraflı ölüm köküne ihtiyacım var."

Ryan'ın büyücü olmadığını öğrendiğim için sevinmiştim ama bedeninin ele geçirildiğini duyunca tuhaf hissetmiştim. Bu gerçekten de kötü olmalıydı. Ayrıca Descartes'in bahsettiği ölüm kökünü ilk defa duyuyordum. "Şu bahsettiğin bitkiyi nereden bulacaksın?" diye sordum, kafamı ağacın arkasından çıkartıp Ryan ve diğerlerinin durumuna bakarak. Muhafızlar geri çekilmişti ve saldırma işini element kullanıcılarına bırakıp onların arkasında tetikte beklemeye başlamışlardı. Onu kılıçlarıyla yenemeyeceklerini anlamış olmalıydılar.

Descartes'i duyunca ona döndüm. "İşte burada sen devreye giriyorsun. Ölüm kökünü bulmak için anka formuna dönüşmeliyim. Ölüm kökü Nemesis'te yetişmiyor. Oraya yürüyerek

gitmek günler sürer ama eğer uçarsam bugün bitmeden dönmüş olurum. Bu yüzden de kimsenin olmadığı bir yere gitmemiz lazım. Dönüşmeme yardım edeceksin."

"Nasıl yardım edeceğim? Daha önce dönüştüğünde hiçbir şey yapmamıştım."

"Sadece yanımda olman yeter. Bu arada anka formuna dönüştüğümde bir müddet insan formuma dönemeyeceğim. Yeniden dönüşmem için zaman geçmesi gerekiyor."

Kafamdan kaynar sular dökülmüş gibi hissettim. Üzülmüştüm ama yine de Ryan'ı kurtarmak için bu şansı değerlendirmeliydik. "Ne kadar zaman geçmesi gerekiyor, Descartes?"

"Bir ay." Durdu ve elimden tutarak beni ormana doğru çekiştirmeye başladı. "Zaman kaybetmeyelim, ben dönüştükten sonra Ryan'a saldıranların, ondan on adım kadar uzaklaşmasını sağlamalısın. Büyü yapsa da onun için hazırladığım büyülü çember nedeniyle saldırıları boşa çıkacak. Herkes çemberin etrafından uzaklaştığında da orada kilitli kalacak. Aynı şekilde içeriye benden başka kimse giremeyecek. Anladın mı?" Kafamı salladım. Hızlı konuşsa da söylediklerini anlamıştım.

Ormanın içine yeteri kadar girdiğimizde önümde durdu. "Daha fazla vakit kaybetmeden dönüşmeliyim. Sana söylediğimde gözlerini kapatmalısın." Gözlerimi kırparak onu onayladım.

Yaklaşıp bana sarıldı. Ben karşılık veremeden benden ayrıldığında gözlerinin parladığını gördüm. Ayrıca gözleri gibi kalbi de parlamaya başlamıştı. Kendi kalbime baktım. Benimki de parlıyordu. İkimizin kalbinden de uzantılar çıkmaya başladı. Daha sonra gözümü alacak şekilde ışıldayıp ortada birleştiler. "Gözlerini kapat, Melany." Dediğini yapıp gözlerimi kapattım. Ardından sıcaklığı hissettim. Bu alev gibiydi. Descartes'in bedeni yanıyor olmalıydı. Acı dolu inlemesi kulağımı doldurduğunda gözlerimi açmak ve elini tutmak istesem de yapmadım. Dönüşmeliydi ve ben onu engellememeliydim.

Işık yavaş yavaş sönmeye başladığında tiz bir ses zihnimde yankılandı. Bu anka formundayken çıkarttığı sesti. "Dönüşüm tamamlandı, gözlerini açabilirsin."

Gözlerimi yavaşça açtım. Gümüş renkli tüyleri gökyüzünün maviliği altında parlıyordu. O, gördüğüm en güzel şeydi. Gümüş renkli büyük gözlerini kırptı ve bana yaklaştı. Yumuşak tüylü kafasını bana sürttüğünde "Anka formundayken saraya giremem ama ormana gelebilirim. Seninle çok geçmeden yeniden görüşeceğiz, kendine dikkat et, Melany," diyen sesi beynimde yankılandı.

Ardından büyük bedenini benden ayırdı ve sırtındaki kanatlarını serbest bırakarak iki yana açtı. Ben bu görüntüden yeniden etkilenirken o havalandı ve kanatlarını çırparak gökyüzüne doğru çıkmaya başladı. Bulutların arasından geçerek gökyüzünde yok olana dek arkasından baktım. O gitmişti ve şimdi ben de bana verdiği görevi yerine getirmeliydim.

BÖLÜM 51

Koşarak ormanı aştım ve saraya ulaştım. Birkaç saniye boyunca Astrid'i aradım. Onu, hala yaralıların durumunu kontrol ederken buldum. Fakat Astrid, bana lazımdı. Koşarak yanına gittiğimde nefes nefeseydim ve büyük ihtimalle yüzüm kıpkırmızıydı. "Melany?" dedi endişeyle.

Onu kolundan tuttum ve alçak sesle konuştum. "Sana ihtiyacım var." Anlamayan gözlerle bana baksa da kafası salladı ve yerdeki adamın durumunun iyi olduğuna kanaat getirince benimle gelmek için hareketlendi.

Onu, Ryan ve askerlere yakın duracağımız ama görünmeyeceğimiz bir ağacın arkasına kadar çekiştirdim. Durduğumuzda "Bana neden ihtiyacın var?" diye sordu.

Bir elimi ağaç kabuğunun üzerine koydum. "Descartes, Ryan'ın içine bir çeşit kötü ruh kaçtığını söyledi ve ölüm kökü denen bir bitkiyi bulmak için gitti. Gitmeden önce de Ryan'ın etrafını çeviren büyülü bir çember yaptı. Herkesi Ryan'ın etrafından on-on beş adım kadar uzaklaştırmalıyız. Ben hava elementini kullanmayı bilmediğim için bana yardım etmelisin. Ryan'ın etrafındaki herkesi elementinle ondan uzaklaştırmalısın. Ne diyorsun?" Hızlı hızlı konuşmuş ve Astrid'in şaşkın bakışlarıyla karşılaşmıştım. Bir müddet cevap vermeyince "Anladın mı?" diye sordum.

Kendine gelmek istercesine başını salladı. "Anladım, askerleri elementimi kullanarak geriye ittireceğim."

"Pekala, o zaman başlayalım," diyerek kafamı ağacın arkasından uzattım ve Ryan'a saldırmaya çalışanlara baktım. Rüzgarla geriye itildiklerinde canları acıyacaktı ama bunu yapmak zorundaydık.

Astrid, yanımdan geçerek biraz açıkta durdu ve elini öne doğru uzatarak gözlerini kapattı. Konsantre olmaya çalışıyordu. Sessizce beklemeye başladım. Yaklaşık bir dakika sonra Astrid, gözlerini açtı ve ellerini öne doğru hızla ittirdi. Gözle görülebilen büyük, hem de çok büyük bir hava dalgası, Ryan'a saldırmaya çalışan muhafızlara çarptı ve onları uzağa sürükleyerek fırlattı.

Ryan, ondan uzaklaşarak yere düşen muhafızlara bakarak sırıttı ve gitmek için arkasını döndü. Koşmaya başladıktan beş-altı adım sonra sendeleyerek yere düştü. Ardından ayağa kalktı ve bir daha ilerlemeye çalıştı. Geçemeyince sinirlendi ve bağırarak bariyeri yumruklamaya başladı. Ağacın arkasından çıkarak koştum ve askerlerin yanına gittim. Bu sırada askerler de Ryan'a ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. İçlerinden biri, kılıcını çekerek ona doğru yürümeye başladı. Ryan bu sırada hala bariyeri yumrukluyordu. Asker, bundan faydalanıp ona doğru koştu ama o da Descartes'in oluşturduğu bariyere çarparak yere düştü. Descartes'in dediğine göre, çemberin etrafından herkes çekildiğinde oraya ondan başkası giremeyecekti. Bu yüzden insanlar güvende olacaktı. Asker ayağa kalktı ve bariyere bir daha yaklaştı. Diğer herkes gibi o da şaşkındı. Kılıcını bariyere doğru uzattı ve ittirdi. Kılıç, bariyerden sekip elinden düştü.

"Neler oluyor?!"

Aaron'ın gür ve öfkeli sesi sarayın bahçesini sardığında muhafızlardan biri, "Onun etrafını çeviren bir büyü var, içeriye giremiyoruz," dedi.

Aaron, şaşırsa da istifini bozmadı. "İçeriye giremiyoruz da ne demek?"

Asker bir adım öne çıktı. "Bilmiyoruz, efendim."

"Biz içeriye giremiyoruz ve görünüşe göre o da dışarıya çıkamıyor." Eliyle bariyeri yumruklayan Ryan'ı gösterdi.

Aaron, çenesini sıvazlarken yavaşça ona yaklaştım ve koluna hafifçe dokundum. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Kararsız gözlerle bir bana, bir de bariyerin içindeki Ryan'a baktı. Ardından kafasıyla beni onayladı. Askerlere doğru döndü. "Bariyerin etrafında kalın ve bir şey olursa saldırın." Askerler onu onaylayıp bariyerin etrafını çevirdiler. Aaron'ın bakışları yeniden beni bulduğunda "Benimle ne konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Sakin bir yere gitsek iyi olur. Burada konuşmamalıyız."

Kafasını salladı ve arkasına dönerek saraya doğru ilerledi. O, saraya doğru ilerlerken Astrid'e benimle gelmesi için işaret verdim. Birlikte Aaron'ın peşinden saraya girdik. Sessiz bir şekilde toplantı odasına kadar yürüdük ve içeriye girdik. İçeriye girdiğimizde Aaron, cevap beklercesine bana baktı.

Ona, Ryan'ın içine kötü bir ruh girdiğini söylemeliydim. Belki o zaman onu idam etmekten vazgeçerdi. "Kralım," dedim ve kafamı öne eğerek saygı duruşunda bulundum. "Ryan'ın içine bir Lidian hayaleti kaçmış, bedeninin kontrolü onda değil-"

Aaron, elini kaldırıp beni susturarak "Lidian hayaleti mi?" diye sordu, endişeli bir ses tonuyla. "Hayaletin saf formunu gördün mü?"

Olumsuz anlamda kafamı salladım. Rahat bir nefes aldı. "Hayaletin saf formunu görseydin, yavaş yavaş kötülükle dolmaya başlardın. Hayaleti içinden temizlemek için de tek çözüm, büyü." Bakışları ciddileşti. "Ayrıca hayaletin asıl formuna on saniyeden fazla bakarsan olduğun yerde taş gibi hareketsiz kalırsın-"

"Bunları nereden biliyorsun?" Sözünü kesmiştim ama umursamış gibi görünmüyordu.

Soğukkanlılıkla cevap verdi. "Kardeş krallığımıza yapılan bir saldırıda bu hayaletle karşılaşmıştık. Bir kadının bedenini ele geçirmişti. Günler boyunca kadına saldırdık ama o her seferinde tüm saldırılarımızı engelledi. Onu yok etmek imkansıza yakın bir şey."

"Peki ondan nasıl kurtuldunuz?" Astrid'in meraklı çıkan sesini duyduğumda ona kısa bir bakış atıp yeniden Aaron'a döndüm. Bunun cevabını ben de merak etmiştim.

"O zaman bize Anka yardım etmişti. Gökten uçarak gelmiş ve kadının bedeninin içindeki hayaleti göğe doğru çıkartmıştı. Ardından büyük, çok büyük bir patlama olduğunu ve hayaletin öldüğünü hatırlıyorum."

Astrid'le aynı anda birbirimize baktık. Yani Descartes, Anka olduğu zamanlarda bile onlara yardım etmişti. Aaron'ın bakışlarından Anka'ya sempati duyduğunu anladım. "Şanslıymışsınız."

Tedirginlikle gülümsedi ve yanıma yaklaştı. Ellerini yanaklarıma koydu. "Bugün sokağa çıkma yasağı var. Güvende olmanı istiyorum. Bu yüzden odana gidip orada kalmalı ve sarayın bahçesine çıkmamalısın. Anlıyor musun?"

Astrid'in bakışlarını üzerimizde hissediyordum. Nefesimi kısa bir süreliğine tutup bıraktım. Astrid'i öz kardeşim gibi seviyordum. Ayrıca artık ona güvenim tamdı. Bu onun için ne kadar zor olursa olsun o sırlarımı saklıyordu. Bu yüzden ondan saklamak istemediğim bir sırrı şimdi açıklığa kavuşturacaktım. Aaron'ın elinden tutarak geri çekildim ve "Evet baba, anlıyorum," diye cevap verdim. Aaron, ışıltılı gözleriyle bana bakarken gülümsedim. "Biz artık gidelim." Tepkisiz bir şekilde donup kalmış olan Astrid'i kolundan tutup çekiştirdim.

Odadan çıktığımızda kolunu bırakmamıştım. Muhafızlardan uzaklaşıp boş olduğunu tahmin ettiğim bir koridorda durduğumuzda ona döndüm ve sıkıca sarıldım. "Melany," dedi boğuk çıkan sesiyle.

"Senden yine sır sakladığım için üzgünüm, Astrid." Bedenlerimizi ayırdım.

Kısılan gözleriyle bana baktı. Hala ifadesizdi. "Sen gerçekten prenses olamazsın, kralla anlaştınız ve bana şaka yapıyorsunuz, değil mi?"

"Şaka yapmıyorum, Astrid, on sekiz yıl önceki savaş sırasında Dünya'ya bırakılan ve bulunamayan kız benim. Ayrıca

bir şey daha var. Ama yemin ederim ki ondan başka, sana söylemediğim hiçbir sırrım yok."

Şüpheli gözlerle bana baktı. "Prenses olduğunu saklamanı anlıyorum ama aramızda başka sır olmayacağını sanıyordum, Melany," dedi hafif buruk bir ifadeyle.

Yüzümü onun gibi hafifçe buruşturdum ve cevap verdim. "Dünya'ya bırakılan kız benim ama Prenses Melody ben değilim."

Astrid'in afalladı. "Anlayamıyorum, eğer sen kayıp prensessen... Prenses Melody olmalısın. İsminin Melany olması hiçbir şeyi değiştirmez."

Kafamı olumsuz anlamda salladım ve daha iyi nasıl açıklayabilirim diye düşündüm. Aklıma gelen fikirle "Vizyonunda gördüğün beni hatırlıyor musun? Hani şu altın sarısı gözleri olanı..." dedim.

Onaylarcasına kafasını salladı. "Hatırlıyorum."

Elimi kolundan çektim. "O, benim ikiz kardeşim, Astrid. Büyücüler tarafından kaçırılan ve doğduğu bilinmeyen, ikiz kardeşim."

BÖLÜM 52

"Şimdi sen prensessin ve bilinmeyen bir ikiz kardeşin var. Kardeşinin başı belada, bizim de başımız belada. Ryan'ın içine ruh kaçtı ve Descartes, anka formuna döndü. Ne yapacağız?!" Astrid, kendi kendine mırıldanarak bir ileri bir geri yürürken gözlerim onu takip ediyordu. Onun yüzünden başım dönmüştü.

"Sakin olur musun, Astrid? Her şeyi halledeceğiz."

Durdu ve yanıma geldi. "Peki ya halledemezsek?"

Güven vermek istercesine ellerinden tuttum. "Bu zamana kadar her şeyi hallettik. Bunun gibi sorunların üstesinden de gelebiliriz."

Kendine gelmek için derin bir nefes aldı. "Pekala. Ben iyiyim. Alin'in yanına gidelim, bizi merak etmiştir."

Odaya girdiğimizde Alin'i yatakların üzerinde sessiz bir şekilde beklerken bulduk. Geldiğimizi gördüğünde hızla ayağa kalktı. "Nerede kaldınız?! Size bakmak için dışarıya çıkmaya çalıştım ama muhafızlar izin vermedi."

Astrid, dudağını ısırarak kardeşine baktı. "Kralla önemli bir konu hakkında konuşuyorduk."

Alin'in bakışları yumuşadı. "Dışarıda olduğunuzu sanmıştım, rahatladım."

Ben kendi yatağımın üzerine oturduğumda Astrid de yanıma gelerek yatağın üzerine uzandı. Ellerini gözlerinin üzerine

koyup bir müddet öylece durdu. Alin'e bakarak "Kızlar nereye gitti?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Akademiye dönmek istediler, bir muhafız onları alıp götürdü." Ardından ekledi: "Ryan, gerçekten büyücü mü?"

Astrid, yataktan doğruldu ve kardeşine baktı. "Hayır, değil."

Alin, anlamayarak bakınca sözü devraldım. "Ryan'ın bedeni, Lidian hayaleti ruhu tarafından esir alındı. Yani kendi bedenini kontrol edemiyor."

Alin'in gözleri korkuyla kısıldığında Astrid, yataktan kalkıp onun yanına gitti ve ona sarıldı. "Korkmana gerek yok, o iyi olacak."

Şu anda Ryan için yapabileceğimiz bir şey yoktu, bu yüzden de akşama kadar Descartes'in dönmesini beklemeliydik. Bir müddet sessizce bekledikten sonra sarayın koridorlarına çıktık. "Burada kalacağımıza akademiye gidelim. Hem sıkılmayız hem de orada daha güvende oluruz," dedim kızlara. Aslında bunu söylemekteki amacım, Alin'i güvenli bir yere götürmekti. Akşama doğru da akademiden kaçıp saraya dönecektim. Descartes'in bana ihtiyacı olabilirdi. Onun yanında olmalıydım. Kızlar beni onayladığında saraydan çıkmak için hareketlendik.

Çıkış kapısında iki muhafız duruyordu. Geldiğimizi fark ettiklerinde çekilmediler. Biri, "Kralın emri üzerine kimse saraydan çıkamaz, içeriye dönün," dedi uyarırcasına.

Kızlarla birbirimize baktıktan sonra Astrid, Alin'le ikimizin omzundan kavrayıp geriye doğru çekiştirdi ve muhafıza bakarak "O zaman biz içeriye dönelim," dedi. Muhafız memnun olmuş bir şekilde çarpık bir gülümsemeyle Astrid'e baktıktan sonra yeniden ciddileşti.

Arkamızı dönüp muhafızlardan uzaklaştığımızda anlamayan gözlerle Astrid'e baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Kapıdan çıkmamıza izin vermeyecekler ama revirin oradaki camdan dışarıya çıkabiliriz." Astrid çok iyi düşünmüştü.

Sinsi bir ifadeyle gülümsedim. "Gidelim."

Çok geçmeden revire vardık. İçeride birkaç kadın, yaralılara bakmak için koşturuyordu. Gördüğüm kadarıyla ağır yaralı olanlar vardı. Alin, ağzını eliyle kapatmadan önce "Çıkalım buradan," diye fısıldadı. Midesi bulanmış olmalıydı. Onu onaylayarak geriledim ve hep beraber odadan çıktık.

"Başka bir odanın camından çıkalım," dediğimde Alin, koridoru gözlemek için revirin orada kalacağını söyledi. Astrid'le beraber koridordaki kapıları teker teker açmaya çalıştık ama hiçbiri açılmadı. Normalde kilitli olmayan kapılar, bugün garip bir şekilde kilitlenmişti.

Sona kalan kapının kulpunu tuttum. Bu kapı, saraydan çıkmak için son şansımızdı. Açılması gerekiyordu. Kapının kulpunu çevirdim ama kapı açılmayınca sinirle kapıyı tekmeledim. İçimden gelen yoğun his sonrasında elim yeniden kapının kulpuna gitti. Garip hissediyordum. Kapının kulpunu yeniden döndürdüm. Çıkan tıkırtı sesinden sonra kapı açıldı.

Astrid, "Kilitliydi, nasıl açtın?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ağzı açık kalınca "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Kafasını salladı ve "Gözlerin..." diyebildi.

"Gözlerime ne olmuş?" diye sordum.

Kendisine gelmek için gözlerini kırptı ve ağzını kapatıp dudaklarını diliyle ıslattı. "Altın sarısı renginde parlıyorlar."

Kapıyı, büyüyle açtığımı anlayınca şaşırdım. Bedenimin kontrolünü kaybetmemiş olmam, daha şaşırtıcıydı. Fakat büyü yaptıktan sonra gözlerim hep eski haline dönerdi. Şimdi dönmemesi beni endişelendirmişti. Ne yapacaktım?

"Kapıyı açtınız mı?"

Alin'in sesini duyduğumuzda bakışlarımı yere indirdim. Beni böyle görmemeliydi. Durumumu ona şimdilik açıklayamazdık. Bize doğru geldiğini fark ettiğimizde Astrid, beni odanın içine doğru ittirdi ve sesini alçalttı. "Seni böyle görmesine izin veremeyiz." Onu onayladım ve odanın içerisine girip etrafa bakınmaya başladım. Gözlerimi gizleyebileceğim herhangi bir şey arıyordum ama odada hiçbir şey yoktu. Alin'in kapıya yaklaştığını

fark ettiğimde hızlıca cama ilerledim. Camın kilidini açıp Alin odaya girmeden hemen önce camdan dışarıya çıkmalıydım.

Onlar odaya girdiklerinde camı açmış, bacaklarımı aşağıya sarkıtmıştım. Arkam dönük bir şekilde "Ben, Kyne'nın yanına gideceğim, sizinle sonra akademide buluşuruz," dedim. Aşağıya atlayıp saraydan koşarak uzaklaşmaya başladım. Sarayın arka tarafında, Elena'nın gizli bahçesinin olduğu taraftaydım. Eğer sarayın etrafından dolanırsam kimseye görünmeden Kyne'ın kulübesine ulaşabilirdim. Kyne, bana yardımcı olabilirdi.

Kulübeye vardığımda kapıyı çaldım. İçeriden ses gelmeyince kapıyı açıp içeriye girdim. Gördüklerim karşısında beynimden vurulmuşa döndüğümde Kyne'nın nerede olabileceğini düşündüm. Kalbim, hiç olmadığı kadar hızlanmıştı. Endişe, dört bir yanımı sararken etrafı tarıyordum. İçerisi darmadağınıktı. Masanın üzerinde ve yerde kan vardı. Kan, ince bir çizgi halinde ilerliyordu. Mide bulandırıcı kan kokusu her yeri sarmıştı. İçeride boğuşma yaşandığı belliydi. "Kyne!" diye seslendim tedirgince.

Ses gelmeyince devrilmiş sandalyenin üzerinden atlayarak ilerledim. Kyne'ın burada olmadığını fark ettiğimde kanın oluşturduğu yolu takip ettim. İçeride ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden yavaşça yürüyerek odadaki diğer kapının önüne kadar geldim. Aralık kapıyı ittirdiğimde nefesimi tuttum ve kafamı içeriye uzattım. Daha sonraysa kendimi tutamayıp elimle ağzımı kapattım ve dudaklarımdan küçük çaplı bir çığlığın dökülmesine izin verdim. "Kyne... Olamaz!"

BÖLÜM 53

Odanın içerisindeki yatağın üzeri kırmızılaşmış, parkenin üzeri kan gölüne dönmüştü. Odada Kyne'dan başka bir adam daha vardı. Adamın öldüğü her halinden belliydi, boynuna saplanmış kocaman bir cam parçası vardı. Cam, şah damarını kesmiş olmalıydı. Bunu Kyne mı yapmıştı? Burada ne yaşanmıştı böyle?

Düşünceler beynimi kemirirken Kyne'a ve karnına saplanmış iri cam parçasına baktım. Durumu kötü görünüyordu. Nefes alıp almadığını buradan anlayamıyordum. Gözleri kapanmıştı ve kafası yanında hareketsizce yatan adamın omzuna düşmüştü. Gözlerim Kyne'ın karnına doğru indiğinde yarasının hala kanıyor olduğunu gördüm. Ölmediğini umarak hala dikilmekte olduğum kapının önünden ayrıldım ve içeriye girdim.

İçerinin boğuk havası, boğazıma küçük bir yumru halinde oturduğunda öksürdüm ve büyük adımlar atarak Kyne'a ulaştım. Kyne'ın yanına çömeldiğimde elimi, boynuna götürdüm. Parmaklarımın ucu, fazlasıyla sıcak olan bedenine değdiğinde şaşkınlıkla elimi geri çektim. Ardından yeniden boğazına dokundum. Teni fazlasıyla sıcaktı ve kalbi atıyordu. Ölmemişti. Fakat kalbi, normal olamayacak kadar hızlı atıyordu.

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde korku dolu gözlerle Kyne'a bakıyordum. Ona yardım etmeliydim ama nasıl? Aklıma Dünya'dayken aldığım ilk yardım dersleri geldiğinde az da olsa sevindim. Aldığım dersler ilk defa bir işe yarayacaktı. Kyne'ın kanamasını durdurmalıydım. Kyne'ın kafasını tutup yanında

yatan adamın omzundan çektim ve onu yavaşça yere yatırdım. Karnındaki cam parçasını çıkartmalı ve daha fazla kan kaybetmeden kanın akışını durdurmalıydım. Yatak örtüsünü alıp katladıktan sonra Kyne'ın yanına eğildim ve sol elimi karnına koydum. Diğer elimle de cam parçasını tuttum. Camın, Kyne'ın hayati organlarına gelmemiş olmasını dileyerek dikkatlice çekip çıkardım. Camın çıktığı yerden daha çok kan akmaya başladığında örtüyü Kyne'ın karnına sertçe bastırdım. Kanın durması gerekiyordu. Peki, kan durunca ne yapmalıydım? Yardım çağıracak kadar zamanım olacak mıydı? Descartes'i de çağıramazdım. Uzaktaydı.

"Onu kurtarmak istiyorsan büyünü kullan."

Olduğum yerde hafifçe sıçradım. Korkmuştum ama bu sesi tanıyordum. Onun sesini duyunca az da olsa rahatladım. Ona bakmak için kafamı döndürmek üzereyken yeniden konuştu. "Burada değilim, Melany." Arkamı dönüp odaya baktım. Gerçekten de burada değildi. Yine de sesini net bir şekilde duyuyordum.

"Neredesin, Melody? Seni nasıl duyuyorum?"

"Tapınaktayım, Melany, yardıma ihtiyacın olduğunu hissedip seninle bağlantı kurdum. Büyücüler tapınağa girmek üzere ve benim tapınağı koruyacak kadar gücüm kalmadı. Bu seninle son konuşmamız." Vücudumun titrediğini hissettim. Tam konuşacağım sırada sözümü kesti: "Önce kurtarmaya çalıştığın yaşlı adama yardım edelim.

Yaşlı adam lafını duyunca istemsizce "Kyne," diye mırıldandım. Onun beni görüp göremeyeceğini bilmiyordum ama yine de kafamı salladım. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Örtüyü kaldır ve ellerini yaranın etrafına koy." Örtüyü kaldırıp ellerimi, Melody'nin dediği gibi Kyne'ın yarasının etrafına koydum. Kyne'ın karnından akan kanlar, elime bulaştığında Melody, "Güzel, şimdi gözlerini kapat ve dediklerimi tekrarla," dedi. "Hazır mısın?"

"Evet, hazırım." Derin bir nefes aldım ve Melody'nin söyleyeceklerini bekledim.

"Crystal benedicam ei. Kyne aperi oculos tuos." Sözcüklerin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Melody'nin söylediklerini tekrarladım. Ona güveniyordum. Bir şey olmayınca "Gözlerini kapat ve bir daha söyle, odaklanmalısın," diyen sesini duydum. Gözlerimi kapattım ve sözleri yeniden söyledim. "Gözlerini açma ve bir daha söyle. Onu kurtarmak istemiyor musun, Melany? Büyü yapmak istiyorsan kendine inanmalısın."

Kendime inanıyor muydum? Bu sorunun cevabını bilmiyordum ama yine de denemeliydim. Kendime inanıp inanmadığımın bir önemi yoktu. Kyne'ı kurtarmalıydım. İyice odaklandım ve kelimeleri yeniden söyledim. "Crystal benedicam ei. Kyne aperi oculos tuos."

Gözlerimi delip geçen bir ışık yansımasının ardından kulaklarıma kesik bir öksürük sesi doldu. Bu Kyne'dı. Uyanmıştı. Gözlerimi açtım ve Kyne'a baktım. Gözlerini açmış, baygın bir şekilde bana bakıyordu. "Melany?" Yüzündeki yorgunluk, sesine vuruyordu. Başka bir şey daha diyemeden gözleri kapandı.

"Endişelenme, sadece bayıldı." Melody'nin sesini duyduğumda rahatladım ve yerden kalktım.

"Yardımın için teşekkür ederim."

"Önemli değil ama vaktim daralıyor, birazdan geri çekileceğim."

Kyne iyiydi ve şimdi daha önemli bir sorun üzerinde Melody'yle konuşmalıydım. Kaşlarımı çattım ve "Seni dinliyorum," dedim.

"Büyücülere daha fazla karşı koyamayacağım, onlar beni alıp götürdüğünde tapınağı bulmalısın. Yaklaşan savaşı durdurmanın tek yolu kristal kum saatini alman. Kristal kum saati, zamanı gelince sana, savaşı nasıl durduracağını gösterecek. Kristal kum saatini sadece sen bulabilirsin. Onu büyücüler bulamasın diye tapınağın içine gizledim ve sadece senin bulabilmen için bir büyü yaptım. Onu koyduğum yerden sadece sen alabilirsin."

"Cehennem tapınağına nasıl gideceğim?" diye sordum. Daha önceden anlattığına göre tapınak bulunmak istemedikçe onu kimse bulamıyordu.

"Sana yol boyunca eşlik edecek olan gecenin kuşunu, kuşumu göndereceğim. Onu takip et ve tapınağa ulaştıktan sonra kum saatini bul. Sonra saraya geri dönüp çıkacak savaşı durdurmalısın. Gelecek yazıldı, savaş olursa kral ve kraliçe ölecek. Krallık düşecek. Ailemizi koru, Melany. Daha fazla bilgi veremem ama eğer onlar ölürse çok kötü şeyler yaşanacak. Bunun olmasına izin veremezsin. Anlıyor musun?"

"B-ben... bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Melody, beni yalnız bırakma." Çaresizdim. Tek başıma bu savaşı durdurabilecek, ailemi ve krallığımızı kurtarabilecek miydim? Hiç sanmıyordum, korkuyordum.

"Bağlantı kopuyor, üzgünüm, Melany. Benim kaderim çoktan yazıldı. Büyücüler beni aldığında öleceğim. İlk defa senin sayende yalnız hissetmedim ve bu çok güzeldi. Seni sevdim, kardeşim. Kendine dikkat et."

"Dur biraz!" diye bağırdım, boğazımdan çıkan hıçkırıkla birlikte.

Sesini son kez kısık bir şekilde duydum. "Elveda, Melany."

"Şimdi gidemezsin, Melody, beni yalnız başıma bırakıp gidemezsin! Ölemezsin! Olmaz. Ölmeme izin vermeyeceğim! Anlıyor musun?" Hıçkırarak ağlamaya başladım. Her yer sessizdi. Artık onun sesini duyamıyordum. Gitmişti. Aramızdaki bağlantı kesilmişti. Bu son konuşmamız olamazdı, buna inanmak istemiyordum. Bu son olmayacaktı. Son olmasına izin veremezdim. Onu bırakmayacaktım. Onun da beni bırakmasına izin vermeyecektim. Bu kadar kolay pes etmemeliydim.

Gözlerimi sildim ve pencereden dışarıya baktım. Hava kararmaya başlamıştı. Descartes en kısa zamanda geri dönecekti. Bunu hissedebiliyordum. O döndükten sonra tapınağı bulup kristal kum saatini almalıydım. Ardından da kız kardeşimi kurtarmalıydım. Eğer savaşı durdurmam gerekiyorsa bunu o olmadan yapmayacaktım. Yaşayacaksak hepimiz yaşayacaktık. Ailemden birinin ölmesine izin veremezdim. Şimdi Kyne'ın uyanmasını bekleyecek ve o uyandıktan sonra onu kraliyet revirine götürüp iyi olduğundan emin olacaktım. Daha sonraysa beni tapınağa

götürecek olan gece kuşunu bulmalıydım. En iyi ihtimalle o beni bulurdu ve onu aramama gerek kalmazdı. Derin bir nefes aldım ve odadaki yatağın üzerine oturarak Kyne'ın ayılmasını beklemeye başladım. Bundan sonra her şey benim için yorucu ve tehlikeli olacaktı.

Kyne, kendine gelince onu kraliyet revirine bıraktım. Yolda giderken de kulübesindeki adamın ona neden saldırdığını sormuştum. Bana net bir cevap vermemiş, sadece "Görmemem gereken bir şeyi gördüm," demişti. Ardından "Bunu ben kendim halledeceğim, beni merak etme," diyerek bir şey söylememe izin vermemişti. Bense neler olduğunu deli gibi merak etsem de bir şey sormamış ve onunla beraber sessizce kraliyet revirine kadar yürümüştüm. Revirden ayrılmadan önce Kyne'a sıkıca sarıldım. Bu benim ona veda etme yöntemimdi.

Odama dönüp bir sırt çantasına su ve yiyecek koyarak yolculuk için hazırlanmayı planladım. Ardından küçük bir not kağıdına, Aaron ve Elena için not yazarak Aaron'ın her zaman bulunduğu toplantı odasına bırakacaktım. Belki de notu kapının altından atardım. Tabii her şeyden önce kapıda muhafızlar varsa onların kapıdan uzaklaşmalarını sağlamalıydım.

Yeniden odaya döndüğümde şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim. Kapının tam karşısındaki yatağımın üzerinde üç sırt çantası duruyordu. Yanlarındaysa üç tane siyah pelerin vardı. İçeriye girip kapıyı kapattım ve bir süre anlamsızca yatağın üzerine baktım. Sanki biri gideceğimi biliyormuş gibi hazırlık yapmıştı. Kafamdan, bunları kimin hazırladığıyla ilgili binbir soru geçerken banyonun kapısı gürültüyle açıldı ve içeriden Astrid çıktı. Beni görünce hafifçe irkildi ve elini kalbine koydu. "Beni korkuttun, geldiğini duymamıştım."

Elimle yatağın üzerindekileri gösterdim ve merakla sordum. "Bunlar da ne, yoksa bir yere mi gidiyorsun?" Astrid benim gideceğimi bilmiyordu. Hatta hiç kimse bilmiyordu. Astrid çantaları benim için hazırlamış olamazdı.

"Ben bir yere gitmiyorum. Yani en azından tek başıma gitmiyorum, beraber gidiyoruz. Tek başına gidebileceğini mi

sanmıştın?" Tek kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünde birleştirip bana yaklaştı. "Sarayı terk edeceğini ve tapınağı bulmak için gideceğini biliyorum. Ayrıca kardeşini de kurtarmaya çalışacaksın. Bunu tek başına yapmana izin veremem."

Ağzım açık kalmış bir şekilde Astrid'e baksam da hemen kendimi toparladım ve "Sen bunları nerden biliyorsun?" diye sordum.

Yanıma gelip elimden tuttu ve beni camın kenarına doğru çekiştirdi. Camın kenarına geldiğimizde eliyle gökyüzünü gösterdi. "Şuradaki baykuşu görüyor musun?"

Gösterdiği yerde gerçekten de bir baykuş vardı. Havada daireler çizerek uçuyordu. "Görüyorum ama bunun konumuzla ne ilgisi var?"

Bana, susarsan anlatacağım temalı bir bakış attı. "Akademideyken camdan bakıyor ve gelmeni bekliyordum. Kızlar seslenince iki saniyeliğine arkamı döndüm ve onlara cevap verdim. Sonra yeniden cama döndüğümde camın kenarında bu baykuşu gördüm. Gözleri kapalıydı. Cama tıklattım ama kaçmadı. İyice eğilip ona baktığım sırada gözlerini açtı. Gözleri... Gözlerinde, gökyüzünü ve yıldızları taşıyormuş gibiydi. Göz rengi, gece mavisiydi. Ayrıca gözleri kristaldendi, Melany. Baykuşun gözlerine baktığımda bir vizyon gördüm. Kısacası her şeyi gördüm diyebiliriz. Biraz korkutucuydu ama iyiyim. İlk kez vizyon gördüğümde korkmuştum ama bu seferki daha az korkutucuydu. Bu arada ne zaman gidiyoruz aca-"

Sözünü kestim ve yatağa doğru yürüdüm. Zaten kuş da çoktan görüş alanımızdan çıkmış ve bizden uzaklaşmıştı. "Ben gidiyorum, sen burada kardeşinle kalıyorsun, Astrid!"

Meydan okurcasına bana baktı. "Hayır, burada kalmayacağım. Seninle geleceğim. Ayrıca vizyonda sadece biz yoktuk. Mylo da vardı. Nasıl olacağını bilmiyorum ama o da bizimle gelecek-" Kapının açılmasıyla Astrid'in sözü tekrar kesildi.

İçeriye Mylo girdiğinde yüzünde korkmuş bir ifade olduğunu gördüm. İşler gerçekten karışıyordu. Onlarla birlikte gidemezdim.

Başlarına bir şey gelirse kaldıramazdım. Güvende olmalarını istiyordum. Astrid, "Mylo?" dedi, dikkatini çekmek için.

Mylo yüzündeki korku dolu ifadeyi silmeye çalışıp kapıyı kapattı ve içeriye girdi. Yaklaştığında kısık bir sesle konuştu. "Az önce gördüklerime inanamayacaksınız. B-bir baykuş vardı ve Melany... ve Anka... ve savaş..."

Sesi titreyince "Sakin ol, Mylo," dedim ve elimi omzuna koydum. "İyi misin?"

Omuzlarını, bilmiyorum der gibi silkti. "İyi olmaya çalışıyorum."

Astrid, yatağın üzerindeki çantaları dikleştirdi. "Korkmanı gerektirecek bir şey yok, sadece vizyon gördün, Mylo. Buradan gitmemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Mylo, belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı. "Gideceksek sizinle geleceğim ama biri bana neler olduğunu açıklayacak mı?" Gözlerini gözlerime dikti. "Melany?"

Dudağımı ısırdım. Anlatmaktan başka bir çarem yoktu. Onlara ne dersem diyeyim geçen seferki gibi peşime takılacaklardı. Bundan emindim. Ayrıca dışarıdaki baykuş, Melody'nin gönderdiği gece kuşu olmalıydı. Baykuşun onlara gösterdiği vizyonun bir sebebi olmalıydı. Ayrıca içimden bir ses onların bu vizyonları görmelerini sağlayanın Melody olduğunu söylüyordu. Melody onların da benimle gelmesini istemişti. Bunun sebebini bilmiyordum ama ona güveniyordum. Yolda Mylo'nun başına bir şey gelmesini istemiyordum. Bu yüzden ona bazı önemli şeyleri anlatmalıydım. "Oturalım, Mylo." Elinden tuttum ve onu yatağımın kenarına oturttum. "Duyacaklarına hazır mısın?" Yine her zamanki gibi belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı ve duruşunu düzelterek soğukkanlı bir şekilde sessizce, anlatmamı bekledi.

***

"Her şeyi anladın mı?" Yaklaşık on beş dakikadır Mylo'ya her şeyi yavaş yavaş anlatıyordum. Üç şey dışında... Ona ne kahin olduğumdan ne de prenses olduğumdan bahsetmiştim. Kardeşim olduğu konusuna hiç değinmemiştim bile. Sadece savaştan

bahsetmiş ve onu durdurmak için kum saatini bulmamız gerektiğini söylemiştim. Geri kalan tüm konularda ise bana güvenmesi gerektiğini belirtmiştim.

"Aklımda bazı sorular var ama sana güveniyorum, bu yüzden sormayacağım. Zamanı gelince her şeyi göreceğim zaten. Bu yüzden şimdilik her şeyi anladım." Yataktan kalktı ve bir çantayı omzuna astı. "Yolculuk esnasında hep bir adım arkanızda olacağım. Başınıza bir şey gelmesin diye gözlerimi dört açacağım ve ikinizi de koruyacağım." Tebessüm ettim. O da bana gülümsedi. "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu gece yarısı yola çıkacağız," diye cevap verdim. Ardından yataktan kalktım.

Astrid, bir çanta ve bir pelerin alıp bana dönerek "Gece yarısı yolumuzu nasıl bulacağız?" diye sordu. Hava iyice kararmıştı.

Gece kuşunun orada olduğunu hissederek kafamı pencereye doğru çevirdim. Elimle yeniden gökyüzünde daireler çizerek uçan kuşu işaret ettim. "Bize tapınağın yolunu o gösterecek." Mylo düşünceli tavrıyla kuşa doğru bakmaya başladığında yatakta duran son çantayı omzuma astım ve çantanın yanında duran pelerini elime aldım. Yataktaki son pelerini de Mylo aldığında dışarıya çıkmak için hazırdık. Kapıya doğru yürüdüm ve kulpu tutarak aşağıya doğru indirdim.

Tam dışarıya çıkacağımız sırada aklıma Aaron ve Elena için not bırakacağım geldi. Mylo ve Astrid'e döndüm. "Siz gidin, ben size yetişirim. Yapmam gereken son bir şey daha var. Kyne'ın kulübesinde buluşuruz. Kimseye görünmeden saraydan çıktığınıza emin olun." İkisi de sorgulamadan beni onayladığında elimdeki çantayı Mylo'nun eline tutuşturdum. Pelerini ona vermemiştim. Çünkü içimden bir ses Descartes'in yaklaştığını söylüyordu. Aramızdaki bağı az çok hissedebiliyordum.

Mylo ve Astrid, yanımdan ayrıldıklarında odaya geri girip kağıt ve kalem aramaya başladım. Çok geçmeden Alin'in yatağının yanındaki çekmecenin içerisinde tüy şeklinde bir kalem ve yan yana sıralanmış küçük kağıtlar buldum. Kalemin yanında bir de mürekkep vardı. Kağıt ve kalemi çekmeceden

çıkartıp kalemin ucuna biraz mürekkep sürdüm ve Alin'in yatağına oturup kağıdı çekmecenin üzerine koydum. Bırakacağım notu yazmak için artık hazırdım.

***

Notu tamamladıktan sonra kağıdı ikiye katlayıp odadan çıktım. Merdivenlere geldiğimde etrafı kontrol ettim ve temiz olduğuna emin olunca hızlıca merdivenlerden indim. Koridorun boş olmasını fırsat bilerek koşar adımlarla toplantı odasının olduğu koridora doğru ilerledim. Koridorun sapağına geldiğimde durdum ve muhafız olup olmadığına bakmak için kafamı yavaşça duvarın kenarından uzattım. Kafamı uzatmamla bana doğru gelen dört muhafızı görmem bir oldu. Arkalarında da Aaron vardı. Kafamı geriye doğru çekip hızlıca geri doğru gittim ve yan taraftaki koridora girdim. Saklanmalıydım yoksa Aaron beni görecekti.

Girdiğim koridordaki en yakın kapının yanına gittim ve kapısının açık olmasını fırsat bilerek içeriye girdim. Yakalanma riskini göze alamazdım çünkü Ryan yüzünden her yer tecrit altındaydı. Bir bakıma dışarıya çıkma yasağı vardı ve Aaron beni dışarıda görürse hiç iyi olmazdı. Girdiğim odanın kapısını hafifçe aralık bıraktım. Odada ışık yoktu. Tek bir mum bile yanmıyordu. Aralık bıraktığım kapının arasından sessizce bakarak Aaron ve askerlerin uzaklaşmasını bekledim. Onlar gidince odadan çıktım ve etrafıma bakındım. Kimsenin olmadığını görünce bu sefer hızlı davranarak toplantı odasının olduğu koridora girip kapının önüne kadar geldim. Elena, içeride olabilirdi, bu yüzden içeriye girmekten vazgeçip elimde tuttuğum not kağıdını kapının altından içeriye attım. Daha önce revirin olduğu koridorun en sonundaki odadan dışarıya çıkmıştık. Şimdi de öyle yapmayı planlıyordum. Ardından arkamı döndüm ve revirin olduğu koridora gitmek için hareketlendim. Koridorun ucuna geldiğimde arkamdaki toplantı odasının kapısının gürültüyle açıldığını duydum. Ben koridoru dönerken kulaklarımda çınlayan ağlamaklı sesle içimin acıdığını hissettim.

"Melany..."

Elena'nın sesiydi. Onlara veda etmek istiyordum ama bunu yapamazdım. Gitmeme izin vermeyeceklerini biliyordum. Adımlarımı hızlandırıp revirin olduğu koridordaki odaya gittim. Odaya girdiğimde cama yaklaştım ve dışarıda kimsenin olmadığına emin olunca aşağıya atladım.

"Melanyss..."

Yere ayak basar basmaz beynimde yankılanan tiz sesle Ryan'ın olduğu yere doğru koşmaya başladım. Descartes... O gelmişti.

BÖLÜM 54

Ryan'ın olduğu yere doğru koşmaya başladığımda Descartes'le aramdaki bağın birbirimize yakın mesafede olduğumuz için çalışmasını diledim ve içimden ona seslendim. "Yanına geliyorum."

Bağın net olarak çalıştığını, Descartes'in bana anında cevap vermesiyle anladım. "Ryan'ın etrafı çok kalabalık. Ormanda, dönüştüğüm yerde buluşalım. Ryan'ın etrafını boşaltmak için muhafızlardan bazılarını peşime takacağım." Beynimde yankılanan tiz sesi duyduğum gibi adımlarımı ormana doğru çevirdim ve Descartes'in, Anka formuna dönüştüğü yere doğru hızımı arttırarak ilerledim.

Ormana girdikten birkaç dakika sonra koştuğum yerin üzerine büyükçe bir gölge düştü. Yerdeki gölgenin sebebini anlamak zor değildi. Üstten gelen ılık rüzgarla bir anda irkildim ve kafamı hafifçe kaldırıp gökyüzüne baktım. Descartes üzerimden uçuyordu. "Muhafızların çoğu peşime takıldı. Elindeki pelerini giy, seni tanımasınlar."

Koşarken dediğini yapıp pelerini zor da olsa üzerime geçirdim. Descartes'in dönüştüğü yere neredeyse gelmiştim. Adımlarımı daha da hızlandırıp kısa sürede oraya ulaştım. Descartes'in peşine taktığı muhafızların sesi de yakından geliyordu. Bize yetişmişlerdi.

Descartes boş alana iniş yaptığında "Çabuk başlığını tak ve üzerime otur," dedi. Bir yandan da yumuşak görünen tüylerinin

üzerine oturmam için önümde eğilmişti. Bu fikir bir anda gözüme ürkütücü görünse de muhafızların iyice yaklaştığını duyabiliyordum. Sesleri hemen çalıların ardından geliyordu. Kalabalıklardı. Descartes gerçekten birçok muhafızı peşine takmış olmalıydı.

Descartes yere eğmiş olduğu kafasıyla beni hafifçe dürttüğünde pelerinimin başlığını yüzümün bir kısmını örtecek şekilde taktım. Daha sonra da Descartes'e yaklaşıp tüylerinden tuttum ve pençesine basarak kendimi yukarıya doğru çektim. Şimdi yan bir şekilde Anka formundaki Descartes'in üzerinde oturuyordum. Bir ayağımı diğer yanına atıp oturuşumu düzelttiğimde gözlerim, az önce destek almak için bastığım pençeye takıldı. Descartes'in pençesinde kızıl bir şey vardı. Ölüm kökü dediği bitki olmalıydı.

Muhafızlar görüş alanımıza girdiğinde Descartes, gümüş renkli büyük kanatlarını açtı ve zarifçe çırptı. Kanatlarını çırptığında hafifçe geriye doğru sendeledim. Dengemi sağlamak için Descartes'in tüylerine sertçe tutundum ve eski konumuma döndüm. Descartes, sadece bir kez kanat çırpmasına rağmen yerden epeyce yükselmiştik. "Sıkı tutun." Yerden yükselmemizin ve Descartes'in ikazının etkisiyle ona daha da sıkı tutundum. Düşmek istemezdim.

Yerden yeterince havalandığımızda karşımda gördüğüm manzaraya karşın hayranlığımı gizleyemedim. Tüm krallığı net bir şekilde görebiliyordum. Birkaç saniyeliğine de olsa manzaranın keyfini çıkartmak güzeldi. Descartes yönünü, Ryan'ın olduğu tarafa doğru çevirip sertçe kanat çırpmaya başladığında dikkatimi manzaradan çekip ona verdim. Şimdi rahatlamanın sırası değildi. "Oraya gittiğimizde Ryan'ın içinden Lidian hayaletinin ruhunu çıkartacağım. Ben ruhu çıkarttığımda Ryan'ı kurtarmak için bir şansımız olacak. Ölüm kökü bitkisinin çiçeğini, Lidian hayaletini içinden çıkarttığımda Ryan'a yedirmelisin. Ama ben işimi halledene kadar bariyerin içinde geride kalacaksın. Oraya girdiğimizde arkamda dur ve ne olursa olsun müdahale etme. Senin de içeriye girebilmen için küçük bir büyü

yapacağım." Onu onayladım ve pelerin yüzümün çoğu kısmını örttüğü için onu hafifçe havaya kaldırarak ileriye doğru baktım.

Ryan'ın olduğu bariyerin üstüne neredeyse gelmiştik. Descartes çoğu askeri ormana çekmişti ama aşağıda hala bir sürü muhafız duruyordu. İçlerinde Mylo ve Christian da vardı. Christian'ın yanında da Aaron duruyordu. Hepsinin gözleri havadaydı. Bize bakıyorlardı. Descartes bariyerin tam üzerine geldiğinde kanatlarını çırpmayı kesti. Hızla yere doğru iniş yapmaya başladığımızda tüylerine sıkıca tutundum. Bariyerin içine girdiğimizde Descartes yere çarpmamamız için hızla kanatlarını açtı ve küçük çaplı bir hava akımı oluşturdu. Bu sayede yavaşça yere indik.

"Aşağıya in ve arkama geç." Descartes'in dediğini yapıp aşağıya atladım ve arkasına geçtim. Bu sırada pençesindeki ölüm kökü bitkisini bana doğru fırlattı. Onu yerden aldıktan sonra Ryan'a doğru baktım. Doğrudan bana bakıyordu, bu beni rahatsız etmişti.

Descartes, vakit kaybetmeden Ryan'a doğru atak yaptığında Ryan, elini öne doğru uzattı ve onun kendisine yaptığı atağı engelledi. Descartes sinirlenmiş görünüyordu. Kulakları tırmalayan tiz sesiyle gürledi. Ryan, buna karşılık diğer herkes gibi bir iki adım geriledi. Daha sonra da kafasını iki yana sallayarak kendine geldi. Yüzünde yamuk bir sırıtış vardı. Sanki eğleniyor gibiydi ve bu da Descartes'i sinirlendiriyordu.

Descartes, Ryan'a ulaşmak için tekrar atak yaptığında Ryan, onu tekrar engelledi. Descartes'in yaptığı diğer ataklar da başarısızdı. İkisi de büyü yapıyordu ama daha herhangi bir sonuca ulaşamamıştık. Karşımızdaki Lidian hayaleti oldukça güçlü olmalıydı. Gözlerimi bir anlığına onlardan çekip etrafımızdaki kalabalığa baktım. Etraftan çıt çıkmıyordu. Hepsi susmuş olanları izliyordu. Benim de onlardan pek bir farkım yoktu. Descartes'in arkasında, bariyere yakın bir yerde duruyordum.

Ryan hala yamuk bir şekilde gülümserken Descartes, üzerine bir kez daha saldırdı. Bu sefer sadece büyü yapmamıştı. Yeterince büyük olan bariyerin içinde ona doğru koşuyordu. Ryan, elini öne doğru uzatıp dudaklarını oynattı. Daha sonra da elini

gökyüzüne doğru uzatıp bekledi. Descartes ona ulaşmak üzereyken Ryan'ın elinden çıkan küçük parlak kıvılcımlar bariyerin tepesine çarptı. Bariyerden seken parlak kıvılcımlar yeniden Ryan'a geri döndüğünde etrafında gözle görülebilir bir yuvarlak oluştu. Ryan, yuvarlağın tam ortasında duruyordu. Ryan'ın elinden parlak kıvılcımlar çıkmaya devam etti. Bu sefer elini havaya doğru değil, yere doğru tutuyordu. Yuvarlağın içinde yeni bir şekil oluşmaya başladığında Descartes, Ryan'a doğru koşmayı kesmiş, olduğu yerde durmuştu. Olanları izliyordu.

"Neler oluyor Descartes, neden durdun?" İçimden Descartes'e seslendiğimde yavaşça kafasını bana doğru çevirdi ama sonra yeniden Ryan'a baktı. Bu sırada ben de yavaşça onlara doğru yaklaşıyordum.

"Lidian hayaletinin ruhu tahmin ettiğimden de güçlü çıktı. Ölüm kökünü görünce büyü yapıp kendisini büyülü bir bariyerin içine hapsetti. Şimdi de büyü yaparak pentagram çiziyor."

"Bunu neden yapıyor? Onu durduramaz mısın?"

"Çocuğun bedenine ulaşabilseydim, Lidian hayaletini onun bedeninden çıkartıp öldürecektim ama artık elimden hiçbir şey gelmez. Pentagramı tamamladığında, beş köşeli yıldızın gücü bariyeri kıracak ve Lidian hayaletinin ruhu, arkadaşının bedeniyle birlikte ruhlar dünyasına çekilecek. Verdiğim sözü tutamadığım için üzgünüm, Melany."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. Bunun olmasına izin veremezdik. "Onu kurtarmalıyız Descartes, gitmesine izin veremeyiz."

Descartes, kanatlarını hafifçe oynatarak bana doğru döndü, ardından gelip arkama geçti. "Pentagram tamamlanmak üzere. Şimdi ne o sana zarar verebilir, ne de sen ona zarar verebilirsin."

Gözlerim bir saniyeliğine ölüm kökü bitkisine takıldı ama sonra yeniden Ryan'a baktım. Pentagramı çizerken bile yüzünde yamuk bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Sol elini kaldırıp işaret parmağıyla beni gösterdi ve dudaklarını oynattı. Ağzını oynatmasıyla bariyerin içinde büyük bir ses patlaması oldu. Benim gibi diğer herkesin bunu duyabildiğini biliyordum.

"Senin için geri döneceğim, kahin." Ryan'a ait olmayan ses, bedenimde şok etkisi yaratırken bir saniye daha düşünmedim ve elimdeki ölüm bitkisiyle Ryan'a doğru koşmaya başladım. Pentagram neredeyse tamamlanmıştı. Beş köşeli yıldızın son çizgisi oluşuyordu.

Ryan'ın kendi etrafında oluşturduğu yuvarlak bariyere doğru koştum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bariyeri geçip geçemeyeceğimden bile emin değildim. Büyük ihtimalle bariyere çarpıp sekecektim. Yine de şansımı denemeliydim. Yıldızın beşinci köşesi tamamlanırken sertçe bariyere çarptım. Tuhaf olan yanıysa bariyere çarptıktan sonra etrafımda hissettiğim küçük çaplı hava dalgasıydı. Hava dalgası benim etrafımı sarıp bariyerin içine girmeme izin verdi. Ryan'ın yüzündeki çarpık gülümseme bir saniyeliğine kayboldu. Kötü ruhun, böyle bir şeyi beklemediği belliydi. Ryan'ın gözleri yere kaydığında ben de onun baktığı yere baktım. Pentagram tamamlanmıştı.

Elimdeki ölüm kökü bitkisini, Ryan'a değdireceğim sırada yeniden çarpık bir şekilde gülümsedi ve elini, bileğimi tutmak için bana doğru uzattı. Bileğimi tutmak üzereyken elini hızla geri çekti ve dudaklarını oynatarak bir şeyler söyledi. Ryan'ın eline baktığımda kızarmış olduğunu gördüm. Ben, daha fazla vakit kaybetmeden ölüm kökü bitkisini onun vücuduna değdirdiğimde kötü ruhun, gür ve boğazdan gelen çığlığı kulaklarımı doldurdu. Altımızdaki toprağın titrediğini hissettim. Etrafımızı siyah bir ışık hüzmesi kapladığında Lidian hayaletinin ruhu çığlıklarının arasından konuştu. "Çok geç kaldın, kahin!" Ardından etrafımızda büyük bir gürültü koptu. Bariyer parçalanıyor olmalıydı. Gürültü kesildiğinde Ryan'ın etrafında oluşan ışık hüzmesi göz alıcı bir şekilde parladı ve çığlık kesildi. Elim havada kalmıştı. Ryan'ın bedeninin olduğu yer boştu. O, kötü ruhla birlikte yok olmuştu.

Sinirle arkamı döndüm ve Descartes'in yanına kadar koştum. Hala etrafımızda bariyer olduğunu düşündüklerini biliyordum çünkü bizi yakalamak için hamle yapmamışlardı. Descartes'in pençesine basarak sırtına oturduğumda kalabalığa doğru döndüm ve bağırdım. "Yardımcı olamadığım için

üzgünüm." Ardından elimle Descartes'in tüylerinden sıkıca tuttum ve ona emir verdim. "Beni, Kyne'ın kulübesinin arkasındaki ormana götür!" Dediğimi yapıp anında kanatlarını iki yana açtı ve çırpmaya başladı.

Çok geçmeden beni, Kyne'ın kulübesinden biraz uzaktaki düzlük bir alana indirdi. Ormanın içerisindeydik. Hala sinirliydim. Hiçbir şey söylemeden sırtından atladım ve elimi saçlarıma geçirerek sıktım. Ryan'ı kurtarabilirdik. Descartes'se bana söz vermesine rağmen sözünü yine tutmamıştı.

Kafam patlayacakmış gibi hissettiğimde büyük adımlar atarak Descartes'in karşısına geçtim ve elimi havada ona doğru sallayarak kızgınca bağırdım. "Ryan'ı senin beceriksizliğin yüzünden kaybettik. Hani sen mükemmeldin? Hani her şeyi yapabilirdin?" Sinirle nefesimi verdim. "Söylesene Descartes, madem o kadar güçlüsün, neden Ryan'ı kurtaramadın? Neden hemen pes ettin?" Ayağımı sertçe yere vurunca yerin hafifçe sallandığını hissettim. O kadar sinirlenmiştim ki alnımda küçük küçük ter damlaları birikmişti.

Descartes'in tiz sesi beynimde yankılandı. "Sakin ol Melany, Ryan'ı kurtaramamak benim hatam değildi."

Konuşması bile sinirimi bozarken gözlerimi kısarak ona baktım. Dişlerimin arasından tıslarcasına konuştuğumda "Sakın..." dedim ve elimi ona doğru salladım. "Sakın senin hatan olmadığını söyleme. Eğer Ryan'ın bedenine ulaşabilseydin, onu kurtarabilirdik. Onu sadece ben kaybetmedim, tamam mı? Onu tanıyan ve seven herkes onu kaybetti. Peki, söyler misin, bu niye oldu? Tabii ki senin yüzünden!"

Descartes, "Melany!" dedi, dört ayağının üzerine kalkarak. "Onu bulup kurtaracağız, söz veriyorum." Sesi yeniden beynimde yankılandığında güldüm.

"Verdiği sözleri tutamayan biri için çok fazla söz veriyorsun, Descartes! Bundan sonra bana söz vermeni istemiyorum. Hatta şu anda seni görmek bile istemiyorum."

"Sinirlisin ve ne söylediğini bilmiyorsun. Sakin olur musun lütfen?"

Sinirliydim, evet ama ne söylediğimi de çok iyi biliyordum. Ne kadar nazik konuşmuş olsa da ona sinirli, aynı zamanda da kırgındım. Şu anda onu daha fazla görmek istemiyordum. Onun yüzünden Ryan'ı kaybetmiştik. "Seni görmek istemiyorum Descartes, git!" Bakışlarım, Descartes'in gözlerini bulduğunda üzgünce bana baktığını gördüm. Yine de bozuntuya vermeden, gözlerinin içine soğukkanlılıkla bakmaya devam ettim. "Sana git dedim!" diye bağırdığımda iki adım gerileyip durdu. "Git!" diye tüm gücümle yeniden bağırdığımda ellerimi ona doğru uzattım. Altımızdaki yer titrerken ellerimden çıkan hava dalgaları birleşerek büyüdü ve Descartes'e çarptı. Derscartes'in büyük cüssesi hava dalgasının etkisiyle geriye doğru savrulurken durmak için büyük kanatlarını açtı. Şaşkın ve üzgündü. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. "Sadece git işte..." diye fısıldadım.

Descartes, iki yanına açtığı kanatları yavaşça çırptığında "Üzgünüm," diye fısıldadı zihnime. Ardından da gökyüzüne doğru yavaşça kanat çırpmaya başladı. O, havaya doğru yükselirken ellerime bakarak iç çektim. Diğer bir elementim olan havayı kontrol dışı kullanarak Descartes'e saldırmıştım. Saldırdığım için pişman hissetsem de yaptığım şeyin geri dönüşü yoktu. Zaten Descartes de çoktan gökyüzüne karışıp kaybolmuştu. Artık yalnızdım.

BÖLÜM 55

Descartes gözden kaybolduğu gibi arkamı döndüm ve çokta uzağımda olmayan kulübeye doğru koşmaya başladım. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı, diğerleri gitmek için beni bekliyordu. Kulübeye doğru koşarken çanın sesini duymamla yavaşlasam da sonradan kendimi toparlayıp birkaç dakika içerisinde kulübeye ulaştım. Nefes nefese içeriye girdiğimde Mylo ve Astrid oturdukları sandalyelerden hızla kalkarak bana baktılar. "İyi misin?" diye sordu Mylo, yanıma yaklaşarak.

Kafamı sallayıp onay verdim. "Hadi gidelim."

Çantamı almak için harekete geçtiğimde Mylo, beni kolumdan tutarak durdurdu. "Az önce çalan haber çanı askerler içindi. Bizden başka saraydan kaçmaya çalışan birisi olmalı. Birazdan tüm giriş çıkışlar kapatılacak. Ayrıca ormanda da bir sürü asker dolaşacak. Şimdi bu halde çıkarsak yakalanırız ve büyük ihtimalle bizi de zindana atarlar. O zaman gitme şansımız hiç kalmaz. Ortalığın biraz sakinleşmesini bekleyip dışarıya öyle çıkarız. Hem şimdi gitmeye kalkarsak at bulamayız."

Elimle alnımı tuttum. Tahminimce Elena, onlar için bıraktığım mektubu gördükten sonra Aaron'a haber vermişti. Bu çanlar da bu yüzdendi. "Daha fazla bekleyemeyiz. Bir an önce gitmeliyiz." Atla gitmek daha hızlı olsa da böyle bir durumda ahıra ulaşamayacağımız belliydi. Kolumu, Mylo'nun elinden kurtardım ve Astrid'in yanındaki çantaların yanına gittim. Bir tanesini sırtıma geçirdiğimde "Zamanımız gittikçe daralıyor. Bir dakika daha burada kalamayız. Tehlikeyi göze alamıyorsan, burada

kalabilirsin ama ben gidiyorum," dedim ve yeniden Mylo'nun yanından geçerek kapının yanına ulaştım. Mylo'nun yanından geçerken ona yandan bir bakış atmayı da ihmal etmedim.

"Ben seninle geliyorum," dedi, Astrid kararlı bir sesle.

Mylo bıkkınca iç çekti "Siz kızlar cidden küçük birer belasınız." O da Astrid'in yanına giderek kendi sırt çantasını aldı ve "Neyi bekliyoruz, gidelim o zaman," dedi. Sırtımı onlara dönerek kulübenin kapısını açtım. Astrid, küçük bir bela olabilirdi ama ben, kesinlikle büyük bir belaydım.

Kulübeden çıkarken etrafa şöyle bir göz attım. Saraydan bu tarafa doğru gelen meşaleli birçok muhafız vardı, koşuyorlardı. Dışarıya çıktığımızda askerlerin bizi görmesi olasıydı. Ne olursa olsun yakalanmamalıydık. Astrid ve Mylo'ya baktım. "Başlıklarınızı takın, hızlı olmalıyız." Onlar kendi başlıklarını takarken ben de kendi pelerinimin başlığını taktım.

Ardından kulübenin kapısından çıkarak ormanın olduğu tarafa doğru koşmaya başladım. Mylo ve Astrid de yanımdan koşmaya başladığında arkamızdan gelen "Siz üçünüz, hemen şimdi durun!" diye bağıran sesi işittik. Bu ses oldukça tanıdıktı. Bu sesin sahibini tanıyordum. Mylo'yla bakıştık. Mylo, "Babam," derken ben de onunla eş zamanlı olarak "Christian," dedim. Yine de ne olursa olsun artık yakalanmamalıydık.

"Daha hızlı!" diye bağırdım, sadece üçümüzün duyabileceği bir sesle. Hepimiz hızlandığımızda çoktan ormanın içine girmiştik bile. Altımızdaki yumuşak toprak, botlarımızın altında ezilirken arkamızdan gelenlere izimizi nasıl kaybettirebileceğimizi düşünüyordum. Fazla yakınımızda değillerdi, bu yüzden izimizi kaybettirmek için bir şansımız vardı. Ağaçların arasından koşarken pelerinim çalılara takılıyor ve büyük ihtimalle de parçalanıyordu. Pelerinin kenarlarını sıkıca tutup düşmemek için havaya kaldırdım. Böyle bir durumdayken düşmek istemezdim.

Nefes nefese kaldığımız onlarca dakikadan sonra ağaçların sıklaştığı bir yere gelmiştik. Aklıma gelen fikirle yanımda koşan Astrid'e "Elementinle izlerimizin üzerini kapatabilir misin?" diye sordum.

Kafasıyla onay verip "Biraz zor olacak ama yapabilirim," dedi. Hızımızı biraz daha arttırıp koşmaya devam ettik. Etrafımızı saran soğuk bir hava dalgası hissettim. Astrid elementini kullanıyor olmalıydı. Koştuğumuz toprak zemine baktığımda bastığımız yerlerin saniyeler sonra eski haline döndüğünü gördüm. Bu şekilde Astrid'in fazla dayanamayacağını biliyordum çünkü bir zaman sonra gücü tükenecekti.

İkisinin de beni duyabileceği bir şekilde "Saklanmalıyız," dedim. Bir yandan da saklanabileceğimiz bir yer var mı diye etrafıma bakıyordum.

Etrafıma bakarken biraz uzağımızda alçaktan uçan gece kuşunu fark ettim. Sağa doğru sapmıştı. "Bu taraftan," deyip gece kuşunun peşinden koşmaya başladım.

Mylo, "Nereye?" diye sorduğunda, elimle önümüzde uçan kuşu gösterdim. Astrid koşmaktan yorulmuş olacak ki bir anlığına tökezlediğinde durup onu tuttum ve kolunun altına girerek koşmaya devam ettim. Hala elementiyle adım izlerimizi yok ediyordu.

Gece kuşunu takip ettiğimiz birkaç dakikanın sonunda onu kaybetmiştik. Artık görüş alanımızda değildi. Üçümüz de aynı anda durup önümüzdeki büyük gövdeli ağaca tutunduk. Hepimiz nefes nefeseydik. Kafasını eğmiş, kalbini tutan Astrid'in omzundan tuttum. "İyi misin?"

Güç almak istercesine diğer eliyle omzundaki elimi tuttu ve kafasını kaldırdı. "Biraz daha dayanabilirim." Yüzü kızarmıştı. Zorlandığı her halinden belli oluyordu.

"Kızlar..." Kafamı, Mylo'nun sesini duymamla ona çevirdim. Eliyle arkamda kalan bir yeri işaret ediyordu. "Şuraya saklanabiliriz." Eliyle gösterdiği yere baktım. Çalıların arasında kalan küçük bir kaya oyuntusu vardı. Eğer çalılarla girişi iyice örtebilirsek bizi bulamazlardı, oraya saklanabilirdik. Geldiğimiz yöne doğru baktım. İleriden meşalelerin ışığı belli oluyordu. Ayrıca havaya karışan uğultular da vardı. Askerler çok uzakta değildi. Şu an ormanda bizi arıyor olmalılardı.

"Hemen oraya girelim," dedim ve yeniden Astrid'in kolunun altına girerek oraya doğru ilerledim. Mylo, çalıları ittirerek geçmemiz için yer açtığında, Astrid ile birlikte çokta büyük olmayan kaya oyuntusunun içine girdik. Mylo, yan taraftaki birkaç çalıyı da kaya oyuntusunun önüne bırakıp küçük boşluktan içeriye girdi ve dışarıdaki çalıları da kaya oyuntusunun girişine doğru çekti. Artık girişin önü kapanmıştı ve görünmemiz çok zordu. Küçük girintide hepimiz sıkışık bir şekilde oturuyorduk.

Muhafızlar çok geçmeden olduğumuz yerin yakınlarına ulaştı. Ayrıca meşalelerinden çıkan ışığın yansıması önümüze vuruyor, çalıların arasından ileriyi görmemizi sağlıyordu. Gittikçe bize doğru yaklaştıklarını, adım seslerinden anlıyorduk. Kaya girintisinin hemen dibinden gelen çatırtıları duymamla birlikte nefesimi tuttum ve işaret parmağımı dudaklarıma götürerek diğerlerine de sessiz olmaları için işaret verdim. Astrid, eliyle ağzını kapatıp beklemeye başlamıştı. Mylo'ysa sessiz bir şekilde nefes almaya çalışıp çalıların arasından dışarıya bakıyordu. Birkaç saniye sonra kafasını geriye çekti ve bana baktı. Gözlerinde endişe vardı. Ağzını oynatarak "Babam burada," dedi.

Az sonraysa Christian'ın gür sesini duyduk. "Hala bir iz yok mu?!" Sesi öfkeli geliyordu.

"Hayır, efendim, kaçanlar buraya gelmemişler. Hiçbir yerde izlerine rastlamadık, onları kaybettik."

Christian, sinirle ayağını yere vurdu. Botları yerde tok bir ses çıkarttı. "Gruplara ayrılın ve etrafı arayın. Bir grup batıya, diğer grup doğuya gitsin. Kalanlarsa benimle birlikte gelsin. Zindandan kaçan suçluları bulmamız gerek." Muhafız, Christian'a onay verip koşarak gittiğinde Christian da onun olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

"Demek ki aradıkları ben değilim," diye düşündüm içimden ve tuttuğum nefesimi yavaşça bıraktım. Zindandan birileri kaçtıysa ortalık karışmış, Elena da Aaron'a gittiğimi daha söyleyememiş olmalıydı. Bu benim için iyi bir şey bile sayılabilirdi. Astrid, yol boyunca elementini kullanıp zayıf düşmüştü. Onun bu durumu düşünülürse biraz soluklanmak bize iyi gelecekti.

Şimdiyse tek yapmamız gereken, Christian ve diğer muhafızlar, bizden uzaklaşana kadar burada beklemekti.

Yarım saatten fazladır burada oturuyorduk ve Astrid de daha iyi görünüyordu. "Sizce yeterince uzaklaşmışlar mıdır?" diye fısıldadım.

Mylo, eğilerek oturduğu küçük oyuntuda huzursuzca kıpırdandı ve benim aksime biraz daha yüksek sesle konuştu. "Yeterince uzaklaştıklarını varsayalım ve artık buradan gidelim, eğilerek oturmaktan her tarafım ağırdı." Durumundan şikayetçi olduğu belliydi ama haklıydı da. Benim de boynum ağrımış, bacaklarım uyuşmuştu.

Mylo, çalıların arasından görebildiği kadarıyla etrafa göz gezdirdi ve dışarıya çıkmak için çalıları ayağıyla hafifçe ittirdi. Ardından bize dönüp "Etrafta kimse görünmüyor. Dışarıya çıkabiliriz," dedi. İlk önce kendisi çıktı ve ardından çıkmam için elini uzattı. Küçük oyuntuda onun yerine doğru kaydım ve elini tutarak kendimi dışarıya attım. Bacaklarım cidden uyuşmuştu. Mylo, Astrid'in de oyuntudan çıkmasına yardım etti.

Hepimiz dışarıya çıktığımızda Mylo, "Burası bizim küçük saklanma yerimiz olsun," dedi ve kaya oyuntusunun girişini yeniden çalılarla örtmeye başladı.

O, çalılarla uğraşırken Astrid, ağaçlara doğru bakıyordu. Ona baktığımı anlamış gibi bakışlarını bana çevirdiğinde "Baykuşu hiçbir yerde göremiyorum, onu takip etmemiz gerekmiyor muydu?" diye sordu.

Omuz silktim. Şu anda onu göremiyor olmamız, buralarda bir yerlerde olmadığı anlamına gelmiyordu. "Yanlış yola gitmemize izin vermeyecektir. Bizi sağ tarafa doğru yönlendirdiğine göre buradan ilerlemeye devam edelim. Onu elbet yeniden göreceğiz." Gece kuşunu yeniden görüp göremeyeceğimizi bilmiyordum ama onun bizi bulacağını biliyordum. Çünkü o kardeşimin kuşuydu ve ben, onun bana söylediklerine güveniyordum. Gece kuşu dediği gibi bize yol gösterecekti. Astrid, beni onayladı ve deri çantasını omzuna astı. Mylo, kaya oyuntusunun girişini kapattığında gitmek için hazırdık.

Büyük saray, hala görüş alanımızdaydı ama biraz daha yürüdükten sonra görüş alanımızdan çıkacaktı. "Gidelim," dedim ve son kez arkamızda kalan krallığa baktım. Ardından da kayanın yanından geçerek gece kuşunun bizi yönlendirdiği yöne, sağa doğru ilerlemeye başladım. Önümüzde oldukça uzun bir yolun olduğunu hissediyordum.

***

Üç saattir yoldaydık. Yaklaşık iki saattir ise hızlı yürüyor ve gece kuşunu takip ediyorduk. Şansımıza yolda hiçbir saray muhafızına rastlamamıştık. Gece kuşu, biz yürümeye başladıktan bir saat sonra su içmek için durduğumuzda karşımıza çıkmıştı. Onu gözden kaybetmeyi hiçbirimiz istemiyorduk. Bu yüzden de hiç durmadan ormanın içindeki patika yoldan ilerleyerek onu takip ediyorduk. Bacaklarım yürümekten ağrısa da bu durumdan şikayetçi olduğum söylenemezdi. Tapınağa en kısa sürede ulaşmalı ve o kristal kum saatini bulmalıydım. Yolculuğumuz ne kadar kısa sürerse benim için o kadar iyiydi. Sonuçta zamana karşı bir yarış içerisindeydik ve her şey bu saati bulmamıza bağlıydı. Savaşı onunla durduracaktık.

Patika yolun bitimine yakın, ağaçların arasından göğe yükselen dumana gözüm takıldı. Bu diğerlerinin de dikkatini çekmiş olacak ki Astrid, eliyle havayı işaret ederek "Dumanı görüyor musunuz?" diye sordu. Hepimiz yürümeyi kestiğimizde gece kuşu gökyüzüne doğru yükselerek görüş alanımızdan çıktı. Yine yalnız kalmıştık.

"İleride küçük bir insan köyü var. Babamla sürekli buraya geliriz. İnsanları sevecendir. Gidelim ve şafak sökene kadar orada kalalım, hem sizi tanıştırmak istediğim birisi var," dedi Mylo. Astrid de benim kadar şaşkındı ama sesimizi çıkartmadık ve onu onaylayarak peşine takıldık.

Artık önümüzde patikadan bir yol olmadığı için dikkatli yürümeye çalışıyordum. Bir şeylere takılıp düşmek istemezdim. Bakışlarım yan tarafımdan yürüyen Astrid'e kaydı, biraz dalgın görünüyordu. "Hey," dedim, sadece ikimizin duyabileceği bir sesle. "İyi misin?"

Bakışlarını karşıya sabitlemişti. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece Alin'i merak ediyorum. Yokluğumuzu çoktan fark edip birilerine haber vermiştir."

Bakışlarımı yumuşatarak dirseğimle yavaşça koluna vurdum. "En kısa sürede kardeşinin yanına döneceğiz. Söz veriyorum."

Yanaklarındaki gamzelerin görüneceği şekilde tebessüm etti ama ardından yüzü düştü. "Savaş olacak ve durdurmak için kum saatini bulmamız gerekiyor. Ya zamanında geri dönemezsek? Ya-"

Sözünü sertçe kestim. "Zamanında geri döneceğiz ve kimseye bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Birilerine zarar gelecekmiş gibi hissediyorum, Melany ama umarım senin dediğin gibi olur ve kimseye zarar gelmez." Sesi umutsuzdu. Gözlerimi kaçırdım. Kimseye zarar gelmesini istemiyordum ama Astrid'in dediği de doğru sayılırdı. İlla ki birilerine zarar gelecekti, herkesi koruyamazdım. İçimde büyüyen endişe duygusu kendimi suçlu hissetmeme sebep oldu. Ya herkes, benim yaptığım bir hata yüzünden ölürse? Ya sevdiklerimin hiçbirini kurtaramazsam? Kafamdaki kötü düşünceleri kafamı sallayarak yok etmeye çalıştım. Ne olursa olsun, herkesi kurtarmayı denemeliydim. Zamanımız dolmadan bunu yapmalıydım. Evet.

***

Köye doğru yürürken sessiz kalmayı tercih etmiş ve başka hiçbir şey söylememiştim. Şimdiyse yan yana durmuş karşımızdaki köye bakıyorduk. Gece geç saatlerde olduğumuz için herkes sıcak yataklarında uyuyor olmalıydı. Mylo, köyün meydanına doğru yürüdü. Ardından da diğer evlerden biraz daha uzakta duran köşedeki ahşap eve yöneldi. Ona yetişmek için büyük ve hızlı adımlar attık. Birkaç saniye sonra hemen arkasındaydık.

Eve vardığımızda Mylo, kapıyı yavaşça çaldı. Diğer insanları uyandırmaktan çekiniyor gibi bir hali vardı. Kapı açılmayınca biraz daha yüksek sesle çaldı. Ardından bir kez daha. Yeniden kapıya vurmak üzereyken kapı gıcırdayarak açıldı ve Mylo'nun eli havada asılı kaldı. Kapıyı açan kişiyi görmek için

oraya odaklandım. Kırklarında olduğunu tahmin ettiğim ama oldukça genç görünen bir kadındı. Mylo'nunkine benzeyen saçları omuzlarının hemen üstünde kesilmişti. Mylo'nun üzerine diktiği uykulu gözleri karanlığa rağmen ay ışığının altında yemyeşil bir şekilde parlıyordu. Gözlerinden yoğun bir duygu geçtiğini gördüm. Kadının yüzü şaşkınlıkla buruştuğunda "Oğlum," diyerek öne atıldı ve Mylo'ya sarıldı.

Mylo, anında kollarını kadının ince bedenine sardı ve özlemle "Anne," diye mırıldandı. Astrid'le aynı anda birbirimize baktık. Onun da benim kadar şaşkın olduğunu görebiliyordum.

Kadın Mylo'dan ayrıldığında "Baban gelmedi mi?" diye sordu ve Mylo'nun omzunun üzerinden bizim durduğumuz tarafa doğru baktı. Nihayet gözleri bizi bulduğunda "Arkadaşlarını getirmişsin ama baban yok?" dedi sorarcasına. Sesindeki hayal kırıklığını hissetmiştim. Karşısında bizi değil, Christian'ı görmek istemesi normaldi.

Ben, Mylo'nun annesi olmadığını, hatta onun öldüğünü düşünmüştüm. Çünkü ne Christian ne de Mylo, bana ondan bahsetmişti. Nemesis'te de onu görmeyince böyle bir kanıya varmıştım. Mylo üzülmesin diye de bu konuyu açmamıştım ama şimdi annesi, kanlı canlı bir şekilde karşımızda duruyordu. Astrid'in bile, Mylo'nun annesinin hayatta olduğundan haberi olmadığına göre bunu saklıyor olmalılardı. Ayrıca Mylo'nun annesinin, Nemesis'te kalmak yerine burada yaşaması, beni biraz şüphelendirmişti. Kadının, üzerimde gezdirdiği gözlerinde bir hoşnutsuzluk sezdiğimde gergince gülümsedim.

Mylo, annesine bakmaya devam ederken "Arkadaşlarımla bir yere gidiyorduk ve geçerken uğrayalım dedik. Şafak sökene kadar seninle birlikte kalmamızda bir sakınca olmayacağını düşünmüştüm," dedi.

Annesi üzerimdeki bakışlarını çekerek Mylo'ya bakıp gülümsedi. "İçeriye geçin, bu gece burada kalabilirsiniz."

Mylo içeriye girdiğinde, Astrid de onu takip etti. İçeriye girmeden önceyse Mylo'nun annesine kendisini tanıtmış ve burada kalmamıza izin verdiği için teşekkür etmişti. Biraz gergin

hissetsem de ben de içeriye girmek için hareketlendim ve kadının yanından yavaşça geçtim. İçeriye girdikten bir adım kadar sonrada durarak "Ben-" dedim ama kadın beni, elini kaldırarak durdurdu. Ardından kapıyı kapatarak yürümeye başladı. Yanımdan geçerken durduğunda söyledikleri yüzünden kanımın donduğunu hissettim. Gergin hissetmek ve bu kadın hakkında ters bir şeyler olduğunu düşünmek konusundaki hislerimde haklıydım.

"Kim olduğunu biliyorum, Melany."

Kadın yanımdan geçti ve Myloların olduğu yere doğru ilerledi. Bense arkasından bakakalmıştım. İtiraf etmek gerekirse korkmuştum. Şimdiyse aklıma takılan tek bir soru vardı: Bu kadın beni nereden tanıyordu?

Kadının arkasından ilerleyerek salon olduğunu düşündüğüm yere girdim. Odada dört sandalye, küçük bir masa ve minder vardı. İçerisi oldukça küçüktü. Kadın, Mylo'ya oturması için sandalyeyi işaret etti. Mylo, kadının gösterdiği yere oturduğunda annesi de onun yanındaki sandalyeye oturdu ve oğlunun elini tuttu. Kadın bize bakmıyordu. Özlem dolu gözlerinin odağında sadece Mylo vardı. Benim gözlerimse kadının üzerindeydi. Astrid'in, Mylo'nun yanındaki sandalyeye oturduğunu gördüğümde ayakta kalmayı tercih ettim.

Annesi, Mylo'nun elini tutmaya devam ederken "Bir şey yemek ister misiniz oğlum, yoksa direkt yatıp uyuyacak mısınız?" diye sordu.

Mylo kafasını bize doğru çevirdi. "Bir şey yemek ister misiniz?"

Kafamı olumsuzca salladım. Yemek yemek istemiyordum. Astrid, başımı olumsuzca salladığımı gördüğünde "Hayır, bir şey yemeyeceğiz," dedi.

Kadın anlayışla kafasını salladıktan sonra elini Mylo'nun elinden çekip ayağa kalktı ve gözlerini bize çevirdi. Astrid'e baktıktan sonra gözleri kısa bir süreliğine üzerimde durdu. Bakışlarındaki bu şey neydi? Öfke, nefret? Neydi bu duygunun adı? Kafam karışmıştı.

Mylo oturduğu yerden kalkıp annesinin koluna girdi. "İçeride biraz konuşabilir miyiz?"

Annesi gözlerini yeniden Mylo'ya çevirdiğinde bakışları yumuşamıştı. "Tabii."

İkisi birlikte içerideki odaya gittiğinde Astrid'e döndüm ve fısıldadım. "Mylo'nun annesinin olduğunu biliyor muydun?"

Kafasını olumsuz olarak salladı ve dudağını ısırdı. "Onu ilk defa görüyorum, öldüğünü düşünmüştüm."

Tedirgince dudağımı ısırdım, ardından yanına ilerledim ve sandalyeye oturdum. Fısıldamaya devam ederken bir anda endişeyle "İsmimi biliyor," dedim. Astrid'in dudakları şaşkınlıkla hafifçe aralandı. "İçeriye girdiğimizde kendimi tanıtmak istedim ama beni durdurup kim olduğumu bildiğini söyledi. Bu kadında kesinlikle bir şey var. Hem de kötü bir şey."

Bir şeyler daha söylemek için ağzımı açtığımda gözlerim kapıya kaydı. Söyleyeceğim şeyden vazgeçip kapıya doğru döndüm. Astrid, baktığım yere baktı. Gelen Mylo'nun annesiydi. Bize yere serip üzerine yatmamız için iki yorgan getirmişti. Acaba söylediklerimizi duymuş muydu?

Kadın, ifadesiz bir şekilde, hiçbir şey duymamış gibi içeriye geçip yorganları kenara bıraktı. Ardından içeriye elinde iki yastıkla Mylo girdi. Yastıkları yorganların üzerine bırakırken bize döndü. "Annemle daha çok zaman geçirmenizi isterdim ama birkaç saat sonra yola çıkmamız lazım. Başka bir zaman yine geliriz. Olur mu?"

Mylo'ya bakan gözlerimi, kapının yanından bize bakan annesine çevirdim ve tane tane konuştum. "Annen gelmemize izin verirse neden olmasın?" İçimden, derinlerden gelen bir his buradan bir an önce gitmem için bana bas bas bağırırken, ben bir daha buraya gelmekten bahsediyordum. Sanırım bu sadece Mylo'yu kırmak istemeyişimdendi. Kadın beni sevmemişti, ben de onu sevmemiştim. Ön yargılı davranmak istemezdim ama onda ters bir şeyler olduğunu düşünüyordum. İkimiz de buraya bir daha gelmeyeceğimi biliyorduk.

Kadın gözlerini nefretle üzerime dikti ve benim gibi tane tane konuştu. Sanki bana meydan okuyor gibiydi. "Elbette ki gelmenize izin veririm, burası sizin de eviniz." Ne kadar yapmacık cümlelerdi.

Mylo, annesinin yanına gidip tek elini onun omzuna attı ve başına küçük bir öpücük bıraktı. "İşte benim annem. Her zaman böyle naziktir."

Astrid tebessüm etti. Benim konuşmak istemediğimin farkında olmalıydı. Ona minnettardım. Tebessüm etmeye devam ederken bakışlarını Mylo'ya çevirdi. "Evet, Mylo, annen gerçekten de çok nazik." Ardından gözlerini kadına çevirdi. "Burada kalmamıza izin verdiğiniz için yeniden teşekkür ederiz. Şimdi izin verirseniz şafak sökene kadar biraz dinlenmeliyiz."

Kadın, Astrid'e sahte bir gülümseme bahşettiğinde kelimeleri tek tek vurgulayarak "İyi geceler," dedi ve Mylo'yla birlikte odadan çıktı. Çıkarken odanın kapısını kapatmışlardı. Kadın, iyi geceler demişti. Üstelik kelimelere tek tek vurgu da yapmıştı. Böyle davranması beni ciddi anlamda ürkütüyordu.

Astrid, oturduğu sandalyeden kalkıp yerdeki yorganların yanına giderek onları durduğu yerden alıp zemine serdi. Ardından yastıkları üzerlerine bıraktı. Gözlerim yaptıklarını izliyor olsa da aklım başka bir yerdeydi. Dalıp gitmiştim. O yere, yorganların üzerine oturup ellerini, gözlerimin önünde salladığında gözlerimi kırpıştırdım ve dikkatimi ona verdim. "Bu kadında dediğin gibi kesinlikle bir terslik var. Sana olan bakışlarını fark ettin, değil mi? Sanki sana, tiksiniyormuş gibi bakıyordu."

Ayağa kalktım ve bizim için serdiği yorganların üzerine oturdum. Şimdi yan yana oturuyorduk. Fısıldayarak konuşmalıydık. Mylo'nun ya da annesinin bizi duymasını istemezdim. Mylo, annesi hakkında söylediklerimizi duyarsa üzülebilir ve bize karşı tavır alabilirdi. Kadınaysa güvenmiyordum. "Evet, fark ettim." Dizlerimi karnıma doğru çektim ve ellerimi bacaklarımın etrafına doladım. "Mylo'nun annesini daha önce hiç görmemiştim, bana öyle bakması için hiçbir sebep yoktu. Sence beni nereden tanıyor?"

Astrid, bilmiyorum der gibi omuzlarını silkti. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi konuşmaya başladı. Sesini alçaltmıştı. "Sana öyle bakmasının sebebini bilmiyorum ama Mylo, buraya daha önce de gelmişse ona senden bahsetmiş olabilir. Bu annesinin senin ismini nasıl bildiğini açıklar." Mantıklıydı. Belki de annesine benden bahsetmişti. Yüzüme belli belirsiz yamuk bir gülümse yerleşti. Bu düşünce hoşuma gitmişti. Astrid fısıldamaya devam etti: "Ama kadının sana neden tiksinerek baktığını açıklamaz." Yüzüme yerleştirdiğim gülümseme anında yok olduğunda somurttum. Mylo, annesine benden bahsetse bile kadının bundan hoşnut olmadığı her halinden belliydi. Bunu düşünmemeliydim. Kafamdan zaten birçok düşünce vardı. Bir de Mylo'nun annesini düşünerek kafamı iyice meşgul ediyordum. Akışına bırakmalıydım. Zaman, zaten bize her şeyi gösterecekti.

"Yatalım mı?" diye sordum.

Bir anda konuyu değiştirmem, Astrid'i şaşırtsa da bir şey söylemedi. Zaten yorgun olduğu her halinden belli oluyordu. Göz kapaklarını zor açık tutuyor gibiydi. "Uyuyalım," diye mırıldandı ve kendini yastığın üzerine yavaşça bıraktı.

Onun yanındaki yerimi aldığımda tedirgin hissediyordum. Tedirginliğime rağmen *uyumalısın Melany,* dedim kendi kendime. Uyumalıydım. Önümüzde uzun bir yol vardı ve ben biraz da olsa dinlenmeliydim. Göz kapaklarım kapanmak istemese de onları zorla kapattım ve uyku gelip beni alıncaya kadar öylece bekledim.

BÖLÜM 56

"Melany... Melany..."

İsmimin birkaç defa, art arda tekrar edilmesiyle gözlerimi açtım ve birkaç saniye boyunca kendime gelmeye çalıştım. Tüm bedenim anlamlandıramadığım bir his yüzünden kasılmıştı. Kalbim bir atıp bir atmıyor gibiydi. Sahi neydi bu his, korku mu? Nefes almakta güçlük çektiğimi fark ettiğimde sağ elimi kalbimin üzerine koyup göğsümü yavaşça sıktım ve yerden doğrularak kafamı yastıktan kaldırdım. Tamamen ayağa kalkmadan önce Astrid'e baktım. Yanımda huzurlu bir şekilde uyuyordu. Az önce bana seslenen ve beni uykumdan uyandıran sesi hatırlayınca gözlerimi küçük odada hızlıca gezdirdim. İçeride sadece Astrid ve ben vardık, onun dışında oda boştu. Beynim bana oyun oynamış, sesi rüyamda duyup uyanmış olmalıydım. Evet, kesinlikle böyle olmuş olmalıydı.

Kalbimi tutarak ayağa kalktım ve biraz temiz hava almak istediğim için odanın sağındaki cama doğru ilerledim. Dışarısı karanlıktı, şafak daha sökmemişti. Camı, Astrid'i uyandırmamak için yavaşça açtım ve içeriye temiz havanın dolmasına izin verdim. Esen rüzgarın etkisi ve hızlıca içeriye dolan temiz hava sayesinde kalbimin ağrısı geçmeye başlamıştı. Birkaç dakika boyunca elimi kalbimde tutarak pencerenin önünde dikildim ve köy meydanını seyrettim. Ağrım neredeyse geçmişti. Temiz hava iyi gelmişti.

"Melany..."

Hızlıca arkamı dönerek odanın içini kontrol ettim. Boştu, hiç kimse yoktu. Uykusuz olduğum için beynim bana oyun oynamaya devam ediyor olmalıydı. Kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Uyumaya devam etmeliydim. Pencereyi açık bıraktım ve Astrid'in yanındaki yerime doğru ilerledim. Yer yatağına oturmak için eğileceğim sırada gözüm, salonun kapısına takıldı. Hafifçe aralanmıştı. Hareket ediyordu. Biz yatmadan önce kapının kapalı olduğuna emindim. Kapıya doğru temkinlice yürüdüm. Düzene giren kalp ritmim yine bozulmuştu.

Kapıyı, açtığım pencereden içeriye giren rüzgar esintisi bile açmış olabilirdi. Beni ürküten asıl şeyse kapının ardında ne olduğunu bilmememdi. Şu anda bir korkak gibi davrandığımı biliyordum ve bu yalan da değildi. Korkuyordum. Ölmekten, yaralanmaktan, başıma bir şey gelmesinden korkuyordum. Çünkü biliyordum ki bana bir şey olursa sevdiklerim zarar görürdü. Ben bu yolculuğu atlatamazsam savaş gerçekleşir ve tanıdığım, sevdiğim kim varsa acı çekerek ölürdü, öldürülürdü. Ateşin nasıl sönmek için suya, toprağın bereketli olması için havalanmaya ihtiyacı varsa halkımın, ailemin ve sevdiklerimin de yaşamak için bana ihtiyaçları vardı. Ben korkusuz bir şövalye değildim. Ne zırhım vardı ne de keskin bir kılıcım.

Bir an başımın döndüğünü hissettim. Korkuyor olmam kaçmamı gerektirmezdi. Korkularımı yenmek istiyorsam onların üzerine gitmeliydim. Her pes edişim, her korkum, benim yeni birer başlangıcım olmalıydı. Kapının kulpunu sıkıca kavradığıma emin olunca hızlıca kendime doğru çektim. Kapı sonuna kadar açıldığında dışarıya çıktım ve koridora baktım. Mylo ve annesinin yattığı odanın olduğu taraf boştu. Kapıları kapalıydı. Uyuyor olmalıydılar. Dış kapının olduğu yere doğru çevirdim kafamı bu seferde. Orası da boştu. Yeniden salona döneceğim sırada, dış kapının olduğu yerde bir terslik olduğunu fark ettim. Kapı salonun kapısı gibi aralıktı. Rüzgarın etkisiyle ileri geri hareket ediyordu. Salonun kapısını, Astrid'in uyanmaması için yavaşça çekerek kapattım ve dış kapıya doğru yürümeye başladım.

"Acele et, ormana doğru gidiyor."

İşte yine o sesi duymuştum. Ses sanki çok uzağımdan geliyormuş gibiydi. Zayıftı. Hiçbir şey olmadığını bildiğim halde arkama baktım. Boştu. Ses, bir şeyin ya da birinin ormana doğru gittiğini söylemişti. Ayrıca acele etmemi de belirtmişti. Ormana doğru giden şey neydi ya da kimdi? Ayrıca neden acele etmem gerekiyordu ki? Sorgulamamaya karar verdim ve akışına bıraktım. Büyük adımlar atarak dış kapıya ulaştım ve dışarıya çıktım.

Gözlerimi karanlık ama aydınlanmaya yüz tutmuş gökyüzünün altındaki meydanda hızlı bir şekilde gezdirdim. Gözüme takılan ilk şey, ormana doğru hızlıca ilerleyen silüet oldu. Pelerini kan rengindeydi. Kimdi bu? Beni fark etmemesini dileyerek arkasından koşmaya başladım. Önümdeki kişi gereğinden fazla hızlı ilerliyordu. Bir insanın bu kadar hızlı gidebilmesi imkansızdı. Daha hızlı olmaya gayret ettim. Ormana çoktan girmişti. Ben de ormana girerek ağaçların arasından ilerledim ve onu takip ettim.

Gittikçe ormanın derinlerine ilerliyorduk. Orman sıklaşmıştı. Duyduğum zayıf ses, kırmızı pelerinli bu kişiyi takip etmemi söylemişti, ben de yapmıştım. Bunun bir sebebi olmalıydı. Önümdeki kişi, birkaç metre ötemdeki, ağaçların etrafını çevirdiği düz alanda durduğunda büyük gövdeli bir ağacın arkasına saklanarak onu izlemeye başladım.

İki kolunu da havaya kaldırdı ve ayaları yukarıya bakacak şekilde durdu. Ardından bir çığlık duyuldu, oldukça tizdi. Kulak tırmalayan cinstendi. Önümdeki kişiden geldiğini anlamak zor değildi. Köyden uzak olduğumuz için diğerlerinin bu çığlığı duyamayacağından emindim. Ellerimle kulaklarımı tıkadım ve izlemeye devam ettim.

Düzlükte duran kişi, kafasını hızlıca geriye yatırdı ve başlığı açıldı. Kadındı. Yüzünü seçebileceğim kadar yakında durmuyordum. Bu yüzden saklandığım ağacın arkasından çıkarak kadına daha yakın olan başka bir ağacın arkasına geçtim. Buradan daha iyi görüyordum.

Kadın, çığlıklar eşliğinde kafasını havaya kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Bir anda hava değişmiş gibiydi. Üzerimizde yağmur

bulutları dolanıyordu. Kadın, bu sefer kafasını aşağıya indirerek yere baktı. Ardından kollarını da yere doğru indirdi. Avuç içleri yere bakıyordu. Ellerini oynatmaya başladı. Kendi etrafında dönerek avuç içlerini yere doğru tutmaya devam etti. Kadın dönerken yüzünü gördüm. Mylo'nun annesiydi. Ağzımdan şaşkınlıkla bir *hah* çıktı. Gözbebeklerimin korkuyla büyüdü. Bu kadın hakkındaki tüm şüphelerimde haklıydım. O normal değildi. Hatta onun insan olmadığından da emindim.

Kadın kendi etrafında dönmeyi bitirdikten sonra ellerini yeniden gökyüzüne doğru uzattı. Bunu yapmasıyla birlikte etrafı ateş aldı. Şimdi bir ateş çemberinin tam ortasında duruyordu. Kadının çığlıkları kesildiğinde yüzünü benim olduğum tarafa doğru çevirdi. Beni görmediğini biliyordum, bu yüzden içim biraz da olsa rahattı. Sadece birkaç saniye sonra bağırarak konuşmaya başladı.

"Gece bitti, güneş doğuyor,
Güneşin gücü içimi ısıtıyor,
Çember tamamlanıyor,
Haber salınıyor,
Kahin geldi, yardımınız gerekiyor.
Çemberin üçüncü cadısı size sesleniyor!
Söyleyin kardeşlerim, neredesiniz?"

Çemberin üçüncü cadısı... Cadı, diye mırıldandım kendi kendime. Bu kadın bir cadıydı. Hayır, bu kadın değil, Mylo'nun annesi bir cadıydı! Öğrendiklerimin şaşkınlığı, tüm bedenimi sardığında titredim. Mylo'nun annesi, beni öldürmeye çalışan cadılar topluluğuna üye olmalıydı. Bana nefretle bakmasının sebebi de büyük bir ihtimalle buydu. Şimdiyse bu kadın bir şekilde diğer cadılarla iletişime geçmeye çalışıyordu. Kahinin, yani benim, burada olduğumdan bahsetmişti. Mylo'nun annesi gerçekten cadılarla iletişime geçmişse onlar buraya gelirlerdi. Buraya gelmeleri, benim açımdan iyi olmazdı çünkü o kadınlar, benim ölmemi istiyorlardı. Burada tek başıma duruyordum ve onlar için resmen açık hedeftim. Tek başıma şansım azdı. Biliyordum. Cadılar da bunu biliyor olmalıydı. Astrid'in cadılara

karşı fazla dayanamayacağını düşünüyordum. Mylo'nunsa annesi cadıydı. Kimin tarafında olacağını bilemezdim.

Ne olursa olsun, cadıların buraya geleceğini düşünmeli ve ona göre hareket etmeliydim. Bir an önce bu köyden ayrılmalıyız, diye düşündüm. Bunu her hücremde hissediyordum ama gitmeden önce yapmak istediğim bir şey vardı. Cadılara bir mesaj göndermek istiyordum. Her ne kadar korksam da bu savaşın içinde olduğumu haber veren bir mesaj. Cadılar ateşle oynuyordu. Bense ateşin ta kendisi olma yolunda yavaşça ilerliyordum.

Aklıma gelen düşünceyle birlikte ağacın arkasından çıktım. Karşımdaki cadının hiçbir şeyden haberi yoktu. Burada olduğumu dahi bilmiyordu, lakin birazdan bunu öğrenecekti. Yapmalıydım. Ne olursa olsun bunu yapmak zorundaydım. Şu anda o kadının, ne Christian'ın karısı ne de Mylo'nun annesi olmasının, benim için bir önemi vardı. Umarım onlar da birazdan yapacağım bu şeyin sebebini anlar ve bana hak verirlerdi. Bu kadın, benim gözümde bir canavardan farksızdı, hatta cadılarla iş birliği yapan ve onlardan biri olan herkes, benim için kötü birer canavardı. Kabuslarıma giren, nefes almamı zorlaştıran bir canavar. Evet, cadılara kesinlikle bir mesaj gönderecektim. Bunun sonucunda pişman bile olsam bunu yapacaktım, yapmalıydım. Soğukkanlı olmalıydım. Vicdanımın beni yönlendirmesine izin vermemeliydim.

Mylo'nun annesinin cadı olduğunu öğrendiğimden beri beynim ve kalbim, bana farklı şeyler yapmamı söylüyordu. Artık Mylo'ya güvenemezdim. Sevdiğimi düşündüğüm o adam, annesini, bir cadıyı bizden saklamıştı. Christian da bu işin içerisindeydi. Onlara bir daha güvenebilir miydim? Hayır. Şu anda, şu durumda kendimden başkasına asla güvenemezdim. Astrid'se bir istisnaydı. Bu zamana kadar hep yanımda olmuştu. Onun hiçbir yanlışını görmemiştim. İçimden bir ses, ona güvenmemi söylüyordu.

Güven, kolayca kırılırdı. Mylo'ya da güvenmiştim ama o, böyle bir şeyi saklayarak güvenimi sarsmıştı. Tamir olması uzun sürecekti. Belki de hiçbir zaman tamir olmayacaktı.

Ben de onlara yalan söylemiştim ama bu, benim için bir tercih değil, zorunluluktu. Elimde olsa herkese gerçeği anlatırdım. Herkesi korumanın tek yolu hakkımdaki gerçeği saklamamdı. Kimsenin ama kimsenin, kahin olduğumu öğrenmesine izin vermeyecektim. En azından zamanı gelinceye kadar.

Biliyordum, bir cadıyı öldürmenin tek başarılı yolu onu yakmaktı. Onu öldürecektim ve cadılardan biri eksilmiş olacaktı. Cadının beni fark etmesini bekledim ve biraz daha ona doğru ilerledim. Tam karşısında durduğumda hareketsizce bekledim. Gözleri, gözlerine diktiğim gümüş gözlerimle buluştuğunda şaşırdığını görebiliyordum. Beni burada görmeyi beklemediği her halinden belliydi. Hareket etmeye çalıştı ama artık onun için çok geçti. O, birazdan ölecek bir canavardı. Ne ağzımdan bir kelime çıktı ne de ellerimden kıvılcımlar. Sadece gözlerimi oynattım aydınlanmaya başlayan gökyüzünün altında.

Gözlerim ateşle buluştuğu anda ateş parladı ve büyüyerek cadının etrafını sardı. Turuncumsu kırmızı ışık gözlerimi alırken cadının tiz çığlığı ve çığlıklarının arasından çıkan son sözleri kulaklarıma doldu. "Bunun bedelini ödeyeceksin!" Ardından arkasında büyük bir güç dalgası bırakarak yok oldu. Yanarak kül oldu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Ben, bunun, hatta yaptığım her şeyin bedelini, zaten buraya gelirken kahin olmanın sorumluluğunu aldığımda ödemiştim. Yaşanarak, öğrenerek, vicdan azabı çekerek, arkadaş edinerek, ailemi bularak, korkarak, gülerek, ağlayarak, her duygum ve her düşüncemi fark ederek, yeni bir boyuta gelip eski hayatımı bırakarak, ölümle burun buruna gelerek, bir karar vererek... Ben bu bedeli, her şeyimle ödemiştim! Geriyeyse ödenecek tek bir bedel bile kalmamıştı. Akacaksa bundan sonra kan akacaktı. Onlar bizden Ryan'ı almışlardı ve ben de şimdi onlardan üçüncü cadılarını almıştım. Bu savaşı onlar başlatmıştı ve şimdi karşılık verme zamanıydı.

BÖLÜM 57

Bazen yaptığınızdan pişman olup suçluluk duyacağınızı bildiğiniz halde yine de onu yaparsınız. O an geri dönüşü olmayan bir yola girmişsinizdir. İleriye doğru yürümeye devam ettikçe önünüze tanıdıklarınızın gözyaşları ve hayal kırıklıkları çıkar. Yaptığınızı düzeltmeye çalışırsınız, bu çoğu zaman işe yarar ama işe yaramadığı zamanlar da vardır. Mesela birinin canına kıymak, onu tam anlamıyla yakarak kül etmek, geri dönüşü olmayan ve affedilemeyecek kadar ağır bir suçtur. Bu suçu beraberinizde ölünceye kadar taşımak zorundasınızdır. Omuzlarınıza sizden başka kimsenin asla göremeyeceği bir yük binmiştir. Artık bu yük ve beraberinde getirdiği sorumluluk size aittir.

Hayatıma yeni bir sorumluluk eklemiştim ve bunun beraberinde getireceği olumsuzlukların farkındaydım. Mylo'nun annesinin katili, bendim ama hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydım. Mylo'nun annesini sevdiğini biliyordum, bunu gözlerinden okumuştum. Ona sıkıca sarıldığında ve anne dediğinde de fark etmiştim. Annesini öldürmüştüm ama onun yüzüne bakmaya devam edecektim. Suçlu hissediyordum ama bu, o cadıyı öldürdüğüm için değildi. Sadece Mylo ve Christian'a çektireceğim acı yüzündendi. Öğrendiklerinde belki de benden nefret edeceklerdi. Yine de bunun olması gerekiyordu. Ölmemek için, hepimizi korumak için onu öldürmüştüm.

"Böyle olması gerekiyordu." Gözlerimi açtım ve arkamı dönerek koşmaya başladım. Güneş doğuyordu ve artık yola çıkma vaktimiz gelmişti. Mylo uyanmadan ve annesiyle benim

yokluğumu fark etmeden geri dönmeliydim. Burada daha fazla kalamazdım.

Evin arkasından dolaşarak kaldığımız odanın önüne geldim ve camdan içeriye girdim. Astrid hala uyanmamıştı. Salonun kapısını açarak koridora çıktıktan sonra Mylo ve annesinin odasına doğru ilerledim. Kapının yanına vardığımda kulpu indirerek yavaşça kapıyı açtım. Mylo, yer yatağında yatıyordu. Kapıyı yavaşça açmama rağmen sesi duymuş olmalıydı. Gözlerini elleriyle ovuşturarak açtı ve "Anne?" diye mırıldandı.

"Hayır, Mylo, benim," dedim düz bir sesle. "Şafak söktü, gitmemiz gerekiyor, hazırlansan iyi olur." Kapıyı arkamdan kapatıp çıktım. Beni annesi sanmıştı. Bir daha hiçbir zaman geri dönmeyecek olan annesi. Somurttum. Bir yandan Mylo'nun bir daha anne diyemeyecek olmasına üzülüyordum, diğer yandan benim düşmanım olan bir cadının hayatına son verdiğime memnundum. Sanki kalbim ikiye bölünmüştü. Bir yanım doğru olanı yaptın derken, diğer yanım hatalısın diyordu. Kafamı sallayarak düşüncelerimden sıyrılıp kendime geldim. Tek bir şeye odaklanmalıydım; savaşa.

Salona dönüp Astrid'i uyandırdım. Ardından çantamı boynuma astım ve pelerinimi giydim. Gitmek için hazırdım. "Ben dışarıda olacağım, gelirsiniz," dediğimde Astrid, beni başıyla onayladı ve yerdeki yorganları toplamaya başladı.

Salondan çıkıp dış kapıya yöneldim. Tam dışarıya çıkmak üzereydim ki Mylo, annesiyle kaldığı odadan çıktı ve "Melany?" diye seslendi.

İstemeyerek de olsa ona doğru döndüm ve sesimi normal tutmaya çalışarak "Efendim?" dedim.

Eliyle çenesini kaşıdı. "Annemi gördün mü?"

Gözlerimi birkaç saniyeliğine de olsa yere diksem de sonra bundan vazgeçtim ve kafamı olumsuz olarak salladım. Gözlerine değil de az önce kaşıdığı çenesine bakıyordum. "Gitmeliyiz Mylo, eminim ki annen iyidir." *Hayır, annen iyi değil, onu öldürdüm.*

"Daha önce hiç böyle yapmamıştı. Biraz burada kalıp gelmesini bekleyemez miyiz aca-"

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden sözünü kestim. "Hayır, zaman kaybedemeyiz!"

Astrid, hazırlanmış bir şekilde salonun kapısından çıktığında bir bana bir Mylo'ya, kafası karışmış bir şekilde baktı. "Neler oluyor burada, iyi misiniz?"

Bana neler oluyordu bilmiyorum ama şu anda sinirli hissediyordum. Sinirim ne Mylo'yaydı ne de Astrid'e. Sinirim kendimeydi. Kendime kızıyordum. "Anneni beklemeyeceğim, buradan iki dakika sonra gidiyorum. Gelmek isteyen gelsin, gelmek istemeyen kalmakta özgür." Ardından kapıyı açıp dışarıya çıktım ve derin bir nefes aldım. Kapıyı açık bırakmıştım. Birkaç büyük adım atıp köy meydanında durdum ve ağaçlara bakmaya başladım. Gece kuşunu arıyordum. Buralarda bir yerlerde olmalıydı. Olmak zorundaydı.

"Melany?" Bu, Astrid'ti. Ona bakmadım. Gece kuşunu aramaya devam ediyordum. Elini omzuma koyduğunu hissettim. "İyi misin?" diye sordu ve önüme geçti.

Gözlerimi ona doğru çevirdim. "İyiyim ben, sadece biraz stresliyim." Gözlerime baktı. İrkildiğini fark ettim. "Ne oldu?"

"Gözlerin..." dedi şaşkınlığını gizlemeden. "Gümüş rengin arasında birkaç küçük siyah nokta var."

Omuz silktim. Şu anda önemli olan şey gözlerim değildi. Nasıl olsa düzelirlerdi. Her zaman düzelmişlerdi. "Düzelirler, merak etme," dedim onu geçiştirmek istercesine.

Derin bir nefes aldı. "Öyle diyorsan..."

Arkamızdaki evin kapısı kapanınca ikimizin de bakışları o yöne doğru döndü. Mylo, pelerinini ve çantasını takmış bize doğru geliyordu. "Anneme veda edemeden gitmiş olacağız ama bu seferde böyle olsun, hadi gidelim." Ormana doğru ilerlemeye başladığımızda "Umarım iyidir," diye mırıldandığını duydum ama bozuntuya vermeden yürümeye devam ettim. Dışımdan bozuntuya vermediğim her saniye içimden bir şeyler kopuyormuş gibi hissediyordum.

Ormanın girişine geldiğimizde gözlerim hala gece kuşunu arıyordu. "Neredesin?" diye fısıldadım zihnime, kuşun beni duyamayacağını bile bile.

Yanıldığımı anlamamsa çok uzun sürmedi. "Buradayım, yukarıda," dedi, kulağıma zayıf gelen ses. Onun sesi zihnimde yankı yapmıyordu. Aksine kulağıma ulaşıyor ve normal bir şekilde onu duymamı sağlıyordu.

Kafamı yukarıya doğru çevirdim ve üzerimizdeki ağaç dalına baktım. Gece kuşu oradaydı. Gözleri kapalı bir şekilde öylece duruyordu. Şaşırmıştım. Demek ki duyduğum bu zayıf ses, gece kuşuna aitti. "Gece kuşu burada," diyerek elimle dalı gösterdim.

Astrid ve Mylo, baktığım yere bakınca gece kuşu olduğu yerde huzursuzca kıpırdanıp kanatlarını açtı ve kendisini daldan aşağıya bıraktı. Yere düşmeden önce açtığı kanatlarıyla süzülerek zarifçe önümüzden geçti ve etrafımızda daire çizerek tam bir tur attı. Ardından ormana girerek yavaşça uçmaya başladı. Hemen arkasından ormana girdik ve bize yolu göstermesine izin verdik.

***

Birkaç defa içimden gece kuşuna seslenmiş, ancak cevap alamamıştım. Bunun üzerine içimden ona seslenmeyi bırakmıştım. Üç saatten fazladır yoldaydık. Ormandan çıkmış, düz bir alandan yürümeye başlamıştık. Altımızdaki toprak zemin kuruydu. Uzun zamandır buraya yağmur yağmadığı belliydi. İlerledikçe hava daha da kasvetleşiyordu. Gece kuşu bizi garip yerlere sokmuş, garip yerlerden geçirmişti. Gittiğimiz yerin neresi olduğunu, Mylo bile bilmiyordu. En azından buraya daha önce hiç gelmediğini söylemişti. Önümüzdeki yola baktım. Yoğun bir sis tabakası yeryüzüne inmişti. Sis o kadar yoğundu ki hiçbir şey belli olmuyor, ötesi görünmüyordu. Gece kuşu sisin içine girip kaybolduğunda oraya girmek zorunda olduğumuzu fark ettik. Orayı geçmeliydik.

Sisin içine girmeden önce Mylo ve Astrid'e baktım. Astrid, hemen yanımdan yürüyordu. Kaybolmak istemediği açıkça belliydi. Mylo'ysa birkaç adım önümüzdeydi. Sisin içine girmemize

birkaç adım varken durdu. "Sisin içinde ne olduğunu bilmiyoruz. Yanımdan ayrılmayın ve bastığınız yere dikkat edin." Elini beline doğru götürdüğünde sivri bir şeyi pelerininin içinden çıkarttı. Bu oldukça uzun ve parlak bir kılıçtı. Onu taşıdığını bile yeni fark ediyordum. Kılıca baktığımı görünce "Annemin evinden aldım. Yolda lazım olur diye düşündüm. Ekstra korumadan kimseye zarar gelmez," dedi.

"Tamam," dedim kuruca. "Hadi gidelim."

Gözlerini biraz daha üzerimde dolaştırdıktan sonra yeniden önüne döndü. Neden böyle davrandığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Gözlerimi kırpmadan ona baktım. Moralinin bozulduğunun farkındaydım. Çenesini sıktı. Ardından sertçe söylediğimi tekrar ederek "Gidelim," dedi. Evet, bana gerçekten bozulmuştu.

Ona böyle davranmayı istemiyordum. Normal davranmak istiyordum ama bu, elimde olan bir şey değildi. Annesini öldürmüştüm, benden uzaklaşmalıydı. Bu soğukluğum da bu yüzdendi. Artık beni sevemezdi. Sevmesine izin veremezdim. Ben de hislerimi kalbime gömmeliydim. Onun gözlerine bile bakmakta zorlanmaya başlamıştım. Hislerimi kalbime gömemezsem benden nefret edecek olan bu adama daha da fazla bağlanacaktım. Hayır! Bu kesinlikle olmamalıydı.

Sisin içine ilk adımımı, Mylo ve Astrid'le birlikte aynı anda attım. İkinci ve üçünce adım derken kendimizi hepten yoğun sisin içinde bulduk. Göz gözü görmüyordu. Sadece botlarımızın çıkarttığı tok ses ve nefes alış verişlerimiz duyuluyordu. Bu, gözlerimiz bağlı bir şekilde uçurumun kenarında yürümekten farksızdı. Bastığımız yerlere dikkat etmeli ve olası bir tehlikeye karşı tetikte olmalıydık. Peki, tehlikenin geldiğini görebilecek miydik?

BÖLÜM 58

Yaklaşık beş dakikadır sisin içerisinden sessizce yürüyorduk. Hala bir çıkış yolu bulamamıştık. Ayrıca nefes alıp vermek, yoğun sis yüzünden zorlaşmıştı. Sanki buradaki oksijen oranı daha azdı. Ciğerlerime yeteri kadar hava gönderebilmek için ağzımı açtım ve çekebildiğim kadar havayı içime çektim. Bu nefes alıp verme işi gittikçe zorlaşıyordu. "İyi misiniz?" dedim fısıldayarak. Sürekli nefes almaya çalıştığım için boğazım kurumuştu, bu yüzden de sesim düzgün çıkmıyordu.

"İyi olmaya çalışıyorum," dedi Mylo ama onun da sesinden zorlandığı belliydi. Astrid'se konuşmak yerine kolumu sıkmakla yetinmişti. Yürümeye devam ederken Astrid'in kolumu bırakmadığını fark ettim. Kaybolmak istemiyor olmalıydı. Boş verip yürümeye devam ettim.

Yürüdükçe burnuma pis bir koku gelmeye başladı. Ardından hırıltılı bir ses duyduk. Astrid'in eli, kolumdan birkaç saniyeliğine kalktığında arkamızdan gelen büyük gürültüyle olduğum yerde sıçradım. Mylo elini omzuma doğru uzatıp beni durdurduğunda ona biraz daha yaklaştım.

Ben, Mylo'ya yaklaştığımda Astrid, yeniden kolumu tutmuştu. Bu sefer oldukça sıkı tutuyordu, canım yanmaya başlamıştı. "Astrid ne yapıyorsun, canım acıyor."

Ses gelmeyince kolumu çekmeye çalıştım ama o, elini çekmeyerek daha da sıkı tuttu kolumu. Resmen tırnakları derimin

içine geçmişti. Sıcak bir sıvı kolumdan akıp yere damladığında "Ah!" diye bağırdım.

Ağzımdan kaçan inlemeyle Mylo'nun omzumdaki elini çektiğini hissettim. "Ne oluyor?"

Mylo, sorusunu tamamladığı gibi arkamızdan bir kız çığlığı duyuldu. Ardından "Yardım edin!" diye bağırdı kız. Sesi güçsüzdü ama yine de onu duyabilmiştik. Bu Astrid'in sesiydi. Peki, arkamızda kalan kız, Astrid'se kolumu tutan kimdi?

"Mylo, bir şey, biri beni tutuyor," dedim. Ardından hızlıca boşta kalan elimi, kolumun üzerindeki elin üzerine koydum ve avuç içlerimden kıvılcımların çıkmasına izin verdim. Kıvılcımlar kolumun üzerini aydınlattığında bir saniyeliğine kolumdaki ele baktım. Dört parmak saymıştım. Parmaklar ince ve uzundu. Üzerlerindeki deri kalkmış, kemikler görünüyordu. Korkuyla açılan gözlerim kulağıma gelen ikinci bir hırıltı sesiyle daha da büyüdü. Sanırım elinin üzerini ateşle yakmam onu kızdırmıştı.

Yaratığın üzerindeki elimi yeniden havaya kaldırdım. Bu sefer daha güçlü bir şekilde elimden kıvılcımların çıkmasına izin verdim. Kıvılcımlar büyüyüp birleşti ve bir basketbol topu büyüklüğüne ulaştı. Elimde tuttuğum ateş topunu havaya doğru tuttuğum sırada yaratığı gördüm.

Soyulmuş derisinin altından belli olan kahverengimsi kemikleri tüm vücudunu kaplıyordu. Ağsı damarlarının içinden akan kanın rengi sarıydı. Benden neredeyse üç kafa boyu daha uzundu. Dudaklarından aşağıya doğru sarkan büyük dişleri vardı. Dişlerinin çürük olduğu her halinden belli oluyordu. Ayrıca çoğu kırılmıştı. Yanağının kalkmış derisi midemi bulandırdı.

"Melany, dikkat et, saldıracağım," dedi Mylo. Ardından kılıcını yaratığın karnına sokup çevirdikten sonra çıkardı. Kalın bir ses duyuldu. Yaratık, kolumu bırakıp sinirle ellerini havaya kaldırarak Mylo'nun üzerine yürümeye başladı. Elimde hala ateş topunu tutuyordum. Bu biraz da olsa Mylo'ya ve bana, önümüzü görmemiz için olanak sağlıyordu. Mylo, yaratığa doğru eğilmiş, saldırı pozisyonu almıştı. Ondan korkmamışa benziyordu. Kısa

bir süreliğine bana bakıp tekrar yaratığa döndü. "Bu yaratığın arkadaşları gelmeden gidip Astrid'i bul, hızlı ol!"

İşe yarayıp yaramayacağını bilmesem de ateş topunu havaya fırlatıp, orada asılı kalarak Mylo'ya ışık sağlamasını diledim. Onun yaralanmasını istemiyordum. Ateş topunun havada asılı kaldığını görünce rahatladım. Havaya bir ateş topu daha fırlattım; şimdi etraf çok az da olsa net görülüyordu. Umarım bu kadar ışık, Mylo'ya yeterdi. Mylo, yaratığa kılıcıyla saldırırken yeniden bir ateş topu yarattım ve onu da yaratığa fırlattım. Ateş topu yaratığa çarpınca yaratık, bağırıp bana baktı. Üzerime doğru koşacağı sırada Mylo, onun önüne geçti ve yeniden kılıcıyla ona saldırdı. "Git! Onu oyalayacağım."

Astrid'in savunmasız bir şekilde arkamızda kaldığını hatırladım. Yeni bir ateş topu yaratıp koşmaya başladığımda içimden Descartes'e seslendim. Onun beni duyup duyamayacağından emin değildim. Hatta gelip gelmeyeceğini de bilmiyordum. Tek bildiğim, bana her zaman yanımda olacağına ve beni tehlikelerden kurtaracağına dair söz verdiğiydi. Ona hala kızgın ve kırgındım ama bu, şu an önemli değildi. Astrid, tehlikede olabilirdi. Mylo'nun ne olacağı belli değildi. Zarar görebilirlerdi ve ben zarar görmelerini istemiyordum. Koşarken birkaç defa daha içimden ona seslendim. Etrafımı fazla göremiyordum. Ateşin ışığı sisin yoğunluğu karşısında yetersiz kalıyordu. Sisin içindeyken farklı hissediyordum. Sanki gücüm azalmış gibi. Düşüncelerimden sıyrılmak için kafamı iki yana salladım. Şimdi düşüncelerimin, dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

"Astrid?" diye bağırdım boşluğa doğru. Sisin içinde bayağı ilerlemiştim. Astrid de buralarda bir yerlerde olmalıydı. Koşmak yerine yürümeye başladım. Altımdaki zemin çıtırdayarak kırıldığında merakıma yenik düşerek dizlerimin üzerine eğildim ve zemini elimle nceledim. Diğer elimde tuttuğum ateşi, zemine yaklaştırdığımda zeminin kurumuş topraktan olduğunu fark ettim. Bazı kum tabakaları o kadar sertti ki üzerine basıldığında kırılmıyordu ama bazıları da kırılıp ufalanıyordu. Zemine küçük bir karaltı düştüğünde hızla ayağa kalkıp iki adım geri çekildim. O sırada kulağıma gelen ince hırlama sesiyle savunma

pozisyonu aldım. Kafamı sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde saldırmak için hamle yaptım ama gördüğüm şeyden sonra bundan vazgeçtim.

Astrid, az önce kolumdan tutan yaratığın daha küçük bir versiyonunun kucağındaydı. Yüzü kan içinde kalmıştı. Yaratık, benden daha kısaydı ama yine de güçlü duruyordu. Gergince nefes aldım. Astrid, yaralı ve yarı baygın bir şekilde yaratığın kucağında yatarken düzgün düşünemiyordum.

Yaratık ona baktığımı anlamış gibi gözlerini bana çevirdiğinde elimi yavaşça öne doğru uzattım ve ona doğru yaklaşmaya başladım. Şu an tamamen mantıksızca hareket ettiğimi biliyordum ama aklıma, yapacak başka hiçbir şey gelmemişti. Ona saldıramazdım çünkü kucağında Astrid'i tutuyordu. Aramızda iki adım kalıncaya dek küçük yaratığa yaklaştım. Öylece durmuş, garip bir ifadeyle yaptıklarımı izliyordu. Yavaşça eğilerek tek dizimi yere koydum ve yaratıkla aynı boya geldim. Elimle Astrid'i işaret ederek "Onu bana verir misin?" diye sordum. Sesimi onu korkutmamak için kısık tutmuştum. Yaratık, bir Astrid'e bir bana baktıktan sonra birkaç adım geri çekildi. "Hayır!" dedim hafifçe bağırarak. Onu götüremezdi. Yavru yaratık daha da çok irkilmiş gibi gerilemeye devam etti. Ayağa kalkarak ona doğru yürümeye başladım. Yaratığın adımları küçüktü. Koşarsam ona rahatlıkla yetişebilir, hatta önüne geçebilirdim. O geriye doğru gitmeye devam ederken "Dur!" diye seslendim. "Onu bana vermelisin." Sesim boşlukta bir yankılandı.

Birkaç dakika boyunca yaratığın peşinden ilerlemeye devam ettim. Gittikçe hızlanmış ve koşmaya başlamama sebep olmuştu. Küçük bedenine rağmen koşarken Astrid'i rahatça taşıması beni şaşırtmıştı. Adımlarımı hızlandırdığım sırada yaratık koşmayı bırakmış, yavaşça geriye doğru adımlar atmaya başlamıştı. Ne olduğu anlamasam da koşmayı bıraktım. Onun gördüğü şeyi ben görmüyordum ama içimde garip bir his oluşmuştu. Birkaç dakikadır böyle bir hissediyordum ama umursamamıştım. Şimdiyse his çoğalmıştı. Aslında bu tanıdık bir histi bile diyebilirdim. Yaratık geriye doğru adım attıkça bana doğru yaklaşıyordu. Onun korktuğu şeyin de bize doğru yaklaştığını, ayak

seslerinden anlamıştım. Yaratık neredeyse yanıma yaklaştığında sisin içinden yanımıza gelen şeyi, ateşimin aydınlatabildiği kadar gördüm. Yüzüme, şu duruma rağmen büyük bir tebessüm yerleştirdiğimde beynimde yankılanan ses yüzünden yüzümü buruşturdum. Ses fazlasıyla tizdi. "Melanyss, özür dilerim."

Ardından sisin içinden çıkan Anka, bize daha çok yaklaştı ve tiz sesiyle kükredi. Yaratık, ben daha ne olduğunu anlamadan Astrid'i yere bırakıp sisin içine doğru koşup gözden kayboldu. Descartes'i kovmuştum ama o, yeniden gelmişti. Astrid'in yanına çöküp durumunu kontrol ettim. Nefes alıyordu, sadece bayılmış olmalıydı. Descartes yaklaşıp Astrid'i pençeleriyle tuttu. Ardından sırtına binmem için eğildi. Sırtına bindiğimde içimden ona seslendim. "Mylo da burada, ileride bir yerlerde bir yaratıkla savaşıyor. Onu da alalım." Descartes, bir şey söylemeden havalandığında ona daha sıkı tutundum. Mylo'nun yanına gidiyor olmalıydık.

Kılıç sesini duyduğumda, Descartes de "Mylo aşağıda," diye zihnime fısıldadı.

Aşağıya doğru indikçe Mylo'nun sık ve kesik kesik aldığı nefesleriyle hırlama sesleri, kulaklarıma doldu. Mylo, acıyla bağırıp küfretti. "Lanet olası kılıç, neredesin?" İşte bu daha fazla korkmam için bir sebepti. Mylo, kılıcı olmadan kendini savunamazdı. Su olmadan elementi de hiçbir işine yaramıyordu.

"Mylo?" dedim telaşla.

"İyiyim," diye bağırdı ama sesinden iyi olmadığı anlaşılıyordu.

"Geliyoruz," diye bağırdım.

Mylo'nun acı dolu inlemesi yeniden duyuldu. "Sakın gelmeyin, o burada. Kaçın!" Orada olan kimdi? Eğer büyük olan yaratıktan bahsediyorsa sorun yoktu, Descartes onu hallederdi.

Anka'nın tiz kükremesi eşliğinde Mylo'ya sesimi duyurabilmek için bağırdım. "Geldik bile!"

BÖLÜM 59

Descartes, yere indiğinde hemen üzerinden atladım. Zemin yumuşamıştı. Büyük bir ateş topu oluşturdum ve havaya doğru fırlattım. Ateş topu, sisi yaktığında hava elementine konsantre oldum. Avuç içlerim karıncalandığında avucumdan çıkan hava dalgası, sisi bir miktar da olsa dağıttı. Şimdi etrafımızda rüzgar esiyordu ve saçlarım yüzümü düşüyordu.

Sis, saniyeler içerisinde yeteri kadar dağıldığında yerde cansız bir şekilde yatan büyük yaratığı gördüm. Mylo, onu öldürmüştü. Peki, sorun neydi? Gözlerimi yaratıktan çektiğimde Mylo'yu görebilmek için çevreye göz gezdirdim. Yerde hareketsizce yatan Mylo'yu bulduğumda telaşlandım ve koşarak yanına doğru ilerledim. Aramızda yaklaşık on adımlık bir mesafe vardı. Bata çıka ilerleyerek Mylo'nun yanına ulaştığımda, Descartes'in arkamdan geldiğini bilmeme rağmen, içimde kötü bir his vardı. İçimden Descartes'e seslendim. "Sen de kötü bir şeyler hissediyor musun?"

Cevabı kısa ve uyarı doluydu. "Hemen eğil!" Dediğini yapıp hemen eğildim.

Eğildiğim anda üzerimden sivri bir şey, metalimsi bir sesle geçip yere düştü. Mylo'nun kılıcıydı bu. "Neler oluyor?"

Descartes, kanatlarını açarak çoktan önümüze geçmişti. "Mylo'yu, Astrid'in yanına götür."

Mylo'yu omuzlarından tutarak Astrid'in yanına doğru zar zor sürükledim. Onlar yan yana hareketsizce yatarken Descartes'e

doğru baktım. Onun bir şeye saldırdığını fark edebiliyordum ama büyük cüssesinden dolayı neyle karşı karşıya olduğumuzu göremiyordum. "Tanrı aşkına! Bana bir şey söyle, Descartes, orada neler oluyor?"

Descartes, zihnime konuşup "Melusine," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bu yaratığın ismini daha önce de birkaç defa duymuştum. Dünya'dayken tarih öğretmenimiz Bay Snart, bize bu yaratıktan, hatta onlardan biriyle karşı karşıya geldiğinden bahsetmişti. O zamanlar onun deli olduğunu düşünsem bile onu, büyük bir dikkatle dinlediğim için her şeyi hatırlıyordum.

"Melusine..." diyerek söze başlamıştı. Daha sonra da "Lanetli toprakların altındaki su mağaralarında yaşayan dişi ruhlardır. Yabancı misafirleri sevmezler ve yaşadıkları topraklarda dökülen kanın kokusunu hemen alırlar. Kan kokusu alınca vahşileşir, arkadaşlarından birini öldürürseniz de intikam isterler. Genellikle yer altında yaşasalar da intikam duyguları yüzünden nadir de olsa yeryüzüne çıkarlar. Yunuslarınkine benzeyen uzun kuyrukları vardır. Gövdeleri pulludur. Kafalarıysa bir kadın kafası gibidir. Saçları genellikle uzundur. Olgun bir Melusine'in kanatları çıkmıştır ve akciğer solunumu yapabilmektedir. Arkadaş canlısı Melusinelerin gözleri genellikle mordur. Saldırgan bir Melusine'inki ise kırmızıya dönüşmüştür. Onları, kafasını keserek ya da kalbini sökerek öldüremezsiniz. Onları öldürmek için saçlarına zarar vermeniz yeterlidir. 'Bir Melusine'in saçı ne kadar uzunsa ömrü de o kadar uzundur,' derler. Yani saçı kısalan bir Melusine'in ömrü de kısalır," demişti. Ardından da zil çalmıştı.

Kafamı sallayarak düşüncelerimden kurtuldum. Tarih öğretmenimizin bunu nereden bildiğini bilmiyordum. Düşünmek de istemiyordum çünkü düşünmeye başlarsam, o adamın bunu nasıl bildiğini çözemeyecek ve kafayı yiyecektim. Sadece anlattıklarının doğru olmasını umdum ve içimden Descartes'e seslendim. "Onu nasıl öldüreceğimizi biliyorum."

Descartes'in şaşkın sesi beynimde yankılandı. "Ne demeye çalışıyorsun? Melusineler ölümsüzdür." Arkası dönük olmasına ve onun beni göremeyeceğini bilmeme rağmen kafamı iki yana

salladım. Gözlerim, sağ tarafımda duran ve toprağın üzerinde parlayan kılıca takıldı. Birkaç adım uzağımdaydı.

Koşarak kılıcın yanına gidip onu elime aldığımda elim saniyeler içinde kılıcın ağırlığı yüzünden ağrımaya başladı. Kılıç, benim için gerçekten çok ağırdı. "Melusine'in saçları," diye fısıldadım, Descartes'in zihnine ama o sözümü kesti.

"Saçmalamayı bırak, Melany! Git ve arkadaşlarını uyandırmaya çalış."

Sinirlenmiştim. Beni dinlemiyordu. Elimdeki kılıcın ağırlığını umursamamaya çalışarak onların olduğu tarafa doğru koşmaya başladım. Descartes, büyüyle Melusine'e saldırıyordu. Melusine'se karşı koyuyordu. Bitmek bilmeyen bir saldırı döngüsüne girmişlerdi. Beni fark etmemişlerdi. Melusine, kanatlarıyla uçuyordu. Yerden bir iki metre yüksekte duruyordu. Koşmaya devam ettim ve Descartes'in yanından geçerken ateş elementimi ortaya çıkarttım. Önüme doğru fırlattığım ateş elementimin üzerine basarak havaya doğru zıpladım. Havadayken basabileceğim yeni bir ateş basamağı oluşturdum ve Melusine'in seviyesine gelene kadar bunu tekrarladım.

"Ne yapıyorsun? Melany!" Descartes'in uyarısına kulak asmayıp yaratığa odaklandım. Melusine, beni elementimi ortaya çıkarttığım anda fark etmişti ve gözleri benim üzerimdeydi. Aynı Descartes'in gözlerinin üzerimde olduğu gibi. İkisi de birbirlerine saldırmayı bırakmış, bana odaklanmışlardı.

Önüme son bir ateş basamağı oluşturup Melusine'in üzerine doğru atladım. Saçları gerçekten çok uzundu. Melusine, ne yapmaya çalıştığımı anlamadığı için uçarak biraz geri çekilmişti. O geri çekilirken saçları, olduğum yere doğru savrulmuş ve yere düşmeden önce ona tutunmamı sağlamıştı. Saçlarını tuttuğum için kızgın görünen Melusine, kuyruğuyla bana vurduğunda neredeyse düşecektim. Bana bir kez daha vurursa düşeceğimi biliyordum. O bana vurmak için bir daha hazırlandığında sağ elimdeki kılıcı zorla havaya kaldırdım ve kılıcın uzunluğundan faydalanarak Melusine'in saçlarının büyük bir kısmını hızlıca kestim. Saçı kestiğim için tutunacak bir yerim kalmamıştı.

Bedenim boşluğa doğru düşerken Melusine'in boğuk çığlığı kulaklarımızı doldurdu. İşte şimdi onu gerçekten kızdırmıştım. Descartes, beni yakalamak için havalandığında Melusine, ondan önce davranıp beni elleriyle havada yakaladı ve gökyüzüne doğru uçmaya başladı. Birlikte gökyüzüne doğru uçuyorduk. Hemen peşimizdeyse Descartes vardı. Düşersem beni yakalayacağını biliyor, aslında umuyordum.

Saçlarının çoğu kesilmiş olan Melusine, dişlerini göstererek yüzüme karşı delirmiş gibi bağırıyor ve kuyruğuyla bacağıma vuruyordu. Kollarımdan tuttuğu için kılıcı da kullanamıyordum. Gözlerim kılıca kaydığında Melusine, baktığım yere baktı ve kuyruğuyla elime vurarak kılıcı düşürdü. Kılıç, Descartes'in üzerine doğru düşerken "Dikkat et!" diye bağırdım.

Descartes, ani bir hareketle kılıcın ona çarpmasını engelledi ve yükselmeye devam etti. Yerden epeyce bir yükselmiştik. Melusine de bunun farkındaymış gibi beni boşluğa bıraktı. Düşmeden önce ona, bir ateş topu fırlattım ve saçının bir kısmının yanmasına neden oldum. Melusine, beni bıraktıktan sonra Descartes'e doğru ilerledi. İkisi havada çarpışıp dövüşmeye başlarken ben, son hızla yere doğru düşüyordum. Hava elementimin bana bir yardımı dokunacağını düşünerek onu kullanmaya çalıştım. Avuç içlerimden çıkan hava dalgaları, benim etrafımı sarıyor, düşüşümü az da olsa yavaşlatıyordu. Ben yere yaklaştıkça yavaşlıyordum ama aynı şeyi, Descartes ve Melusine için söyleyemezdim. Onlar dövüştükleri için kanatlarını kullanmıyor, son hızla düşüyorlardı. Birazdan yere çakılacaklardı.

Yavaş bir şekilde yere indiğimde, Descartes ve Melusine de yere çakıldı. İkisi de birbirlerinden birkaç metre uzağa sürüklendi. Melusine, benimle Descartes'in arasındaydı. Aynı zamanda ayılmış, şaşkınlık ve dalgınlıkla bizi izleyen Astrid ile Mylo'ya oldukça yakın duruyordu. Melusine, önce Descartes'e, ardından da bana doğru döndükten sonra bağırarak Astrid ve Mylo'ya doğru ilerlemeye başladı. Ben de Melusine'e doğru koşarak ateş topları atmaya başladım. Ateş, Melusine'e arkadan çarpıyor ve onu yavaşlatıyordu. Melusine, Mylo ve Astrid'e ulaşmak üzereyken son bir ateş topunu ona doğru fırlattım. Bu

diğerlerinden çok daha büyüktü. Melusine, hala dalgın duran savunmasız Mylo ve Astrid'e saldırmak üzereyken ateş topum onunla bütünleşti ve tüm saçları yandı. Melusine'in eli havada kalırken güçlü bir çığlık attı.

Melusine'in attığı çığlık, Astrid ve Mylo'yu kendine getirmişti. İkisi de hızla ayağa kalktığında Astrid tökezledi ve kulaklarını tutarak yeniden yere düştü. Melusine, acıyla çığlık atmaya devam ediyordu. Ben de kulaklarımı tıkadığımda ellerime bir sıvı bulaştı. Ellerimi kulaklarımdan çekip şaşkınlıkla ellerime baktığımda bunun kan olduğunu gördüm. Kulaklarım kanıyordu. Mylo ve Astrid'e baktığımda onların da aynı durumda olduklarını gördüm.

Descartes'in "Hemen buradan gitmeliyiz," demesi zihnimde yankılandı.

"Astrid ile Mylo'yu alıp yanıma gel," dedim.

Descartes, Mylo ve Astrid'i pençeleriyle alıp yanıma geldi. Hiç beklemeden sırtına atladım. Descartes, vakit kaybetmeden havalandı ve sisin üzerine kadar havalandık. Sisin üzerine çıktığımızda çığlıklar da kesildi. Descartes, sisin diğer tarafına doğru uçarken sisin içinde büyük bir patlama oldu. Patlamadan sonra sis hızla dağılmaya başladı.

"Tanrım!" dedi Mylo rahatlamayla.

Derin bir nefes aldım ve Descartes'in yumuşak tüylerini okşadım. "Bizi yere indir, Descartes, şimdi açıklama yapma zamanı."

BÖLÜM 60

Anka, süzülerek arka ayakları üzerinde yere indiğinde, Astrid ve Mylo'yu yavaşça yere bıraktı. Mylo, ayakları yere değer değmez Descartes'ten uzaklaşıp onunla kendi arasına mesafe koydu. Anlamayarak bakan gözleri, Astrid, Anka ve benim aramda gidip geldi, sonunda bana odaklandı. Hâlâ Anka'nın sırtında oturuyordum. İnmek için yeltendiğimde Anka, bana kolaylık olsun diye yere eğildi. Ayaklarım toprak zeminle buluştuğunda Mylo'ya doğru ilerledim. "Seninle biraz konuşalım," dediğimde kafasını bir kere onaylarcasına sallayarak bekledi. "Anlatacaklarım biraz uzun o yüzden otursak iyi olur." Astrid yere oturduğunda ben de onun yanına oturdum. Anka'ysa bize çok yakın durarak Astrid ve benim arkama oturmuştu. Mylo, tereddütte kalsa da karşımdaki yosunlu kütüğün üzerine oturdu ve beklentiyle bana baktı.

Mylo'ya hakkımdaki her şeyi anlattım. Mylo'nun gözlerinde, hayal kırıklığıyla karışmış hayranlık duygusu vardı. Yüzünde garip bir ifade vardı. Dişlerini sıktığından çene hatları ortaya çıkmıştı. O, derin bir nefes alıp gözlerini kapattığında Astrid'e baktım. Bana anlayışla bakıyordu. Gözlerimi yeniden Mylo'ya çevirdiğimde gözlerini açmış, düşünceli bir şekilde bana baktığını gördüm. "Şimdi bazı şeyleri daha iyi anlayabiliyorum," dedi ayağa kalkarken. "Ama bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Ona biraz zaman tanımak istiyordum, çünkü kafasını toplamasına ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Anlattıklarım ona

fazla gelmiş olmalıydı. "En az Melany kadar ben de sana zaman tanımayı istiyorum, Mylo ama burada çok fazla kalamayız, devam etmeliyiz. O yüzden Melany'nin anlattıklarını bir an önce kabullenmelisin," dedi Astrid.

Mylo, onaylarcasına kafasını salladı. Ardından arkasını döndü ve "Birazdan dönerim," dedikten sonra ağaçların arasına girerek gözden kayboldu.

İçimden "Mylo'ya göz kulak olur musun, Descartes?" diye fısıldadım. Ormanda tek başına dolaşması tehlikeli olabilirdi. Descartes beni onaylayıp tiz bir şekilde kükredi ve kanatlarını açarak havalandı.

Etrafı ağaçlarla çevrili küçük bir açıklıktaydık. Hava kararmaya başlamıştı. Serindi. Pelerinime sarılarak derin bir nefes aldım ve ayağa kalkan Astrid'e yandan bir bakış attım. "Sence anlattıklarım ona çok mu ağır geldi?"

Astrid, kafasını iki yana salladı. "Anlayışla karşılayacaktır. Sadece... bunu kabullenmesi biraz zor olacak. Dert etme, benim de seni kabullenmem zor olmuştu."

"Haklısın." Yerde duran sırt çantamın yanına gidip içinden su şişemi çıkarttım ve birkaç küçük yudum içtim.

"Melany..."

Astrid'in bana seslendiğini düşünerek arkamı döndüm ama o, kulaklarından akmış olan kanı temizlemekle uğraşıyordu. Ses ona ait değildi.

"Melany."

Yoğun bir enerji dalgası gibi bir esinti kulaklarımı yakıp geçti. Havaya karışıp kulağıma gelen ses, ismimi söylüyordu. Sesin, ormanın diğer tarafından geldiğini düşünerek önüme döndüm. Ağaçlara doğru dikkatlice bakarken yavaşça oraya doğru yürüdüğümü fark etmemiştim. Kafamı gökyüzüne doğru çevirdiğimde gece kuşunu gördüm. Bana seslenen o olmalıydı. Kanatlarını açarak, ormanın içine doğru zarifçe uçmaya başladı. Astrid'e fark ettirmeden ağaçların arasına karıştığımda gece kuşunun sesini yeniden duydum. "Fazla vaktimiz yok, cadılar kum saatinin peşinde. Tapınağa doğru ilerliyorlar."

Koşmaya başladım. "Tapınak bulunmak istemedikçe bulunmuyor demiştiniz. Onu nasıl bulabilirler ki?" diye hafifçe bağırdım.

"Zamanı gelince bunu öğreneceksin ama şimdi, onlardan önce oraya ulaşmalıyız." Onu onaylayıp Descartes'e içimden sesledim. Bir planım vardı.

Yaklaşık on dakika boyunca koştuktan sonra boğazım kurumuştu. Nefes aldıkça ciğerlerim yanıyor, canım acıyordu. Öksürdüm. O sırada dalgaları duydum. Ağaçların arasından çıkmış, büyük bir uçurumun kenarına gelmiştik. Aşağısı deniz olmalıydı. Durduğumuz yerde yan yana dizilmiş küçüklü büyüklü kayalar vardı. Önümdeki kayaya konmuş gece kuşuna baktım. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Sen gidiyorsun," dedi gözlerini açarak. Gözlerinin içindeki kristaller yok olmuştu. Kristallerin yeriniyse dipsiz bir karanlık almıştı. "Buradan sonra sana eşlik edemem, kahin, artık kendi başınasın. Şimdi sana göstereceklerimi dikkatlice izle. Bu, sana gösterebileceğim ve senin de görebileceğin son vizyon."

Hazır bir şekilde bekledim. Ardından gece kuşunun gözlerinden gözlerime akan tüyler ürpertici görüntüleri gördüm. O, kanatlanıp benden uzaklaşmaya başladığında sesi son kez beynimde yankılandı. "Uçurumun kenarını takip et, asma köprüyü göreceksin. Köprüden karşıya geçerken bedeli ne olursa olsun ödemelisin, sakın unutma."

Gece kuşu, koyu mavi gökyüzünü örten bulutların arasında kaybolduğunda kendime geldim. Vizyonda gördüklerimi düşününce bile canım yanıyordu. Bir müddet kayaya tutunarak durduktan sonra yumruklarımı sıktım. Cadılar, tapınağın yerini bulmuştu. Gece kuşunu yakalayarak gözlerindeki kristalleri almış ve görmek istedikleri şeyi görmüşlerdi. Görüntülerin bir kısmı geçmişe ait olsa da geleceğe ait bir kısmı da görmüştüm. O geleceğin gerçekleşmemesini diledim. Sonuçta gelecek değiştirilebilirdi. Gözümden düşen bir damla yaşı, yumruk yaptığım elimin tersiyle sildim. Ağlamanın vakti değildi. Güçlü olmalıydım. Uçuruma doğru küçük ama hızlı adımlarla yürümeye başladım. Asma köprüyü bulmalıydım.

Birkaç saat sonra asma köprüyü bulmuştum. Köprünün tahta parçalarının çoğu çürüdüğünden güvenli görünmüyordu ama karşıya tek geçiş yolum burasıydı. Kendimi cesaretlendirerek tek ayağımı köprüye atarak köprünün sağlamlığını test ettim, iyi durumdaydı. Yine de köprünün ortasına gelene kadar birkaç tahta kırılmıştı. Bu yüzden de iki kere düşme tehlikesi yaşamış ama son anda ipe tutunarak kurtulmuştum. Köprünün ortasından sonrasına, görünmez bir bariyer nedeniyle geçemiyordum. Gece kuşu, köprüden geçerken bedel ödememle ilgili bir şeyler söylemişti. Sanırım daha fazla ilerleyememin sebebi buydu. Peki, bedel neydi ve ben onu kime, nasıl ödeyecektim? Aklım karışmıştı. Bariyer, dalgalanmaya başlayınca ürkerek birkaç adım geri çekildim.

Dalgalanmaların arasından bana doğru gelen bir silüeti seçtiğimde kendime korkmamam gerektiğini hatırlatmış ama kalp atışlarımın hızlanmasını engelleyememiştim. Bariyerin ardından çıkan silüetin bir eli, bariyeri delerek dışarıya çıktı. Onunla tokalaşmamı bekliyormuş gibi eli havada asılı kaldı. Eli tuttuğumda bunun bir erkek eli olmadığını düşündüm çünkü bir erkeğin eli olamayacak kadar yumuşak ve pürüzsüzdü. Kesinlikle bir kadının elini tutuyor olmalıydım.

"Ben de seni bekliyordum."

BÖLÜM 61

Yumuşak ses, birkaç saniyeliğine içimi huzurla doldurmuş ve rahatlamamı sağlamıştı. O birkaç saniyenin ardındansa kadının tuttuğu elimin avuç içinde bir acı hissetmiştim. Elime bir şey batıyordu. İnledim. Kadın, ben bir şey söyleyemeden "Bedeli ödemeyi kabul ediyor musun?" diye sordu.

Acı gittikçe artarken küçük iniltilerimin arasından "Evet," diyerek onayladım.

"O zaman söyleyeceklerimi iyi dinle, ateşe, toprağa, havaya ve suya hükmeden, ihtişamlı ölüm tahtının varisi, küçük Melany Valerie Nemesis. Bedelin şudur: "Typhon yanardağının altındaki Echidna labirentinde üç gece geçireceksin. Üçüncü geceden sonra şafak sökene kadar dayanabilirsen bedeli ödemiş, lakin ölürsen bedeli ödememiş sayılacaksın. Hazır mısın?"

Kafam oldukça karışmıştı ve hazır falan değildim. Birkaç saniye de olsa vakit kazanmak istiyordum. Bu yüzden "Kimsin sen?" diye sordum.

Hafifçe güldü. "Ben özden önce gelen varoluşum. Gözlerini kapattığında gördüğün karanlığım. O karanlığı şekilden şekle sokanım. Ben herkesin içindeki karanlığın sahibi Nyks'im."

"Melany!" İsmimin seslenildiğini duyduğumda kafamı çevirdim ve bizimkileri uçurumun diğer tarafında gördüm. Anka yoktu.

"Echidna'da geçireceğin üç gecen var. Eğer bedeli ödeyebilirsen, zaman geriye akacak ve şu anki halimize geri döneceğiz.

Eğer bedeli ödeyemezsen, sonsuz karanlık seni bulup yanına alacak." Kadının sesi kulaklarıma dolarken Mylo ve Astrid'in yere düştüğünü gördüm. Endişeli bir şekilde onlara bakarken kulaklarım çınladı. "Ve son bir şey daha..." dedi kadın. "Geri dönemezsen arkadaşların sonsuza dek benim esirim olacak." Ardından elimi bıraktı.

Bacaklarım bir anda vücudumun yükünü taşıyamayıp bana ihanet etti. Descartes'in oralarda bir yerlerde olmasını umarak "Typhon yanardağı," dedim. Bedenim geriye doğru düşerken bilincim kapanmaya başlamış, gözlerimse çoktan kapanmıştı.

***

Bilincim yerine geldiğinde öksürerek nefes almaya çalıştım. Aldığım nefes boğazımı yakıyordu. Ayrıca üşüyordum. Ne olduğunu anlamak için gözlerimi açtım. Gözlerimi açar açmaz buz tutmuş yosunlu bir duvarla karşılaştım. Duvarlarla çevrili dar bir yerdeydim. Üstü açıktı. Gökyüzünü görebiliyordum, şafak vaktiydi. Tam karşımdaysa kocaman bir yanardağ vardı. Fakat burası gerçekten çok soğuktu. Kollarımı kendime sardım. İçimde burasıyla ilgili oldukça kötü bir his vardı. O kadının beni güvenli bir yere gönderecek hali yoktu tabii. Beni kesinlikle tehlikenin tam ortasına atmıştı. Verdiğim soluklarım ağzımdan duman olarak çıkarken oturduğum yerden kalktım ve labirentin içinde yürümeye başladım. Yerler, duvarlar gibi buz tutmuştu. Zeminin çoğu kaygandı. Düşmemek için dikkatlice yürüyordum.

Dar alanın sonuna kadar yürüdükten sonra karşıma iki sapak çıktı. Daha geniş olan sol tarafa dönüp oradan ilerlemeye devam ettim. Hafif esen rüzgar saçlarımı geriye doğru savururken nereye gittiğim ya da ne aradığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sadece yürüyordum.

Saatler süren yürüyüşün ardından yorulmuştum. Labirentin ortasında duran çeşmenin yanındaydım. Bu çeşmenin yanından tam üç defa geçmiştim. Çeşme taştandı ve içindeki su donmuştu. Saatlerdir yürüdüğüm için susamıştım. Çeşmenin içine baktım. Suyun temiz olup olmadığını bilmiyordum ama yine de tek su kaynağı buydu. Susuz kalamazdım. Elimi öne doğru

uzatıp çeşmenin içindeki buza odaklandım ve ellerimden küçük kıvılcımlarının çıkmasına izin verdim. Buzu eritip içecektim. Bu işe yaramalıydı.

Ellerimden çıkan kıvılcımlarla buz erimeye başladı. Buz tamamen eriyince suyu, avuçlarıma alarak kana kana içtim. Gerçekten susamıştım. Suyu içerken duyduğum ulumayla birlikte kafamı kaldırdım ve etrafıma baktım. Görünürlerde bir şey yoktu. Rahatça bir nefes alıp çeşmenin kenarına oturdum. Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Şimdiden sıkılmıştım. İçimden Descartes'e seslenmeyi denedim ama onu hissedemiyordum bile. Birbirimizden çok uzakta olmalıydık. İç çektim. Acaba buraya gönderilmeden önce onun zihnine fısıldadığımda beni duymuş muydu?

Akşam olana kadar orada boş boş oturdum ve kendimi ısıtabilmek için küçük bir ateş yarattım. Her beş dakikada bir etrafımı kolaçan ediyordum çünkü sürekli izleniyormuşum gibi bir hissediyordum. Ayrıca karanlık çöktükçe içimi kötü bir his sarıyordu.

Hava hepten karardığında bacaklarım oturmaktan uyuşmuş, iyice üşümeye başlamıştım. Yaktığım ateşi güçlendirdim ve ayağa kalktım. Uluma sesleri çoğalmıştı. Karanlığın içine, labirentin etrafımdaki kollarına baktım. Arkamı döndüğümde üzerime doğru yavaşça gelen bir şey gördüm. Onu, gözlerinin beyazlığından fark etmiştim. Karanlıkta küçük birer ışık gibi görünüyorlardı. Ona gördüğümü fark ettiğinde gözlerini kapattı. Şimdi onu göremiyordum. İçimdeki endişe büyürken oraya doğru büyük bir ateş topu fırlattım. Ateş topu etrafı aydınlattığında onu gördüm. Büyük bir kızılkurttu. Gözleri kapalı olsa da ağzı sonuna kadar açıktı. Büyük sivri dişleri vardı. Arkadaş canlısı görünmüyordu. Gözlerini açıp bir kere daha uludu.

Kurdun aksi yönüne doğru koşmaya başladım. Arkamdan koşuyordu. Elimi geriye doğru tutarak ona birkaç defa ateş fırlattım. En sonunda onu vurduğumda iniltiler eşliğinde hırladı. Daha da hızlandım. Dar bir koridora saptığımda duvarlara çarpa çarpa koştum. Canımın acımasını umursamadım.

Yarım saat boyunca koştuğum karanlık labirentin içinde, duvara tutunarak soluklanmak için durdum. Kurdun ulumasını yeniden duyduğumda yaklaştığını fark ettim. Yeniden koşmaya başladığımda kalın bir buz tabakasında kaydım ve yüzüstü yere düştüm. İçimden Nyks'e beni böyle bir yere gönderdiği için lanetler yağdırırken yerden kalkmak için hareketlendim ama duyduğum hışırtı sesiyle birlikte olduğum yere daha çok sindim. İleride bir şey vardı. Bana doğru yaklaşıyor ve homurduyordu. Bu sesler bir insana aitti. Üstelik anladığım kadarıyla yalnız da değildi.

"Kurt sesi duyduğuna emin misin, Jace?" Bu bir kız sesiydi.

"Eminim, Niella, neden bana inanmıyorsun?" Sesi sertti.

"Yıllardır burada kurt olmadığını biliyors-" Kız durup yanındaki çocuğa bir şeyler fısıldadı. Sanırım beni görmüşlerdi.

İsminin Jace olduğunu öğrendiğim çocuk, "Hey!" diye bağırdığında olduğum yerden kalktım ve geldiğim yöne doğru koşmaya başladım.

Kız, "Kaçıyor, Jace!" diye bağırdığında daha çok hızlandım. İkisi de peşimden koşuyordu.

Kurdun sesini yeniden duydum. Yakınımızdan geliyordu. Durdum ve yönümü değiştirdim. Bu sırada çocuğun, "Sana buralarda bir yerlerde kurt olduğunu söylemiştim," dediğini duydum. Çocuk haklıydı. Burada kesinlikle bir kurt vardı. Hem de en büyüğünden...

Bu sefer sağa saparak koşmaya devam ettim. Birkaç dakika sonra karşıma, kaçtığım çocuk çıkınca durdum. Ağzımdan şaşkınlıkla bir "Hah!" çıktığında nefes nefeseydim. Çocuk önüme nasıl geçebilmişti ki?

"Her kimsen hemen olduğun yerde dur! Kaçacak bir yerin kalmadı." Sanki onu dinleyecektim de... Arkamı dönüp koşacağım sırada arkamdaki kızı gördüm. Önümü ve arkamı kapatmışlardı. Kaçabileceğim tek bir yer vardı, orası da çeşmenin oraya çıkıyordu. Fakat o sapakta da karanlıkta parlayan iki büyük beyazlık vardı. Bunlar kurdun gözleri olmalıydı. Birkaç

saniye sonra nefes alış verişlerini duymaya başladım. Bana doğru hızla yaklaşıyordu.

Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece dikilirken çabuk karar vermem gerektiğini biliyordum. Kızın olduğu tarafa doğru koşmaya başladım. Ben koşmaya başlayınca kurt da koşmaya başlamıştı. Kızın yanına ulaştığımda "Koş!" dedim ve onu bileğinden tutarak peşimde sürüklemeye başladım.

Kız, ne olduğunu şaşırmış bir şekilde bana ayak uydururken çocuk arkamızdan bağırdı. "Koş, Niella, sakın durma!" Kurt peşimize takılmıştı.

Niella bağırdı. "Jace, peşimizden geliyor."

Karanlık labirentte çocuğun sesini yeniden duyduk. "Çeşmeye doğru gidin, onu orada yakalayabilirim."

Kız önüme geçmek için hareketlenince çarpıştık ve o, yere düştü. Ben de durdum. "Ah! Lanet olsun," dedi kız, acı dolu sert bir sesle. Onu kolundan tutarak ayağa kaldırmaya çalıştım. Acıyla inledi. Sanırım bileğini burkmuştu. Onu yeniden kaldırmaya çalıştığım sırada kızılkurt görüş alanımıza girdi. Oldukça yakınımızda duruyordu. Kaçmak için zamana ihtiyacımız vardı.

Ben ne bu kızı ne de o çocuğu tanıyordum. Büyücü olduklarını düşünüyordum ama bundan emin de değildim. Kurt üzerimize doğru koşmaya başladığında bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Kalbim deli gibi çarparken elimi öne doğru uzattım ve büyük bir ateş topunun kurda çarpmasına izin verdim. Kurt çarpmanın etkisiyle ince bir inilti çıkarttığında kızı kolundan tutup kaldırdım ve "Gitmeliyiz," dedim.

Attığım ateş topu kurdu yavaşlatmıştı. O kendine gelene kadar çeşmenin olduğu büyük açıklığa çıktık. Jace denilen çocuk oradaydı. "Niella," diyerek yanımıza geldi. Kız için endişelendiği her halinden belliydi.

"Kızılkurt oradaydı, Jace."

Çocuğun yüzünden korku dolu bir ifade geçerken "Biliyorum, onu gördüm," dedi.

Kız ona sarıldıktan sonra eliyle beni göstererek fısıltıyla konuştu. "O bir ateşe hükmeden."

Çocuğun gözlerinden bir şaşkınlık geçti. Duyduğundan emin olmak istercesine "Ateşe hükmeden mi?" diye sordu. Kız onu onayladı. Hiçbir şey anlayamıyordum. Yapmak istediğim tek şey bir an önce bu labirentten kurtulup kız kardeşimi kurtarmaktı. Kurdun ulumasını yeniden duyduğumuzda Jace, "Buradan hemen gidelim," dedi. Sonra bana baktı. "Sen de bizimle geliyorsun, ateşe hükmeden." Ona hayır diyeceğim sırada eliyle kurdun olduğu yeri gösterdi. "Kızılkurt seni tek bir hamlede öldürebilir. Bunun olmasını istemezsin, değil mi?"

Tereddütte kalmıştım ama birileriyle olabileceğim herhangi bir yer, kurdun karşısında açıkta kalmaktan iyiydi. En azından güvende olduğumu hissedene kadar onlarla birlikte yürüyebilirdim. Çocuğu onayladım. Çocuk, kızın kolunu omzuna atıp ona destek olduğunda "Gidelim," dedi. Arkalarından yürümeye başladım.

***

Labirentin içinde yürüdüğümüz ve konuşmadan geçen onlarca saatin sonunda hala bir çıkışa ulaşamamıştık. Bu labirentin sonu yokmuş gibiydi. Ayrıca hava aydınlanmış, şafak sökmeye başlamıştı. "Nereye gidiyoruz?"

Çocuk, kucağında taşıdığı uyuyan kızı sarsmadan bana arkasını döndü. Şimdi onun yüzünü daha iyi görme fırsatım olmuştu. Uzun, kumral saçları omzunun biraz üstündeydi. Buğday rengi bir teni vardı. Gözleri koyu kahverengiydi. Yirmi yaşlarında olmalıydı. Bana kafası karışmış gibi baktıktan sonra çenesiyle ileriyi işaret etti. O böyle yapınca uzun saçları sallanmış ve gözünün önüne gelmişti. Gösterdiği yere dikkatli bir şekilde baktığımda gökyüzüne yükselen dumanı gördüm. "Köyümüze gidiyoruz."

Köylerinin labirentin içinde olmasını garipsemiştim. "Köyünüz neden labirentin içerisinde?" Sorduğum sorudan sonra alayla gülerek önüne döndü. "Benimle dalga geçmeye çalışmanı takdir ettim, beyaz kız, ama benimle alay edemezsin."

"Seninle dalga geçmiyordum," dedim adımlarımı hızlandırıp ona yetiştiğimde.

Kafasını çevirip bana baktı. Gözleri ışıldıyordu. Onunla hala dalga geçmeye çalıştığımı sanıyor olmalıydı. "Bu labirentin çıkışı olmadığını, hepimiz biliyoruz, beyaz kız."

"Melany," dedim. Ten rengim beyaz olabilirdi ama bana öyle seslenmesi hoşuma gitmemişti.

Omuz silkti ve kısaca "Jace," dedi.

Köyün yakınlarına geldiğimizde ağzım açık kaldı. Ben, normal küçük bir köy beklerken karşımda Nemesis gibi bir krallık görünce şaşırmıştım. Yaklaşık beş dakikalık bir yürüyüşün ardından köye ulaştık. Kapıda muhafız olduğunu tahmin ettiğim birçok silahlı insan duruyordu. Bizi gördüklerinde kapıyı açtılar ve içeriye girmemiz için yol verdiler. İçeriye girerken muhafızlar, bana kuşkuyla baktı. Bu biraz ürkmeme sebep olmuştu. Buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum. Sanırım sadece soğuk ve tehlikeli bir yerde kalmamak için onlarla birlikte gelmiştim.

Jace, birkaç adım attıktan sonra durdu ve arkasını döndü. Arkamdaki bir noktaya baktığında kafasıyla beni işaret etti ve "Vurun onu!" dedi. Gözlerim korkuyla irileşirken arkama dönmek için hareketlendim ama omzumda hissettiğim yoğun acı buna engel oldu. Gözlerim kapanmaya başlarken kafama da bir darbe aldım ve toprağın üzerine düştüm. Saniyeler sonraysa bilincim kapanmış, bayılmıştım.

BÖLÜM 62

Yattığım yerden hızlıca doğrulduğumda hissettiğim yoğun acı yüzünden çığlık atıp yattığım yere geri düştüm. Kalp atışlarım hızlı, nefesim kesik kesikti. Ayrıca omzum çok acıyordu. Elimi omzuma doğru götürmeye çalıştım ama ellerimi birkaç santimden fazla kaldıramıyordum. Ellerim bir halatla rahatsız yatağa bağlanmıştı. Debelenip ellerimi kurtarmaya çalıştım. İşe yaramamıştı. Debelenmek, sadece canımı daha çok yakmama sebep oluyordu. Acınacak halime güldüm. Gülerken gözlerimden yaşlar akıyordu. Saçlarımın bir kısmı gözümün önüne gelmişti. Kafamı yan çevirdim ve gözümün önüne düşen saçları geriye attım.

Odanın ucundaki sandalyede bir adamın sessizce oturduğunu gördüm. Delici bakışları vücudumda geziniyordu. Ona baktığımda dudağının kenarı kurnazca yukarıya doğru kıvrıldı ve ayağa kalktı. "Ben de, beni ne zaman fark edeceğini merak ediyordum, ateşe hükmeden." Tiksinti dolu sesi kulaklarımı doldurduğunda ellerimi yeniden iplerden kurtarmak için zorladım, bileklerim acımaya başlamıştı. Adam bana yaklaştıkça yüzündeki gülümseme büyüdü. Ruhsuz bir şekilde adama baktım. Yanıma geldiğinde eğildi ve saçımın bir tutamını tutup çekti, ardından da kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kafamı ondan uzaklaştırdım. "Çek ellerini üzerimden!" Yüzüm gibi sesim de ruhsuzdu.

Adamın yüzündeki gülümseme büyüdü. "Güzel olduğun kadar hırçınmışsın da, bunu sevdim." Bu sefer parmaklarının

tersiyle yanağımı okşadı. Tanrım! Buna daha fazla dayanamazdım. Kafamı çevirdim ve adamın yüzüne tükürdüm. Bu yaptığım adamı sinirlendirmiş olmalıydı ki yüzüme okkalı bir tokat attı.

Kafam geriye doğru savrulduğunda sinirden kudurmak üzereydim. Damalarım karıncalanmaya başladığında parmaklarımla ipleri tuttum. "Sakın bana bir daha dokunma!" Parmaklarımdan çıkan sıcaklık, ipleri yakıp kül ederken adam ayağa kalkıp bana arkasını dönmüştü ve bu kesinlikle yapmaması gereken bir şeydi.

"Sana dokunurdum ateşe hükmeden, hem de sen orada çaresizce yatarken istemediğin her şekilde sana dokunurdum. Ama ne yazık ki kral, sana dokunmamam için özellikle emir verdi." Sesi soğuk ve kızgındı.

İpler tamamen yanıp kül olduğunda yataktan yavaşça doğruldum. Adam yeniden bana dönmek üzereyken elimi ona doğru uzattım ve bekledim. Arkasını döndüğünde vücudu herhangi bir tepki vermese de gözbebeklerinin korkuyla büyüdüğünü fark ettim. "S-sen nasıl..?" Gücümü serbest bıraktım ve omzuna küçük bir ateş topu gönderdim. Bedeni geriye doğru savrulduğunda duvara çarparak yere düştü. O yere düştüğünde ayak bileklerimdeki ipleri de yakarak yok ettim ve yataktan indim. Adam afallasa da bayılmamıştı. O ayağa kalkmaya yeltendiği sırada kapıya yöneldim. Buradan, bu krallıktan çıkmalıydım. Kapı kilitliydi.

Adamın üzerime doğru geldiğini duyduğumda arkamı döndüm ve avuç içimi ona doğru uzattım. "Anahtarı bana ver, yoksa seni öldürürüm!"

Adam ayağa kalktığında artık benden korkmadığını fark ettim. Üzerime doğru yürüdüğünde afallamış bir şekilde ona baktım. Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı ve onu net göremiyordum. Ağzını açtığında dilinin olduğu yerden uzun ve sivri bir şey çıktı. Elementimi ona fırlatmaya çalışsam da görüşüm bulanık olduğu için onu ıskalamıştım. Adam yanıma geldiğinde ağzından çıkan şeyi boynuma batırınca bilincimi kaybettim.

***

İçimdeki boşluk hissiyle gözümü açtığımda kocaman bir taht odasında olduğumu fark ettim. Odanın içinde beş büyük kolon vardı. Her birinin üzerine farklı semboller işlenmişti. Ellerime baktım. Bu sefer ışıldayan bir iple bağlanmışlardı. Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşarak korku ve sinirle etrafımı daha çok incelemeye başladım.

"Ben de uyanmanı bekliyordum, ateşe hükmeden."

Ses tahtın yanından geliyordu. Kafamı hızlıca sesin olduğu tarafa döndürdüm. Bir eli tahtın üzerinde olan, uzun yeşil pelerinli bir adam, tam karşımda duruyor ve bana bakıyordu. Yüzünün yarısı ve ellerinin üstü pullarla kaplanmıştı. Kamburu vardı. Gözleri simsiyahtı. Titredim. Adamın oldukça korkutucu görünmesinin yanı sıra bir sürüngene benzemesi, beni telaşlandırıyordu.

Sesimi düz tutmaya çalıştım. "Siz kimsiniz ve benden ne istiyorsunuz?" Gözlerim adamın üzerindeydi. Elini tahtan çekti ve yavaşça üzerime doğru gelmeye başladı. O geldikçe geri adım atıyordum.

"Ben Cecrops, ateşe hükmeden. Echidna'nın kralıyım."

Diğer sorumu yanıtlamamıştı ama üzerime gelmeye devam ediyordu. Sırtım duvara çarpıp kaçacak bir yerim kalmadığında tekrarladım. "Benden ne istiyorsunuz?"

Adam dişlerini göstererek sessizce güldü. Dişleri çürük ve yamuktu. "Senden istediğimiz şeyi çoktan aldık, ateşe hükmeden. Yoksa hala fark edemedin mi?"

Gözlerim telaşla irileştiğinde yutkunmakta zorlandım. İçimde bir boşluk vardı. Benden ne almışlardı? Adam yanıma gelip önümde durdu. Nefesimi tuttum. Pullarla kaplı eliyle iple bağlı ellerimi tuttu ve sertçe havaya kaldırdı. Ağzımdan bir inilti kaçtı. Omzum yaralı olduğu için canım acımıştı. Adam sırıttı ve boşta kalan elini havaya kaldırdı. Parmaklarını şıklattığında küçük bir kıvılcım havaya karıştı ve parmak uçları alev aldı. Ateşi kontrol ediyordu. Alev alan parmaklarıyla ipleri yaktı, ipler bileklerimden kayarak yere düştü. Alevin elime değdiği kısımlar yanmış ve canım acımıştı.

Adam arkasını dönüp benden uzaklaştığında ona elementimi fırlatmak için hazırlandım. Avucumu ileriye doğru uzatıp ateşi çağırdım. İçimdeki boşluk hissi büyüdü. Ateşimi hissedemiyor, onu kullanamıyordum. Aklıma gelen şeyle birlikte gözlerimi kıstım. Bunu yapmış olamazdı, bu imkansızdı. Yoksa değil miydi?

"S-sen..." dedim. Büyük bir kıvraklıkla bana doğru dönerken pelerininin yeri süpüren kısmı açıldı ve onun büyük kuyruğu gördüm. Şaşkınlığım, endişemle karışırken "Ateşimi çaldın," dedim.

Bu sefer sesli bir şekilde güldü ve deliymişçesine ellerini hızlıca birbirine çarptı. "Sonunda bunu anlayabildin, ateşe hükmeden." Durdu ve ekledi: "Sanırım sana artık ateşe hükmedemeyen demeliyim."

"Ateşimi hemen bana geri ver," dedim. Sesimi yükseltmiştim.

Adamın yüz ifadesi ciddileştiğinde siyah gözlerini üzerime dikti ve ağzını açarak uzun, büyük dilini dışarıya çıkarttı. Tıslamıştı. Tanrım! O gerçekten insan şeklinde bir sürüngendi. Kuyruğunu kaldırıp yere çarptığında çıkan ürpertici ses odada yankılandı. "Seni hemen şimdi yakarak öldürmemem için bana bir sebep söyle, ölümlü!"

Benim alevimle beni tehdit ediyordu. Çaresiz ve moralim bozuk bir haldeydim. En iyi kullandığım elementimi kaybetmiştim. Onu geri almanın bir yolunu bulmalıydım ve o beni öldürürse bunu yapamazdım. Hemen bir yalan uydurdum. "Benim ateşimi çaldın, eğer ben ölürsem ateş sende olsa bile sonsuza kadar kaybolur. Onu bir daha kullanamazsın."

Adam söylediklerimi tarttı. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından bana inanmış gibi bir hali vardı. İnce sesiyle "Muhafızlar, buraya gelin," diye bağırdı. Saniyeler içinde içeriye iki muhafız girdi. Onların da pulları ve kuyrukları vardı. Eliyle beni işaret etti. "Kızı zindana götürün."

Muhafızlar, beni kollarımdan tutarak odadan çıkartırken elementimi çalan Cecrops'a nefretle baktım. Odadan çıktığımızda, muhafızlardan kurtulmak için debelenirken tanıdık bir yüz gördüm. Bu, kurttan kaçarken savunduğum kızdı, Niella.

Bakışlarındaki ifadeyi çözemesem de ona bakarak ağzımı oynattım. "Bana yardım et." Kız arkasını dönüp uzaklaştığında bunun bir işe yaramadığı fark ettim. Bana yardım etmeyecekti.

Sürüngen muhafızlar beni sürüklemeye devam ederken aklımdan binbir türlü şey geçiyordu. Pis kokulu zindana sertçe atıldığımda yere düştüm. Yerler samanla kaplanmıştı. Askerler gidince sürünerek duvarın köşesine gittim ve sırtımı duvara yasladım. Dizlerimi kendime doğru çektiğimde çoktan hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. İçimdeki boşluğu hissettikçe ağlamalarım daha da şiddetleniyordu. Elementimi kaybetmiştim. Burada yalnızdım ve korkuyordum.

Buraya bir bedel ödemem gerektiği için gönderilmiştim ve o bedelin üç gün boyunca labirentte kalmak olduğunu sanmıştım. Yanılmıştım. Asıl bedel, ateş elementimi kaybetmekti.

***

Orada ne kadar süre ağladığımı bilmiyordum ama gözyaşlarım tükenmiş, boğazım kurumuştu. Boş bakan gözlerimle zindanın küçük penceresinden dışarıya bakıyordum. Akşam olmuştu. Zindanın merdivenlerinden sesler gelmeye başladığında yaslandığım duvara daha çok sindim. Elementimi kaybetmek beni ruhen yormuştu.

Merdivenlerden koşarak inen kişi, demir parmaklıklara yapıştığında bunun kurtardığım kız olduğunu gördüm. "Şişşt, ateşe hükmeden," diye seslendi sessizce. Ayağa kalkıp tereddütle ona yaklaştım. "Fazla zamanımız yok, hadi!" Elinde tuttuğu parlak anahtarla kilidi açtığında şaşkınlıkla yüzümü buruşturdum. Kaçmam için bana yardım ediyordu.

"S-sen-"

"Bunu sonra konuşuruz, muhafızlar uyanmadan önce buradan çıkmamız lazım."

Orada öylece dikilmekten vazgeçip çıkışa yöneldim. Kızın yanından geçip merdivenlere yöneldiğimde peşimden geldi. Birlikte koşarak merdivenlerden çıkmaya başladık. Kulağımıza gelen seslerle muhafızların aşağıya indiğini fark ettik. Uyanmışlardı.

Kız, "Lanet olsun," deyip özür diler gibi bana baktı. "Yakalanacağız ve bizi öldürecekler."

Kızı kolundan tutup arkama çektim. "Onları ben hallederim."

Anlamayan gözlerle bana baktı. "Ateşini çaldılar, onlarla yumruklarınla savaşamazsın."

Kıza cevap vereceğim sırada muhafızlar görüş alanımıza girmişlerdi. "Prenses Niella! Kral bu yaptığınızdan hiç hoşlanmayacak." Muhafızların en korkutucu olanı konuştuğunda Niella geriledi. Yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı. Kraldan korkuyor olmalıydı.

Muhafız yine konuştu. "Git ve kızı yeniden zindana kapat!" Diğer muhafız üzerime doğru gelirken elimi ona doğru uzattım. Eğer ateş elementimi kullanamıyorsam ben de diğerlerini kullanmaya çalışırdım.

Ateşten sonra en çok hava elementimi kullandığım için ona ulaşmam daha kolaydı, bu yüzden odaklandım ve hava elementimi açığa çıkarttım. Eskisinden de kolay olmuştu. Sanki ateş elementimin yokluğunu, diğer elementlerim kapatmak istiyor gibiydi. Onları daha net bir şekilde hissediyordum. Hava dalgası, muhafıza çarptığında bedeni geriye savruldu ve kafasını merdivenlere çarparak bayıldı. Niella bana şaşkınlıkla bakarken korkutucu muhafız afallamıştı. Onun bu boşluğundan faydalanıp ona saldırdım. Fırlattığım element ona çarptığında diğer muhafız gibi düşüp bayıldı.

"Aman Tanrım!" dedi Niella. "Havaya da hükmedebiliyorsun."

Kafamı sallayarak onayladım ve yerde yatan sürüngen muhafızlara bakarak "Bunu daha sonra açıklarım ama şimdi daha güvenli bir yere gidebilir miyiz?" diye sordum.

Beni onayladığında elimi tuttu ve beni peşinde sürüklemeye başladı. Birlikte merdivenleri çıkıp dikkatlice yürümeye başladık. Etrafta muhafızlar olduğu için saklana saklana ilerliyorduk. Birkaç kat çıktıktan sonra koridorda koşar adımlarla yürüdük ve bir odaya girdik. Büyük bir odaydı. Tahminimce onun odasıydı. Niella kapıyı kilitledikten sonra bana döndü. Ona beni neden kurtardığını sormak istiyordum. Ağzımı açtığımda ne soracağımı

anlamış gibi benden önce konuşmaya başladı. "Seni oradan çıkardım çünkü sen, beni kızılkurttan korumuştun." Durdu, ardından odanın içerisinde yürüyerek pencerenin yanına gitti. Yeniden bana döndüğünde "Hava elementini nasıl kullanabiliyorsun?" diye sordu. "Her element kullanıcısının sadece bir elemente hükmedebildiğini sanırdım."

Duruşumu düzeltim ve gözlerimi kızın üzerine diktim. "Ben normal bir element kullanıcısı değilim," dediğimde anlamayan gözlerle bana baktı. "Ben, iki yüz yılda bir dünyaya gelen son kahinim. Kahinler her elemente hükmedebilir."

Kızın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Kahinlerin de efsane olduklarını sanıyordum," dedi. Gülümsedi.

Aramızda gergin bir sessizlik oluştuğunda "Şimdi ne olacak?" diye sordum. Beni oradan çıkarmıştı ama o prensesti. Babası, Kral Cecrops'tu. "Baban beni zindandan çıkarttığını öğrendiğinde başın derde girecek."

Omuz silkti. "Bana yardım etmeseydin, kızılkurt tarafından öldürülecektim. Orada kalmana göz yumamazdım, yaptığının karşılığı verilmeliydi." Teşekkürlerimi sunmak adına önünde saygıyla eğildim. Bundan tatmin olmuşçasına gözlerinin içi parladı. "Seni buralarda daha önce görmemiştim, labirentin hangi kısmındansın?"

"Şey..." Ona söyleyebilir miydim? Zaten batacağım kadar batmıştım, bu yüzden söylemeye karar verdim. "Ben buralardan değilim, bir kadın tarafından bedel ödemek üzere buraya gönderildim."

Pencerenin önünden çekilip yatağına oturdu. "Bu labirentin bir girişi ya da çıkışı olmadığını biliyorsun, değil mi? Ailem yüzyıllardır bu duvarların arasında yaşıyor. Başka bir yerden gelmen imkansız."

"Saçmalık," diye mırıldandım. "Dışarıda çok güzel, yeşilliklerle dolu bir dünya var ve ben de oradan geliyorum."

Kafasını olumsuz olarak salladı. "Sürüngen ısırığı hafızanı etkilemiş olmalı."

"Sürüngen ısırığı?" dedim anlamayarak.

Eliyle omzumu işaret etti. "Buraya ilk geldiğinde ısırıldın ve işaretlendin."

Elim omzuma gittiğinde yavaşça bandaja dokundum. Dokunduğum yer hafifçe sızlarken elimi çektim. Demek ki silahla yaralanmamış, aksine bir sürüngen tarafından ısırılmıştım. "Hafızamı hiçbir şey etkilemedi, Niella, ben buraya bir bedel ödemek için gönderildim. Burada üç gece geçirmem gerekiyor. Üçüncü gecenin sonunda, şafak vakti, geldiğim yere geri çekileceğim ve bedeli tamamlamış olacağım."

Kararsız kalmış bir şekilde bana baktı. "Sana inanmak istiyorum ama söylediklerin bana çok anlamsız geliyor. Labirentin bir çıkışı yok-"

Sözünü kestim. "Bak, Niella, labirentin bir çıkışının olmadığını söyleyip duruyorsunuz ama bir girişi var. Bu labirentin bir girişi olduğu gibi çıkışı da var. Labirente bağlı kalma, bu sadece bir söylenti. Labirentin dışında kocaman bir dünya var."

"A-ama," derken kafasını salladı. Sanırım onun kafasını karıştırmıştım. Elini yatağın üzerine koyup yorganı sıktığında ters bir şeyler olduğunu fark ettim.

"Niella?"

"Labirentin bir çıkışı yok!" Sesini yükselttiğinde bu kelimeyi bir daha tekrar etti.

Sanırım ona ne olduğunu anlamıştım. Ona yaklaştım. "Labirenttin dışında büyük bir dünya var. Kuşlar, böcekler, başka insanlar ve başka krallıklar... Algılarını yık, Niella, dış dünyayı düşün. Labirentin dışında olan bir sürü nehir ve denizi, çiçekleri düşün."

Niella, gözlerini kapatmış, dediklerimi hayal ediyordu. Elimi yavaşça yorganı sıkan elinin üzerine koydum. Yorganı sıkışı gevşerken gözlerini açtı. Aynı anda dudakları da aralanmıştı. Nefesi kesilirmiş gibi olurken "Sana inanıyorum," dedi. "Şimdi hatırladım."

Meraklı gözlerimi gözlerinde gezdirirken "Neyi?" diye sordum.

"Anlattığın şeyleri," dedi, gözünden bir damla yaş düştü. "Ben küçük bir kız çocuğuyken babam bizi labirentin dışına çıkartır ve yanardağın eteklerinde dolaştırırdı. Ardından yanardağın

arkasındaki nehre girer ve orada saatlerce oynardık." Derin bir nefes aldı ve verirken titredi. "Abim Jace ile nehirde oynarken element kullanıcıları tarafından saldırıya uğramıştık. Bize ateşle saldırmışlardı. O saldırıda Jace'in göğsü, benim de sol bacağım yandı. O saldırıdan sonra babam dış dünyayı unutmamız için ikimizin de hafızasını sildi."

Element kullanıcılarının kötü olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim ama Niella'nın anlattığına göre kötü kişiler de vardı. "Benim geldiğim yerde, elementler sadece kendimizi savunmayı öğrenmek için kullanılıyor ve akademinin dışında element kullanımına izin verilmiyor. Saldırıya uğradığınız ve bu labirente kapatıldığınız için üzgünüm."

Omuz silkti. "Hafızamı geri getirdiğin için teşekkür ederim, anılarımı hatırlamam için bir şeyleri tetiklemeliydin ve bunu başardın."

Tebessüm ettim. Tuttuğum elini bıraktığımda pencerenin yanına gittim ve dışarıya baktım. Dışarıda bir sürü muhafız vardı. Yeniden ona baktığımda "Bu krallıktan nasıl çıkabilirim?" diye sordum.

Yataktan kalkıp dolabının yanına gitti. Kapağı açıp elbiselerini kenara çekti. Ağzımdan şaşkınlıkla bir *hah* çıktığında "Güzel, değil mi?" diye sordu. Dolabın arkasında bir insanın geçebileceği gizli bir geçit vardı. Büyük ihtimalle bu geçit, sarayın dışına çıkıyordu.

"Odanın içerisinde böyle bir geçidin olması harika, kendi odama da böyle bir şey yaptırmalıyım."

Güldü. Gülümsemesi yavaşça sönerken "Çok fazla oyalandık, seni çıkışa götüreyim," dedi. Haklıydı. Sarayın içinde gereğinden fazla kalmıştık ve her geçen dakika bana zaman kaybettiriyordu.

Dolabın içine girmeden önce "Elementimi geri almanın bir yolu var mı?" diye sordum.

Kafasını olumsuzca salladı. "Babamın elementini nasıl çaldığını bilmiyorum ama bu sürüngen olmasından kaynaklanıyor olabilir."

Babasına direkt olarak sürüngen diyebilmesi beni şaşırttı. Gerçi Niella normal bir kızdı. Babası gibi pulları ya da kuyruğu yoktu. "Sen normal bir kızsın ama baban şey..." O kelimeyi söylemek istememiştim. "Baban nasıl bu hale geldi?"

Yüzünden anlamlandıramadığım bir ifade geçti. "O saldırıda vücutlarımız yandığında, çok kötü bir haldeydik," dedi. "Babam büyücülerle sağlıklı eski halimize dönebilmemiz için bir anlaşma yaptı ama o anlaşmaya uymamaya başlayınca büyücüler onu lanetledi ve ölümcül, deli bir yaratığa dönüştürdü." Sadece bir an için Cecrops'a acıdım. Ardından yeniden ruhsuz halime döndüm. Ne olursa olsun, o elementimi çalmış ve beni ben yapan kişiliğimden bir parçayı yok etmişti. Orada daha fazla durmak istemediğimden oyuktan içeriye girdim. Niella da arkamdan geldi.

Birkaç dakikalık yürüyüşün ardından eski bir demir kapının önüne geldik. Kapının altından soğuk hava giriyordu. Niella, kapıyı açtığında soğuk hava bedenlerimize çarptı. Sarayın dışına çıkmıştık. Niella, etrafı kolaçan etmek için dışarıya bir adım attığında "Jace," dedi ve elini, dışarıya çıkamamam için içeriye uzattı. "Burada ne arıyorsun?"

"Aynı şeyi ben de sana sormalıyım, kardeşim. Burada ne arıyorsun?" Niella sessizliğe gömüldüğünde Jace'in sinirli bir şekilde "Benden ne saklıyorsun, Niella?" dediğini duydum. Adım sesleri kapıya doğru yaklaştığında nefesimi tuttum.

Niella, kapıyı tutup çektiğinde "Hiçbir şey saklamıyorum," dedi.

"O zaman çekil de içeriye geçeyim."

Niella, anında "Olmaz!" diye bağırarak Jace'i daha da şüphelendirdi. Elementimi kaybetmemin suçlusu, bir bakıma Jace'ti. Beni buraya o getirmiş ve bana saldırmaları için emir vermişti. Prens Jace, beni yeniden yakalarsa hiç iyi olmazdı. Bu yüzden bir şeyler yapmalıydım. Niella'nın tuttuğu kapıyı açtım ve hızlıca dışarıya çıktım.

Jace, beni gördüğünde afallamıştı. Gözleri, kardeşi ve benim aramda gidip gelirken, elimi ona doğru kaldırdım. "Kardeşini

suçlama, o sadece onu kurtardığım için bana yardım etti. Gücümü aldınız, şimdi gitmeme izin verin."

Jace, kafasını olmaz der gibi iki yana doğru salladı. "Gitmene izin verirsem, babam sadece Niella'yı değil, ikimizi birden öldürür." Bu sefer afallama sırası bendeydi. Niella ölecek miydi? Buna izin veremezdim.

Elementimi kullanıp Jace'e saldırdım. Hava onun bedenine çarptığında duvara çarpıp yere yığıldı. Niella korkuyla bana baktı. "Onu öldürdün mü?"

"Sadece bayıldı," dedim. "Kralın seni öldüreceğini söyledi. Benim yüzümden ölmene izin veremem, buradan birlikte gidelim."

"Gelemem." Yüzündeki çaresiz ifade içimi cızlatmıştı. "Ölmek kaderimde varsa ölmeliyim."

Sinirle ona baktım. Ölüme boyun eğiyordu. Onun bu hali bana, Melody'yi hatırlatmıştı çünkü o da ölüme boyun eğmişti. Onu kurtarmamı beklemiyordu ama ben onu kurtaracaktım. Şimdi Niella'yı da kurtaracağım gibi. "Beni iyi dinle," dedim, yanaklarına ellerimi koyup gözlerimin içine bakmasını sağlarken. "Kaderine boyun eğemezsin. Gelecek yazılmış olsa bile değiştirilebilir. Kaderin, senin hayatına yön vermek zorunda değil, sen onu kontrol edebilirsin ve bir gün bu krallığı, daha iyi bir yer yapıp güzelce yönetebilirsin. Şimdi ölmek ve yaşamak seçenekleri sana sunulurken ölmeyi seçmen, kaderinin sana getirdiği bir şey değil. Bu senin tercihin, Niella, yaşamayı seçebilirsin."

Gözleri sulanmıştı. Yanaklarının üzerindeki ellerimi tuttu ve titreyen sesiyle konuştu. "Gidecek başka bir yerim yok."

Ellerimi yanaklarından çektiğimde labirentin dışını işaret ettim. "Gidebileceğin bir sürü yer var, Niella. Eğer özgürlüğü seçersen, Nemesis'i bul ve yanıma gel. Seni orada ölene kadar koruyacağıma yemin ediyorum."

Hıçkırdı ve "Yaşamayı seçiyorum, ateşe hükmeden," dedi. "Sana güveniyorum." Ona sıkıca sarıldım. Ardından birlikte koşarak labirente girdik ve saraydan uzaklaşarak karanlıkta gözden kaybolduk.

BÖLÜM 63

Karanlıkta birkaç saat yürüdükten sonra şafak sökmüş ve biz başladığımız yere geri dönmüştük. Çeşmenin kenarında oturuyorduk. Hava buz gibiydi. Acıkmıştım, susamıştım ve üşüyordum. Ateş elementimin yokluğunu, şimdiden fazlasıyla hissediyordum. Niella'ya baktım. Yüzü kızarmıştı. O da üşüyor olmalıydı. Gözleri gökyüzündeki yağmur bulutlarındaydı. Ayağa kalktığında "Burada böyle kalamayız. Birazdan yağmur başlayacak, soğuktan donarız," dedi. Verdiği nefes buhar olup havaya karışmıştı.

"Gidebileceğimiz bir yer biliyor musun?"

Ellerini kollarına sardı. "Daha önce bu taraflara hiç gelmemiştim ama Jace geçen gece buraya geldiğimizde, bana birkaç saatlik mesafede küçük bir insan köyü olduğundan bahsetmişti. Oraya gidebiliriz."

Oturduğum yerden kalktım. "İnsanların yanında olmak, açıkta ve soğukta kalmaktan daha güvenlidir, oraya gidelim." Aslında insanların yanında olmak da o kadar güvenli değildi. Sonuçta insanlara güven olmazdı ama Niella'ya onu koruyacağımı söyledikten sonra böyle bir yerde onu bırakmak bana yanlış geliyordu. Ne de olsa buradaki ikinci günümdü. Yarın geceden sonraki şafakta buradan bedelimi tamamlamış olarak gidecektim ve Niella yalnız kalacaktı. Gitmeden önce, onun güvende olduğundan emin olmalıydım.

Yağmur, biz yürümeye başladıktan yarım saat sonra başladı. Birkaç saatlik yürüyüşün ardından Niella'nın bahsettiği küçük köye, yağmurdan sırılsıklam bir halde ulaşmıştık ama etrafta hiç insan görememiştik. Köy, yağmalanmış gibi duruyordu. Başımızı sokabileceğimiz bir eve girdiğimizde yiyecek bir şeyler bulabilme umuduyla dolaba yöneldim. Şansımıza bir kutu et vardı. Sessiz bir şekilde yedikten sonra "Sence insanlar nereye gitmiştir?" diye sordum. Köy yağmalanmışsa, burada yaşayan insanlar başka bir yere gitmiş olmalılardı.

Omuzlarını bilmiyorum der gibi silkti. "Bu labirent kilometrelerce devam ediyor. Herhangi bir yere gitmiş olabilirler."

O konuşurken esnedim. Günlerdir uyumadığım için yorgundum. Başımı pencereden dışarıya çevirdim. "O zaman ilerlemeye devam edelim."

Beni onayladığında ayağa kalktı. Kapıdan çıkmadan önce gözüne bir şey takılmış olmalı ki durdu ve koltuklara yöneldi. Koltuğun üzerinden aldığı su matarasını gösterip gülümsedi. "İçinde bizi idare edebilecek kadar su var." Sudan biraz içtikten sonra matarayı bana uzattı, ben de içtim. Ardından matarayı da alarak evden çıktık. Yağmur devam ediyordu.

***

Sabahtan beri yürüyorduk. Yağmur durmuş, güneş tepeye yükselmişti. Bulutların arasında, bir gökkuşağı göğü süslüyordu. Biraz sohbet etmiştik. Ona kendi hayatımdan, prenses oluşumdan ve yaşadıklarımdan bahsetmiştim. Beni hayretler içerisinde dinlemişti. Hatta anlattıklarım onu heyecanlandırmıştı.

"İlerideki dumanı görüyor musun?"

Eliyle işaret ettiği yere baktım. Net olmasa da bir şeyler görüyordum. "Galiba görüyorum," dedim. Adımlarını hızlandırdığında ona yetişmek için koştum.

"Sence insanlar orada mıdır?"

"İnsanlardan başka, ateş yakabilen bir canlı bilmiyorsan, insanlar oradadır," dedim.

Birkaç saniye düşündü. "İnsanlar kesinlikle orada."

"En azından ateşleri var, ısınabiliriz."

"Haklısın, çok üşüyorum. Ayrıca biraz daha ıslak kalırsam çok fena hasta olacağım."

"Ben de," diye yanıtladım. Daha sonra hiç konuşmadan dumanın çıktığı yere kadar hızlıca yürüdük.

Dumanın olduğu yer, labirentin açıklıklarından birindeydi. Burada kocaman bir köy vardı. Köyün ortasında çocuklar top oynuyor, insanlar çalışıyordu. Yavaşça onlara yaklaştık. Birkaç kişi bize doğru döndüğünde Niella, bana yaklaştı. Gözler onun üzerindeydi. Bir kadının korkuyla "Bu kralın kızı," dediğini duydum. Ardından bir adam önümüzü kesti. "Burada ne arıyorsunuz?"

Niella, "Be-ben-" dedi ama onu durdurdum.

"Arkadaşım Niella ve ben buradan geçiyorduk. Yağmura yakalandık ve hala ıslağız. Ayrıca saatlerdir yürüyoruz. Bize yardımcı olabilir misiniz?"

Adam ikimizi de süzdükten sonra "Benimle gelin," dedi. Adamı takip ettik.

Bizi büyük sayılabilecek bir kulübeye götürdü. İçeride bir kadın ve iki çocuk vardı. Kadın bir bize bir de adama baktıktan sonra ayağa kalktı. "Bir şey mi istemiştiniz efendim?" Kadının, bu adamın karısı olduğunu düşünmüştüm ama sanırım yanılıyordum.

"Kızlara kuru kıyafetler ver ve karınlarını güzelce doyur. Biraz dinlensinler, yine geleceğim."

Kadın, onu onayladıktan hemen sonra adam çıkıp gitti. "Benimle gelin, üst katta yatabilirsiniz."

Kadın, bizi üst kata çıkardıktan sonra temiz kıyafetler verdi ve yer yatağı yaptı. Niella ile üzerimizi değiştirdikten sonra kadının yaptığı yataklara girdik. Yataklar yan yanaydı. Yatarken Niella'ya döndüm. "Ben gittikten sonra başının çaresine bakabilecek misin?"

Gözleri kapalıydı. "Kendime bakabilirim, Melany, sen beni merak etme. Git ve kardeşini kurtar. Nemesis'i de kurtardığında buradan çıkıp yanına geleceğim. Bana bir sözün var, unutma."

Güldüm. "Sözüm söz, prenses." Niella'ya prenses demem onu güldürmüştü. Benden başka bir prensesle karşılaşmaksa

beni mutlu etmişti. Prenses olmak bizim için zordu. İkimiz de zor zamanlar geçiriyorduk. Gözlerimi kapatıp esnedim. Yorgundum. Çok geçmeden uykuya daldım.

***

Gözlerimi dışarıdan gelen uluma sesiyle araladım. İnsanların bağırış sesleri de kulaklarımı dolduruyordu. Niella'ya baktım. O da benim gibi gözlerini açmıştı. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdük. İnsanlar, evlerine kaçışıyordu. Meydanın ortasında üç kurt vardı. İki tanesi beyazken, ortada duran kurt, kızıldı. Kızılkurt ona baktığımızı fark etmiş gibi olduğumuz yere baktı. Dakikalarca bakışmanın ardından "Bize baktığını sen de fark ettin mi?" diye sordum Niella'ya.

Niella, hala kurda bakıyordu. Bir anda kafasını bana çevirdiğinde korkuyla geriledim ve ondan uzaklaştım. Gözlerinin içi bembeyaz olmuştu. *"Ben Radolf, kurtların kralı, kahinle konuşmalıyım, o burada mı?"*

Duyduklarımı idrak etmem birkaç saniyemi aldı. "E-evet," dedim. Radolf ismi, bana oldukça tanıdık gelmişti. Sanki bu ismi daha önce de duymuş gibiydim.

"Sana bir mesaj getirdim."

"Me-mesaj mı, ne mesajı?" diye sordum.

"Eski dostum Anka, sana iletmemi istedi: Buradakiler hayatta, orada dikkatli ol." İstemsizce gülümsedim ama yine de Descartes'in direkt olarak benimle iletişim kuramaması canımı sıkmıştı.

Niella'nın bedeni öne doğru savrulduğunda onu düşmeden önce yakaladım. Ardından pencereden dışarıya baktım. Kurtlar gidiyordu. Başından beri kızılkurttan kaçıyordum ama meğerse buna gerek yokmuş. Kurdun amacı bana zarar vermek değil, haber vermekmiş. Neyse ki diğerlerinin iyi olduğu öğrenmiştim. Bu içimi rahatlatmıştı.

"Az önce ne oldu?" diye sordu Niella.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Sanırım ona olanların farkında değildi. "Kurtlar köye gelmişlerdi ama şimdi gittiler."

Başını tuttu. "Biraz daha dinlensem iyi olacak." Onu dinlenmesi için yeniden yatağa yatırıp ben de yanındaki yatağa yattım. Biraz daha dinlenmekten kimseye zarar gelmezdi.

BÖLÜM 64

Yanağımda hissettiğim hafif baskıyla birlikte hızlıca gözlerimi açtım. Kalkacağım sırada karşımda sarışın, mavi gözlü, küçük bir kız çocuğu görmemle durdum. Alçak bir ses tonuyla "Merhaba ufaklık," dedim. Kız en fazla üç yaşında olmalıydı. Bana gülümsedi ve elini utanarak yanağımdan çekti.

Yavaşça yattığım yerden doğruldum ve onu kendime doğru çektim. Kız bu hareketime sesli bir şekilde güldüğünde, Niella uyanıp bize baktı ve gülümsedi. "Siz ikiniz eğleniyor musunuz?"

Kızı, aramıza oturttum. "Çok tatlı değil mi?" Kafasını onaylarcasına salladı ve yataktan kalktı.

Biz, küçük kızla oynarken kızın annesi üst kata geldi. "Cloe! Her yerde seni arıyordum, yoksa ablaları mı uyandırdın?" Kadın kıza kızmaya başladığında gülümsedim.

Niella, "Bizi burada ağırladığınız için teşekkür ederiz," dedi.

Kadın mahcup bir ifadeyle ona baktı. "Prensesimizi evimizde ağırlamak bizim için bir onurdur."

Niella, Cloe'ye baktıktan sonra yeniden bakışlarını kadına çevirdi. "Lütfen bana Niella diyin."

Kadın ona başıyla onayladı. "Sizin için yiyecek bir şeyler hazırlayayım." Ardından kızını da alıp gitti.

O aşağıya indiğinde pencereden dışarıya baktım. Hava kararmaya başlamıştı. Burada geçireceğim bir günüm daha vardı. Buradaki zamanım dolduğundaysa geldiğim gibi geri çekilecektim. Yattığım yerden kalktım ve yer yatağımı topladım. Niella

da kendi yatağını topladı. İkimiz de yataklarımızı topladıktan sonra aşağıya indik ve kadının bizim için hazırladığı çorbadan içtik. Kuru kıyafetler içerisinde karnımızı doyurduk, güvendeydik. Benim geri çekileceğim şafak vaktine kadar orada, o kadınla birlikte kaldık. Çocuklarla oynadık ve bir kere ziyaret edildik. Bizi ziyarete gelen kişi, bizi buraya getiren adamdı. Niella'yla biraz konuştuktan sonra istediği kadar burada kalabileceğini söyleyip gitmişti. Bu insanlar, iyi insanlardı ve biz onlara minnettardık.

Şimdiyse gitme vaktim gelmişti. Birkaç dakika sonra güneşin ilk ışıkları, labirentin zeminine vuracaktı. Niella'ya sıkıca sarıldım. "Unutma, bu labirentten çıkar çıkmaz Nemesis'e gel, sana kapımız her zaman açık."

O da bana sıkıca sarıldı. "Bana doğru tercihleri yaptırdığın için sana teşekkür ederim. Buradan çıkarsam yapacağım ilk şey, yanına gelmek olacak." Gülümsedim. İyi bir dost edindiğimi hissediyordum.

Güneşin ilk ışıkları, zemine vurduğunda Niella silikleşti.

"Yeniden buluşmak dileğiyle..." dedim.

Söylediklerimi tekrarladı. "Yeniden buluşmak dileğiyle..."

Görüntü silinip tamamen yok olduktan birkaç saniye sonra, gözlerimi acıtan bir ışık yansıması yüzünden ellerimi yüzüme siper ettim. Işık yok olunca gözlerimi açtım. Bir an dengemi kaybediyormuşum gibi hissettim ve tutunacak bir yer aradım. Ama zaten bir el tarafından tutuluyordum. El, dengemi sağlamama yardımcı olduktan sonra elimin üzerinde bir acı hissettim. Acının sebebini anlamak için elime baktım. Nyks, beni labirente göndermeden önce elime batırdığı şeyi çıkartmıştı. Elimi bıraktığında "Bedeli tamamladın," dedi. "Sen ve arkadaşların köprünün karşısına geçebilirsiniz."

Duyduklarımı bir an idrak edemedim. Hala geri dönmenin şokunu yaşıyordum. Kadın, dalgalanan bariyerin ardına geri döndükten birkaç saniye sonra karşı tarafta yatan Astrid ve Mylo'yu gördüm. Yanlarında Anka duruyordu. Karşıya geçiş yolu açılmıştı. Köprüde dikkatlice yürüyerek onlara doğru

olabildiğince hızlıca ilerledim. Köprünün diğer tarafına geçince giriş yeniden kapanmıştı. Önce Astrid'e, sonra Mylo'ya ve en son da Descartes'e sarıldım. Onları özlemiştim.

"Senin için çok endişelendim, Melany!" dedi Astrid.

Hepsinin yüzüne teker teker baktıktan sonra "Ben de size bir şey olacak diye çok endişelendim," dedim.

Mylo, elini omzuma attı. "Bedel neydi?" Yüzümü buruşturdum, omuzlarım düştü. Onları gördüğümde ödediğim bedeli birkaç saniyeliğine de olsa unutmuştum. Mylo, yüzümün o halini görünce "İyi misin?" diye sordu.

Kafamı sallayarak onayladım. "İyiyim, sadece..." Gözlerim, Mylo'nun arkasındaki bir noktaya takıldığında duraksadım. O yöne doğru gitmem gerektiğini hissediyordum.

Astrid, "Bir şey mi gördün?" diye sordu.

Kafamı sallayıp kendime geldiğimde "Hayır, bir şey göremedim," dedim. "Sadece ödediğim bedeli düşünüyordum." İkisi de beklentiyle bana bakarken, Anka'ya baktım. Acaba o da eksikliği hissediyor muydu?

"Onlara söylemelisin." Zihnimde sesini duyduğumda bedelin ne olduğunu bildiğini anladım.

Derin bir nefes alıp bizimkilere döndüm. Uzatmanın anlamı yoktu. "Ateşimi kaybettim."

Astrid'in ağzı şaşkınlıkla aralanırken Mylo, omzumu sıktı. "Üzgünüm."

Burukça gülümsedim. "Önemli değil, yolumuza devam edelim." Kafasıyla onaylayıp elini çekti.

Astrid, bana son kez sarıldıktan sonra etrafa bakındım. Tapınağa ait herhangi bir şey arıyordum. "Sizce tapınak nerede?" Astrid omuz silkti. Anka, huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"Dağılıp tapınağın girişini arayalım," dedi Mylo, onayladım.

Her birimiz farklı taraflara yöneldiğimizde Anka zihnime konuşarak benimle iletişime geçti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Her şeyin başında bu elementlere sahip olmak istememiştim. Normal bir hayatım vardı. Şimdi elementlerime alışmışken

birini kaybetmek, hayati bir organımı kaybetmişim gibi hissettiriyor. Boşluğa düştüm. Nefesim kesiliyor. Onu geri almak istiyorum."

Bir süre sessizlik oldu. Ardından Anka'nın sesini duydum. "Elementini geri almanın bir yolu yok, üzgünüm. Bir şey bulursan bana seslen."

Derin bir nefes aldım ve önüme çıkan ağaç dallarını iterek yürümeye devam ettim. Gitmem gerektiğini hissettiğim yere doğru yürüyordum. Birkaç dakika sonra gözüme, yarısı ağaç dallarıyla kapanmış büyük bir oyuntu takıldı. Beni o tarafa doğru çeken büyük bir enerji hissettiğimde, diğerlerine seslenmekten vazgeçtim ve oyuntuya doğru yürüdüm. Dalları tutup kenara attım ve karanlık oyuntuya girdim.

İçeriye doğru adım attığımda aslında o kadar da karanlık olmadığını fark ettim. Oyuntunun duvarları ışıldıyordu. İlerledikçe etrafım aydınlanıyordu. Hızlıca koşarak geçtiğim oyuntu, bir anda bayır olduğunda ayağım takıldı ve yuvarlanmaya başladım. Toprak yumuşak olduğundan canım acımamıştı. Sonunda durup ayağa kalktığımda, göz alıcı büyük bir düzlükteydim. Tam karşımda, mağaranın ortasında küçüklü büyüklü kristallerin oluşturduğu büyük bir kolon vardı. Duvarları da renkli kristaller süslüyordu. Büyük kristal kolona doğru yürümeye başladım. Ayağımın altında ezilen kristalleri duyunca kafamı eğip baktım. Yerlerde, belirli bölgelerde, kırılmış kristaller vardı. Bunları büyücülerin yaptığını düşündüm. Vücudum gerilirken büyük adımlarla yürümeye devam ettim ve kolona vardım.

Ellerimi kristallerin üzerinde gezdirirken kum saatinin nerede olabileceğini düşündüm. Melody, onu nereye saklamış olabilirdi? Kolona yaslandım ve birkaç dakika boyunca öylece duvardaki kristallere baktım. İçlerinde herhangi bir vizyon yoktu. Sadece parıldıyorlardı. Bazı kristallerin diğerlerinden daha çok parladığını fark edip onları daha dikkatli incelediğimde onların bir M harfi oluşturduğunu fark ettim. M harfinin sivri uçları sağı gösteriyordu. Sağa baktım ve karşı duvarda aynı M harfinden bir tane daha gördüm. Melody, bana bu işaretleri bırakmış olmalıydı.

Bana bıraktığı işaretleri izledim ve tapınağın arka taraflarına doğru yürümeye başladım. Kristal duvarlar bittiğinde başka bir karanlık oyuğun başına gelmiştim. Beklemeden oyuğun içine girdim ve hızlıca yürüdüm. Birkaç dakikanın aydınlık ve küçük bir odaya çıktım. Tam karşımdaki duvarda küçük bir kristal asılıydı. Kristalin üzerinde yansımada tıpa tıp benzerim olan ikizim duruyordu ve eliyle bir noktayı işaret ediyordu. Gösterdiği yönde küçük siyah bir kutu vardı. Kutunun etrafı sisliydi. Kutuyu aldım, üzerinde M yazıyordu. Kapağı açıp içine bakınca gülümsedim. Kum saati buradaydı. Onu kutudan çıkarıp pantolonumun cebine koydum ve kutuyu yerine bıraktım.

Odada rahatsız görünen bir yatak vardı. Yatağın hemen yanında taştan küçük bir masa duruyordu. Üzerinde ucuna siyah bir kristal bağlanmış bir kolye vardı. Kolyenin Melody'ye ait olduğunu düşünerek onu boynuma taktım. Odada başka bir şey yoktu.

"Melany, neredesin?" Zihnimde duyduğum endişeli sesle telaşlandım.

"Neler oluyor?"

Descartes bana hızlıca cevap verdi. "Burada bir sorunumuz var, nerede olduğunu söyle."

Tapınağın çıkışına doğru koşmaya başladığımda ona nerede olduğumu söyledim. Ardından ekledim: "Yanınıza geliyorum, sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Söylediği, anlaşılır ve basitti. "Cadılar, buraya doğru geliyor."

BÖLÜM 65

Kafam o kadar doluydu ki cadıların da tapınağı bulmak için geldiklerini unutmuştum. Adımlarımı hızlandırıp tapınaktan çıktım. İleriden boğuşma sesleri geliyordu. Ağaçların arasından sessiz bir şekilde ilerleyerek olanları izlemeye başladım. Anka, önünde duran iki cadıyla savaşıyordu. Onun yanında Mylo vardı. Çantasından çıkarttığı su dolu deri matara sayesinde elementini kullanıyordu. Bir damla suyu kocaman su toplarına dönüştürüyordu. Ardından gözlerim, Astrid'e kaydı. Mylo'nun arkasındaydı. Sırt sırta vermiş cadılarla savaşıyorlardı. Dört cadı saymıştım. Bir cadı eksikti.

"Buradan gitmeliyiz."

Descartes'le iletişim kurduğumda anında cevap verdi. "Cadılar güçsüz durumda ama iki tanesiyle birden uğraşamıyorum."

Ona yardım etmek için ağaçların arasından koşarak çıktım. Cadılar, beni fark edene kadar Descartes'in yanına gelmiş ve hava elementimi kullanarak bir cadıya saldırmıştım. Cadının bedeni geriye doğru savrulduğunda Descartes, ona büyüyle saldırdı. Cadı, bir anda yanarak yok olduğunda Descartes'e baktım. Cadıyı öldürmüştü.

Diğer cadılar, bir saniyeliğine birbirlerine baktıktan sonra bakışları bana döndü. Ağızlarını oynatıp bir şeyler söylemeye başladıklarında, Descartes beni arkasına çekti ve önümüzdeki cadıya saldırdı. Astrid ve Mylo da diğer iki cadıya saldırıyorlardı. Descartes'in arkasından bir şey göremediğim için onun

sırtına atladım. Descartes havalandığında aşağıda kalan cadıya elementimle saldırdım. Kadın, afallayıp geriye doğru sendeledi.

"Mylo ve Astrid'i alalım."

Descartes, diğerlerine yöneldiğinde elementimle onların yanlarındaki cadılara saldırdım. Cadılar, hem benim saldırımı hem de diğerlerinin saldırılarını aynı anda engelleyemiyorlardı. Karşımızda güçsüzlerdi. Astrid'e saldıran cadıya, Descartes'le aynı anda saldırdık. Ben havayla kadını geriye iterken Astrid de aynısını yapmıştı. Cadı, benim elementimi engellemeye çalışırken Astrid'in elementi, ona çarptı. Descartes, bir büyü mırıldandığında diğer cadı gibi bu cadı da yanarak gözden kayboldu. Ondan geriye sadece rüzgarda savrulan külleri kalmıştı. Cadılar çığlık attı. Descartes, diğerlerinin yanına doğru iniş yaptığında onları pençeleriyle tuttu ve yeniden havalandı.

Cadılar, arkamızdan intikamlarını alacaklarına dair boş yeminler ediyordu. Arkama baktım ve konuşan cadıyı hedef alarak elementimi fırlattım. Elementim onun omzuna çarptığında yüzümde çarpık bir gülümseme oluştu. Cadıysa bana pis pis bakıyordu. Önüme döndüm ve herkesin beni duyabileceği bir ses tonuyla konuştum. "Kardeşimi kurtarmaya, büyücü krallığına gidelim."

BÖLÜM 66

Descartes, bizi büyücü krallığına uçurduğunda şatonun etrafında saklanarak, birkaç dakika boyunca etrafı gözlemlemiş ve içeri girebileceğimiz herhangi bir açıklık aramıştık. Şato iyi korunuyordu. İçeriye girebileceğimiz tek bir yer vardı. O da ikinci katın penceresiydi. Buraya gelmeden önce plan yapmıştık ama onu işleme sokmak biraz zor olacak gibiydi.

Etrafın boş olduğuna kanaat getirince saklandığımız yerden çıktım ve şatoya hızlıca ilerlemeye başladım. Mylo ve Astrid de arkamdan geliyorlardı. Descartes'se orada saklanmaya devam edecekti. Yoksa fark edilebilirdik. Şatoya ulaştığımızda duvardan sarkan sarmaşıklıklara sıkıca tutundum. Sağlam görünüyorlardı, yukarıya doğru başladım. Zar zor tırmanarak içeriye girip etrafıma baktım. Tozlarla kaplı bir odaydım. Oda, dağınıktı ve leş gibi kokuyordu. Yüzümü buruşturdum ve küçücük odayı aydınlatan ay ışığının yardımıyla önümü görmeye çalıştım. Diğerleri de tırmanarak odaya çıktıklarında kolumu burnuma siper etmiştim.

Gözüm karanlığa alıştığında sağ çaprazımdaki kapıyı görüp oraya ilerledim. Kapının kulpuna asılmış kirli kıyafetleri fark etmemle odadaki kokunun onlardan geldiğini anladım. Kıyafetleri yere atıp kokuyu boş verdim ve koridorda kimsenin olmamasını umarak kapıyı yavaşça açtım. Kapı gıcırdayarak açıldı. Aralıktan birkaç meşaleyle aydınlanan koridoru kontrol ettim. Kimse yoktu, koridora çıktık. Koridordaki çoğu meşale sönmüştü ve geri kalan meşaleler de uzun koridorun her yerini

aydınlatmaya yetmiyordu. Mylo, önümden ilerlemeye başladığında soğukkanlılığımı korumaya çalışarak derin bir nefes aldım. Descartes'i hissedebildiğim gibi Melody'nin varlığını da hissedebiliyordum.

Gideceğim yer başbüyücünün odasıydı. Adımlarımın beni götürdüğü yere, gölgelerde saklanarak hızlıca yürümeye başladım. Tüm duyularım beni tek bir yöne doğru ilerletiyordu. Şatonun en üst katı, başbüyücünün odası... Descartes, bana büyücünün orada kaldığını söylemişti. Melody, onun yanında olmalıydı. Şu ansa tek bir sorunum vardı. O da büyücünün odasının oldukça iyi korunmasıydı.

Herhangi bir planımız olmadığı için dikkatli olmalıydık. Koridorun sonuna geldiğimizde karşımıza aniden iki büyücünün çıkmasıyla durduk. Astrid'le aynı anda hava elementimizi çıkartıp adamlara saldırdık. Onlar daha ne olup bittiğini anlayamadan elementlerimiz, onları duvara doğru uçurmuştu. İki adam da duvara çarpıp yere düşerek bayıldı. Onları orada bırakıp merdivenlere doğru koştuk. Dönemeçli merdivenleri ikişer üçer çıkarken genç bir büyücüyle karşılaştık. Büyücü Mylo'nun önünü kesince durmak zorunda kaldık. Mylo, genç büyücüye gözlerini kısarak gülümsedikten sonra yüzüne sağlam bir yumruk attı. Ardından yanında taşıdığı, kapağı açık su matarasına odaklandı. Elementi saniyeler içerisinde açığa çıkıp genç büyücünün kafasına çarpınca büyücü yere yığıldı.

Devam ettik. Nedense içimde kötü bir his oluşmaya başlamıştı. En üst kata gelene kadar birçok büyücüyle karşı karşıya kalmıştık, benden yaşça büyük bir adam, bacağımı yaralamıştı. Pantolonumun üstünün bir bölümü yırtılmıştı, yırtılan yerden kan sızıyordu. Kesik çok derin olmasa da canım acıyordu, topallıyordum. En üst katın koridorunda sadece bir kapı vardı. Kapının önündeyse dört muhafız duruyordu. Bizi fark ettiklerinde önde duran iki muhafız, siyah pelerinlerinin başlığını açarak bize doğru gelmeye başladılar. Onlar büyü yapmaya başladıklarında elementlerimizle onlara saldırdık.

Mylo, yanına ulaşmış olan büyücüyle yumruk yumruğa kavga ederken bağırdı. "Git ve kardeşini kurtar, burayı biz hallederiz."

Astrid ve Mylo, büyücülerle savaşırken boğuşma seslerimizin başbüyücünün kulağına gittiğinden emindim. Elimi çabuk tutmalıydım. Onların arasından geçerek başbüyücünün odasına doğru koştum. Ensemde bir soğukluk hissedince arkama baktım. Astrid, içeride küçük bir hortum oluşturmuştu. Durumları iyi görünüyordu.

Başbüyücünün odasının kapısını büyük bir gürültüyle açtım ve saldırı pozisyonu aldım. Odada küçük bir kafes vardı. Kız kardeşim içindeydi. Başı eğikti. Onun tam önünde süslemeli siyah peleriniyle durmuş olan büyücü, başbüyücü olmalıydı. Elinde tuttuğu kılıcı, kafese doğrultmuştu. Dışarıda yaşanan boğuşma ve kapının gürültüyle açılması, onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. Kılıcı, hızla indirirken "Ben de seni bekliyordum, Melany," dedi.

"Saati kullan, saati kır!" Beynimde yankılanan garip sesle elim cebime gitti ve saati cebimden çıkardım.

Adam konuşmasına devam etti: "Kardeşinin ölümünü görebilmen ve seni de onun gibi öldürebilmem için..."

Tüylerim diken diken olurken ona yaklaştım. Dönmemesine rağmen ona yaklaştığımın farkındaydı. Elementimi kullanmayı deneyebilirdim ama elementim ona ulaşmadan önce o kılıcı kardeşime saplardı.

Kristal kum saatini yere atıp kırdım. Başbüyücünün kılıcı, kardeşime ulaşmasına ramak kala havada asılı kaldı. Dışarıdaki boğuşma sesleri kesildi. Derin bir nefes aldım. İçimden bir ses, bu durumun çok uzun sürmeyeceğini söylüyordu. Hızla başbüyücünün yanına gidip kılıcı elinden aldım. Kılıcı ters çevirip büyücüye saplayacağım sırada zaman yeniden akmaya başladı. Büyücü, ani bir refleksle geri çekildi. Dudaklarında işlerin ciddileşeceğini söyleyen sinsi, kötü bir gülüş vardı. Bir adım geri çekildim ve kardeşimin varlığından güç alarak başbüyücünün karşısına dikildim. Dimdik duruyor ve bakışlarımı çekmiyordum. Dudaklarını oynattı ve tiksineceğim bir ses tonuyla konuştu. "Asıl eğlence şimdi başlıyor."

BÖLÜM 67

Aramızda kısa bir mesafe vardı. Onunla arama biraz daha mesafe koyabilmek için iki adım geri çekildim. Gözlerim, kardeşime kaydı. Bakışları hala yerdeydi. Burada olduğumu fark etmemiş gibiydi. "O kafeste olduğu sürece kafasını yerden kaldıramaz," dedi büyücü. Kafes büyülü olmalıydı. Kardeşimi oradan çıkartmalıydım. Kılıç kullanmayı bilmiyordum ve kılıç, oldukça ağırdı. Kılıcı yere atıp en iyi yaptığım şeyi, yani elementimi kullanmayı tercih ettim.

İlk atak ondan gelmişti. Kısa bir büyü mırıldandığında hava elementimi ortaya çıkardım. Büyüyle çarpışan elementim nedeniyle havaya tiz bir ses karıştı. İkinci atağı ben yaptım. Büyük bir hava dalgası oluşturup ona fırlattım ama o, büyük bir ustalıkla bunu engelledi. Sadece hava elementimi kullanmamın bir yararı olmadığını fark ettim. Ayrıca elementimi kullandıkça güçsüzleşiyordum. Bu benim için iyiye işaret değildi. Alnımdan terler akarken hava elementimi büyücüye fırlattım. Ardından elimi alnıma götürdüm ve biriken su damlalarına hükmetmeye çalıştım. Damlalar büyüyüp kocaman bir su topuna dönüştüğünde onu büyücüye fırlattım. Hemen arkasından kuvvetli bir hava dalgası daha gönderdim. Büyücü, su topunu engellendi fakat onun arkasından gelen hava akımını görmediği için elementim ona çarptı. Bedeni geriye doğru savrulup masaya çarptı.

"Seni küçük velet..." diyerek üzerime yürürken peş peşe küçük büyüler göndermeye başladı.

Ona karşılık vermeye çalıştım ama büyüler bana çarpıyor ve bedenimi hırpalayıp canımı yakıyordu. Sırtım duvara çarptığında acıyla inledim. Büyücü yerde duran kılıcı almak için eğildiğinde büyüyle saldırmaya devam ediyordu. Konsantre olup hava elementimi ortaya çıkardım. Onun kılıcı almasına izin veremezdim. Büyülere elementimle karşı koyarken bağırdığımda ve içimden bir güç dalgası çıktı ve yer hafifçe sallandığında büyücü, tutunmak için bir yer aradı ama bulamayıp yalpaladı. Onun bu boşluğundan yararlanıp elementimi ona fırlattım. Attığım hava topu onun omzuna sertçe çarptığında kılıcın yanından uzaklaştı. Büyücü yerdeyken hırsla onun üzerine koştum. Karnına sert bir tekme attım. Yaptığım her şey onu daha da sinirlendiriyordu.

Ayak bileğimi kavrayıp beni yere düşürdü. Üzerime çıkıp ellerini boynuma doladı. Nefes almak gittikçe zorlaşırken ellerimi göğsüne koyup parmak uçlarımdan dondurucu bir hava akımı gönderdim. Büyücü geriye uçtu, beni de yanında çekti. Sırtı masanın kenarına çarpınca bağırdı. Boynumdaki ellerini gevşetince ona yumruk attım, dudağına denk geldi. Karşılık olarak karnıma sert bir tekme attı. Kafesin yanında duran aynaya kadar sürüklenip kafamı çarptım, ayna kırıldı. Ayna parçalarından biri kafama geldi. Başımda sıcak bir sıvı hissedince elimi başıma götürdüm, kanıyordu. Başım dönmeye, görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

İçimden "Descartes, yardımın lazım," derken yerde sürünerek ilerlemeye başladım. Yerdeki kılıcı alıp kafesin kilidini kırmalıydım. Böylelikle Melody'yi oradan çıkartabilirdim. Büyücü ayağa kalktığında kılıcın yanına ulaşmıştım. Kılıçtan destek alarak ayağa kalktım ve iki elimle sıkıca kavradığım kılıcı, başbüyücüye doğrulttum. "Yaklaşma!"

Ağzından akan kanı sildi ve üzerime gelmeye devam ederken adeta tıslayarak konuştu. "Buradan canlı çıkmanıza izin vermeyeceğim. Hem de hiçbirinizin!"

Elementimi ona yönlendirmeyi düşündüğüm sırada zihnimden yankılanan sesi duydum. "Onu ben hallederim." Descartes'i camda gördüm. Gözleri altın sarısına dönüşmüştü. Büyü yapıyordu.

Büyücü neredeyse bana ulaştığında kılıcı havaya kaldırdım. "Beni benim kılıcımla öldüremezsin!" diye bağırdı. Kılıcı, hızla savurduğumda Descartes, büyüsünü tamamlamıştı. Başbüyücü büyüsünü tamamlayamadan önce Descartes'in büyüsü ona çarptı. Büyücü ne olduğunu anlayamadan kendisini yeniden odanın öbür ucunda, masanın yanında buldu. Bu sefer durumu daha kötüydü.

Savurduğum kılıç, Melody'nin kafesinin kilidine indiğinde metalimsi bir ses tüm odayı doldurdu. Melody, duyduğu sesle irkildi.

BÖLÜM 68

Hiç beklemeden kafesin kapısını açtım ve Melody'yi omuzlarından tutarak dışarıya çektim. Onu çektiğimde dengemi kaybederek yere düştüm, Melody de üzerime düştü. Yavaşça kendisine gelirken kafasını kaldırdı ve altın gibi parıldayan gözleri beni buldu. "Melany..."

Ona uzanıp sıkıca sarıldım. "Buradayım."

"Sizi geberteceğim." Başbüyücünün yorgun ama nefret dolu sesini duyduğumda kardeşime sarılmayı bırakıp ona baktım. Duvarın kenarındaydı. Bir elini destek almak istercesine yanındaki masaya koymuştu. Ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Kardeşimi üzerimden itip ayağa kalktım, onun da kalkmasına yardım ettim. "Bitti artık, biz kazandık."

Ayağa kalktığında "Hayır," diye bağırdı. Topallayarak ve duvardan destek alarak hızla bize doğru geliyordu. "Daha hiçbir şey bitmedi."

Odanın kapısı hızla açıldı ve başbüyücüye çarptı. O gerisin geri düşerken, Astrid içeriye girdi. "Yanılıyorsun, seni aşağılık herif, her şey bitti." Astrid, yere düşen başbüyücüye doğru elini uzatıp elementini çağırdı. Başbüyücü boğazını tuttuğunda onun nefes almakta zorlandığını fark ettim.

"Etrafındaki oksijeni azaltıyor," diye fısıldadı kardeşim.

"Onu öldürecek."

Başbüyücü, Astrid'in ailesini öldürmüştü. Olay benden çıkmıştı, bu artık onun intikamıydı. Birkaç saniye sonra başbüyücünün

etrafını gözle görülebilir bir hava dalgası sardı. Hava dalgası bir hortum gibi onun etrafında dönüyor ve nefes almasını hepten engelliyordu. Adam, büyü yapmaya çalıştı ama Astrid, gücünü arttırınca büyücü başarısız oldu. Kurtulmak için hiçbir şansı kalmamış gibi görünüyordu. Büyücünün etrafında dönen hava dalgası bir anda genişlediğinde Astrid bağırdı: "Bu ailem için!"

Genişleyen hava dalgası, bir anda küçülüp başbüyücünün etrafını tamamen sardı. Etrafını saran hava dalgası, ağzından ve kulaklarından içeriye girmeye başladığında deli gibi çırpınmaya başladı. Tüm hava dalgası içine girdiğinde büyücü, hareketsiz bir şekilde yığıldı. Başından beri kapalı olan pelerini açılmıştı. Şimdi yüzünü görebiliyorduk. Bal rengi gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi duruyor ve boş boş ileriye bakıyordu. Bir anlığına titresem de daha sonra elimi tutan kardeşimin varlığından destek alarak kendimi toparladım.

"İşte şimdi gerçekten bitti," diye fısıldadı Astrid.

Mylo, odaya girip önce bize, sonra da Astrid'e ve yerde yatan ölü büyücüye baktı. Astrid, bize döndüğünde titrediğini fark ettim. Çok fazla güç kullandığı için iyi görünmüyordu. Bize doğru gelmeye çalıştığında tökezledi. Mylo, ani bir hareketle onu tuttu. Astrid, onun kollarında bayılınca koşarak yanlarına gittim. Mylo, Astrid'i kucağına aldı. "Daha fazla büyücü geliyor, hemen gidelim buradan."

Onu onaylayıp odadaki büyük pencereye doğru ilerledim. Aşağıya baktığımda Anka'nın orada beklediğini gördüm. Zihnimden ona "Yukarı," diye seslendim. Sesimi duyunca havalandı.

Pencereye çıkıp kendimi aşağıya bıraktım. Kardeşim, ardımdan "Melany!" diye bağırıp pencereye koştu. Ancak Anka, tahmin ettiğim gibi beni tutmuştu.

Pencerenin önüne yükseldiğimizde gözleri korkuyla dolan Melody'ye elimi uzattım. İyi olduğumu görünce rahatladı ve elimi tutup Anka'nın üzerine çıktı. Biz yerleştiğimizde Descartes, bir pençesiyle Astrid'i, diğer pençesiyle de Mylo'u tutup uçuşa geçti. Şimdi tamdık ve buradan uzaklaşıp Nemesis'te yaşanan savaşı durdurmaya hazırdık.

BÖLÜM 69

Melody, artık daha iyi görünüyordu. Temiz hava ona iyi gelmiş gibiydi. Gülümseyerek elimi tutan elini sıktım ama onun canı sıkkın gibiydi. Kulağıma doğru yaklaşıp fısıldadı. "Bunu yapmamalıydın, Melany, kaderimizi değiştirdin."

Ne yaptığımı ve bunun sonucunda neler olacağını çok iyi biliyordum. Bunu gece kuşunun bana gösterdiği son vizyonda görmüştüm. Elimi elinden çekip ona sarıldım. "Sorun değil, her şey iyi olacak." Bedenimi ondan ayırdığımda saçlarımı dalgalandıran rüzgarın ve manzaranın keyfini çıkardım. Ardından Anka'ya ve arkadaşlarıma uzunca bir süre baktım. Neredeyse her şeyin sonuna gelmiştik.

Nemesis sarayı, görüş alanımıza girdiğinde oturduğum yerde arkamı döndüm ve yeniden ikizime baktım. "Savaşı durdurmaya hazır mısın?"

Gözlerindeki hüzünlü ifade silindiğinde yüzünü nefret bürüdü. "Hazırım."

Savaş meydanına Anka, Melody ve ben inecektik. Diğerlerini güvenli bir yere bırakmak için Descartes inişe geçti. Onları savaştan uzağa, sarayın önüne bıraktıktan sonra yeniden havalandık. Büyücüler ve Nemesis askerlerinin tam arasında bir yere inmeyi planlıyorduk. Yerlerde sayısız ölü beden vardı; bir amaç uğruna, onurlarıyla ölmüşlerdi ve ölümlerinin boşa gitmesine izin vermeyecektik.

Şafak vaktiydi. Gökyüzü kan gibi kızıl bir renge bürünmüştü. Descartes inişe geçti. Kardeşime son bir kez daha baktım. "İyi ki benimlesin, bunu tek başıma yapamazdım."

İçtenlikle gülümsese de tedirgin olduğu her halinden belliydi. "Seninleyim, Melany, bundan sonra da her zaman yanında olacağım. Söz veriyorum."

Ben de ona gülümsedim. "O zaman durduralım şu savaşı," dedim. Beni kafasıyla onayladı, yeniden önüme döndüm.

Anka, daha önce hiç kükremediği kadar sesli bir şekilde kükredi ve inişe geçti. Kükreyişi, savaş alanında yankılanırken herkes durup merakla gökten inen yaratığa ve onun üzerinde oturanlara baktı. Yüzlerimizi örten pelerinler kimliğimizi saklıyordu. Anka, yere indiğinde Melody, büyücüleri ve Nemesis askerlerini iki yana ayıracak şekilde büyü yaptı. Gerçekten çok güçlüydü. O büyü yaparken sessizce bekledim.

Her iki taraf da kendi cephesine ayrıldığında onların arasında kalmıştık. İki taraf da bize saldırıp saldırmamak konusunda kararsız görünüyordu. Anka'ya olan korkularıysa her birinin yüzünden okunuyordu. Anka'nın sırtından atlayarak indik. Melody, büyücülere bakarken ben, Nemesis askerlerine dönmüştüm. Ön saflarda babamı görünce biraz da olsa rahatladım. Yaşıyordu. Bakışlarımı askerlerin arasında gezdirdim. Tanıdık yüzler vardı.

Herkes bize bakarken kafamı hafifçe, Melody'ye çevirdim. O da bana bakıyordu. Bakışları boynuma indiğinde neye baktığına bakmak için kafamı eğdim. Siyah kristal kolyeye bakıyordu. Melody, yanıma geldiğinde Anka'ya baktı. "Bizi korumak için görünmez bir bariyer oluşturmalısın."

Anka, bariyeri oluşturduğunda Melody, kolyeyi boynumdan çıkardı. "Sen Melany, harika bir insansın."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Elindeki kolyeyi havaya kaldırdı. "Bunu yanına alacağına o kadar emindim ki." Sesinde umut vardı. "Siyah kristaller ölümcüldür ve emin ol, sana bıraktığım kum saatinden çok daha etkilidir. Büyücülerin eline geçmemesi için onu orada bırakmıştım

ve sen de tahmin ettiğim gibi onu yanına aldın." Hafifçe gülümsedi ve kristali tuttuğu elini elime kilitledi. Şimdi kristal, ikimizin ellerinin arasındaydı. "Hadi şimdi bu savaşı durduralım." Ne yapmam gerektiğini bilmesem de doğru olan şeyi yavaş yavaş içimde hissetmeye başlamıştım.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir halde, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Her iki taraftan da sesler yükselmeye başladığında gözlerimizi kapattık. Zihnimden geçen sayısız görüntü yüzünden gözümü yeniden açtım. "Bunlar da ne böyle?"

Melody, gözlerini açmadan cevap verdi. "Kristalin sana gösterdikleri ve yapabilecekleri. Görmek ve yapmak istediğin asıl şeye odaklan, Melany."

Gözlerimi yeniden kapattım. Diğer insanların seslerini duydukça odaklanmam zorlaşıyordu. Derin bir nefes aldım ama bu hiçbir işe yaramadı. Çaresiz bir şekilde "Yapamıyorum," dedim. "Bunu tek başına yapamaz mısın?"

Elimi güven vermek istercesine sıktı. "Ben istediğim şeye odaklanabiliyorum ama savaşı tek başıma durdurabilecek güce sahip değilim. Bu yüzden sesime odaklan, Melany, bunu yapabilirsin." Kardeşimin dediğini yaptım ve sesine odaklandım. "Savaşı durdurmak için geldiğimizi unut ve ilk defa rüyama girdiğin günü hatırla. Sadece sen ve ben, tabii bir de Ruffles..." O anı hatırlamak beni gülümsetmişti. O anlar gözümün önünden geçerken ne kadar da huzurlu olduğumuzu gördüm. "Şimdi aileni ve arkadaşlarını düşün. Onlarla geçirdiğin güzel zamanları ve onlar için yaptıklarını." Tüm o zamanlara yeniden tanıklık ettikten sonra Melody'nin fısıltısını son bir kez daha duydum. "Nemesis'e geldiğinden beri başına bir sürü şey geldi. Bunları kimler için, hangi amaç uğruna ve ne zorluklarla yaptığını unutma. Sona geldik, Melany. Şimdi her şeyi nasıl durdurabileceğimizi düşün."

Nefesimi tuttum. Durduğumuz yerin hafifçe sallandığını ve rüzgarın saçlarımı savurarak havalandırdığını hissedebiliyordum. Yağmur yağmaya başladığında zihnimdeki tek bir

düşünce, diğer tüm düşünceleri bastırmıştı. Artık savaşı nasıl durdurabileceğimi biliyordum.

Gözlerimi açtığımda içimde biriken tüm enerjiyi çığlık atarak dışarıya çıkardım. Yağmur şiddetlenmiş ve yerin sallanması artmıştı. Rüzgar ise o kadar şiddetli esiyordu ki bazı insanlar, ayakta durmakta zorlanıyordu. Etrafta çıt çıkmıyordu. Rüzgarın uğultusu duyulmuyor, yağmur bile sessizce yağıyordu. Savaş yine durmuş ve bakışlar, yeniden bize çevrilmişti. Kardeşimin elini bıraktım ve kristali onun elinden çekerek aldım. Elini bıraktığım için huzursuzlanmıştı. Boşta olan elimi bunu beraber yapacağımızı belirtircesine sıkıca tuttu. Ondan güç aldım ve bağırdım.

"Rüzgar durduğunda, ölüm fısıldayacak kulaklarımıza ve acı çekeceğiz sonsuzlukta. Yağmur durduğunda, kıtlık saracak dünyayı ve güneş yüzü görmeyeceğiz bir daha. Yer sarsıntısı durdurduğunda, cehennem yükselecek arşa ve kan ağlayacak yüreklerimiz. Ya bu savaş bitecek ya da şimdi ezeli kıyamet yaşanacak. Seçim sizin."

Kristali havaya fırlattım ve kardeşime baktım. Yapması gerekeni biliyordu. Büyü yapmaya başladığında yeniden kristale baktım. Kristal havada büyük bir gürültüyle patlayıp parçalandığında herkes kafasını tutarak yere düştü. Acı çektikleri her hallerinden belli olan yüzlere teker teker bakarken gözümden bir damla yaş düştü. Onların gördüğünü ben de görüyordum, Melody de görüyordu. Patlayan kristal, herkese geleceği gösteriyordu. Savaşa müdahale etmeyip onların savaşmasına izin verirsek olacak şeyleri... Her iki tarafın da vereceği kayıpları... Herkes kendi zihninde kendi ölümünü izliyordu. Bizim, ikimizin, zihinlerimizdense onların ölümleri geçiyordu. Babamızın ölümü bile...

Gözlerimi sıkıca yumdum. Kristalin son gücünü, herkese vizyon göstererek harcamıştık. Eğer savaşa devam etmek isterlerse ve biz müdahale etmezsek herkes ölecekti. Aksi takdirde savaşı, büyücüleri yok ederek durduracaktım ama bu, yapmak istediğim bir şey değildi. Başbüyücü zaten ölmüştü ve bu da kristalin gösterdiği vizyonda küçük bir kesit olarak vardı. Büyücü

krallığı düşüyordu. Artık kimse başbüyücünün emrinde olmak ya da onun yaptıklarına katlanmak zorunda değildi. Özgür bir hayat yaşayabilirlerdi. Doğru yolu seçeceklerini umuyordum.

Vizyon bittiğinde teker teker yerden kalktılar. Yağmur durmuş, yer sallanmayı bırakmıştı. Yağmur bulutları tamamen yok olduğunda, güneş ışıkları etrafımızı aydınlattı. Melody, büyücülere bakarak "La elección es suya," diye bağırdı. Birkaç büyücü, kendini ışınladı. Her seferinde bir büyücü daha savaş alanını terk ediyordu.

Onun ne söylemiş olabileceğini düşünürken zihnimde Descartes'in sesini duydum. "Yaşayıp yaşamamanın seçimi onlara bıraktı." Beni aydınlattığı için minnettardım.

Kardeşim, büyücülere bakmaya devam ederken ben de Nemesis askerlerine baktım. Babamın yanında Christian ve Mylo duruyordu. Melody, kolumu dürtünce ona döndüm. "Daha fazla büyücünün gideceğini sanmıyorum. Yarısından fazlası gitti ama kalanlar başbüyücü öldüğü için intikam istiyorlar."

"Geri kalanları biz halletmeye çalışalım." Kafasıyla beni onayladı. Anka'nın sırtına bindiğimizde Mylo'ya baktım ve beni anlamasını umarak dudaklarımı oynattım. "Savaş başlıyor."

Mylo, yanında duran Aaron'a bir şey söylediğinde Aaron, kılıcına sarıldı. Onu gören askerler de aynısını yaptı. Element kullanıcılarına da emir verildiğinde Mylo, onların yanına geçti. Anka yükseldiğinde, Nemesis askerlerinin ve büyücülerin arasından çekilmiş olduk. İki taraf da birbirlerine doğru koşmaya başladığında onlara yukardan saldırıya geçtik. Ben, hava elementimle büyücüleri fırlatırken Melody, büyüyle onları yakıyordu. Anka'ysa onlara acı çektirerek diz çöktürüyordu. Bu sayede askerler büyücülere daha kolay saldırabiliyorlardı. Yine de büyücülerin pes etmek gibi bir niyetleri yok gibiydi. Elementler, büyülerle çarpıştıkça kulağıma tiz bir ses geliyordu.

Yukarıdan gördüğüm kadarıyla birçok element kullanıcısı yaralanmıştı. Her iki taraftan da ölenler vardı. Durum gittikçe kötüleşiyor gibiydi. Ateş elementim olsaydı, onları yakarak öldürebilirdim ama bu artık mümkün değildi. Elimdeki diğer

elementleri kullanmalıydım. Eğer hepsini birlikte ve doğru bir şekilde kullanabilirsem onları yok edebilirdim. Diğer kahinin yaptığı gibi...

Odaklandım. Yapabilirdim. Hava elementimi daha iyi kullanabildiğim için önce havayı kullandım. Ellerimi gökyüzüne çevirdim ve bulutları bu tarafa yönlendirdim. Tepemizde bir sürü bulut biriktiğinde şimşeklerin çakmaya başladı. Bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Büyücülerin üzerlerine yıldırımlar düşüyordu. Yer sallanıyordu. Bu sefer toprağa odaklandım ama yere yeterince yakın olmadığım için onu hissedemedim. Melody'ye bir bakış attıktan sonra kendimi Anka'nın sırtından yere doğru bıraktım. Hava elementi sayesinde rahatça yere indiğimde iki elimi de toprağın üzerine koydum. Yer daha fazla sallanmaya başladığında sırf büyücüler değil, element kullanıcıları da dengelerini kaybedip yere kapaklandılar.

Yeniden havaya bakıp çığlık attım ve içimde kalan son güç damlalarını da yıldırımlar için harcadım. Kendimi zorluyordum. Yere kapaklanan birkaç element kullanıcısının üzerine yıldırım düşünce endişelendim. Artık element kullanıcıları da elementim yüzünden zarar görüyordu. Yıldırımları azaltmak için yeniden ellerimi gökyüzüne doğru yönelttiğimde bir şey yapamadığımı fark ettim. Gücüm kalmamıştı. Üzerime doğru gelen yıldırımı görünce kendimi, kenara doğru son anda attım. Yıldırımlar kontrolümden çıkmıştı.

Anka, gökyüzünden hızla düşüyordu. Kanadından duman çıkıyordu, yıldırım çarpmış olmalıydı. Melody, hala onun sırtındaydı. Onlara doğru koşmaya başladım. Yere çarpmak üzereydi. Yetişemeyecektim. Melody, yere çarpmadan saniyeler önce havada asılı kalınca nefesimi tuttum. Biri onu kurtarmıştı. Ona kimin yardım ettiğine bakınca Astrid'i gördüm. Onu yavaşça yere indirip bir şey duymuş gibi telaşla arkasını döndü. Gözleri korkuyla irileşmişti.

Alin, yerde hareketsizce yatıyordu. Astrid koşmaya başladığında, Melody ve ben de Alin'in yanına koştuk. Alin'in yanına vardığımızda Astrid, kardeşini kollarının arasına alıp ağlamaya başladı. Bir yandan da sayıklıyordu. Alin'in bacaklarına

yıldırım düşmüştü. Çaresizce ona ve nefes almayan Alin'e baktım. Alin, benim yüzümden ölmüştü.

Melody'ye döndüm ve koluna yapıştım. "Onu hayata döndürmelisin, lütfen."

Kafasını olumsuzca salladı. "Bunu yapamam, Melany, ben senin gibi değilim."

Ağlamaya başladım. "Nasıl yani?"

Beni kolumdan tutup Alin'in yanına çekti. İkimiz de onun yanına çömeldiğimizde elimi tutup Alin'in kalbinin üzerine koydu. "Ben kimseyi diriltemem ama sen bunu daha önce de yaptın. Belki yine yapabilirsin." Yaşlı gözlerimi elimin tersiyle sildim.

Astrid susmuş, bize izliyordu. "Kurtar onu, Melany."

Ne yapmam gerektiğini, bilmiyordum. Ellerim Alin'in kalbinin üstünde öylece duruyordu. Gözlerimi kapattım. Hala ağlıyordum, birkaç damla yaş yanaklarımdan kayarak Alin'in üzerine damlıyordu. Arkadaşım benim yüzümden ölmüştü ve ben bunun yükünü taşımaya hazır değildim. Kalbimde hissettiğim yoğun acıdan sonra dudaklarımdan anlamını bilmediğim yabancı sözler çıktı. Alin ile ikimizin etrafını, küçük çaplı bir hava dalgası sardığında yavaşça gözlerimi açtım. Alin, gözlerini hızlıca açıp "Melany," dedikten saniyeler sonra bayıldı.

Şok olmuş bir şekilde önce Astrid'e, sonra kardeşime baktım. Astrid, Alin hayata döndüğü için bu sefer mutluluktan ağlamaya başlamıştı. Melody, Astrid'e bakıp "Onu buradan götür," dedi.

Astrid, bana "Gözlerin..." dedi. "Yine içlerinde siyah noktalar oluşmuş."

Omuz silktim. "Alin'i buradan götürmelisin." Beni onaylayıp kardeşini kucakladı.

Melody, "Ölüme fısıldıyorsun, Melany," dedi. Şaşkınca ona baktım, ayağa kalktı. Ellerini saçlarına geçirmişti.

Ben de ayağa kalkıp ellerinden tuttum. Ona bir şey söyleyeceğim sırada etrafta bir gariplik olduğunu fark ettim. Savaş bitmiş, büyücüler yenilgiye uğramışlardı. Artık ne yıldırımlar vardı, ne de fırtına bulutları gökyüzünü kaplıyordu. Kyne, savaş alanındaydı ve yaralılara bakıyordu. Yaralılar saraya taşınıyordu.

Mylo ve Anka'nın bu tarafa doğru geldiklerini gördüm. Her şey normal görünse de garip hissediyordum çünkü gece kuşunun bana gösterdiği son vizyonda işler böyle yürümüyordu. O vizyonda ölüm ve acı vardı. Bense sevdiklerimi kurtarmış ve büyük bir kaosun önüne geçmiştim. Hiçbir sorunumuz kalmamıştı. Sanırım geleceği gerçekten değiştirmiş ve kendi geleceğimi, kendim yazabilmiştim.

Mylo, yanımıza Anka'dan önce ulaştığında sevinçle "Büyücüler kaybetti, Melany, biz kazandık," deyip bana sarıldı.

Ellerimi Melody'den çekememiştim. "Evet," dedim. "Kazandık."

Anka yanımıza geldiğinde Melody'yle birlikte onun sırtına bindik. Mylo ise Alin'i saraya kadar taşımak için onu Astrid'den almıştı. Şu anda insan içine karışamayacağımız için onlarla daha sonra sarayda buluşacaktık. Anka havalandığında, diğerleri sırtını bize dönmüş, saraya doğru yürümeye başlamışlardı.

"Orada Alin'i hayata döndürürken ve diğer her şeyde iyi iş çıkarttın. Seninle gurur duyuyorum, kardeşim."

Melody'nin söyledikleri beni gülümsetmişti. "Ben de seninle gurur duyuyorum, sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım. Biz birbirimizi tamamlayan iki yarımız, Melody."

Gülümsedi, fakat birkaç saniye sonra gülümsemesi yüzünde dondu ve "Dikkat et!" diye bağırdı.

Telaşla önüme döndüm ve neden bağırdığını anlamaya çalıştım. Üzerimizden büyük bir ateş topu geçerken Anka, ani bir hareketle inişe geçti. Ateş topu, Myloların olduğu tarafa düşmüştü. Ateş topunun geldiği yeri anlamak için etrafıma bakındım. Anka, bizi yere indirdiğinde onun sırtından atladım ve saldırı pozisyonu aldım. Karşımızda pelerinli üç kişi vardı. İkisi önde, bir arkadaydı. Element kullanıcısına benzemiyorlardı.

Mylo'nun "Melany!" diye bağırdığını duydum. Ateş topunu fark etmiş olmalılardı. Pelerinlilere daha dikkatlice baktığımda bunların ikisinin, ormanda bize saldıran cadılar olduklarını fark ettim.

Fısıltıyla "Cadılar..." dediğimde Mylo, bize ulaşmıştı. Şimdi üçe karşı dörttük.

"Bitti artık!" dedim bağırarak.

Arkadaki cadı, beni bastırırcasına bağırdı. "Sen ölene kadar hiçbir şey bitmeyecek."

Mylo, beni arkasına çekti. "Onu öldürmek için önce bizi geçmelisiniz."

Cadı güldü. "Anneni öldüren kızı koruman ne kadar akıllıca?"

Mylo bir anda afalladı. Cadının tanıdık gelen sesini duyunca ben de afallamıştım. "A-annemi öldüren?" Mylo'nun kafası bana doğru döndüğünde gözlerimi kaçırdım, ona bakamazdım. "Melany, bu doğru mu?!" diye bağırdı.

Beni sarsmaya başladığında ona baktım. "Annen, beni öldürmeye çalışan bir cadıydı, Mylo ve-"

Lafımı kesti. Gözleri yaşlanmıştı. "Ve sen de onu öldürdün?"

Sorusu havada asılı kalırken sadece "Üzgünüm," diyebildim.

Hıçkırdığında bir bize bir büyücülere baktı. Ardından koşarak geldiği yoldan gitti. Mylo, annesini öldürdüğümü öğrenmişti ve şimdi gidiyordu. Onun ardından üzgünce bakarken kolumda hissettiğim baskıyla sola çekildim. Yanımdan geçen ikinci bir ateş topundan, bu sefer Melody sayesinde kurtulmuştum.

Saldırı pozisyonu aldım ve cadılara hava elementimle saldırmaya başladım. Çok fazla güç kullandığım için elementim yeterli olmuyordu. Descartes ve Melody'yse beni korumaya çalışıyorlardı. İkisi aynı anda, aynı cadıya saldırdığında diğer iki cadının yaptığı büyüler beni buldu. Bir büyüyü elementimle engelleyebilmiştim ama diğer büyü omzuma çarpıp beni toprakta sürüklemişti. Ağzımdan acıyla bir inilti kaçtığında bir el, beni omuzlarımdan tutarak ayağa kaldırdı. Bu Astrid'ti. Hep beraber yeniden cadılara saldırdığımızda bu sefer üstünlük bizdeydi. Anka ve Melody, iyi bir takım olmuşlardı. Melody, büyüsüyle cadıya saldırdığında Anka, cadıya acıyla diz çöktürdü. Melody'nin büyüsü, diğer cadının kafasına çarpıp onu metrelerce geriye sürüklediğinde, diğer iki cadı acıyla öne doğru tökezledi. Sürüklenen cadı, büyük ihtimalle kafasına aldığı darbeyle

ölmüştü. Onlar tökezlediğinde Astrid, bundan yararlanarak ormanda kendisine saldıran cadıya elementiyle saldırdı. Ben de son güç kırıntılarımı kullanarak elementimi cadıya gönderdim. İki elementte ona çarptığında cadı havalandı. Anka, daha önce yaptığı gibi cadı havadayken onu yakarak kül etti.

Kalan son cadı, onların başı olmalıydı. Oldukça sinirli gözüküyordu. O, pelerininin başlığını çıkartırken Christian'ın bu tarafa doğru koştuğunu gördüm. Cadıya arkasından yaklaşıyordu. Astrid, dehşete düşmüş bir şekilde "I-Isabella?" dedi.

Bense tutuklu kalmış bir şekilde boş boş ona bakıyordum. "Başından beri..." dedim. "Benim kahin olduğumu biliyordun."

Dudağı sinsice yukarıya doğru kıvrıldı. "Seni her yerde izliyorduk, Melany. Okulunda, çalıştığın yerde... Ama seni Dünya'da öldüremezdik. Güçlerin açığa çıkmamıştı. Bu yüzden de seni öldürdüğümüzde güçlerin bize geçmezdi." Gözlerim, onun arkasındaki bir noktaya takılınca tatmin olmuş bir şekilde gülümsedim. "Ama şimdi ölecek-" Ağzından kanlar boşalırken susup öğürdü. Christian, kılıcını onun içinden geçirmişti. Isabella yere kapaklandı, büyük bir ihtimalle ölmüştü.

Christian, kılıcını içinden geçirdiği kişiye baktığında gözbebekleri şaşkınlıkla irileşti. "Isabella?"

Kafamı olumsuzca salladım. "O, bizim Isabella'mız değil, Christian, o bir cadı."

Kılıcını, onun karnından çekip çıkarttığında ondan uzaklaştı. "İnanamıyorum."

O kendi kendine mırıldanmaya devam ederken arkamı dönüp diğerlerine baktım. "Gidelim artık buradan."

Beni onayladıklarında Melody, Anka'nın üzerine oturdu. Benim de oturmam için elini uzattığı sırada, sol tarafımda hissettiğim sıcaklıkla kafamı o yöne çevirdim. Diğerlerinin endişeli bağrışlarını duydum. Isabella'nın yüzünde tatmin olmuş bir gülüş vardı, attığı ateş topu bana çarpmak üzereydi. Melody, beni itse de ateş topu, bedenimle buluştu ve beni havaya fırlattı.

Bedenim, tenimi yakan ateşin içinde kısılıp kaldığında acıyla çığlık attım. Artık ateş elementimi kullanamadığımdan ateş

beni yakıyordu. Çırpınarak ateşi söndürmeye çalıştım. Çırpınırken bastığım yerler de alev alıyordu. Yaptıklarım hiçbir işe yaramıyor, ateş sönmüyordu. Bedenim, omzumdan başlayarak yanmaya, alevse gittikçe tüm vücuduma yayılmaya başlamıştı. Anka ve kardeşim, büyü yapıyorlardı. Astrid ağlıyordu. Mylo ve Christian, olduğum tarafa dönmüştü. Yüzlerinde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Daha sonra Kyne görüş alanıma girdi. Onun sadece yere düştüğünü görmüştüm.

Gözümden bir damla yaş düşerken Anka, büyük cüssesiyle koşarak yanıma geldi ve gittikçe büyüyen ateşin içine girdi. Ateşin içine girdiğinde Anka şeklinde olan bedeni değişmiş, insan formuna girmişti. Ateş, onu değiştirmişti. Çığlık atmaya devam ederken zihnimde onun sesini duydum. "Ateş sönmüyor, Melany."

Daha çok bağırdım. Çığlık atmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Sadece gözlerimden düşen yaşlar ve acı vardı. Descartes, kollarımdan tutup beni kendisine çekti. Bir anda dudaklarını, dudaklarıma kilitlediğinde çığlık atmayı bıraktım. Aniden serinlemiş gibi hissettim ve acım azaldı ama hala yanıyordum. Gözlerim açıktı ve kendi ölümümü görüyordum. Descartes ise böyle bir anda beni öpüyordu. "Ölümün acısını alıyorum senden," dedi zihnime fısıldayarak.

Aynı şekilde zihnine konuştum. "Ölmek istemiyorum. Ölmek için hazır değilim." Artık canım acımadığı için odaklanabilmiş ve konuşabilmiştim.

"Üzgünüm, Melany," dedi Descartes. "Seni koruyamadım." Dudakları hala dudaklarımdaydı.

"Üzülme," dedim. Ödemem gereken bedelleri ödüyordum. Gece kuşunun gösterdiği son vizyon şimdiki ana çok benziyordu. O vizyonda da yangın vardı. Ben, bir yerin yanacağını düşünmüştüm ama yanan bendim. Kaderimi kendi ellerimle yeniden yazdığımı düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Oyun yine kaderin istediği gibi oynanmıştı. Olsun, sonuçta ben sevdiklerimi kurtarma pahasına ölümü göze almıştım ve şimdi görevimi yerine getirdiğimi bilerek ölüyordum. Onlar güvendeydi ve kötülük gitmişti. Mutluydum ve yaptığım hiçbir şeyden

pişman değildim. Ölümüm, onlar için en iyi şey olacaktı. Kötülük, yeni bir kahin doğana kadar onları bir daha bulmayacaktı. Ben de diğer Nemesis askerleri gibi, bir amaç uğruna, onurumla ölmüş olacaktım.

Descartes'in gözlerinin içine baktım. "Ruhum gölgelerin arasından parlayacak ve bu..."

Devamını o getirdi. "...yaşayan her kötü şeyin sonu olacak."

Göz ucuyla diğerlerine baktıktan sonra son bir kez daha kardeşime baktım. Onun sağ gözünden bir damla yaş düşerken, benim sol gözümden bir damla yaş düşmüştü. Gerçekten de birbirimizi tamamlıyorduk. Gözlerim kendiliğinden kapandığında ve ateşin kızıllığının yerini karanlık aldığında "Onları koru, Descartes," diye fısıldadım. "Onları koru."

Dudaklarımda dudaklarının baskısını son bir kez daha hissettikten geri çekildi ve sıcaklığı bir kez daha hissettim. Çığlık atma isteğiyle dolsam da dudaklarım işlevlerini kaybetmişti. Her şeyi son kez hissediyordum. Bedenimin yavaşça yere yatırıldığını hissettim. Ardından kulaklarımı, bana bağıranların sesleri doldurdu. Hepsi bir ağızdan "Melany," diyordu.

Gülümseyip onlara *iyi ki varsınız, her şey iyi olacak* demek istedim ama yapamadım. Sadece kaybettiğim ateşimde yanarak kül oldum. Dünyam tamamen karanlığa gömüldüğünde, bu yaşayan her kötülüğün sonu olmuştu. Bunu tüm ruhumda hissetmiştim ve bu hissettiğim son şey olmuştu. Bu sefer, her şey gerçekten bitmişti.

BÖLÜM 70

Melody

O, bizden gideli tamı tamına 7 ay olmuştu. Her gün onu bana hatırlatan ve ondan kalan son şeye bakıyordum; küllerine.

O, savaş meydanında yanarak kül olduktan sonra çok şey değişmişti. Mylo, sırf annesinin öldüğünü öğrenmemiş, Melany'nin ölümüne de şahitlik etmişti. Her gün köydeki meyhaneye gidip içiyordu. Sarhoş olarak yaşananları unutmaya çalışıyordu. Astrid, savaşta canını geri alan ama bacaklarını kaybeden ve artık yatalak olan kardeşine bakıyordu. Günün neredeyse her saatini onun yanında, saraydaki odamızda geçiriyordu. Astrid soğuk bir kızdı, şimdiyse daha da soğuklaşmıştı. Kaybettiği dostunun birebir kopyasını, yani beni her gün görmek, ona acı veriyor ve yaşadıklarını hatırlatıyordu. Bunu biliyor, bakışlarından anlıyordum. Alin, bacaklarını kaybettiği için mutsuzdu. Tüm yaşam enerjisi çekilmiş ve sessiz birisi olup çıkmıştı. Onu çoğu kez görmüş olmama rağmen ben odadayken hiç konuşmamıştı.

Aaron ve Elena'nın başından beri yanlarında olan kızlarını kaybettiklerinden haberleri yoktu. Göz rengimi büyücülerin değiştirdiğini söylediğimde bile sorun etmemişlerdi. Savaş bittiği ve yanlarında olduğum için mutlulardı. Beni, o sanıyorlardı.

Christian, yıllarca dost bildiği Isabella'nın büyücülerin tarafında olduğunu öğrendiğinden beri kimseye güveni kalmamıştı. Kendi oğluna bile... Kyne, onun yanarak küle dönüştüğünü gördüğünde kahrından kalp krizi geçirmişti. Büyüyle onu

hayata döndürmüştüm. Şimdiyse ortalıkta fazla görünmüyor ve kulübesinde dinleniyordu. Arada sırada onun iyi olduğuna emin olmak için ziyaretine gidiyordum. Çoğunlukla uzaklara dalıyor ve konuşmuyordu.

O gittiğinden beri onları gözlemliyor ve koruyordum çünkü onun, onları canından vazgeçecek kadar çok sevdiğini ve onlara değer verdiğini biliyordum. O, onlar için her şeyi yapmaya hazırdı ve yapmıştı da.

Anka, yani Descartes, onun dudaklarına son bir öpücük bıraktıktan sonra gökyüzüne yükselmiş ve diğerlerini korumam gerektiğini, bunun onun son dileği olduğunu söylemişti. Bir dahaysa geri dönmemişti. O öldükten sonra ateşin içinden çıkmış ve acıyla kükremişti. Kükremesi hala kulaklarımdaydı ve hatırladıkça içimi titretiyordu. Onlar, benim onunla bağlı olduğum gibi birbirine bağlıydılar. Tek fark, biz doğduğumuzda ruhen bağlanmıştık. Onlarsa kalplerinden bir büyüyle bağlanmışlardı. O öldüğünde, büyü bozulmuştu. Anka, onun ölümünü tüm vücudunda ve kalbinde hissetmişti. Onun gidişi, Anka'yı fiziken olmasa da ruhen öldürmüştü. Dünyadan bir kahin daha, iki yüz yıl sonra yeniden doğmak üzere göç etmişti.

Ve ben, Melody Nemesis, korkuyordum. Kalabalığın içindeki yalnızlığımdan korkuyordum. Her gün bana bakan yabancı yüzlerle oymuşum gibi konuşurken benliğimi kaybetmekten korkuyordum. Onun yerini almaktan korkuyordum. Artık tek başıma olmasam da bir yanım hep eksik kalacakmış gibiydi. Daha önce hissetmediğim her bir duyguyu hissediyordum ama aynı zamanda da bir o kadar boştum. İlk defa onu gördüğümde hissetmeye başladığım duygu kırıntıları, hala benimle birlikte olsa da diğer herkese karşı hissizdim. Karanlıktaydım ve karanlıkta kalmaktan ilk defa bu kadar çok korkuyordum.

Onun külleri, karanlığımı aydınlatan tek ışıktı. Ona fiziken ihtiyacım vardı ama o artık fiziken de, ruhen de yoktu. Elimde ailemden başka hiçbir şeyim kalmadı. Çaresizdim ve intikam istiyordum ama intikam alabileceğim hiç kimse yoktu. Diğerlerini korumak için yaptığım planları uygulamakta zorlanıyordum. Kristallere ihtiyacım vardı ama onlara ulaşmanın yolunu

bilmiyordum. Tapınağın eski yerine gitmiştim ama tapınağı bulamamıştım. Tapınak, yerini değiştirmiş olmalıydı. Bilinmezlik hissi, bana daha önce hiç bu kadar korkutucu görünmemişti.

***

Hızlı adımlarla, sarayda kızlarla birlikte kaldığımız odaya ulaştığımda derin bir nefes aldım. Saat epey geçti. Kızlar çoktan uyumuş olmalılardı. Kapıyı açacağım sırada bir terslik olduğunu fark ettim. Kapı hafif aralıktı ve sallanıyordu. Beklemeden içeriye daldım. İçimi kötü bir his kapladı. Odanın camı, sonuna kadar açılmıştı. Cama doğru koşup dışarıya baktığımda saraydan koşarak uzaklaşan pelerinli bir silüet gördüm. Büyü yapamayacağım kadar uzaktaydı. Arkasını dönüp saraya baktığında elinde bir şey tuttuğunu fark ettim.

Camdan ayrılıp gözlerimi telaşla odanın içerisinde gezdirirken gördüğüm manzara karşısında dehşete düştüm. Karnıma ağrılar girerken gözüm kararmaya ve midem bulanmaya başladı. Nefes alamıyordum. Durmadan "Hayır," diye sayıklamaya başladığımda büyük adımlarla odadan eksilen tek eşyanın önceden durduğu yere gittim. Gözümden bir damla yaş düştüğünde elimi boş olan yüzeyde gezdirdim. Hıçkırıklarım arttığında ve sayıklamalarım şiddetlendiğinde saçlarımı tutarak yere düştüm. Yüksek sesle çığlık attığımda kontrolümü kaybetmiş ve istemsizce büyü yapmaya başlamıştım. Tüm saray sallanırken kızlar uyanmıştı. Astrid, yanıma gelip beni durdurmaya çalıştı ama onu tüm gücümle itip kendimden uzaklaştırdım.

Hıçkırıklarıma karışan çığlıklarım, kalbimin acısını dindirmeye yetmiyordu. Sıkıca varlığına tutunduğum, karanlığımı aydınlatan tek ışık sönmüştü ve şimdiyse tamamen karanlıktaydım. Artık her şey anlamsızlaşmıştı. Çünkü ondan kalan son şey... külleri gitmişti.

-DEVAM EDECEK-

TEŞEKKÜRLER

Bir şey bittiğinde hep başı hatırlarsın.

Armoni Elementleri'ni yazmayı bitirdiğimde durdum ve arkama baktım. Gördüğüm şey, beni gerçekten çok mutlu etti. Çok fazla yol kat etmiştim ve bu yolda ilerlerken kocaman bir aile edinmiştim. İlk teşekkürüm, her zaman yanımda olan ve beni bu süreçte yalnız bırakmayan anneme... Senin bana olan inancın olmasaydı, belki de bu kitabı yazamayacaktım.

Gücünden, merhametinden ve sevgisinden asla ödün vermeyen Kral Aaron'ı yazarken ilham aldığım babama; Anka'yla Melany arasındaki o özel koruma bağını yazarken örnek aldığım, beni her zaman koruyup kollayan ve yanımda olan abime; Alin ve Astrid'in kardeş ilişkisini yazarken bizden esinlendiğim ve bana kız kardeş sevgisinin ne demek olduğunu öğreten Ceren'e; başından beri yanımda olan, her şeyime koşan ve beni bu yolda hiç yalnız bırakmayıp her zaman destekleyen teyzem Eda'ya teşekkür ederim. Ve Kutay, seni tabii ki de unutmadım. Kitabın sonunu yazmama yardım ettiğin ve son bölümdeki olayı can alıcı bir şekilde canlandırdığın için teşekkür ederim. Ek olarak; Onur'a, Kardelen'e, Erdem'e, ponçik pandaya ve miniğe teşekkürler. Buraya

yazamadığım daha birçok isim var ama onlar kendilerini biliyorlar. Desteğiniz benim için çok anlamlıydı. Sizleri seviyorum. İyi ki varsınız.

Sıra geldi en özel teşekkürüme. Bu teşekkür Minik Ankalarıma... Sizin sayenizde benim bir ailem daha oldu. Armoni Ailesi... Hangi ırktan, hangi yaştan, hangi renkten, hangi şehirden olursak olalım, biz hep bir arada olacağız. Bu yolda ne zaman umutsuzluğa kapılsam umut, ne zaman yalnız hissetsem yoldaş oldunuz. Hayal gücümü kaybettiğimde bana ilham veren, sizin sevginizdi. Yazdığım bu romanla umarım sizi, Melany'nin yaşadığı maceraların içerisine çekebilmiş, Armoni Nemesis diyarına götürebilmişimdir. Yazdığınız her bir mesajla, söylediğiniz her bir sözle ve Armoni Elementleri için yaptığınız her bir tasarımla yarattığım bu dünyaya, benimle birlikte ışınlanmış olan her bir Anka'ma teşekkür ederim. Ve inanıyorum ki, Armoni Ailesi daha da büyüyecek. Ailemize katılacak olan yeni Ankalarım, hepiniz şimdiden ailemize hoş geldiniz.

Yıllar önce gördüğüm bir rüyayla başladığım bu serüvenin, beni buralara kadar getireceğini asla düşünmemiştim. Armoni Elementleri, benim *iyi ki*lerimden biri. Şimdi arkama dönüp bakınca kendime diyorum ki; iyi ki bu kitabı yazmışım ve sizlerle tanışmışım. Armoni Elementleri ve karakterleriyle kalbinize, ruhunuza dokunabilmişsem ne mutlu bana. Yanımda olan herkese yeniden çok teşekkür ederim. Sizleri seviyorum.

Ve unutmayın! Bu bir elveda değil, bu bir başlangıç.